

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

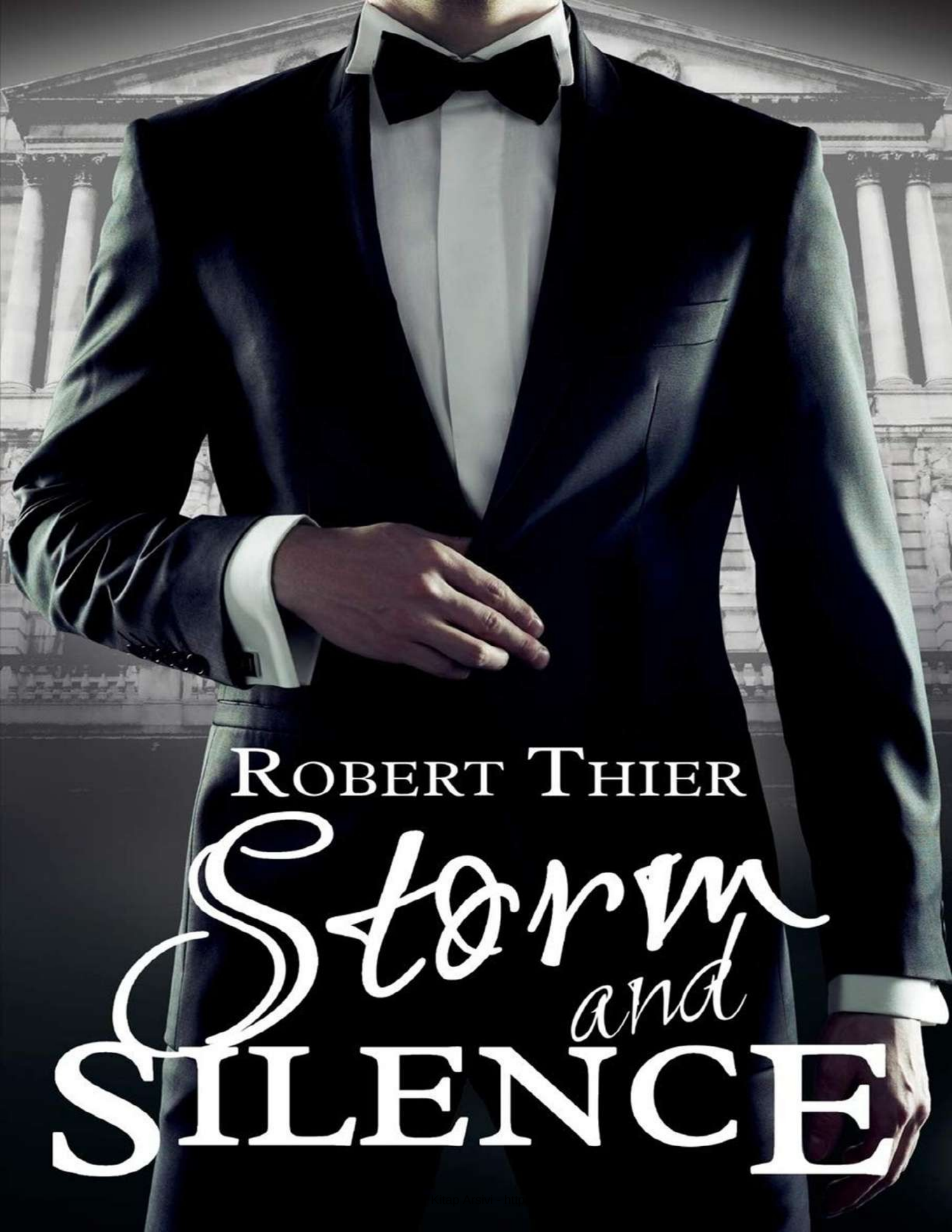
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROBERT THIER

Storm
and
SILENCE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

FIRTINA VE SESSİZLİK

Robert Thier tarafından

Copyright © 2016 Robert Thier
Tüm hakları saklıdır.

Smashwords tarafından
dağıtılmaktadır

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu e-kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, Smashwords.com'a geri dönmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

www.ebooklaunch.com tarafından e-kitap biçimlendirme

İçindekiler

[Terbiyesizlikten Tutuklanan](#)

[Maymun Bobby](#)

[O Gerçekte Kimdir](#)

[Tatlı ve Sağlam](#)

[İmparatorluk Evi](#)

[Ahlaksız Talepleri](#)

[Dosya Kavgası](#)

[Kayıtsızlık Uygulaması Hayal](#)

[Edilebilecek En Kötü Kader](#)

[Bay Rikkard Ambrose'un Günahları](#)

[Uygun Olmayan Talipler](#)

[Oyuna Geri Dön](#)

[Keşif](#)

[Ben onurumu korurum, daha da acısı](#)

[Küçük İfrit](#)

[Elbise Alışverişi](#)

[Gidiyorum Hırsız](#)

[Teğmen Keki Yapımı](#)

[Pembe ile Ne Yapmalı?](#)

[Sorun mu? Ne sorunu?](#)

[Ambrosian Atık İmha Ekibi Düşman](#)

[İşlevsiz İşten Çıkarma İki](#)

[Kez Şaşırttı](#)

[Dans Pistinde Düello](#)

Aşkın Gizli Planları ve
Siyaset Acıları
Green Park'ın Büyük Avı
Kanlı İş
Kibar Olmanın Önemi Ben Bir
Şempanze miyim?
Unutulmaz Konuşmalar
Bir Suç Beyni ile Dans Ettiğimi Fark Ediyorum
Kendimi Eziyorum ve Büküyorum
Napolyon ve Tüm Küçük
Domuzcuklar Savaşçı Ruh
Halüsinasyon Manikür
Yıldızları Gören Trüf Mantarları ve
Kelebekleri Aramak
Ateşin İzi Kışı Getirir
Gerçekten Harika Bir Kabus Zafer Partisinin Gerçek
Dışı Rüyası mı?
Tuvalet Sırları
Sessizliğin Farklı Türleri
Kapana Kısılmış
Maskenin Ardındaki
Kaplanların Beli
Çatallanan Bir
Adamın İşi
Aslan İni
Tehlike! Patlayıcı Kargo!
Güç Dersleri
Île Marbeau

[Benim ve Senin](#)

[Kaplumbağa ve Diğer Kaplumbağa ve Tavşan Yok](#)

[Karanlıkta Atışlar](#)

[Yükselen Dalgalar](#)

[Erkek ve Kadın](#)

[Seni İlgilendirmez](#)

[Adanmışlık](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Robert Thier Yazarının Diğer](#)

[Kitapları Yaklaşan Başlıklar](#)

Görgü Kurallarına Uyduğu İçin Tutuklandı

Genç adamın yansıması vitrinden bana baktı, yuvarlak yüzüne şüphe kazınmıştı. Muhtemelen yeterince erkeksi görünüp görünmediğinden şüphe ettiğimi düşünüyordu ve dürüst olmak gerekirse öyleydim.

"Hadi," diye mırıldandım, suratsızca. 'Erkeklik, erkeklik... bana biraz erkeklik ver!'

Ben yana döndüm, o da benimle birlikte döndü ve benimle aynı anda göğsünü dışarı çıkardı. Bir tahta kadar düz görünüyordu, en ufak bir kadınsılık belirtisi göstermiyordu, yani en azından bu sorun olmayacaktı.

Ama daha aşağılarda... Gözlerim genç adamın arkasında, Bufford amcamın eski pantolonunun hiç de erkeklere yakışmayan bir şekilde kabardığı yerde gezindi. Evet. Genç adamın arkası kesinlikle biraz fazla fa-

Hayır.

"F" ile başlayan kelime değil. Cömert. Kelime buydu. Sadece biraz fazla cömertti.

"Cehennem bıyıkları!"

Vitrindeki genç adama kaba bir el hareketi yaptım, o da aynı şekilde karşılık verdi. Kimi kandırmaya çalışıyordu? O bir erkek değildi. O bir kızdı. Bu da demek oluyordu ki, her ne kadar aksini iddia etmek istesem de, ben de öyleydim.

"Senden hoşlanmıyorum," dedim yansıma keskin bir dille. Bana kaşlarını çattı, kendisiyle bu kadar saygısızca konuşulmasından hiç de memnun değildi.

"Bu senin kendi hatan. Ben de kaşlarımı çattım. 'Daha zayıf olsaydın ve bu kadar çok şey olmasaydı-' Kırımını işaret ettim, 'o zaman bu kıyafetin içinde biraz daha inandırıcı görünürdün.

Tatsız bir şekilde, dar korsenin üzerinde tuhaf duran ceket ve pantolonu çekiştirdim.

'Eğer yakalanırsak, bu kadar... bu kadar tombul görünmek senin suçun! Burada *erkeksi* görünmeye çalışıyoruz. En azından takma bir sakal ya da belirgin, erkeksi bir çene bulamaz mıydınız?

Yanımdan geçen bir yaya bana tuhaf bir bakış attı.

Daha erkeksi görünmek istiyorsam, muhtemelen vitrindeki yansıma ile konuşmayı bırakıp işime bakmanın zamanı geldiğine karar verdim.

Vitrindeki iyi döşenmiş, bronzlaşmış genç adama hoşnutsuzca son bir bakış attıktan sonra saçlarımı aceleyle amcamın gardırobundan aldığım, kılık değiştirmemin bir parçası olan kocaman, ağır silindir şapkanın altına soktum. Saçlarım erkek saçı olamayacak kadar uzun değildi aslında, sadece omuzlarıma kadar uzanıyordu. Ama pek çok genç erkeğin omuz hizasında kahverengi saçları yoktu. Farkında olmadan böyle bir şapka canavarı sağladığı için amcama sessizce teşekkür ederek gideceğim yere doğru döndüm.

Hâlâ biraz uzaktaydı ve günün bu saatinde Londra sokaklarının çoğunu örten kalın sis tabakası tarafından gizlenmişti ama nereye gittiğimi tam olarak biliyordum. Gizli görevime hazırlanmak için günler öncesinden orayı gözetlemiştim.

Gizli, yalnız ve yasadışı.

Tekrar caddede ilerlemeye başladım ve boğazımın kuruduğunu hissettim. Vitrinin önündeki durak geçici bir duraktı, oynamaya çalıştığım role uygun görüldüğümü teyit etmek için son bir şanstı. Bu bana kısa bir erteleme sağlamıştı ama artık zamanı gelmişti.

Kahretsin! Ya beni tanırlarsa? Ya kız olduğumu anlarlarsa? Paniğe kapılmış düşünceler, aç bir ayının kovana saldırdığı arılar gibi kafamın içinde uçuşuyordu. Ya beni yakalarlarsa ve... Tanrı bilir ne yaparlar!

Sakin ol, Lilly, dedim kendime. Tüm kadınlar için bir görevdesin. Eğer düşersen, yüzlerce kişi senin izinden gider.

Bu da beni pek iyi hissettirmediydi çünkü bu, kalıntıları çığneyecekleri anlamına geliyordu.

Birden önümdeki sis dağıldı ve işte oradaydı: sızmak için geldiğim yer. Kanunen girmem yasak olan yer. Beyaz sütunlar, girişe çıkan basamakları gölgeleyen geniş, klasik bir portikoyu destekliyordu. Kapının meşe ağacından iki büyük kanadı ve yanında bir muhafızı vardı. Kapının üzerinde siyah harflerle 'POLLING STATION' yazan koyu kırmızı bir pankart asılıydı.

Ve sanırım bu her şeyi açıklıyor. Bu neden burada olduğumu, neden amcamdan aşırıldığım gülünç derecede bol erkek kıyafetleri giydiğimi ve neden kendi yansımama bu kadar kızdığımı açıklıyor. Bu neden korktuğumu açıklıyor. Bu planlarımın yasadışı olduğunu açıklıyor. Bu her şeyi açıklıyor.

Hayır mı? Etmiyor mu? En azından senin için?

O zaman kendinizi şanslı sayın. Görünüşe göre kadın sakinlerine oy kullanma hakkı tanıyan bir ülkede yaşıyorsunuz.

Büyük Britanya ve İrlanda Birleşik Krallığı öyle değil, diye düşündüm öfkeyle dişlerimi gıcırdatarak. Politikacıları kadınların oy hakkı konusunu enine boyuna tartışmış ve aşağıdaki nedenlerden dolayı kadınların oy kullanmasına asla izin verilmemesi gerektiği sonucuna varmışlardı:

1. Kadınların küçük beyinleri mantıklı düşünme kapasitesine sahip değildi. Duygusal yapıları onları politikayı anlamaktan aciz kılıyordu.
2. Eğer kadınlar siyasete dahil olurlarsa, evlenmek ve çocuk sahibi olmak için çok meşgul olacaklar ve tüm insan ırkı yok olacaktır ki bu gerçekten çok kötü olurdu.
3. Eğer kadınlar siyasete katılırlarsa, erkeklerle eşit konuma gelecekler, böylece cinsiyetlerin eşitliği gibi korkunç bir durum ortaya çıkacak ve erkek şövalyeliğine ve centilmenliğine duyulan tüm ihtiyaç sona erecektir ki bu daha da kötü olacaktır.
4. Tüm hükümetler nihayetinde kaba kuvvete dayanıyordu. Kadınların nazik doğası onları bu konuda yetersiz kıldığından, siyasete uygun değillerdi.^[1]

Bu küçük listedeki gerekçeleri öne süren tüm politikacıların erkek olduğunu duymak sizi şaşırtır mıydı? İleri sürdükleri argümanlar üzerinde uzun uzun ve içtenlikle düşünmek için zaman ayırdım ve sonunda söz konusu argümanların tamamen saçmalık olduğu sonucuna vardım. Kadınların kaba kuvvetten aciz olduğunu öne süren adamla özel bir görüşme yapmayı gerçekten çok isterdim. Ses geçirmez bir odada onunla sadece beş dakika baş başa kalmak bile yeterli olurdu.

Sağıma soluma bakmadan, kalbimin göğsümden fırlamasını engellemeye çalışarak caddede oy verme merkezine doğru yürüdüm. Her dakika, birinin suçlayıcı bir parmak kaldırmasını ve bağırmaya başlamasını bekliyordum, 'Bir kadın! Erkek kıyafeti giymiş bir kadın! Yakalayın şu iğrenç şeyi!'

Hiçbir şey olmadı. Kimse bana ikinci bir bakış bile atmadı.

Ancak bunun, insanın sadece birkaç metre ötesini net olarak görmesini sağlayan yoğun sisle bir ilgisi olabilirdi. Bunun ötesindeki her şey sadece puslu bir hattan ibaretti. Yürümeye devam ettikçe sis daha da yoğunlaştı ve bir an için sokağın diğer ucundaki oy verme merkezi bile sis tarafından yutuldu.

Ancak sis olmasa bile, yoldan geçenler tarafından tanınmam pek mümkün görünmüyordu. Sokaklarda sadece birkaç kişi vardı ve onlar da hızla geçip gidiyordu. İçeride de aynı şeyin olmasını umuyordum.

İstasyon. Buradaki kuralın tek istisnası, dışarıda, caddenin yarısında duran büyük bir gruptu. Bana sadece puslu silüetler olarak görünmelerine rağmen, adamlardan ikisinin yoğun bir sohbet içinde olduğunu söyleyebilirdim.

'... size söyleyeyim, mükemmel durumda,' dedi ikisinden daha yaşlı olanı. Konuşurken çift çenesi sallanıyor ve konuşmasının altını çizmek için tombul elleriyle enerjik hareketler yapıyordu. "Sahip olduğum tüm evlerin en iyisi.

"Gerçekten mi? Diğer adamın sesi sert ve soğuktu. Sırtı bana dönük durduğu için yüzünü göremedim. Tek görebildiğim, demir bir çubuk gibi dik duran zayıf, siyah figürüydü. "Böyle bir hazineden ayrılmak istemeniz ilginç.

Şişman adam ona, "Kalbimin iyiliğinden efendim, kalbimin iyiliğinden!" diye güvence verdi. "Wilding Park bir hazine ve ondan ayrılmaktan nefret ediyorum ama biliyorum ki seninle birlikte emin ellerde olacak.

Daha önce konuşmalarına pek dikkat etmemiştim ama isim kulağıma takıldı. Wilding Park mı? Wilding Park değil *herhalde*?

"Bah. Genç adam elini küçümseyerek salladı. 'Bunun için vaktim yok. Karim, adama parasını öde ve bu işi bitirelim. Bir elini kaldırarak şişman adamı işaret etti. "Ancak şunu unutmamalısın: Eğer doğruyu söylemediysen, çok... hoşnutsuz olacağım.

Sisin içinden bile şişman adamın çenesinin titrediğini görebiliyordum.

"Karim? Para.' Genç adam parmaklarını şıklattı.

İkilinin etrafını saran insanlardan biri olan devasa bir adam ilerlemeye başladı ama grubun olduğu yöne doğru birkaç adım atıp boğazını temizlediğimde durdu ve aniden başını çevirdi.

Aptal, aptal, aptal! Ben ne yapıyordum ki? Zengin bir şovenistin dolandırılıp birkaç bin sterlin kaybetmesinden bana ne? Hiçbir şey. Ama sonra, bu kılık değiştirmemi test etmek için harika bir fırsat olabilirdi.

Bu aynı zamanda erkek siyasi gücünün kalesine saldırımı birkaç dakika daha ertelemek için harika bir fırsattı.

"Affedersiniz, efendim? Zayıf adamın omzuna dokunmak istedim ama Kerim adındaki dev, daha yanına yaklaşmadan kolumu yakaladı ve üzerimde yükselerek beni geri çekti.

"Yoluna git, seni hödük!" diye homurdandı, tanımlayamadığım kalın ve düzensiz bir aksanla. Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. Şimdi bu kadar yakındayken, sis onun şeklini gizlemiyorken, onun dağ gibi bir adam olduğunu görebiliyordum,

Uzun siyah sakalı kadar karanlık bir yüzü vardı ve başında bir türban, evet, gerçek bir türban vardı. Nasıl bir ucube gösterisine girmiştim? Bir türban mı? Londra'nın ortasında mı?

"Yoluna git dedim!" diye homurdandı ve kolumu acıyla bükte. 'Bu *Sahibin* dilencilere ayıracak vakti yok!'

Dilenciler mi? Biraz sinirlendiğimi söylemeliyim. Ne de olsa amcamın pazar kıyafetlerini giymiştim. Ve tamam, kıyafetler bana üç beden büyüktü ve yıllardır kullanılmamış ya da yıkanmamıştı, ama yine de.

En azından '*Sahibin* erkek gibi giyinen kızlara ayıracak vakti yok' dememişti.

"Ondan para falan istemiyorum," diye karşılık verdim. 'Aslında, biraz biriktirmesine yardım etmek istiyorum!'

'Para biriktirmek mi? Karim - bırak onu, hemen!' diye emretti genç adam, dönüp bana bakarak.

İri adam dediklerini o kadar çabuk yaptı ki, çok itaatkâr bir hizmetçi olduğu belliydi. Efendisi dikkatle bana bakıyordu ama sis yüzünden gözleri dışında pek bir şey göremiyordum.

"Sen," dedi adam, mavi, yeşil ve gri arasında bir yerde, deniz gibi karanlık bakışlarıyla beni sabitleyerek. 'Neden bahsediyorsun? Para biriktirmeme tam olarak nasıl yardım edebilirsin?'

Yutkundum, keşke hiçbir şey söylememiş ya da yapmamış olsaydım. Şimdiye kadar oy verme merkezinde güvende olabilirdim. Bunun yerine burada sıkışıp kaldım, çünkü bir kez daha burnumu beni ilgilendirmeyen şeylerden uzak tutamadım.

Salam vermem ya da elini sıkmam gerektiğini düşünerek adama doğru adım atmaya çalıştığımda, koyu tenli iri hizmetçi yolumu kesti ve elini kemerine götürdü. Orada asılı duran devasa kılıcı ilk kez fark ettim. Belli ki tokalaşmayı, selamlaşmayı ve resmi tanışmaları pek önemsemiyordu. Ben de durduğum yerden konuştum.

"Konuşmanızın bir kısmına kulak misafiri olmaktan kendimi alamadım..." bakışlarım şişman adama kaydı.

"Bay Elseworth," dedi deniz rengi gözleri olan adam kısık bir sesle. Bay Elseworth ile. Bay Elseworth'la görüşmek niyetinde olduğunuzu düşünmekte haksız mıyım?

Wilding Park'ı mı satın alıyorsunuz, efendim?

"Söylememde bir sakınca yoksa, efendim, buna karşı çıkmanızı tavsiye ederim. "Neden?"

"Benim... büyükannem Wilding Park civarında yaşıyor, efendim. Ara sıra onu ziyarete gidiyorum ve evin manzarasını görüyorum. Pek hoş değil."

"Güzel olup olmaması beni ilgilendirmiyor. Sağlam mı?"

"Öyle efendim, öyle," diye araya girdi şişman adam, bana kötü kötü bakarak. "Bu aptal genci dinlemeyin!"

"Bu ses değil," diye tersledim.

"Peki bunu nereden biliyorsun?" diye sordu kara gözlü adam.

"Çatı kiremitlerinin yarısı eksik ve duvarlarda sağlıksız görünümlü lekeler gördüm. Bir keresinde kâhyanın bahçedeki çölden ve fare istilasından şikâyet ettiğini duydum. Arabamla geçerken görebildiğim kadarıyla eve giden yol da bakımsız görünüyordu.

"Ve tüm bunları sadece geçerken mi hatırlıyorsun?" "Evet? Gergin bir şekilde cevap verdim.

Kaba bir şekilde başını salladı. "Anlıyorum. Ben de tam olarak bunu arıyordum.

Bu ifade biraz kafamı karıştırdı. "Ama az önce evin harap olduğunu söyledim ve..."

Karanlık yabancı sabırsız bir hareketle sözümü kesti. "Ev değil, genç adam. Sen.

Gözlerimi kırptım, tamamen hazırlıksız yakalanmıştım. "*Ben mi?*"

"Evet, sen. Sisin içindeki zayıf figür umursamazca şişman adama doğru bir el salladı. "Karim, şu kişiden kurtul. İş ilişkimiz sona ermiştir. Artık ona ihtiyacım yok.

"Evet, *Sahib*.

Sersemlemiş Bay Elseworth'u ensesinden yakalayan Karim, bir saniye bile düşünmeden onu sisin içine çekti. Adamın protesto çığlıkları iki ya da üç saniye kadar duyulduktan sonra aniden kesildi.

"Şimdi sıra sende," dedi kara gözlü adam, sanki hiçbir tuhaflık olmamış gibi. "İyi bir adamı gördüğümde tanırım ve sekreterim olarak iyi bir hafızaya ve hızlı bir zihne sahip parlak bir genç adama ihtiyacım var. Son sekreterim anlaşılmaz bir nedenle işimden ayrıldı. Bence sen bu iş için biçilmiş kaftansın.

İstemsiz kahkahamı öksürüğe çevirmeyi başardım. "Ee... *adam*

Bu iş için mi? Üzgünüm ama istediğiniz kişinin ben olduğumu pek sanmıyorum efendim. "Okuma yazma biliyor musunuz?"

"Evet, ama..."

"İşiniz var mı?

Yine bir kıkırdamayı bastırmak için çok çalışmam gerekti. "Hayır, efendim, ama...

"O zaman anlaştık. Pazartesi sabahı tam dokuzda ofisimde ol. Öne doğru yürüdü ve bana bir şey uzattı.

"Al.

Yaklaştıkça etrafındaki sis dalları çözüldü ve ilk kez onu net bir şekilde görebildim. Ağzımda ani ve açıklanamaz bir tükürük eksikliği hissettim.

Bir erkek için... oldukça kabul edilebilir görünüyordu.

Sertti. Görünüşü böyleydi. Onunla ilgili ilk fark ettiğiniz şey buydu: Eski bir Yunan heykelininki gibi sert, yontulmuş bir yüz. Tabii müzede karşılaştığım tüm taş heykellerin aniden gülümseme ihtimalinin ondan çok daha yüksek olması dışında. Ne de olsa onlar mermerden yapılmıştı, ki mermer gerçekten de oldukça yumuşak bir taş türüydü, belki de değişken bir yüz ifadesine sahip olabilirdi. Öte yandan o yumuşak değildi. Sanki granitten yontulmuş gibi görünüyordu. Müzedeki diğer heykeller gibi o da sakalsızdı. Günümüz modasına aykırı olarak, yüzü titizlikle tıraş edilmişti ve bu da onu daha da köşeli ve sade gösteriyordu. Ve son olarak gözleri... Sisinden içinden gördüğüm koyu mavi-yeşil gözleri. Ölçülemez derinlikte karanlık havuzlardı, kendinizi içinde boğabileceğiniz ve bir daha asla havaya çıkamayacağınız havuzlar.

Pekala, her şey düşünüldüğünde muhtemelen 'kabul edilebilir'den biraz daha iyi görünüyordu.

Ona anında ve kesinlikle güvenmedim. Prensip olarak tüm erkeklerden hoşlanmazdım ama yakışıklı erkekler, özellikle de güçlü bir çeneye ve zorba tavırlara sahip olanlar, 'bu dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için yok edilmesi gerekenler' listemin en başında yer alırdı. Önümdeki bu erkeklik örneği, tam da kaba kuvvet argümanı ile ortaya çıkabilecek türden bir adama benziyordu.

'Alo, genç adam? Beni dinliyor musun?'

Başımı salladım, dalgın düşüncelerimi kovmaya ve konsantre olmaya çalıştım. Kılık değiştirmiştin! Bu bir sınavdı ve buna göre hareket etmeliydim.

'Ee... evet. Evet, öyleyim,' diye kekeledim. "Beni şaşırttınız efendim. İtiraf etmeliyim ki," diye ekledim dürüstçe, 'her gün böyle bir teklif almıyorum.

"Benim yanımdayken çok sık "şaşırmamaya" dikkat et," dedi köşeli, taş gibi yüzünü hiç kıkırdatmadan. 'Benim işime yaramaz

etrafta durup aval aval bakan şaşkın aptallar için.

Aptallar, değil mi? Kibarlık kapasitesi, o heykelin yüzünü gülümsemeye zorlama yeteneğine eşit görünüyordu. Birden içimden ona dördüncü madde hakkında ne düşündüğünü sormak geldi. Belki de gerçekten o yapmıştı...

Tekrar yaklaştı ve elini ileri doğru salladı.

"Kartım," dedi, sesi sert ve emrediciydi. Ancak o zaman bana ne uzattığını fark ettim: küçük, dikdörtgen bir karton parçası. Onu aldım ve inceledim. Hiçbir süsleme olmadan net, kesin harflerle şu kelimeler yazılmıştı:

Rikkard Ambrose
İmparatorluk Evi
322 Leadenhall Caddesi

Başka bir şey yok. Unvan yok, süsleme yok, meslek yok.

Tekrar ona baktım. Ambrose, hm? Yunan tanrılarının kahvaltıda yediği şeyler gibi mi? Şey, kesinlikle yenecek kadar iyi görünüyordu, diye düşündüm gözlerim onun zayıf formunu takdirle aşağı yukarı tararken.

Hayır! Ne düşünüyordum ki? Erkekleri istemiyordum ya da onlara ihtiyacım yoktu. Beynimin politikayı anlamak için çok küçük olduğunu düşünen hiç kimseye ihtiyacım yoktu, çok teşekkür ederim! Gururlu bir kadın hakları savunucusuydum^[2] ve kadın haklarını savunmayı düşünmeliydim, erkeklerin taytlarının içindekileri değil! Erkekler pantolonlarının altına tayt giyiyor muydu? Bunu ikiz kız kardeşlerime sormam gerekecek. Muhtemelen kişisel deneyimlerinden biliyorlardır.

"Sakın geç kalma," diye ekledi, kara gözleri parlayarak. "Geç kalmaya tahammülüm yok. Sonra başka bir şey söylemeden döndü ve uzun siyah pelerini arkasında dalgalanarak sisin içinde kayboldu. Etrafını saran diğerleri sessizce onu takip etti, sanki o kendi küçük güneş sistemlerinin merkeziydi ve hepsi onun etrafında dönüyordu. Şaşkınlıkla arkasından bakakaldım.

Bu ne cüret! Evet ya da hayır dememi bile beklemedi mi? Emirlerini yerine getireceğimi umarak çekip gitti. Kimdi o adam? Kendi iyiliği için çok fazla parası olan bir sanayici mi? Hayır, bu kıyafetlerinin kesimine ve rengine uymuyordu, çok sadeydi: tepeden tırnağa şık siyah. Yani sadece basit bir tüccar mıydı? Ama sonra tekrar... Yanında onca görevli vardı. Bu da önemli biri olduğunu gösteriyordu.

Belki de bir devlet memuruydu. Homurdandım ve dikkatle karta baktım. Evet, bu uyuyor! Benim suçum olan o adamlardan biri

bu garip kıyafetle burada olmak. Kartını çöpe atıp bu işi bitirmeliydim. Pazartesi günü oraya gitmeye niyetli değildim.

Bir an tereddüt ettim.

Sonra kartı cebime koydum ve tekrar oy verme merkezine döndüm.

Neden bu kadar sinirli hissediyordum? Mutlu olmalıyım. Bu mükemmel bir test olmuştu. Tanıdığım en erkeksi erkeklerden biriyle birlikteydim ve o benim aslında bir kız olduğumu fark etmemişti. Harika bir işti!

Yine de içten içe neden sinirlendiğimi çok iyi biliyordum. Çünkü o güne kadar tanıdığım en erkeksi adamla birlikteydim ve o tamamen, yani kesinlikle ve tamamen, *benim aslında bir kız olduğumu fark etmemişti!*

Mantıklı ol, diye kendimi azarladım. Bir dakika önce çok kadınsı görünmekten endişeleniyordun. Şimdi yanıldığın kanıtlandı. Sorun çözüldü.

Evet.

Sinirlenmem için kesinlikle hiçbir sebep yoktu. Hem de hiç.

Tuhaf Bay Rikkard Ambrose'a dair tüm düşünceleri aklımdan kovarak tekrar sokağın sonundaki binaya doğru ilerlemeye başladım. Sis hafifçe kalktı ve kapının önünde duran polis memurunun tehditkâr figürü ortaya çıktı. Soğuğa rağmen alnımdan ter boşandı ve bir an için onun, İngiliz Hükümeti'nin yüce iradesine karşı oy kullanmaya cüret eden genç bayanları yakalamak amacıyla orada konuşlandığına ikna oldum.

Sonra onun muhtemelen kadınlar için değil, ceplerinde beş kuruş olmadığı için oy kullanmalarına izin verilmeyen milyonlarca erkek için orada olduğunu hatırladım. Kadınlar muhtemelen dikkate alınacak kadar önemli bile değildi. Ben onlara gösteririm!

Merdivenlerden ön kapıya doğru yürürken, polis memuru saygıyla şapkasını çıkardı. "İyi günler, efendim.

Aman Tanrım! Selamlamak için şapkasını kaldırmıştı. Bunu neden düşünemedim? Ne yapsaydım? Karşılığında şapkamı mı çıkarayım? Şapkanın altında bir alışveriş torbasına tıktırılmış saman yığını gibi yığılmış saç yığınının düşününce bunu yapamazdım. Bu yüzden sessizce başımı salladım. Kibar olup sonradan tutuklanmaktansa kaba biri olarak görülmek daha iyiydi.

Hızlıca polis memurunu geçtim ve oy verme merkezinin kapısını açtım. Yoğun bir puro ve ter kokusu karanlığın içinden bana doğru geliyordu.

Ellerim sıkı yumruklar halinde kenetlendi ve orada hareketsiz bir şekilde durdum. Bunu yapabilir miydim? Yeterince cesur muydum? Yakalanır mıyım? Öfkeli bir erkek kalabalığı tarafından linç edilir miydim?

Daha iyi düşünmeden, karanlığın içinde hedefime doğru ilerlemeye başladım.

~~**~*~*

Gözlerim karanlığa alışana kadar bir süre hareketsiz kaldım. Yavaş yavaş karanlığın içinden şekiller belirdi ve odanın diğer ucunda bir görevlinin elinde birkaç liste ve kalın kitaplarla oturduğu bir tür bankoyu seçebildim. Adamlar tezgâhın önünde bir sıra oluşturmuştu. Dolmakalemle defterlere bir şeyler karaladılar, sonra memura selam verip ayrıldılar.

Benim de oraya yazmam mı gerekiyordu? Bu 'oylama' işinin gerçekte nasıl işlediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Tanrım, bunu asla denememeliydim...

Hadi ama, kendimi azarladım. Yap şunu! Arkadaşların Patsy, Flora ve diğerleri için yap! Kendilerini protesto edemeyecek kadar tembel olan ezilen kadın kitleleri için yap! Bir kadının beyninin bir çay kaşığına doldurmayacağını düşünen tüm o kibirli erkek şovenistlere karşı yap!

Ne yazık ki bu son düşünce aklıma belli bir görüntüyü getirdi: Bay Rikkard Ambrose'un kartını yeni 'sekreterine' küçümseyerek uzatırkenki görüntüsü.

Gerçekten de onun gibi bir adamın beni kız olarak bile tanımayacağı kadar çirkin miydim? Buna inanmayı reddediyordum! Kabul etmek gerekir ki, tenim oldukça bronzdu ve yüzüm oldukça yuvarlaktı, çenem şımarıktı, hiç de ağırbaşlı ve hanımefendi değildi. Ama yine de, beni bir kız olarak tanımamak...?

Unut onu. O önemli biri değil. Senin yapman gereken bir iş var! Zihnimde defalarca tekrarlardım. Yine de Rikkard Ambrose'un görüntüsü, tezgâhtaki adamların sırasına yaklaşırken içimdeki gözün önünde durmaya devam etti.

Tam sıraya girecekken, parlak sarı yelekli ince, küçük bir adam beni durdurdu. Ya da belki o da kılık değiştirmiş bir kadındı? Nereden bilebilirdim ki?

"Affedersiniz efendim," dedi en azından teoriyi mümkün kılacak kadar yüksek bir sesle. "Bana pasaportunuzu göstermeniz gerekecek.

Ah! Rahat bir nefes aldım. En azından bu ihtimali göz önünde bulundurmuşum. Bir akşam yemeğinde, beyefendilerin konuşmalarını duymuşum.

Hükümetin bu önlemi almasıyla ilgili olarak: oy verirken kim olduğunuzu kanıtlamak için pasaportunuzu göstermek zorundaydınız.

Peki nasıl oy kullanmaya çalışabilirim diye sorabilirsiniz. Amcamın pasaportunu aşırımtım.

Neden olmasın? Pantolonunu, ceketini, yeleğini ve silindir şapkasını çoktan almıştım. Oy kullanacak gibi de değildi. Çalışmak ya da bir şeylerden şikayet etmek dışında odasından hiç çıkmazdı.

Elbette. Buyurun.

Parmaklarım titreyerek cebimdeki dikdörtgen kâğıt parçasını çıkardım ve açtım. Küçük adam kağıdı aldı ve hiç dikkat etmeden baktı.

"Majesteleri adına... Bufford Jefferson Brank isimli şahıs için pasaport... tarafından imzalanmış... vesaire vesaire... evet, her şey yolunda görünüyor. Belgeyi bana geri uzattı ve ben de hemen cebime geri koydum. "Lütfen devam edin, Bay Brank," dedi, bekleyen adamların sırasını işaret ederek ve çoktan başka bir yere bakarak, sizinkine olan tüm ilgisini kaybetmişti.

Benim için sorun değildi.

Aceleyle sıradaki son adamın arkasına geçtim ve İngiliz hükümetinin pasaportlara insanların fotoğraflarını koyma uygulamasını henüz benimsemediği için Tanrı'ya şükrettim. Bir pantolon ve silindir şapka giyerek bir erkek gibi görünebilirdim ama sahte bir beyaz sakal takıp topallıyormuş gibi yaparak altmış yaşında huysuz bir adam gibi görünebileceğimden şüpheliydim.

"Sıradaki lütfen," diye seslendi bankodaki adam sıkılmış bir sesle. Sıra ilerledi ve ben de onunla birlikte ilerledim, adım adım, seçmen seçmen. Bu şekilde yavaşça bankoya yaklaştım, her geçen dakika daha da geriliyordum. Tam olarak nasıl 'oy kullanıyordunuz'? Gerçekten bir şey atmak zorunda mıydınız? Bunun sadece lafın gelişi olduğunu tahmin ediyordum ama tam olarak emin değildim.

Gerçi benden önceki adamlar etrafa bir şeyler fırlatıyor gibi görünmüyorlardı. Sadece bir şeyler yazacakmış gibi eğildiler ve sonra gittiler. O kadar da kötü görünmüyordu.

Birden önümdeki son adam da kenara çekildi ve tezgahın arkasındaki görevliyle yüz yüze geldim. Elinde, üzerinde iki adayın adının yazılı olduğu ve yanlarında küçük daireler bulunan bir kâğıt parçası tutuyordu.

"Oyunuzu kullanın lütfen," dedi, sesinden hâlâ can sıkıntısı akıyordu.

"Ne? Şaşırmış bir halde adama baktım. "Kime oy verdiğimi herkesin görebileceğini mi söylüyorsunuz?"

Bana sanki az önce denizin gerçekten sudan oluşup oluşmadığını sormuşum gibi baktı. "Elbette. Eğer siyasi görüşünüzden utanıyorsanız, burada olmamalısınız. Daha önce oy kullanmadınız mı?"

Sinirlerimi belli etmemek için umutsuzca çabalayarak başımı salladım.

'Hayır.

İlk kez.'

"Oh, pekala, bu her şeyi açıklıyor. İfadesi sıkılmışlıktan üstünlüğe dönüştü ve kâğıtta bir yeri işaret etti. 'Burada açık oylama yapıyoruz, genç adam. Olması gereken bu. Çartistlerin önerdiği o saçma sapan yeni siyasi fikirlerin hiçbirini benim seçim merkezimde bulamazsın. Bu aptalların sadece gizli oylama istemediklerini, aslında genel oy hakkı talep ettiklerini biliyor muydun?"

"İnanılmaz.

Aynen dediğim gibi! Burası nezih bir İngiliz oy verme merkezi, genç adam. Buraya oy vermeye gelen herkes şehirde evi ve iyi bir geliri olan beyefendilerdir ve herkes diğerlerinin kime oy verdiğini görür.

Durakladı ve ben de, açıkça beklendiği gibi, onun siyasi bilgeliğine başımla onay verdim. Yetkili memnun görünüyordu. Önümdeki kâğıda hafifçe vurdu.

"Hangi adaya oy vermek istediğinize bağlı olarak işaretinizi şuraya ya da şuraya koyun genç beyefendi.

"Teşekkür ederim, efendim. Dolmakalemi elime aldım ve hemen Whig adayını işaretledim.

"Whigs, hmm?"

Memurun yüzü asıldı ve bana onaylamayan bir bakış attı. 'Az önce ne dediğimi duymadın mı? Whigler aslında sıradan insanlar için oy isteyen aşırı Çartistleri ve isyancıları destekliyor. Ne yaptığını gerçekten biliyor musun, genç adam? Bu cehennem reformcuları bir gün büyük ülkemizin ölümü olacak!

"Göreceğiz, değil mi efendim?" dedim gülümseyerek ve reverans yaptım.

Herkes bana bakmak için döndüğünde tüm oda aniden ölümcül bir sessizliğe büründü. Seçmenler, görevliler, hatta köşede biraz ısınmak için gelmiş gibi görünen bir adam bile - hepsi ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu.

Onların sorunu neydi?

Sonra fark ettim. Oh, kahretsin! Reverans yaptım! Eğilmedim, *reverans* yaptım!

~~**~*~*

Hükümet yetkilisinin polise gönderilen haberci çocuğa söylediği gibi 'oy verme merkezindeki deli kadını zapt etmek' için ikinci bir polis memurunu çağırmaları gerekiyordu. Çocuk belli ki performansından etkilenmişti çünkü bir değil, elinde coplarla üç Bobby ile daha geri döndü.

Beni yanlış anlamayın, kimseyi boğmaya çalışmadım. Aksine. Nasıl olsa fark edildiğime göre, bu fırsatı değerlendirip oy kullanma merkezinde kadın hakları için doğaçlama bir gösteri düzenlemeye karar vermiştim. Oradan sorumlu hükümet yetkilileri bu fikre pek sıcak bakmadılar.

Böylece 22 Ağustos 1839'da sabah saat 9:30'da Londra'nın ortasındaki önemsiz bir oy verme merkezinden dört halk koruyucusunun sıkı yardımıyla dışarı çıkarıldım. Memurlardan ikisi kollarımı tutarken, diğer ikisi de yoldan geçenleri tehlikeli deli kadına karşı uyarmak için önden yürüyordu.

"Şovenistler! Bağırđım. 'Kadınlığı ezenler!'

Bobby'lerden biri kulaklarını kapatarak irkildi.

"Ağzını tıkayabilir miyiz?" diye sordu çavuşuna.

"Hayır delikanlı, bu kurallara aykırı," diye homurdandı yaşlı adam. "Peki ya deli gömleği?

"Bizde onlardan yok, ne yazık ki.

Topuklarımı yere vurarak, kadınlığın zalimleri hakkındaki görüşlerimi kesin bir dille ifade etmeye devam ettim. Beni oldukça memnun eden bir şekilde, bırakın oy verme merkezinin kapısından merdivenlerden aşağı inmeyi, beni beş santim bile hareket ettirmekte zorlandılar.

Verandanın son basamağına henüz ulaşmıştık ki, puslu sokağın karşı tarafındaki banktan çok iyi hatırladığım bir figür çıktı: Rikkard Ambrose, klasik yüz hatları her zamanki gibi sert, siyah pelerini etrafına sıkıca sarılmıştı. Beni sürüklenirken gördüğünde olduğu yerde durdu.

"Memur bey! Üç uzun adımda önümüzdeydi. Yüzü eskisi gibi hareketsizdi ama kara gözlerinde çelik gibi bir parıltı vardı. "Memur bey, bu genç adamla ne yaptığınızı sorabilir miyim?

Çavuş döndü ve çok daha genç olan adamın yüzünü görünce soldu. Selam vermek için bir elini kolumdan çekti. Vay canına. Bay Rikkard Ambrose, Londra'nın sert kanun savunucularından birinin böyle bir tepki vermesi için önemli biri olmalıydı.

Kurtulmak için bu fırsatı kullanmaya çalıştım ama çavuş hemen selam vermeyi kesti ve elini tekrar koluma doladı.

"Günaydın, Bay Ambrose, efendim!" dedi, bir yandan hazırolda durmaya çalışırken bir yandan da bendenizin elini gevşetmemeye çalışarak. "Şey... Efendim, sorabilir miyim, hangi genç adamdan bahsediyorsunuz?"

Bay Ambrose elini sert bir şekilde sallayarak beni işaret etti.

'Bu, tabii ki. Kör müsün? Onunla ne yapıyorsun?' 'O değil, efendim.'

Çavuş yukarı uzanarak silindir şapkamı kavradı ve Böylece kestane rengi bob kesimim serbest kaldı ve aşağı doğru yuvarlandı. "Kız. O bir kız, Bay Ambrose, efendim."

O anda Bay Rikkard Ambrose'un yüzündeki ifade muhtemelen hayatımda gördüğüm en komik şeydi. Taş suratı gevşedi ve sanki hayatı boyunca tek bir kadın görmemiş gibi bana bakakaldı.

"Bir sorun mu var, efendim?" diye sordu çavuş usulca. Şaşkın Bay Ambrose'dan bir cevap gelmeyince çavuş omuz silkti ve garip bir şekilde başını eğdi. "İzninizle efendim, bunu götürmemiz gerekiyor," dedi ve bana kuduz bir ata bakar gibi başını sallayarak, "ait olduğu yere götürmemiz gerekiyor. Belki hücrede geçireceği bir gece ona sadece erkekler için olan şeyleri yapmamayı öğretir."

"Evet," diye kıkırdadı polis memurlarından biri. 'Kadınlar oy mu kullanıyor? Böyle bir şeyi kim duymuş ki? Bir de bakmışız ki düzgün bir iş istiyorlar!'

Meslektaşları onun şakasına güldüler ve beni yirmi metre ötede duran bir polis arabasına doğru sürüklemeye başladılar.

O anda bir karar verdim.

Arkama bakmak için başımı çevirdim. Bay Rikkard Ambrose hâlâ orada duruyordu, bir buz kütlesi gibi solgun ve hareketsizdi. Çoktan bir düzine metre uzaklaşmış olmasına ve Bobby'lerin beni daha da uzağa sürüklemesine rağmen, taştan yüzünü çok net görebiliyordum. Koyu renk gözlerinin soğuk bir öfkeyle yanmaya başladığını görebiliyordum. Yüzüme yayılan bir sırıtışla bağırdım:

"Pazartesi günü sizi işte görmek için sabırsızlanıyorum, efendim!"

Maymun Bobby

Ertesi sabah artık kendimi o kadar da ukala hissetmiyordum. Bunun geceyi bir hapishane hücresinde geçirmemle ya da planımı tamamen berbat etmiş olmamla ya da gece yarısına kadar uyuyacak kadar kendimi sakinleştirememiş olmamla bir ilgisi olabilirdi.

Ve sonunda hapishane hücresindeki sert, düzensiz ranzada uyuyakaldığımda, Antik Yunan heykellerinden oluşan bir müfreze tarafından desteklenen bir düzine Bobbies'in bütün gece Londra'nın karanlık sokaklarında beni kovaladığını ve şöyle bağırdığını hayal ettim: 'Durdurun onu! Feministi durdurun! Pazartesi günü işte olmak zorunda! Tam dokuzda! Yakalayın onu! Hangisinin daha rahatsız edici olduğundan emin değilim, korkunç kovalamaca mı yoksa peşimdeki taş heykellerin Bay Rikkard Ambrose'a şüpheli bir şekilde benzemesi mi?

Gece üç sularında uyandım, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki bir daha asla uyuyamayacağımı biliyordum.

Bunun yerine, kibar polislerin beni bu gece için yerleştirdikleri lüks otel süitini inceledim: Londra'nın polis karakollarının sunduğu en iyi şeylerin altı metre karesi. Geçici evimin duvarları karmaşık bir küf ve grafiti deseniyle süslenmişti. Güzel bir demir parmaklıkla kaplı yaklaşık iki metrekarelik panorama penceresi, Londra'nın en iyi pis sokaklarından birinin oluklarına muhteşem bir manzara sunuyordu. Elbette kapı da pencerenin standartlarına uyacak şekilde tasarlanmıştı ve benzer şekilde son derece dekoratif demir parmaklıklardan yapılmıştı. Sırtımın da onaylayabileceği gibi yatak da en yüksek standartlara uygun olarak yapılmıştı ve sırt kaslarınızı beş dakika içinde ağrıyan düğümler yumağına dönüştürebiliyordu. Sonuç olarak, büyüleyici bir atmosfere sahip nefes kesici bir yerdi. Hatta önceki kiracı bana köşede iyi olgunlaşmış bir yapışkan madde birikintisi şeklinde küçük bir hediye bırakmıştı. En lezzetli, mide bulandırıcı kokuyu yayıyor ve tüm ambiyansı mükemmellik içinde sefaletle tamamlıyordu. Küçük pencereden içeri süzülen ayın soluk ışığı da manzarayı daha neşeli hale getirmiyordu.

En azından hücrede benimle birlikte başka kimse yoktu. Polisler beni tek kişilik hücreye koymuşlardı. Bunun beni korumak için olduğunu düşünmek isterdim, ama doğruyu söylemek gerekirse, muhtemelen diğer mahkumlar için daha güvenli olduğunu düşündüler. Ne de olsa, o zavallı yanlış anlaşılmış hırsızları, soyguncuları ve katilleri, delirmiş bir kadınla aynı hücrede istemezlerdi.

erkek kılığına girmiş ve böylece hiçbir ahlaki değer taşımadığını kanıtlamıştı, öyle değil mi?

İnleyerek, çenemi açık avucuma dayayıp ranzada oturana kadar ayaklarımı sürüyerek yürüdüm. Gerçekten felsefî bir pozisyondu, kaderimi düşünmek için idealdi. Küçük hilem için cezam ne olacaktı? İngiltere yasalarına karşı gelmeye cüret ettiğim için hapse mi gönderilecektim? Ya da hapse mi atılacaktım? Ya da sıradan bir hırsız gibi kolonilere mi nakledilecektim?[3] Bu son düşünce beni oldukça neşelendirdi. Bazı kolonilerin kadınların özgürlüğü konusunda sevgili anavatanımızdan çok daha medeni ve ileri olduğunu duymuştum. Ayrıca, teyzem ve eniştem benden birkaç bin mil uzakta olacaklardı.

Ama sonra arkadaşlarımı ve küçük kız kardeşim Ella'yı düşündüm ve bir suçlu kolonisine gönderilme konusundaki bencilce arzumdan hemen pişmanlık duydum. Buradan ayrılamazdım. İngiltere'den çıkabilsem bile, kalıp haklarım için savaşmayı tercih edeceğimi biliyordum. Sorunlarımdan kaçmak hiçbir zaman benim tarzım olmamıştı. Onları boğazlarından yakalamak ve teslim olana kadar sarsmak, bu daha çok benim olaylarla başa çıkma yöntemimdi.

Gerçi bu stratejinin son zamanlarda bana pek faydası olmamıştı. Ne de olsa, kadınlar için siyasi özgürlüğü boğazımdan yakalamaya çalışmışım ve parmaklarımdan arasından kayıp gitmişti. Diğer her türlü özgürlük için de böyle mi olacaktı? Evet, muhtemelen öyle olurdu. Kadınların yapmasına izin verilmeyen şey sadece oy kullanmak değildi. Çok daha önemli başka özgürlükler olduğunu da farkındaydım.

Bay Ambrose'un kartının, kişisel eşyalarımı alan Bobby'den saklamak için koluma sıkıştırdığım yerde tenime baskı yaptığını hissedebiliyordum. Evet, bir hanımefendi kesinlikle bazı özgürlüklerden yoksundu. Örneğin yaşamak için çalışma hakkı gibi.

Pazartesi sabahı onun ofisine gitmeyi ciddi ciddi düşünmüyorsun, değil mi? Aklımın bir köşesinden küçük, dırdırcı bir ses duydum. Unut gitsin! Unut onu. Var olduğunu, tanıştığınızı ya da sana iş teklif ettiğini unut. Gerçekte kim olduğunu bildiği için artık sana iş vermeyecektir.

Yapmaz, değil mi? Hayır,

kesinlikle yapmaz.

Neredeyse

kesinlikle. Ama...

Ama yine de beni işe alması için küçük de olsa bir şans varsa, bunu değerlendirmemeli miydim? Bu sadece kadınlığımı ezenlere özgür olma isteğimi göstermekle ilgili değildi. Bu daha ciddiydi. Ailemizin ölümünden sonra beni ve kardeşlerimi yanına alan amcam aniden ölürse bana ne olacağını sık sık merak etmiştim. İçten içe cevabı biliyordum. Bize bakacak kimse yoktu. Jack Robinson demenizden daha hızlı bir şekilde sokaklarda olurduk. Dilenmek ya da sadaka aramak zorunda kalırdık. Ve zaten bunun için sırada bekleyen bir sürü insan vardı.

Benim gibi genç bir bayan para kazanmak için gerçekten ne yapabilirdi? Beni bir fabrikaya bile alırlar mıydı? Bu işler için on binlerce işçi sınıfından erkek, kadın ve çocuk vardı ve pamuk eğirme ve dokumada benden on kat daha iyi olduklarından şüpheleniyordum. Bir kere, birkaç on yıllık pratikleri vardı.

Üstelik bu işler az para karşılığında kemik kıran işlerdi. Bir keresinde, böyle bir işe girebilseydim dışarıda tek başıma hayatta kalıp kalamayacağımı hesaplamak için zaman ayırmıştım. Bir fabrika işçisi günde yaklaşık 1s 3d kazanıyordu. Bu da yılda yaklaşık 400s ya da başka bir deyişle 20 sterlin yapıyordu.^[4] Güzel ve konforlu bir evin ortalama kirası 100 sterlin civarındaydı. Yani fabrikada çalışmaya başlarsam, bir yıl boyunca aç, susuz ve kıyafetsiz yaşamayı başarırısam, bir evin beşte birini kiralayabilirdim. Yoğun oruç tutmaya ya da tam zamanlı çıplaklığa pek hevesli değildim.

Bazen o işçi sınıfından insanların nasıl olup da yaşamayı başardıklarını merak ederdim. Ama kısa süre sonra merak etmeyi bıraktım, çünkü benim de yeterince sorunum vardı.

Bir kez daha kolumdaki kartı düşündüm. Evet, fabrika işi söz konusu olamazdı. Ancak *bu* tür bir iş... Bay Ambrose bana özel sekreter olarak iş teklif etmişti. Bu prestijli bir görevdi ve iyi bir maaşı vardı. Özgürlüğüme giden yol olabilirdi, hayatım boyunca umduğum fırsat. Ya oraya gitmeyi deneseydim ve...?

Hayır! Hayır!

Başımı salladım. Ama kolumdaki kart inkârımı pek umursamışa benzemiyordu. Derime daha da iğrenç bir şekilde bastırarak oldukça keskin ve rahatsız edici kenarlara sahip olduğunu kanıtladı. Şey... Etrafıma bakındım. Burada benden başka kimse yoktu. Kimse görmeyecekti. Kartı çıkarıp tekrar bakmaktan zarar gelmezdi, değil mi?

Çabucak onu çıkardım ve panoramik oluk pencereden içeri süzülen ay ışığına tuttum.

Rikkard Ambrose
İmparatorluk Evi
322 Leadenhall Caddesi

Hımm. Unvanı ya da mesleği hakkında hiçbir şey yazmaması bana hala garip geliyordu - sanki adam herkesin kim olduğunu bilmesini bekliyormuş gibi. Ve belki de, sadece belki, böyle düşünmekte haklı olabilirdi. Leadenhall Caddesi... Bu isim bir yerlerden tanıdık geliyordu.

Ani bir farkındalıkla başım dizlerimin üzerinde durduğu yerden kalktı ve parmaklarımı şıklattım. İşte orasıydı! Leadenhall Caddesi bankacılık bölgesinin tam kalbinde değil miydi? Tüm büyük bankaların ve şirketlerin, hatta Doğu Hindistan Şirketi ve İngiltere Bankası'nın ofislerinin bulunduğu yer değil miydi? Bay Rikkard Ambrose'un orada ne işi vardı, eğer tahmin ettiğim gibi basit bir devlet memuruysa?

Belki de onu yanlış değerlendirmiştim. Görünüşe göre o soğuk ve sert dış görünüşünün altında birkaç şey gizliymiş.

Onun sözünü dinleseydim ve Pazartesi günü gerçekten... hayır! Yine içgüdüsel olarak başımı salladım ve bu çılgın düşünceyi kovmaya çalıştım. Bunu unutmam gerekiyordu. Zaten en başından beri saçma bir fikirdi. Beni görür görmez ofisinden atar ya da adamlarına attırırdı. Belki şu dağ gibi adam Kerim. Seni buradan Hampshire'a kadar tekmeleyebilirmiş gibi görünüyordu. Ve o domuz etiketiyle neler yapabileceğini düşünmemiştim bile.

Ve yine de... yine de olasılık cazipti. Olasılıkları düşünürken gözlerim kamaştı. Kendi işim! Kendi ellerimle kazandığım kendi param. İstedğim gibi kullanabileceğim bir para. Artık cimri akrabalarımın bağımlı olmayacaktım, artık teyzemin beni evlendirmek için pek de ince olmayan girişimlerini atlatmak zorunda kalmayacaktım.

Akبابaya benzeyen küçük bir kadının zihnindeki görüntüsü, bağımsızlık hayallerimi şiddetle yarıda kesti. Ah evet, sevgili teyzem, Bayan Hester Mahulda Brank. Bu harika dünyadaki çoğu açgözlü insan gibi, o da sahip olamadıklarını elde etmeyi çok arzuluyordu. Bu arzuların başında, bir beyefendinin kızları olan yeğenlerinin otomatik olarak sahip olduğu ve kendisinin de bir tefecinin kızı ve onuru tartışmalı bir hanımefendi olarak inanılmaz derecede kıskandığı sosyal statü arzusu geliyordu.

Bayan Brank, onca yıl boyunca biz kızları beslemek ve giydirmek için yaptığı tüm masrafların karşılığı olarak, bizden mümkün olduğunca fazla sosyal ilerleme sağlamaya kararlıydı ve eğer bu sayede bir düşesin çay partisine davetiye kazanabilseydi, bizi en yüksek teklifi verene açık artırmayla satmaktan mutluluk duyardı. Ancak ne yazık ki İngiltere'de akraba satışı yasadışı olduğundan, her birimizi mümkün olduğunca zengin ve soylu bir damatla evlendirmeye çalışmakla yetindi, böylece bir vuruşta iki kuş vurmuş olacaktı: hem besleyecek pahalı boğazlardan kurtulacak, hem de yeğenleri aracılığıyla yüksek sosyeteye giriş hakkı kazanacaktı. Bu şekilde, yıllardır Bayan Brank'ın evini istila etmiş olan altı can sıkıcı kız nihayet para getirmeyen mülklerden değerli yatırımlara dönüşecekti.

Şimdiye kadar bu parlak plan pek başarılı olmamıştı. Altımız da hâlâ evlenmemiştik ve bana kalsa, en azından benim durumum kesinlikle böyle kalacaktı.

Sevgili teyzem, doğuştan maliyeci içgüdüleriyle, malının -yani benim- iyi bir kârla elden çıkarılması konusundaki bu isteksizliği sezmiş ve bundan pek hoşnut olmamıştı. Kendisinin ve kocasının cömertliğine her zaman güvenemeyeceğimizi ve onların ölümünden sonra, eğer evli değilsek kimsenin bize bakamayacağını defalarca belirtmişti.

"Peki ya kendi geçimimi sağlamak istersem? Bir keresinde konu açıldığında ona sormuştum.

Sanki yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi bana baktı ve sonra muhtemelen gülümseme olması gereken ekşi bir yüz ifadesi takındı. Şaka yaptığımı düşünmüştü.

Şimdi ve burada kendi geçimimi sağlamak için bir şansım vardı. Gerçek bir şans. Düşünceli bir şekilde karta tekrar baktım. Para. Kendim için kazanacağım para. Özgürlüğe giden bir yol.

Eğer almazsam... o zaman benim için sokak olurdu. Ya da daha kötüsü, ıslahevi.^[5]

Etrafa bakındım. Daha önce hiç çalışma evi görmemiştim ama Londra'nın dört bir yanında fısıldanan hikâyeleri duymuştu. Bu şirin küçük hücre aslında insanlığın böylesi bir domuz ahırında yaşamın nasıl olabileceğine dair iyi bir fikir verebilirdi. Britanya İmparatorluğu'nun bu görkemli *metropolünde*^[6] suçlular ve yoksullar hemen hemen aynı şeydi ve kaldıkları yerler de muhtemelen benzerdi. Elbette, fakir bir ıslahevi olarak

mahkum olsaydım, kendime ait bir hücre lüksüm olmayacaktı ve yiyecek muhtemelen daha az olacaktı, çünkü suçluların aksine, yoksul insanlar açlıktan öldüklerinde evrak üretmezler. Ancak suçluların daha iyi muamele görmesi beklenen bir şeydi. Ne de olsa hırsızlar ve katiller halkın ilgisini çekiyordu: kahramanlık türkülerinin ve sürükleyici gazete makalelerinin konusuydular. Kalabalığın alkışları arasında asılana kadar hayatta tutulmaları gerekiyordu. Öte yandan yoksul insanlar sadece kirli ve sıkıcıydı. Kim onlar için yiyecek ve yaşam alanı israf etmek isterdi ki?

Ve beni bekleyen parlak gelecek buydu. Ta ki Bay Ambrose...

Birden hafif bir ses duydum. Gerçekten düşündüğüm şey miydi? Evet! Anahtar şıngırtısı. Biri geliyordu. Çabucak kartı sakladım ve başımı kaldırdım. Ani parlak ışıltı karşısında irkilerek gözlerimi kırptım ve elimle gözlerimi korudum. O kadar derin düşüncelere dalmıştım ki zamanın nasıl akıp gittiğini fark etmemiştim. Şimdi pencereden hücrenin içine düşen soluk turuncu bir parıltı gördüm. Güneş doğuyordu. Hücrenin dışından gelen şıngırtılar giderek arttı ve bunlara ağır ayak sesleri eklendi.

Hücre kapısını endişeyle izledim. Birkaç dakika sonra köşeden kalın yapılı bir gardiyan belirdi. Kapının demir parmaklıkları arasından yaklaştığını görebiliyordum. Paslı bir anahtarla kapının kilidini açtı ve dışarı çıkmamı işaret ederek kapıyı çekti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum, endişemin sesime sızmasını engelleyememişim.

İri yarı polis memuru kaşlarını çatı. "Ne demek "şimdi ne olacak?"

'Bana ne olacak? Nasıl cezalandırılacağım?

Küçük bir domuzcuk gibi gözlerini kırıştırdı. Sonra ağzını açtı ve gülmeye başladı. Bir süre daha karnını tutarak gülmeye devam etti. Anahtarlar onun neşesinin ritmiyle şıngırdadı.

"Aman Tanrım, Bayan," diye nefes nefese kaldı, hâlâ karnını tutuyordu. 'İnsanları böyle şeyler için cezalandırmayacağız! Oy vermeye çalışan bir kadın mı? Sokaklarda dolaşan her deliyi de cezalandırabiliriz ve o zaman krallığın gelişine kadar meşgul oluruz. Daha geçen gün bir barda tanıştığım bir adam bana hepimizin maymun soyundan geldiğimizi söyledi!^[7] A d a m ı n aklını kaçırdığı çok açık. Ve ben onu azarlamadım bile. Bir kez daha kıkırdadı. "Hadi bakalım, bayan. Gitme vaktiniz geldi."

"Hapse atılmayacak mıyım? diye sordum, aslında sesim biraz kırıgın geliyordu. Korkunç bir ceza bekliyordum. Ne de olsa şovenist düzene cesurca meydan okumuştum. Bu en azından biraz takdir edilmeyi hak ediyordu, değil mi? Birkaç yıl önce, Peterloo katliamında, yetkililer oy kullanma hakları için gösteri yapan işçi sınıfı erkeklerinden oluşan bir kalabalığın üzerine sert bir şekilde *gitmiş*, on iki ölü ve üç yüz yaralıyla sonuçlanmıştı. Şimdi de sırf kadın olduğum için gitmeme izin mi vereceklerdi? Bu dünyada adalet yoktu! Bu hiç adil değil! Beni mahkemeye bile çıkarmayacaklar mı?

Bobby başını salladı.

Hayır. Bir yargıcı bununla rahatsız etmek istemeyiz, zamanını boşa harcadığımız için bize ceza verir. Şimdi gelin, bayan.'

Bir an için hapis haneye gitme hakkımda ısrar edip etmemem gerektiğini düşündüm. Ama özünde pratik bir insandım ve o ranzada bir gece daha geçirmek istemiyordum. Böylece, isteksizce ayağa kalktım ve polis memurunu hücreden çıkarıp karakolun hafif tütün ve domuz pastırması kokan küçük ofisine kadar takip ettim.

Hâlâ gülümseyen Bobby, "Eşyalarınızı getirirken biraz bekleyin hanımefendi," dedi ve paytak adımlarla köşedeki dolaba doğru yürüdü. Dolabın kapağını açarak içini karıştırdı ve elinde büyük ve siyah bir şeyle geri döndü. "Buyurun hanımefendi," dedi sert ve sinir bozucu bir babacan tavırla, küçük macerama ilk çıktığımda taktığım silindir şapkanın içinde bulunan tüm kişisel eşyalarımı bana uzatırken. "Umarım bu sana gerçekten bir ders olur.

"Evet olacak," diye teminat verdim ona, kendi kendime, onun duyamayacağı kadar sessizce ekledim: "Bir dahaki sefere reverans yapmamaya dikkat edeceğim.

Evet, bir dahaki sefere yakalanmayacaktım. Bir dahaki sefere başaracaktım, çünkü artık görgü kurallarının ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordum. Görgü kurallarının her zaman çok önemli olduğunu düşünen teyzemle hiçbir zaman tam olarak aynı fikirde olmamıştım ve şimdi nihayet başından beri haklı olduğumu biliyordum. Gereksiz ve tehlikeliydiler - sizi hapse atılabiliyorlardı!

Polis memuru bana karakolun kapısına kadar eşlik etti, belli ki deli kadından kurtulacağından emin olmak istiyordu, artık hücreden çıkmıştı ve her an duvarlara tırmanmaya ya da feminist saçmalıklar saçmaya başlayabilirdi. Onu memnun etmekten büyük mutluluk duydum ve tuğla binadan çıkıp muhteşem bir Cumartesi sabahına adım attım. Güneş parlıyordu ve sis bugün sadece hafifti, rüzgâr

Thames Nehri'nin ters yönü, sabah havasını Londra standartlarına göre nispeten temiz kılıyor.

Hemen eve doğru yola çıktım. Teyzemin gece yokluğundan ne anladığından emin değildim. Fark etmemiş bile olabilirdi. Evde altı kişiydik ve beyin hücrelerinin yüzde doksanı temizlik parası biriktirmekle meşguldü, bazen yeğenlerinden birini ya da diğerini unutuyordu. Bazen şansım yaver gider ve sıra bana gelirdi. Belki gerçekten şanslı olsaydım, dün gece de böyle olurdu.

En azından kaçırıldığımdan ya da buna benzer bir saçmalıktan korkarak tamamen çıldırıp polise başvurmadığını biliyordum. Eğer öyle yapsaydı, polis ona sevgili yeğeninin tamamen güvende olduğunu, biraz hırpalanmış olsa da hücrelerinden birinde erkek kıyafetleri giymiş olarak oturduğunu söylerdi. Eğer bunu duysaydı, teyzem beni almaya gelirdi. Ve bu karşılaşmadan sağ çıkabilir miydim bilmiyorum. Hal böyle olunca, nispeten yara almadan kurtulma umudum vardı.

Sanki umutlu tavrıma cevap verircesine, karanlık evlerin sıraları önümden ayrıldı ve bana Green Park'ın güzel manzarasını sundu. Gün doğumunun ılık ışıltısında küçük park, orta sınıf Londra'nın katı, düzenli evleri arasına dikilmiş bir peri krallığına benziyordu. Birkaç kuş çimlerin üzerinde zıplıyor ve rüzgâr kır çiçekleriyle çevrili küçük bir göletin yüzeyini dalgalandırıyordu. Parkın karşı tarafındaki bir ağaç kümesinin arasından St. James's Caddesi'ndeki evleri görebiliyordum.

Kendimi bildim bileli Bufford amcam St. James's Caddesi'nde yaşıyordu ve ben yürümeye başladığımdan beri onunla ve karısıyla birlikte yaşıyorduk. Biz -yani beş kız kardeşim ve ben- yıllar önce, annemiz ve babamız öldükten ve mülk sıradaki erkek varise geçtikten sonra ailemizin kır malikanesinden ayrılmak zorunda kalmıştık. Orayı hâlâ hatırlayabilen büyük kardeşlerimin anlattıklarına inanırsanız, yüzlerce hizmetçisi ve altından yapılmış kapı tokmaklarıyla gerçek bir saraydı. Ben inanmadım. Yani onların hikayelerine inanmadım. Ama bu sözde 'yasal varisin' sırf lanet olası bir adam olduğu için ailemizin mülkünü elinden almasına biraz içerlemiştim!

Doğrusunu söylemek gerekirse, taşradaki çocukluk evimizi pek iyi hatırlamıyordum ve hatırlamak da istemiyordum. Ben bir şehir kızıydım ve Green Park'ın birkaç ağacı ve çimenleri, herhangi bir zamanda başa çıkabileceğim kadar taşraydı.

Omuzlarımı dikleştirerek parkta ilerledim, ağaçlardaki kuşların şarkılarının ve taze sabah esintisinin tadını çıkardım. şehrin ortasında olduğu ve beş dakika içinde mağazaların, kütüphanelerin ve gazetelerin olduğu medeni bir yere ulaşabildiğiniz sürece taşra güzel bir şeydi.

Beş dakika otuz yedi saniye sonra küçük bahçemizi çevreleyen duvara ulaşmıştım ki bu Londra'da nadir görölen bir şeydi. Duvarın üzerinden, sade, düzenli pencereleri, sade, düzenli perdeleri ve bacasından ihtiyatlı ve ekonomik bir şekilde kıvrılan sade, düzenli dumanı olan sade, düzenli tuğla evi görebiliyordum. Evin etrafındaki iek tarhları bakımlıydı ama katı ve sadeydi. Her şey dikdörtgen ve düzenliydi. Görünürde tek bir süs parçası yoktu. Bazen, yıllardır yaşadığım bu eve baktığımda, kapısının üzerinde 'Burjuvazinin Kalesi, alışkanlık ve cimrilik aleminin merkezi' yazan bir tabela olması gerektiğini düşünürdüm. Teyzeye dikkat edin. Isırır!

Tüm bu sıkıcılığın arasında tek bir parlak nokta vardı: birinci kattaki bir odanın penceresi. Green Park'ın harika bir manzarasını sunuyordu.

- Bu yüzden yıllar önce bu eve geldiğimizde, oda tozlu ve kullanılmaz haldeydi ve amcam oraya hiç adım atmamıştı. Muhtemelen sinir bozucu güzellikteki manzaranın dikkatini dağıtacağından ya da daha kötüsü, onu gerçekten yürüyüşe çıkmaya teşvik edeceğinden ve böylece çalışarak geçirebileceği değerli zamanını boşa harcayacağından korkmuştu.

Ama bu benim için gayet iyiydi. Amcamın evine vardığımızda, tozlu, terk edilmiş eski odayı görmüş, ona aşık olmuş ve kız kardeşlerimden hiçbiri şikayet edemeden odayı ele geçirmiştim. Fetihimi hayatım pahasına savunmuştum! Sadece en küçük kız kardeşim ve içlerinde en iyi hazmedebildiğim Ella'nın benim egemenliğime girmesine ve benimle birlikte orada yaşamasına izin verilmişti.

şu anda, odamın arka bahçeye bakıyor olması, güzel manzarayla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde işe yarıyordu. Sokağı hızla geçerek, amcamdan kıyafetleri ve pasaportuyla birlikte gizlice 'ödünç' aldığım anahtarla bahçe duvarındaki küçük kapıyı açtım. İçeride hızla bahçe kulübesine doğru ilerledim. Çok eski zamanlardan beri orada duran köhne merdiveni çıkarıp dikkatlice evin duvarına dayadım ve kilidini açık bırakmaya özen gösterdiğim pencereye tırmanmaya başladım. Eğer şanslıysam, kimsenin haberi olmadan eve geri dönebilirdim.

Merdivenden yukarı tırmanmak, aşağı inmekten çok daha zor oldu. Geceyi hücrede geçirdiğim için kaslarım ağrıyordu ve arkama bağlanmış birkaç büyük kurşun ağırlık beni aşağı çekiyor gibiydi. Ya da belki de sadece arkam çok ağır geliyordu...

Hayır! Sonuçta sadece cömertti, şişman değil. Kesinlikle şişman değil.

Merdivenin tepesine ulaştığımda ter yüzümden akıyordu. Bir an için pencere pervazına tutunup ağrıyan bacaklarımın bu görevi yerine getirebileceğinden emin olduktan sonra kendimi içeri attım ve oldukça beceriksizce yere indim. Bitmişti! Eve dönmüştüm ve kimse beni gizlice girerken görmemişti. Nefesimi toplamak için bir süre daha yerde diz çöktüm ve sonra dönüp ayağa kalktım - kız kardeşim Ella'yı birkaç adım ötede yatağında oturmuş, ağzı şaşkınlıktan bir karış açık bana bakarken buldum.

Dün ayrıldığımdan haberi olmadığını söylemiş miydim?

Patlat, patlat, patlat!

O Gerçekte Kimdir

"Nerelerdeydin? Ella nefes nefese yataktan fırladı, yastıklarının ıslaklığına bakılırsa gecenin yarısını çaresizlik içinde ağlayarak geçirmişti. "Ah Lilly, çok endişelendim!

Kesinlikle endişeli görünüyordu. Normalde krem rengi olan yüzü, bastırılmış bir ıstırapla parlayan iri badem gözleri dışında, yeni badanalanmış bir duvar rengini almıştı. Dilinin ucuna kadar gelen bir çığlığı bastırmak istercesine iki eliyle mendilini ağzına götürüyordu. Parıldayan gözyaşları yüzünü elmas gibi süslüyordu. Hakkını vermeliydim: Başı dertte mükemmel bir genç kıza benziyordu. Üstelik geceyi hapisanede geçiren o bile değildi. Bunu nasıl yapmıştı?

Sana ne oldu, Lilly? Kaçırıldın mı? Kiminleydin? Neredeydin? Ve... *Neden Bufford Amca'nın eski çizgili pantolonunu giyiyorsun?* Son soruda gerçekten de ağlamayı bıraktı. Görünüşe göre çizgili pantolon giymemin onun üzerinde sakinleştirici bir etkisi varmış. Bunu daha sık yapmaya çalışmalıyım.

"Merak etme," dedim ona, başını okşayarak. "Ben gayet iyiyim. "Evet, ama *neredeydin?*" sorusunu daha güçlü bir şekilde tekrarladı. Omuz silktim. "Dışarıdaydım.

"Nerede?" "Şehirde bir yerde.

"Bütün gece yoktun!

"Öyle mi? Şaşırmış gibi görünmeye çalıştım. Ne yazık ki pek inandırıcı gelmedi. "Vay, vay, zaman nasıl da akıp gidiyor.

"Neden Bufford Amca'nın pantolonunu giyiyorsun?" diye tekrar sordu. Anlaşılan bu nokta onun için olağanüstü bir önem taşıyordu.

"Şey, ben..." Çaresizce, bir kızın Londra'da pantolon giyerek dolaşmasının meşru bir nedenini bulmak için beynimi zorladım.

İçgüdüsel olarak gözlerim Ella'nın vücudunda bir aşağı bir yukarı kaydı. Genç bir hanımefendinin giymesi normal ve uygun görülen şeyleri giymişti: geniş, kabarık kollu, dantel süslemeli soluk pamuklu bir elbise ve tabii ki balinaların kemiklerinden yapılan devasa çember etekleri desteklemek için kullanılan bir yapı olan kabarık etek. Zavallı deniz canlıları, Britanya İmparatorluğu'ndaki her hanımefendinin arka tarafına akıl almaz boyutlar kazandırmak için acı çekmek zorundaydı. Bu 'normal' kabul edilen bir şeydi.

Bu durum göz önünde bulundurulduğunda, bir kadının pantolon giymek istemesi için meşru bir neden var mıydı?

Belki de gerçekten biraz akıllı olduğu için... 'Neden cevap vermiyorsun, Lilly? Sorun nedir?'

Ama hayır, bu Ella'ya karşı bir argüman olarak işe yaramazdı. Dudağımı ısırdım, umutsuzca söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım.

"Lütfen," diye yalvardı, ellerini küçük bir çocuk gibi birbirine kenetlemişti. "Lütfen bana nerede olduğunu söyle!"

Lanet olsun! Ona nasıl karşı koyabilirdim? Ama ona gerçekte ne olduğunu söyleyemezdin.

Beni yanlış anlamayın, ona güvenmediğimden değildi. Onu seviyordum. En derin, en karanlık sırlarım konusunda ona güvenebilirdim - eğer karanlıktan korkmasaydı. Ona bir parlamento seçiminde yasadışı oy kullanmak için erkek kıyafetleri giyerek dışarı çıktığımı, sekreter olarak iş teklifi aldığımı, polis tarafından yakalandığımı, sonra hapse atıldığımı ve geceyi üç ünlü katille yan yana geçirdiğimi söyleseydim, önümüzdeki üç yıl boyunca kabuslar görürdü.

"Ben... ben dün gece Patsy'yi ziyaret etmek için dışarı çıkmak istedim," diye yalan söyledim. "Ve biliyorsun... saat çok geç olmuştu ve sokaklar çok karanlıktı... Bu tehlikeli şehirde yalnız bir kız olarak başıma bir şey gelmesinden korktum. Oldukça inandırıcı bir ürperti hissettim. "Ve bir kitapta -şu anda adını hatırlamıyorum- kızların tacize uğramak istemediklerinde erkek kılığına girdiklerini okumuştum, ben de neden aynısını yapmayayım diye düşündüm ve öyle yaptım. Ama sonra karanlık sokaklar çok korkunçtu ve Patsy karanlıkta dönmek istemiyorsam gece kalabileceğimi söyledi. Korkuyordum, bu yüzden kaldım. Seni endişelendirdiğim için özür dilerim."

Uyarıyı bekledim. Şüphesiz tatlı, masum kız kardeşim bile bu zayıf yalanı anlayacaktı. Karanlık gibi saçma bir şey bir yana, dünyanın neresinde herhangi bir şeyden korkmuştum ki? Beladan kaçınmak için amcamın kıyafetlerini giymek yerine, ortaya çıkmaya karar verirse belayla başa çıkmak için amcamın bastonunu alırdım. Ella bana inanmazsa ne diyecektim?

"Ah, benim *zavallı*, *zavallı* Lilly'm. Ella bana doğru koştu. Bir de baktım ki, kocaman çember eteği araya girdiği için biraz beceriksizce de olsa bana sıkıca sarılıyor. 'Bu çok *korkunç* olmalı! *Gerçekten çok* korkmuş olmalısın.

"Ee... evet," diye mırıldandım. "Öyleydim, gerçekten öyleydim. Yüce Tanrım, gerçekten yutmuştu!

'Zavallı Lilly. Çok cesursun. Geceleri evden dışarı adımımı atmak zorunda kalsaydım korkudan *ölürdüm*.

"İyi ki sen değil de ben dışarı çıkmışım," dedim başını güven verici bir şekilde okşayarak. "Seni canlı ve diri seviyorum.

"Hemen Brank Teyze'ye gitmeliyiz, Lilly," diye ısrar etti Ella, geri çekildi ve beni elimden tuttu. 'Nereye kaybolduğunu bilmek istiyor. Eminim endişeden çılgına dönmüştür.

Oh patlama! Tatlı küçük melek Ella'yı kandırmak kolay olabilirdi ama teyzem başka bir konuydu. Eğer beni çizgili pantolonla görürse, bunun onun üzerinde kesinlikle sakinleştirici bir etkisi olmazdı. Tam tersinden şüpheleniyordum.

Onu kolundan tuttuğumda Ella çoktan dönmüş ve kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı. "Dur! Bekle.

'Neden? Beklememeliyiz. Çok endişelenmiş olmalı!'

Endişeli mi? Benim için endişelenmiyordu, orası kesin. Belki çok büyük, skandal bir suç işlediğim için endişelenmiştir. Yanımda sıra dışı bir şey olduğunda ilk varsayımı hep bu olurdu: Lilly'yi suçlamak. Ve bu durumda gerçekten de haklı olabilirdi.

"Beni böyle görmesine izin veremem. Bufford Amca'nın eski pantolonunu işaret ettim. "Çok üzülür.

Dürüst olmak gerekirse, 'çok üzgün' demek hafif kalır. Ama küçük kız kardeşimin iyiliği için daha nazik terimlerle ifade etmenin daha iyi olacağını düşündüm.

Ella ellerini göğsünün önünde kavuşturdu. 'Oh, haklısın! Oh, Lilly, ne yapacağız?

"Ee... değişelim mi? Ben önerdim. 'En azından değiştirmeliyim. Sen bu halinle iyisin. "Çok doğru! Ella'nın yüzüne ısıltılı bir gülümseme yayıldı.

'Ve sonra biz

"Teyzeni görmeye gidecek misin?" "Evet, evet.

Hemen odanın önemli bir bölümünü kaplayan büyük, eski gardıroba gittim. Dolabın büyüklüğü içindekilerle pek örtüşmüyordu: her birimiz için bir palto ve iki elbise. Ne balo elbiseleri ne de kasabadaki pek çok hanımın sahip olduğu gibi geniş bir elbise koleksiyonu vardı.

Hatta başlangıçta her birimiz için sadece bir elbise vardı, ta ki ben sevgili teyzem ve enişteme bir elbise kirlendiğinde değiştirmek için ikinci bir elbiseye ihtiyaç olduğunu, çünkü bir hanımefendinin cırılçıplak dolaşmasının pek de uygun olmadığını söyleyene kadar. Eniştem istemeye istemeye bu noktayı kabul etti ve

Her birimize birer elbise almak için değerli kesesini açtı. Londra'da bulunabilecek en sade ve en ucuz elbiseyi.

Eniştemin cimriliği için Tanrı'ya şükretmeyi unutmadan gardıroptan çıkardığım elbise buydu. Bu kadar sade olması, teyzemin düzenli aralıklarla üzerime fırlattığı taliplerden kaçmak için harika bir kamuflaj sağlıyordu.

"Şunu bir dakika tutar mısın? Ella'ya bir elimle Bufford Amca'nın eski pantolonunu yerinde tutan kemeri açarken diğer elimle de taliplere karşı en sevdiğim zırhımı uzattım.

Yine de birçok talibini savuşturmak için buna ihtiyacın olmayacak, değil mi? dedi kafamın arkasındaki kötü küçük bir ses. *Bir kıza o kadar benzemiyorsun ki en erkeksi erkek bile seni kadın olarak tanımıyor.*

"Şunu giymeme yardım eder misin? Kafamın içindeki sinir bozucu sesi bastırmak için Ella'ya, "Bunu giymeme yardım eder misin?" dedim. Bay Ambrose'u bir daha düşünmeyecektim. Hapishanede bunu fazlasıyla yapmıştım.

"Elbette," diye tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdi ve tam elbisenin düğmelerini açacaktı ki kapı çalındı ve olduğu yerde donakaldı. Kapının çalınması, Bay Ambrose'la ilgili tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırmayı, benim herhangi bir girişimimden çok daha başarılı bir şekilde başardı.

Ella? Ella, hala orada mısın? Kiminle konuşuyorsun? Teyzemin yüksek tondaki sesi kapıyı delip geçti. Sesinin kara tahta üzerinde sürüklenen bir tebeşir parçasına benzediğini söyleyebilirdim ama bu dünyanın her yerindeki tebeşirlere hakaret olurdu.

Ben onu durduramadan Ella gülümsedi ve sevinçle ağlamaya başladı: 'Bu Lilly, teyze!
O geri geldi!'

Bir duraklama oldu. Ani ve şiddetli bir kıyamet tehdidiyle doluydu. "Lillian? Bu doğru mu? İçeride misin?"

Bir an için 'Hayır, pek sayılmaz' diye bağırmayı düşündüm - ama sonra vazgeçtim. Artık rol yapmanın bir anlamı yoktu.

"Evet, teyze, buradayım.

'Hemen dışarı çık! Sizinle konuşmak istiyorum. Açıklamanız gereken çok şey var, genç bayan!'

Parmak uçlarımda kapıya gittim ve sürgüledim.

"Ne yapıyorsun? Ella gözlerini kocaman açarak bana baktı.

"Boynumuzu koruyoruz," diye ona karşılık verdim.

"Özür dilerim teyze, ama bu biraz beklemek zorunda," diye seslendim. "Şu anda giyiniyorum.

Ne olmuş yani? Ben senin teyzemim. Küçüklüğünden beri seni giyinirken görüyorum. Kapı kolunu çevirdi ve itti - ama kapı yerinden oynamadı. "Lillian? Lillian, sakın bana bu kapının sürgülü olduğunu söyleme!

Bufford Amca'nın yeleğinin düğmelerini çılgınca açarken, elimden geldiğince hafif bir ses tonuyla, 'Sorun değil,' diye cevap verdim. "Sana söylemeyeceğim, söz veriyorum.

'Bana ukalalık yapma, genç bayan! Bu kapı sürgülü mü?'

"Az önce benden bunu sana söylemememi istedin. Bu yüzden teknik olarak doğru olsa bile söyleyemem.

"Lillian!

Oh-oh... belki de onu fazla zorlamamalıyım.

"Evet teyze, sürgülü.

"O zaman kilidini aç ve hemen aç.

"Üzgünüm, bunu yapamam. Çabucak yeleği çıkardım ve yastığımın altına tıktırdım. Şimdi odamda yarı çıplak duruyordum, üzerimde sadece çizgili bir pantolon, bir korse ve nedense henüz başımdan düşmemiş bir silindir şapka vardı. 'Ben, şey... Bugün kendim için özel bir görünüm hazırlıyorum. Her zaman yeterince hanımefendi görünmediğimi söylersiniz, değil mi? Bugün özel bir çaba sarf ediyorum ve sizi şaşırtmak istiyorum.

"Bu gerçekten doğru mu?

"Evet. Korseme ve çizgili pantolonuma baktım. 'Şu anda nasıl görüldüğüme inanamazsın - her zamankinden çok farklı. Güven bana.

"Dün gece nerede olduğunu bilmek istiyorum.

"Giyinmem biter bitmez sana söyleyeceğim. Bu bana Ella'ya söylediğim yalanın ikna edici bir varyasyonunu hazırlamak için biraz daha zaman kazandıracaktı.

"Bir erkekle birlikte miydin?

Gözlerimi devirdim. Tabii ki teyzemin varacağı ilk sonuç bu olacaktı.

"Seni dürüst bir kadın yapacak mı?" diye sordu.

"Hayır," diye tısladım. Tüm bu konuşmalar dikkatimi dağıtıyordu. Öfkeyle, istediğimi yapmayan bir yelek düğmesini kurcaladım. Bu kıyafetleri bir an önce çıkarmalıyım.

Ne? Kendini ne tür bir tırmığa bulaştırdın?

"Hayır" derken "benden dürüst bir kadın olmaz" anlamında hayır demedim. "Hayır, ben bir erkekle birlikte değildim" anlamında hayır demek istedim.

"Ah. Bunu bir süre düşündü ve sonra sordu: 'Peki, o zaman neredeydin?

Hemen şapkayı saklayabileceğim bir yer aradım. Görebildiğim bir yer yoktu, bu yüzden açık pencereden dışarı attım. Tüm şamata sona erdiğinde onu daha sonra alırdım.

"Dediğim gibi teyze, özel görünümümü hazırlamayı bitirdiğimde sana söyleyeceğim.

'Ne tür bir özel görünüm? Orada tam olarak ne yapıyorsunuz?'

'Um... Ella sana söyleyecek. Giyinmekle çok meşgulüm.'

Pantolondan çıktım ve gardıroptaki ikinci elbisemin içine tıktırdım. Ona döndüğümde Ella dehşet içinde bana bakıyordu.

"Ona ne söylemem gerekiyor?" diye mırıldandı.

"Bir şeyler düşün," diye karşılık verdim ve sonra dikkatimi içine girmem gereken elbiseye verdim.

Onu bana veren Ella aceleyle kapıya yöneldi. 'Şey... Teyze, şey, Lilly... Lilly...'

Ella kapıda durup titreyen bir sesle teyzeme saçımı nasıl yeni ve özel bir tarzda yaptığımı dair saçma sapan bir hikâye anlatırken ben öfkeyle kabarık eteğin içine girmeye çalıştım. Tanrım, bir kez olsun iyi bir yalan düşünemez miydi? Bırakın özel bir şekli, saçıma şekil vermeye karar verdiğim gün bile özel bir gün olurdu. Kahverengi buklelerim zaten her zaman içinden kasırga geçmiş gibi görünürdü, o halde neden zahmet edeyim ki?

Ama şaşırtıcı bir şekilde, teyzem hikayeyi yutmuş görünüyordu. İçeri girmeye çalışmayı bıraktı ve bir süre sonra homurdanarak gitti.

Beş dakika sonra tamamen giyinmiş, şekillenmiş ve zihinsel olarak hazırlanmıştım. Ella becerilerini benim üzerimde de sergilemiş ve hikâyesine en azından biraz olsun inanmamı sağlamak için bana aceleyle ama tatlı bir saç modeli yapmıştı. Sessiz bir cesaretlendirmeye elimi sıktı. Sonunda derin bir nefes aldım, kapıyı açtım, yüzüme parlak bir gülümseme yerleştirdim ve düşman topraklarına adım attım.

Teyzem sahanlıkta beni bekliyordu, ince kollarını göğsünün önünde kavuşturmuştu, dar gözlerinin parıltısı, eski Roma tanrısı Jüpiter'in yıldırımla vurmak üzere olduğu zavallı bir zalime baktığı gibi bana yönelmişti. Tek eksiği togası ve uzun beyaz sakalıydı.

"Neredeydin?" diye sordu, akbabayı andıran yüzündeki boncuk gibi küçük gözler şüpheyle kısılmıştı. "Ve uyarıyorum, bu sefer kaçamak yapmayacağım!"

"Oh, ben mi?" dedim parlak bir sesle. 'Patsy'lerdeydim ve gece kaldım. Aslında yeni döndüm. Hatırlamıyor musun? Dünden önceki gün sana onun evinde kalacağımı söylemiştim.

Basit tut. Başka bir şey söyleme. Sadece basit tut ve Tanrı aşkına, gözünü kırpma.

Teyzemin bakışları titredi. Nefesimi tutarak bekledim. Onun doğası üzerine kumar oynamıştım: sevgili teyzem iliklerine kadar şüpheliydi, ama aynı zamanda sosyal konumunu ya da çantasının içindekileri tehdit etmediği sürece zamanımı nasıl geçirdiğimi de pek umursamazdı. Dün gece kendimi öldürmüş olsaydım bile, eğer bunu kibar ve sessiz bir şekilde yapmış olsaydım, umurunda olmazdı. Kemikli yüzündeki kuşkunun yavaş yavaş kaybolduğunu ve yerini her zamanki hafif hoşnutsuzluk ifadesine bıraktığını gördüm. "Hımm... şey... evet, şimdi siz söyleyince böyle bir şey hatırladım," dedi yavaşça. "Dünden önceki gün mü dediniz?"

'Kesinlikle,' diye onayladım, gülümsememin daha da parlak ve kendinden emin olmasına izin verdim. 'Nerede olduğumu sanıyordunuz? Geceyi hapishanede geçirdiğimi mi sandınız?"

Ağzı incelmişti. 'Lillian! Böyle bir şey hakkında şaka bile yapma! Bu bir hanımefendiye yakışmaz!"

"Elbette. Özür dilerim."

Arkamdan Ella'nın dikkatlice odadan çıktığını duydum. Belli ki beni dinlemişti ve kan dökülme tehlikesinin geçtiğini biliyordu.

"Kahvaltıya inelim mi? Ben önerdim. "Yürüyüşten sonra acıktım.

Teyzem başını sallayarak ve kaşlarını hafifçe çatarak döndü ve merdivenlerden aşağıya doğru ilerledi. Arkasından derin bir nefes aldım. Umursamaz akrabalar için Tanrı'ya şükürler olsun.

~~**~*~*

Kahvaltı. Günün en önemli öğünü olduğu söylenir. Ve Majesteleri Kraliçe Victoria'nın görkemli yönetimi altındaki birçok ailede, tüm ev halkının masanın etrafında toplanması ve tatlı lezzetler tüketirken o günkü planları hakkında kibarca sohbet etmeleri için bir fırsattı. I

Bir keresinde, nedense bir yemek kitabına göz attığımda, sıradan üst orta sınıf bir ailede, *bir* kahvaltı için masaya aşağıdakilerin getirildiğini okumuştum:

- taze sosisler
- haşlanmış yumurta
- soğuk bir jambon
- taze krema ve tereyağlı yulaf lapası
- Çiroz
- bir sülün turtası
- taze lor ve peynir altı suyu
- mısırlı kekler
- taze ekmek
- marmelat
- bal
- Kahve
- çay

Yemek kitabında ayrıca, sindirim üzerinde olumsuz etkileri olabileceği için kırmızı ve beyaz damalı masa örtüsünden kaçınılması öneriliyordu.

Amcamın evindeki kahvaltı biraz farklıydı. Birincisi, sevgili Brank Amcamın sadece bir masa örtüsü vardı - koyu kahverengi bir örtü, böylece lekeler görünmez ve sık sık yıkanması gerekmezdi. Bir diğeri, yemek o kadar da zengin değildi. Ve masadaki kibar sohbete gelince, amcamın aslında orada bulunmaması bunu biraz engelliyordu.

Bay Brank yıllardır yemek yemek için yemek odasına inmemişti, kız kardeşi ve kocası öldüğünden beri, genellikle 'kızlar' olarak adlandırılan bu garip, tatsız küçük yaratıklardan altısına bakma görevini ona bırakmıştı. Bay Brank kadınlardan pek hoşlanmazdı. Elbette bir gün işlerin başına geçebilecek bir evlat sahibi olabilmek için hayatının bir döneminde bir eş edinmek zorunda kalmıştı ama en azından mantıklı ve tutumlu bir kadındı. Bu 'kızlar' ise tamamen başka bir konuydu.

Böylece o sabah yemek odasına vardığımızda, masanın başındaki büyük sandalye boştu ve teyzemin ince yüzünde özellikle ekşi bir ifade vardı. Tek hizmetçimiz olan ve aynı anda hem uşak, hem uşak, hem de ayakkabı boyacısı görevini üstlenen Leadfield bizi bekliyordu ve yaşlı sırtının izin verdiği ölçüde eğilmişti.

"Kahvaltı hazır, Madam.

"Teşekkür ederim Leadfield," dedi teyzem soğuk bir sesle, on yılı aşkın bir süredir evimizde gerçekleşen ritüeli tekrarlayarak. Leadfield bir selam daha verip kemikli kolunu sallayarak bizi masaya yönlendirdi.

"Bay Brank bugün kahvaltı masasında bize katılacak mı Leadfield?" diye sordu teyzem, ritüeli devam ettirerek.

Leadfield beklenen cevabı verdi: "Efendi çok meşgul ve bu sabah iş gitmek için erken çıktı. "Kahvaltısını daha önce çalışma odasına getirmiştım.

"Anlıyorum.

Teyzemin Brank Amca'nın üst kattaki çalışma odasının kapısına delici bir bakış fırlattığını gördüm. Burası uzun zamandır onun en kutsal yeri ve hiçbir kadının, hatta teyzemin bile girmesine izin verilmeyen aşılmaz kalesiydi.

Bay Brank'ın kız kardeşi ve kocası, sevgili annem ve babam, bir kazada ölecek kadar düşüncesiz olduklarında ve bu geveze minyatür dişiler sürüsü evini istila ettiğinde, Bay Brank akıllıca bir kararla geri çekilmeye ve bu küçük yaratıkların girmeye cesaret edemeyeceği üst kattaki çalışma odasında güvenli bir üs kurmaya karar vermişti. Kahvaltı, öğle ve akşam yemekleri için aşağıya inmek yerine, yemeklerini yaşlı uşak tarafından kendisine getirilmesini ya da sadece iş yerinde yemeyi tercih ediyordu. Bu durumun biz kızları karısına sevdirmedeğini söylemeye bile gerek yok; karısı, kocasıyla masada ev tasarrufundaki son çabaları ve komşuların savurganlığı gibi önemli konuları tartışma fırsatını pek çok kez kaçırdı.

Bu sefer de durum farklı değildi. Yemek odasının diğer kapıları açılıp diğer kız kardeşlerim evin çeşitli yerlerinden içeri girerken yengem dudaklarını büzdü ama amcam ortalıkta yoktu.

"Çoktan gittiğine emin misin, Leadfield?" "Evet, Madam.

Burnunu çekti. "Umarım yarın bize katılır. "Umarım, Madam," diye onayladı Leadfield.

"İlk yemeği servis edebilirsiniz.

İlk ve tek, diye düşündüm başımı sallayarak.

"Evet, Madam. Teşekkür ederim, Madam."

Leadfield, şehvetli bir ziyafet sunan kraliyet uşaklarının tüm asaletiyle masanın ortasındaki porselen kâsenin kapağını kaldırdı ve her birimize sağlıklı birer porsiyon yulaf lapası döktü. Buna biraz da

Patates ve tuzlanmış ringa balığı - Londra pazarında bulunabilecek en ucuz ve en besleyici yiyecekler. Ne dersiniz deyin, amcam bizi aç bırakmadı. Yıllar geçtikçe tuzlu ringa balığının tadına bile varmışım.

Belli ki teyzem öyle hissetmiyordu. Tabağındaki balığa kararsızlıkla baktı. En güçlü iki içgüdüsünün birbiriyle savaştığını açıkça görebiliyordum: Kendini zehirlemeden alabileceğin en ucuz yiyeceğin bu olduğunu söyleyen cimriliği ve bir hanımefendinin İrlandalı köylülerin de düzenli diyetini oluşturan bir şeyi hiçbir koşulda yemeyeceğini söyleyen sosyal özlemleri. Sonunda, guruldayan midesinin de yardımıyla cimrilik galip gelmiş gibi görünüyordu. Sanki canlanıp kendisine saldırmasını bekliyormuş gibi çatalıyla patateslerden birini dürttü. Patates saldırmayınca, onu kazığa oturttu ve bıçağını aldı.

Teyzem meşgulken ben yulaf lapasını ağzıma tıktırmaya başlamışım bile; sofrada adabındaki eksikliğim fark edilmeden önce ciddi bir yemek yeme fırsatı yakalamışım. Yanımda, Ella çok daha iyi bir tavırla ama aynı keyifle yemeğini yiyordu. En büyük kız kardeşim ve ailenin yaşlı hizmetçisi Gertrude da sade yemeklere aldırıyor gibiydi. Ancak diğerleri - Lisbeth ve özellikle de ikizler Anne ve Maria - tabaklarına küçümseyerek baktılar ve yemeğe başlamaları uzun zaman aldı.

Sonunda çatallarını ringa balığına batırdıklarında bile çok fazla yemediler ve bu sadece yemeklerini sevmedikleri için değildi: benim aksime, kendilerini çok ince hanımlar olarak görüyorlardı. Çok kibar hanımlar hiçbir koşulda ağızları doluyken konuşamazlardı, bu da ağızlarına neredeyse hiç lokma koyamadıkları anlamına geliyordu.

"Duydunuz mu? Hepimiz oturur oturmaz Anne patladı. 'Lord Tilsworth nişanlanmış! Hem de korkunç bir kızla. Londra'daki en alçakgönüllü yaratıklardan biri olduğu söyleniyor - ve yüzünün her yerinde korkunç çiller var. Tanrı aşkına, onu bu kızla evlenmeye iten neydi, aklım almıyor! Arkadaşım Grace'in geçen gün bana söylediğine göre, soylu bile değilmiş.

"Hayır!" diye soluk soluğa kaldı Maria. 'Kendini böyle birine bıraktığı doğru olabilir mi? Buna inanmakta güçlük çekiyorum!

"Doğru, yemin ederim. Dediğim gibi, Grace'den duydum, o da Beatrice'den, o da Sarah'dan, o da ikinci kuzeninden, o da Lord Tilsworth'un ikinci oda hizmetçisinin kuzeninden duymuş.

"Bu da tabii ki doğru olması *gerektiği* anlamına geliyor," diye mırıldandım gözlerimi devirip patateslerimi çiğneyerek.

"Lillian!" diye tersledi sevgili teyzem. "Ağzın doluyken konuşma. "Peki, teyze.

'Çok yazık,' diye iç geçirdi Maria. 'Tilsworth çok iyi bir av olabilirdi. Ve son baloda benden oldukça etkilendi.'

Tekrar gözlerimi devirdim ve teyzemin görmemesini umdum. Muhtemelen o da bunu bir hanımefendiye yakışmayan bir davranış olarak değerlendirirdi. Evet, *son balo*. Anne ve Maria günlerdir bunun hakkında konuşup duruyordu. Aramızda balolara davet edilen bir tek onlar vardı, çünkü beyefendilerin gözünde yeterince güzel olan bir tek onlardı. Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Ella acı verecek kadar utangaç olmasaydı onlara taş çıkartabilirdi. Ama hal böyleyken, Anne ve Maria, solgun, uzun boylu ve hastalıklı görünümlü, gözlerinin altında koyu halkalar olan ve beyefendilerin çok sevdiği o ağırbaşlı bakışlarıyla, aramızdan sosyeteye girebilen tek kişilerdi.

Ben de bundan hoşlanıyordum. Tüm balolara ve elde edebilecekleri tüm erkeklere kapıları açıktı. Binlerce ve binlerce erkeğe sahip olabilirler, onlarla gayrimeşru ilişkiler yaşayabilirler, biriyle ya da hepsiyle evlenebilirler ya da gerçekten istiyorlarsa akşam yemeği için onları pişirebilirler. Onlara bol şans dilerdim. Ama neden bu konuda konuşarak hepimizin canını sıkamak zorundaydılar ki?

'...ve Farthingham Kontu'nun Leydi Melrose ile nişanlı olması gerekiyor.'

'Gerçekten mi, Anne? Bunu hiç duymamıştım.'

"Evet, Maria. Görüyorsunuz, bu korkunç bir sır çünkü..."

Onlar ünlü Amiral ve zengin Bay hakkında dedikodu yapmaya devam ederken, ben elimden geldiğince onları görmezden geldim ve tuzlu ringa balığıma konsantre oldum. Ancak benim aklım ne yemeğimde ne de sosyetedeydi. Aklım uzun boylu, kara gözlü bir adamda ve bana kartını verdiğinden beri aklımın en ön sıralarında yer alan bir soruydu: *Oraya gitmeli miyim?*

Neden hâlâ bunu düşündüğümü bile bilmiyordum. Normal bir kadın iş bulmaya çalışmayı düşünmezdi bile.

Ah evet, dedi zihnimin arkasındaki o alaycı küçük ses, ama o zaman normal bir hanımefendi erkek kılığında oy vermeye gitmeye çalışmazdı, değil mi? Kadınların bağımsız olmaması gerekiyordu. Onlardan beklenen

Evlenmek, evde oturmak ve güzel görünmek. Hayatınız için düşündüğünüz şey tam olarak bu değil, değil mi?

Anne ve Maria'ya bir bakış attım. Belli ki bu hayattan memnunlardı. Neden olmasındı ki? Güzeldiler, çok iyi oturabiliyorlardı ve sosyal faaliyetlerinde gösterdikleri çabaya bakılırsa iyi de evleneceklerdi. Anlayabildiğim kadarıyla Londra'nın genç erkekleri güzellikleri ve başarıları için övgü doluydular ve sadece hangisini daha çok övecekleri konusunda tartışıyorlardı. İkiz oldukları ve altın sarısı saçlarının son teline kadar birbirlerinin aynısı oldukları için oldukça zor bir karardı bu.

Gerçekten de Anne ve Maria çok iyi birer hanımefendi olacaklardı. Öte yandan benim, evlilik fikrine pek sıcak bakmayan fırtınalı bir mizacım vardı. En azından evlilik yemini bir erkeğe itaat yemini içerdiği sürece.

Kesinlikle hayatımda şovenist bir mankafanın eki olmaktan daha fazlasını yapmak istiyordum. Peki bu altın fırsat karşıma çıkmışken neden tereddüt ettim?

Belki de Bay Ambrose'un gözlerindeki karanlığı kristal gibi bir netlikle hatırladığım içindir. O kaslı dağın, Karim'in, efendisinin emriyle şişman adamı nasıl sürükleyip götürdüğünü hatırladım. Bay Ambrose dost canlısı ya da nazik bir adam değildi. Oraya gitmenin bana pahalıya mal olma ihtimali yüksekti. Yine de teklifi hayatta bir kez karşıma çıkacak bir fırsattı.

Şimdi soru şuydu: Bu fırsat için, beni açık bir ağzın bekleyip beklemediğini bilmeden aslanın inine girmeye hazır mıydım?

Zihnimde yine onun karanlık gözlerinin bir görüntüsünü gördüm - içinde boğulabileceğiniz kadar derin karanlık gözler. Beni kendilerine doğru çekiyor gibiydiler. Birdenbire, gitme konusunda az önceki kadar tereddütlü hissetmedim.

Onun teklifini kendime hatırlattım. Onu düşünmenin tek nedeni bu, onu tekrar görmeye gitmenin tek nedeni bu. Bu adam özgürlüğe giden biletiniz. Bunu unutma ve bunu yaparken onun sert, yontulmuş yüzünü ve o derin, karanlık gözlerini de unut...

Ama bir şekilde bunu başaramadım. Gözleri hafızamda sürekli bana bakıyor, zihnimde delikler açıyor gibiydi. O gözlerde acımasızlık, kibir, öfke ve kutuplardaki bir kar fırtınasından daha fazla buz gibi soğuk gördüm.

Neden onları düşünmeyi bırakamıyordum? Onu mu? Daha önce bir erkek hakkında fazla düşünmemiştim. Görünüşleri ne olursa olsun, davranış biçimleri her zaman bana bir şeyler vermek istememe yetmişti.

onlara iyi bir tekme atmıştım. Ama Bay Ambrose'da bir şey vardı, o koyu deniz rengi gözlerinde, granit yüzünde ve kendini tutuşunda, dimdik ve hareketsiz duruşunda aklımdan çıkaramadığım bir şey. Eğer onu tekmelemeye kalkarsam, ayak parmaklarımın her birini kıracağımı hissediyordum.

Ona gitmek, bu altın fırsatı yakalamak istiyordum ve aynı zamanda kaçıp karanlık gözlerinin beni bulamayacağı bir köşeye saklanmaktan başka bir şey istemiyordum. Onun hakkında daha fazla şey bilseydim, kim ya da ne olduğunu ve neyle karşılaşacağımı bilseydim, belki ofisine gitmek için cesaretimi toplayabilirdim. Ama onun hakkında nasıl bir şey öğrenebilirdim ki?

'...ve Sir Ralley Fransız Kontes'ten o kadar etkilendi ki, bir hafta daha dayanabileceğinden şüpheliyim. Eğer yakında evlenme teklif etmezse, Londra sosyeta hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ve ben bir uzmanım, güven bana. Bu bir mucize...'

Elim havada dondu, yarım ringa balığı çatalımdan sarkıyordu. Anne'in tesadüfen duyduğum sözleri beni yıldırım gibi çarpmıştı.

Ben bir uzmanım. Güven bana.

İşte bu kadar! Sadece sorarak onun hakkında daha fazla şey öğrenebilirdim! Ne de olsa Londra sosyeta hakkında elimin altında gerçek bir bilgi pınarı vardı. Aslında ikisi, hatta Anne ve Maria kadar dışarı çıkamasa da yüksek sosyetenin dedikodularına en az onlar kadar düşkün olan teyzemi de sayarsanız üçü. Sade kıyafetine rağmen Bay Ambrose'un yüksek sosyete ait olduğundan artık emindim.

Yine de onu tanımaları pek olası değildi. Dünyanın başkenti Londra'da yaşayan binlerce üst sınıf insan vardı. Ama sormaktan zarar gelmezdi.

"Eee... Bir sorum var," dedim çatalımı ve ikiye bölünmüş ringa balığımı yere bırakarak.

Maria bir el salladı. 'Oh, bizi politika, macera hikayeleri ve Tanrı bilir daha nelerle ilgili konuşmalarınla yalnız bırak, Lilly. Senin saçmalıklarınla uğraşamayacak kadar ciddi konuşmalarla meşgulüz.

"Toplum hakkında bir soru.

Masa sessizleşti. Normalde kendi küçük dünyasında kalmaktan memnun olan Gertrude'un ki de dahil olmak üzere tüm gözler benim üzerimdeydi.

Boğazımı temizledim. "Um... Bay Rikkard Ambrose'u tanıyan var mı?

Nefesimi tutarak bir cevap bekledim. Eğer basit bir devlet memurundan başka bir şey değilse, onu tanımayacaklardır. Ama değilse, daha önemli, zengin ya da güçlü biriyse...

Maria histeri ile kıkırdama arasında bir yerde, yüksek ve gergin bir kahkaha attı.

Tanrım, Lilly, çok komiksin. Gerçekten bize Rikkard Ambrose'un kim olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun? Yani, Rikkard Ambrose?"

Tatlı ve Katı

"Hayır," dedim, hayatımda ilk kez kız kardeşim Maria'ya kıyasla kendimi aptal gibi hissediyordum. Bu duygu hiç hoşuma gitmemişti. "Onunla tanıştın mı?"

"Onunla tanıştın mı? Şimdi Anne de Maria'nın kahkahasına katılmıştı. Bir hanımefendinin birine gülmesi kibarlık sayılmazdı, ama aile çevresine girdiklerinde ve neşelerinin konusu ben olduğumda, bu kuralı sık sık unutuyor gibiydiler. 'Aptal kız! Tabii ki onunla tanışmadık. Kimse bu kadar şanslı olmamıştır.

Yaptım. Ve kime aptal kız dediğine dikkat et.

"O zaman kim olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum kibarca, kız kardeşimin kafasına bir tuzluk fırlatma isteğimi bastırarak.

Maria sanki bu çok açılmış gibi gözlerini devirdi.

'Konuşulanları duyduk elbette. Londra'nın yarısı son üç aydır, kolonilerden döndüğünden beri ondan başka bir şey konuşmuyor.

Londra'nın yanlış yarısı olmalı, çünkü konuşmayı duymamıştım. İkizlere ters ters baktım. Normal şartlar altında yeterince sinir bozucuydular, ama şimdi benim bilmediğim bir şey bildiklerine göre, sinir bozuculuk seviyeleri tahammül edilebilir noktayı geçmişti.

"Peki, konuşma tam olarak ne diyor? İkizler birbirlerine anlamlı anlamlı baktılar. "Uzun boylu olduğunu," diye kıkırdadı Anne.

"Gece kadar karanlık gözleri var," dedi Maria kirpiklerini kırıştıtararak.

"Gece gibi demezdim," diye mırıldandım. 'Daha çok bir denizdeki bulutlu bir gün.'

Beni görmezden geldiler.

"Gizemli biri," diye devam etti Anne aynı sinir bozucu şarkıyla. 'Birkaç ay önce aniden Dover Limanı'na indi, Tanrı bilir nereden, o güne kadar gördükleri en büyük gemiyle, hizmetkârlardan ve silahlı muhafızlardan oluşan bir orduyla döndü ve şehrin her yerinde mülk satın almaya başladı. Kimse onun tam olarak kim olduğunu ya da ne istediğini bulamadı ve denemedikleri için de başarısız olmadılar. Fleet Street'in yarısı^[8] haftalardır onun peşinde ama hala kimse onun ya da servetinin nereden geldiğini bilmiyor.

Servet mi? Demek zengindi. Evet, kız kardeşlerimin gözlerindeki özlem ışıltısından öyle olduğunu anlayabiliyordum. Zengin ve güçlüydü.

Yavaşça bıçağımı yere bıraktım. Birdenbire canım pek yemek istemedi.

Maria ağzının kenarları aşağıya doğru inerek, "Gizemli ve gözlerden uzak biri," diye ekledi. "Leadenhall Caddesi'nde yaptırdığı eve neredeyse kendini kapatmış durumda - neredeyse hiçbir baloya ya da yemeğe gelmiyor. Geldiğinde de sanki odadaki kadınlar yokmuş gibi davranıyor.

Ağzının kenarları biraz daha aşağı indi ve narin beyaz eli yumruk haline geldi. Başka bir zaman olsa, bunun arkasındaki nedenler hakkında spekülasyon yapmaktan hoşlanabilirdim, ama şu anda çok meşguldüm. Yarım kâse yulaf lapasının üzerine şimdi sindirmem gereken koca bir bilgi yığını vardı.

Kıçımın devlet memuru! Bay Rikkard Ambrose bir memurdan çok daha fazlasıydı. Çok daha tehlikeliydi. Bir memur hükümete hesap vermek zorundaydı. Bu adam... kimseye hesap veriyor muydu? Yine uşağının şişko dolandırıcıyı nasıl sisin içine çektiğini hatırladım. İlk defa şişman adama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum.

Bir de Bay Rikkard Ambrose'un görünüşe göre sahip olduğu serveti hangi gizemli yöntemlerle elde ettiği sorusu vardı. Görünüşe göre soylu bir atadan miras yoluyla değil, ki bu iyi, üst sınıf İngiliz beyefendileri için onaylanmış bir yöntemdi.

'Hımm...' Boğazımdaki yumrudan kurtulmak için yutkunmak zorunda kaldım. "Zenginliğinden bahsettiniz. Tam olarak ne kadar zengin?"

"Ne kadar zengin? Maria alay etti. "Sadece Britanya İmparatorluğu'nun en zengin adamlarından biri olduğu söyleniyor. Hepsi bu kadar.

"Lilly? Ella aniden sordu, sesi endişeli geliyordu. "İyi değil misin?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden iki elimle masanın kenarını tuttum. Kendimden de emin değildim. Kendimi neyin içine sokmuştum? "Ben... Ben biraz baygın hissediyorum," diye mırıldandım sonunda. "Hepsi bu kadar.

Ama hepsi bu değildi. Kesinlikle değildi.

Yemeğin geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. Bir lokma daha yemeye zorlayamadım. Oturduğum yerde kalmak için kendimi zor tutuyordum. Diğerleri çatal ve bıçaklarını bırakır bırakmaz ayağa fırladım ve hızla kapıdan çıktım.

'Lillian,' diye arkamdan seslendiğini duydum teyzemin. 'Lillian, burada kal! Gidemezsin!

Nakış dersinin vakti geldi.'

Dinlemedim. Zaten nakış yaparken başardığım tek şey parmaklarımı delmek oldu.

Koridorda hızla ilerleyerek arka kapıdan çıktım ve küçük bahçeye girdim. Küçük yeşil alan beni karşıladı, yüksek duvarları beni ötesindeki her şeyden koruyordu - şehrin gürültüsü ve karmaşası, uzaktaki fabrikalardan gelen duman kokusu ve tabii ki... o.

Çabucak, birkaç çalının arkasındaki küçük gölgeli bir alana girdim ve saklandım. Teyzemden uzaklaşmak ya da düşüncelerimle baş başa kalmak istediğimde en sevdiğim yerlerden biriydi. Etrafımda hafifçe sallanan, neredeyse beni kucaklayan yeşil çalılarla kendimi güvende ve dünyadan korunmuş hissediyordum. Beni olmadığım ve asla olamayacağım bir şeye dönüştürmeye kararlı görünen bir dünyadan.

Ve kurtulmaya çalıştığımda, bunun olması gerektiğini düşündüm.

Britanya İmparatorluğu'nun en zengin adamlarından biri. Dün Britanya İmparatorluğu'nun en zengin adamlarından biriyle tanışmış, onunla alay etmiş ve ona hakaret etmişim. Ne yapsaydım?

Burada kal, dedi zihnimin gerisindeki küçük, korkmuş bir ses. Biraz Ella'ya benzeyen bir ses. *Henüz senin kim olduğunu bilmiyor. Sadece yüzünü gördü. Eğer onunla buluşmaya gitmezsen, seni asla bulamayacak ve bu da her şeyin sonu olacak.*

Dudağımı ısırdım. Aynen öyle. Bu her şeyin sonu olacaktı. Özgürlük için tek şansımın sonu. Ve ben özgürlük istiyordum. İstedğim yere gidebilme, dilediğimi yapabilme ve yaptıklarım için hiçbir erkeğe hesap vermek zorunda olmama şansı istiyordum.

Peki şimdi ne yapmalıydım?

~~**~*~*

Sırtüstü uzanıp bulutlara bakarak geçirdiğim tembel bir sabah, bu sorunun cevabını bulmama yardımcı olmamıştı. İki saat kadar sonra, karakol ranzasının işkencesinden hâlâ kurtulamamış olan sırtım sert zeminde gördüğü muameleyi protesto etmeye başlayınca kendimi ayağa kaldırdım. Bu yardımcı olmuyordu.

Çalıların arkasından sıyrılarak küçük bahçe kapısından geçtim ve Green Park'a doğru yola koyuldum. Kendimi gergin bir tel gibi hissediyordum ve ancak parkın kenarına ulaştığımda biraz gevşedim. İhtiyacım olan şey

şimdi biraz nefes almak, hayatımı değiştirecek ağır kararlarla ilgili düşüncelerimi iyi bir arkadaş aracılığıyla kafamdan uzaklaştırmaktı. Bu da tabii ki kadın arkadaş anlamına geliyordu. Sadece düşündüğüm yerde olmalarını umabilirdim...

"Hey! Lilly!"

Hızla, beklediğim sese doğru döndüm.

Bu derin böğürme çok açıktı! İlk duyduğunuzda şüpheleneceğinizin aksine, bu ses büyük, iri bir buldog köpeğine değil, en iyi arkadaşım Patsy'ye aitti. O ve diğerleri, küçük zalimler grubumuzun her zamanki buluşma yeri olan büyük meşenin altındaki ferforje park bankında beni bekliyorlardı.

"Merhaba! İşte geldik!"

Yoldan geçen beyefendiler Patsy'ye kuşkuyla bakıyor, bakışlarıyla kadınların böğürmemesi gerektiğini açıkça belirtiyorlardı. Yine de onaylamayan herhangi bir yorum yapmaktan kaçındılar, muhtemelen Patsy, bir boks şampiyonunununki gibi bir vücuda ve at gibi bir yüze sahip olduğu için, çember etekli bir kız için bile oldukça etkileyici bir figür oluşturuyordu. Onunla yumruk yumruğa gelmeyi kesinlikle istemezdim.

Şemsiyesini aldı ve bir zafer bayrağı gibi salladı. 'Nerelerdeydin, Lilly? Gel buraya!'

Diğer ikisi de arkalarını dönüp beni fark ettiler. Flora utangaç bir şekilde gülümsedi ve Eve minik pembe şemsiyesini kaldırarak o kadar enerjik bir şekilde salladı ki insan onu çırpınan bir sinek kuşunun kanadı sanabilirdi.

'Patsy bir konuşma yapıyor,' diye bağırdı kalan mesafenin ötesine. Adımlarımı hızlandırdım, şimdiden kendimi daha iyi hissediyordum. Bu aklımı başka şeylerden uzaklaştıracaktı. 'Londra'nın tüm kokuşmuş zenginlerini son hayır işi için paralarını vermeye nasıl ikna edeceğini anlatıyor.

"Onları şemsiyenle kazığa oturtmakla tehdit edebilirsin," diye önerdim, banktaki tek boş yere yerleştim ve kulaktan kulağa sııttım. Arkadaşlarımı görmek güzeldi.

Patsy homurdandı. 'Bu işi gerçekten yapmanın tek yolu bu olabilir. Bazı insanların paralarını ne kadar sıkı tuttuklarına inanamazsın. Bekle, amcanı unuttum. İnanırsın.'

"Yapardım," diye onayladım. "Peki, düzenlediğiniz bu hayır etkinliği nedir?"

Patsy gözlerini devirdi. "Daha ziyade kaç düzine düzenlediğimi sorun. Biri çalışma evleri lehine, biri St. Vincent Yetimhanesi lehine, biri

Aklınıza gelebilecek her şeyin lehinde ve bunlardan herhangi biri için birkaç kuruştan fazlasını alırsam şanslı olacağım. Ama beni asıl endişelendiren kadınların oy hakkı lehine düzenlenen etkinlik.

"Neden?" diye sordum. "Konuklardan hiç kimse para vermeyecek mi?"

Patsy'nin yüzünde bir çatıklık belirdi ve bir an için gerçekten de bir Rottweiler'a benzedi. "Pek sayılmaz. Sorun şu ki muhtemelen hiç konuk olmayacak. Şimdiye kadar kimse davetimi kabul etmedi.

"Hiç kimse mi? Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Leydi Metcalf'tan bir not bile aldım, şöyle diyordu... nasıl demişti? Ah evet, "kadının hayattaki doğal rolünü yok ederek medeniyetin temellerini aşındırmaya çalışmamın" "ne kadar skandal" olduğunu söylüyor.

Elini okşadım.

'Bu korkunç! Hem de her şeyi organize etmek için o kadar zahmete girdikten sonra. Sizin için çok üzuldüm.'

"Olma. Patsy'nin yüzündeki çatık kaşlar yerini acımasız bir memnuniyet ifadesine bıraktı. 'Leydi Metcalf için üzül. Cevap notumda ne dediğimi bilmiyorsun.

Yüzüme yayılan sırıtışa engel olamadım. Hayır, bilmiyordum. Ama Patsy'yi tanıyordum ve hayal edebiliyordum.

"Bu arada," diye sordum, "seçim nasıl geçti? Sonuçları göremedim.

"Onları nasıl yakalayamadın? Patsy bana garip bir şekilde yan yan baktı. "Bütün gazetelerde vardı.

Bütün gün hapishanede oturuyordum. Orada kağıt alamıyoruz. Yüzündeki ifadeyi görmek için bunu söylemek isterdim. Ama söylemedim. Arkadaşlarım Cuma çünkü küçük maceram hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve elimden gelse bu şekilde kalmasını istiyordum. Kendimi ne kadar aptal durumuna düşürdüğümü bilmelerine gerek yoktu. Başından beri çılgınca bir fikirdi bu, erkek gibi giyinme olayı ve ben sadece

mümkün olduğunca çabuk unutmak istedim. Onun yerine şöyle dedim: 'Ben... meşguldüm. Çok meşguldüm.

"Duymaya değer bir şey kaçırmadınız. Patsy sanki muhafazakâr bir politikacıymış gibi şemsiyesini havaya dikti. 'Sonucu mu istiyorsunuz? Elbette Muhafazakârlar için ezici bir zafer! Whig'ler

düzleştirildi. Yani ne kadınların oy hakkı konusunda ne de başka bir mantıklı konuda reform yok!

Küçük grubumuzun üzerine bir süreliğine depresif bir sessizlik çöktü ve o ana kadar neşeli görünen sabah birdenbire o kadar da keyifli olmaktan çıktı.

Eve, hiçbir uyarıda bulunmadan ellerini birbirine vurdu ve bizi kaybettiğimiz özgürlüğümüzün yasını tutmaktan uyandırdı. 'Biraz neşelenme zamanı! Bakın ne getirdim! Cebinden bir şey çıkardı ve uzattı: dört kahverengi, dikdörtgen nesne. Pek iştah açıcı görünmüyorlardı.

"Bunlar da ne? Şüpheyle sordum.

Eve heyecanla, "Bu yeni bir icat, piyasaya yeni çıktı," dedi. "Bu çikolata.

'Saçmalama. Çikolata bir içecektir,' diye itiraz etti Patsy. "Katı değildir.

'Genelde hayır. Ama,' sesini **g i z l i c e** alçalttı, 'bu arkadaş - Fly or High, sanırım adı buydu - bunu sağlamlaştırmak için bir yöntem geliştirdi'.^[9]

Kahverengi nesnelerden birine dikkatlice dokundum. Oldukça sertti.

'Ve bu şekilde mi kalacak? Yutması biraz zor, değil mi?' 'Hayır, hayır. Ağzınızda eriyor.'

"Gerçekten mi?

"Evet, evet. En azından reklamda öyle yazıyordu. Bu bana pek güven vermedi.

"Bir insan neden çikolatayı katı hale getirmek *ister* ki? Patsy talep etti. 'Sonrasında tekrar çözünecekse, ne anlamı var ki?

"Oh, bu kadar çamura saplanma! Eve şimdi neredeyse heyecandan zıplıyordu. 'Bu yeni bir şey, heyecan verici bir şey. İnsanlar buna çikolata diyor ve harika olduklarını söylüyorlar! O yüzden hemen deneyin, olur mu? Bütün harçlığımı onlara harcadım!

Bu son argüman beni ikna etti. Fedakârlığı anlamak için fazla parası olmamanın **n a s ı l** bir şey olduğunu yeterince biliyordum. Yavaşça çikolata 'çubuklarından' birini aldım ve dikkatlice ağzıma attım. Diğerleri de benim örneğimi izledi. Beklerken grubumuzun üzerine gergin bir sessizlik çöktü. Çubuklar patlamadı ya da dişlerimize saldırmadı, ki bu başlangıç için iyi bir işaretti. Öte yandan, tatları da pek bir şeye benzemiyordu.

En azından ilk başta.

Sonra kahverengi şey aniden yumuşamaya başladı ve tadı ağzıma dolmaya başladı. Daha hızlı yalamaya ve çiğnemeye başladım.

Daha hızlı.

"Tanrım! Flora kendini yelpazeledi. 'Bu gerçekten hiç adil değil! Bu kadar sade ve iştah açıcı görünmeyen bir şeye sahip olmak ve sonra onun size böyle saldırması... Canım benim. Canım, canım benim.

"İyi mi?" diye sordu Eve, parçasını hala ağzına atmamıştı ama endişeyle bizim kararımızı bekliyor gibiydi.

Memnuniyetle iç çektim. Nihayet bana bir iki dakikalığına da olsa dertlerimi unutturacak bir şey olmuştu. Ağzımı açıp şöyle dedim: 'İyiden de öte. Bu... nefis! Şimdiye kadar tattığım en iyi şey. Bunu icat eden adam, henüz şövalye ilan edilmedi mi?

"Ben öyle düşünmüyorum.

"Bu ülkede adaletin olmadığına dair bir işaret daha," diye homurdandım ve Patsy ile Flora enerjik bir şekilde çiğneyerek onayladılar.

"Yapılacaklar listemizde bir şey daha var," diye güldü Patsy, derin, gırtlaktan gelen at kahkahasıyla. 'Kadınların oy hakkını elde etmek ve katı çikolataların mucidini başarılarından dolayı şövalye ilan ettirmek. Birden umutsuzluğa kapılarak başını salladı. "Bazen umutsuzluğa kapılıyor ve bu berbat ülke bahanesinde kadınların asla erkeklerle eşit haklara sahip olamayacağını düşünüyorum," diye iç geçirdi. 'Kadınların oy hakkı için kampanya yapmayı unutup bir sonraki seçim için erkek kıyafetleri giymeye başlayabiliriz.

Öksürdüm ve neredeyse çikolatam boğazıma kaçıyordu. Neyse ki diğerleri bunu fark edemeyecek kadar yemekle meşguldü ve ben de hemen zorla yuttum.

Eve boğazını temizledi ve iri yarı arkadaşına göz kırptı. "Çok ince bir nokta koymak istemiyorum, Patsy... Bu senin için işe yarayabilir, ama geri kalanımızın bunu başarabileceğinden şüpheliyim.

Patsy şemsiyesiyle yere vurdu. "Peki neden diğerleriniz değil de ben Eve?

'Çünkü sevgili Patsy, patates gibi bir burnun ve çenende üç iyi adama yetecek kadar kemik var. Sana bir takım elbise giydirsek, herkes önünde eğilir ve sana efendim der.

"Başına bir şemsiye geçirilmesini ister misin Eve?" "Pek sayılmaz, hayır.

"O zaman sana tavsiyem bir an önce kendini benim erişim alanımdan çıkarman.

Eve gülerek ayağa fırladı, daha önce görmediğim bir kuşu ve raketi kaptı ve neşeye parka doğru koştu, etrafta dans etti, kuşa vurdu,

raketle yakalayıp tekrar gökyüzüne doğru vuruyordu. Vurduğu kadar sık ıskalıyordu ama bu onu rahatsız etmiyor gibiydi.

Flora utangaç bir tavırla, "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedi. 'Erkek gibi giyinmeyi kastediyorum. Sen yapabilirsin Patsy, ama ben yapamam.

"Tabii ki yapabilirsin, Flora! Patsy onun sırtına öyle bir tokat attı ki küçük kız neredeyse banktan fırlayacaktı. 'Gel Lilly, bana destek ol! Bunu herkes yapabilir, değil mi?

Bir an için soruyu dikkatle düşündüm. Sonunda başımı sallayarak, "Hayır," dedim. "Sanırım sonunda hapse atılır ve başıma hiç hesaplamadığım belalar açardım.

~~**~*~*

O günden sonra arkadaşlarımla meşe ağacının altındaki küçük bankta oturmaya devam ettik ve siyaset, moda ve insanların aptallıkları üzerine tartıştık. Ama itiraf etmeliyim ki, harika katı çikolatanın yatıştırıcı etkisi geçtikten sonra Bay Ambrose düşüncelerime giderek daha sık girmeye başladı.

Patsy bana doğru şüpheli bakışlar fırlatıp duruyordu. Kadınların oy hakkı için çalışan gayri resmi küçük gizli topluluğumuz içinde en gözlemci olan kesinlikle oydu; Eve çok hiper, Flora ise bir şey söyleyemeyecek kadar utangaçtı. Patsy benim değişen davranışlarımı fark etti: bazen hiçbir şey görmeden havaya bakmam, sanki görünmez bir düşmanla yüzleşmek üzereymişim gibi kollarımı normalden daha sık kavuşturmam. Diğer ikisi orada olmasaydı eminim bir şeyler söylerdi. Bu yüzden teyzeme akşam yemeğinde yardım etmem gerektiği için mazeret bildirerek ilk çıkan ben oldum. Eğer bir şeyler öğrenmek istiyorsa, Patsy bir Ascot yarış atı gibi kararlı olabilirdi^[10] ve ben ayaklar altında ezilmek istemiyordum.

Yine de hemen eve gitmedim. Sevgili teyzem, kendi ailesi gibi iyi bir aile için fazla basit bulduğu bir yemeği hazırlarken bana yardım edilmesinden hoşlanmazdı. Bunun yerine, Green Park'taki küçük ağaç kümesinin etrafından dolaşarak küçük bir gölete gittim ve birkaç dakika ördekleri besledim. Onlara attığım kuru ekmek parçalarını çok beğenmiş görünüyorlardı ve bu benim sinirlerimi yatıştırdı. Her ne kadar şu anda kendimi mutsuz hissetsem de, en azından birilerini mutlu edebildiğimi bilmek güzeldi, bu sadece aptal, tüylü küçük bir yaratık olsa bile. Ekmeğin son parçası yumuşak bir 'plop' ile gölete düştü. Döndüm ve eve doğru yola çıktım.

Günün geri kalanı birbirinden kopuk görüntülerin girdabında akıp gitti. Komodinimin üzerindeki muma bakana kadar hiç zaman geçmemiş gibiydi. Etrafında

Tek mum alevi karanlıktı. Yatağında uzanmış, odanın diğer ucundaki yatakta Ella'nın düzenli nefes alışını dinliyor ve aleve neredeyse gözlerini acıtacak kadar sert bakıyordum.

İşte bu, diye düşündüm. Eğer bu mumu söndürürsem gün bitecek ve pazartesiye sadece bir gün kalacak. Onunla yüzleşmeden ya da özgürlük hayalimi unutmadan önce bir gün.

Ben olsam ne yapardım?

Daha da önemlisi: Yanlış bir şey yaparsam o ne yapar?

O her şeye gülüp geçecek neşeli, şişman bir serseri değildi. Her şeyi yapabilirdi ve onun konumuna ve gücüne sahip bir adam aslında bana ve aileme istediği her şeyi yapabilirdi. Beni Kral'ın huzurunu bozmaktan tutuklatmak, amcamın işlerini mahvetmek... Olasılıklar tüyler ürperticiydi ve gerçekleşmesi de pek olası değildi. Yüzündeki her soğuk ve sert çizgiyi hatırlıyordum. Bay Ambrose kesinlikle aptal yerine konmaktan hoşlanacak bir adama benzemiyordu.

Ama bu benim tek şansımdı! Özgür olmak için elime geçen tek şans.

Hayatımda ilk kez karanlıktan korkuyordum. Ama tüm cesaretimi topladım, öne doğru eğildim ve mumu üfledim.

~~**~*~*

Ertesi gün daha da kötüydü. Kilisede pederin söylediklerinin onda birinden fazlasını duymuyordum. Ona çok fazla bakmamaya çalıştım çünkü sert bir ifadeye sahip uzun boylu siyah bir figürün bana kimi hatırlatacağını biliyordum - sadece Peder Dalton *onun* yarısı kadar bile yakışıklı değildi...

Eve döndüğümde ne yaptım?

Dürüstçe söyleyemem. Belki de bir kez olsun teyzemin nakış derslerinden birine girmiştım. Ella ne zaman bana baksa endişeli görünmeye başlıyordu. Onu rahatlatmak, her şeyin yolunda olduğunu söylemek isterdim ama bu benim bile yapabileceğimden daha bariz bir yalan olurdu.

Akşam oldu ve sonra gece. Yine yatağıma uzandım, muma bakıyor ve söndürüp söndürmemeyi düşünüyordum.

Eğer yaptıysam, hepsi bu kadardı. Artık düşünecek ya da kaçacak zamanım yoktu. Pazartesi, 'iş'teki ilk günüm olacaktı. Ya da hapishanede, eğer aklına koyduysa. Bana ne yapacaktı?

Kollarımı kavuşturdum ve kendimi sıkı, koruyucu bir top haline getirdim. Neden her şey bu kadar zor olmak zorundaydı? Neden Britanya İmparatorluğu'nun en güçlü adamlarından birinin cezalandırmasından korkmak zorunda kalmadan bir işim ve özgürlüğüm olamıyordu?

Belki mumu sndrmezsem uykuya dalmazdım ve yarın hiç gelmezdi. Evet, bu iyi bir plana benziyordu!

Orada yatıyor, korumama, muma bakıyor ve hararetle yarının hiç gelmemesini diliyordum.

Aniden, açık pencereden gelen bir rüzgâr perdeleri karıştırdı ve mumu söndürerek beni karanlığa gömdü.

Hiç adil değil!

İmparatorluk Evi

Uyandım ve düşündüm: Tanrım, lütfen Pazartesi olmasın.

Yanımda, diğer yatakta, Ella esnedi ve gerindi, önce parlak, altın rengi güneş ışığının odaya girdiği açık pencereden dışarı baktı, sonra dönüp bana baktı. "Ne güzel bir Pazartesi sabahı!

Çok teşekkür ederim, Tanrım.

Kıyamet Günü'nün yaklaştığı kaçınılmaz gerçeğiyle yüzleşince, bir süre öylece uzandım ve sonumu düşündüm. Ancak Ella, kız kardeşinin çukurdan gelen erkeksi bir canavarla yüzleşmek üzere olduğunu farkında değil gibiydi. Çoktan kalkmış, giyinmiş ve neşeli bir melodi mırıldanıyordu.

"Hadi Lill," dedi, bana sadece etrafta kimse yokken kullandığı takma adımla seslenerek. "Yataktan çık. Saat çoktan sekiz buçuk oldu.

Ne olmuş yani, diye cevap vermek istedim ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Sekiz buçuk mu? Zihnimde Bay Ambrose'un soğuk sesinin yankılandığını duydum: *Pazartesi sabahı tam dokuzda ofisimde ol.*

"Sekiz buçuk mu?

Tıkandım. "Evet, neden?

Bir cevapla zaman kaybetmeye cesaret edemeyerek yataktan fırladım, geceliğimi zorlukla çıkardım ve biz zavallı kadınların elbiselerimizin altına sokmak zorunda kaldığımız düzinelerce kombinezonu aceleyle giymeye başladım.

"Sorun ne?" diye bağırdı Ella telaşla.

"Saat dokuzda bir yerde olmalıyım! Kendi sesim biraz boğuk çıkıyordu çünkü aynı anda üç kombinezonun arasından geçmeye çalışıyordum.

"Nerede?

Size söyleyemem. Ama korkunç derecede önemli. Lütfen, Ella, bu şeytani şeylerde bana yardım eder misin? Sanırım sıkıştım!"

"Dur, ben yapayım. Ella, her zamanki yardımsever ruhuyla, beni sorgulamayı aklından bile geçirmede. Bunun yerine, kafamı sokmaya çalıştığım düğümlenmiş kombinezon karmaşasını çözdü ve ardından elbisemi bana uzattı.

"O değil," dedim en sevdiğim, sade elbiseme başımı sallayarak. "Diğeri.

Artık Ella'nın bile merakı uyanmıştı. Bana iki elbisemden daha güzel olanını, giymekten nefret ettiğimi bildiği dantel süslemeli olanı verdi. Ben de

aynaya koştum ve saçlarımı çözmeye başladım. 'Nasıl görünüyorum? Nasıl mı? Ne düşünüyorsun? Prezantabl mıyım?'

Ella arkamda durmuş, Chiswick'teki bir yanardağ patlamasından daha nadir görülen bir şeyi izliyordu: kendimi şık göstermeye çalışan beni. Aynada ağzının sessiz bir 'Oh' ile açıldığını ve yanaklarının kızardığını görebiliyordum.

"Oh, Lill! Ellerini birbirine çırpı, yüzüne ani bir gülümseme yayıldı. 'Bir randevun var, değil mi? Genç bir adamla randevun!'

Çenem düştü ve etrafımda döndüm.

"Hayır! Tabii ki hayır!

Ella beni duymamış gibiydi. Çabucak yanıma geldi, o aptal, ketum, kız gibi gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. Elleri yukarı kalktı ve benim asla yapamayacağım bir hızla saçlarımı şekillendirmeye ve elbisemi düzeltmeye başladı. Sanki on tane kolu varmış gibiydi. "Sorun değil," diye kıkırdadı. 'Söylemeyeceğim. Hoş biri mi? Yakışıklı mı?'

Evet, öyle. Hem de çok.

Bu düşünceyi aklıma gelir gelmez aklımdan çıkardım. Öyle bir şey değildi! Bir erkekle tanışmaya gitmiyordum. Aslında bir anlamda tanışacaktım ama romantik çiftler yalnız kaldıklarında ne yaparlarsa onu yapmak için buluşmak gibi bir 'buluşma' değildi bu. Neden küçük kız kardeşiminki de dahil olmak üzere dünyadaki her dişinin beyni, bir erkekten bahsedildiği anda pelte gibi mantarlara dönüşüyordu? Bir kızın bir erkekle tanışması için birçok meşru neden vardı, çiftleşme davranışıyla hiçbir ilgisi olmayan nedenler, örneğin... gibi...

Belki şu anda aklıma bir şey gelmedi ama ne demek istediğimi anladınız.

"Oh Lill, hadi ama. En azından gözlerinin ne renk olduğunu söyle, olur mu?'

Ayağımı yere vurdum ve kollarımı kavuşturdum. Ella protesto işaretlerimi az çok görmezden geldi ve saçlarım üzerinde sihrini konuşturmaya devam etti.

"Hayır dedim, değil mi? Randevuya gitmiyorum, Ella!"

Yine kıkırdadı ve sonra göz kırptı. Benim sevgili, ağırbaşlı, masum küçük kız kardeşim göz mü kırıyor? Ve eğer gözlerim bana ihanet etmediyse, komplocu bile olsa!

"Çok iyi anlıyorum," diye fısıldadı. "Tedbirli olmalısın.

Neden onu düzeltme zahmetine giriyordum ki? Kendi açıklamasını getirmesi iyi olurdu ve ben de onun endişesini gidermek için tekrar yaratıcı bir şekilde gerçeği değiştirmek zorunda kalmazdım. Ama bu düşünce basitçe

beni delirtiyordu: Bay Rikkard Ambrose ile tanışacaktım ve bu sırada küçük kız kardeşim evde oturmuş, onunla birlikte olduğumuzu düşünüyordu...

Başımı salladım. Duygusal mantıksızlığın sırası değildi. Bay Ambrose'a olan ilgim tamamen profesyoneldi ve başkalarının ne düşündüğü önemli değildi. Fark eder miydi?

Aşk acısı çeken kalbimin iyiliği için duyduğu endişeden olsa gerek, Ella saçımı rekor bir sürede bitirdi. Aynada kendime hayranlıkla bakmak için iki saniye kadar zaman ayırdım - gerçekten de Ella hammaddesinden oldukça şık bir hanımefendi yaratmayı başarmıştı - ve sonra kapıya doğru koştum. Omzumun üzerinden küçük kız kardeşime minnettar bir sırıtış attım. 'Bunun için sana sonsuza kadar borçlu kalacağım! Teşekkürler!'

"Rica ederim," dedi ve yine göz kırptı. Bu seferki kesinlikle komplocuydu.

Yüce Tanrım, dünya çıldırmış mıydı?

Merdivenlerden hızla indim, şaşkın teyzemin yanından geçtim ve o itirazını haykıramadan kapıdan çıktım. Dokuza kadar ne kadar zaman kalmıştı? Muhtemelen yeterli değildi. Tam Leadenhall Caddesi'ne doğru koşmaya başlayacaktım ki caddenin diğer tarafından geçen bir taksi gördüm. Yaşasın!^[11] Hayatım kurtulmuştu!

"Taksici! Kurtarma gemisini işaret eden bir kazazede gibi şemsiyemi salladım. Taksici bir "Ho there!" sesiyle atlarını durdurdu ve merakla bana baktı. O daha atlamayı düşünemedi ben taksiye atladım.

İçeri girmeme yardım etmek için aşağı indi ve şemsiyemi çatıya vurdu.

'Leadenhall Caddesi, taksici, 322 numara. Dokuzdan önce orada olmalıyım.

Ağzına kadar iş ve para dolu ünlü caddenin adı, zavallı adamın üzerinde bir elektrik şoku gibi etki yaptı. O ana kadar uykulu görünüyordu ve yeni yolcusundan pek memnun değildi ama bu ismi söylediğinde gözleri fal taşı gibi açıldı ve kırıbacını şaklattı.

"Gee up!^[12]

Taksi öne doğru savruldu ve ben koltuğa geri fırladım. Kaldırım taşlarının üzerinden hızla geçerken şiddetle döşemeye tutundum. Sürdüğümüz hızda engebeli kaldırımlar neredeyse dişlerimi dökecekti. Sokaklarda fazla trafik olmadığı için şanslıydık, yoksa bu çılgın tempo düpedüz intihar olurdu.

Pencerenin dışında binalar karışık bir bulanıklık içinde akıp gidiyordu. Pek bir şey göremiyordum ama birkaç dakika sonra tuğla binaların kırmızımsı kahverengi renginin yerini daha süslü renklere bıraktığını fark ettim

boyalı duvarların yerini mermerin pırıl pırıl beyazı almıştı. Londra'nın orta sınıf semtlerinden ayrılmıştık ve Britanya İmparatorluğu'nun rakipsiz gücünün ve zenginliğinin merkezine hızla yaklaşıyorduk.

Endişeyle, Aziz Paul Katedrali'nin çanı olan Büyük Paul'ün tam saati bildiren sesini dinledim. Randevuma yirmi dakika mı yoksa sadece iki dakika mı kaldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Keşke bir saatim olsaydı, o zaman bilirdim! Ama pahalı olmalarının yanı sıra, saatler sadece beyler için tasarlanmıştı. Sanki kızların günün saatini bilmeye ihtiyacı yokmuş gibi!

"Sıkı tutunun bayan!" diye seslendi taksici ve ben de tam zamanında koltuğa tutundum. Bir köşeden döndük ve neredeyse koltuğun üzerine doğru savruluyordum, ancak açık pencereden siyah beyaz boyalı tabelanın hızla geçtiğini görmek için kendimi zamanında düzeltmeyi başardım:

Leadenhall Caddesi

Tanrı'ya şükürler olsun. Belki de ona teşekkür etmek için acele etmemeliyim. Bu daha ziyade şimdi bana ne olacağına bağlı...

"322 mi demiştiniz?" diye seslendi taksici. "Evet!

Taksici aniden frene bastı ve ben öne doğru savruldu, burnumun ezilmesini önlemek için kendimi zamanında yakalamayı başardım. Nefes nefese vagonun içinde oturdum ve dengemi sağlamaya çalıştım. Dışarıda taksici aşağı atladı ve benim için kapıyı açtı. Normalde böyle bir erkek şovenizmi gösterisini protesto ederdim ama şu anda bacaklarımın protesto edecek hali yoktu. Titrek adımlarla dışarı çıktım ve taksicinin inmeme yardım etmek için uzattığı elini bile kabul ettim.

"Al.

Adama yaklaşık yarım yıllık harçlığımı uzattım - cömert amcam sayesinde sadece yol parasını ödeyebildim - ve caddenin yukarısına ve aşağısına baktım. Hiçbir yerde 322 numarayla göremedim. Hmm... Bay Rikkard Ambrose'un ofisi neye benziyor olabilirdi? Onun zenginliğinde bir adamın karargâhı için en olası aday, tam karşımdaki geniş, gösterişli cephesi ve çoğu kraliyet sarayındakinden daha fazla sütunu ve parşömen işçiliği olan bir binaydı.

Taksici bakışlarımı takip etmişti. "322 numara hangisi?" diye sordum. "Şu mu?

Başını sertçe salladı. 'Hayır, hanımefendi. Bu India House, Doğu Hindistan Şirketi'nin merkezi. 322 numara, Empire House.

Tam karşıda. Taksinin arkasında.'

Oh. Döndüm ve endişeli adımlarla taksiyi atlattım.

Yavaş yavaş, aracın siyah boyalı ahşabı görüş alanımı gittikçe daha az kapatırken, devasa ve çelik grisi bir şey görüş alanıma girdi ve hemen anladım: Burasıydı. Burası Bay Rikkard Ambrose'un ofisiydi.

India House gibi neo-klasik tarzda inşa edilmiştir. Ancak bu özellik, iki binanın hemen hemen tüm ortak noktasıydı.

Empire House geniş değildi. Gösterişli değildi. Zengin bir şekilde süslenmemişti. Sokaktaki en yüksek binaydı, mümkün olan en dar alanda kat kat ofisleri üst üste yığıyordu ve bunu yaparak daha düz, daha geniş evlerin üzerinde yükseliyordu. Dış cephesi mermer değil, sade koyu gri taş ve dökme demirdi. Normalde düzinelerce sütunla her binanın gururu olan revak, revak olarak adlandırılmaya pek uygun değildi. Çıkıntılı çatıyı destekleyen sadece iki sütun vardı - ama ne sütunlardı bunlar: kendilerine yaklaşan herkesi tehdit ediyor gibi görünen gri devler.

Altından geçmek zorunda kaldığım gri devler. "Etkileyici görünüyor, değil mi?"

Sıçradım. Taksici tam arkamda duruyordu.

"Ne yapar? Sesimi sabit çıkarmaya çalışarak sordum. Pek işe yaramadı.

Taksici yüzüme eleştirel bir gözle baktı; bronz tenime rağmen İngiliz sosyetesinin güzellik standartlarına göre modaya uygun bir şekilde soluk olduğundan eminim.

"Sizi buraya bırakmamı istediğinize emin misiniz, hanımefendi?" "Evet, evet, elbette.

Neden istemeyeyim ki?"

"Sadece söylüyorum. Omuz silkti ve kendini tekrar taksinin kasasına attı. Bir kez daha arkasına baktı. Emin misiniz? Burada yaşayan beyefendinin..."

Nedense cümlesini tamamlamadı, Empire House'a baktı ve birden sözünü kesti.

"Evet, oldukça eminim. Teşekkür ederim. Ona bir kez daha başımı salladım ve en iyi gülümseme taklidimi yapmaya çalıştım.

Omuz silkti.

'Beni ilgilendirmez. İyi şanslar.'

Bununla birlikte kırbacını şaklattı ve belki de kesinlikle gerekenden biraz daha hızlı sürerek uzaklaştı. Bir an arkasından bakakaldım - sonra hatırladım:

Zamanım tükeniyordu. Felç halimden hızla sıyrılıp döndüm ve caddenin karşısına geçtim.

Yolun yarısında, büyük sütunların gölgeleri dev yarasa kanatları gibi beni sardı. Büyük meşe ön kapıya çıkan dik basamakları tırmanırken ürpermekten kendimi alamadım. Kapıcı yoktu, bu dünyanın en zengin adamlarından birine ait bir bina için biraz alışılmadık bir durumdu ama binanın ve sahibinin sade doğasına garip bir şekilde uyuyordu. Aslında rahatlamıştım - bir kapıcının beni içeri alacağından tam olarak emin değildim. Yine de içten içe hayal kırıklığına uğramıştım. Onaylamayan bir kapıcı arkamı dönüp eve gitmek için bir bahane olabilirdi.

Artık başka seçeneğim yoktu. Korkaklığı mazur gösterecek bir sebep yok. Denemek zorundaydım. Bunu kendime borçluydum.

Dikkatli bir şekilde büyük pirinç kapı kolunu tuttum ve ittim.

Kapı açıldı ve erkeklerin yönettiği tüm binalarda olduğu gibi sigara dumanının bana saldırmasını bekledim. Ancak serin ve temiz bir hava akımından başka bir şey yoktu. Derin bir nefes alarak içeri girdim ve kapının arkamdan kapanmasına izin verdim.

~~**~*~*

İçerisi karanlıktı. Güneş henüz Londra'daki evlerin üzerine doğmamıştı, bu yüzden yüksek ve dar pencerelerden çok az ışık sızıyordu. Yine de var olan ışık, önümdeki manzarayı boğazımı daraltacak kadar iyi aydınlatmaya yetiyordu.

En az yetmiş metre genişliğinde devasa bir salonun girişinde duruyordum. Tavandan sarkan devasa dökme demir avize ve duvarlardaki yüksek galeriler dışında hiçbir dekorasyon yoktu. Ne portreler, ne perdeler, hiçbir şey. Zemin koyu renkli, cilalı taştandı; duvarlar koyu yeşil-maviye boyanmıştı. Başka bir yerde dekorasyon eksikliği bina sahibinin fakir olduğunu düşündürebilirdi ama burada değil. Bu sade mağaranın büyüklüğü yoksulluğu reddediyordu. Ayrıca, seyrek dekorasyonun ardındaki gerçek nedeni anlamam uzun sürmedi. Sevgili amcam ve teyzemle o kadar uzun süre yaşamıştım ki, birilerinin cüzdanını kışında sakladığına dair işaretleri fark edememiştim.

Salon boyunca insanlar bir kapıdan diğerine koşturuyor, ellerinde kağıt parçaları taşıyor ve belli ki işlerini halletmek için çok acele ediyorlardı. Bir santim bile kıpırdamayan tek kişi, devasa salonun arka tarafındaki düz ahşap tezgâhın arkasında oturan solgun yüzlü yaşlı bir adamdı.

oda. Sadece oturmuş, notlar karalamakla meşgul olduğu bir kitabın üzerine eğilmişti.

Resepsiyonist o muydu? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Tezgâha yaklaştım ve çekingen bir şekilde boğazımı temizledim. Adam fark etmemiş gibi göründü ve kitabına yazmaya devam etti.

Boğazımı tekrar temizledim, bu sefer daha yüksek sesle ve kollarımı kavuşturdum. Bu adam beni sinirlendiriyordu!

Sonunda başını kaldırmaya tenezzül etti ve küçük, çelik çerçeveli gözlüklerinin üstünden beni inceledi. Yüzünün aldığı şekil, gördüklerinden pek de memnun olmadığını düşündürdü bana.

"Evet?"

İşte bu kadar. Geri çekilmek için son şans. Burayı terk edip bir daha dönmek için son şans.

Büyük bir gayretle tüm cesaretimi topladım ve yüksek sesle ve net bir şekilde 'Bay Ambrose'u görmeye geldim' dedim.

'Noel Baba'nın masanızın üzerinde çıplak step dansı yapmasını izlemeye geldim' deseydim bundan daha etkileyici bir tepki alamazdım. Duyma mesafesindeki herkes durup bana doğru döndü. Genç bir memur kendi ayaklarının üzerine düştü ve taşıdığı büyük kağıt yığını düşürmemeyi başardı.

"Bay Ambrose mu?" di y e sordu Sallow-face kuşkuyla. 'Bay *Rikkard* Ambrose?'

"Burada başka biri var mı?"

"Kesinlikle yok, Bayan...?"

"Linton. Bayan Lillian Linton."

"Evet, Bayan Linton," dedi Sallow-face, uzun parmaklarını tehdit etmek istediğinden emin olduğum bir tavırla dikerek, "Bay Ambrose çok meşgul bir adamdır. Boşa harcamak isteyen herkese ayıracak zamanı yoktur. Tekrar kitabına baktı. 'Eğer yardım toplamaya geldiyseniz, Lord Arlington'ın ya da Leydi Metcalf'ın evini deneyin. Eminim sizi memnun etmekten büyük mutluluk duyacaklardır.

'Hayır için para toplamaya gelmedim,' dedim. "Bir randevum var.

Bu sefer gerçekten de biri evraklarını düşürdü. Arkamdan gelen şangırtıyı ve uçan kâğıt parçalarının peşinden koşan birinin telaşlı seslerini duydum. Ancak Sallow-face'in gözleri o kötü niyetli kişiyi görmüyordu. Tüm dikkati bir kez daha benim üzerimdeydi, beni ölçüp biçiyor, aşağı indiriyor ve tekrar yukarı kaldırıyor.

"Randevunuz var mı, Bayan...?"

Linton. Evet.'

"Kiminle, sorabilir miyim?"

"Bay Ambrose ile tabii ki. Buraya onu görmeye geldiğimi söylemiştim. Dokuzda burada olmam söylendi."

Sallow-face'in gözleri, yaz ortasında olmamıza rağmen, kafamın arkasına iliştirilmiş 'Nisan şakası' yazılı bir not görmeye çalışıyormuş gibi beni delip geçti. "Kim söyledi?" diye sordu.

"Bay Ambrose tarafından."

İlk kez, solgunluğun bir kısmının yerini küçük bir belirsizliğin aldığını görebiliyordum. İçine bir korku kıvılcımı karışmıştı. 'Bay Ambrose'un kendisi tarafından mı? Şahsen mi?'

"Evet."

"Bir dakika bekleyin lütfen."

Giriş holünde koşuşturan diğer insanlara özenerek ayağa fırlayıp kaçmasını bekliyordum ama onun yerine olduğu yerde oturmaya devam etti ve masasından daha önce fark etmediğim garip bir metal boynuz aldı. Masaya, ahşabın içinde kaybolan kalın bir boruyla bağlıydı.

"Stone? Stone, orada mısınız?" Sallow-face metal boruya doğru konuştu.

Şaşkın şaşkın ona baktım. Aklını mı kaçırmıştı? Bu metal şeyin bir taş olduğunu mu düşünüyordu? Ve eğer öyleyse, neden onunla konuşuyordu? Bildiğim kadarıyla ne taşlar ne de metal nesneler çok konuşkan değildi.

Adam boynuzu kulağına götürdü - ve boynuzdan hafif, tiz bir ses çıktı! Ağzım açık kaldı. Bu da neydi böyle? Sesin ne dediğini duyamıyordum ama bir insana ait olduğu kesindi. O şey aracılığıyla biriyle konuşuyordu!

Sallow-face boynuzu kulağından ağzına götürdü ve şöyle dedi: 'Dinle, Stone. Burada genç bir... *bayan* var,' bana özel olarak başka isimler taktığını belli eden bir bakış fırlattı, 'Bay Ambrose ile randevusu olduğunu iddia ediyor. Bunu benim için kontrol edebilir misiniz lütfen? Simmons'a git ve sor, olur mu?'

Bir anlık sessizlik. Sonra belli belirsiz teneke ses tekrar konuşmaya başladı. "Ne? Sallow-face talep etti. Orada değil mi? Ne demek yok... İşini mi bıraktı? Anlıyorum."

İçimden bir heyecan geçti ve birdenbire o garip dinleme kornasını unuttu. *İşini mi bırakmıştı?* Sekreter hakkında konuşuyor olmalıydılar! Giden sekreter. Gerçekten bir sekreterim olup olmadığını mı kontrol etmek istiyorlardı?

Randevu mu? Bu o olmalı! Yani gerçekten de beni oraya çıkarmayı düşünüyorlardı. Bir an için eski sekreterin yerine geçtiğimi söylemeli miyim diye düşündüm. Sonra bir bayan olduğumu ve bayanların yaşamak için çalışmadığını hatırladım ve böyle bir şey iddia edersem, Sallow-face beni kesinlikle dışarı atardı.

'Evet, evet,' diye tersledi tam o anda. 'Ama ben ne yapacağım? Eğer gerçekten bir randevusu varsa ve geçmesine izin vermezsem, yarın sabah sokakta kalacağım. Öyle mi? Ne olmuş yani? Bana ne? Ben geçebilir diyorum, yani artık senin sorunun.'

Solgun surat, protesto çığlıklarının yankılandığı kornayı bıraktı ve dudaklarında şuruplu bir gülümsemeyle bana döndü.

"Pekala, Bayan Linton. En üst kattaki soruşturma masasına çıkabilirsiniz. Bay Stone zaten sizi orada bekliyor ve size yardım etmek için sabırsızlanıyor.

Oh, *Bay Stone*, taş değil. Yani Sallow-face deli değilmiş. Yol tarifini ondan aldığımı düşünürsek oldukça rahatlamıştım. Bana masasının arkasındaki açık kapıyı gösterdi. Ona hak ettiğinden daha nazik bir şekilde teşekkür ettim, reverans yaptım ve kendimi geniş bir koridorda bulmak için kapıdan geçtim. Yukarı baktığımda, birkaç katın duvarları boyunca uzanan basamaklar gördüm ve bu merdivenler binanın dışındakilerden bile daha dikti.

Dong.

Hızla başımı batıya doğru çevirdim. Orada, küçük bir pencere yarı açık duruyordu ve taş koridora biraz ışık girmesine izin veriyordu. Ve o pencereden şimdi de bir çan sesi geliyordu. İliklerimi ürperten derin, yankılı bir ses. Büyük Paul saat dokuzu vuruyordu!

Dong.

İlk iki basamağın üzerinden atlayarak üçüncü basamağa indim ve merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladım. Öyle bile olsa, saat tekrar çaldığında yarım düzine basamağı ancak geride bırakmıştım.

Dong.

Çabalarımı iki katına çıkardım. Durmayacaktım. Vazgeçmeyecektim. Ve kesinlikle o adama beni almaması için hiçbir bahane vermeyecektim. Zamanında başaracaktım!

Dong.

İlk inişte durmak zorunda kaldım, yoksa kalbim yerinden çıkacaktı. Bacaklarım zaten cehennem ateşi gibi yanıyordu ve kıcıma bir fil yapışmış gibiydi. Kahretsin! Direncim buraya kadarmış. Gerçekten daha fazla egzersiz yapmam gerekiyordu!

Dong.

İkinci sahanlığa ulaştım. Alt kattaki koridoru dolduran ayak sesleri ve kâğıt hışırtıları azalıyordu. Zilin yankılarından bile buranın çok daha sessiz olduğunu duyabiliyordum. Uğursuz bir sessizlik. Ayaklarım merdivenlerde boş boş yankılanıyordu. Üçüncü kat. Evet!

Dong.

Dördüncü kata henüz ulaşmıştım ki bir güneş ışığı patlaması beni aniden kör etti ve sendelememe neden oldu. Artık yüksekteydim, çevredeki tüm evlerin çatılarının üzerindeydim. Soğuk sabah güneşi, binanın etrafında dönen sisi delip geçerek dar pencerelerden birinden içeri girdi ve üst koridorun tamamını parlak altın renkleriyle aydınlattı. Hızla merdivenlerden yukarı doğru koşmaya devam ettim. Artık dikkatimi dağıtacak bir şey yok! Beşinci sahanlık! İleri! Bir kez daha yarığa doğru!

Dong.

Beşinci sahanlık. Bu lanet bina kaç katlıydı? Yukarı doğru bir bakış attım ve neredeyse ayaklarımın üzerine düşüyordum. Destek için korkuluklara tutunarak kendimi altıncı sahanlığa çektim, çabayla hırıldadım. Ama görmem gerekeni görmüştüm. Sadece iki kat kalmıştı!

Dong.

Altıncı iniş! Neredeyse geldik. Saatin bana kaç vuruşu kalmıştı? Kafamda hızlıca saydım. Oh hayır, sadece bir!

Dong.

Ağrıyan göğsümü tutarak üst sahanlığa tökezledim ve beni destekleyecek bir şey bulmak için havayı çılgınca kavradım. Elim pirinç bir kapı koluna takıldı ve onu kavrayarak kapıyı istemsizce itip açtım.

Başarmıştım!

Duramayınca neredeyse öteki odaya düşecektim. Birkaç beceriksiz adımdan sonra ancak durabildim, koyu renkli ahşap bir masanın önünde dizlerimin üzerine çöktüm, soluk soluğaydım, masanın arkasında dar yüzlü genç bir adam oturuyordu ve önünde halının üzerinde genç bir kadın bulduğuna oldukça şaşırmış görünüyordu.

"Ee... Bayan?" dedi, çekingen bir tavırla.

Konuşmaya çalıştım ama ses tellerim henüz tam olarak çalışmıyordu. Yedi kat merdiven çıktıktan sonra ciğerlerim hâlâ hava almak için boğazımı kullanmakla meşguldü. Başımı kaldıracak enerjiyi bulmaya çalışarak üzerinde diz çöktüğüm halıya baktım. Koyu renkli bir halıydı, üzerinde sade ve

oldukça sade geometrik desenler. Birileri buraya gerçekten bir iç dekoratör tutmalı.

Kendine gel, dedim ve ayağa kalktım.

Etrafıma baktığımda uzunca bir odada, neredeyse bir koridorda durduğumu gördüm, kapılar düzenli aralıklarla yanlara açılıyordu. Odanın en sonunda koyu renkli ahşaptan yapılmış büyük bir çift kapı vardı. Benimle kapı arasında sadece bir masa vardı ve masanın arkasında endişeli, dar yüzlü genç bir adam oturuyordu.

Bu Bay Stone olmalı.

"Bay Ambrose'u görmeye geldim," diye nefes nefese kalırken ne kadar ağırbaşlı olunabilirse o kadar ağırbaşlı bir şekilde nefes aldım. Hızla elbisemdeki kırıksıklıkları düzeltmeye çalıştım ama inatla direndiler.

"Sen...?" cümlesini bitirmekten korkuyormuş gibi havada asılı bıraktı.

o.

"Ben Bayan Lillian Linton.

"Ah, evet. Bay Stone başını salladı. "Geleceğinizi söylemişlerdi. O da çift kapıya kaçamak bir bakış fırlattı. "Bay Ambrose'u gerçekten görmek zorunda mısınız, hanımefendi?

"Evet.

"Randevunuz var mı?" "Evet.

"Pekala.

Bay Stone yutkunarak masasından şu korna gibi konuşan şeylerden birini aldı ve ağzına yerleştirdi.

Efendim? Rahatsız ettiğim için özür dilerim Bay Ambrose, efendim, ama sizi görmek isteyen biri var. Bayan Lillian Linton.'

Kornayı birkaç saniye kulağına dayayıp dinledi, sonra kaşlarını çattı ve özür dileyerek bana baktı. "Şey... Bayan? Bay Ambrose Bayan Linton diye birini tanımadığımı söylüyor.

Ona en tatlı gülümsememi verdim - katı çikolatadan daha tatlı. 'Ona geçen Cuma sokakta tanıştığımızı söyle. Eminim hatırlayacaktır.

"Elbette, hanımefendi. Bay Stone boğazını temizledi ve saygıyla başını salladı. Gerçekten de çok hoş ve yardımsever bir genç adamdı. Bay Ambrose? Genç bayan diyor ki...'

Mesajımı tekrarladı. Bir ya da iki saniye boyunca her şey durgun ve sessizdi - sonra Bay Stone dinleme kornasını kulağından çekti. O anda

diğer uçta birinin bağırdığını belli belirsiz duydu ve bir dizi küfür yakaladı.

"Evet, Bay Ambrose, efendim. Bay Stone bembeyaz kesilmişti ve kornaya doğru telaşla konuşuyordu. 'Elbette, Bay Ambrose, efendim. Genç bayana ne söyleyeyim, Bay Ambrose, efendim?'

Cevap hattan geldi ve Bay Stone'un gözleri büyüdü, yüzü kıpkırmızı oldu.

Ama efendim! Ben... Ben ona gidip *bunu* yapmasını söyleyemem! Hayır, saygın bir genç bayan değil!"

Diğer uçtaki bağırış çağırış yeniden başladı, muhtemelen benim sözde saygınlığımla ilgiliydi. Görünüşe göre Bay Ambrose'un bu konuda söyleyecek çok şeyi vardı ve bunların hiçbirisi övgü dolu değildi.

"Peki, o zaman ne olacak Bay Ambrose, efendim?" diye sordu genç adam çekingen bir tavırla. Tekrar bekledi ve cevap geldiğinde başını salladı. "Evet, efendim. Derhal, efendim."

Bay Stone bana baktı, kulakları hâlâ kızarmıştı.

"Bay Ambrose sizi hemen görmek istiyor, Bayan Linton.

Eminim öyledir, diye düşündüm ama hiçbir şey söylemedim ve bunun yerine genç resepsiyon görevlisine tekrar gülümsedim. Bir erkeğe göre gerçekten çok hoş biriydi.

Bay Stone ayağa kalktı ve beni masasının önünden geçirerek, şimdi fark ettiğim gibi Bay Rikkard Ambrose'un özel ofisinin girişi olan büyük çift kapıya yönlendirdi.

Kapıdan hemen önce durdu, eğildi ve fısıldadı. 'Şey... Bayan? Dikkatli olun, tamam mı? Bay Ambrose çok... şey... sadece dikkatli olun.

Bu aydınlatıcı açıklamayla birlikte kapıyı benim için açtı ve ben de hayatımın gelecekteki gidişatının içerideki adama bağlı olabileceğini bilerek kalbim küt küt atarak içeri girdim. Şimdi bu neden bana kendimi iyi hissettirmiyordu?

Ahlaksız Talepleri

Kapılar arkamdan kapandığında, gözlerim hemen odanın karşı ucundaki pencerenin önünde duran karanlık figüre takıldı. Ağır perdeler sabahın bu erken saatinde bile büyük pencereleri yarı yarıya örtüyordu ve adamın zayıf figürü gölgeler içinde kalmıştı. Yüzünü göremiyordum. Ama gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Çabucak etrafıma bakındım. Duvarda manzara resmi yoktu. Duvar halısı yok. Sevgili X'in karısı Y ve üç büyük, tüylü köpekleriyle birlikte bir portresi bile yoktu. Tanrım, bu adamın dekorasyona karşı bir alerjisi mi vardı? Belki de bu toplantı için elbiselerimin daha sade olanlarını seçmeliydim. Sol tarafımda, bir duvarı kaplayan devasa ahşap kitap rafları vardı, ancak duvarların geri kalanı çoğu ofiste olduğu gibi ahşap panellerle kaplanmamıştı. Boyalı bile değillerdi, binanın dış cephesiyle aynı koyu renkli taştan yapılmışlardı.

Evet, dekorasyon alerjisini doğru teşhis etmiştim. Üstelik tıp diplomam bile yoktu.

Gözlerim penceredeki adama döndü. Birden hareketlendi ve kitap rafları dışında odadaki hemen hemen tek mobilya parçası olan büyük ahşap masaya oturdu. Pencereden gelen ışık yüzüne vurdu ve Bay Rikkard Ambrose'un sert, yontulmuş yüz hatlarını aydınlattı. Bir kez daha, bir erkeğe göre hiç de fena görünmediğini fark ettim - belki dörtte biri bile değildi. Nedense ona baktıkça kalp atışlarım hızlandı.

"Hoş geldiniz," dedi Bay Ambrose soğuk bir sesle. 'Uğramanız büyük incelik.

Oturun.'

Ağzım açık kaldı. Kızgın olmasını bekliyordum. Hatta çılgına dönmesini. Ama işte oradaydı, bir salatalık kadar soğukkanlıydı.

Tereddütle onunakinin karşısındaki ziyaretçi koltuğuna gittim. Oturur oturmaz pişman oldum. Bu şey düz, sert bir tahtadan yapılmıştı ve üzerine oturmak neredeyse acı veriyordu. Sırtımı düzelttim ve biraz daha iyi oldu.

Bay Rikkard Ambrose acı verici bir yavaşlıkla dirseklerini önündeki masaya dayadı ve parmaklarını dikleştirdi. İnce bakımlı ellerinin üstünden, o koyu, deniz rengi gözleriyle bana baktı. İçinde bir şeylerin kaynaştığını görebildiğim karanlık gözler.

"Evet?" dedi iki üç saniyelik bir sessizlikten sonra. "Sanırım size zaman kaybindan hoşlanmadığımı daha önce söylemiştim, Bayan... Linton'dı, değil mi?"

Başımı salladım.

"Peki ne istiyorsun?"

Yutkundum ve hiçbir şey söylemedim. Tanrım, bunu nasıl ifade etmeliyim?

Birkaç dakika daha beni soğukkanlılıkla süzdükten sonra ekledi: 'Size karşı suç duyurusunda bulunmamdan endişe ediyorsanız, endişelenmeyin. Bir hanımefendinin, özellikle de akli başında olmayan bir "hanımefendinin" itibarını zedelemek gibi bir niyetim yok. Masasına baktı ve orada duran birkaç kâğıdı inceledi. "Hepsi bu kadarsa, Bayan Linton..."

Ses tonundan kovduğu anlaşılıyordu. Ama ben dikkat etmedim. Hâlâ 'kafam yerinde değil' yorumunu düşünmekle meşguldüm. *Kafası yerinde değil mi? Neden? Pantolon giydiğim için mi? Ülkemin yönetiminde söz sahibi olmak istediğim için mi?*

Ona kafasından vurmayacağım!

"Aslında hayır," diye ağzımdan kaçırıldım, sesim amaçladığımdan daha keskin çıkmıştı. 'Gelmemin nedeni bu değildi. Siz talep ettiğiniz için geldim. Özel sekreterliğinizi üstlenmek için geldim.

Önünde duran belgeyi satır satır inceleyen gözleri dondu kaldı. Sonra bana doğru kaydı. Yüzü eskisi kadar ifadesiz görünmüyordu. İkimizin üzerinde kalın ve ağır bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Sonunda şöyle dedi: 'Ama sen bir kızsın'.

Başımı ağırbaşlı bir tavırla eğdim. Ama muhtemelen ağırbaşlı olmaktan çok alaycı görünüyordu.

"Fark etmeniz ne büyük incelik, Bay Ambrose.

Bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinerek çember eteğimi, şekillendirilmiş saçlarımı ve korsemim doğru yere ittiği anatomimin çeşitli kısımlarını inceledi.

'Pek nazik değil. Bu gerçeği göz ardı etmek oldukça zor. "Son karşılaşmamızda bu kadar dikkatli değildiniz!"

Gözlerini bir milimetre kadar kısmıştı. "Son karşılaşmamızda, hatırladığım kadarıyla, bazılarının rezil ve çirkin diyebileceği bir şekilde kendinizi gizlemek için büyük çaba sarf etmişsiniz.

Gözlerimi bir milimetreden daha fazla kısarak meydan okurcasına kollarımı kavuşturdum.

'Pantolon giyiyordum! Neden bu kadar kötü şöhretli? Onlar sadece bir kumaş parçası ve beni daha az kız yapmaz. Etrafta balo elbisesi giyerek dolaşsaydınız, bu sizi daha az erkek yapar mıydı?

"Korkarım bu deneyi henüz hiç yapmadım, Bayan Linton," diye cevap verdi soğuk bir sesle.

Bay Soğuk Erkeklik Ambrose'un omuzlarını açıkta bırakan fırfırlı bir balo elbisesi, büyük bir çember eteği ve elinde kağıttan bir yelpaze olduğu zihnimde canlandı. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Ses tonu bana bunun iyi bir fikir olmadığını söylüyordu. En hafif tabirle neşeden hoşlanan birine benzemiyordu.

Ben de ona gülmek yerine bir sonraki en iyi şeyi yaptım. Ona kararlı bir bakış attım ve şöyle dedim: 'Konudan uzaklaşıyoruz. Buraya seninle moda hakkında konuşmaya gelmedim. Çalışmaya geldim.

Alaycı bir tavırla başını sallayarak sordu: "Demek sekreterim olarak çalışmak istediğine dair bu gülünç iddianda ısrar ediyorsun?"

"Biliyorum ve bu hiç de gülünç değil. Yeni görevime ne zaman başlayabilirim?" "Başlayamazsın.

"Neden olmasın?"

"Çünkü size kesinlikle bu pozisyonu vermeyeceğim. "Neden vermeyeceksin?"

"Size kendimi açıklamak zorunda değilim, Bayan Linton.

Panik içimde kabarmaya başladı ve onu geri itmek için elimden geleni yaptım. Korktuğum başıma gelmişti. Beni işe almayı düşünmeyecekti bile. Beni dışarı atacaktı. Şimdi son bir şansım vardı. Artık her şey tek bir soruya bağlıydı: Bay Rikkard Ambrose bir beyefendi miydi, yoksa sadece bir erkek mi?

Yumuşak bir sesle, 'Bana bu pozisyonu siz teklif ettiniz,' dedim. 'Sözünüzden bu kadar kolay mı dönüyorsunuz efendim?

Gözlerinde öfke parlıyordu ve bunu görebiliyordum: bir beyefendinin yaralanmış onuru. Evet! Onu yakalamıştım!

"Onurumu zedelemeye nasıl cüret edersiniz, hanımefendi?" diye sordu, sesi son derece kısıktı. Bir erkek olsaydım eldivenini bana fırlatacağını ve ertesi gün kanlı bir tatmin için onunla buluşmak zorunda kalacağımı biliyordum. Ama ben bir erkek değildim ve o da kapana kısılmıştı. Yapabileceği tek şey sözünden dönmek ya da sözünü yerine getirmektir.

"Evet," diye cevap verdim, nefes nefese. 'Eğer sen sözünü tutmazsan, ben tutarım.

"Sözümünden dönmeyeceğim," dedi, sırtımdan aşağı bir ürperti gönderen o sessiz sesiyle. "Beni kandırdın.

"Nasıl yani? Çapraz kollarım göğsümün önünde sıkılaştı. Bu ağır bir savaş olacaktı.

"Sizi bir erkek olduğunuz yanılgısıyla işe aldım.

"Öyle olduğumu hiç söylemedim. Aslında, size özellikle bu iş için uygun kişi olmadığımı söylemişim.

Bir an için afallamış gibiydi. Sonra derin bir nefes alarak itiraf etti: 'Demek öyle. Yine de pozisyonu alamazsınız.

"Neden? Pozisyon çoktan dolduruldu mu?

Bir an tereddüt etti, sonra biraz isteksiz bir sesle "Hayır" dedi. "Benden daha nitelikli biri başvurdu mu?

"Herkes senden daha iyi olabilir.

Yüzüm sertleşti. "Nasıl yani?

Ellerini masaüstüne koydu, sanki düz yüzeyden sakinliği emmeye çalışıyordu.

"Sekreter olarak çalışan bir kız mı?" diye homurdandı. 'Bu imkansız! Eğer şehir bunu öğrenirse son yılların en büyük skandalı olur! Ayrıca, kadınlar bu tür bir iş için gerekli olan düzene sahip değildir. 'Tabii ki var! Yüzyıllar boyunca geri planda tutulduk, ama göreceksiniz, bir gün kadınlar dünyada hak ettikleri yeri alacaklar! Bir gün sekreter olarak çalışan yüzlerce, belki binlerce kadın olacak.

Bu işte o kadar iyi olacağız ki erkekleri işlerinden edeceğiz ve hemen hemen her sekreter kadın olacak!

Alaycı bir tavırla başını salladı.

'Bu konuşma sadece sizin akıldan ve gerçekleri kavramaktan yoksun olduğunuzu gösteriyor. Tüm dünyada binlerce kadın sekreter olarak mı çalışıyor? Bu düşünce çok saçma.

"Tek istediğim yanıldığını kanıtlama şansı.

Ben de hayır dedim. Sen bir kızsın. Ofisimde bir kıza yer veremem. Londra şehrinin, hatta tüm ülkenin alay konusu olurum.

"Eminim şehir ve ülke gülmek için senden daha komik şeyler bulacaktır," dedim, taş kesilmiş yüzüne bakarak, sesimdeki alaycılığı tamamen engelleyemedim.

O soğuk, kara gözleriyle bana öyle bir baktı ki, lavları bile dondurabilirdi.

"Dalga geçilmesinden hoşlanmıyorum, Bayan Linton.

'Bunu görebiliyorum, Bay Ambrose. Sorularıma tam ve dürüst yanıtlar verilmemesini de hoş karşılamıyorum.

"Ne demek istiyorsun?

"Özel sekreterliğiniz için benden daha nitelikli biri başvurdu mu?

Yine birkaç saniye tereddüt. Sonra: "Hayır.

"Peki o zaman. Derin bir nefes alarak kollarımı açtım ve ellerimi ovuşturdum. "Yeni görevime ne zaman başlayabilirim?

Düşmanca bakışları beni neredeyse sandalyemden düşürecek ve midemdeki kasların korkuyla gerilmesine neden olacak bir güçle yoğunlaştı.

"Bir erkeğe ihtiyacım var," dedi çok yavaş bir sesle, her sözcüğü telaffuz ederek. 'Bir erkeğe, Bayan Linton. Benim işimin beni götürdüğü yerde göreceği şeyler karşısında çılgılık atarak kaçacak bir kız değil.

"Sözünü tutmanı istiyorum," diye cevap verdim, belki o kadar etkileyici olmasa da aynı inatla ona bakarak. "Sana soruyorum: Siz bir beyefendi misiniz yoksa bir yalancı mı? Bana gelip senin için çalışmamı söyledin. Ben sana sormadım. Ve şimdi geri çekilmek mi istiyorsun?

Bana baktı. Ve baktı. Ve baktı. Yarım dakika.

Tam bir dakika.

İki dakika sonra kıpırdanmaya başladım ve göz kırpmak istedim ama yapmadım. Bu konuda geri adım atmayacaktım. Ya sözünü tutacaktı ya da beni kendisi sokağa atacaktı!

Üç dakika boyunca bana bu şekilde baktı. Sonra, üçüncü dakikanın sonuna doğru, karanlık gözlerinde bir şeyler parladı ve yüz ifadesi pek değişmese de, bir şekilde aniden... tatmin olmuş görünüyordu. Muzaffer. Olamaz. Onuru unutmaya ve beni dışarı atmaya karar vermişti! Biliyordum! Biliyordum işte!

'Peki,' dedi. "Pozisyon sizindir.

Çenem düştü. Ne? Doğru mu duymuştum?

"O... o mu?" diye kekeledim, şaşkınlığımı kontrol edemiyordum.

"Evet," dedi, sesi her zamanki gibi soğukkanlı ve sakindi. 'Ben söz verdim ve burada söz konusu olan benim onurum. Doğal olarak, bir beyefendi sözünü tutmalıdır. Özel sekreterlik pozisyonu size ait.

Kalbim çılgınca çarpmaya başladı. Gerçekten bu muydu? Sonunda mı? Bağımsızlığım mı? Özgür bir kadın olarak kariyer yapma şansım?

Ama doğru olmayan bir şeyler vardı. Bay Ambrose istifa etmiş gibi görünmüyordu. Bu durumun onu son derece rahatsız etmesi gerektiği gerçeğine rağmen... kendinden memnun görünüyordu. Kendinden çok memnun. Gerçi

Tabii ki taş gibi yüz hatlarında bir gülümsemenin belirmesine izin verecek kadar ileri gitmedi, bunu hissedebiliyordum. Kendinden memnuniyeti yüzünden yayılıyordu. Gülümsemeye ihtiyaç duymayan, sadece dünyaya ne kadar üstün olduğunu kanıtlamak için pençelerini gösteren şık bir kara kedi gibi.

Masasının üzerindeki kâğıtlara tekrar bakarak, "Elbette uygun üniformayı giyeceksiniz," dedi.

Kaşlarımı çattım.

"Üniforma mı?" Şimdiye kadar ofisinde üniforma giyen birini görmemiştim. Neden bahsediyordu?

"Elbette," diye cevap verdi, hâlâ başını kaldırmadan. "Sizinle ilk kez tanışma şerefine nail olduğum gün giydiğiniz üniformanın aynısı, *Bay Linton*.

Bir iki dakika sürdü, sonra jeton düştü. Sanki kıcımdan ısırılmış gibi sandalyemden sıçradım.

"*Erkek* kılığında gelip senin için çalışmamı mı bekliyorsun? Nefes nefese kaldım.

Başını kaldırıp sertçe baktı. 'İşe, sizi işe aldığım günkü gibi giyinmiş olarak gelmenizi bekliyorum, *Bay Linton*. Tam olarak satın aldığım şeyi istiyorum ve onu alacağım. Bunu anlıyor musunuz, *Bay Linton*?'

"Bunu yapmayacağım!

Bir anda sandalyesinden kalkıp masanın etrafında dönmeye başladı.

"Seçim senin," dedi, bana o kadar yaklaştı ki dudaklarımız neredeyse birbirine değecekti. 'Ya dediğimi yap ya da başka bir iş bul.

Onun derin, karanlık ve tehlikeli gözlerine bakarken bir an için kalbim durdu. Sonra kendimi bu manzaradan kopardım, topuklarımın üzerinde döndüm ve öfkeyle kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı fırlatıp açtım ve şaşkın *Bay Stone*'un yanından hızla geçtim.

"İyi günler, *Bayan Linton*," diye seslendi arkamdan, sesinde güçlkle gizlediği bir zaferle.

Kendi kendime düşündüm, *bunu göreceğiz! Savaş mı istiyor? Alabilir!*

Dosya Kavgası

"Affedersiniz?

Bay Stone masasından başını kaldırdı ve gözleri büyüdü.

"Bay Ambrose'u görmek istiyorum, lütfen. Bir randevum var.'

Bay Stone gözlerini kırıştırdı, birkaç saniye hareketsiz kaldı ve tekrar gözlerini kırıştırdı. Ancak o zaman şaşkınlığını üzerinden atabildi. "Ah, şey... Çok özür dilerim, efendim. Elbette, elbette. Sadece bir anlığına dikkatim dağıldı çünkü yarım saat önce burada genç bir bayan vardı, o da Bay Ambrose'u soruyordu ve siz ve o..." Sözüünü yarıda kesti, karşısında duran uzun kahverengi saçlı küçük genç adama hayretle baktı.

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım. "O benim kız kardeşimdi.

"Oh, bu her şeyi açıklıyor," dedi Bay Stone, yüzündeki şaşkın ifadeyi parlak bir gülümsemeyle sildi. "Efendim, siz ve o arasında *inanılmaz* bir aile benzerliği olduğunu söyleyebilir miyim?

"Ben de sık sık böyle düşünürdüm.

'Saç modelleriniz bile oldukça benziyor. Bu gerçekten ilgi çekici. "Teşekkür ederim.

"Peki sizin adınız nedir, efendim?

"Li-" Dilimi ısırđım. Lanet olsun! Eve gitme, üstümü değiştirme ve geri dönme telaşıyla, bir erkek olarak Lillian adını kullanamayacağımı tamamen unutmuştım. Bay Stone'a söyleyebileceğim herhangi bir isim düşünmeye çalışırken zihnim Bay Ambrose'un ofisinin duvarları kadar boştu. Sonunda aklıma kraliyet ailesi geldi.

"Victor! Ağzımdan kaçırdım. "Victor Linton.

Tanrıya şükür. Başka her şey başarısız olduğunda, İngiltere kraliçesine güvenilebilirdi. ^[13]

"Pekala, Bay Linton. Bir dakika bekleyin lütfen, ben de Bay Ambrose sizi kabul etmeye hazır.'

Masanın üzerindeki metal boruyu aldı ve içine konuştu. 'Bay Ambrose? Bay Linton sizi görmek istiyor.'

Cevap olarak, diğer uçtan sadece sessizlik geldi. 'Ee... Bay Ambrose? Orada mısınız?'

Şimdi diğer uçtan bir ses geliyordu. Ortaçağ işkence odalarından gelen bir inilti ile yaralı bir Sibiry kaplanının hırıltısı arasında bir sestti.

"Bay Ambrose, efendim? İy misiniz?"

Görünüşe göre Bay Ambrose iyiydi, çünkü birkaç saniye sonra konuşmaya başladı. Ne dediğini anlayamadım ve bir yanım buna sevindi. Stone başını salladı, kornayı bıraktı ve sonra gülümseyerek bana baktı.

"Bay Linton," dedi, "Bay Simmons'ın yerine kabul edildiğinizi ve artık personelin bir üyesi olduğunuzu öğrendim. Bu vesileyle size hoş geldiniz diyebilir miyim?" Ayağa kalktı, masanın etrafında yürüdü ve sıkmam için bana elini uzattı.

Tereddütle elimi uzattım. Daha önce hiç bir erkeğin elini sıkmamıştım, sadece reverans yapmıştım. Tokalaşmamdan kadın olduğumu anlayabilir miydi? Ona hiçbir ipucu vermemeye kararlı bir şekilde, elimi ikna edici bir şekilde güçlü ve erkeksi tutmaya karar verdim.

"Ah! Bay Stone yüzünü buruşturdu. Tamam, belki de erkeklik konusunda aşırıya kaçmıştım... 'Ee... evet. Dediğim gibi, hoş geldiniz. Şimdi, nerede kalmıştım...? Dikkatle elini tuttuğum yerden çekti ve parmaklarını büktü.

"Ah, evet. Bay Ambrose şu anda sizi kabul edecek vakti olmadığını bildirmekten üzüntü duyuyor, zira acil bir işi var. Doğrudan sekreterin ofisine gitmenizi ve talimatları orada beklemenizi istiyor.

Kaşlarımı çattım. Onu alıkoyan acil bir iş mi? Özel sekreterini kabul edemeyecek kadar acil ne işi olabilir? Acil işlerinde ona yardım etmek benim görevim olmalı, değil mi? Ama emir emirdir. Genelde emirlere itaat etme konusunda pek iyi olmasam da, bu sefer durum farklıydı: Teyzemin aksine, Bay Ambrose bana patronluk tasladığı için para ödemek zorunda kalacaktı. Ben de basitçe sordum: "Sekreterin ofisi mi?"

Bay Stone başparmağıyla masasının sağındaki bir kapıyı gösterdi. 'Şuradaki kapı. Umarım her şey sizi tatmin eder, Bay Linton. Size yardımcı olabileceğim bir şey olursa, lütfen sormaktan çekinmeyin.

Vay canına. Tüm yeni işverenimi hatırladım ve tekrar düşündüm. Hayır. Çocuk oyuncağı değil. Kesinlikle değil. Bir parça granit uygun bir tanım olabilir.

Sonra yeni işverenimi hatırladım ve tekrar düşündüm.

Hayır. Çocuk oyuncağı değil. Kesinlikle değil. Bir parça granit uygun bir tanım olabilir.

Bay Stone'un gösterdiği kapıya doğru yürüdüm. Kapı koluna uzandım. Nefesimi tutarak kavradım ve çevirdim. Alçak bir 'tık' sesiyle kapı açıldı. Endişeyle yeni alanıma baktım.

Oda tam da beklediğim gibiydi: çıplak taş duvarlar, ağır perdeler, büyük bir masa. Bay Ambrose'un ofisinin daha küçük bir versiyonuna benziyordu, ancak burada masa duvara yaslanmıştı ve alanın büyük bir kısmını büyük, farklı renklerde kutuların bulunduğu devasa raflar kaplıyordu. Hepsinin üzerinde rakamlar ve harfler yazılıydı.

Yüce Tanrım, bu da neydi? Bu devasa kâğıt yığınlarını görünce ilk kez bir özel sekreterin görevlerinin neler olabileceğini merak ettim. Servetini keşfettiğimden beri Bay Rikkard Ambrose'un zengin bir toprak sahibi olduğunu ve sekreteri olarak, kendi yapamayacak kadar tembel olduğunda onun için birkaç mektup yazmam gerekebileceğini düşünmüştüm. Ama görünüşe göre 'birkaç mektuptan' çok daha fazlasını yazıyor ve alıyordu. Beklediğimden daha fazlasıyla karşılaşmıştım.

Parmak uçlarımla kutulardan birine yaklaştığımda, '29V118' şifreli mesajının altında 'Georg. G. R.' Spiffing.^[14] Georg G. R. kimdi? Kulağa yabancı geliyordu. Yine de çok sadık bir mektup yazarı olmalıydı. Kutuyu açmak için uzandım, sonra tereddüt ettim.

Ama neden olmasın? Ne de olsa artık onun sekreteriydim. Bunların çoğuna er ya da geç bakmam gerekecekti. Evet, bu mükemmel bir bahaneydi. "Sadece meraklı biriyim "den çok daha iyi.

Kutuyu açtım ve birkaç kâğıt çıkardım.

Bulduğum şey beni daha da şaşırttı. Onlar mektup değildi. Haritalar, dağ çizimleri, kayalıklar, külçeler ve hayatımda hiç duymadığım bir sürü başka şey hakkında kısa notlar vardı.

Şaşkınlık içinde kâğıtları kutuya geri koydum ve rafa geri koydum. Sonra aklıma geldi: neden hala bekliyordum? Neden Bay Zengin ve Gizemli, o çok acil işinde ona yardımcı olmam için beni henüz çağırmamıştı? Rafların arasından çıkmak istedim ama bunu yapamadan arkalarında bir kapı olduğunu fark ettim. Odanın düzenine bakarak bunun Bay Ambrose'un ofisine açılan bir bağlantı kapısı olduğunu düşündüm. Kapıya yaklaştım ve dikkatlice

düğmeyi

denedim.

Kilitli.

Vay canına, sinirlerimi bozmaya başlamıştı!

Ama bana iş vermek ona bağlıydı, tersi değil. Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığından pencereye doğru yürüdüm ve şehre baktım. Dışarıdan da belli olduğu gibi, Empire House çevredeki binalardan çok daha yüksekti ve muhteşem bir manzara sunuyordu.

Ofisim - bu sözleri duyunca içimde bir heyecan hissettim - *ofisim* batıya bakıyordu ve uzakta evlerin üzerinde yükselen Aziz Paul Katedrali'nin beyaz kubbesini görebiliyordum. Bekledim. Ve bekledim.

Büyük Paul on bire vurdu ve ben hala bekledim.

Tam odadan çıkıp Bay Stone'a bir sorun olup olmadığını soracaktım ki masamın olduğu taraftan garip bir cızırtı sesi duydum. Kaşlarımı kaldırıp araştırmaya gittim.

Ses masamın yanındaki duvarın içinden geliyor gibiydi. Taşları oraya kim koyduysa çok kötü bir iş çıkarmıştı, çünkü masamın hemen üzerindeki duvarda yaklaşık bir inç çapında bir delik vardı. Cızırtı sesi oradan geliyor gibiydi.

Merakla öne doğru eğildim ve gözümü deliğe dayadım. İçeride hiçbir şey göremiyordum; zifiri karanlıktı. Ama cızırdayan sesin gittikçe yükseldiğini duyabiliyordum, ta ki...

"Ah!

Bir şey gözüme sertçe çarptı ve sendeleyerek geri çekildim. Neredeyse kırımın üzerine düşüyordum ama masamın kenarına tutunup dik durmayı başardım. Görüş alanımda parlak ışıklar parladı. Gözlerimi öfkeyle kırdım. Nihayet tekrar görebildiğimde, masamın üzerinde yatan küçük bir metal silindir keşfettim. Görünüşe göre, duvardaki delikten fırlamış ve tam gözümün içine girmişti. Duvardaki delik benim ofisimi Bay Rikkard Ambrose'unkinden ayırıyordu. O silindirin nereden geldiğini biliyordum.

Öfkeyle o şeyi kaptım ve ofisimi *onunkinden* ayıran kapıya doğru yürüdüm.

"Hey!

Cevap yok.

"Hey, neden gözümü çıkarmaya çalıştığını bilmek istiyorum!

Hâlâ cevap yoktu. Metal silindiri tutan elimle kapıya vurdum ve elimden yere düştü, bu sırada parçalandı. İçi boştu!

Merakla öne doğru eğildim ve silindirin içinde kıvrılmış küçük bir kağıt parçası olduğunu gördüm. Kağıdı çıkarıp açtım ve net, kesin, saçma olmayan bir elle yazılmış birkaç kelimeyi ortaya çıkardım.

Bay Linton,

Bana 227B

Rikkard Ambrose

dosyasını getirin.

Bana 227B dosyasını getir? Sadece 'Bana 227B dosyasını getir' mi? Hepsi bu kadar mı? Hayır, lütfen. Hayır, teşekkür ederim. Tanrım, neden bunu imzalama ihtiyacı hissetti ki? Tanıdığım hiç kimse bu kadar soğuk, kaba ve nezaketsiz bir mesaj yazmazdı. Belki amcam. Ama aileden gelen nezaketsizlik sayılmazdı.

Ve... 'Bay Linton'? Etrafta başka kimse yokken kadın olduğumu bile kabul edemiyor muydu? Onun bir şovenist olmasından korkuyordum. Yanılmışım. O şovenistlerin kralıydı.

Ama o aynı zamanda benim maaş çeklerimi yazan adamdı. Bu yüzden ona atmak istediğim sıfatları yuttum ve bunun yerine kapalı kapıdan şunu talep ettim: 'Neden küçük kağıt rulolarıyla iletişim kuruyoruz? Ve 227B dosyası nedir?

Cevap vermedi - gerçi beni kapıdan duymuş olmalı. Adam tek bir kelime bile etmedi. Ama kısa bir süre sonra arkamdan *bir tıkırtı* sesi geldi ve arkamı döndüğümde duvardaki delikten efendimin bir başka mektubunun fırladığını gördüm.

Koşarak masaya gittim, elime aldım ve okudum:

Bay Linton,

Küçük kağıt ruloları aracılığıyla iletişim kuruyoruz çünkü en verimli iletişim sistemi bu. Ve eğer pozisyonunuzu korumak istiyorsanız kendi başınıza bir dosya bulabilmelisiniz.

Rikkard Ambrose

En etkili iletişim şekli benim ayağım! Para taşıyan sahtekâr^[15] benimle konuşmak ve sekreterinin bir kız olmasının utancını y a ş a d ı ğ ı n ı n kendisine hatırlatılmasını istemiyordu! Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Masamı karıştırmaya başladım, çekmeceleri müthiş bir hızla açıp kapatıyordum. Sonunda aradığım şeyi buldum: en alt çekmecede metal silindirlerle dolu bir kâse ve küçük kâğıt parçalarıyla dolu başka bir kâse vardı. İkisini de çıkardım, masanın üzerinde duran dolmakalemi aldım ve karalamaya başladım.

Sevgili Bay Ambrose,

Beni kullanmaya zorladığınız bu şeytani icadın ne olduğunu tüm nezaketinizle sorabilir miyim?

Düşünceli bir şekilde kalemle alt dudağıma dokundum. Sonra mesajı şöyle kapattım:

Saygılarımla
Bayan Lilly Linton

Evet! Evet! Ona, kokuşmuş zengin bir adam yapamasa bile düzgün bir kızın nazik olabileceğini gösterin!

Kendimden çok memnun bir şekilde silindiri duvardaki deliğe yerleştirdim. Hareket etmedi. Kaşlarımı çatarak deliği daha yakından inceledim ve hemen yanında küçük bir kol keşfettim. Denemekten zarar gelmezdi. Muhtemelen.

Temkinli bir şekilde parmaklarım kolun etrafında kıvrıldı. Binayı patlatmayacağını ya da buna benzer bir şey yapmayacağını umarak hararetle çektim. Bir emme sesi duyuldu ve küçük metal kap deliğin içinde kayboldu. Vay be! Mekanik şeylerden nefret ederdim. Bir düğmeye bastığınızda ne olacağını asla bilemezsiniz.

Bir iki dakika boyunca masamda oturup parmaklarımı oynattım. Ama cevap için fazla beklemem gerekmedi. Bir başka *tıkırtıyla*, metal mektup kabı delikten fırladı ve masamın üzerine düştü. Hevesle aldım ve mesajı açtım. Ha! En azından bu sefer daha nazik olmak zorunda kalacaktı. Beni bir kız olarak kabul etmek zorunda kalacaktı. Öyle değil mi?

Okudum:

Bay Linton,

Sizin deyiminizle bu 'şeytani icat', 'pnömatik tüpler' adı verilen yüksek hızlı iletişim için en son teknik yeniliktir. Ofisimden ayrılmadan tüm binadaki çalışanlarımla iletişim kurmamı sağlıyor. Bu sistem kurulduğu günden bu yana bana takdire şayan bir şekilde hizmet etti. Sizinle sesli iletişim kurabilmem için çalışma şeklimi değiştirmem gerekirdi. Böyle bir şey olmayacak. Ben çalışan bir sistemi değiştirmem.

Bana 227B dosyasını getir.

Ve bu arada, samimi ya da değil, seni benim olarak istemiyorum.

Rikkard Ambrose

Adından önceki son satırı okuduğumda gözlerim fal taşı gibi açıldı. İğrenç, alçak... Bu sadece nazik bir kapanış cümlesiydi! Başka bir şey değildi! Bunu kastetmemiştim... yani, onun açıkça kastettiği gibi bir şey kastetmemiştim!

Öfkeden köpürerek başka bir kâğıt parçası aldım ve bir şeyler karaladım:

Sayın Bay Ambrose

Hala fark etmediyseniz diye söylüyorum, ben bir kadını.

Lanet kapınızı açmazsanız size nasıl dosya verebilirim?

Sevgilerimle

Bayan Lilly

Linton

Cevap çok geçmeden geldi:

Bay Linton,

Benim yanımdayken kadın değilsiniz. Bu arada, kullandığınız dille bunu fazlasıyla kanıtladınız.

Dosyayı kapının altından kaydırın.

Rikkard Ambrose

Ne dedi? Beni işe çizgili bir pantolon giyerek gelmeye zorladıktan sonra, şimdi de kendimi bir hanımefendi gibi ifade edemediğimden mi şikâyet ediyordu? Başka bir iğneleyici yorum göndermek için can atıyordum.

Ama..

.

Ama..

.

Ama bu adam artık benim efendimdi. Bir gün ilk maaş çekimi imzalayacağını umduğum kişiydi. O benim özgürlük biletimdi. Tek şansımdı. Patlat onu!

Kutuların bulunduğu raflara doğru aceleyle ilerledim. İki dakikalık bir arama, selefimin dosyalarını sıralamak için kullandığı sistem her ne ise, bunun kesinlikle alfabetik bir sistem olmadığını keşfetmem için yeterli oldu. Yirmi dakika boyunca arama yaptım ve hala aradığım şeyi bulamamıştım. Üst raflardan birinden olağanüstü büyük ve ağır bir kutu alırken, masamdan tanıdık bir *tıkırtı* duydum. Omzumdaki bir dosya kabı anıtını dengeleyerek masama doğru sendeledim, bir elimle metal silindiri aldım, dişlerimle açtım ve çıkardığım yarısını masamdaki kaseye tükürdüm.

Mesaj masamın üzerine düştü. Hâlâ boşta olan tek elimi kullanarak kağıdı aldım ve zahmetle açtım. Kâğıdın üzerinde iki düzgün ve kısa kelime yazılıydı.

Acele edin.

"Teşekkür ederim! Bay Ambrose'un ofisinin kapalı kapısına doğru bağırdım. "Çok teşekkür ederim!"

Homurdanarak devasa kutuyu masamın üzerine bıraktım ve incelemeye başladım.

On dakika daha aralıksız aradıktan sonra, 37XV227 numaralı kutunun tozlu bağırsaklarından başımı kaldırdım ve ödülümü havada tuttum.

"Evet!"

Bulmak için bu kadar zahmete girdiğime göre, 227B dosyasının gerçekte ne olduğunu merak etmeden edemedim. Hızlıca bir göz attım - sadece anlamsız sayılardan oluşan sonsuz sütunlarla karşılaştım. Değerli hayatımın yarım saatini harcadığım şey bu muydu? Ah, içinde ne olduğu kimin umurundaydı ki! Önemli olan sonunda onu bulmuş olmamdı!

Zafer kazanmışçasına Bay Ambrose'un kapısına yürüdüm, kapıyı çaldım ve ince dosyayı kapının altına ittim. Diğer taraftan, hareket ettirilen bir sandalyenin sürtünme sesini ve ardından ayak seslerini duyabiliyordum. Ve ah, ne ayak sesleriydi onlar - sadece Bay Ambrose adımlarını soğuk ve ilgisiz atmaya başarabilirdi.

Yine de daha fazlasını dinlemek için beklemedim. Şu anda o kadar yorgundum ki kanlı dosyaya ne yaptığı umurunda bile değildi. Sadece masama gittim, sandalyeme çöktüm, gözlerimi kapattım ve derin bir oh çektim.

Duvardan gelen bir *tıkırtı* gözlerimi tekrar açmamı sağladı. Kaşlarımı çatarak metal silindiri aldım ve açtım. Şimdi ne var?

*Bir dahaki sefere
daha hızlı ol. Rikkard
Ambrose.*

Bir an için gözlerimin önündeki kelimelere inanamadım. Ama sadece bir anlığına. Sonra kırmızıyı gördüm. Öfkeyle dolmakalemimi kaptım ve en iyi tavuk tırmalayışım ile aşağıdaki mesajı yazdım:

*Sevgili Bay Ambrose,
Dosyalarınızı daha hızlı bulmamı istiyorsanız, belki de bana sıralama
sistemini açıklamalısınız.
Sevgilerimle (sekreteriniz olarak, isterseniz de
istemerseniz de) Lilly Linton*

Tüpün içine doldurdum ve kolu çektim. Cevap sadece bir dakika sonra geldi:

Bay Linton,

Dosyaları tasnif etmek için mükemmel bir mantık sistemini kavrayamıyorsanız, özel sekreterlik pozisyonu için uygun olduğunuzu düşündüren nedir? Belki de istifa etmelisiniz.

Rikkard Ambrose

Ha! Buna bayılırdın, değil mi? Ve ne... tamamen mantıklı mı? Şimdiye kadar sözde 'sistem' hakkında gördüğüm hiçbir şey mükemmel derecede mantıklı değildi, aksine mükemmel derecede kaotikti. Bir insan bunu kendi başına nasıl çözebilirdi ki?

Korku aniden kalbimi delip geçti. Ya beni işten atarsa? Bu olasılık şimdiye kadar aklıma gelmemişti, çünkü bana işi vereceğine söz vermişti ve sözünden dönemezdi. Ama onun nasıl bir adam olduğunu bildiğimden, yeterli performansı gösteremezsem beni tutmak için onur duyacağından şüpheliydim. Aksine, muhtemelen ilk fırsatta beni kapı dışarı etmekten mutluluk duyacaktır.

O anda ona bu zevki tattırmamaya karar vererek ayağa kalktım ve kendimi Bay Simmons'ın dosyalama sistemi olan ormana attım.

~~**~*~*

Bir sonraki mesaj masama *tıkırdayarak* düştüğünde, orada oturdum ve sakın bir gülümsemeyle onu bekledim.

Bir hamleyle mesaj kutusunu açtım ve içindeki mesajı inceledim.

Bay Linton,

*Bana 146K dosyasını getir. Bu sefer daha hızlı
ol. Rikkard Ambrose*

Ayağa kalktım, raflardan birine doğru yürüdüm, bir kutu çıkardım, açtım, 146K numaralı dosyayı çıkardım, kutuyu tekrar kapattım, rafa geri koydum, elimde dosyayla kapıya doğru yürüdüm ve kapı ile zemin arasındaki yarıktan içeri kaydırdım. Sonra kapıyı çaldım ve mırıldandım:

"Dosyanız, efendim.

Ayağa kalktığını ve tek kelime etmeden yerden aldığını duydum. O sırada ben kapıya yaslanmış, kulağımı tahtaya dayamış, aptal gibi sırtıyor ve kendimi bir dahi gibi hissediyordum.

Bu sefer duvardaki delikten hiçbir şey çıkmadı. Mesaj yok. Şikayet yok. Azarlama notu yok. Evin ortasında küçük bir mutluluk dansı yaptım.

Oda. Yaşasın! Şikayet edecek hiçbir şeyi yoktu. Ve bahse girerim bu gerçek onu iyice kızdırmıştır.

Çok geçmeden her iki dosya da gönderdiğim şekilde geri geldi. En üste bir not iliştilmişti.

Bay Linton,

Bana 188Q numaralı dosyayı getir.

Daha hızlı olmakla ilgili tek kelime etmedi. Eğer bu mümkünse, sırtışım biraz daha genişledi. Hızla raflara doğru koştum ve iade edilen dosyaları doğru yerlerine bıraktıktan sonra bir sonraki kutuya gidip ona istediği belgeleri getirdim.

Sonraki saatler, getirilen ve iade edilen dosyalar ve pnömatik tüpler aracılığıyla değiş tokuş edilen küçük notlar girdabında geçti. Onun için getirdiğim dosyaların yarısını gerçekten okusaydı, amcamın büyük silindir şapkasını yerdim. Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmaya, bana baskı yapmaya kararlı görünüyordu, böylece bende bir hata bulabilecek ve beni işten çıkarmak için bir bahanesi olacaktı.

Ve gönderdiği her notta bana *Bay Linton* diyordu.

Ama beni etkilemesine izin vermedim. Kapı ile raflar arasında ödüllü bir yarış atı gibi koştum ve her dosyayı rekor bir sürede aldım. Dosyalama sistemini çözmem biraz zaman almıştı, ama aslında o kadar da zor değildi, bir an düşününce: Kutulardaki ilk iki rakam yılları temsil ediyordu (örneğin 37, 1837'yi temsil ediyordu, ya da ben öyle sanıyordum). Bunun arkasındaki harfler gerçekten Roma rakamlarıydı ve o yıla ait kutuları numaralandırıyordu. Bunun arkasındaki sayı ise kutunun oda içindeki genel kutu sıralamasındaki yerini gösteriyordu. Dosya numaralarının bu son numarayla ilişkili olduğunu fark ettiğinizde bir dosyayı bulmak gerçekten çok kolaydı. Doğru dosyaya ulaşana kadar raflar boyunca koşmanız yeterliydi.

Akıllı bir kız değil miydim?

Yüzümde kendinden memnun bir sırışıla elli ikinci dosyayı kapının altından ittim ve kaçınılmaz notu beklemek üzere masama döndüm.

Başarıma rağmen, bir sonraki notu dört gözle beklediğimi söyleyemezdim. 'Bay Linton' diye başlayan selamlama cümlesini her okuduğumda, neredeyse gözlerimden kıvılcımlar çıktığını hissediyordum. Kibirli bekârın oğlu, benim bir kız olduğum gerçeğini tamamen görmezden gelmeye çalışıyordu! Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam olması da bu gerçeği pek değiştirmiyordu.

Neden beni görmezden gelmeye bu kadar kararlıydı? Yanında bir kızın çalışmasına tahammül edemediği için mi, yoksa benim yüzümden mi?

Peki ya sensen? Kendime sordum. Bu sorun değil, değil mi? Onun tarafından fark edilmek istemiyorsun ki.

Doğru. Bunu hatırlamak zorundaydım. Benim hakkımda kim ya da ne düşündüğü gerçekten önemli değildi, sadece bana maaşımı ve bağımsızlığımı verdi.

Ama... ama ben bir *kadın* olarak bağımsızlık istedim! Bir erkeğin ucuz bir taklidi olarak bağımsızlık değil. Kollarımı kavuşturdum. İşte buydu. Bir kızın normalde bir erkek tarafından fark edilmek istediği şekilde onun tarafından fark edilmek istemiyordum, tüm o romantik saçmalıklar falan. Hayır, kesinlikle bu değil, dedim kendime hararetle. İstedğim şey çok daha zordu: Tanınmak istiyordum. Saygı görmek istiyordum.

Ve onu sarsmam gerekse bile bunu yapacaktım. Benden sonsuza kadar kaçamazdı. Günün sonunda saklandığı yerden çıkacak, ofisini terk edecek ve ben de onunla yüzleşecektim!

Ya da ben öyle sanıyordum.

~~**~*~*

Yaklaşık iki saat sonra, Kudretlilerinden herhangi bir mesaj almadan uzun bir süre geçtiğinde ve ben tam da dosyalarından birini yutmuş olabileceğini düşünmeye başlamışken, birisi ofisimin kapısını çaldı - Bay Ambrose'un ofisinin değil, koridorun kapısı.

Şaşırarak başımı kaldırdım. İnsanların sanki önemli bir şey yaparken beni rahatsız edebileceklermiş gibi kapımı çalmalarına kesinlikle alışık değildim. Sanki önemli biriymişim gibi.

"Ee... içeri gelsene?" diye seslendim.

Bay Stone kafasını içeri soktu. "Bay Linton? Meşgul müsünüz?"

"Hayır, hayır. Hızla dik oturdum ve profesyonel bir sekreter gibi görünmeye çalıştım. "İçeri gelin lütfen.

"Teşekkür ederim. Bay Stone temkinli gülümsemesiyle içeri girdi. 'Size bir mesaj iletmek için geldim. Bay Ambrose acil bir iş için dışarı çıktığını ve günün geri kalanında sizin hizmetinize ihtiyaç duymayacağını bildirmek üzere beni gönderdi.

Orada oturdum, şaşkına dönmüştüm. Düşündüğüm şey bu olabilir miydi? Gerçekten de beni görmemek için gününü kısa kesmiş olabilir miydi? Benden kaçmak için neden bu kadar anormal yollara başvursun ki? Sekreterinin bir kadın olması onurunu bu kadar mı zedeliliyordu?

İçimde kaynayan öfkeyle, ürkmüş Bay Stone'un yanından geçtim, merdivenlerden indim ve binayı terk ettim, Bay Mağrur Yüce ve Sinir Bozucu Yakışıklı Ambrose'un yarın parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermemeye o anda karar verdim. Ya beni kabul edecekti ya da kadınlığım karşısında boğulacaktı.

Londra'nın alacakaranlık sokaklarında keyifsizce evime doğru yürüyordum. Arada sırada yanımdan çiftler geçtiğinde ve kadının yüzünde şovenistlerin aşağılık bir parçası olarak hayattaki sefil kaderinden çıldırtıcı bir şekilde mutlu olduğunu gösteren bir gülümseme gördüğümde, ona ters ters bakmaktan kendimi alamadım. Kadına eşlik eden adam neredeyse her zaman fark eder, koruyucu bir kolunu hücumunun etrafına çeker ve yabancıya aynı şiddetle ters ters bakardı. Şovenizm. Nereye bakarsanız bakın, saf şovenizm.

Sokakta bir sürü insan olduğundan ve benim de yapacak çok işim olduğundan, eve yaklaşık bir saat ulaşamadım. Nihayet son köşeyi dönüp de amcamın evini gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Evin kapısı ardına kadar açıktı. İçeriden endişeli, heyecanlı sesler geliyordu ve kapının hemen önünde büyük bir at arabası vardı. Amcamın arabası yoktu. Endişeye kapıldım ve koşmaya başladım. İçeride ne haltlar dönüyordu?

Hayal Edilebilecek En Kötü Kader

Bahçe kapısından içeri girmek, pencereye tırmanmak, üstümü değiştirmek, tekrar aşağı inmek ve ön tarafa dönmek zorunda kalmak sinir bozucuydu. Ama teyzemin kapısında çizgili bir pantolonla görünerek kalp krizi geçirmesine neden olmak istemiyordum. Sonunda ön tarafa vardığımda, araba hala orada bekliyordu ve teyzem de endişeyle sokağa bakıyordu.

"Lillian! Ben yaklaşırken kapıdan fırladı, çukur yanakları kızarmış, yüzünde kararlı bir gülümseme vardı. Olamaz. Teyzemi bu kadar mutlu eden hiçbir şey iyi olamazdı. 'Nihayet buradasın! Nerede kalmıştın? Zahmet etme, önemli değil. Önemli olan tek şey burada olman. Gel, çabuk gel, acele etmelisin! Balo bir saat içinde başlıyor!'"

"Top mu?" diye sordum, içimi bir korku kaplamıştı. "Ne topu?"

"Eğer sen, aptal kız, düzgün bir genç hanım gibi evde kalsaydın, her şeyi bilirdin. Kız kardeşlerin Anne ve Maria ile haftalardır başka bir şey konuşmuyoruz.

Bu neden hatırlamadığımı açıklıyor. Kulaklarım kendilerini gereksiz işkencelere karşı korumakta iyiydi.

"Şimdi içeri girin ve acele edin, Tanrı aşkına!"

Etekleri kemikli vücudunun etrafında uçuşarak içeri koştu ve ben de korkuyla onu takip ettim. "Neden bir top?" Bilmek istedim. 'Bir balonun benimle ne ilgisi var? Balolara Anne ve Maria davet ediliyor, ben değil. Ben balolara gitmem, asla.

"Bugün olacak," diye mırıldandı teyzem ve odanın ortasında bir baş balerine yakışır bir pirouette yaptı. Bunu gözlerinde görebiliyordum: sonunda bizden kurtulmanın hayalini kurduğunu gösteren o altın parıltı, hem de kârlı bir şekilde.

Göğsümdeki endişe hızla paniğe dönüşüyordu. Ben, bir baloda mı? Balolardan nefret ederdim! Balolar toplum demekti, toplum insanlar demekti ve insanlar da ya kadınlar ya erkekler ya da daha kötüsü her ikisi demekti! Genel olarak erkeklerden hoşlanmazdım çünkü kadınları eziyorlardı ve genel olarak kadınlardan hoşlanmazdım çünkü çoğu ezilmeyi hiç umursamıyor gibiydi. Ve şimdi ikisiyle birden yüzleşmek zorunda mı kalacaktım?

Daha da kötüsü, balolarda insanların *dans etmek* zorunda olduğunu duymuştum. *Birbirleriyle. Her iki cinsiyetle de!*

'Ama eminim,' diye yüksek sesle kendimi rahatlatmaya çalıştım, 'sadece Anne ve Maria gidiyor? Yani... onlar herkesin hayran olduğu ve birlikte dans etmek istediği kişiler.

Teyzem başını salladı, altın paraların mutlu ışıltısı hâlâ gözlerinde parlıyordu. "Katılıyorum, aklı başında hiçbir erkek seni davet etmek istemez.

"Oh... şey... teşekkürler.

"Ne kadar görgüsüz, bronzlaşmış ve terbiyesiz olduğunuzu düşünürsek. "Bu kadar açık olmanız ne kadar hoş.

"Ama," diye devam etti, ışıltılı gözlerini bana çevirerek, "Sir Phillip geçen geceki baloda Maria ve Anne'in cazibesinden o kadar etkilendi ki, şimdi kendi balosunu veriyor ve tüm aile için bir davetiye çıkardı.

Aman Tanrım! Bu ölümcül tuzaktan nasıl kaçabilirim?

"Sir Philip? Philip kim?" Düşüncelerim hızla akarken onu oyalamaya çalıştım.

Sör Philip Wilkins. Hatırlıyor olmalısınız. Daha iki gün önce Bay Marlow'un balosunda kız kardeşlerinizle dans ettiğini size anlatmıştım.

Aslında hatırlamıyordum. Ama sevgili teyzeme bundan bahsetmemenin en iyisi olacağını düşündüm.

Konsantre ol, diye bağırdım kendime. Bir bahane bul! Bu iğrenç baloya gitmiyorsun. Patsy'nin sana baloların nasıl olduğunu anlattığını hatırlamıyor musun? Saatlerce amaçsızca konuşmak ve sonrasında günlerce dans etmekten ayaklarının ağrması? Hayır, hayır, hayır!

Ama teyzem düşüncelerimi sanki yüzümden okuyormuş gibi görünüyordu. "Sakin gelmemeyi aklından geçirme," diye tısladı ve kemikli bir parmağını bana doğru salladı. 'Bu seni topluma kazandırmak için tek şansımız olabilir. Hepimiz gitmek zorundayız. Bay Brank bile geliyor.

Bu o kadar beklenmedik bir bilgiydi ki, bildiğim dünyanın temelini sarstı.

"Bufford Amca? Toplum içine mi çıkıyorsun?" Teyzeme şüpheyle baktım. "Bu mucizeyi nasıl başardın?

Yunan efsanelerindeki harpilerin -biliyorsunuz, kadın başlı ve yırtıcı kuş gövdeli canavarlar- gülümseyeceğini düşündüğüm bir şekilde bana gülümsedi. "Ona Sir Philip gibi önemli bir asilzadenin davetini reddederek onu gücendirmenin akıllıca bir davranış olmayacağını belirttim. Ayrıca Maria ve Anne evlenirse, besleyecek iki boğazının daha azalacağını da belirttim.

Kızgınlığıma rağmen ona hayranlık duymak zorundaydım. Teyzem çok entelektüel bir insan değildi - ama bir şey istediğinde onu nasıl elde edeceğini biliyordu "Bu kadar konuşma yeter! Ellerini çırpı ve omzumdan tutarak beni üst kata yönlendirdi. Topuklarımı yere vurmaya çalıştım ama o, kararlılığından kaynaklanan süper bir teyze gücüne sahipti. 'Şimdi giyineceksin ve tek kelime daha itiraz duymak istemiyorum! Artık on dokuz yaşındasın, neredeyse kız kurusu oldun ve "Topluma karışıp bir erkek bulmanın zamanı geldi!

Üst katta beni odama bıraktı ve Gertrude'un maharetli ellerine emanet etti. Bu yaşta bir koca bulma şansı pek olmayan ve bu durumdan hiç de hoşnut olmayan Gertrude, baloya sade kıyafetlerle katılmaktan çok memnundu ve bunun yerine süslenme becerilerinin tüm gücünü bendeniz üzerinde yoğunlaştırdı.

20 dakika içinde, dosyalar savaşı sırasında kafama düşen bir kutu tarafından garip bir şekle sokulmuş olan saçlarım özenle yapılmış bir kabarıklığa dönüştürüldü. Sonra zorla soyuldum ve diğer elbisemin içine tıkıldım. Dehşetle fark ettim ki teyzem bir şekilde onu değiştirmek için para ve zaman bulmuştu: en sevdiğim elbisem artık kolları ve yakası fırfırlı dantellerle süslü bir balo elbisesiydi ve ister inanın ister inanmayın, omuzları açıktı! Teyzem koşarak içeri girip elime bir yelpaze tutuşturduğunda dehşetim tamamlanmıştı.

'Bir erkeğin ilgisini çekmenin mükemmel bir yolu,' dedi parlak bir şekilde gülümseyerek. "Ve çok kolay. Görüyorsunuz, yelpazeyi böyle sallarsanız, bu şu anlama gelir...'

"Neden birinin dikkatini çekmek için bu aptal şeyi etrafta sallamak zorundayım? Panik içinde talep ettim. 'Neden ona doğru yürüyüp "Hey, senden hoşlanıyorum" ya da "Defol git, sik kafalı!" diyemiyorum?

Lillian Linton! Konuşmana dikkat et. Yelpazenin gizli dilinin nedeni, gerçek konuşmadan çok daha ayırık olmasıdır.

"Ağzım sıkı değil!

Gözleri kısıldı. 'Bunun tamamen farkındayım, Lillian. Bunu bir an önce değiştirsen iyi olur, yoksa seninle ilgilenecek bir erkeği asla bulamazsın.

Koşarak odadan çıktı ve ben de onun geri çekilişine kaşlarımı çatarak baktım. Arkasından bana bakması için bir erkeğe ihtiyacım olmadığını, artık kendi işim olduğunu ve yakında eve kendi paramı getireceğimi haykırmayı ne kadar isterdim. Ama buna cesaret edemedim. Tek bir kelime bile etsem, 'haksızlık' dememden daha hızlı bir şekilde odama kilitleneceğimi biliyordum.

Bu yüzden çılgınca, açık bir vantilatörü sallamanın, havanın çok sıcak olduğu ve biraz hava almak istediğin gerçeği dışında ne anlama geldiğini ezberlemeye çalıştım. Aynanın önünde vantilatrle kendime el sallarken ve hayatımda ilk kez omuzları açıkta bırakan rahatsız edici bir elbise giydiğim gerçeğini görmezden gelmeye çalışırken, Ella arkamdan içeri girdi.

"Ah Lilly! Koşarak yanıma geldi ve saçlarımı karıştırmamaya dikkat ederek bana sarıldı. 'Bir baloya gidiyoruz! Heyecan verici değil mi?

"Evet, çok heyecan verici," diye mırıldandım. Hâlâ aynada vantilatre bakmakla meşguldüm. Açık olmadığında ucunun oldukça keskin olduğunu fark ettim. Boş boş, bir beyefendinin gözüne bununla bir dürtme gelirse ne mesaj vereceğini merak ettim. Bunu anlamak için gizli yelpaze dilini çok iyi bilmek gerektiğini düşünmüyordum. Belki de yelpaze her şeye rağmen işe yarayacaktı. Yelpazeyi elbisemin içine soktum ve heyecanla fişkıran Ella'ya döndüm.

'...balo salonunun ne kadar büyük olacağını hayal edebiliyor musun? Ya müzik, Lilly? Daha önce hiç quadrille^[16] duymamıştım, bırakın dans etmeyi! Dans etmeyi çok isterdim. Keşke-'

Aniden sözünü kesti.

"Evet? Dikkatim dağılmış bir şekilde sordum, hâlâ bir yelpazeyi savunma silahı olarak kullanmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyordum. "Eğer sadece ne?

"Oh... err... hiçbir şey.

Bu da neydi böyle? Ella, ketum mu davranıyor? Tam o sırada teyzem hışımla odaya girip ellerini ırpmasaydı, her zamanki karakterinden bu büyük sapmaya muhtemelen daha fazla dikkat ederdim.

'Kızlar, kızlar! Neden oyalanıyorsunuz? Aşağıya gelin, araba bekliyor!'

Onu merdivenlerden aşağı kadar takip ettik ve salonda bekleyen diğer dördüne katıldık: Gertrude her zamanki gibi sakin ve soğukkanlı, Lisbeth Ella'dan bile daha heyecanlı, Anne ve Maria'nın nefes kesici yüzlerinde aynı kendinden memnun gülümsemeler vardı ve geri kalanımızın balo davetini onların cazibesine borçlu olduğumuzu biliyorlardı. Muhtemelen balo sona erdiğinde diz çökerek kendilerine teşekkür etmemizi bekliyorlardı.

Benim sevgili kız kardeşlerim için aklımda çok farklı bir şey vardı.

"Gidelim mi?" diye sordu Lisbeth hevesle, heyecandan yerinde duramıyor ve özlemle kapıya bakıyordu.

"Yakında," diye tersledi teyzem. 'Ve kıpırdanma, Lisbeth. Gerçek bir hanımefendiye yakışmaz.

"Evet, teyze.

"Ve balo elbiseni düzelt. "Peki, teyze.

Sırıtişımı gizlemek için elimi yüzümün önünde tuttum. Balo elbisesi mi? Lisbeth'in elbisesi de benimki gibi değiştirilmiş normal elbiselerinden biriydi. Teyzem bunları baloya hazırlamak için fazla mesai yapmış olmalıydı - ama yine de balo elbiselerinin en iyisi olmadıkları belliydi. Teyzemin gururu ve hayal gücü, cimriliğinin izin vermediği şeyi yapmak zorundaydı: keteni musline ve camı elmasa dönüştürmek.

"Ben," dedi muzaffer bir edayla ve neredeyse hiç kullanılmayan ikinci merdivene döndü, "şimdi amcanızı getireceğim kızlar. Burada bekleyin.

Merdivenlerden çıkarken bekledik. O içeri girerken bekledik ve sesler duyduk. Sesler biraz daha yükseldi. Ve biraz daha yükseldi, özellikle de onunki. Sonra kapıyı arkasından çarparak tekrar odadan çıktı.

"Anlaşılan kızlar," dedi yanımızdan hızla kapıya doğru koşarak, "amcanız hepimiz gideceğimize göre, evden çıkıp Sir Philip'e saygılarını sunmasına gerek olmadığını düşünüyor. Sadece ayak bağı olacağını düşünüyor. Ofladı pufladı. "Pekâlâ o zaman. Gelin! Ve askerlerini yöneten bir general gibi, bizi caddede arabanın beklediği yere doğru yönlendirdi - benim durumumda, kendimi hizmete zorlanmış gibi hissettim.

"Hayal edebiliyor musun? Maria duyulabilir bir fısıltıyla Lisbeth'e şöyle dedi. 'Bu Sör Philip'in kendi arabalarından biri. Bizi baloya götürmesi için gönderdi. Böyle bir lütfâ mazhar olmak bizim için ne büyük bir onur.

Lisbeth de, saygılı ve müteşekkîr bir kız kardeş olarak uygun cevabı verdi: 'Hepsi senin ve Anne'in sayesinde, kardeşim. Lord Hazretleri üzerinde büyük bir etki bırakmış olmalısın.

"Oh? Maria kıkırdadı ve Anne de ona katıldı. "Öyle mi düşünüyorsun? İtiraf etmeliyim ki benden oldukça etkilenmiş görünüyordu.

Bu, Anne'in kıkırdamasını aniden durdurdu. "Ama benimle olduğu kadar değil," diye ekledi ikizine ölümcül bir bakış fırlatarak.

Muhtemelen onları birbirinden ayırt edemediğini söylemek üzereydim ki, konuşmaları ve bizim arabaya doğru ilerleyişimiz kesildi. Genç bir adam caddeden aşağı indi ve bizi görünce durup selam verdi. Onu tanıdım: Edmund Conway'di, komşumuzun en büyük oğlu. Yakışıklı ve kibar bir gençti ama ne yazık ki ne zengin ne de soyluydu. Teyzem de selamını bile almadan hızla yanından geçip gitti. Teyzemin göremediğini bilerek,

Selamına karşılık verdim. Neden olmasın ki? Yeterince nazikti. Ama tüm kibarlığıma rağmen bana yoğun ve açıkçası rahatsız edici bir bakış attı

- Sonra döndü ve ailesinin evine doğru yürüdü.

"Bu da neydi şimdi?" diye sordum, tam arkamda duran Ella'ya dönerek. "Sence neden bana öyle bakıyordu?"

Ella kızardı. "Ee... Hiçbir fikrim yok. Gidelim, olur mu? Araba ve Brank Teyze bekliyor. Aceleyle uzaklaştı ve ben de arkasından kaşlarımı çattım. Onun nesi vardı? İlk balosunun heyecanından olmalı.

Evin önünde bizi bekleyen araba gerçekten de etkileyici bir görüntüye sahipti: büyük, parlak kırmızı ve her yeri altın süslemelerle bezeliydi. Kasanın üzerinde iki uşak oturuyordu, içlerinden biri hanımların arabaya binmesine yardım etmek için aşağı atlamıştı. Sanki tek başıma bir arabaya bile binemezmişim gibi bana şovenist kolunu uzatmaya çalıştığında, ona öyle ölümcül bir bakış attım ki hızla geri çekildi ve eğildi. Aferin ona.

Kendimi arabanın içine çektim. Maria ve Anne elbette çoktan orada oturuyorlardı ve teyzemin yanında, sürüş yönüne bakan en iyi yerleri almışlardı. Ella, Lisbeth, Gertrude ve ben kendimizi diğer sıraya sıkıştırmak zorunda kaldık. Neyse, en azından kıyametimin yaklaştığını görmeyecektim.

"Gee up! Arabacı bağırdı. Kırbacı şakladı ve yola çıktık. / ilk topuma gidiyordum.

"Şimdi beni dikkatle dinleyin kızlar," dedi teyzem sert bir sesle, sırayla hepimize bakarak. 'Anne ve Maria zaten pek çok kez baloya gittiler, Gertrude da birkaç kez, ama geri kalanınız için bugün sizin ortaya çıkışınız.^[17] Toplum içindeki bu ilk görünümünüz çok önemli. Bu nedenle hepinizin, hatta normalde garip ve hanımefendiye yakışmayan davranışlar sergileyenlerinizin bile,' dedi ve bakışlarını bana dikti, 'bu gece mükemmel davranın ve beyefendilere sadece en iyi yanlarını gösterin, anlaşıldı mı?

"Evet, teyze," diye hepimiz bir ağızdan söylendik, Anne ve Maria hariç, onlar sakın sakın gülümsemeye devam ettiler.

"Ciddiyim," dedi, yine nedense gözlerini sadece bana dikerek. 'Bu senin bir koca bulmak için en iyi, hatta tek şansın olabilir.

Kaşlarımı çattım. Biliyordum! Teyzemin planının bu olduğunu biliyordum. Bir yabancıya satılacağım düşüncesi içimi ürpertti. Bu hayat bana göre değildi.

'Boşa harcama,' diye devam etti teyzem. 'Elinden gelenin en iyisini yap. İyi bir izlenim bırak, yoksa bir daha böyle bir davet alamayabilirsin.

Canlandım. Gerçekten mi? Yani... Beni bir daha asla baloya götürmeyecek kadar kötü batırmam gerekiyordu. Bütün beyler beni kasabadaki en kötü canavar sanacaktı.

Yüzüme küçük bir gülümseme yayıldı ve yelpazemi elbisemin kıvrımlarının içinde kavradım. Bu herhangi bir sorun yaratmamalı, değil mi?

~~**~*~*

Araba etkileyici bir dış cephenin önünde durdu. Etkileyiciydi çünkü büyüktü. Çok büyüktü. Thames Nehri'nden gelen yoğun bezelye çorbası^[18] nedeniyle henüz başka bir şey göremiyordunuz. Ev, sisin içinde devasa, belli belirsiz dikdörtgen bir gölgeden başka bir şey değildi. Gazlı sokak lambalarının yeşilimsi ışıltısı sisin arasından parlıyordu ve kahkahalar bize doğru sürükleniyordu. Görünüşe göre balodaki konuklar eğleniyordu.

Başımı salladım. Bazı insanların gerçekten tuhaf zevkleri vardı.

"Bak! Bak! Lisbeth heyecanla pencereden dışarıyı işaret etti. Önümüzde, sisin içinden kapılar ve alçak bir taş duvar belirmişti. Kapılar ardına kadar açık duruyor, hizmetkârlar iki yanda etkileyici bir karşılama komitesi oluşturuyordu. Hm. Bu Wilkins denen adam cidden zengin olmalıydı. Teyzem hepimizi buraya getirmek için bu kadar çaresiz olmasına şaşmamalı.

Araba geçerken hizmetkârlar esas duruşa geçti. Araba bizi kısa bir çakıl yoldan evin girişine götürdü, iki karmaşık ferforje demir fenerle çevriliydi. Orada bizi başka hizmetkârlar bekliyordu. Yüce Tanrım, bu Wilkins'in kaç tane hizmetçisi vardı? Ve hepsini ne için kullanıyordu? Elbette bir tanesi merhaba ve hoş geldin demek için yeterli olurdu.

Tekerleklerinin altında çakıllar çıkırdayan araba, büyük ön kapının önünde durdu. Kapılar gibi ardına kadar açık duruyordu ve önünde kırmızı bir halı vardı, gerçek bir kırmızı halı. Üç hizmetçi öne atılarak kapıyı açtı, bu beni çok etkiledi - ne de olsa sadece tek bir kapı ve tek bir kolu vardı.

İlk ayağa kalkan teyzem oldu ve sanki İngiltere Kraliçesi'nin ta kendisiymiş gibi arabadan indi. Hizmetçilerin üçü de onu selamladı ve yüzünde şişman bir ineğin kadavrasını yeni bulmuş bir akbabanın gibi bir gülümseme belirdi. Bu onun için cennet olmalıydı. Çok uzun zamandır yaşlı Leadfield dışında kimse önünde eğilmemişti ve o da belindeki rahatsızlık yüzünden bunu pek sık yapmıyordu.

"Hanımefendi?" diye sordu bir hizmetçi. Elini uzattı. Teyzem nezaketle davetiyemizi çıkardı ve ona uzattı.

Birinci hizmetkâr dikkatle inceledi, sonra ikinci hizmetkâra uzattı, o da baktı ve nezaketle başını salladı, sonra üçüncü hizmetkâra uzattı, o da baktı ve daha da nezaketle başını salladı. Aman Tanrım! Burada nezaketin içinde boğuluyordum.

"Çok iyi, Madam," dedi bir numaralı hizmetçi, bu kez o kadar derin eğiliyordu ki burnu neredeyse yere değecekti. 'Sör Philip Wilkins'in evi Lenberry Malikânesi'ne hoş geldiniz. Siz ve sevgili yeğenleriniz beni takip etme nezaketini gösterirseniz, sizi efendimin evinin içine götürmek benim için bir zevk olacaktır.

Ella eğildi ve bana fısıldadı: "Az önce ne dedi?" Sırıttım.

"Sanırım bu onun "İçeri gel" deme şekli.

İkimiz de kıkır kıkır gülmeye başladık. Teyzemiz bize kurşunu eritebilecek bir bakış fırlattı ve sonra bir numaralı hizmetçiye şöyle dedi:

'Pekala, iyi adamım. Devam et.'

Birinci hizmetkâr, iki ve üçüncü hizmetkârlara, ölçülü ve ağırbaşlı bir adımla eve girerken açık ön kapının etrafında toplanan diğer hizmetkârlara katılmalarını işaret etti. Biz de onu takip ettik, o kadar da ağırbaşlı değildik - en azından ben değildim - geniş bir koridora girdik ve bizi bekleyen zengin ihtişam karşısında ağzımın açık kalmasını önlemek için çene kaslarımı kuvvetle çalıştırmak zorunda kaldım:

Duvarlar soluk bej rengindeydi ve tavandan sarkan büyük, ışıltılı avizeler tarafından yumuşak bir şekilde aydınlatılıyordu. Alt kısımdaki duvarlar, kendilerine has sıcak bir ışıltı yayan pahalı, koyu renkli ahşaplarla kaplanmıştı. Duvarlarda, her biri saf altın gibi görünen çerçeveler içinde görkemli adamların resimleri asılıydı. Büyük ve süslü doğu halılarıyla kaplı olduğu için zeminin neyden yapıldığını tam olarak göremedim - ama çok pahalı bir şey olduğu kesindi.

"Ceketiniz, bayan? Hizmetçiye bakmak için başımı çevirdim... üç müydü? Yoksa dört müydü? Bir anda ortaya çıkmıştı ve kollarını uzatıyordu.

"Paltom ne olacak? diye

sordum. "Ceketinizi alabilir

miyim, hanımefendi?" "Hayır,

elbette alamazsınız. O benim.

'Biz buradayken senin için saklamak istiyor,' diye tısladı teyzem bana. 'Daha sonra geri alacaksın! Görgü kuralları derslerime hiç dikkat etmedin mi?

Bu sorunun apaçık ortada olan cevabını vermemeyi tercih ederek paltomu çıkardım ve üç numaralı hizmetkârın önüne attım.

"Al. Kimsenin çalmadığından emin ol; bu benim tek silahım.

Teyzem acı çekiyormuş gibi gözlerini kapattı. Ya da bir patlamayı önlemek için ona kadar sayar gibi. Hangisi olduğundan emin değildim.

Numarası belirlenemeyen hizmetkâr boğazını temizledi. "Ee... kesinlikle, hanımefendi.

Aceleyle, içinde çok sayıda şapka, palto ve eşarbin bulunduğu küçük bir yan odaya girdi. Birdenbire ortaya çıkan dört, beş ve altı numaralı hizmetkârlar, kız kardeşlerimin ve teyzemin dış giysilerini çıkarmalarına yardım etmeye başladılar; anlaşılan herkes bunu kendilerinin yapamayacağını ya da yapmak istemediğini düşünüyordu. Şovenizm. Saf şovenizm.

Sonra, bir numaralı hizmetçi bir kez daha eğildi ve koridorun aşağısını işaret etti. 'Bu taraftan lütfen, Madam. Sör Phillip sizi bekliyor.'

Anne ve Maria birbirlerine anlamlı anlamlı baktılar. *Ama hangisi, lanet olası?* Onlar, teyzemle birlikte, koridorda hizmetçiye takip eden ilk kişilerdi. Onların ardından heyecandan neredeyse patlamak üzere olan Lisbeth, sessiz ve ağırbaşlı Gertrude, solgun, endişeli ve utangaç Ella ve son olarak da çevredeki eş arayan erkeklere görünmemek için elimden geleni yapan ben geldim.

Koridorun sonunda açık bir kapı daha vardı. Ötedeki geniş odanın içinden kahkaha ve sohbet sesleri geliyordu. Bir numaralı hizmetkâr kapının yanına yerleşti ve biz içeri girerken seslendi:

"Bayan Brank ve yeğenleri.

Kapının az ötesinde uzun boylu, sarı saçlı genç bir adam duruyordu. Saçları, onun güzel denebilecek her şeyiydi. Dudakları çok inceydi ve kulakları bir filin kafasına tam oturabilirdi. Ancak burnu, herhangi bir filin reddedeceği cinstendi, çünkü hörgücü zaten yeterince büyüktü ve fil güzelliğini bozacak böyle bir canavara ihtiyacı yoktu. Sürekli bir yüz depremine maruz kalmış gibi titreyen belirsiz bir gülümseme, resmi iyileştirmek için hiçbir şey yapmadı.

Kuşkusuz kıyafetleri yeterince şıktı: siyah bir ceket, siyah pantolon, beyaz gömlek ve hepsinden önemlisi, altın işlemeli kırmızı ve yeşil brokardan oluşan ayrıntılı bir deseni sergileyen parlak renkli bir yelekle kusursuz bir şekilde giyinmişti. Ama... şu s ö z ü bilirsiniz, hani şu

kıyafetlerin adamı nasıl yaptığı hakkında? Bu sözü kim uydurduysa bu adamı, kulaklarını ya da burnunu görmemiş.

Yine de güzel giysileri içinde, sade siyah kıyafetleriyle Bay Rikkard Ambrose'dan çok daha zengin görünüyordu.

Ve neden birdenbire *onu* düşünmeye başladım?

Genç adam bize doğru gelip eğilirken kafamı salladım ve zihnimdeki tanıdık soğuk yüzün istenmeyen görüntüsünden kurtulmaya çalıştım.

Bayan Brank? Ben Sör Philip Wilkins. Lütfen size ve sevgili yeğenlerinize mütevazı evimde hoş geldiniz dememe izin verin.

"Çok nazıksınız Sör Philip," diye mırıldandı teyzem. Bırakın dilini, kilerinde bile bu kadar bal olduğunu düşünmezdim. "Gerçekten büyüleyici bir eviniz ve çok özenli çalışanlarınız olduğunu söylemeliyim.

"*Her şeyin en iyisine* sahibim," diye cevap verdi, bakışları Anne ve Maria'nın üzerinde hülyalı bir şekilde geziniyordu. Birden içimde hasta olmak için bir kova bulma isteği uyandı.

"Buna inanabilirim," dedi teyzem ona, normalde sert olan sesi hâlâ şekerle kaplıydı.

'Ama... Bay Brank'ı burada göremiyorum, Madam. Bir sorun mu var?'

Teyzenin yüzünden öyle bir hüznün bulutu geçti ki neredeyse beni bile kandıracaktı. "Ah, evet. Bay Brank gelemediği için çok üzgün ama ani bir hastalığa yakalandı ve doktoru evden çıkabilecek kadar iyi olmadığını söyledi. En içten özürlerini size iletiyorum, Sör Philip.

Sir Philip'in kulakları sarktı. 'Ah, durumunu duyduğuma çok üzıldüm. Lütfen kendisine acil şifalar dileklerimi iletin.

Canım benim. Yakında bitmezlerse, aşırı terbiyeden boğulacağım.

Pekala, onları görmezden gelmeye ve akşam için savaş alanını incelemeye başlama zamanı...

Büyük balo salonu, sahibinin yeleşinden bile daha abartılı bir şekilde dekore edilmişti. Zemin cilalı koyu renk ahşap, duvarlar ise yaldızlı çiçek desenlerinden oluşan bir labirentti. Büyük pencereler, kanatlı, tombul, küçük, çıplak oğlan çocuklarıyla boyanmış tavandan sarkan devasa, ışıltılı avizelerin ışığını yansıtıyordu. Sanırım onlar melekti - çocuklar, avizeler değil.

Ve insanlar. Ah insanlar. Her yerdeydiler. En az üç yüz kişi geniş odayı doldurmuş, sohbet ediyor, eğiliyor ve reverans yapıyordu.

Birbirlerine. Ve en azından yüz ellisi erkekti. Bir, tatlı, küçük ben, yüz elliye karşı! Şimdi bunların adil oranlar olması mı gerekiyordu?

Erkeksi canavarlara kuşkuyla baktım ve teyzemin beni bunlardan hangisiyle evlendirmeye çalışacağını merak ettim. Hiçbiri özellikle hoş görünmüyordu. Özellikle de yakın zamanda tanıştığım ve bu gece bir daha düşünmemeye kararlı olduğum çok hoş görünümlü biriyle kıyaslandığında.

Lanet olsun! Yine yapmıştım! Ama onu düşünmeden onu düşünmemeyi nasıl düşünebilirdim ki?

'...ve bu güzel bayan?' Tam karşımdan gelen ses beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Sör Philip önümde duruyor ve o belirsiz gülümsemesini takınıyordu.

Konuşmak için ağzımı açtım. "Ben-

"O benim yeğenim Lillian, Sör Philip," diye sözümü aceleyle kesti teyzem ve bana en iyi bakışını atarak "sakın başka bir şey söyleme, eğer yaşamak istiyorsan" dedi. Hay aksi! Yine unutmuştum. Giriş. Tanımadığınız biriyle öylece konuşamazdınız, önce tanıştırılmanız gerekirdi.

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Linton. Sir Philip eğildi, parmaklarımı tuttu ve ben engel olmak için bir şey yapamadan elimin arkasına yumuşak, nemli bir öpücük kondurdu.

Eww!

Sör Philip Ella'nın yanına giderken ben de elimi dikkat çekmeden elbiseme silmeye çalıştım.

"Peki bu güzel bayan kim?" diye sordu. Daha önce tanımadığı bir kadınla karşılaştığında standart cümlesi buymuş gibi görünüyordu. Ama sonra, Ella'nın narin yüzünü, ağırbaşlı gülümsemesini ve açık tenini gördüğünde, davranışları aniden normalden saptı ve yüzü derin bir kızarıklıkla kaplandı.

Anne ve Maria, Ella'ya zehirli bakışlar fırlatarak okçuluk yarışına girerken teyzem, "Yeğenim Ella, Sör Phillip," dedi.

Onun da elini tuttu ve bir öpücük kondurdu. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum," dedi ve bu kez gerçekten ciddi gibiydi. Ella'ya bakarken gözleri, sanki biri kafasına tahta bir sopayla vurmuş gibi hafif buğulu görünüyordu. Neden ona öyle bakıyordu?

Oh hayır... o değil. Herkesin içinde o değil.

Ella, erkek nüfusun bir üyesi tarafından kendisiyle konuşulduğu gerçeğinden, cevap olarak bir şey söyleyemeyecek kadar korkmuş bir halde, sessizce reverans yaptı ve şövalyeye sanki bir aslanmış gibi baktı.

onu her an yiyebilirdi. Onun hülyalı bakışlarını fark etmedi. Ama ben fark etmiştim. Evet, fark etmiştim.

Sör Philip hepimizi selamladı ve eğildi. Gertrude'la işi biter bitmez teyzemin yanına döndü; tesadüf bu ya, Ella'nın durduğu yerin de yanındaydı. Anne ve Maria, iki genç ve güzel bayan olarak, o anda dikkat çekici bir şekilde gorgonlara^[19] benziyorlardı, yaklaştılar.

"Dansın başlamasına daha zaman var," dedi Sir Philip teyzemle konuşurken, göz ucuyla Ella'ya bakıyordu. "Sizi birkaç kişiyle tanıştırmamı ister misiniz?"

Mücevher koleksiyonundaki en büyük elması ona hediye edip etmeyeceğini sorsaydı, teyzemi daha fazla memnun edemezdi. Londra'nın en yüksek sosyetesine, üstelik soyluların bir üyesi tarafından sokulmak ve *metropolün* zengin bekarlarına gösteriş yapmak için yanında altı pahalı, istenmeyen ve evlenmemiş yeğeniyle birlikte - bu onun tüm hayallerinin bir anda gerçekleşmesiydi.

Yine de sevincini iyi gizledi ve sadece reverans yaparak şöyle dedi: "Benim için bir zevktir, Sör Philip.

"Mükemmel! O zaman beni takip edin, lütfen."

Kısa süre sonra saymaktan vazgeçtiğim bir hizmetli sürüsünün eşliğinde balo salonunda sessiz ses tonlarıyla konuşan ve gülen büyük bir grubun yanına götürüldük. Her biri zengin, kokuşmuş zenginlerdi. Onlardan hemen hoşlanmadım. Görünüşe göre onlar da kız kardeşlerimin ve benim derme çatma balo kıyafetlerimizi görünce bu duyguyu paylaşmışlardı. Wilkins bize gözleri yerine aristokrat burun delikleriyle baktıklarını fark etmemiş gibiydi. Hızla ileri atıldı ve gerçek bir tanışma fırtınası başlattı. Söylediği isimlerin yarısını unutmam uzun sürmedi. Bazı dükler ve düşesler, çeşitli lordlar ve son olarak da sayılamayacak kadar çok sayıda hanımefendi ve beyefendi vardı. Wilkins'in Leydi Metcalf olarak tanıttığı yaşlı bir kadın dışında hiçbirisi özellikle ilgimi çekmedi. Bu ismi daha önce nerede duyduğumu hatırlamaya çalıştım - sonra buldum!

"Ortak bir tanıdığımız var, Hanımefendileri," dedim reverans yaparak.

"Gerçekten mi?" Diğerleri gibi burun delikleriyle bana baktı.

- Sadece onun durumunda burun delikleri özellikle etkileyiciydi: büyük, yıpranmış ve ne zaman küçümseyerek burnunu çekse titreşen küçük tüyler dipte çıkıyordu. Şimdi yaptığı gibi.

Yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirerek, 'Evet, var,' diye cevap verdim. 'Bayan Patsy Cusack. Bana kadın hakları hareketini örgütlemesine verdiğiniz çok cesaretlendirici tepkiden bahsetti. Patsy'nin cevabını henüz almadınız mı?

Leydi Metcalf mosmor kesildi - utançtan mı, öfkeden mi, yoksa arada sırada bunu yapmaktan hoşlandığı için mi, bilmiyordum. Yine de paramı ikinci seçeneğe yatırıyordum. O daha bir şey söyleyemeden, Sör Philip bizi bir sonraki Bay Bilmemne'yle tanıştırmaya götürdü.

Sırf Ella'nın bir iki dakika daha yanında olma fırsatını yakalamak için bizi balo salonundaki herkesle tanıştırmayı planladığından korkmaya başlamıştım. Ona bakışları nasıl hissettiğine dair hiçbir şüphe bırakmıyordu. Ella'nın duygularından ise o kadar emin değildim. Az konuşuyor ve çok kızarıyordu - ama bunu hep yapardı. Onun ve fil kulakları hakkında ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı.

Anne ve Maria'nın duyguları ise oldukça kolay anlaşılabilirdi. Buraya bütün gece boyunca Sör Philip'in hayranlığının tadını çıkarmayı umarak gelmişlerdi ama küçük kız kardeşleri tarafından gölgede bırakılmışlardı. Ella'yı canlı canlı yemeye hazır görünüyorlardı. Ve o, o tatlı şey, farkına bile varmamıştı.

'... ve bu da Albay Remington. Albay Remington, tanıştırabilir miyim-'

Albay sert bir şekilde eğilmişti, cilalı kalkık bıyığı onu çatala bir şey saplamaya çalışıyormuş gibi gösteriyordu, odanın diğer tarafından bir gong sesi duyuldu ve Sir Philip ellerini çırpı.

'Ah! Müzisyenler geldi. Bu benim seremoni u s t a m ın işaretiydi. İlk dans birazdan başlayacak.

Oops! Hızla birkaç adım geri çekilerek grubun en arkasına geçtim. Neyse ki teyzem fark etmedi. Dönüp kaçma isteğimi bastırmak zorunda kaldım. Dans etmek kesinlikle bana göre değildi. Müzik eşliğinde ritmik bir şekilde hareket etme fikri bana çok yabancı olduğundan değil, hayır, sorun bu değildi. Mesele *çiftler* halinde dans etmek zorunda olmaktı - *takip etmeniz* gereken bir *erkek*le! Akşamlarımı bu şekilde geçirmeyi hayal etmiyordum, çok teşekkür ederim.

Şimdi eğer bir dans sırasında nasıl hareket edileceği önceden tartışılabilseydi, partnerinizle eşit şartlarda, sonra demokratik bir şekilde

ve sonra onu uygulamak, bu tamamen farklı bir konu olurdu. Ama görünüşe göre hiç kimse böyle bir dans yaratmayı düşünmemişti.

Kendimi görüş alanının dışında, şişman bir düşesin arkasında konumlandırımdı. Bulunduğum noktadan Wilkins'in Ella'yı selamladığını görebiliyordum.

"Bayan Ella," dedi, dudakları muhtemelen büyüleyici olduğunu düşündüğü bir gülümsemeye dönüştü. "İlk dans için bana elinizi verme onurunu bahşeder misiniz?"

Bu Maria için katlanılamayacak kadar fazlaydı.

"Bunun sevgili kız kardeşimin hoşuna gideceğinden emin değilim," dedi ekşiyerek. "Gördüğünüz gibi bu onun ilk gecesi Sir Philip ve balo açmak gibi büyük bir adım atmaya hazır olmayabilir.

"Dışarıdaki ilk gecesi mi? Sir Philip neşelendi. 'Bu geceyi onun için özel kılmak için bir neden daha! Eğer bir itirazınız yoksa, Bayan Ella?"

En çılgın rüyalarında bile Britanya İmparatorluğu'nun bir şövalyesi tarafından önerilen herhangi bir şeye itiraz etmeye cesaret edemeyecek olan Ella, titrek bir şekilde başını salladı ve elini Sir Philip'in elinin içine koydu. Arkalarında öfkeli bir çift ikiz bırakarak gittiler.

Teyzem başını bana doğru çevirip gözlerini bana dikince sııttım ve hızla şişman düşesin arkasına saklandım.

"Lillian? Lillian, neredesin?"

Sorusuna cevap vermenin akıllıca olmayacağını düşünerek, bunun yerine odanın yan tarafına doğru ilerledim; burada, saksılardaki birkaç abartılı tropik bitkinin arkasına içecek masaları kurulmuş ve sandalyeler yerleştirilmişti. Bir tanesine uzandım, iç geçirdim ve şanslı kaçışım için kendimi tebrik ettim. İlk dans için müzik çalmaya başlamıştı bile. Şimdilik yüksek sosyetenin çiftleşme ritüellerinden kurtulmuştum.

Gözlerim yanımdaki içecek masasına kaydı ve orada çok hoş bir şey gördüm - yanılmıyorsam, Eve'in geçen gün parkta yanında getirdiği aynı tuhaf katı çikolata maddesinden bir tabak. Ne demişti ona? Ah evet, *çikolata*. Bir tane aldım ve bir parça ısırdım.

Aaaaah. Bu şey mutluluk vericiydi. Beni huzurla dolduruyor ve tüm endişelerimi bir süreliğine uzaklaştırıyor gibiydi. Bunu icat eden adam gerçekten de gelecek yılın onur listesine dahil edilmeli. Erkeklerin de bir işe yaradığını gösterdi.

Çikolatamı çiğneyerek saksıdaki bitkilerin gölgesinden dansları izledim. Ella iyi görünüyordu, çünkü benim aksime o

bir erkek tarafından yönlendirilmekte hiçbir sorun yaşamıyordu. Anne ve Maria çok daha az zarif bir şekilde dans ediyor, kendi ayakları yerine küçük kız kardeşlerini kıskançlıkla izliyorlardı. Teyzem iri yarı bir amiralin kollarında mutluydu. İlk dans bittiğinde bile beni aramaya gelmedi, Ella ve Sör Philip'i izlemeyi tercih etti. Şimdilik güvendeymişim gibi görünüyordu. Belki de kimseyi yelpazeyle bıçaklamama gerek kalmayacaktı.

Kendi kendime gülümsedim. Gerçekten neden endişeleniyordum ki? Teyzem dans etmemi istese bile, önce bir erkeğin beni davet etmesi gerekirdi. Tüm hesaplara göre, bu son derece düşük bir ihtimaldi. Hem o hem de sevgili ikiz kız kardeşlerim, nazik ve şefkatli ailem, bronz tenim, vahşi saçlarım ve vahşi tavırlarımla erkekler için ne kadar itici olduğumu birçok kez dile getirmişlerdi. Görünüşe göre, günün modasına göre, erkeklerin gerçekten ilgileneyeceği bir bayandan ziyade bir balıkçının kızı ya da belki de elbise giymiş dişi bir goril olarak görülme olasılığım daha yüksekti, ki bu da bana mükemmel bir şekilde uyuyordu. Gözlerimi kapatıp arkama yaslandım ve ağzıma bir parça çikolata daha attım.

Hmm...

Sadece arkama yaslanıp hiçbir şey düşünmemek... Çok rahatlatıcıydı. Belki de bütün balo boyunca böyle oturabilirim. Yani, neden biri buraya, sakı bitkilerinin arkasındaki bu تنها köşeye gelsin ki? Biz eve gidene kadar oturup çikolata yiyerek bekleyebilirdim. O kadar da kötü olmazdı. Sonra bu korkunç akşam sona ererdi ve sonra...

Sonra yine sabah olacaktı.

Zihnimin gözünün önünde tanıdık bir yüz belirdi. Sabah olacaktı ve iş gitmem gerekecekti.

Kahretsin! Neden *şimdi* onu düşünmek zorundaydım ki, tam da huzura kavuşmuşken ve 'erkek' denen zorba, sinir bozucu ve çileden çıkarıcı türün varlığını birkaç dakikalığına unutmayı başarmışken?

Ama onun görüntüsünü zihnimden uzaklaştırmaya çalıştıkça daha da netleşti: keskin, köşeli yüz hatları, tipik soğuk ilgisiz bakışı ve en önemlisi, dipsiz bir okyanustan gelen inciler gibi görünen o koyu, deniz rengi gözler. Sir Philip Wilkins'i çevreleyen tüm ihtişamı görünce, Londra'nın en zengin adamlarından biri olduğu söylenen Bay Ambrose'un günlerini neden çıplak taş duvarlı bir ofiste geçirdiğini merak etmekten kendimi alamadım. Ayrıca bu parayı nereden bulduğunu da merak etmeden edemedim.

Eğer gerçekten Maria'nın iddia ettiği kadar zenginseydi. Bana zengin bir toprak sahibi gibi görünmedi, Londra'nın yüksek sosyetesine uyacak türden bir adam hiç değildi.

Bir an için, burada olsaydı nasıl davranırdı düşüncesiyle kendimi eğlendirdim. Gülümsemekten kendimi alamadım. Tavus kuşu sürüsündeki bir köpekbalığı gibi göze çarpardı.

Sonra aniden, akla gelebilecek en beklenmedik şeyle düşüncelerimden sıyrıldım. Yanımda bir ses vardı. Bir erkek sesi. Sakin, kibar bir tonda soran bir erkek sesi: 'Bayan Linton? Benimle dans etme onurunu bahşeder misiniz?'

Kayıtsızlığın Uygulanması

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve başımı kaldırdığımda karşımda dik, yaşlı, kocaman bıyıklı bir asker beyefendinin durduğunu gördüm. Bay Ambrose değildi. Kesinlikle değildi. Bu Albay Remington'dı, Sir Philip'in beni tanıştırdığı birçok yüzbaşı ve albaydan biriydi.

Ve neden Bay Ambrose'u düşünüyordum ki? O burada bile değildi!

Albay boğazını temizledi. Belki de onu duymadığımı sanmıştı. "Benimle dans etme onurunu bana bahşeder misiniz, Bayan Linton?"
tekrarlandı.

'Şey... hayır,' dedim.

Yüzü biraz kızardı ve oldukça kırgın görünerek uzaklaştı.

Hm... Belki de bu tam olarak görgü kurallarına uygun değildi? Teyzemin verdiği dersleri hatırlamaya çalışarak beynimi zorladım. Bir hanımefendinin, başka bir beyefendiye söz vermediği sürece bir dansı asla reddedemeyeceğine dair bir şey yok muydu? Eğer böyle bir kural varsa, tamamen saçmalıktı.^[20] İstedğim kişiyle dans etmemeyi seçme hakkına sahip olmalıydım!

Saksı bitkilerinin arasındaki bir boşluktan Albay Remington'ın, çoğu genç subaylardan oluşan birkaç asker arkadaşına katıldığını görebiliyordum. Oldukça enerjik bir şekilde el kol hareketleri yapıyordu. Hiç şüphesiz önemli olduğunu düşündüğü bir şey iletliyordu.

Genç adamlardan biri güldü. "Belki de senin görünüşünü beğenmemiştir," diye yaşlı beyefendiye takıldı.

Ağzım açık kaldı. Benim hakkımda konuşuyorlardı. *Benden!* En azından bu, bu gece daha fazla dans davetiyle rahatsız edilmememi sağlayacaktı. Nezaketsizliğim bir yangın gibi tüm odaya yayılacak ve eminim tüm o şovenistler isyan edecek ve şok olacaklardı. Bundan sonra hiçbir erkek bana ikinci bir bakış atma zahmetine bile girmeyecekti.

Genç subay göz kırparak, "O kıza bir bakmalıyım," diye devam etti ve ağzım biraz daha açıldı. "Güzel miydi?"

Albay'ın buna verdiği daha sessiz cevabı duyamadım ama genç subay yine güldü. 'Haydi, ihtiyar delikanlı, öyle olmalı! Ve bunu da biliyordu - böyle bir subayı geri çevirmek için oldukça kibirli küçük bir bayan.

Etrafındaki diğer genç adamlara göz kırptı ve uzaklaştı. Yapacağını düşündüğüm şeyi yapacağına inanmakta güçlük çekiyordum.

Yine de, dans sona erip bir sonraki dans yaklaştığında, üniforması, madalyaları ve iç çamaşırları olmasa bile genç bir subay olduğunu anlayabileceğiniz kadar görkemli bir yürüyüşle bana doğru yürüdüğünü gördüm. Yanında bana daha önce tanıtılmış olan arkadaşlarından biri vardı.

Her ikisi de beni kasap tezgâhındaki bir et parçasını inceler gibi incelediler. Muhteşem bir soğukkanlılıkla onları görmezden geldim ve yanımdaki tabaktan bir parça daha katı çikolata aldım.

"Bayan Linton? Bay Tanıdık Asker abartılı bir selam verdi ve Bay Tanıdık Olmayan Asker de onu izledi.

Bilmem beni hatırladınız mı? Ben Binbaşı Rushworth. Bizi Sör Philip tanıştırmıştı.'

Hemen cevap vermeye tenezzül etmedim - ne de olsa ağzın doluyken konuşmak kabalık sayılırdı, değil mi? Bunun yerine çikolatamı bitirdim ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

"Sör Philip beni pek çok insanla tanıştırdı," dedim tatlı bir sesle. 'Birçoğuyla güvenilirmez hafızam çoktan tekrar tanıştırdı. Korkarım siz de onların arasındasınız.

Yarı yarıya doğruydu. Aslında onu unutmuştum. Yine de hafızam genellikle çok iyiydi - ancak yalnızca hatırlamak istediğim şeyler için.

Binbaşı Rushworth hafifçe kızardı ama bunun onu caydırmasına izin vermedi.

'Peki, sizi bir arkadaşımınla tanıştırmama izin verir misiniz? Bu beyefendiyle, Teğmen Ellingham.'

Gözlerim kısıldı. Görgü kuralları hakkında pek bir şey bilmiyordum ama alt seviyedeki kişinin her zaman üst seviyedekiyle tanıştırıldığını biliyordum. Beni arkadaşıyla tanıştırmaya karar vererek beni kendisinden daha aşağı bir seviyeye koymuştu. Teğmenin yüzündeki kayıtsız gülümsemeyi düşününce, bu hiç de hoşuma gitmeyen bir şeydi.

"Hayır, yapamazsın," dedim ona. "Ama istersen *onu benimle* tanıştırebilirsin.

"Err...

Görünüşe göre, binbaşı ilk başta buna ne diyeceğini bilemedi. Bir an bana baktı, sonra tekrar kendini toparladı, boğazını temizledi ve devam etti: "Şey... çok iyi. Bayan Linton, size arkadaşım Teğmen Ellingham'ı tanıtmama izin verir misiniz?

"Evet, alabilirsin. Yüzümdeki gülümseme biraz daha genişledi ve nezaketle başımı salladım. 'Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Teğmen Ellingham,' diye yalan söyledim.

"Ben de öyle," dedi genç adam, kibirli gülümsemesi benim terslememle en ufak bir şekilde azalmamıştı.

"O zaman sizi yalnız bırakayım," dedi Binbaşı, bana tuhaf bir bakış daha attıktan sonra arkadaşına göz devirerek gözden kayboldu. O gözlerde 'Bu senin cenazen' mesajını açıkça gördüm.

Ve haklıydı. Haklıydı.

Teğmen Ellingham yanıma oturdu. Boğayı boynuzlarından tutarak ona döndüm. Bu işi bitirmek en iyisi.

'Peki, ne hakkında konuşmalıyız, Teğmen? İçeride olmasaydık ve gece olsaydı, hava durumu iyi bir tartışma konusu olabilirdi.

"Peki ya sosyete?" diye sordu, büyük salonun her yerinde dans eden insanları işaret ederek.

'Bu akıllıca olmaz. Sohbet ederken genellikle güzel ve kibar şeyler söylemek en iyisi olarak kabul edilir. Ve mevcut toplum bana bunun için çok fazla fırsat sunmayacaktır.

Bana göz kırptı, şüphesiz doğru duyup duymadığını merak ediyordu. Sonunda, duymadığına karar vermiş gibi görünüyordu. Ne de olsa ben bir hanımefendiydim. Hanımlar kaba şeyler söylemezdi. Bu duyulmamış bir şeydi.

Başka bir konu bulmaya çalışmak yerine, doğrudan konuya girdi.

"İtiraf etmeliyim ki Bayan Linton, sizinle tanışmak istememin özel bir nedeni vardı.

"Öyle mi, şimdi? Alaycılığımı sesimden tamamen uzak tutamadım. Ama genç adamın kibri, onu küstahlığa olduğu kadar kadınların iğnelemelerine karşı da bağışıklık kazanmış görünüyordu. Bana muhtemelen büyüleyici olduğunu düşündüğü bir gülümseme verdi.

Değildi.

"Evet, öyle. Bir süredir sizi uzaktan hayranlıkla izliyordum. Gözüme çarptınız, Bayan Linton.'

"Gerçekten mi? Bir kaşımı kaldırdım. 'Dürüst olmak gerekirse bana attığını hatırlamıyorum. Gözün üzerimde değil, yemin ederim. Ben asla göz göze gelmem. Oldukça kaygan ve yapışkan şeylerdir, cebimde taşımak isteyeceğim türden nesneler değillerdir.

"Hımm..." Gözlerini kırıştırdı, tıpkı daha önceki arkadaşı gibi şaşkındı, cevabımı çözecek beyinden yoksun olduğu belliydi. Bilinmeyen bir nedenden dolayı

Ona acımak.

"Bana seninle dans edip etmeyeceğimi mi soracaktın? Ona sordum.

'Evet! Aynen öyle. Nereden bildin?'

'Sadece seçici bir insan olduğumu söyleyelim. Eğer istediğiniz bir dans ise, bu işleri çok kolaylaştırır.

"Mükemmel. Ayağa kalktı, kibirli sırtışı yüzüne geri döndü ve bana bir el uzattı.

"Hayır," dedim, başımı kaldırıp ona bakmadan.

Göz ucuyla yüzünde bir şaşkınlık ifadesi gördüm. "Affedersiniz?

'Benimle dans etmek istiyorsun - sana cevabımı az önce verdim.

Hayır.' 'Oh.'

"Evet. Neden şuradaki genç bayanı denemiyorsun? Bir partner arıyor gibi görünüyor ve benim aksime o gerçekten bir partner istiyor. Güle güle.'

Birkaç saniye daha olduğu yerde sabit durdu, sonra elini bıraktı ve yürüdü gitti. Tabaktan bir parça daha çikolata alırken göz ucuyla ona baktım. Nedense pek de umutsuz görünmüyordu. Yüz ifadesini tanımlamak için bir kelime seçmem gerekseydi, sanırım 'ilgisini çekmiş' derdim, ama bunun nasıl olabileceğini anlamadım.

Saksı bitkilerinin arasından arkadaşlarının yanına döndüğünü gördüm; o utançla sırtırken onlar da yuhalayıp sırtını sıvazladılar. Kendimden çok memnundum. Şimdi, nihayet, bu mesele sona erecekti. Bu gece başka dans daveti olmayacaktı.

Birkaç dakika sonra bir öksürük dikkatimi dağıttı ve başımı kaldırdığımda beni dansa kaldırmaya çalışan başka bir memurla karşılaştım. Onu bir yatak örtüsü gibi geri çevirdim. Ve ondan sonrakini de. Ve ondan sonraki de. Ve yüzbaşılardan albaylara, baylardan binbaşılara kadar beni takip eden diğer beyefendiler. İnanılmazdı - ne kadarını gönderirsem, o kadar fazlası her yerde ortaya çıkıyordu. Şimdiye kadar mesajı almışlardır diye düşünürsünüz.

Dans bağımlısı beyefendilerin saldırısına ara verildiğinde, yeşilliklerin arasından bir kez daha göz attım. Ella yine Sir Philip Wilkins'in kollarında pistte çırpınıyordu ve ilgiden bayılacak gibi görünüyordu. Sırttım. Toplum içine çıkmak ona iyi gelecekti. Belki biraz daha özgüven ve deneyim kazanırdı.

Ama gözlerimi toplanan misafirlerin üzerinde daha fazla gezdirdiğimde garip bir şey fark ettim: Teyzemi hiçbir yerde göremiyordum. Bu gerçekten de çok ilginçti. Ella, Maria ve Anne müstakbel kocalarını aramakla meşguldüler. Lisbeth elinden geleni yapıyordu ve Gertrude bile sessiz, yaşlı bir beyefendiyle dans ediyordu.

Teyzem böyle bir anda dans pistini zorlukla terk ederdi, tabii eğer...

Ve sonra arkamdan kıyametin sesi konuştu.

"Lilly - *Tanrı aşkına, dans etmeyi reddetmenle* ilgili duyduğum bu şey de ne?

Oh patlama!

~~**~*~*

Teyzem bir saksı bitkisinin arkasından, yalnız bir çöl kayasının arkasından çıkan bir akbaba gibi çıktı ve bana doğru yürüdü. Sağ elindeki ceza kılıcını ve sol elindeki teraziyi neredeyse görebiliyordum.

'Ee... merhaba teyze,' dedim. 'Bu güzel bir akşam. Harika bir balo, sence de öyle değil mi?

Ama anlaşılan teyzem şu anda konuyu değiştirmek istemiyordu. "Albay Remington'dan duyduğuma göre onunla dans etmeyi reddetmişsin.

"Um... sadece ondan mı?

'Evet, o... Bekle, ne demek *sadece ondan*? Dans etmeyi reddettiğiniz *başkalarının* da olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?

Koca ağzımı kapalı tutmadığım için kendimi tokatlayabilirdim. Genelde çekingen biri değildim ama halam olan ateş püskürten devasa ejderha karşısında sandalyeme sinmiş, gözlerimi kaçırmıştım.

"Ee... belki?

'Ya yaptın ya da yapmadın. Eee?' 'Yaptım.'

Kaç kişi? İki mi? Üç mü?

'Ee... daha çok... on üç gibi bir şey mi? Belki on dört?'

Teyzemin yüz ifadesini izlerken, evde olsaydık, verdiği tepki yüzünden kulak zarlarımın parçalanma tehlikesiyle karşı karşıya kalacağına gerçekten inanıyordum. Ancak tam o anda bir beyefendi içecek masalarına doğru ilerledi ve tabaklardan bir parça çikolata alarak teyzeme misafirlikte olduğumuzu ve hanımların misafirlikte öfkeli çığlıklar atmadıklarını hatırlattı.

Yavaşça, aramızda sadece birkaç santim mesafe kalana kadar bana doğru adım attı ve kulağıma doğru eğildi.

"Eğer başka bir kandırılmış beyefendinin sana talip olması gibi bir şansın olursa," diye kulağıma tısladı, "ya kabul edersin ya da seni odana kilitler, anahtarını da atarım, anlaşıldı mı?"

Solmuştum. Bakışımı yanlış yorumlayan teyzem memnun bir şekilde başını salladı. "İşte bu kadar. Parkta ya da bahçede aylaklık etmek yok, kütüphaneye gitmek yok ve hepsinden önemlisi o arkadaşlarıyla buluşmak yok.

Cevap olarak tek yapabildiğim titrek bir baş sallamak oldu. Teyzem tehdidinin gerçek gücünü bilmiyordu. Artık yükümlülüklerim vardı. Şımarık bir çocuk gibi odama kapanamazdım. Yarın işe zamanında gitmezsem, Bay Ambrose beni kesinlikle kovacaktı.

Kısa bir an için evden ayrılma fikri aklıma geldi - ama hayır. Henüz reşit bile değildim. Teyzem isterse beni geri getirebilir ve zorla odama kapatabilirdi. Gerçi geçimimi sağlamak için evi terk ettiğimi duyarsa, muhtemelen beni bir akıl hastanesine kapatırdı.

Sertçe yutkundum. Yapacak bir şey yoktu.

Dans etmek zorundaydım.

Bir erkekle dans et.

~~**~*~*

Altı ya da yedi dakika sonra genç bir subay bana yaklaştı ve selam verdi. Albay Malcolm. Onu Sir Philip'in tanıştırma selinden hatırlıyordum. Arkasında bir yerde, aralarında Teğmen Ellingham'ın da bulunduğu birkaç kişinin sessizce güldüğünü görebiliyordum. 'Bayan Linton? Bir sonraki dansı bana lütfeder misiniz?'

Subay kendini reddedilmeye hazırladı.

"Evet.

Bana baktı, belli ki şaşırmıştı. "Gerçekten mi?

Yüzümü buruşturdum. 'Evet, gerçekten. Evet dedim, değil mi?' 'Umm... evet, yaptın. Sadece...'

Ona gözlerimi devirdim.

"Şu işi bir an önce bitirelim, olur mu?

Müzik çalmaya başladı. Ayağa kalktım ve arkadaşları şaşkınlık içinde beni izlerken, şaşkın subayı elinden tutup dans pistine çektim.

"İyi, sağlam botlar mı giyiyorsun? diye sordum.

"Çizme mi? Genç adam giderek artan bir şaşkınlıkla bana baktı. 'Evet, hanımefendi. Neden?'

'Çünkü hayatımda daha önce hiç dans etmedim ve muhtemelen zamanın yarısında ayağına basacağım. Kalıcı olarak yaralanmanı istemiyorum.'

Küçük bir çocuk gibi sıırttı. "Sorun değil. Benim için sorun değil. Ben bir süvari subayıyım, biliyorsun değil mi? Şimdiye kadar üç kez ayağıma bir at bastı. Bir attan daha ağır olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?'

Birden ne söylediğinin farkına vararak kızardı.

"Özür dilerim hanımefendi. Bunu ima etmek istememiştim... şey...'

İstmeden de olsa sırtıtmak zorunda kaldım. Her şeye rağmen bu o kadar da çileli olmayabilirdi.

'Hmm...' diye cevap verdim, soruyu düşünüyormuş gibi yaparak. 'Hayır, bir at kadar ağır olduğumu sanmıyorum. Ama neredeyse.

Adam rahatlamış bir şekilde gülümsedi. "O zaman attığım her adıma dikkat edeceğim.

Dans ettik. O kadar da korkunç olmadı. Albay Malcolm -bir erkeğe göre- nispeten sessiz ve terbiyeli biriydi. Beni zorlamadan doğru yönü gösterdi ve ayak parmaklarını çiğnediğimde şikayet etmedi. Dörtlüyü bitirdiğimizde, çok centilmen bir tavırla beni selamladı ve hafif bir gülümsemeyle bunun çok yeni bir deneyim olduğunu söyledi.

Sonraki partnerlerim o kadar uyumlu değildi. Teyzem saksı bitkilerinin gölgesinden beni izlerken, dans etmeyi bir kadını satranç tahtasındaki bir taş gibi itip kakmaktan ibaret sanan çeşitli erkeklerle güreştim. Ne zaman fazla zorlayıcı olsalar, topuğumu iyi kullanır ve beyefendinin ayaklarına sağlam bir tekme atar ya da yelpazemle kaburgalarını dürtmeye çalışırdım. Bu, erkek canavarların çok tatmin edici inlemelerine yol açıyordu. Bu şekilde yaklaşık bir saat dans ettim. Ter alınımdan aşağı damlamaya başlamıştı. Teyzeme yalvaran bir bakış fırlattım.

Başını iki yana salladı.

Ben de yanımdaki beyefendiye gülümsedim ve evet, bu dansı onun yapabileceğini söyledim. Mücadele gücüm tükenmeye başlamıştı. Tekmelerim giderek güçsüzleşiyordu. Yarım saat sonra tekrar teyzeme döndüm, bu kez ellerimi kavuşturarak yalvardım.

Bir an düşündü - sonra başını salladı.

Tanrı'ya şükür! Özgürdüm. Ne mutluluk.

Sendeleyerek içecek masalarının yakınındaki bir sandalyeye uzandım ve arkama yaslanıp gözlerimi kapattım. Dans etmenin bu kadar yorucu olabileceğini kim bilebilirdi ki? Kendinize uygun bir bekâr bulmak için yapmanız gereken Şey buyusa, daha fazla bayanın kendi işini bulmaya karar vermemiş olmasına hayret ettim. Bununla karşılaştırıldığında, Bay TaŐsurat Ambrose için çalışmak bile bir parça çikolatalı kek gibi görünüyordu.

Ayakkabılarımı çıkarabilir miyim? Ayaklarım ağrıyordu ve onlara biraz yer ve hava vermeyi çok istiyordum. Ama teyzemin görgü kurallarıyla ilgili verdiği derslerin hiçbirinde bu konu yer almamasına rağmen, bir Şekilde ayakkabılarınızı çıkarıp ayaklarınızı yan masaya koymanın sosyete balolarında kabul edilebilir bir davranış olarak görülmediğine inanıyordum.

Tek tesellim, diye düşündüm sırtarak, partnerimin ayaklarının Şu anda benimkilerden çok daha fazla acıyor olacağını bilmemdi. Bir kız için gerçekten sağlam topuklar kadar faydalı bir Şey yoktu.

'... ve iğrenç derecede kaba,' diye bir ses yorgunluğumun sisi arasından beynime doğru yol aldı. G z kapaklarım çırpınarak açıldı. Ses en yakın saksı bitkisinin arkasından geliyordu. Normalde kulak misafiri olan biri değildim. Normalde insanların söyleyecek ilginç bir Şeyleri olmazdı. Ama bu, bir kulağı açık tutmanın ilginç olabileceği o nadir durumlardan birine benziyordu. Ne de olsa kabalıktan bahsediyorlardı. Benim hakkımda konuşuyor olabilirler.

'Evet, ben de öyle duydum,' Leydi Metcalf'inki olduğunu anladığım başka bir ses duydum. "Ama bazı... kurtarıcı özellikleri var.

Oh. Ben değil. Aptal bir adam hakkında konuşuyorlardı. Tartışmaya olan ilgimi kaybederek yavaŐa ayağa kalktım ve başka bir içecek masasına doğru uzaklaşmaya başladım. Bir sonraki cümleyi neredeyse yakalayamıyordum.

"Ama içinizden biri bana onun nesinin bu kadar büyüleyici olduğunu söyleyebilir mi? Başka bir ses daha sordu. 'TaŐradan yeni döndüm ve tüm Londra'nın onun hakkında konuşmalarla alkalandığını gördüm. Yani, Bay Rikkard Ambrose'u bu kadar özel kılan nedir?

 zlerimde donup kaldım.

Bay Rikkard Ambrose'un Günahları

"Duymadın mı?

Ses neşe ve dedikodu doluydu. Dedikodu yapan hanımların arkasına saklandıkları saksı bitkisine o kadar hızlı bakıyordum ki kimin konuştuğunu gördüm. Brandon Düşesi'ydi. Ses tonundan tahmin edebilmeliydim.

Soruyu soran kişi olduğu belli olan Leydi Allen'ın yüzü biraz kızardı. "Şehre geldiğimden beri duyduklarıma göre, Londra'nın en zengin adamlarından biri olduğu söyleniyor," dedi savunmacı bir tavırla.

"En zenginlerden biri mi? Düşes güldü. Bu ses bende neredeyse tekrar uzaklara gitme isteği uyandırdı ya da en azından devam ettiği sürece kulaklarımı tıkamak istedim. 'Canım, kaynaklarımın bana söylediğine göre, o en zengini. Servetinin eşi benzeri yok. Onun eline su dökebilecek sadece bir kişi daha var.

Leydi Allen'ın ağzında küçük bir 'O' harfi oluştu ve gözleri büyüdü.

Ve utanarak itiraf etmek zorundaydım: Hayatımda bir kez olsun Leydi Allen ve Brandon Düşesi gibi hissetmişim. Dehşete kapılmışım ve sırtımdan aşağı soğuk bir ürperti akıyordu. Bay Ambrose hakkında daha fazla şey duydukça, daha zengin ve güçlü görünüyordu. Bütün bu zenginlik nereden geliyordu? Onun sadece büyük bir mülkün varisi olduğuna inanamıyordum. Eğer serveti mirastan geliyorsa neden şehirdeki o anıtsal binaya sahip olsun ki? Ve bütün o insanlar orada ne yapıyordu, aceleyle evrak taşıyorlardı?

Saksı bitkisinin arkasındaki küçük tartışma grubunun üçüncü üyesi de benzer sorulara sahip görünüyordu.

"Evet, evet. Bu sesi tanıyordum. Yeşilliklerin arasından bakarken Leydi Metcalf'ın yelpazesini salladığını gördüm. 'Ama servetinin nereden geldiğini bilen var mı? Söylemeliyim ki, dürüst bir para olmadığına ve bir beyefendi olmadığına dair şüphelerim var. Onu defalarca balolara ve tiyatroya davet ettim ama bir kez olsun davetimi kabul etmedi. Cevap bile vermedi! Bu ne cüret! Onunla ilgili bir bit yeniği olmalı diyorum, böyle alçakça bir davranışı açıklamanın başka yolu yok.

Bazı nedenlerden dolayı bu sözler yüzümde bir gülümseme belirmesine neden oldu. Birdenbire işverenimi biraz daha fazla sevmeye başladım. Sadece birazcık.

"Şey..." dedi düşes, "Şok edici bir bilgiye sahibim ve paylaşmaya hazırım, ama siz de

"Dedikoducu gibi görünmek istemediğim için önce beni rahatsız edin.

"Evet? Leydi Metcalf hevesle yaklaştı. "Bir şey mi biliyorsunuz Düşes?

Beni fark etmemeleri için dua ederek dikkatlice saksıya daha da yaklaştım. Düşes tam bir dedikodu hazinesiydi ve ilk kez söyleyecekleri gerçekten ilgimi çekmişti. Hem de çok.

"Gerçekten yapamam," diye itiraz etti. "Bu sadece bir söylenti ve ben asla kimseye iftira atmak istemem.

İnsanların yüzleri seğirmeden nasıl yalan söyleyebildikleri şaşırtıcı. Leydi Metcalf ona, "Söylemeyeceğiz," diye güvence verdi.

'Evet,' diye onayladı Leydi Allen. 'Bizi bilirsiniz. Dedikodu yapmayız. Gerçekten, gerçekten şaşırtıcı.

'Pekala... tamam, eğer söylediğim hiçbir şeyi tekrarlamayacağınıza söz verirsiniz. 'Söz veriyoruz,' Leydi Metcalf hevesle başını salladı.

"Bu sadece bir söylenti, dikkatinizi çekerim ve elimde herhangi bir kanıt yok. Düşes, arkadaşlarının hevesli bekleyişinden gurur duyuyordu.

"Kuzey'deki Ambros'larla bir ilgisi var mı? Leydi Metcalf tahmin etmeye çalıştı. "Sanırım çok iyi bir aile.

"Yüce Tanrım, hayır, canım. Kuzey Ambroses mi? Kont'un ailesi mi? Mali sıkıntılarını atlatmış olabilirler ama sizi temin ederim ki Bay Ambrose'un sahip olduğu türden bir paraya sahip değiller.

'Ama servetini onlardan miras almadıysa, nereden geldi?

Düşes gülümsedi. Sesini alçaltarak şöyle dedi:

"Şok edici olan da bu. Duydum ki,' diye devam etti sesini daha da alçaltarak, sadece bir fısıltı haline gelene kadar, '*ticaretle* uğraşıyormuş!

İki bayan şok içinde soluk soluğa

kaldı. "Kesinlikle hayır!

"İnanılmaz!

"Ve *ticaret*. *İmalat ve sanayiye yatırım yapıyor*. Hayal edebiliyor musunuz?"

Leydi Metcalf kendini yelpazelemeye başladı. 'Dur, lütfen, dostum. Yoksa bayılacağım. Bir insan kendini bu kadar aşağılayabilir mi...'

Düşes uğursuz bir sesle, 'Daha kötüsünü duymadınız,' dedi. "Canım, *bundan* daha kötü ne olabilir ki?

"Çok güvenilir bir kaynaktan, gençliğinde gerçekten para için *çalıştığını*, *el emeği* ile *çalıştığını* duydum.

"Tanrım!"

"Tanrım!

Düşes neşeyle, 'Evet,' diye tekrarladı. '*Yaşamak için çalıştı!* Sıradan işçi sınıfından insanlar arasında! Bu pek de inandırıcı değil, öyle değil mi?

"Lütfen, bize merhamet edin, durun!

'Ve burada Birleşik Krallık'ta bile değil - eski sömürgelerdeki vahşi bir yerde!

"Aman Tanrım, o korkunç yeri kastetmiyorsunuz... insanlar oraya ne diyordu?

"Amerika Birleşik Devletleri".

Tanrım, evet. Lütfen, Düşes, daha fazla değil. O yerin düşüncesi bile beni ürpertiyor!"

"Orada bir kralları bile yok, değil mi?

'Daha da kötüsü, canım! Öğleden sonra çay bile içmiyorlar'.

Ondan sonraki konuşmanın çoğunu yakalayamadım. İtiraf etmeliyim ki çok şaşırmıştım. Vay, vay, vay... bir zamanlar ücret karşılığı çalışmış ve zirveye giden yolu kazanmış bir beyefendi. Ne kadar yeni bir fikir. Bir sırtışı bastıramadım. İngiliz üst sınıfının geleneklerini böylesine çiğnemeniz ne kadar da yaramazca, Bay Ambrose.

Ama sonra iyi ruh halim kayboldu ve ani bir öfkeye kapıldım. Bu ne cüret? Kendisi de aynı şeyi yapmışken beni ve hayatımı kazanma çabamı yargılamaya nasıl cüret ederdi? Evet, ben bir kızdım ve o bir erkekti, ama görünüşe göre bir beyefendiydi. Bir beyefendinin geçimini sağlamak için çalışması, bir kadının bunu yapmasından neredeyse daha tuhaftı. Ve bu arada, nasıl bu kadar zengin olmuştu? Sekreter olarak çalışmış olamazdı, bu çok kesindi.

"Hakkınızdaki gerçeği öğreneceğim Bay Ambrose," diye yemin ettim kendi kendime. 'Ve beni kabul etmenizi sağlayacağım. Hoşunuza gitse de gitmese de siz benim özgürlük biletimsiniz.

~~**~*~*

Balo yaklaşık üç ay sonra sona erdi. Her ne kadar muhtemelen sadece birkaç saat sürmüş olsa da bana öyle geldi. Dışarıda sadece bir, iki, üç, dört, yedi, on bir ve yirmi beş numaralı hizmetkârlar tarafından değil, aynı zamanda coşkulu Sir Philip Wilkins tarafından da yönlendirildik.

Ella'ya anlamlı gülümsemeler atıyor ve aşırı büyük kulaklarını sallıyordu. Gerçi ikincisini kasıtlı olarak yapmadığını düşünüyorum. Dışarıda, bizi eve götürmesi için şahsen arabalarından birini çağırdı - ve aynı arabayı da değil, daha büyük ve daha lüks bir versiyonunu.

Eve dönüş yolundaki oturma düzenimiz öncekinden oldukça farklıydı. Şimdi, Anne ve Maria bir tarafta yerlerini almış, üzerlerine yayılan kötü ruh haliyle herkesi uzak tutarken, geri kalanımız rahat bir şekilde onların karşısına yerleştirilmişti. Gelirken olduğunun aksine, teyzemiz ikizlere ikinci bir bakış bile atmadı. Ella'nın evlilik olasılıklarını düşünmekle meşguldü.

'...seninle üç kez dans etti, Ella, bir düşün! Üç kez. Sana yaptığı iltifatlardan bahsetmiyorum bile,' diye mırıldandı. Müstakbel yeğeninin zenginliğini düşünürken gözlerindeki altın parıltısını neredeyse görebiliyordum.

Ella biraz şaşkınlıkla başını salladı. 'Gerçekten de çok dikkatliydi. Tüm konuklarına ne kadar iyi davrandığını düşünürsek, balosunda bu kadar çok güzel hanımın olması şaşırtıcı değil.

Teyzem güldü. Boğulan bir akbabanın sesine benziyordu.

"Ah, canım. Diğer hanımlardan herhangi birine bu kadar ilgi göstereceğinden şüpheliyim'.

'Ama teyze... benimle ne gibi özel bir ilgisi olabilir ki?

Bu halamı tekrar güldürdü, sonra da yeğenine göz kırptı. Göz kırpma konusunda da gülme konusunda olduğu kadar yetenekliydi.

'Elbette, elbette canım. İhtiyatlı davranmakla çok akıllıca davranıyorsun.

Ella bu sözlerle daha da ÇaĞırmıĞ görünüyordu. Anne ve Maria hançer gibi ona bakıyor, bir insanın gerçekten bu kadar masum olabileceğine inanmaktansa onun samimiyetsizliğine inanmayı tercih ediyorlardı. Ben de buna inanmakta güçlük çekiyordum - ama ne yazık ki doğru olduğunu biliyordum. Bahsettiğimiz kişi Ella'ydı. Üst kattaki odamıza güvenle çıktığımızda küçük kız kardeşime erkekler hakkında bir ders vermeye karar verdim.

Eve döndüğümüzde, yatağa girmemiz biraz zaman alacak gibi görünüyordu. Önce teyzemin aceleyle amcama gidip baloda olan her şeyi anlatması gerekiyordu. Sonra aceleyle aşağı inip bize baloda olan her şey için ne kadar sevindiğini anlatması gerekti, bunların çoğunu uydurmak zorunda kaldı çünkü amcam muhtemelen onun sevincine karşılık olarak iki kelimeden fazlasını söylemedi.

Ve sonra.

Sonra çiçekler geldi. Kapı çaldığında teyzemi bir nebze olsun sakinleştirmeyi başarmıştık. Hepimiz bu geç saatte kimin aradığını o kadar merak ediyorduk ki, Leadfield koridorda ayaklarını sürüyerek ilerlerken hepimiz ön kapıyı görebilmek için koridorun girişinde toplandık.

Dengesini kaybedip düşmeden kapıyı açabileceği bir pozisyona gelmek için manevra yapması biraz zaman aldı ama sonunda başardı. Kapı açıldı ve dışarıda elinde renkli ve devasa bir şey taşıyan genç bir adam durdu.

"Bayan Ella Linton için," dedi ve büyük şeyi, ağırlığın altında sallanan Leadfield'a doğru itti.

"Teşekkür ederim," dedi yarı eğilerek. "Hemen teslim edeceğim.

Hepimiz aceleyle koridora çıktığımızda Leadfield kapıyı zor kapatmıştı. Teyzem hücumun başındaydı.

"Ee, Ella?" diye sordu arka planda kendini tutan küçük kız kardeşime. 'Bak bakalım bir kart var mı! Bak bakalım kimden gelmiş. Çabuk, çabuk! Ella temkinli bir adımla öne çıktı ve sallanan Leadfield'ın elindeki devasa buketi aldı. Çiçekleri ve diğer şeyleri seven biri için oldukça etkileyiciydi. Birkaç sarı çiçek, düzinelerce beyaz çiçek ve en tepede de çok romantik olması gereken o kırmızı dikenli şeylerden biri. Ne deniyordu onlara? Ah evet, güller! Gülün hemen yanında, buketin içinden bir kart çıktı.

Ella bir eliyle devasa çiçek aranjmanını tutmayı başarırken diğer eliyle kartı aldı, açtı ve okudu:

"Gelmiş geçmiş en harika dans için. Sir Philip."

"Aww! Teyzem ellerini çırpı, gözleri zafer ve anlatılmamış zenginlik vaadiyle parlıyordu. 'Biliyordum! Ondan geldiğini biliyordum. Ne güzel çiçekler! Ve aynı akşam, Ella, bir düşünsene! Yarın küçük bir şey göndermesini bekliyordum ama aynı akşam... Bu umut verici, gerçekten umut verici.

"Ne için söz veriyorsun teyze? Ella sordu.

Ama teyzem yine göz kırptı ve kendi kendine mırıldanarak aceleyle uzaklaştı: 'Saint Paul Katedrali! Evet, daha azı olmaz. Saint Paul Katedrali'nde olmalı ve olacak. Ve tüm eski arkadaşlarım orada olacak. Bayan Gullifer'in yüzünü şimdi görebiliyorum, kıskançlıktan yemyeşil olacak...'

Anne bir kaplanı bile korkutabilecek bir gülümsemeye küçük kız kardeşine yaklaştı. 'Tebrikler, kardeşim. Gerçekten çok güzel çiçekler.

"Teşekkür ederim," dedi Ella ciddiyetle, yüzü kızararak.

"Gerçekten inanıyorum ki," dedi Anne, "bu buket benim elimdekinden bile daha büyük olabilir.

"Ne?

"Bilmiyor muydun? Mümkünse, Anne'in gülümsemesi daha da iğrençleşti. "Sör Philip üç gün önce bana buna çok benzeyen bir buket gönderdi, ondan bir gün önce de Maria'ya. Çiçek dağıtmayı seviyor gibi görünüyor.

"Oh," dedi Ella. 'Seninki o kadar büyük olmadığı için üzgünüm. Benimkini ister misin? Benim için sorun olmaz.

Kendimi duvara yaslamak zorunda kaldım, yoksa sessiz kahkaha nöbetlerinden yere yığılabilirdim. Anne'in asit ekşi yüzü bir tabloydu!

"Kendine fazla güvenme küçük kardeşim," diye tısladı, eteklerini topladı ve Maria'yı da arkasına alarak hızla uzaklaştı. Ella arkalarından baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı, sonra bana döndü.

"Bu neyle ilgiliydi?" diye sordu.

Diğer elimle gülümsememi gizlemeye çalışırken soruyu geçiştirdim. "Bir gün, hazır olduğunda sana açıklayacağım.

"Çok teşekkür ederim.

Birbirimize daha çok şey söyleyebilirdik ama o anda teyzem tekrar odaya daldı.

'Oh Ella, Ella bir tanem! Harika değil mi? Ne güzel çiçekler! Bana tekrar gösterir misin? Onlar için bir vazo bulmalıyız, böylece ziyarete geldiğinde görececek...'

Hâlâ aşırı heyecanlı bir topaç gibi dönüyordu, sesi huzur içinde yatmayı düşünemeyeceğim kadar yüksekti. Ben de amcamın kütüphanesinden bir kitap aldım ve bahçeye çıktım. Son zamanlarda en sevdiğim hobime istediğim kadar düşkün değildim. Çok fazla şey oluyordu. Ama en azından şimdi yatmadan önce birkaç saatim vardı.

Sence ne seçmiş olabilirim? Uzun boylu, esmer ve yakışıklı yabancılara aşık olmayı ele alan harika bir romantik roman mı? Hayır, teşekkür ederim! Hayatımdaki tek bir uzun boylu ve esmer yabancı yeterliydi. Bu kitaplar bir dosya sisteminin nasıl düzenleneceği konusunda yardım etseydi, bu bir şey olurdu. Ama yıllar önce tek bir bakışları, tek ilgilendikleri şeyin bahçelerde dolaşmak ve erkeklerin peşinden koşmak olduğunu söylemeye yetmişti.

Başka tür bir masalı tercih ederdim: babamın eski kitap koleksiyonundan bir dünya atlası. Tam benim tarzım bir kitaptı: şovenist kahramanlar, duygusal kadın kahramanlar ve macera vaat eden bir sürü garip, yabancı ülke. Keşke oraya gerçekten gidebilseydim - tıpkı uzak diyarlara giden bir gemiye gizlice binmek için erkek kılığına giren Anne Thornton gibi! Hayatım boyunca, birkaç yıl önce onun hikâyesi gazetelerde yer aldığı kadar kıskançlık hissetmemiştim. Afrika'nın içlerine ya da Kanada'nın keşfedilmemiş, buzlu bölgelerine yapılacak bir yolculuğun ne kadar heyecan verici olabileceğini hayal bile edemezdim. Kasvetli Londra'dan çok daha heyecan verici olacağından emindim.

Yavaşça bahçede dolaştım ve teyzemden kaçmak istediğimde sık sık oturduğum bir çalı kümesinin arkasındaki çimlere yerleştim. Ayın ışığı görebilmek için yeterliydi, ben de Atlas'ı açtım ve sayfalarını karıştırmaya başladım.

Kendimi Çin'de, Pekin ve Quingdao arasında bir yerde kaybetmeyi henüz başarmıştım ki düşüncelerim Asya'daki cennetten Ella'ya geri çekildi. Kitabıma konsantre olmaya çalıştım ama yapamadım. Zavallı, masum Ella. Baloda gördüklerimden sonra Sör Philip'in gözünün onun üzerinde olduğu gün gibi ortadaydı. O sadece umutsuzca bilgisizdi. İçimi çektim ve sayfayı çevirdim. Onunla konuşmam ve kadınlarla erkekler arasında neler olup bittiğine dair birkaç şey açıklamam gerekecekti. Teyzem yatağa girip yolumdan çekilmiş miydi?

Tam Quingdao'dan Hong Kong'a geçmek üzereydim ki bahçeden gelen bir ses beni rahatsız etti.

"Psht!

Daha doğrusu, ses beni rahatsız etmedi - ama bunun bir *erkek* sesi olduğu gerçeği. Kesinlikle uşak Leadfield değildi! Peki ya amcam? Bahçede ölü olarak görülmezdi. Tanrı aşkına kim...

'Psht! Buradayım, aşkım.'

Aşkım mı? Şimdi işler biraz karışmaya başlamıştı! Dik oturdum ve yeşilliklerin arasından baktım ama kimseyi göremedim. Ve bir sonraki anda bakmayı bıraktım, çünkü duyduklarım bana adamla ilgili her şeyi unutturdu.

'Buradayım! Buradayım aşkım,' diye cevap verdi sevgilisinin çağrısına küçük kız kardeşim Ella'nın tatlı, masum ses tonuyla.

Atlası ayağımın üstüne düşürdüm.

Uygun Olmayan Talipler

"Ah!

"Neydi o, aşkım? Kendine zarar verdin mi?" 'Hayır, sevgili Ella. Neden sordun?"

"Birinin ağladığını duyduğuma yemin edebilirim.

"Seni gördüğümde kalbim sevinçten ağlamış olmalı, benim biricik, en güzel Ella'm!

Kalbi mi? Daha çok ayağım! Çalıların arkasında tek ayağımın üzerinde zıplıyordum, daha fazla bağırarak için elimi ağzıma kapatmıştım. Neredeyse devriliyordum ama bir ağaca tutunup kendimi sabitleyebildim. Birkaç metre ötede, çalıların arasında, ıslak çimlerin arasından süzülen bir elbisenin yumuşak 'şıpırtısını' ve bahçede aceleyle ilerleyen küçük kız kardeşimin hafif ayak seslerini duyabiliyordum.

"Oh Ella!"

"Oh Edmund!

Edmund mu? *Edmund mu?*

İki çalının arasından bakarken, kız kardeşimin bahçemizi komşularımızın bahçesinden ayıran ferforje çitin önünde durduğunu ve sanki onu dünyada arzuladığı her şeyden ayıran bir hapishane parmaklığıymış gibi karmaşık demir işçiliğine tutunduğunu görebiliyordum. Gerçekten de, çitin ötesinde komşumuzun oğlu Edmund Conway duruyordu ve yüzünde sadece "büyülenmiş" olarak tanımlayabileceğim bir ifadeyle küçük kız kardeşime bakıyordu.

Eww!

"Ah Ella," dedi yine. "Ah

Edmund.

"Ah aşkım.

"Canım benim.

Bunu zaten söylemişlerdi, değil mi? Neden tekrarladılar? Onların derdi neydi? Çalıların arasından gözlerimi kısarak onlara daha iyi bakmaya çalıştım. Hasta mıydılar acaba? İkisi de kesinlikle biraz deli görünüyordu. Yüzlerinde aptalca bir gülümseme vardı ve sanki etraflarında ağaçlar, kuşlar ve daha bir sürü ilginç şey olan güzel bir bahçe yokmuş gibi birbirlerine bakıp duruyorlardı. Edmund'un durumunda bunu anlayabilirdim - küçük kız kardeşim göz alıcı biriydi. Ama Ella'nın bariz bakışları için gerçekten bir mazeret yoktu. Komşumuzun oğlu mükemmel bir çocuktü.

Sıradan bir erkek örneği: kahverengi saçlar, kahverengi gözler, iki bacak, iki ayak ve omuzlarının üzerinde bir baş. Böyle bir bakışı haklı çıkaracak hiçbir özelliği yoktu. İlginç bir kamburu ya da burnunda bir çıbanı bile yoktu.

"Gerçek bir hanımefendi olmaya doğru gidiyorsun, Ella," dedi Edmund, sesi duygu yüklüydü. "Güzel arabanla ayrılırken seni evden izledim.

Onu mu izledi? *Onu mu izledi, kötü adamı mı?*

"Önemli bir şey değil," dedi kızarak, alındığından bile değil, hayır! Bu inandırıcı mıydı? Gerçekten de memnun olmuştu! 'Gördüğünüz bizim arabamız değildi. Sör Philip Wilkins'in arabasıydı. Tüm ailemi bu akşamki balosuna davet etti.

"Bir balo mu? Edmund bir Shakespeare oyuncusunun acıklı haliyle içini çekti. 'Baloya gidip seninle dans edebilmeyi ne kadar isterdim. Seni bir kez olsun kollarıma alabilmeyi ne kadar isterdim. Ama her zaman bu şeytani demir bariyer bizi ayır tutuyor!

Gözlerim ikisinden, Conway'lerin bahçe kulübesinin duvarına yaslanmış, on adım kadar ötedeki merdivene kaydı. Neredeyse bir şey söyleyecektim ama akıllıca davranarak ağızımı kapalı tuttum.

"Bizi ayıran sadece bu demir duvar değil, aşkım, senin de çok iyi bildiğin gibi," dedi Ella. Gözlerinde parlayan bir şey vardı. Gözyaşları mı? Gözyaşları! O haydut küçük kız kardeşimi ağlatmayı başarmıştı! Oraya gidip şemsiyemle kafasına vurmak için çok istekliydim ama olduğum yerde kaldım. Sol ayağım Atlantis çarpışmasından hâlâ hasarlıydı ve burnumun üzerine düşmeden oraya kadar gidebileceğimden hiç emin değildim.

"Birbirini seven iki kalbi başka ne ayırabilir? Edmund sordu. 'Ella... seni seviyorum. Öleceğim güne kadar seni sevmekten başka bir şey istemiyorum.

Bir kız kardeşten garip bir ses duydum. Hıçkırık mı? Hayır... Daha çok acıdan nefes nefese kalmış gibiydi. Ama neden acı çeksin ki? Kan ya da başka bir yaralanma belirtisi görmedim.

"Ah Edmund, benimle böyle konuşma, yalvarırım!"

"Neden? Beni sevmiyor musun?"

Gerçekten yaralı görünüyordu. Hayır, bundan daha fazlası... yıkılmış. İçimi hafif şüpheler kemirmeye başlamıştı. Ya çok iyi bir oyuncuydu ama ben onun yeterince zeki olduğunu düşünmüyordum ya da o gerçekten... Hayır! Hayır, bu olamazdı.

"Tabii ki! Ella çitin demir direklerini daha da sıkı kavradı ve parmak eklemleri bembeyaz oldu. 'Elbette seni seviyorum, Edmund! Bütün kalbimle!

'O zaman neden aşkımızı gölgelerde saklıyoruz, sevgilim? Düşünsene, o baloda seninle dans eden ben de olabilirdim.

'Edmund, lütfen! Bu cazip hayallerle beni baştan çıkarma!'

"Ama neden olmasın?" Sesindeki umutsuz coşku beni etkilemeye başlamıştı. Ya hemcinslerinin yüzde doksan dokuzu gibi iğrenç, şehvet düşkün bir çapkın değilse? Ya küçük kız kardeşimi gerçekten seviyorsa? Bu ihtimal beni ürpertti. Ve daha da kötüsü... Ya *kız kardeşim de* onu gerçekten sevdiyse?

'Neden, sevgili Ella, sana olan aşkımı açıkça ilan etmeyeyim? Ailem zengin değil ama durumumuz yeterince iyi ve ben de genç yaşına rağmen saygın bir adamım. Neden senin sevgini kazanmayayım ki?

"Sende zaten var.

Edmund sanki bir uçurumdan bilinmeyen bir okyanusa atlamaya hazırlanıyormuş gibi derin bir nefes aldı.

"Demek istediğim, Ella, neden senin sevgini kazanmayayım... ve elini?

Ella soldu ve sadece çitin demir direklerine tutunduğu için dik durmayı başarabildi. Genç Edmund'u pataklama arzusu anında yeniden canlandı. Onu üzme nasıl cüret ederdi!

"Edmund," dedi Ella, küçük sesi titreyerek, "bunun olamayacağını biliyorsun. "Ama beni sevdiğini söylüyorsun?

"Bir kız kardeşin erkek kardeşine yapacağı gibi.

Bu kez solgunlaşan Edmund oldu. Evet! Evet! Şimdi nasıl bir his olduğunu biliyorsun, seni şovenist bekar oğlu bekar!

Ella! Ne söylediğini bir düşün. Kalbimi delmek mi istiyorsun?' 'Keşke seni başka türlü sevebilseydim, Edmund. Çok isterdim, çaresizce isterdim. Ama yapamam.'

"Neden olmasın?" Birden yanaklarına yeniden renk gelen genç alçak öne doğru bir adım attı. Şimdi neredeyse çitin dibindeydi, küçük kız kardeşinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Yaralı ayağına şiddetle masaj yapıyor, gerekirse saldırmaya ve onu şeytani pençelerinden kurtarmaya hazırlanıyordum.

"Aramızda aşılmaz bir bariyer var, Edmund. "Onu yıkacağım, aşkım.

"Yapamazsın, sevgilim.

"Yapabilirim ve yapacağım.

Şimdi Ella'nın yüzünden yaşlar süzülüyordu.

"Doğumumuzu nasıl yıkarsın Edmund?

'Doğumumuz bizi ayırmıyor. Biz ruh eşi olarak doğduk.

"Biz ayrı dünyalarda doğduk, Edmund. Ben soylu bir aileden geliyorum. Sen, göğsünde bir kralın ruhu yaşıyor olsa da, bir tüccarın oğlusun.

'Dürüst ve başarılı bir tüccar. Alışkın olduğunuz tarzda size destek olabilirim. Böyle olmasaydı sizin gibi bir hanımefendinin elini tutmaya cesaret edemezdim.

"Ah Edmund! Küçük kız kardeşimin alt dudağı o kadar acıyla titredi ki neredeyse ben de ağlamaya başlayacaktım. Sadece bu saçmalığın romantik bir zırvalıktan başka bir şey olmadığını bilmek saygınlığımı kaybetmemi engelledi. 'Sana bunu binlerce kez söyledim. Ailenizin zenginliği önemli değil. Beni rahatsız eden ailenizin konumu. Senin iyi, nazik ve sevgi dolu biri olduğunu biliyorum ama rütbe ve soyağacını her şeyin üstünde tutan teyzem için bunların hiçbir önemi yok. Eğer sıradan bir tüccarın oğlu olan sana olan aşkı öğrenirse, birbirimizden ayrılırız ve bir daha asla görüşemeyiz.

'Yani bu mu? Bu yüzden mi aramızdaki bağdan kimsenin haberi olmamalı?' "Hiç kimsenin. Senden sonra gelen sevgili kız kardeşim Lilly bile,

Dünyada en çok sevdiğim Edmund bunu, karanlık ve günahkâr sırrımı biliyor. Onu kalbime yakın tuttum ve dünyadan gizlemek için çok kurnaz davrandım.

Elimle gözlerimi kapatarak çimlerin üzerine yığıldım. Evet, gerçekten de çok kurnazca - aile evinizin arka bahçesinde gizli bir aşk yürütmek. Yani, sevgili küçük kardeşim, *birinin* seni orada keşfetmesi ya da dinlemesi nasıl mümkün olabilir ki?

Zavallı Ella. Gerçek dünyada onu bekleyen birkaç kötü sürpriz olacaktı.

Sırt üstü uzandım ve konuşmalarını dinlemeye devam ettim. Bir yanımda Edmund'un kız kardeşime karanlık ve talepkâr tekliflerde bulunmasını bekliyordu. Ne de olsa o bir erkekti. Ama her iki tarafta da sadece çiçekli aşk itirafları vardı.

Birçoğunu.

Birçoğu gerçekten harika.

Belki de Edmund gerçekten iyi bir adamdı. Bu akşamdan önce kesinlikle öyle düşünmüştüm - küçük kızımda gözü olduğunu keşfetmeden önce

Kardeřim. Belki de onu hemen acımasız bir apkın olarak dűřűnmemeliydim. Duyabildiđim kadarıyla, biraz duygusal olsa da yeterince iyi birine benziyordu. Belki de ona henűz řemsiyemle vurmamalıyđım.

"Ama sűyle bana, sevgili Ella..." diye başladı, hafifçe kaşlarını çatarak. Başımı kaldırdım. Bu o aptalca ařk itiraflarından birine benzemiyordu. 'En azından bir kişiye sırrımızı aamaz mıyız? Abla, sanırım adı Lilly, kendisinden o kadar sevgiyle bahsetmiştin ki?

'Ah Edmund! Bunu yapmayı, sevgili kız kardeřime içimi dűkmeyi ne kadar çok isterdim!

"Hangisiydi bu arada? Henűz ailenizden herhangi biriyle tanıştırılma řerefine nail olmadım, onları daha geçen gűn sokakta gűrdűm.

Ella gűlűmsedi. 'Selamınıza karřılık veren oydu. Tek kiři. Ah, keřke ona o anda bana ne kadar bűyűk bir mutluluk verdiđini sűyleyebilseydim! Ona sevgimi açıklamayı, mutluluđumu onunla paylařmayı ne kadar isterdim!

'O zaman neden yapmıyorsunuz? Durumumuza sempati duyabilir.'

Dűřűnceli bir řekilde alt dudađımı iđnedim. Hmm. Belki, dostum. Eđer uslu durursan.

'Aynı zamanda değerli bir műttefik de olabilir, canım. Anlattığın kadar iyi bir hanımefendinin sűzlerinin teyzenin yanında bir ağırlığı olacağı kesin.

Oops. Korkarım o kadar şanslı değilim.

Çalıların arasındaki bir aralıktan Ella'ya baktım. Biraz endiřeli gűrűnűyordu. 'řey... Ona bizden bahsetmenin iyi bir fikir olup olmayacađını bilmiyorum. Lilly harika bir insan, sadece... bazen erkeklere karřı biraz űnyargılı olduđunu dűřűnűyorum.

Nasıl yani? Ben mi űnyargılıyım? Ben mi?

"Erkeklere karşı űnyargılı mısın, aşkım? Edmund kaşlarını çattı. 'Tam olarak anlayamadım. Geçmiřte bir erkek ona haksızlık mı etti?

"űyle deđil. Bence daha ziyade tűm erkeklerin sadece nefes alarak kendisine haksızlık ettiđini dűřűnűyor.

Edmund bu durum karřısında daha da řařkın gűrűnűyordu. "Neden?

Ella itlere doğru eğildi. Sanki çok yaramaz bir řey sűyleyecekmiř gibi hızla etrafına bakınırken, kelimeleri yakalamak için kulaklarımı zorlamam gerekecek kadar alçak bir sesle fısıldadı: 'Biliyor musun, sanırım gizliden gizliye bir erkek olmak istiyor. Yani bir erkek.

Ağzım açık kaldı. O kadar saçma şey varken.

Ciddi ciddi oraya gidip küçük kız kardeşime ağzının payını vermeyi düşünüyordum! Gerçekten de 'olmak istiyor'!

"Ne kadar tuhaf," diye yorumladı Edmund, hâlâ şaşkındı. Çalılarının arkasından ona ters ters baktım. *O* ne biliyordu ki? Oy kullanma ve geçimini sağlamak için çalışma izni vardı ve bu gerçeği gizlemesi gerekmiyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Ella hevesle başını sallayarak. 'Ancak yanılıyor olabilirim. Ve gerçekten böyle şeyler söylememeliyim. Ne de olsa kendi kız kardeşimin aklını kaçırmış olduğunu ima etmek bana yakışmaz. Gerçekten, derinlerde çok nazik bir ruhu var.

Gerçekten mi? Şu anda kendimi pek nazik hissetmediğim kesin!

'O zaman neden gerçeği ona açıklamıyorsun? Bu fikre alışması biraz zaman alabilir ama beni tanıdıktan sonra bu durum kesinlikle değişecektir.

O kadar emin olma.

'Belki, ama... sessizliğimi korumamın tek nedeni onun erkeklerle ilgili çekinceleri değil,' diye itiraf etti Ella. Etrafına bakınarak fısıltıyla devam etti: 'Bu karanlık sırrı bir başkasına açıklarsam, bir şekilde tüm dünyaya ifşa olacakmış gibi bir his var içimde. Bazen gölgelerde bizi izleyen ve söylediğimiz her gizli kelimeyi dinleyen uğursuz bir figür varmış gibi hissediyorum.

Vay, vay. Küçük kız kardeşim sandığımdan daha sezgiselmiş. Uğursuz bir figür olarak anılmaktan hoşlandığımı itiraf etmeliyim. İlginç bir çağrışımı vardı.

Peki şimdi ne yapacaksın, gölgelerdeki uğursuz figür? Kendime sordum. Kar gibi saf olduğunu düşündüğün küçük kız kardeşinin aslında bir adama sırlıklam aşık olduğunu ve kendi arka bahçende gizli bir aşk yaşadığını keşfettin! Bu konuda ne yapacaksınız?

Aklıma gelen ilk şey teyzeme söylemek oldu. Bu Edmund'un hain faaliyetlerine bir son verecek ve küçük kardeşim tehlikeden kurtulacaktı.

Ama sonra... Teyzeme prensip olarak hiçbir şey söylemedim ve şimdiye kadar benim için iyi işledi. Belki de bu durumda deneyimlerim bana rehberlik etmeli.

Ayrıca, iki sevgilinin birbirlerine bakarken yüzlerindeki ifadeye bakmak... gece buluşmalarına bir son vermeyi düşündüğüm için bile kendimi suçlu hissetmeme neden oldu. *Ben*, kendimi suçlu hissediyorum! Hiç hissetmedim

Suçlu! Suçlu hissetmem *gereken* bir şey yaptığımda bile. Ve bu durumda hissetmiyordum, değil mi? Sadece küçük kız kardeşimi korumaya çalışıyordum. "Psht. Edmund ona doğru yaklaştı. Onun elleri de demir direklerin etrafına dolandı. Parmakları artık birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı. 'Sakın aklından çıkmasın

Böyle karanlık düşünceler, aşkım. Kimse dinlemiyor. Sırrımız güvende.' Hmm... Öyle miydi?

Edmund Ella'ya kafamı sokacak bir kova bulmak istememe neden olan o duygusal şekilde gülümseyerek, "Daha mutlu konulardan konuşmalıyız," diye devam etti. 'Birlikte çok az zamanımız var - gününü bilmek istiyorum. Bugün büyük bir gün geçirdin, değil mi? İlk balon.

"Orada olmanı ne kadar isterdim," diye iç geçirdi Ella, sesi o kadar iğrenç bir şekilde özensizlikle doluydu ki, bir kova ve sessiz bir köşe için yoğun bir istek duymama neden oldu. "Seninle dans etmeyi çok isterdim.

Ben de öyle, inan bana aşkım. Ama bana nasıl olduğunu anlat. Çok beğeniliyor muydun? Bahse girerim diğer tüm hanımlar senin güzelliğini kıskanmışlardır.

"Hayır, tabii ki hayır! Ella kızardı, ama aslında Edmund gerçeklerden çok da uzak değildi. "Hem beyefendiler hem de hanımefendiler çok düşünceliydi, özellikle de ev sahibimiz.

Baloyu anlatmaya başladı: nasıl karşılandıklarını, her şeyin ne kadar görkemli olduğunu, Sir Philip'in kendisiyle dans etme nezaketini nasıl gösterdiğini. Edmund önce gülümsedi, ama Sör Philip'in bir başka dans için nasıl geri geldiğini her anlatışında gülümsemesi biraz azaldı.

"Bu... bu Sör Philip şimdiye kadar tanıştığım en özenli ev sahibine benziyor.

"Evet, kesinlikle. Ella tatlı tatlı gülümsedi. "Düşünsene Edmund, ben evinden ayrıldıktan sonra da ilgisi devam etti. Bana bir buket çiçek gönderdi.

Ancak bu sözler sevgilisi üzerinde ablamın beklediği kadar olumlu bir etki yaratmadı. Adamın rengi soldu ve bir adım geri çekildi.

"Çiçekler mi?" diye nefes nefese kaldı. "Aynı akşam evinize mi?

Evet Edmund. Ama aşkım, sevgili aşkım, sorun nedir? Birdenbire solgunlaştın. Söyle bana, hasta mısın? Seni rahatsız eden ne, aşkım? Neyin var?"

Edmund'un yüzüne bakınca sorunun ne olduğunu anladım. Belki de, sadece belki de, onu şemsiyemle bayıltmayacaktım. Görünüşe göre

benim verebileceğimden çok daha ölümcül bir darbe almış olsaydı - bir buket çiçek tarafından vurulmuş olsaydı.

'Tanrım, hayır,' diye fısıldadı ve çiçeklerin ne anlama geldiğini anladığını duyabiliyordum.

Ella genç adama bakıyordu, daha önce hiç görmediğim kadar derin bir endişe ve özlem küçük kız kardeşimin yüzünün her güzel çizgisine kazınmıştı. Bütün bu arka bahçe romantizmi meselesi bana şimdiye kadarki en saçma şey gibi görünse de, Ella'nın bu fikri paylaşmadığını fark ettim. Bu onun için ölüm kalım meselesiydi.

Birden ne yapmam gerektiğini anladım.

"Yanlış olan ne? Küçük kız kardeşim artan bir çaresizlikle tekrarladı. "Neden bu kadar solgunsun, aşkım?"

"Çünkü..." Edmund'un sesi kesildi ve yeniden başlamak zorunda kaldı. "Çünkü Sör Philip Wilkins'in..."

Cümlesini tamamlayamadan başını salladı.

'Oh, bazı şeyleri fazla yorumluyor olabilirim. Ama Ella, canım, sana başka çiçek gönderirse hemen bana söylemelisin.

Bir aktris, o anda Ella'nın yüzündeki mükemmel şaşkın masumiyet ifadesi için sağ kolunu verebilirdi. Ama sorun şuydu: Bu ifade sahte değildi.

"Çiçekler mi? Edmund, birkaç çiçeğin ne önemi olabilir ki?" "Bana söz ver aşkım," dedi Edmund hararetle. 'Eğer inandığım şey Doğru - oh, bu ihtimali düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor! Eğer düşündüğüm doğruysa, Sir Philip Wilkins'ten gelen her bir çiçek kalbime saplanan bir oktur.

"O zaman onları hemen çöpe atacağım," diye haykırdı Ella, gözleri yine yağlarla dolmuştu. "Birkaç çiçeğin benim için ne önemi var?"

'Hayır! Bunu yapmamalısınız. Şüphe uyandıracak hiçbir şey yapmamalısın. Başını demir direklere yaslayıp gözlerini kapatarak mırıldandı: 'Haklıydın. Ben sizin altınızdayım. Eğer teyzenin aklına kalbini bana verdiğine dair bir şüphe düşerse, aramızdaki her şey biter. Çiçekleri atma. Olağandışı bir şey yapma. Sanki ben yokmuşum ve sen de olması gerektiği gibi rahat, sorunsuz bir hayat sürüyormuşsun gibi davran.

Başımı salladım. Tanrım, bu iş biraz abartılı olmaya başlamıştı. Bütün insanlar aşık olduklarında böyle mi davranırdı, yoksa sadece Edmund mu böyleydi?

"Sen yokmuştun gibi mi davranayım?" diye bağırdı Ella. 'Edmund, sen olmasaydın hayatım bir hiç olurdu! Güneş doğmazdı ve tüm yiyecekler ağzımda küle dönüşürdü!

Evet. Görünüşe göre tüm insanlar böyle davranıyormuş.

Sonrasında olanlara pek dikkat etmedim. Çoğunlukla birbirlerini ne kadar sevdikleri, birbirlerine sahip olmazlarsa ne olacağı gibi bana oldukça saçma gelen şeyler hakkında konuşuyorlardı (çoğu oldukça gerçekçi görünmüyordu) ve sonra birbirlerini ne kadar sevdikleri hakkında biraz daha konuşuyorlardı.

Sonunda, neredeyse ağaca yaslanmış uyuyakalmışken, sevgililerin konuşması teyzemin evden seslenmesiyle aniden kesildi.

'Ella! Ella, neredesin kızım?'

Küçük kardeşim endişeyle omzunun üzerinden baktı.

'Gitmeliyim. Elveda aşkım,' diye fısıldadı.

"Elveda, tatlı Ella, hayatımın ışığı. Edmund tereddüt etti, sonra devam etti: 'Ayrılmadan önce senden bir şey isteyebilir miyim?

Anında uyanmıştım! Biliyordum! Şimdi biliyordum ki o... şey, masum kızlardan faydalandıklarında ne yaparlarsa onu yapacaktı! Bunun ne olduğunu tam olarak bilmiyordum ama gazetelerde okuduğum imalara bakılırsa iyi bir şey olamazdı.

Ayağa kalktım, kardeşimi o iğrenç şeytandan korumaya hazırlandım!

"Ben..." diye tekrar tereddüt etti. 'Sevgini hissetmek için tatlı parmaklarının ucuna dokunabilir miyim? Lütfen, sevgilim, bana bir el uzatır mısın?

Ne oldu? Hepsi bu kadar mıydı? Çapkınlık konusunda çok bilgili değildim ama en azından uygunsuz bir şey beklerdim. Bir öpücük bile istemedi mi? Şaka yapıyor olmalıydı! Bu adam gerçek olamayacak kadar terbiyeliydi.

"Ah Edmund. Kız kardeşimin gözlerinde yine yaşlar vardı ve başını salladığını görünce şaşırdım. 'Nasıl yapabilirim? Sevgili teyzemin ne diyeceğini biliyor musun? Onun ve tüm ailemin onaylamamasına kendimi nasıl bu kadar açık bırakabilirim?

"Ama o bilmeyecek.

"Ama kalbim ve vicdanım bunu istiyor.

Sabırsızlıkla ayağımı yere vurdum. Ahlaki değerlerden falan yanaydım - ne de olsa insanların sokaklarda çıplak dolaşmasına izin veremezsiniz - ama bu biraz fazla ileri gitmekti! Adama bir kemik at, Ella!

Sonra ne düşündüğümü fark ettim ve kaşlarımı çattım. Benim neyim vardı ki? Sonunda birlikte olmalarını istemiyordum. İstiyor muydum? İstemiyor muydum?

"Lütfen aşkım," diye nefes aldı Edmund, onu kız kardeşimden ayıran direklere yaklaşarak. 'Sadece parmaklarının ucuyla, sadece bir kez. Senin gerçek olduğunu bilmem gerek, meleklerin ya da perilerin diyarından beni sevimliliğiyle kandırmaya gelen bir hayalet olmadığını.

"Hayır, Edmund, yapamam..."

Ama anlaşılan Ella'nın eli ve ağzı bu konuda tam olarak aynı fikirde değildi: çünkü dudakları onu reddederken, küçük fildişi eli uzandı ve iki demir direğin arasındaki boşluğa yaklaştı. Edmund nefes nefese izliyordu ve itiraf etmeliyim ki ben de kendimi kaptırmıştım. Bu operadan daha iyiydi. Romantizmin bu kadar ilginç olabileceğini kim bilebilirdi?

Sonunda Ella'nın parmakları demir direklerin arasından kaydı ve Edmund'un elleri öne doğru uçarak onları kavradı.

"Ella," diye nefes aldı.

"Sadece hızlı bir dokunuş, Edmund, söz vermiştin," dedi, hâlâ gözleri yaşlıydı.

'Ve sözümü tutacağım. Bir dokunuş. Parmaklarını göğsüne, kalbinin attığı sol tarafa götürdü ve ceketinin kumaşına bastırdı.^[21] "İşte. Hisset Ella, çünkü o senin. Şimdi ve sonsuza dek.

Kadın cevap verecek kelimeleri bulamadığı için titrek bir şekilde başını salladı. Adam kızın elini bıraktı ve kız da elini geri çekerek eve doğru döndü ve korkmuş bir dişi geyik gibi hızla uzaklaştı.

~~**~*~*

Bir süre sonra derin düşüncelere dalmış bir halde eve geri döndüm.

Vay, vay, vay. Benim masum küçük kız kardeşim herkesin arkasından gizli bir aşk yürütüyor. Geriye dönüp baktığımda, bunu daha önce fark etmediğim için kendimi tokatlamak istiyordum. Edmund Conway'in geçen akşam sokakta karşılaştığımızda bana attığı o tuhaf bakışı çok iyi hatırlıyordum: ama aslında bana değil, tam arkamda duran Ella'ya baktığını şimdi fark ediyordum.

Ella'ya bunun ne hakkında olduğunu sormuştum ve o da yalan söylemişti.

Ella, yalan söylüyorsun! Küçük cadaloz! Yüzüme bir sırtıma yayıldı. Sanırım kendi kız kardeşimin bana yalan söylemesine üzülmeliydim ama dürüst olmak gerekirse onun da bir parça hilekâr olduğunu keşfettiğime çok sevinmişim. Bu, aynı anne babadan daha fazla ortak noktamız olduğu anlamına geliyordu.

Şimdi düşününce, o sabah işe ilk gittiğimde Ella'nın hemen genç bir adamı görmeye gittiğim sonucuna vardığını da hatırladım. O zaman yüzündeki sevinç, kendi kişisel bağlılığı olan, bir erkeği sevmenin ve bundan keyif almanın ne demek olduğunu bilen birinin sevinciydi.

Başımı salladım. Bazı insanların gerçekten tuhaf zevkleri vardı.

Neyse ki yakın zamanda beni elde etmek isteyen bir erkekle uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Yakın zamanda tekrar muhatap olmak zorunda kalacağım tek erkek Bay Rikkard Ambrose olacaktı ve bu özel ilişki için çiçekli buketler ve iltifatlar yerine kendi pantolonuma ve çelik gibi sinirlerime ihtiyacım olacaktı.

O gece yatağa girdiğimde kafam hem benim hem de kız kardeşimin geleceğine dair beklentiler ve tasarımlarla doluydu. Çok farklı gelecekler olacağını biliyordum ama küçük kız kardeşimin huzur içinde uyuyan haline bakarken, bunu başarmak için kaderin kolunu bükmem gerekse bile ikimizin de mutlu ve başarılı olacağına yemin ettim!

~~**~*~*

Ertesi sabah kapının şiddetle çalınmasıyla uyandık. Ne Ella ne de ben gözlerimizdeki uykuyu silecek zaman bulamadan, daha 'girin' diyemeden, kapı açıldı ve içeriye bir çiçek dağı girdi; yakından bakıldığında, bir araba dolusu buket taşıyan ve muzaffer bir gülümsemeyi gizlemeye çalışan teyzemiz olduğu anlaşıldı. İkincisinde pek de iyi bir iş çıkaramamıştı.

"İşte! İşte, gördün mü Ella?" diye bağırdı, tüm yükünü küçük kız kardeşimin yatağının dibine boşaltarak. "Biliyordum! Güzelliğinin onun dikkatini çekmekte başarısız olmayacağını biliyordum. Neredeyse benim senin yaşındayken olduğum kadar güzelsin.

Ella uykulu bir şekilde gözlerini kırptırdı - sonra yatağının ayak ucundaki bitki yığınına görünce gözleri büyüdü.

"Bunlar ne?" diye sordu.

"Sir Philip'ten çiçekler, tabii ki. Giyinin kızlar. Kahvaltı vakti geldi.'

Aceleyle dışarı çıktı ve emrettiği gibi yaptık. Ancak, her zamankinden daha az özen göstererek giyindim. Oldukça gereksizdi, gerçekten. Hafta içi bir gündü. Yakında elbisemi bir pantolonla değiştirecektim.

Onunla karşılaşma düşüncesiyle içimde hafif bir titreme hissettim. Yine. Korku mu? Hayır, korku olamaz. Ben hiç korkmadım.

Aşağı indik ve kahvaltıya oturduk. Yengem ilk defa eniştemin yokluğundan dolayı suratı asık değildi. Akli daha hoş bir şekilde meşguldü.

"Sadece bakın!" diye haykırdı, özellikle büyük güllerden oluşan abartılı bir buketi göstererek. Leadfield'a onları odanın dört bir yanına çeşitli vazolara yerleştirmesini emretmişti. Bu kadar çok vazoya nasıl sahip olduğu benim için bir muammaydı, çünkü kendisi çiçek almak için bir kuruş bile ayırmazdı. 'Ne kadar güzel çiçekler. Bu iyiye işaret, sizce de öyle değil mi kızlar?

Eğer buna bir cevap bekliyorsa, hayal kırıklığına uğradı. Şahsen ben bunun Ella için hiç de iyiye işaret olduğunu düşünmüyordum. Ella ise bunun hiçbir şeye işaret etmediğini düşünüyor gibiydi. Gertrude ciddi bir şey söylemedikçe asla konuşmazdı ve Anne, Maria ve Lisbeth, muhtemelen Brank Teyze'yle aynı fikirde olan tek kişiler, ağızlarını açamayacak kadar kıskançlıktan yeşillenmişlerdi.

Bu hevesizlikten rahatsız olmayan teyzem mutlu bir şekilde beklentileri hakkında gevezelik ederken geri kalanımız sessizce lapalarımızı yedik, ta ki sonunda biri ağızını açmak zorunda hissedene kadar.

"Bana kalırsa," dedi Gertrude sessizce, "beyefendinin davranışları pek hoş değil sevgili teyzem. Tavrında çok aceleci bir şeyler var gibi. Bir beyefendinin bir hanımefendiye bir şekilde hayranlık göstermesi gerekir, bu doğru, ama bir başkasına ilgi gösterdikten hemen sonra Ella'ya böylesine pahalı bir ilgi göstermesi pek doğru değil. Bakışları Maria ve Anne'e kaydı, hangisinde karar kılacağından tam olarak emin değildi. İkisi de hançer gibi ona bakıyordu.

'Saçma,' diye cevap verdi, 'çok aceleci' kelimesinin anlamını bilmeyen ve İngiliz yasaları izin verseydi üç ya da daha fazla yeğeninin Sir Philip Wilkins'le evlendiğini görmekten mutluluk duyacak olan teyzem. 'Ne kadar çok ilgi o kadar iyi. Onu elde etme olasılığımızı artırır.

"Onu güvence altına almak mı?" diye sordu Ella. "Ne için?

"Rol yapmayı bırakmanın zamanı gelmedi mi?" diye tısladı Anne. 'İstediginizi elde ettiniz, artık bununla övünebilirsiniz.

Ella şaşkınlıkla ona gözlerini kırptırdı.

Teyzesi ona tatlı tatlı gülümsedi. 'Doğru canım, sen mütevazı olmaya devam et. Bu sana çok yakışıyor. Sör Philip kararını verene kadar durumu açıkça tartışacak kadar nezaketsiz olmaya gerek yok.

Bunun, Ella'nın bile gözden kaçıramayacağı kadar büyük bir ipucu olduğundan emindim - ama yanılmışım. Küçük kız kardeşim daha önce olduğu gibi şaşkın görünüyordu. Başımı sallayarak onun şaşkın yüz ifadesinden uzaklaştım ve yulaf lapama odaklandım. Birinin kendisiyle neden evlenmek isteyeceğini anlayamayacak kadar alçakgönüllü olduğu düşünülürse, nasıl olup da bir sevgili edindiği ilginç bir soruydu.

Bunu ona bir ara sormam gerekecekti. Ya da belki dinleyerek yakında öğrenecektim. O akşam tekrar bahçeye çıktığımda okumak istediğim kitabı çoktan seçmişim. Belki de çitin oradaki konuşma yeterince ilginç olursa kitaba ihtiyacım bile olmayacaktı.

Kapı çaldı. Leadfield cevap vermeye gitti ve teyzemin bir vazo bulmasını söylediği başka bir buketle döndü. Kahvaltı sırasında Ella için başka çiçekler de geldi.

Ben de liberal görüşlü bir insandım ama ben bile bunu biraz aşırı bulmaya başlamıştım. Evimiz çiçeklerle döşenmek ve duvar kâğıtlarıyla kaplanmak üzereydi.

Ara sıra Ella'nın çiçeklere endişeyle baktığını görüyordum. Her yeni çiçekli mesaj geldiğinde daha da şaşkın görünüyordu ama eminim ki bir beyefendinin sözleri olmasaydı onlar için endişelenmeyecekti.

Edmund Conway. Ne zaman düşüncelerim Ella'ya dönse, aklım ister istemez ona da kayıyordu. Küçük kız kardeşimin mutluluğunun bir erkeğe bağlı olması beni rahatsız ediyordu. Akıllı olan herkes mutluluğu bir başkasında aramak yerine kendinde arardı, çünkü kendine her zaman güvenebilirdin. Ama Ella, tüm sevimliliğine ve cana yakınlığına rağmen hiçbir zaman mantıklı biri olmamıştı.

Bunu telafi etmek benim işimdi. Ve onun mutlu olduğunu görecektim, yoksa o tüccar bozuntusu küçük kız kardeşimin duygularıyla oynamayı düşündüğü güne pişman olacaktı!

Hala derin düşüncelere dalmışken, Leadfield içeri girdiğinde başımı kaldırmadım, hiç şüphesiz evlilik çanları vaat eden son çiçekli mesajın ağırlığı altında hırıltılı bir şekilde.

"Sir Philip Wilkins'ten Bayan Ella için bir buket daha," dedi beklendiği gibi ve ekledi: "Bir tane de başka bir beyefendiden, sizin için, Bayan Lillian.

Neredeyse kaşığımı ikiye bölecektim.

Oyuna Geri Dön

"Ne? Nefes nefese kaldım.

"Bir tane de başka bir beyefendiden, sizin için Bayan Lillian," diye tekrarladı Leadfield metanetle.

'Seni ilk kez duydum! Ama ne zaman? Neden? Ve Tanrı aşkına, *kimden?*'

'Şey... şimdi geldiler, hanımefendi. Nedenine gelince...' yaşlı uşak biraz kızardı. "Şey, söyleyemem. Ve kimden... Sanırım buketin yanında bir kart gördüm ama okumadım.

Çılgınca ayağa fırladım ve gizli düşmanımın adını öğrenmek için çaresizce Leadfield'a koştum. Buketin içinden kartı çıkardım, açtım ve okudum:

'Birlikte dans etmediğimiz ilk balonun anısına. Bunu yakında değiştirmek için sabırsızlanıyorum.

Teğmen Ellingham.'

Yüksek sesle okuduğumu ancak odayı sessizlik kapladığında fark ettim. Tüm ailemin bakışları bana çevrilmişti ve içimden yere gömülüp yok olmayı diledim.

"Teğmen Ellingham kim?" diye sordu Gertrude.

"Sizinle dans etmek mi istedi?" diye sordu Maria.

"Deli mi o?" diye sordu Anne.

"Birlikte dans *etmediğiniz* ilk balo" derken ne demek istiyor?" diye sordu Lisbeth.

"O bir subay," diyerek soru yağmurunu kesen teyzem kaşğını düşünceli bir şekilde çevirdi. 'Çok daha kötüsünü yapabilirsin, Lillian. Fikrini değiştirmeden önce onu güvenceye alsan iyi olur. Evet, acele etsen iyi olur, seni gerçekten tanımadan önce.

Hiçbirini duymadım. Hala şoktaydım. Teğmen Ellingham? *Teğmen Ellingham mı?* Bana bir teklifte mi bulunmak istiyordu? Elim tutmak için mi? Pek inandırıcı görünmüyordu.

Ondan etkilenebileceğimi düşünerek kendini pohpohlayabileceğine inanmadığımdan değil. Şimdiye kadar gördüklerime bakılırsa, gökyüzünün kahverengi ve yeryüzünün mavi olduğuna inanarak kendini pohpohlayabilirdi. Ama İsa ve tüm Havarileri adına *onu bana* çeken ne olabilirdi? Ona mümkün olduğunca korkunç görünmek için elimden geleni yapmıştım!

Belki ortadan kaybolmuş ya da mesajını değiştirmiş olabileceğini umarak karta tekrar baktım. Ama hâlâ oradaydı, beni ısırmak için bekleyen devasa bir engerek yılanı gibi. Belki de sadece bir şakaydı. Belki de her şeye rağmen buraya gelmeyecekti. Evet, öyle olmalı. Muhtemelen alaydan içki içen arkadaşlarıyla eğleniyordu ve tam şu anda yüzümü hayal ediyordu.

Kararlı bir şekilde kartı buruşturdum ve boş yulaf lapası kâseme attım.

"Bunu yapmamalıydın," dedi Maria tatlı bir sesle. 'Senin yerinde olsaydım çerçeveletip duvara asardım - az bulunurluk değeri nedeniyle, biliyorsun.

Ona cevap vermeye tenezzül etmeden odadan çıkıp bahçeye koştum. Şu anda ne ona ne de o çok komik Teğmen Ellingham'a ayıracak zamanım vardı. Saat dokuza sadece bir saat vardı ve üstümü değiştirmem gerekiyordu.

Eğer doğru hatırlıyorsam, Bay Ambrose geç kalmayı hoş görmezdi.

~~**~*~*

Amcamdan ödünç aldığım kıyafetleri akıllıca bir şekilde bahçedeki kulübeye saklamıştım. Oraya hiç kimse girmezdi, bu yüzden keşfedilme korkusu olmadan tozlu küçük ahşap kulübede üstümü değiştirdim. Aslında odamdaki bol, çizgili pantolonu ve büyük boy ceket giymediğim için oldukça memnundum: orada aynaya bakmaktan kendimi alamıyordum. Ah, ilk maaş çekimi almayı ve kendisine üç beden büyük paçavralar giyen bir korkuluk değil de gerçek bir beyefendi gibi görünebileceğim kıyafetler almayı ne kadar da çok istiyordum. Ya da ona. Bakış açınıza bağlı olarak değişir.

Tamamen giyinik bir şekilde duvardaki küçük arka kapıdan bahçeden çıktım. Bu kez yürümek için bolca vaktim vardı, ki bu da büyük bir şanstı çünkü başka bir taksi yolculuğu için kesinlikle yeterli param yoktu. Dokuza çeyrek kala Empire House'a ulaştım. Her zamanki gibi kalabalık olan giriş holünde, resepsiyondaki Sallow-face yorum yapmadan geçmeme izin verdi. Anlaşılan beni kabul etmişti. Neden efendisi de aynısını yapamıyordu?

Belki de kibirli bir piç olduğu içindir. Ya da belki kız olduğunu bildiği içindir. Büyük ihtimalle ikisi de.

Ama buna daha fazla katlanırsam lanetleneceğim! Oh, hayır. Onu bana bakmaya, beni kabul etmeye, herhangi biriyle olduğu gibi benimle de çalışmaya zorlardım.

Adamım!

Kendi kendime gülümseyerek merdivenleri çıkmaya başladım. Ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum. Ofislerimizi birbirine bağlayan kapıyı her zaman kilitlediği için başka bir yol izleyecek ve ana kapıdan içeri girecektim. Bu kadar basit. Bay Stone beni durdurmaya cesaret edemezdi, eminim. Sallow-face kadar sert değildi. Sonra da Bay Rikkard Ambrose'a ağzının payını verirdim!

Ancak merdivenlerin tepesindeki uzun koridora adımımı atar atmaz parlak planım yerle bir oldu. Her şey olması gerektiği gibiydi - Bay Stone masasının arkasındaydı, tüm kapılar kapalıydı, taş duvarlar hâlâ çıplak taştan yapılmıştı ve zemin hâlâ yataydı. Evet, her şey olması gerektiği gibiydi - Bay Stone'un arkasında, Bay Ambrose'un ofis kapısının hemen önünde yükselen devasa figür hariç.

Dağlı, koyu tenli adamı oracıkta tanımam için sarığını ya da kılıcını takmasına gerek yoktu; onu çok iyi hatırlıyordum. Yine de Karim'in aksesuarları etkileyici görünüyordu. Yanımdaki silindir şapkadan çok daha etkileyiciydi.

Endişemi yutarak koridorda yürüdüm. "Günaydın Bay Stone," dedim.

"Günaydın, Bay Linton.

Masasının yanından geçip ofis kapısına doğru ilerlemeye çalıştım. Karim bir santim bile kıpırdamadı.

'Affedersiniz, yoluma çıkıyorsunuz,' dedim.

"Evet," diye homurdandı. Bana bakmıyordu, dümdüz karşıya bakıyordu, bu da şapkamın yaklaşık beş santim üzerindeki bir noktaya odaklandığı anlamına geliyordu. Gerçekten de büyüktü. Çok büyüktü.

"Yoldan çekilir misiniz? Onu iterek kapıya doğru ilerlemeye çalışarak ısrar ettim.

"Evet.

"Ama Bay Ambrose ile konuşmam gerek.

"Evet?

"Evet, biliyorum. Peki ofise girmeme izin verecek misiniz?' 'Hayır.'

"Neden olmasın?

Sonunda sorunun tek bir heceden daha fazlasını hak ettiğini hissetmiş gibiydi. Hâlâ önüne bakarak, "Bay Ambrose meşgul," dedi.

"Ne ile?

"İşle.

'Peki, bu bilgilendirici cevap için çok teşekkür ederim! Sizce ne zaman biter?'

"Bay Ambrose uzun zamandır meşgul.

"Bütün gün böyleydi," diye fısıldadı Bay Stone, ben öfkeyle arkamı döndüğümde. 'Oldukça tedirgin olduğumu söylemeliyim. Karım, Bay Ambrose'un özel işlerdeki adamıdır. Bilirsiniz işte... tehlikeli işler?'

Sanki gölgelerin arasından bir suikastçının çıkmasını bekliyormuş gibi endişeyle etrafına bakındı.

'Buraya daha önce hiç gönderilmedi, Bay Linton. Korkarım Bay Ambrose onun şahsına yönelik korkunç bir tehdit algılıyor.

Evet, çok korkunç bir tehdit, diye düşündüm, kapının önündeki sakallı figüre zehirli gözlerle bakarak. Bütün gün kendisine 'Bayım' denmesini istemeyen bir kız! Bay Ambrose'un özel işlerdeki adamı gerçekten de!

"O zaman onunla daha sonra konuşmam gerekecek," dedim Bay Stone'a, öfkemi dizginlemeye çalışarak. "Ofisime gidip çalışmaya başlasam iyi olacak.

"Evet, senin işin! Bay Stone alnına bir tokat attı. "Neredeyse unutuyordum. Bunlar Bay Ambrose'a bu sabah erken saatlerde ulaştı.

Ve bir sürü mektup uzattı. Kaşlarım düşünceyle çatıldı. Bir yerlerde bunu duymuştum. Sekreterler işverenlerinin yazışmalarıyla ilgilenirlerdi, değil mi? Ama mektuplarla tam olarak ne yapıyorlardı? Okuyorlar mıydı? Cevap mı veriyorlardı? Kahvaltıda mı yiyorlardı?

"Um... onlarla ne yapmam gerekiyor? diye sordum.

Bay Stone soruyu tuhaf bulduysa da belli etmedi.

"Önemli olanları önemsiz olanlardan ayıracaksın ve sadece ilkini Bay Ambrose'a vereceksin.

Mektupları alarak sordum: "Peki Bay Ambrose'un neyi önemli bulduğunu nereden bileceğim?

Bana küçük bir gülümseme verdi. 'Bu sorunun cevabı burada ne kadar süreyle çalışacağını belirleyecek. İyi şanslar.

Bununla birlikte oturdu ve kendi işine döndü. Hâlâ 'ofisim' olarak düşünmekte zorlandığım odaya açılan kapıya doğru yürüdüm. Ama öyleydi. Bir ofisim vardı! Benim! Tatlı küçük ben! Şimdi tek yapmam gereken onu korumaktı.

Uğursuz mektup yığınına evet - evet, masamın üzerine koydum! - ve onları incelemeye başladım.

Çeşitli sosyal etkinlikler için bir yığın davetiye vardı. Hmm. Ofisimi işverenimin ofisine bağlayan sıkıca kapatılmış ve sürgülenmiş kapıya baktım. İçimden bir ses Bay Ambrose'un pek sosyal biri olmadığını söylüyordu. Ayrıca, davetiyeler Leydi Metcalf ve arkadaş çevresi tarafından verilmiş gibi görünüyordu. Görünüşe göre, bu güzel hanımefendi Bay Ambrose'un geçimini sağlamak için çalışmasından, onu partilerinde ve kızlarıyla dans ederken görmek istemeyecek kadar iğrenmemiştir.

Gülümsedim ve büyük bir zevkle o mektupları buruşturup çöpe attım.

Sırada yardım talepleri vardı. Bunlardan emin değildim ama her ihtimale karşı ofisine gitmek üzere bir yığının üzerine koydum. Hayırsever olmanın zararı olmazdı, değil mi?

Sonra, açıldığında işle ilgili olduğu anlaşılan birkaç mektup vardı. Söyledikleri on kelimeden birini bile anlamamıştım ama kulağa önemli geliyordu, bu yüzden onları da yığının üzerine koydum.

Son olarak da eşi benzeri olmayan bir mektup geldi: Davetiye değildi. Reklam değildi. Ve kesinlikle iş değildi. Pembe, ağır kokulu bir zarf içinde gelmesi bunu açıkça gösteriyordu.

"Bu da ne..."

Parfümü kokladığımda neredeyse gülmekten kırılacaktım! Bay Ambrose'un bir bayan arkadaşı mı vardı? Gizli bir aşk, belki? Ama sonra gönderenin adresini ve adını gördüm. Kıvrık, eski moda bir yazıyla yazılmıştı:

Samantha Genevieve Ambrose

Ambrose mu? Bir akraba mı? Bir kız kardeş, belki? Bunun üzerine kahkahamı bastıramadım. Dürüst olmak gerekirse, Bay Ambrose'u bir aile babası olarak hayal etmek bir aşık olarak hayal etmekten daha zordu.

Sonra gönderenin adresinin yanında yazılı olan bir şeyi fark ettim ve kaşlarımı çattım.

"Şimdi *bunun* burada ne işi var...? Yaklaşarak mırıldandım.

Mektup Bay Ambrose'un ailesinden, zengin de olsa sade bir vatandaşın ailesinden geliyorsa, zarfın üzerinde nasıl oldu da bir arma damgası vardı?

Oldukça da özenli bir arma. Soylular hakkında fazla bilgim yoktu ama böyle bir armanın basit bir şövalyelikten gelmediğini anlayacak kadar bilgim vardı. Armanın üzerinde yüzyıllar varmış gibi bir görünüm vardı.

Sağ üstteki gül ve sol alt köşedeki aslan bana İngiliz tarihi derslerimden hatırladığım çok az şeyi hatırlattı.

Bir anda balodaki hanımlardan birinin söylediklerini hatırladım... Kuzeydeki soylu bir aile Ambrose hakkında bir şeyler. Bir kontun ailesi.

"Lanetleneyeceğim!

Ama hayır... bu olamaz. Bay Ambrose'un ailesi olamaz, değil mi? Eğer bir kontun oğlu olsaydı, kendisine 'Bay' Ambrose demezdi. Kendisine Baron ya da Lord falan deme hakkına sahip olurdu.

Meraklı. Gerçekten çok meraklı.

Peki kimdi bu bayan? *Samantha* mı?

Gizemi bıraktığım için hafif bir pişmanlık duygusuyla pembe mektubu masaya geri koydum. Bir an için onu atmayı düşündüm. Belli ki duygusal romantik saçmalıklarla doluydu - bence önemli bir şey değildi. Yine de Bay Ambrose bu konuda farklı düşünüyor olabilirdi.

Elimde tüm mektuplarla ayağa kalktığımda, ilk kez onu nihayet tekrar görme şansım olduğunu fark ettim! Kalın mektup yığını kapının altına sığmıyordu, bu yüzden kapıyı onun açması gerekiyordu. Muzaffer bir edayla kapıya doğru yürüdüm ve elimi kaldırarak kapıyı çaldım - ancak ben yokken kalın ahşap kapının ortasına bir mektup yuvası yerleştirildiğini fark ettim.

Öfkeyle mektupları ittim ve bir tür masanın üzerine düştüklerini duydum. "İşte," diye seslendim. "Umarım onları yerken boğulursun!"

Kısa bir süre sonra yuva tekrar açıldı ve mektuplardan birkaçı büyük bir "güm!" sesiyle yere düştü. Gidip onları aldığımda, bunların yardım talepleri ve Samantha Genevieve'den gelen mektup olduğunu gördüm - ikincisi açılmamıştı bile.

En üstteki mektuba bir not iliştilmişti:

Bay Linton,

Bay Stone kendini açıkça ifade etmedi mi? Bana sadece ilgimi çeken mektupları gönderin.

Nota boş boş baktım. Ciddi miydi? Kişisel olduğu çok açık olan pembe mektubu açma zahmetine bile katlanmamıştı. Bu kez bana gönderdiği mesajı imzalama zahmetine de girmemişti - ama gerçekten buna gerek yoktu. Tüm Britanya İmparatorluğu'nda böyle yazabilen tek bir kişi vardı.

Öfkeyle masama doğru yürüdüm, mesaj kağıtlarından birini ve bir kalem aldım ve karalamaya başladım.

Hayırseverlik önemlidir! Yoksulların yaşamlarının iyileştirilmesi sizi hiç ilgilendirmiyor mu?

Cevap neredeyse anında geldi.

Böyle yaparak onlar daha zengin, ben daha fakir olursam olmaz.

"Gah!

Dişlerimi gıcırdatarak ofisin etrafına bir göz attım: çıplak taş duvarlar, süs yok, halı yok, hiçbir şey yok. Tabii ya! Paraya çok düşküncü. Giyim tarzından tahmin etmeliydim - yeleğinde tek bir renkli brokar veya ipek parçası olmadan tamamen sade siyah. Alnında neredeyse 'SKINFLINT' yazıyordu. Büyük harflerle.

Bir dazlak gibi görünmemesi çok kötü. Teyzem gibi yaşlı, çirkin ve sıska olmalıydı, Adonis'in granitten reenkarnasyonu değil. Bu onun için çalışmayı çok daha kolay hale getirirdi!

Peki ya kişisel mektup? Onu yığından çıkarıp yakından inceledim. Gerçekten hiç açılmamıştı. Kimden gelmişti? Ne hakkındaydı? Neden açılmamıştı? Parmaklarım bir sonraki mesaj kâğıdının üzerinde tereddüt etti. Sormak isterdim ama cesaret edemedim. İşteki ikinci günümde kovulmak istemiyordum.

Onun yerine ben yazdım:

Sevgili Bay Ambrose,

Emin olun ki benden başka iyi işler yapmanız için talep almayacaksınız.

Saygılarımla

Bayan Lilly

Linton

Yanıtın gelmesi uzun sürmedi.

Bay Linton,

İtiraz ettiğim şey iyi işler yapmak değil, hayırseverlik ilkesidir. Ben karşılıksız bir şey vermem. Bunu unutmayın, Bay Linton.

Rikkard Ambrose

Tanrım, beni tehdit mi ediyordu?

Evet, muhtemelen.

Omurgamdan aşağı bir karıncalanma geçti. Tehlikeli, karanlık ve... heyecan verici mi hissettiriyordu?

Sonra duvardaki delikten bir mesaj daha çıktı.

Bay Linton,

Bana 38XI199 numaralı

dosyayı getirin. Rikkard

Ambrose

Spiffing. İşte yine başlıyoruz.

~~**~*~*

Bütün gün tepeye yaprak parçaları taşıyan meşgul küçük bir karınca gibi ileri geri gittim - sadece yaprak yerine çok ağır dosyalar taşıdım. Bir de karıncaların vücut ağırlıklarının beş katını kaldırabildikleri ve yeterince hızlı çalışmadıkları için karınca yuvasından atılamadıkları gerçeği vardı.

Şanslı karıncalar.

Kendi adıma, her beş dakikada bir yeni bir dosya talebini duyuran yeni bir *tıkırtı* duydum. Anlaşılan Bay Ambrose hala kararlılığımı kırmaya ve beni kovmak için ona bir bahane sunmaya kararlıydı. Ha! Bu adam beni Adam'dan ayıramazdı!

Ya da daha doğrusu Eve, kız olduğumdan beri.

Bir yanım o kadar dosyayla ne yaptığını merak ediyordu. Elbette, bir sekreterin görevleri dosya taşımaktan daha fazlasını içeriyordu? Örneğin mektup yazdırmak.

"Ama bunun için benimle gerçekten konuşması gerekir," diye mırıldandım, raflardan bir kutu dosya daha aldım. 'Ve bunu yapamazdı, şimdi yapabilir mi! Lanet olsun ona!

Ben köle gibi çalışırken, kararlılığım arttı. Bu işe devam edecektim. Dahası, beni bir kız olarak kabul etmesini sağlayacaktım ve o zaman işe kendi kıyafetlerimle gelebilir ve bu aptal silindir şapkayı takmayı bırakabilirdim! Ama beni kabul etmesini nasıl sağlayacaktım?

'Onu yakalamalıyım,' diye homurdandım, bir sonraki kutuyu kaptım ve onun Bay Ambrose'un sert boynu olduğunu hayal ettim. 'Onu yakalamalı ve basitçe görmesini sağlamalıyım!

Dün ona zamanında ulaşamamıştım ve o da kaçmıştı. Bugün, bekçi köpeğini kapının önüne yerleştirmişti - ama eninde sonunda dışarı çıkmak zorunda kalacaktı. Geçen seferki gibi kaçıp gitmesini önlemek için ofisimin kapısını araladım ve dışarıda herhangi bir adım var mı diye kulağımı dört açtım.

Gün ilerledikçe daha da heyecanlandım. Onu tekrar görme - ve ona aklımdan kocaman bir parça verme - düşüncesi heyecan vericiydi. Beni pek de nazik olmayan bir şekilde hizmetine kabul ettiği günden beri onu görmemiştim ve bu karşılaşmayı dört gözle bekliyordum. Hm... İşvereninize yumruk atmak işten çıkarılma sebebi sayılır mı?

Şemsiyemin yanımda olmaması çok kötü.

Saat on iki civarında, dosya talepleri aniden durdu.

Ah! Gitmeye hazırlanıyordu. Şimdi yakında geliyor olmalıydı. Beklenti içinde kapıya yanaştım.

Adımlar kapıma yaklaştı. Ne oldu? Beni görmeye mi geliyordu? Hayır, adımlar onun sesine benzemiyordu. Çok yavaş, çok ürkek. Kapım çalındı ve Bay Stone'un sesi duyuldu: "Bay Linton? İçeri girebilir miyim?"

"Lütfen yap," dedim, kaşlarımı çatarak geri çekildim.

Bay Stone yüzünde hafif şaşkın bir ifadeyle içeri girdi. "Size Bay Ambrose'un tekrar ayrıldığını ve isterseniz gününüzü erken bitirebileceğinizi bildirmek için geldim," dedi.

"Ne?!"

"Evet, gerçekten de çok garip bir durum. Normalde hiç erken çıkmazdı, şimdi iki kez üst üste mi çıktı? Ve bu sefer normalde hiç kullanılmayan arka merdivenlerden bile indi. Efendimizin güvenliği için endişelenmeye başlıyorum.

"Öylesin, değil mi? Masanın üzerinden silindir şapkamı aldım ve muhtemelen biraz fazla kuvvet uygulayarak kafama geçirdim. "Öyle olmakta haklısın!"

Bay Stone'un rengi soldu. "Yani siz de hayatının tehlikede olduğunu mu düşünüyorsunuz? Peşinde biri mi var?"

"Emin ol var," diye homurdandım ve kapıyı arkamdan çarparak odadan çıktım.

Ah şu... Onun için yeterince kötü bir kelime bile bulamadım! Bir dahaki sefere onu elime geçirdiğimde, içinde 'BEN KADINIM' yazan o küçük mesaj kutularından birini alıp boğazına tıkacaktım!

~~**~*~*

Öğle yemeği için eve gittim, ama teyzemin Teğmen Ellingham'la ilgili bitmek bilmeyen sorularıyla başa çıkacak gücüm olmadığından, mümkün olan en kısa sürede ortadan kayboldum. Kral'ın Kütüphanesi'ne gitmeye karar verdim.

birkaç şeye bakardım. Belki Çin hakkında ilginç bir kitap ya da bir Koloni macera hikayesi bulabilirdim.

Pekala, itiraf ediyorum. Rikkard Ambrose'a bakacaktım. Ne olmuş yani? Yanında çalıştığım adam hakkında biraz daha bilgi edinmek istemem suç muydu? Onun hakkında birkaç şey daha keşfetmek istemem gayet doğaldı. Yardım talepleri gibi hatalardan kaçınmama yardımcı olabilirdi. Belki bir kaniş beslediğini, çileğe alerjisi olduğunu ya da başka ilginç bir gerçeği keşfedebilirdim.

Belki de onun, şüphelenmeye başladığım gibi, sıradan bir vatandaştan daha fazlası olup olmadığını bile öğrenebilirdim. Kitaplar ve gazeteler her türlü ilginç bilgiyi barındırabilirdi.

Neyse ki, ata binmenin, atıcılık yapmanın ve hayatta ilginç olabileceğini düşündüğüm hemen hemen her şeyin aksine, okumak sadece erkeklerin alanı değildi. Kral Kütüphanesi'nin galerisinde, kilometrelerce yükseklikteki rafların ve tarihi kişiliklerin heybetli büstlerinin arasında yürürken kimse bana ikinci kez bakmadı.

Geçerken büstlere ters bir bakış fırlattım. "Tabii ki hepiniz erkeksiniz," diye mırıldandım, tehditkâr bir şekilde onları işaret ederek. 'Oraya Kraliçe Elisabeth ya da Mary Astell'in büstünü koymak kimsenin aklına gelmedi, değil mi? Lanet olası şovenist heykeltıraşlar!

Karşı yönden geçen yaşlı bir beyefendi heykellere yumruk salladığımı görünce durdu ve doğru gördüğünden emin değilmiş gibi gözlerini kırptırdı. Hızla gazete bölümüne doğru ilerledim.

Kısa bir süre sonra bir dizi rafın önünde durdum ve son birkaç on yılın *Times*'ını içeren devasa kitapları inceledim. Nereden başlamalıydım? Dosya kutularının üzerindeki tarihlerden geçmişinin epey eskiye dayandığını biliyordum. Bu yüzden rastgele devasa ciltlerden birini seçtim. Çaba sarf ederek kitabı raftan indirmeyi başardım ve Julius Caesar büstünün yanındaki masaya taşıdım.

"Merhaba dostum," dedim Caesar'ın başını okşayarak. 'Bakalım Bay Ambrose'un üzerinde ne varmış?

~~**~*~*

Üç saat ve yedi cilt sonra pes ettim.

Her yerdeydi: her zaman olayların kıyısındaydı, asla toplumun tam olarak bir parçası değildi ama her zaman ortasındaydı çünkü tüm toplum kendini onun etrafında yönlendiriyor gibiydi. Bay Ambrose yarışların yakınında görülmüştü.

At üzerine bahis mi? Hayır! Hayır! Bay Ambrose tiyatronun dışında iş ortaklarıyla konuşurken görülmüş. Ama içeri girdi mi? Tabii ki girmede! Bir keresinde operada görülmüş ama gösteri bitmeden ayrılmıştı.

Boş zamanlarında ne yapardı?

Ailesi neredeydi?

Muazzam servetini biriktirmek için hangi hain faaliyetlerde bulunmuştu?

Geçmişle ilgili hiçbir makale yoktu, hatta bir noktada röportaj vermiş olabileceğine dair bir işaret bile yoktu. Göz gezdirdiğim düzinelerce gazetenin hiçbir yerinde sorularına tek bir yanıt bulamadım. Ama yine de - neden öğrenmek için bu kadar endişeliydim? Parasını nasıl kazandığı beni neden ilgilendiriyordu? Neden bu kadar umutsuzca bilmek istiyordum?

İçten içe nedenini biliyordum. Bir ürpertiyle, ofisinde karşımda oturduğu o gün söylediği, neredeyse bir tehdit niteliğindeki sözlerini hatırladım, kara gözleri kafamın içinde delikler açıyordu:

Bir erkeğe ihtiyacım var. Bir erkeğe, Bayan Linton. İşimin beni götürdüğü yerde göreceği şeylere çılgılık atarak kaçacak bir kıza değil.

Bununla, dosya kutularının içini görmekten daha fazlasını kastettiğinden emindim.

Beni sekreteri olarak kabul etmesini istedim. *Kadın* sekreteri olarak, diğer insanlar bunu ne kadar skandal olarak görse de. Yine de kabul ederse ne olacağından da biraz korkuyordum. Onun için gerçekten çalışmama izin vermesi için onu ikna etmeyi başarırısam ne yapacaktı? Ya da daha önemlisi, ben ne yapmak zorunda kalacaktım?

~~**~*~*

Eve döndüğümde teyzem savaşa hazır bir şekilde bekliyordu ve bir deri bir kemik kalmış bir Valkyrie gibi bana bakıyordu. Elinde keskin bir mızrak olmasını ve sekiz bacaklı bir ata binmesini bekliyordum.

"Neredeydin?" diye sordu.

"Parkta yürüyordum, oradaki genç erkeklere cazibemi gösteriyordum," diye parlak bir yalan söyledim. 'Belki Teğmen Ellingham'a rastlarım diye.

"Ah. Teyzemin ince dudakları biraz gevşedi. 'Gerçekten mi? Şey... güzel. Bu çok iyi.'

"Eğer senin için de uygunsa bunu sık sık yapacağım teyze," diye hızla devam ettim, bu ani ilhamı sonuna kadar kullanmaya kararlıyım. Lanet olsun!

Bunu neden daha önce düşünmemiştim? 'Ne de olsa artık sosyeteye girdiğime göre tanışabileceğim yüzlerce erkek var. Binlerce, aslında. Ve ne kadar çok tanışırsam...'

"Çok haklısın. Teyzem yanıma geldi. Bir an için bana sarılmak isteyebileceğinden endişe ettim, bu biraz garip olurdu çünkü (a) ikimiz de çember etek giyiyorduk ve (b) onun cesaretinden, iskeletinden ve katı, siyah botlarından nefret ediyordum. Ama bunun yerine sadece elini koluma koydu. Bu, çığlık çığlığa kaçıp Thames Nehri'nde yıkanmak istemem için yeterliydi. 'Sonunda bir hanımefendi gibi davranmaya başladığın için çok mutluyum, Lilly. Bir gün aklının başına geleceğini biliyordum.

Ona küçük bir hanımefendi gibi teşekkür ettim ve sonra aceleyle oradan uzaklaştım. Banyo yapmak için Thames Nehri'ne doğru değil, çünkü oranın kirli tuvalet kağıtlarıyla dolu olduğunu gayet iyi biliyordum. Onun yerine adımlarımı bahçeye doğru yönlendirdim.

Neden bahçe diye sorabilirsiniz?

Basit. Bay Ambrose'la ilgili, çikolatadan mahrum kalmış zavallı beynimi kurcalayan onca soru arasında kız kardeşimi ve onun sorunlarını unutmamıştım. Eve girdiğimde güneş batmak üzereydi. Bunun ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordum.

Ella ve Edmund yakında bahçede gece randevusuna çıkacaklardı. Ben de oraya gittim ve bu sefer yanıma bir kitap almak için bile durmadım. Bu gece, kafamı dağıtmak için edebiyata ihtiyacım olmayacağından emindim. Yokluğumda gelen çiçeklerin sayısına bakılırsa, akşamki sohbet kafamı dağıtmaya fazlasıyla yetecekti.

Ay Londra sokaklarında yükselir yükselmez, kapıdan gelen bir hışırtı duydum ve arkasına gizlendiğim çalıların arasından Ella'nın aceleyle geçtiğini gördüm. Sadece bir dakika sonra Edmund çitin diğer tarafında belirdi.

"Ella, aşkım," diye seslendi lanet olasıca bir fısıltıyla. "Seni görmek kalbimi nasıl da dolduruyor!

"Ve benimki," diye iç geçirdi Ella. Sonra duraksadı. 'Yani kalbim seni gördüğüm için sevinçle doluyor, kendimi gördüğüm için değil. Bu aptalca olurdu. Ben her sabah aynada kendimi görüyorum. Yüzü aydınlandı. "Ama şimdi buradasın! diye haykırdı. "Bütün gün seni görmek için bekledim!

"Sözlerin ruhuma şarkı söylüyor, Ella. Lütfen, ay ışığına doğru yaklaş ki güzel yüzünü görebileyim.

"Söyleyeceğim. Ama önce... önce sana bir şey söylemeliyim, Edmund.'

"Ne?" diye sordu, nefesi kesilmişti.

"Bu çok garip bir şey," diye mırıldandı Ella. 'Dünkü sözlerin olmasa böyle garip, önemsiz bir olaydan bahsetmezdim bile ama...'

'Ama ne? Dünkü sözlerim mi? Ne sözleri?' Şimdi Edmund'un sesinde belirgin bir endişe notası duyabiliyordum.

Bu yüzüne de yansımış olmalıydı, çünkü Ella tereddütle ona gülümsedi, yüz ifadesi karşısında hazırlıksız yakalanmıştı. "Şey... çiçekler hakkında söylediğin şey. Hatırlıyor musun? Sör Philip bana başka çiçek gönderirse sana söylememi istemiştin.

Genç adama baktım. Yüzündeki ifade artık sadece endişeli değildi. Paniklemişti.

'Evet, ve? Size başka bir buket mi gönderdi?'

"Bir mi? Ella kıkırdadı. "Hayır, bir tane bile değil. Size söylüyorum, adam çok eksantrik olmalı, davranışlarını başka türlü açıklayamam. Bana *düzinelerce* buket gönderdi. Koca Londra'da bu kadar çok çiçek satın alınabileceğini hiç bilmiyordum. Ben...' Edmund'un yüzünü görünce sözünü kesti.

Edmund? Edmund, neyin var? Seni rahatsız eden ne?'

"Kalbim kırılıyor," diye cevap verdi sessiz bir şekilde, boş gözlerle uzaklara bakarak. 'Beni rahatsız eden de bu. Düşündüğüm gibi. Ben lanetlendim.

Öne doğru eğildim, başımı dizlerimin üzerine koydum. Bu iyiydi. Tiyatrodan daha iyiydi ama oyunculara fıstık atamıyordum. Ella'nın bunu takdir edeceğinden şüpheliyim.

"Sorun nedir? Küçük kız kardeşim ani bir çaresizlikle ellerini ovuşturdu. 'Ah Edmund, taşıdığın bu korkunç sırrı bana açıkla! Bu çiçeklerden ölümden korkar gibi korkmana neden olan şey ne?'

"Ölümden de beter," diye mırıldanıyor. "Binlerce ölüm ve cehennem azabı.

Canım benim! Bu adam kesinlikle çok fazla romantik roman okumuş. Sözünü kesip ona aşırıya kaçtığını söylemeyi düşündüm.

Ama sonra bir daha düşündüm de, belki de söylememeyi tercih ederim. "Söyle bana Edmund!

Söyle bana, bunlar ne?'

"Çiçekler sevginin bir işareti," dedi Edmund, sesi tüm umutlarının akıp gittiği bir tahliye borusu kadar boştu. "Sör Philip seninle evlenmek istiyor.

Ella kaskatı kesildi. Yüzündeki tüm renk kaybolmuştu. Elimle gözlerimi kapattım ve yüzümden aşağı kaymasına izin verdim. Yüce Tanrım, gerçekten de şaşırmıştı.

"Hayır!

"Evet, öyle. "Hayır,
Edmund...

"Ve onu kim suçlayabilir ki?" diye devam etti. 'Siz gerçekten de güzel bir genç kızsınız, Bayan Linton. İngiltere'deki her beyefendi sizi istemeli. Siz...' sesi kesildi ve bir an sonra devam etti: 'Siz sıradan insanlar için fazla iyi ve güzelsiniz.

"Edmund! Ne diyorsun sen?" Kadın haykırdı.

"Vedalaşıyorum, Bayan Linton.

Güle güle mi? Edmund, neden bana bu kadar işkence ediyorsun? Ve neden bu kadar uzaktasın?

Neden bana *Bayan Linton* diyorsunuz?"

"Haklısınız," dedi aynı kısık sesle. 'Size Leydi Wilkins demeliyim. Çünkü yakında öyle olacaksınız.

Anlaşılan daha önce de yanılmışım: Ella'nın yüzünde hâlâ biraz renk kalmıştı. Edmund'un sözleriyle kayboldu ve dünyanın çekirdeğine doğru düştü.

Birdenbire bu sahneden hiç de hoşlanmadığımı fark ederek dik oturdum ve Edmund'a bir cephanelik dolusu hançer fırlattım.

O piç ne yapıyordu? Orada öylece durup küçük kız kardeşime zarar verebilecek kadar kalpsiz miydi? Onu kollarına alıp her şeyin yoluna gireceğini söylemesi gerekirdi! Çitin üzerinden tırmandıktan sonra yanı.

"Sör Philip'le asla evlenmeyeceğim," diye ilan etti Ella. "Asla!

"Ama neden olmasın? Edmund sordu, sesi hâlâ bir mezarlık kadar boş ve ölüydü. 'Çok uygun bir eş değil mi?

"Ne kadar uygun olduğu umurumda değil," diye burnunu çekti Ella, çitlere doğru iki hızlı adım atarak. Edmund telaşla geri çekilirken, kadın elini direklerin arasından geçirerek ona ulaşmaya çalıştı. "BEN... BEN...

"Evet? Sen?" diye sordu ve sesi eskisi kadar ölü değildi. "Seni seviyorum, Edmund.

"Ah. Yakında evleneceğinize göre platonik bir aşktır herhalde?"

"Hayır! Bir aşığın aşkı, Edmund. Yapabilseydim, senin olurdum, sahip olmak ve tutmak için.

'Oh Ella! Kollarıma gel!'

Ne oluyor be? Daha on saniye önce onu başka biriyle evlenmesi için kışkırtıyordu ve şimdi de sarılmalarını mı istiyordu? Eğer tüm sevgililer böyle davransaydı, derhal akıl hastanelerine kapatılmaları gerekirdi!

Elbette, Ella kendisini küçümseyen bir adamın önüne atılmayacak kadar gururlu ve kendine saygılıdır.

"Oh, Edmund, aşkım!

Hayır, görünüşe göre değildi.

Dehşet ve hayranlık karışımı bir duyguyla kızın gerçekten de kendini adamın kollarına atmasını izledim, ya da en azından önündeki çitlere rağmen atabildiği kadar atmasını. İçlerinden birinin bahçe kulübesine yaslanmış merdiveni düşünmesinin ne kadar zaman alacağını merak ettim. Muhtemelen uzun bir süre daha.

Her neyse, ikisi de birbirlerinin üzerine atılmayacak kadar onurlu görünüyordu. En azından biraz hareket bekliyordum ve sadece birbirlerinin ellerini tutup gözlerinin içine baktıklarında biraz hayal kırıklığına uğradım. İkisinin de gözlerini daha önce görmüştüm. *O kadar* da ilginç değillerdi.

"Yani bana karşı sadece dostluk hissetmiyorsun? Edmund talep etti, sesi duygularla doluydu. "Daha fazlası mı var?

Ella'nın yanaklarına biraz renk geldi. "Öyle olduğunu biliyorsun.

"Evet, ama bunu senden duymanın verdiği haz..." Bir an için gözlerini kapadı ve mutlulukla iç geçirdi. "Kulaklarıma bundan daha tatlı gelen bir melek şarkısı yok.

Evet. *Gerçekten* çok fazla aşk romanı okuyor.

Küçük kız kardeşim, onun samimiyetinden en ufak bir tiksinti duymadan, ellerinden birini tuttu ve hafifçe yanağına bastırdı. İşte şimdi bir yerlere varıyorduk!

"Seni seviyorum, Edmund.

Edmund gözlerini tekrar açtığında, öncekinden biraz daha ilginç görünüyorlardı. Kesinlikle daha yoğun.

"Seni sevdiğim gibi, Ella, kalbimin mutluluğu.

"Ah Edmund. Bana bu sözleri söylemeni ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilemezsin'.

"Sonsuza dek dilimde hazır durdular. Tekrar ellerine bastırdı.

"Yani benim olacak mısın?

Birdenbire Ella'nın yanaklarına yeniden renk geldi. Bir an öncesine kadar yüz hatlarını aydınlatan ışıltılı gülümseme hüznle birleşti.

"Edmund, ben...

"Ne? Bu da ne böyle? Beni sevdiğini söylemiştin!' 'Seviyorum! Anlıyorum! Ama...'

Şimdi Ella'nın gözlerinde yine yaşlar vardı. Devam edebilecek gibi görünmüyordu. Bu yüzden Edmund onun yerine yavaş ve ciddi bir şekilde konuştu:

'Ama daha önce bana çok bilinçli bir şekilde açıkladığınız aşkımıza yönelik itirazlar hala geçerli. Hiçbir şey değişmedi. Birbirimizi seviyor olmamız birlikte olabileceğimiz anlamına gelmiyor.

Ella titrek bir şekilde başını salladı.

"Ya teyzene Sör Philip'i sevmediğini söyleseydin?"

'I? Sevgili, sevgili teyzeme karşı mı geleyim? Ah lütfen! Ellerini yalvarırcasına kavuşturdu. "Lütfen bana böyle bir şeyi düşündürmeyin bile!"

"O zaman ne yapacağız?" diye sordu, sesi kaybolmuş gibiydi. "Bilmiyorum!"

Çalılarının arkasında, derin düşüncelere dalmış bir halde alt dudağını ısırdım. Ben de bilmiyordum. Ama bu beni bir şeyler yapmaktan alıkoyacaksa lanet olsun! En azından bol bol vaktim vardı. Bay Ambrose'la olan yeni işim çok talepkâr değildi. Benden bir şey istiyor gibi görünmüyordu.

Keşke o zaman bu konuda ne kadar yanıldığımı bilseydim.

Keşif

Ertesi gün Ella'nın sorunları yüzünden dikkatimin oldukça dağınık olduğunu fark ettim. Nasıl fark ettiğimi bilmek ister misiniz? İşe gitmeyi unuttuğumdan değil, hayır. İşe gitmeden önce üzerimi değiştirmeyi unuttum ve neredeyse uzun bir elbise ve çember etekle Bay Stone'un masasına kadar yürüyüp kendimi 'Bay Linton' olarak tanıtacaktım.

Bu Bay Ambrose'un endişelenmesi gereken gerçek bir skandal olurdu!

Yanlış kıyafetimi tam zamanında fark ettim ve aceleyle geri dönüp çalgınca bir telaşla üzerimi değiştirmek zorunda kaldım. Empire House'a geri döndüğümde saat çoktan dokuz olmuştu. Aceleyle merdivenleri çıkıp ofisime girdim ve Bay Stone'a sadece kısa bir selam verdim. Çaresiz ciğerlerim düzgün bir selamlama için gerekli havadan yoksundu. Hırıltılı bir şekilde sandalyeme çöktüm ve başımı masanın üzerine bıraktım.

Tam o sırada *tüpün* içinden sessiz bir sesle bir mesaj kutusu fırladı. Hareket ettirebildiğimi hissettiğim tek elimle onu aldım, açtım ve mesajı açtım. Gözlerim kelimelere odaklandı:

Bay Linton

1 dakika 37 saniye geciktiniz. Eğer bu tekrarlanırsa, kendinizi kovulmuş sayabilirsiniz.

Rikkard Ambrose

Bu adam sizi nasıl sıcak karşılayacağını gerçekten biliyordu. Bir an için ona kız kardeşimin romantik sorunlarından bahsetmeyi düşündüm, bir bahane yaratmak için. Ama sonra vazgeçtim. Bu, çölde bir kayaya polka dansı yapmayı anlatmaya çalışmak gibi bir şey olurdu. Anlamayacaktı.

Sonra oraya gidip canlı canlı derisini yüzmeyi düşündüm. Ama bu da pek iyi bir fikir olmayabilirdi. Her şeyden önce, işten atılmama neden olabilirdi. İkincisi, ayağa kalkacak enerjiyi toplayamazdım. Ve üçüncüsü, lanet olası kapı hâlâ kilitliydi!

Bir *tıkırtı* bir sonraki mesajın geldiğini duyurdu.

Görünüşe göre enerjim olsa da olmasa da kalkmak zorundaydım! Mesajda şöyle yazıyordu:

Bay Linton,

S39XX300 Rikkard

Ambrose dosyasını

getirin.

Spiffing! Tek kelimeyle muhteşem! İşte yine başlıyoruz. Ayağa kalkarak raflara doğru ilerledim. Ama sonra tereddüt ettim.

Bir dakika... S39XX300 dosyası mı?

Kaşlarımı çattım. Dosyaların numaralandırma sistemleri harflerle başlamıyordu, değil mi? Her zaman dosyanın ortaya çıktığı yılları ilan eden sayılarla başlardı. İsimdeki 39 muhtemelen 1839'u, yani tam da bu yılı temsil ediyordu, ama 'S'? Bu ne anlama geliyordu? Snoop? Arsız mı? Aptalca mı?

39'un altına bakmaya gittim çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. On dakika sonra önümde üç açık kutu duruyordu ve içimde bir yerlerde bir volkan gürlüyordu.

Sayın Bay Ambrose

S39XX300 dosyası yok. Onu bulamıyorum.

Saygılarımla

Bayan Lilly

Linton

Cevap hemen geldi.

Bay Linton,

S39XX300 diye bir dosya var. Kasaya baktın mı? Rikkard

Ambrose.

Ne oluyor be?

Sevgili Bay Ambrose,

Burada bir kasa olduğunu bilmiyordum. Bunu bana söylemeyi neden ihmal ettiğinizi sorabilir miyim?

Her zaman

sevgiler Bayan

Lilly Linton

Öfkeyle mesajı tüpün içine ittim ve bekledim. Sadece yarım dakika sonra bir tıktırtı cevabı duyurdu.

Bay Linton,

Gerçekten de sorabilirsiniz. Çünkü çalışanlarımın bağımsız düşünme yeteneğine sahip olmasını beklerim. "S" güvenli anlamına geliyor. Eğer bunu anlamak sizin için çok zorsa, o zaman belki de başka bir görev aramalısınız. Sınırlı entelektüel yeteneklerinize daha uygun bir tane.

Rikkard Ambrose

Kibirli... 'sınırlı entelektüel yetenekler'? Gah! Ona ne isim takacağımı bile bilmiyordum! Kadınların beyinlerinin yetersiz olduğuna dair gazete makaleleri ve çalışmamıza ve oy kullanmamıza karşı olan diğer tüm argümanlar aklıma geldi. O adamın derisini canlı canlı yüzmeyi ne kadar isterdim. Ve sonra belki de onu açık ateşte yavaşça kızartmayı...

Sevgili Bay Ambrose,

Doğrudan kasayı aramaya gideceğim. Korkmayın - sınırlı zihinsel kapasitem bile büyük bir metal kutuyu bulmak için yeterli olacaktır.

Her zaman sevgilerimle (Bu da benden kurtulamayacağınız anlamına geliyor!) Bayan Lilly Linton

Ayağa kalktım. Bakmaya gittim. Kasayı buldum. Sadece beş dakikamı aldı ve sonra masama geri döndüm - hala S39XX300 dosyası yoktu, çok basit bir nedenden dolayı. Öfkeyle kaseden bir mesaj fişi aldım ve üzerine dört basit kelime karaladım.

Kasa kilitli!

Bunu yazmamı mı bekliyordu? Çünkü cevap neredeyse anında geldi.

Bay Linton,

Eşyaları güvende tutmak için kilitlenir. Bu yüzden kasa olarak adlandırılır. Rikkard Ambrose

Gah! Bu adam beni delirtmeye *mi çalışıyordu?* Şey... muhtemelen. Canı cehennemle!

Sevgili Bay Ambrose,

Kasanın ne olduğunu biliyorum, çok teşekkür ederim. Ve kilitli olduğunu biliyorum, çünkü daha önce de belirttiğim gibi açmaya çalıştım ve başaramadım. ANAHTAR NEREDE?

Saygılarımla

Bayan Lilly

Linton

Mesajı belki de gereğinden biraz daha fazla güç kullanarak tüpün içine ittim ve kolu çektim. Cevabı her zamanki gibi hızlı geldi.

Bay Linton,

Büyük harflerle yazmak, normal harflerle yazmak kadar hızlı veya verimli değildir. Lütfen benim yanımdayken bu tür zaman kaybettirici alışkanlıklardan kaçın.

Çalışan. Dikkatli bir çalışanın fark edeceği gibi, anahtarı çoktan kapının altına ittim.

Rikkard Ambrose

Bay Ambrose hakkında pek de kibar olmayan bir şeyler mırıldanarak kapıya gittim ve anahtarı aldım. Sonra odanın arka tarafına döndüm, orada daha önce fark etmediğim küçük bir nişin içinde, duvara büyük, siyah metal bir kapı yerleştirilmişti ve üstünde basit çelik harflerle 'Ambrose' yazıyordu. Bir an için neden kendi kasasının üzerine adını yazma ihtiyacı hissettiğini merak ettim. O kadar kötü bir hafızası mı vardı? Sonra bunun muhtemelen üreticinin adı olduğunu fark ettim. Demek kasa yapıyordu, öyle mi? Başka ne iş yapıyordu?

Düşünceleri bir kenara itip anahtarı kilide soktum ve çevirip kapıyı açtım. Sorunsuz ve gıcırdamadan açıldı. Tıpkı yaratıcısı gibi zarif ve aşılmazdı.

Ötesinde belki üç metre karelik metal bir konteyner bekliyordum. Bunun yerine kendimi ofisimden daha büyük, duvarları kaplayan raflarda çok sayıda nesne bulunan devasa bir çelik odanın kasvetiyle karşı karşıya buldum.

Sıradan bir dosya kutusundan tuhaf taşlara, boyalı ahşap idollere ve birkaç yüzyıl boyunca yaşamış gibi görünen büyük parşömen tomarlarına kadar her şey vardı. Bunlar da neyin nesiydi? Eğer Bay Ambrose düşesin söylediği gibi bir sanayiciyse, bunları nereden bulmuştu? Bir fabrikadan çıkmış gibi görünmüyorlardı.

Tam tersine, uzaklıktan, tehlikeden ve gizemden söz ediyorlardı.

Gidip araştırma isteğime direnerek dosya kutularına doğru döndüm ve numaralarını tek tek inceledim. Bir S39XX299 ve bir S39XX301 vardı - ama S39XX300 yoktu. Ne yapmaya çalışıyordu? Bunu bilerek mi yapmıştı?

Masama geri döndüm ve uygun bir mesaj yazdım. İçine küfür koymamayı bile başardım.

Sevgili Bay Ambrose,

S39XX300 kutusu yok.

Saygılarımla

Bayan Lilly Linton

Mesaj kutusu geri döndü. Açıp okudum:

*Bay Linton,
Sana kasaya bakmanı söylemiştim.
Rikkard Ambrose*

Bu biraz fazla olmaya başlamıştı!

*Sevgili Bay Ambrose,
Kasaya baktım. Orada değil. Eğer yazılı mesajlarımı anlayamıyorsanız,
size dudaklarımı okumanızı teklif ediyorum. Ama maalesef ofisinizin
kapısı hala kilitli olduğu için bu mümkün değil. O yüzden bir kez daha
sade bir dille anlatayım: Kasada S39XX300 numaralı kutu yok.
Saygılarımla
Lilly Linton*

Cevap geldiğinde, harfler biraz farklıydı. Aceleyle karalanmış değildi, hayır - her zamanki gibi net ve okunaklıydı. Ama bu kelimeleri karalarken kalemi kağıda biraz daha sert bastırıldığı düşünülebilirdi. Bekle... Sinirlenmeye cüret mi ediyordu? *O mu?*

*Bay Linton,
Eğer bu hileyle bana kapımı açtırıp şikayetinizi dile getirebileceğinizi
düşünüyorsanız, çok yanılıyorsunuz. Bana S39XX300 numaralı dosya
kutusunu getirin yoksa kendinizi kovulmuş sayabilirsiniz.
Rikkard Ambrose*

Bu sözleri okurken öfke bulutlarım toplanmaya başladı. Ama aynı anda omurgamda bir karıncalanma hissettim. Bu kutu oldukça önemli görünüyordu - ve olması gereken yerde değildi. Neler oluyordu?

Bu garip duygunun etkisiyle Bay Ambrose'a verdiğim cevap normalde olması gerekenden çok daha uzlaşmacı oldu.

*Sevgili Bay Ambrose,
Zekam hakkında ne düşünürseniz düşünün, sadece profilinize bakmak
için geleceğimi riske atacak kadar küçük değil. O kadar da hoş
görünmüyorsun. Söz konusu kutu gerçekten burada değil.
Bayan Lilly Linton*

Mesaj kabını tüpün içine iterken kalp atışları hızlandı. Bana inanacak mıydı yoksa kovacak mıydı? İstediği kutu gerçekten var mıydı, yoksa bu sadece benden kurtulmak için bir bahane miydi?

Çıplak odaya baktım ve boğazımda bir yumrunun yükseldiğini hissettim. Kabul etmek istemesem de, bu sade çevreye çoktan alışmıştım, buranın benim olduğu fikrine, özgürlüğe giden kendi yolum olduğu fikrine alışmıştım. Onu kaybedersem ne yapardım?

Yavaşça kolu çektim ve mesajım tüpün içinde kayboldu.

Cevap çok geçmeden geldi. Açtım ve açtım - ve gözlerim büyüdü. Eğer durum bu kadar ciddi olmasaydı, cevap beni g ld rebilirdi!

Bay Linton,

Bir beyefendi olarak, bir delikanlı olarak, onurlu bir insan olarak doğruyu söylediğinize dair bana şeref sözü veriyor musunuz?

Rikkard Ambrose.

Cevabı yazarken nedense y z mdaki hafif gülümsemeyi engelleyemedim.

Sevgili Bay Ambrose,

Pantolon giyen bir bayan olarak size şeref sözü veriyorum ki, kasanızda gerçekten de yukarıda belirtilen numara/isimde bir kutu bulunmamaktadır.

Bayan Lilly Linton

Cevap gelmedi. Hiçbir şey yoktu. Tam iki dakika boyunca orada oturup bekledim ama hiçbir şey gelmedi. Beklemekten neredeyse vazge miştim ve aptalca hayallerim için kendimi azarlıyordum. Kutu muhtemelen hiç de önemli değildi. Muhtemelen yanlışlıkla attığı eski bir kutuydu. Hepsi bu olmalıydı.

Kendimi bu açıklamaya neredeyse ikna etmiştim.

Sonra odanın diğer tarafından gelen anahtar hışırtılarını duydum. Bay Ambrose'un ofisinin bağlantı kapısının açıldığını görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım.

~~**~*~*

Onu gördüğüm an y a n ı l d ı ę ı m ı anladım. Tam olarak iki şey hakkında yanılmışım:

İlk olarak, kayıp dosya kutusu önemliydi.

İkincisi, onun profilini görmek aslında işinizi kaybetmenize değebilir.

Orada duruyordu: zayıf bir figür, kollarını göğsünün önünde sıkıca kavuşturmuş, üst kollarındaki gergin kasları ortaya çıkarmıştı. Siyah frakı, pantolonu ve gömleğiyle, vakti gelmeden günü kovmaya gelen gecenin tehditkâr bir tezahürü gibi görünüyordu. Eski bir usta tarafından bir dağdan kesilmiş gibi görünen bir yüze sahip olması da ona zarar vermiyordu. Sandalyemde felç olmuş gibiydim - tam olarak korkudan değil. Hayır, kesinlikle korkmadım! Ben asla korkmam! Daha ziyade... ah, bilmiyordum! Her neyse, bir an önce kendime gelmeliydim!

"Bay Linton. Sesi tıpkı hatırladığım gibiydi. Soğuk ve kesik. Bana başıyla selam verdi, ama ben daha ağzımı açamadan ya da cevap vermeyi düşünmeden yanımdan geçip gitti. Ofisimin diğer ucundaki rafların arasında gözden kaybolana kadar arkasından bakakaldım.

Bay Linton? *Bay* Linton mı? Yani benimle tekrar konuşmak zorunda kalsa bile bunu sürdürmeye devam mı edecekti?

Felç halim aniden geçti ve ayağa fırladım. Ona gününü gösterecektim! O bekar çocuğuna gününü gösterecektim!

Üç hızlı adımla rafların arasına girdim. Orada ondan hiçbir iz yoktu ama kasanın kapısı hâlâ açık duruyordu. İçerideydi.

Bir an için kapıyı itip kapatmayı ve kilitlemeyi düşündüm - ama hayır. Eğer onu boğacaksam, ellerimin boğazında olmasını istiyordum. Hava geçirmez bir kasanın içinde boğulmasına izin vermek çok kişiliksizdi.

Derin ve rahatlatıcı bir nefes alarak peşinden içeri girdim ve olduğum yerde durdum.

Güvenli odanın içi darmadağınktı. Dosyalar yerde her yere saçılmıştı. Kutuların bulunduğu rafların önünde duran Bay Ambrose, bulabildiği her dosya kutusunun her parçasını söküp incelemekle ve işi bittiğinde omzunun üzerinden yere atmakla meşguldü. Bir geyik leşini eşeleyen açgözlü bir hayvan gibiydi. Aradaki tek fark şuydu: Aç bir hayvan açlığını yatıştırmak için ihtiyaç duyduğu şeyi bir leşte bulabilirken, o hiçbir şey bulamamış gibi görünüyordu.

"Burada olmalı," diye mırıldandı. "Burada olmalı!"

"Burada ne olmalı?" diye sordum. Beni tamamen görmezden geldi. Vay canına, ^[22] bu ne sürpriz!

Neden sorma zahmetine girdim ki? Ne aradığını biliyordum, değil mi? Dosya S39XX300. Ama bu dosyada bu kadar önemli olan neydi?

"Burada olmalı. Burada olmalı. Bunu öfkeyle söylememişti ama sözlerindeki kararlılık demir gibiydi. Daha önce kusursuz bir düzen içinde olan yüzlerce dosya şimdi kasanın metal zeminine saçılmıştı ve o yine de vahşi avına devam etti.

Kapıda sessizce durdum ve onu izledim. Nasıl yardım edeceğimi bilseydim bile yoluna çıkmaya cesaret edemezdim. Düzenli dosya kutularını muazzam bir karmaşaya dönüştürmesi yaklaşık yarım saatini aldı. Nihayet son dosya da elindeydi. Numarasına baktı ve bir takırtıyla yere düşürdü.

Bir an öylece durdu, kaya gibi hareketsizdi.

Sonra döndü. Kara gözlerindeki bakış bir adım geri çekilmeme neden oldu.

"Sen!" diye tısladı soğuk bir şekilde. Başka bir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Bunun bir suçlama olduğunu biliyordum. Nefes alışım hızlandı.

Yüce Tanrım! Dosyayı çaldığımdan şüpheleniyor! *Ben! Tatlı küçük ben!*

Ne yapacaktı ki? Polisi mi arayacaktı? Gözlerinin içine baktığımda, nedense bundan şüphelendim. Kerim'i ve büyük kılıcı hatırladım ve kalbim biraz daha hızlandı.

"Nerede?" diye sordu.

"Dosya mı? Bilmiyorum."

İki adımda önümdeydi. Cehennem bıyıkları! Daha önce ne kadar uzun olduğunu fark etmemiştim. Üzerimde yükseliyordu.

Neden bu kadar gergindim? Bana ne yapabilirdi ki? *Son gördüğünde oldukça keskin görünüyordu, sence de öyle değil mi?* Bana zarar vermez, değil mi?

Her zamanki soğuk ve sert sesiyle, "Bana dosyayı ne yaptığını söyle," dedi, "yoksa bu gece Thames Nehri'nde yüzüstü yüzmeyi öğrenirsin.

Pekâlâ... Bu sorumu oldukça kısa ve öz bir şekilde cevapladı. Birden tüm vücudum üşüdü. Lanet olsun! Ciddi miydi?

Gözlerinin içine baktım.

Evet, ciddiydi. Kesinlikle ciddiydi.

"Sen... sen buna cüret edemezsin! Fısıldamayı başardım.

"Gerçekten mi? Elini kaldırarak soğukkanlılıkla saydı: 'Birincisi, kimse sizin gerçekten burada olduğunuzu bilmiyor. Siz yoksunuz, *Bay Victor Linton.*

Dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrılmadı, ama bu olmadan bile icat ettiğim isme koyduğu soğuk zehri duyabiliyordum.

'Ortadan kaybolman kimsenin umurunda olmayacak ve kimse senin ortadan kaybolmanı Thames Nehri'nde boğulmuş olarak bulunan genç ve zavallı bir kadının ölümüyle ilişkilendirmeyecek,' diye devam etti.

İkinci bir parmak uzattı. 'İkincisi, çok gizli ortaklarım var. Cesedinizin bulunması bile bir mucize olurdu.

Bir parmak daha. Bakışlarımı kendi bakışlarıyla yakaladı ve tuttu. 'Üçüncüsü, bana bak. Gözlerimin içine bak ve sonra senden kurtulmaya cesaret edemeyeceğimi bir kez daha söyle.

En azından artık bir şeyi biliyordum. Servetini teneke kutular ya da porselen heykelcikler üreterek kazanmış bir sanayici değildi. O tamamen başka bir şeydi.

"Nerede?" diye sordu, o kadar alçak bir sesle ki neredeyse duyamayacaktım, "dosya nerede?

Son şansınız, Bay Linton.'

'Ben... Ben...' Kahretsin, bana neler oluyordu? Tüm vücudumun titremeye başladığını hissedebiliyordum ve gözlerim tuhaflaşmıştı. Sanki ıslak gibiydiler.

Oh hayır! Hayır, hayır, hayır ve yine hayır! Küçük bir kız gibi ağlamayacaktım! Onun önünde olmaz. Şimdi değil. Cesur olacak ve ona herhangi bir erkek kadar iyi olduğumu kanıtlayacaktım ve... ve...

Ağlamaya başladım.

İtiraf ediyorum, tamam mı? Ağlamaya başladım.

"Ben... Bilmiyorum," diye burnumu çektim, başımı eğdim ve umutsuzca bir mendil aradım. Ama bunlar amcamın pantolonlarıydı ve o hiç dışarı çıkmazdı, bu yüzden ceplerinde mendil yoktu. Aceleyle, o görmeden önce gözyaşlarımı kolumla silmeye çalıştım. 'Dosyanı ben almadım! Ben yapmadım! I...'

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, ağır ağır nefes alıyordum. Şimdi ne yapacaktı?

Adamlarını çağırıp beni öldürtmek mi?

Şaşkınlıkla onu bir dakika önce olduğu yerde görmedim. Birkaç adım geri çekilmişti. Gözlerindeki buz kaybolmuştu ve biraz garip bir pozisyonda duruyordu, elleri ne yapacağını bilmiyormuş gibi yeleğinin ceplerine girmişti.

"Um... işte," diye mırıldandı. Ellerinden birini cebinden çıkararak bana temiz beyaz keten bir mendil uzattı.

"Az önce beni öldürmekle tehdit ettin ve şimdi bana bir mendil mi öneriyorsun? Gözyaşları içinde sordum.

Omuz silkti ve gözlerini tekrar bana diktiğinde gariplik ortadan kalktı. 'Sen bu şekilde *sızıntı* yaparken seni daha fazla sorgulayamam. Gürültülü ve dağınık. Buna bir son ver. Şimdi!

Mendili alarak gürültülü ve pek de hanımefendiye yakışmayan bir şekilde burnumu sildim. Sonra mendili ona uzattım.

"Al.

Başını iki yana salladı.

"Geri istemiyor musun?

"Deli misin sen?" diye sordu. 'Tabii ki deliyim! O şey üç şilin beş peniye mal oldu! Yine de geri vermeden önce yıkarsanız çok minnettar olurum.

"Oh... err... tabii ki yapacağım. Durakladım. "Eğer beni öldürmezsen," diye ekledim, sonradan aklıma geldi.

"Ah, şu. Bir an için rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Bay Ambrose, rahatsız mı? Bu da neydi böyle?

Sonunda küçümseyerek el salladı. 'Daha iyi bir yol düşündüm. Suçlu ya da masum olup olmadığınızı belirleyebileceğim bir yol.

"Bunu duyduğuma çok sevindim.

"Sanırım öyle. Bay Ambrose her zamanki dik duruşuna geri dönerek elini çırpı. "Karim!

Çok yüksek sesle bile seslenmemişti ve önünde kilitli bir kapı vardı. Koca sakallı adamın onu duymasına imkân yoktu.

"Aradınız mı, *Sahib*?

Bir çığlık atarak geri sıçradım ve tam arkamda, kasanın kapısında yükselen Muhammed'i görmek için döndüm.

Bay Ambrose el sallayarak onu ofisime yönlendirdi. 'Odayı arayın.

Dosya S39XX300.'

Görünüşe göre Bay Ambrose parası ve yüz ifadeleri kadar sözlerinde de tutumlu davranıyordu. Karim'in daha fazla açıklamaya ihtiyacı yoktu. Ofisime geri döndü. Kısa bir süre sonra çekmecelerin açılma sesini duydum.

"Peki ne oldu? Ben sordum. "Ciğerlerim su doluyken yüzmeyi öğrenmemi gerektirmeyen bu daha iyi yöntem mi?

Sesim sabit miydi? Öyle olduğunu sanıyordum. Muhtemelen daha fazla korkmalıyım, ama bir şekilde bu gerçek dışı hissettirdi. Pratik bir şeyle tartışıyordum.

Beni öldürmek istememesinin nedenlerini merak ediyordum. Bu gerçekten oluyor muydu? "Bugüne kadar kasanın anahtarları sizde değildi," dedi Bay Ambrose.

Bakışları tuhaf bir şekilde vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. 'Senin bir kasayı açabilecek kapasitede olduğuna inanmıyorum. Dolayısıyla, eğer dosyayı aldıysanız, bunu bugün yapmış olmalısınız. Ve eğer ofisinizde değilse, hala üzerinizde olmalı.

"Ve? Ben sordum. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?

Bakışları tekrar vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi. "Dediğim gibi," diye tekrarladı, koyu, deniz rengi gözleri niyetliydi. "Üzerinde olmalı. Bana doğru bir adım attı.

Ve birdenbire anladım.

Ellerim beni korumak için havaya kalktı. 'Oh hayır. Hayır, nononono, Bayım! Aklınızdan bile geçirmeyin!'

Onurumu Savunuyorum, Yazık

Başını eğdi. "Hayır mı?"

"Hayır! Kesinlikle hayır! Kendine ne söylemeye çalışırsan çalış, ben hala bir kızım ve kesinlikle külotumu karıştırmana izin vermeyeceğim!"

"Yüzüstü Thames Nehri'ne düşmeyi mi tercih ederdin?" "Bana güvenmeni tercih ederdim!"

'Güven...' Sözcük sanki çok uzun zamandır kullanmamış gibi yontulmuş dudaklarından yavaşça döküldü. 'Bay Linton... Rusya'da bununla ilgili bir deyiş vardır. Bunu biliyor musunuz, Bay Linton?'

Bir adım daha yaklaştı.

'Nasıl yapabilirim ki? Ben Rus değilim!'

"Bir söz vardır: "Güven, ama doğrula". Tekrar bir adım daha yaklaştı. 'Ben bu söze katılmıyorum. *Asla* güvenmem. Ama *her zaman* doğrularım.

"İç çamaşırlarımı karıştırmak için beni elbisemden çıkaramazsın! Belki biraz fazla güçlü bir şekilde ilan ettim. Bunun nedeni büyük ölçüde zihnimin bir bölümünün onun iç çamaşırımı karıştırmasının nasıl bir his olduğuyula meşgul olmasıydı. Zihnimin diğer bir kısmı ise böyle düşüncelere sahip olduğu için zihnimin yukarıda bahsedilen kısmına öfkelenmekle meşguldü.

"Elbise değil, pantolon giymişsin," dedi her zamanki soğuk ve sert tavrıyla.

"Her neyse! Siz bir beyefendi misiniz, yoksa bir pislik mi?" "Bu, durumun gereklerine göre değişir.

"Peki bu durumda?"

"Dosyayı bana geri verin, Bay Linton, ben de sizi aramak zorunda kalmayayım. "Yüzüncü kez söylüyorum, bende değil!"

"Aslında dördüncü kez," diye düzeltti. "Abartmayın.

Ağır ayak sesleri yaklaşıyordu. Benim konsantrasyonumu bozmak için birkaç saniyeye ihtiyaçları vardı ve Bay Ambrose için de aynısı geçerliydi. Birbirimize o kadar yoğun bir şekilde bakıyorduk ki, ilk başta kapı aralığında beliren dev sakallı figürü fark etmedik.

Sonunda Bay Ambrose bakışlarını benden ayırdı. "Evet?" diye sordu.

Kerim ağır sarığını, sakalını ve bunların arasına sıkışmış başını salladı. "Bir şey yok, *Sahib*.

Bunun üzerine Bay Ambrose'un bakışları iki kat şiddetle bana döndü.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz, Bay Linton?"

"Ne? Tersledim. "Ve bana bayım deme! "Bu, seni aramaktan başka seçeneğim olmadığı anlamına geliyor.

"Hayır!" Kollarımı kavuşturdum. Bana dokunmayacaktı! Asla dokunmayacaktı!

Aslında çok da umurumda olmazdı. Ama iç çamaşırlarıma daha yakından bakmasına izin verecek olsaydım, bu aptal bir kağıt aramak için olmazdı, çok teşekkür ederim! Yani, her kızın kendine biraz saygısı olmalı.

Kendine saygı mı? İçimdeki feminist bana bağırdı. Hangi şartlar altında onun senin iç çamaşırına bakmasının senin özsaygın için sorun olmayacağını düşünüyorsun? Ne şekilde gelirlerse gelsinler erkeklerden nefret ettiğinizi unuttunuz mu?

"Karim? Bay Ambrose karanlık bir sesle konuştu. 'Bununla ben ilgileneneğim.

Kasanın kapısını kapat ve bizi içeri kilitle. Sadece ben tekrar çağırdığımda açın.'

Gözlerim irileşti. Kapıya doğru koştum ama ben daha kapıya ulaşmadan devasa Müslüman kapıyı çarparak kapattı ve bizi zifiri karanlığa gömdü.

~~**~*~*

"Ah!

"Ng!

"Bırak!

"Kıvrınmayı kes...

Tokat!

Gürültü karanlık, boş odada oldukça yüksek sesle yankılandı. Birkaç saniye sessizlik oldu, sonra Bay Ambrose'un sakın sesini duydum - bir yanardağın patlamadan önce sakın olması gibi sakın.

Karim? Karim, kapıyı tekrar aç.'

Kapı yavaşça aralandı ve karanlığı kızgın bir bıçağın tereyağını delip geçmesi gibi kesen parlak bir güneş ışığı içeri girdi. Bay Ambrose'un yüzüne düştü, o da oldukça sıcaktı, en azından elimin yanağına temas ettiği yerler.

"Sen," dedi kararlı bir şekilde, çenesi gergindi, "ya şeytanın kendisi kadar suçlusun ya da ilk bakışta görüldüğünden daha fazla ahlaka sahipsin.

Gözlerimi kısmıştım. "İlk bakışta görünenden daha fazlası" da ne demek oluyor?

'Erkek kıyafetleri giyerek etrafta dolaşan bir kızdan beklenenden daha ahlaklı olması gerekiyor!

"Hey, bu senin fikrindi, hatırladın mı?

"Aklı başında hiçbir bireyin ciddiye almayacağını düşündüğüm bir fikir.

"Evet, yaptım ve şimdi buradayım. Peki benimle ne yapacaksın?" Tehditkâr deniz rengi gözleri tekrar yüzüme sabitlendi.

"Sizi aramak *zorundayım*, Bay Linton. Direnmenin faydası yok.'

Adam az önce beni soymaya niyetlenmişti ve hâlâ bana 'Bayım' mı diyordu? Bu inanılmazdı!

"Neden senin aptal dosyanı çalayım ki? Bağırdım. "İçinde ne olduğunu bile bilmiyorum!

"Bu iş sana yaptırılmış olabilir.

"Kim tarafından?

"Beni mahvetmek ve öldürmek isteyen adamlardan biri tarafından.

Bunu o kadar soğukkanlı, o kadar sakın bir şekilde söyledi ki, öfkemin tam ortasından geçti. Daha yakından baktım ve granit cephesinin ardında, içinde kaynayan duyguları gördüm. Sadece bunu itiraf edemeyecek kadar inatçıydı.

"O dosyanın nesi bu kadar önemli? Yumuşak bir sesle sordum. En azından nispeten yumuşak bir şekilde.

'Eğer aldıysan, zaten biliyorsun,' diye cevap verdi. 'Eğer almadıysan, sana söylemeyeceğim.

"Neden olmasın?

"Sana kendimi açıklamak zorunda değilim!"

"Peki şimdi ne olacak? Tekrar sordum.

"Üzerini aramak için seni bağlayabilirim,' diye tehdit etti.

"Deneyebilirsin. Ellerim tekrar savunmaya geçti. Bay Ambrose'un eli farkında olmadan yanağına gitti ve ben de sırtıtmak zorunda kaldım. Çıldırılmış mıydım? Bugün yüzüstü Thames Nehri'ne düşme ihtimalim hâlâ çok yüksekti ve ben burada Cheshire kedisi gibi sırtıyordum.

Ama heyecanlanmadan da edemedim! Bu, son derece sıradan hayatımda başıma gelen ilk yarı heyecan verici şeydi.

Bay Ambrose sırtışıma fark etti. Sarıklı uşağına dönmeden hemen önce yüzünde belli belirsiz bir çatıklık gördüğümü sandım. Ne? Bay Granit Surat'tan bir yüz ifadesi mi çıkarmıştım? Kesinlikle hayır!

Karim? Onu arama nezaketinde bulunur musun?' Bay Ambrose sordu.

Muhammed'in gözleri bir an için bana kaydı. Daha dik durdu ve kılıcının kabzasını kavradı.

"Sizin için bir *Ifrit* bile [savaşırım](#)^[23] *Sahib*... ama *bu* yaratık? Bana halamın her zaman bana bakışını hatırlatan bir bakış attı. "Saygıyla reddetmek zorundayım.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye başını salladı Bay Ambrose.

"Tanrı aşkına, *Ifrit* nedir? diye sordum.

Bay Ambrose bana 'Arap mitolojisinden gelen güçlü bir yarı-şeytan' diye bilgi verdi. "Boyları on iki fitten uzun, devasa kılıçlarla donanmışlar ve cehennem ateşiyle yanan yumrukları ve kanatları var.

Canım benim. Karim'in beni bu kadar düşündüğünü bilmiyordum.

Bay Ambrose uzun, ölçülü adımlarla bir aşağı bir yukarı volta atmaya başladı. Onu dikkatle izledim, kalp atışlarım hâlâ normal ritmine dönmemişti. Vurdumduymaz yüzü, anlamsız gözleri ve arkasında yarasa kanatları gibi çırpınan uzun siyah kuyruk paltolarıyla gerçekten de biraz korkutucu görünüyordu. Bir an için kaçmayı düşündüm. Belki koridora çıkıp yardım için bağırabilirdim. Bay Stone beni duyabilirdi. Belki polise koşardı.

Kerim gözlerimle karşılaştı. Küçük, boncuk gibi gözleri efendisinininkiler kadar etkileyici değildi ama onunkiler de şüphe ve düşmanlık doluydu.

"Stone'u gönderdim," diye belirtti. "Koridorun kapısı kilitli.

Bay Ambrose volta atmayı kesmedi. Zaten bu yorumun onun için yapılmadığını biliyordum. Kerim'e başımı salladım, o da bana karşılık verdi. Daha önce Bay Ambrose'un çıkarlarını korumak için adam öldürebileceğine ve öldüreceğine dair en ufak bir şüphem varsa bile artık yoktu. Emrinde böyle hizmetkârlar varken, bu işi başarmak kolay olacaktı.

Neden daha fazla korkmadığımı merak ettim.

Bay Ambrose aniden olduğu yerde durdu ve dönüp bana baktı.

"Siz," dedi sertçe, "beni zor bir duruma soktunuz, Bay Linton. "Beni şimdi öldürmek zorunda olduğunuz için mi? diye sordum.

"Hayır. Belki yanıliyordum, ama çenesinin biraz gerildiğine yemin edebilirdim. 'Çünkü sizi öldüremem, Bay Linton. Senin şu anda içinde bulunduğun şüphe altında olan herhangi bir adamı düelloya davet eder ve bir köpek gibi vururdum. Ancak,' nefes almak için bir an durakladı, 'bu

sizin durumunuzda bu mümkün olmayacaktır, çünkü siz... arzu ettiğim kadar erkek değilsiniz.

İşte! *İşte bu* yüzden korkmuyordum.

'Kız olduğum için demek istiyorsun,' diye belirttim. 'Bu da demek oluyor ki

kadın, erkek değil. Kelimeyi söyleyebilirsin, biliyorsun. Zehirli değil.'

"Ah, ama öyle," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. 'İtibarım ve şimdi de çıkarlarım için zehirli. O dosyayı almalıyım, Bay Linton. Yine de haklıydınız: Ben bir beyefendiyim. Ve pantolonunuzun altında sakladığınız o talihsiz durum yüzünden, bir beyefendi olarak, sahip olmam gereken şeyi elde etmek için ne üzerinizi arayabilirim ne de sizi öldürebilirim.

Talihsiz bir durum mu? Tanrım, bu adamın gerçekten kafasının incelenmesi gerekiyor!

"Değerli kâğıtlarını benim çaldığıma neden bu kadar inanıyorsun ki? Tepem attı. 'Suçlunun ben olduğumu düşünmekte neden bu kadar kararsınsınız? Neden personelinizin başka bir üyesi değil? Dosya günlerdir kayıp olabilir.

"Hayır, olamaz," diye cevap verdi sertçe. "Çünkü kasadaki dosyalara kimsenin erişimi yoktu.

"Başka kimsede anahtar yok muydu? Peki ya bana verdiğin?" "Neden bu anlamsız sorular?" diye sordu başını sallayarak. "İkimiz de Suçlu olduğunuzu biliyorum! Yedek anahtar yok ve size verdiğim anahtar geçen Çarşamba gününden bu yana hep benim elimdeydi-'

Birden başının sallanması kesildi. Tüm vücudu dondu.

"Evet? ' diye sordum. "Ne zaman?

Yavaşça felç halinden çıktı ve başını çevirerek doğrudan bana baktı. Koyu renk gözleri sanki içlerinde bir fırtına kopuyormuş gibi parlıyordu. Bir an için o kadar tehlikeli göründü ki, gerçekten bir adım geri attım.

Ama sonra bir kez olsun öfkesinin bana yönelik olmadığını fark ettim. Saldırmaya hazırlanan bir yılanın tıslaması gibi dudaklarından bir kelime geçti:

Simmons!

Kerim anlamadığım bir dilde alçak sesle bir yemin etti. Ama söyleyiş tarzından bunun bir lanet olduğunu anlamak için kelimeleri bilmeme gerek yoktu. Belli ki anlamıştı. Ben ise tam tersine hâlâ tamamen karanlıktaydım.

"Simmons? Bunu bir soru haline getirerek yineledim.

Derin, koyu, mavi-gri gözleriyle gözlerime baktı.

Evet. Simmons, Bay Linton. Simmons, önceki özel sekreterim. Birkaç gün önce hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolan Simmons. Simmons, hain yılan.'

Bay Ambrose birkaç uzun adımla masama geldi ve çekmecelerimi karıştırmaya başladı. Masanın içindeki ahşap olanları yani.

"Ne yapıyorsun? "Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Büyük boğanın bunları çoktan kontrol ettiğini sanıyordum.

Karim bana bir ton hoşnutsuzluk ifade eden bir bakış fırlattı. Görünüşe göre yeni lakabını beğenmemiştii. İlk fırsatta bunu tekrar kullanmak için aklıma bir not aldım.

"Kerim çekmeceleri aradı," diye kabul etti Bay Ambrose. 'Ama kayıp dosyayı aradı, dosyayı alan hainin nereye gitmiş olabileceğine dair bir işaret aramadı. Burası bir zamanlar onun masasıydı.

'Yani şimdi bu Simmons'un yaptığını mı düşünüyorsun? Artık benim yaptığımı düşünmüyor musun?

'Hayır! Bunu düşünecek kadar aptalmışım. Ne de olsa sen sadece...' Elini kayıtsızca salladı.

"Bir kız mı? Ben konuştum. 'Bunu mu söyleyecektin? Biz kadınlar da herhangi bir erkek kadar iyi bir şeyler çalabiliriz, çok teşekkür ederim!

'Bir dakika önce suçlu olduğunuzu düşünmemden korkuyordunuz, şimdi ise bir hırsız olarak yeteneklerinizi mi övüyorsunuz?

'Benim becerilerim değil, genel olarak kadınlık becerileri! Ve kesinlikle korkmuyordum.

"Değil miydin?

"Sana korkmuş gibi mi görünüyorum?

'Hayır,' diye itiraf etti. 'Gereksiz görünüyorsun. Odayı terk et. Benim ve adamlarımın yakalaması gereken bir hırsız var. Kapıya doğru başını salladı ve sanki ben çoktan gitmişim ya da tamamen yok olmuşum gibi masayı karıştırma işine geri döndü. Onun da böyle olmasını tercih edeceğinden emindim.

Kollarımı kavuşturarak kendimi onun karşısına diktim. "Hiçbir yere gitmiyorum.

"Sana günün geri kalanında izin veriyorum," dedi bana bakmadan. 'Git ve tatilinin tadını çıkar. Çok sık tatil yapmadığımı söylediğimde bana güvenin.

'Benimle yaptığınız neredeyse tek şey bu gibi görünüyor! Buraya bir sirk için eğitilmiş bir maymun gibi anlamsız kâğıt parçaları üzerinde hokkabazlık yapmaya ve yarım gün sonra kapı dışarı edilmeye gelmedim. Buraya çalışmaya geldim! Ve eğer yakalamanız gereken bir hırsız varsa, ben de sizinle geleceğim!

"Sadece bilginiz olsun diye söylüyorum," dedi, "sizin deyiminizle "hokkabazlık" yaptığınız kağıt parçaları kesinlikle anlamsız değildi.

Hâlâ dönüp bana bakma zahmetine katlanmıyordu. Tek yapabildiğim onun geniş, sert sırtına öfkeli bakışlarımı göndermekti ve bu beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı.

'Bunların hepsi benim işimle çok gerçek bir şekilde ilgili,' diye devam etti. 'Ve sen bir sirk maymununa hiç benzemiyorsun. Bir maymun bana karşılık vermez.

"Ama ısırabilir!

"Bunu tercih etmeyeceğimden emin değilim.

"Öyle mi? Ona doğru istemsiz bir adım attım. "Eğer istersen deneyebilirim.

Boyun kasları gerildi. 'Başını belaya sokmana gerek yok. Evine git. Bu bir emirdir.'

"Hayır!" Ayağımı yere vurdum. Kendimi rezil edip etmediğim umurumda değildi.

İstese de istemese de beni kabul edecekti.

"Seni gönderirsem eve gitmeyi reddedemezsin. Sesinin olduğundan daha soğuk çıkabileceğine inanmazdım. Ama sesini dondurmanın yeni zirvelerine ulaşıyordu. "Benim için çalışıyorsun.

"Aynen öyle. Başımı salladım. 'Ben sizin için *çalışıyorum*. Beni normal saatlerden daha uzun süre işte tutarsanız nasıl itiraz edebiliyorsam, beni erken gönderirseniz de itiraz etme hakkım var. İşimi bir maaş karşılığında kabul ettiniz Bay Ambrose ve ben de bu maaşı hak etmek niyetindeyim. Kimseden sadaka kabul etmeyeceğim, hele hele sizden asla.

Sonra başını kaldırdı ve tekrar bakışlarımla buluştu. Konuşmamdaki bir şey gerçekten dikkatini çekmeyi başarmış mıydı?

Bana bakarken gözlerinde bir şey vardı... Öncekinden farklı bir şey. Çok yoğun ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Vaktimi boşa harcıyorsun," dedi. Ama sesi bir saniye önceki kadar sert ve değişmez değildi. "Simmons'ı yakalamam gerek.

'O zaman yardım etmeme izin ver,' diye yalvardım.

Cevap vermek yerine son çekmeceyi karıştırmaya devam etti. Çekmeceyi kapattıktan sonra kasanın girişinde bekleyen Kerim'e döndü.

'Burada bir şey yok. Adamları buraya getirin. Tüm ekibi. Warren'a burayı didik didik etmesini söyle. Bulduğu her şeyi, ama *her şeyi*, derhal bana getirsin, anlaşıldı mı?

"Evet, *Sahib*.

"Neden bunu polise söylemiyorsunuz?" diye araya girmeye cüret ettim.

"Çünkü bu işin yarınki gazetelerde yer almasını istemiyorum," diye cevap verdi. "Ve çünkü hırsızı bulursak, yoluma çıkacaklar.

Yutkunmak zorunda kaldım. Ş a h s ı m a yönelik son tehditlerini göz önünde bulundurduğumda, bununla ne demek istediğini çok iyi tahmin edebiliyordum.

"Peki şimdi ne olacak? diye

sordum. "Şimdi eve

gideceksin. 'Hayır.

Gitmeyeceğim!'

İşini halletmek üzere kapıya doğru ilerlemekte olan Kerim orada duraksadı. "Sizi onunla yalnız bırakmamı gerçekten istiyor musunuz, *Sahib*?

Gözlerimi devirmiştım. Oh, lütfen.

Bay Ambrose başıyla onayladı. 'Evet, git, Karim. Warren'ın bir an önce buraya gelmesini istiyorum.

"Nasıl isterseniz, *Sahib*. Ama Kerim kapının kilidini açıp odadan çıkarken sakalının altından hâlâ kuşkulu görünüyordu.

Kapı arkasından kapandığında, aramızda sadece birkaç santim kalana kadar Bay Ambrose'a doğru ilerledim. Daha fazla lafı dolandırmanın bir anlamı yoktu.

'Neden işimi yapmama izin vermiyorsunuz? Senin sorunun tam olarak ne?'

Her zamankinden daha koyu, neredeyse siyah görünen gözleri, buhar motoruyla çalışan bir matkap gibi içimi deldi. "Biliyorsun.

Öfkeyle yumruklarımı kalçalarımın indirdim. "Kız olduğum gerçeğini mi kastediyorsun?

Bir şey söylemedi ama bakışlarından sorunun bu olduğunu anladım. Sorun neydi? Bu şovenizmin ötesine geçiyordu. 'Kız' kelimesini bile yüksek sesle söyleyemiyor muydu? Bu kelimedden bu kadar mı nefret ediyordu? Bana karşı mı?

"Bütün kadınlara böyle mi davranıyorsun? diye

sordum. Hafif bir ses çıkardı. Bir homurtu olabilirdi.

"Pek sayılmaz. Bütün kadınlar pantolon giyip kendilerine iş vermem için beni kandırmazlar!

"Seni kandırmadım!"

"Belki. Sadede gel.'

"Zaten yaptım. Neden sana yardım etmeme, senin için düzgün çalışmama izin vermiyorsun?

Öfkeyle başını salladı. "Anlamıyorsunuz. Nereye gittiğimi, ne yapacağımı... Tehlikeli olacak. Çok tehlikeli. Bana eşlik etmene izin veremem.

"Neden?" diye sordum hararetle. "Sadece bir kız olduğum için mi?"

Bir saniye boyunca bana baktı, ne diyeceğini bilememiş gibiydi. Bir an için gözlerinde bir şeylerin titreytiğini gördüm, her zamanki demir gibi kararlılığından farklı bir şey. Neredeyse... korkmuş görünüyordu? Özlem mi?

Sonra panjurlar tekrar yapıldı ve başını salladı. 'Evet, nedeni tam olarak bu. Ben bir beyefendiyim. Bu nedenle kadın cinsiyetinden herhangi bir gencin tehlikede olmasına izin veremem.

'Bayan' terimini kullanmaktan kaçınması dikkatimden kaçmadı.

"Gerçekten mi?" Sesimden alaycılık damlıyordu. 'Hatırlatmama izin verirsiniz, daha on dakika önce beni kendiniz ortadan kaldırmakla tehdit ediyordunuz.

"Bu," diye cevap verdi ürpertici bir sesle, "bana ihanet ettiğinizi sandığım zamandı. Hainlerden hiç hoşlanmam, Bay Linton.

Alaycılık sesimden ve yüzümden akıp gitti. "Ben bir hain değilim," dedim, sesim acı doluydu.

Bir an için granit yüzünün biraz yumuşadığını düşündüm. "Biliyorum. Şimdiye kadar bir *Ifrit* için kabul edilebilir bir iş çıkardın.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kulaklarım bana ihanet mi etmişti, yoksa Bay Ambrose, Bay Sessiz ve Asık Suratlı Granit Suratlı Ambrose, az önce bir şaka mı yapmıştı?

'Ama bir ofis çalışanı olarak yeteneklerinizin bununla hiçbir ilgisi yok. Bu konuya dahil olamazsınız! Bunu anlıyorsun, değil mi?" diye öyle hızlı devam etti ki, belki şakasını hemen unuttum ve tüylerim diken diken oldu.

'Hayır! Kesinlikle görmüyorum. Beni kendiniz için çalıştırmak üzere aldınız! Kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. 'İş talep ediyorum! Bana ödeyeceğiniz her kuruş için çok çalışmayı talep ediyorum, tıpkı Karim, Warren ve çalıştırdığınız diğer tüm adamlar gibi, anlıyor musunuz? Kendi paramı kazanmak istiyorum ve siz isterseniz de istemeseniz de kazanacağım.

Bir kez daha, koyu renkli, deniz rengi gözleriyle beni inceledi. Orada büyüyen bir şey vardı - yavaşça, çok yavaşça. Kabullenme mi? Büyük olasılıkla boyun eğme.

Bana doğru bir adım attı. Daha önce yüzlerimiz santimlerce ayrıken, şimdi sadece bir santimin küçük bir kısmıydı.

"Fikrinizi değiştiremeyeceğim, değil mi?" diye sordu. Sesi kutup gibiydi. Ama nedense üşümediğimi hissettim. Onun yerine sıcaklığın üzerime hücum ettiğini hissettim.

Vücudum. Onun yüzüyle benim yüzümün neredeyse birbirine değdiği yerde tenim karıncalanmaya başladı. Aramızdaki gerilim yanıyordu.

"Hayır. Sırıttım. 'Ve zaten zamanın da yok. Bir hırsızı yakalamak zorundasın.

"İyi bir noktaya değindin. Yine beni inceledi. "Gerçekten yardım etmek istiyor musun?" "Evet!

'Pekala o zaman. Beni takip edin.'

Döndü ve ben daha ne olduğunu anlamadan adımlarını hızlandırarak uzaklaştı. İçgüdüsel olarak onu takip ettim, küçük çekişmemiz sırasında nefesimin nasıl hızlandığını ancak şimdi fark ettim.

Garip. Neden böyle tepki vermişim? Sonunda ona karşı zafer kazanmanın verdiği coşku olmalı. Evet, öyle olmalıydı.

Beni kasanın girişine doğru götürdü. Orada durdu ve bana döndü. Yüzümden muzaffer bir gülümsemeyi uzak tutmak için çok çalışmam gerekti. İşte bu kadar. Sonunda beni kabul edecek ve bana sorumluluk verecekti.

"Senin için çok önemli bir görevim var," dedi doğrudan gözlerimin içine bakarak. "Hayati önem taşıyan ve ben dönene kadar bitmesini beklediğim bir görev.

"Ne oldu? Nefes nefese sordum.

Arkamızdan kapanmış olan kasanın kapısını iterek açtı. Sonra yerdeki dosya karmaşasını işaret etti. "Şu pisliği temizleyin.

Küçük Ifrit

Pekala, başardım. Ne olmuş yani? Ne de olsa o benim işverenimdi ve bana istediği her şeyi yaptırabilirdi. Öfkeden kuduruyor ve onu boğmayı hayal ediyor olmam, görevlerimden kaçmak için bir bahane sayılmazdı.

Bay Ambrose'un bana verdiği küçük gaz lambasının ışığında dosyaları tasnif etmeye başladım.

Çok geçmeden, işin kendisi ölümcül derecede sıkıcı olsa da, güvenli odada konumlandırılmanın beklenmedik avantajları olduğunu fark ettim. Bay Ambrose'un kapattığı kapıyı iterek açtığımda, ofisimde olup biten her şeyi duyabiliyordum - ki bu oldukça fazla bir şeydi, size söyleyeyim.

Kapı çalındı.

"Girin," diye seslendi Bay Ambrose'un sert sesi.

'Bay Ambrose? Günaydın efendim,' dedi sessiz ve saygılı bir ses. Birkaç çift ayak ayaklarını sürüyerek ofisime girdi. Anlaşılan burası hırsız avı için resmi karargâh olarak seçilmişti. 'Aradığınız anda geldim. Sorun nedir? Kerim söylemedi.'

"Warren. Bay Stoneface Ambrose'dan 'günaydın' ya da 'Sizi görmek ne güzel' yok elbette. Direkt konuya girdi. 'Simmons'ı gördün mü?

"Simmons, efendim? Bana görevinden aniden vazgeçtiğini söylediğinizi sanıyordum'.

"Aldı. Görünüşe göre bana ait bir şeyi de yanında götürmüş.

Kısa ve ağır bir sessizlik oldu. O anda Bay Ambrose'un gözlerindeki acımasız buzı hayal etmek benim için zor değildi. Sadece havayı hissettiğimde bile ofisimdeki insanların Simmons'a acıdığı izlenimine kapıldım.

"Anlıyorum. Ne yapabiliriz, efendim?"

"Önce soruma cevap ver Warren. Gittiğinden beri onu gördün mü?" 'Hayır, efendim.

"Eşyalarını almak için geri geldi mi?" "Birini gönderip kontrol edebilirim, efendim.

"Yap şunu. Şimdi.'

Ayak sesleri hızla uzaklaştı. Kimsenin doldurmak için en ufak bir girişimde bile bulunmadığı birkaç dakikalık bir sessizlik daha oldu. Görünüşe göre Bay Ambrose

havadan sudan konuşmayı pek düşünmezdi. Ne sürpriz ama.

Ayak sesleri geri döndüğünde sordu: "Ve?

"Eşyaları gitmiş," dedi üçüncü bir ses. "Dolapların orada Bay Garfield'a sordum ve Simmons'ın kaybolduğu gün onları da yanında götürdüğünü söyledi.

Bay Ambrose, 'Bu her şeyi açıklıyor,' dedi. 'Hırsız o. Bunu o planlıyordu.

"Öyle görünüyor efendim," diye onayladı Warren adındaki adam. "Ne çalındığını sorabilir miyim?

"Hayır.

Neydi bu? *Hayır* mı? Bunun gibi mi? Hayır mı? Bay Ambrose kendi çalışanlarına bile güvenmiyor muydu? O zaman asıl işin yapıldığı yerde olmak yerine burada dosyaları tasnif etmek zorunda kalmama şaşırırmalıyım.

"Üzerinde "S39XX300" yazan bir klasör arıyorsunuz," dedi Bay Ambrose onlara buz gibi bir sesle. "Bilmeniz gereken tek şey bu.

"Evet, Bay Ambrose, efendim.

'Önce bu ofisi arayacaksınız. Acil bir işim var ve sizi yalnız bırakacağım. Herhangi bir sorunuz olursa Kerim'e sorun.

"Evet, efendim.

Ayak sesleri azaldı ve diğer odadan gelen sesler Bay Warren ve arkadaşlarının aramaya başladığını gösterdi. Dikkatimi tekrar işime verdim.

Oldukça iyi bir fikirmiş meğer: Dikkatim o kadar dağılmıştı ki, bir grup dosyayı ahşap bir Afrika toteminin açık ağzına tıkmaya çalıştığımı fark etmemiştim. Aceleyle onları çıkardım ve uygun kapılarını aramaya başladım.

Sonraki birkaç dakika boyunca dosyalarla meşgul oldum. Sonra birden kasanın kapısına yaklaşan ayak sesleri duydum. Paniğe kapılıp benden ne istediklerini düşünmeye başlayamadan Kerim'in sesini duydum.

"Orada olmaz, Warren.

"Ama Bay Ambrose her yeri aramamızı söyledi.

Bu ofisin her yerinde. Kasada değil. Orada...' Karim Warren'a bir şeyler açıklarken sesi fısıltıya dönüştü. Her şeyi tam olarak duyamadım ama '*Ifrit*' kelimesini yakaladığımı sanıyordum.

"Gerçekten mi? Warren fısıldadı. "Emin misin?

Karim, 'Kendi gözlerimle gördüm,' diyerek onu temin etti.

"Tam orada mı? Güvenli odada mı?"

'Kesinlikle. Yani görüyorsunuz,
yapmasanız iyi olur...'

'Elbette! Ondan uzak duracağım, merak etmeyin.

Takip eden birkaç dakika boyunca fantezilerim Bay Ambrose'u boğmaktan Karim'in beynini tahta bir Afrika totemiyle dağıtmaya kadar değişti. Sonunda sanırım aradaki farkın pek bir önemi kalmadı. Erkekler! Hepsi aynıydı.

Sonraki saatler boyunca durmaksızın çalışarak sevgili efendimin geride bıraktığı dağınıklığı temizledim. Beni kaytarmakla suçlamak için bir bahanesi olmayacaktı, hayır! Görev aslında korktuğum kadar zor değildi. Yere saçılmış tüm klasörler numaralandırılmıştı. Tasnif sistemini zaten tamamen kavramış olduğumdan ve buradaki kasa da ofisimdeki bir uzantısı olduğundan, hızlıca işe koyuldum ve raflarda düzenli kutu sıraları oluştu.

Sonunda ofisimin kapısı açıldı ve onun o kusursuz sesini duydum.

"İşin bitti mi Warren?"

"Neredeyse bitti Bay
Ambrose.

'Burada işiniz biter bitmez adamlarınızı küçük bir gezinti için hazırlayın, bununla parkta bir gezintiyi kastetmiyorum. Birbirimizi anlıyor muyuz?'

"Evet, Bay Ambrose.

"Pekâlâ. Küçük *Ifrit'im*in nasıl olduğuna bakar bakmaz size katılacağım.

"Neyiniz, efendim?"

"Söylediklerimi unut, Warren. "Evet!"

Onun küçük Ifrit'i mi? Bana isimler taktığı için öfkelenmem gerekirdi ama garip bir nedenden dolayı içimde bir sıcaklık hissettim. Belki de yanan kanatlarım yüzünden, kim bilir?

Bay Ambrose belli ki sözlerini duymamı istememişti. Hızlı ve sessiz bir şekilde güvenli odanın kapısını tıpkı bıraktığı gibi kapattım ve bir köşeye çekildim, odaya bakarken yüzümde küçük, ağırbaşlı bir gülümseme vardı. Tamam, belki de gülümseme tamamen ağırbaşlı değildi. Belki biraz da kendinden memnundu. Ne olmuş yani?

Kapı itilerek açıldı ve Bay Ambrose içeri girdi. "Birazdan araştırmaya çıkacağım," diye söze başladı. 'Meşgul olduğunuz ve bizimle gelemediğiniz için çok üzgünüm. İşinizi bitirmek için daha kaç saate ihtiyacınız olacağını düşünüyorsunuz...'

Gözleri güvenli odanın karanlığına alıştığında sesi kesildi. "Ne diyordun? Tatlı tatlı sordum.

Bay Ambrose'un bakışları yavaşça kasa odasının raflarında kusursuzca sıralanmış uzun kutuların üzerinde dolaştı. Zemini incelemek için eğildi, belki hala bir yerlerde duran başıboş bir kağıt parçası ya da en azından birkaç toz zerresi bulabileceği umuduyla.

Sonunda tekrar doğrulduğunda, gözleri bana sabitlenmişti.

"İşin bitti mi?

"Evet. Neden?" Ona kirpiklerimi kırıştırdım. "Acaba daha uzun sürmesini mi bekliyordun?

"Hayır," diye yumuşak bir şekilde yalan söyledi. 'Aslında uzun zaman önce işinin bitmesini bekliyordum. Bir daha bu kadar tembel olma, yoksa maaşını düşürmek zorunda kalırım.

"Vay, vay. Ona ters ters baktım ama garip bir nedenden ötürü içimde kızgınlık hissetmiyordum. Bir şekilde onun sadece bir gösteri yaptığını biliyordum ve ben de zafer dansı yapıyordum. 'Dursan iyi edersin yoksa işim için beni övgülere boğacaksın.

'Korkma,' diye beni temin etti. "Bu asla ama asla olmayacak. Buna kolayca inanabilirdim.

"Bay Ambrose? Warren adındaki adam güvenli odanın kapısında belirdi. İnce bıyıklı ve yüksek alınlı, ortalama görünümlü bir adamdı. Beni görünce bir an merakla bana baktı. Sonra bakışları efendimize döndü. "Gitmeye hazırız efendim.

"Anlıyorum. Bay Ambrose'un sesi olabildiğince soğuktu. "Warren, sanırım daha önce tanışmadınız? Beni işaret etti. "Bu..." sanki boğazından tatsız bir şey geçirmek zorundaymış gibi yutkundu. "Bu *Bay Linton*. Benim yeni... özel sekreterim.

"Anlıyorum. Sizinle tanışmak bir zevk, Bay Linton.' Warren bana elini uzattı. Sanki bir rüyadaymışım gibi elini tuttum ve sıktım.

'Aynı şekilde,' dediğimi duydum.

İtiraf etti! Onun için çalıştığımı başka birine itiraf etti!

"Bu kadar hoşbeş yeter," diyerek Bay Ambrose hoşbeşimizi yarıda kesti. Aniden kapıya doğru döndü. "Yakalamamız gereken bir hırsız var. İki uzun adımla dışarı çıktı ve gözden kayboldu. "Gelin! Dışarıdan emredici sesini duyduk. "İkiniz de!

İtirafı karşısında hâlâ o kadar heyecanlıydım ki sözlerini algılamam birkaç saniye sürdü.

"Ne? Başardım. "Ben de mi?

'Sağır mısın? Acele edin, Bay Linton!'

O kadar hızlı sıçradım ki beni bir akrebin soktuğunu düşünebilirdiniz. Bay Ambrose'u kasadan çıkarken takip ettiğimde, benim ofisimden geçtiğini ve kendi ofisinin bağlantı kapısında durduğunu gördüm. Kapıyı iterek açtı ve biz de onu geniş, çıplak ve boş odanın içinde takip ettik.

Artık çıplak ve boş olmayan bir oda. Ofisimin hırsız avcılarının karargâhı olduğunu düşünerek yanılmışım. Burası sadece işler yoluna girene kadar geçici bir yerdi.

Etrafta insanlar duruyordu: sıradan yüzlü, sıradan giysili adamlar. Masanın üzerinde, British Museum'da bile daha önce gördüklerimden daha büyük, devasa bir harita duruyordu. Dünyayı değil, pürüzlü çizgilerden oluşan ağa bakılırsa, uçsuz bucaksız bir şehri en ince ayrıntısına kadar gösteriyordu.

Ne olması gerektiğini hemen anladım. Bir Londra haritası. Avcılar için bir harita.

Tanrı aşkına, Bay Ambrose'un keşfetmeye bu kadar hevesli olduğu ne çalınmış olabilirdi? Ve neden kimseye ne olduğunu söylemedi? Neden *bana söylemedi*?

"Toplanın. Bay Ambrose masadaki yerini aldı ve Karim, Warren ve bana da aynı şekilde hareket etmemizi işaret etti. Warren'ın yanında getirdiği iki düzine kadar adam kendilerini odanın iki girişine yerleştirdiler.

Aralarında Warren'ın da bulunduğu ama Bay Ambrose'un yer almadığı bazı adamlar purolarını çıkarıp yaktılar. Kokuya alışık olmadığım için burnumu kırıştırdım - ama gerçekten erkekler arasında çalışmak istiyorsam buna alışmak zorundaydım.

Bay Ambrose, 'Simmons'ı takip etmek için bir strateji geliştirmeliyiz,' dedi. "Öneriler, beyler.

Ve hanımlar, diye düşündüm ama söylemedim. Onun yerine şöyle dedim: 'Şey... belki de nedenini düşünerek başlamalıyız. Dosyayı neden çaldı?'

Bay Ambrose, 'Belli ki o istediği için,' dedi. 'Belki de açıklığa kavuşturmalıydım: *Akıllıca* öneriler.

"Kastettiğim bu değildi," diye tersledim. 'Demek istediğim... dosya ne içeriyor? Tam olarak neden kendisi için istedi?'

'Hiçbiriniz dosyada ne olduğunu bilmeyeceksiniz, Bay Linton. Bunun herhangi bir şekilde gerekli olduğunu da düşünmüyorum.

'Bir sonraki adımda nereye gideceğini ve ne yapacağını bilmek istiyorsak bu gerekli,' diye ısrar ettim. Tanrım, gerçekten güven sorunları vardı. 'Örneğin - eğer

basitçe banknotlar içeren bir dosya ise, şehirden kaçacaktır. Eğer önemli bir belge ise, onu satmaya çalışabilir. Eğer gizli bayan arkadaşlarınızdan birinden gelen bir mektupsa, size şantaj yapmaya çalışacaktır.

Bay Warren neredeyse purosunu yutacaktı. Gözlerini masaya dikmiş olan Bay Ambrose yavaşça başını kaldırıp bana baktı ve soğuk bakışlarını üzerime dikti. Gözlerini kırpmadan karşılamak için elimden geleni yaptım.

'Size garanti ederim ki, Bay Linton, bu benim gizli bayan arkadaşlarımdan birinden gelen bir mektup *değil*. Okumayacağımı bildikleri mektupları bana yazarak zamanlarını boşa harcamazlar.

Şimdi bakma sırası bendeydi. Ciddi miydi? Gerçekten de gizli bir ya da Tanrı korusun birkaç kız arkadaşı var mıydı? Tanrı aşkına, şaka yapmaya çalışıyordum!

Belki de onun söz konusu olduğu en iyi fikir değildi.

"Peki," dedim olabildiğince kararlı bir şekilde, "geriye özetlediğim olasılıklardan ikisi kalıyor. Hangisi?

Sessiz kaldı.

"Sadece genel bir gösterge," diye ikna ettim. "Hadi ama. Bize bir şeyler vermelisin.

Warren boğazını temizledi ve bu fırsattan yararlanarak hâlâ orada duran purosunun ısırmış parçalarından kurtuldu.

"Sanırım Bay Linton'la aynı fikirdeyim, efendim. Söz konusu belgenin ne olduğuna dair bir fikrimiz olmadan, hırsız yakalamak için çok az umudumuz var.

Bay Ambrose bir süre daha sessiz kaldıktan sonra başıyla onayladı.

"İki numara," diye belirtti.

Kaşlarımı çattım. Neden bahsediyordu? "Affedersiniz?

"İki numara," diye tekrarladı. 'Belirttiğiniz ikinci olasılık. Dosyada hiç banknot yok. Bu önemli bir belge. Derin bir nefes alarak ekledi: "Tahmin edebileceğinizden çok daha önemli.

'İşte şimdi bir yerlere varıyoruz,' diye iç geçirdim.

"Bunu herhangi birine satabilir mi, efendim? Warren sordu.

'Sadece doğru insanlara. Doğru derken "doğru ve onurlu" anlamında "doğru"yu kastetmiyorum. Sınırsız parası ve az vicdanı olan insanları kastediyorum.

Neredeyse "Senin gibi insanları mı kastediyorsun?" diyecektim. Ama dilimi tuttum. Kötü davranışlara olan doğal eğilimim, eğer işimi kaybetmek istemiyorsam, burada iyi bir yere sahip değildi.

"Bu insanlar," diye sordum, "burada, Londra'da mı, yoksa ülkenin herhangi bir yerinde olabilirler mi?"

"Teorik olarak her yerde olabilirler. Ama büyük olasılıkla burada olacaklardır. Burası Britanya İmparatorluğu'nun merkezi, dünya yüzeyinin beşte birinin güç merkezi - meşru olsun ya da olmasın her türlü iş için en uygun yer.

"Ama emin olsak iyi olur, değil mi? Tatlı bir gülümsemeyle söyledim. "Birisi bana her zaman doğrulamanın daha iyi olduğunu söylemişti.

Bay Ambrose bana o soğuk bakışlarından birini daha attı. "Çok bilge bir insan olmalı. Dönerek Kerim'e başıyla işaret etti. 'Git, yanına birkaç adam al ve Euston istasyonunu kontrol et. Son birkaç gün içinde giden tüm yolcuların eşkalini istiyorum ve bunu nasıl elde edeceğiniz umurumda değil. Eğer orada Simmons'ın tarifine uyan biri varsa, onu bulun, yakalayın, tutun. Bu kişinin Başbakan olması umurumda değil.

"Simmons'ı tanımak kolay mı?" diye sordum, Kerim peşinde yedi adamıyla odadan çıkarken.

Bay Ambrose acımasızca başını salladı. "Ah evet. Bu karmaşadaki tek iyi şans bu. Uzun boylu ve iri yapılı, uzun burunlu, uzun sarı saçlı, ince bıyıklı ve sağ kaşının üzerinde bir yara izi var. Onu gören olursa hatırlayacaktır.

"Görünüşünü değiştirmiş olabilir," diye şüpheyile işaret ettim.

Yanımdaki Warren başını salladı. "Bu çok muhtemel, efendim.

Hayır, değil. O her zaman kibirli bir adam olmuştur. Zeki ama kendini ve görünüşünü fazla beğenen biri. Ona yetişme umudumuz olmadığını düşündüğüne şüphe yok.

"Peki ya biz, efendim? Warren bilmek istiyordu. 'Şehri terk etmediğini varsayarsak -ki ben kendi adıma hala burada olduğunu düşünüyorum- üç milyon insanın arasında, labirent gibi bir şehirde saklanmış bir adamı nasıl bulacağız?"

"Görev düşündüğün kadar imkânsız değil Warren. Bay Ambrose masanın üzerindeki haritaya dokundu. 'Bu üç milyon insanın çoğu işçi sınıfından. Simmons'ın onların sefil küçük barakalarından birinde saklanacağından çok şüpheliyim. Oh, hayır. Bunu para için yaptı ve şık yaşamak isteyecektir.

Hızlı bir şekilde haritadaki çeşitli binaları işaret etti ve onları raptiyelerle işaretledi.

'Bunlar şehirdeki en iyi oteller. Bahis gibi anlamsız bir davranışı onaylamıyorum, ama onaylasaydım, bir takma ad altında bunlardan birinde kaldığına dair şapkam üzerine bahse girerdim.

"Sadece... bir otelde mi kalıyorsun? İnanamayarak sordum. "Polisten korkmuyor mu?

"İşlerimi biliyor," diye sert bir cevap verdi. 'Polisi bu işe karıştıramayacağımı biliyor. Sonuçları şöyle olur...'

Sesi hiçliğe karıştı. Hepimiz nefesimizi tutarak bekledik ama tek bir kelime bile etmedi. Yani sonuçlar yüksek sesle konuşulamayacak kadar korkunç olacaktı, öyle mi? Tanrı aşkına, bu cehennem dosyasında ne olabilir?

"Polis bir seçenek değil," diye devam etti Bay Ambrose sonunda, "bu yüzden Simmons kendini güvende hissediyor. Bir an için kara gözlerinde şimşekler çaktı. "Çok yakında hatasını öğrenecek.

"Her şey çok iyi ama bu oteller yüzden fazla," diye belirttim. 'Hangisinde kaldığını nasıl öğreneceğiz?

"Yarısını ben halledebilirim," dedi Bay Ambrose. Başka bir açıklama yapmadan duvardaki pnömatik tüpe doğru yürüdü, titiz el yazısıyla bir mesaj yazdı ve kolu çekti. Kısa bir süre sonra cevap geldi. Kontrol etti ve masasına döndü.

"Bunları-" haritadaki otellerin yaklaşık yarısını işaret ederek, "- listeden çıkarabilirsiniz.

'*Elliden fazla otelin* konuk listesini nasıl kontrol edebilirsiniz? sadece *bir* mesajla mı?' Ben talep ettim.

Bana karanlık bakışlarını dikti.

"Çünkü onlara sahibim.

"Londra'daki tüm otellerin *yüzde* ellisi sizin mi?

'Hayır. Londra'daki tüm otellerin yüzde yetmişi bana ait. Ama geri kalan yüzde yirmisi, bir çanta dolusu hazır parası olan kaçak bir suçlunun bile karşılayamayacağı kadar pahalı.

Tabii ki. Tahmin etmeliydim.

"Peki," diye sordum tatlı tatlı, haritada kalan otelleri göstererek, "işleri bizim için kolaylaştırmak için geri kalanını da satın almayı düşünüyor musun?

'Bu işleri kolaylaştırmak anlamına gelmez, Bay Linton. Ne yazık ki böyle şeyler zaman alır - bizim sahip olmadığımız bir zaman.

"Otellerden birine rüşvet verebilirsin," diye önerdim kaşlarımı kaldırarak. 'Yeterince paran var, değil mi? Ve yasaları biraz esnetmekten çekinmiyorsun gibi görünüyor.

Oda ölümcül bir sessizliğe büründü.

Ne olduğunu anlamadan Bay Ambrose yanımdaydı ve sert eli kolumu kavırıyordu. Yavaşça kulağıma doğru eğildi ve nefesini orada hissedebildiğim kadarıyla beni lezzetli bir tehditle gıdıkladı.

'Sizin gerçek bir hanımefendi olmadığınızın gayet iyi farkındayım, Bay Linton. Ortaklarımın önünde onurumu zedeleyerek bu gerçeği daha fazla kanıtlamanıza gerek yok. Ancak doğru dürüst davranabilerseniz sizin de bu işin bir parçası olmanıza izin veririm. Başlangıç olarak, benimle konuşurken bana gereken saygıyı göstereceksiniz. Bana 'Bay Ambrose' ya da 'Efendim' diye hitap edeceksiniz. Anlaşıldı mı?

Ona elimden geldiğince tatlı bir şekilde gülümsedim. "Efendim! Evet, efendim, Bay Ambrose, efendim!"

Gözleri sonsuz derecede kısıldı ama hiçbir şey söylemedi. Sadece geri çekildi ve tekrar haritaya baktı.

"Peki kalan otellerle nasıl başa çıkacağız ve orada olup olmadığını nasıl belirleyeceğiz?"

Warren'ın adamlarından biri, "Basitçe sorabiliriz," diye önerdi. Ama Warren başını salladı.

Hayır, Jim. Simmons'ın kullandığı takma adı bilseydik yapabilirdik; bu çok şüpheli görünmezdi. Ama sadece eşkalini biliyorsak bunu yapamayız.

Başımı salladım. "Doğru. Yani... Sence bir resepsiyonist, otele gelip neden onu aradığına dair hiçbir açıklama yapmadan uzun sarı saçlı bir adamın orada kalıp kalmadığını öğrenmek istesen nasıl tepki verir? Sizi dışarı atar."

Bay Ambrose karanlık bir ifadeyle, '*Beni* dışarı atmaz,' dedi.

"Muhtemelen *efendim*. Ama o da soruya cevap vermezdi, değil mi?"

Bana bir öncekinden daha karanlık bir bakış fırlattı. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

Birdenbire gülümsedim. İlham gelmişti. Evet!

"Aslında," dedim ona, "biliyorum. Onu nasıl bulabileceğimizi çok iyi biliyorum. Daha doğrusu *ben* nasıl bulabileceğimi. Çok kolay olacak. Sadece güzel bir elbiseye ve bir çuval dolusu soğana ihtiyacım var.

Elbise Alışverişine Gidiyorum

"Bir ne ve bir ne? Bay Ambrose bana aklımı kaçırmışım gibi baktı ve çok geçmeden işim başıma gelecekti.

Ona masumca gülümsedim. "Kulakların eskisi kadar iyi duymuyor mu? *Efendim?*"

"Nasıl," diye sordu çok yavaş ve kasıtlı bir şekilde, "bir hırsız... bir elbise ve sebze dolu bir çuvalla mı takip edeceksiniz?"

Soğan. Soğan olmak zorundalar. Ve nasıl,' dedim burnuma bilerek vurarak, 'bunu bana bırakmanız gerekecek. Ticaretin sırları.

"Bunun işe yarayacağını nereden bileceğim?" Ona en tatlı gülümsememi verdim. "Kolay. Bana güvenmek zorundasın.

~~**~*~*

Neredeyse yarım saat boyunca planımı ağzımdan almaya çalıştı ama ben kıpırdamadım. Bir noktada, iyi, başka bir şey deneyeceğimizi ilan etti. Ona tam olarak ne olduğunu sorduğumda pek memnun görünmüyordu. Sonunda Warren ve diğer birkaç kişi benim tarafıma geçerek denememe izin vermesi için tartışmaya başladılar.

Bay Ambrose inatla başını sallayarak, "Simmons'ın hâlâ şehirde olup olmadığını bile bilmiyoruz," dedi.

Ofisimin kapısı o anda açıldı ve Kerim'in anıtsal formunu içeri aldı; Kerim eğildi ve mükemmel bir zamanlama olduğunu düşündüğüm bir şekilde şöyle dedi: 'Simmons'ı tren istasyonunda kimse görmedi, *Sahib*. Hâlâ şehrin içinde olduğunu varsayabiliriz.

Bir an daha tereddüt etti - sonra Bay Ambrose vestiyerden silindir şapkasını kaptı ve sert kafasına indirdi.

Tamam. Biz gidiyoruz. Karim, sen de gel. Soğan almaya gidiyoruz.'

Sakallı adam yüzünde hafif şaşkın bir ifadeyle efendisini takip ederek dışarı çıktı. Ben de sırtıma gizleyemeyerek hemen peşine takıldım.

"Ne planlıyorsunuz, Bay Linton? Warren arkamdan fısıldadı ama ben sadece başımı salladım.

Bay Ambrose'a yetişmek için koşmak zorunda kaldık. Caddede taksi çağırmadı ama caddede yürümeye başladı.

"Ee... Efendim? Warren boğazını temizledi. 'Eğer durum belirttiğiniz kadar vahimse, bir taksi masrafı kesinlikle haklı görülebilir. Bu çok

daha hızlı bir ulaşım aracı, böyle acil bir durumda çok uygun. "Güzel.

Bay Ambrose sinirli bir şekilde elini salladı ve bir taksi durduğunda başını sallayarak içeri girmemizi emretti. Hepimiz, yaklaşık bir düzine adam artı bir kılık değiştirmiş kadın, tek bir taksiye! Şoför bize tamamen deliymişiz gibi baktı ve ben de onu suçlayamadım.

İyi haber, Karim'in üstümde oturmasına izin vermememdi. Kötü haber ise Bay Ambrose'un yanımda oturmasıydı. *Hem de çok yakınımda*. Ne kadar yakın olduğunu düşünmek bile istemiyordum. Zayıf vücudu beni neredeyse duvara sıkıştırıyordu ve bacağıma bastıran sert bir şey vardı ki bunun bastonunun ucu olduğunu umuyordum.

Arabanın içini şoför mahalline bağlayan pencereden Bay Ambrose taksiciye bir bakış fırlattı. "Hızlı sür.

Adamın gözleri büyüdü. Anlaşılan onunla kimin konuştuğunu biliyordu. Kırbaç şakladı ve amaçlananın üç katı yük taşıyan bir araç için şaşırtıcı bir hızla hareket etmeye başladık.

"Bizi Flemming'e götür," diye bağırdı Bay Ambrose tekerleklerin şakırtısı arasında. Flemming's'in kim ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu - umarım elbise ya da soğan alınabilecek bir yerdir. Bu çılgın planımın işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum ama eğer başarılı olacaksa kesinlikle doğru ekipmana ihtiyacım vardı.

On dakikalık bir yolculuktan sonra taksi, kirli pencereleri olan ve bir sürü malın tikiş tikiş bir arada sergilendiği büyük bir binanın önünde durdu. Kapının üzerinde büyük, süslü harflerle gururla 'Flemming's' yazıyordu.

Mağazaya yakından baktım. Moda hakkında pek bir şey bilmiyordum ama yeterince şey biliyordum. Vitrinde sergilenen firfırlı, ucuz şeyler tam olarak aradığım şeyler değildi. Bay Ambrose'a baktım.

"*Güzel* bir elbiseye ihtiyacım olduğunu söyledim.

'Bunların nesi var? Ucuzlar.' "Onların

sorunu tam olarak bu.

Taksinin tavanına vurdum. "Bizi şehirdeki en iyi terziye götür.

~~**~*~*

Küçük terzi, uzun, çengel burnu, iki kulağının üzerinde gri saç kalıntıları ve mavi ve altın rengi gösterişli yeleğiyle kambur bir figürdü. Birkaç brokar rulosunu incelemekle meşguldü ve kapı zilinın çaldığını duyduğunda başını kaldırıp bakmadı. Ancak ayak sesleri yaklaştığında ve bir müşterinin rahatsız edici varlığı onu, yaratmayı düşündüğüne şüphe olmayan şaheseri düşünmekten alıkoyduğunda başını kaldırdı. Buruşuk yüzüne bir kaş çatma ifadesi yayıldı ve önünde duran şalvarlı, zayıf adama - bendeniz - gözlerinde bariz bir şüpheyile baktı.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, efendim?" diye sordu. "Yoksa hizmetkârların girişinden mi girmek istersiniz?"

"Hayır. Başımı salladım. 'Buraya kız kardeşim için bir elbise seçmeye geldim. Doğum günü hediyesi olacak.

Terzi metodik bir şekilde yeleğinin cebinden bir çift pince-nez çıkardı, koluna takıp parlattı ve burnuna taktı. Sonra beni bir kumaş parçasını inceler gibi inceledi. Görünüşe göre, ikinci el olduğumu ve epeyce de güve deliği olduğunu fark etmişti.

"Ve bunun için ödeme mi yapacaksın?" diye sordu, sesinden inançsızlık damlıyordu.

"Oh, hayır. O.' Kenara çekilerek arkamı işaret ettim. Rafların ve mankenlerin arasından zayıf, siyah bir figür belirdi ve ikimize doğru ilerledi. Teoride Bay Ambrose da en az benim kadar sade giyinmişti. Siyah frakı, siyah yeleği ya da siyah pantolonunun hiçbir özelliği zenginliğe işaret etmiyordu.

Ama kara gözlerindeki kibir bunu yaptı.

"Oh. Anlıyorum. Terzi yutkundü. "Ve beyefendilerin isimleri...?"

"Ben Bay Linton," diye cevap verdim. "Bu da Bay Ambrose.

Adamın burnundaki pince-nez düştü ve gözleri büyüdü. 'Bay Ambrose? Bay *Rikkard* Ambrose?'

"Evet. Bay Ambrose sertçe başını salladı.

'Ah sevgili efendim, sizi ilk bakışta tanıyamadığım için lütfen beni affedin. Mütevazı müessesemde sizi gerektiği gibi karşılayamadığım için lütfen beni affedin. Buradaki varlığınıza beni onurlandırdınız!'

"Evet. Bay Ambrose yine sertçe başını salladı.

"Bir kez daha binlerce kez af diliyorum. Sahip olduğum, olduğum her şey emrinize amadedir. Ne görmek istiyorsunuz? Elimde çok güzel

Fransa'dan dün yelekler geldi. Çok pahalı, ama en iyisi, en iyisi. Lütfen, size göstereyim...'

"Buraya yelek almaya gelmedim," diye sözünü kesti Bay Ambrose. "Buraya..." Bir an durakladı - gücünü topladığını tahmin ediyorum. 'Bu adamın kız kardeşine bir elbise almak için buradayım. Tek bir elbise. Olabildiğince güzel ve ucuz.

Terzi şaşırmış bir halde gözlerini kırıştırdı. Bahse girerim daha önce hiçbir müşterisi ucuz olmasını istediği bir elbise için sipariş vermemişti. Yine de yeni durumla nispeten iyi başa çıktı, taburesinden kalktı ve derin bir şekilde eğildi.

Elbette, Bay Ambrose, efendim. Lütfen beni takip edin, Bay Linton. Elbise neyden yapılmalı? Müslin mi? Brokar? İpek mi?"

'İpek mükemmel olurdu. Kolları ve göğüs dekoltesi bol dantelli, altın işlemeli ve her yeri küçük elmaslarla süslü. Ona gülümsedim. 'Bay Ambrose'un söylediklerine aldırmayın. Elbisenin muhteşem olması gerekiyor. Ağırbaşlı ama... çekici olsun.

Küçük terzi bana göz kırptı ve kendine yeni bir yuva yapmaya kararlı, aşırı heyecanlı bir ağaçkakan gibi başını salladı. 'Tamamen anlıyorum efendim. Sanırım tam da aradığım şeyi biliyorum. Kız kardeşinizin ölçüleri sizde var mı, efendim?

'Hayır, ama benim yapıma yakın. Beni model olarak kullanabilirsin.'

Yarım saat sonra dükkândan çıktık, Bay Ambrose büyük bir paket taşıyordu.

"Eğer bu benim paramı boşa harcamak olacaksa, çok ama çok üzüleceksiniz, Bay Linton," dedi, sesi buz gibi soğuktu.

"Merak etmeyin. Soğanlar ucuz olacak, söz veriyorum'.

~~**~*~*

"Bu anlaşmamıza aykırı! Bay Ambrose bana sesinde sessiz bir tehditle söyledi.

Empire House'a geri dönmüştük. Hepimiz - Bay Ambrose, Karim, Warren ve arkadaşları - Bay Ambrose'un ofisinin önündeki koridorda toplanmıştık. Normalde buradaki masada oturan Bay Stone görünürde yoktu. Belki de Bay Ambrose ona bugün izin vermişti. Daha büyük ihtimalle de, biz burada gizli işlerimizi yürütürken onu binanın başka bir bölümüne köle olarak göndermişti.

"Değil," dedim, elbisenin bulunduğu paketi bir arada tutan ilk ipi keserek açtım.

Öyle. Seni sadece benim için çalışırken erkek gibi davranman şartıyla kabul ettim.

'Ve yapacağım,' dedim elbiseyi sevgiyle okşayarak. "Kadın gibi davranan bir erkek gibi davranacağım.

'Siz...' Bay Ambrose başka bir şey söyleyebilirdi, ama bir an için söyleyecek söz bulamamış gibiydi. Sonra sordu: 'Ve bu gerçekten o şeytani planınız için gerekli mi? Bunu sadece beni kızdırmak için yapmıyorsunuz, değil mi?

Ona en parlak, en mutlu gülümsememi verdim. Son zamanlarda çok fazla gülümsüyordum. Ama neden olmasın ki? Hırsız avlamak eğlenceliydi! "Neden böyle bir şey yapayım ki efendim?

Cevap veremedim ya da beni boğazlamaya kalkışmadan ofisime girdim ve kapıyı arkamdan kilitledim.

"Ee... Efendim? Warren'ın kapıdan boğuk gelen sesi meraklı olduğu kadar gergindi de. "İçeride ne işi var?

"Anlaşılan," dedi Bay Ambrose, sesi her zamanki gibi soğuktu, "Bay Linton'ın planı bir kadın katılımcı gerektiriyor. Elimizde hiç kadın olmadığına göre, Bay Linton bir kadının kimliğine bürünecek.

"Bu işe yarayacak mı?

"Ah, evet. Sözüme güvenin, Bay Linton taklitleriyle ünlüdür.

Canım benim. Bay Ambrose iğneleme yapabiliyor muydu? Mucizeler mucizesi... Elimden geldiğince çabuk soyundum. Sonra Bay Ambrose'un elbisesini çıkardım. ve giymeye devam etti.

Giymemem soyunmamdan çok daha uzun sürdü. Bu sefer Ella bana yardım etmediği için, kendimi o lanet korsenin içine sokmam özellikle uzun sürdü. Sonunda işimi bitirdim ve kadınların taşınmasına izin verilen tek kullanışlı eşya olan küçük bir ayna çıkardım.

Saçlarım hâlâ biraz rüzgârda savrulmuş gibi görünüyordu ama bu bir sorun değildi. Aksine, bu benim avantajıma olacaktı. Elbise tam da olması gerektiği gibi görünüyordu. Terzi gerçekten de harika bir iş çıkarmıştı.

Derin bir nefes alarak kapıya doğru adım attım. Şimdi ilk test için. Kapıyı açtım, dışarı çıktım ve küçük bir dönüş yaptım.

"Eee? Ne diyorsunuz, beyler?"

Hepsi de ilgili ifadelerle bana bakıyordu. Taş gibi suratında hiçbir ifade olmayan Bay Ambrose ve bir ifadesi olan ama tarif etmek istediğim bir ifadesi olmayan Karim dışında hepsi.

Warren bir adım öne çıktı ve yavaşça başını salladı.

'Hakkınızı vermeliyim Bay Linton, ne yaptığınızı biliyorsunuz. Neredeyse gerçek bir kız gibi görünüyorsunuz.'

Bir kaşımı kaldırdım. "Neredeyse mi?"

'Şey, bilirsiniz...' elini havada salladı. 'İnsan gerçeği bildiğinde herkes kadar kolay kandırılmıyor. Sadece sizde bir şeylerin doğru olmadığını gösteren o küçük işaretleri görürsünüz.'

"Bunu tekrar söyleyebilirsin."

Bu güzel yorum Bay Ambrose'dan geldi. "Şimdi, devam edebilir miyiz?"

Bindik. Daha doğrusu tam olarak binadan çıktık. Sonra, işverenimizin şiddetli hoşnutsuzluğuna rağmen, başka bir taksiye bindik ve uzaklaştık. İlk durağımız Albermarle Caddesi'ndeki Brown's Oteli'ydi. Taksici atlarını durdurunca indim ama Bay Ambrose beni takip etmek için hamle yapınca elimi kaldırdım.

"Hayır. Yalnız gideceğim."

"Ne? Simmons'ı tek başına mı yakalamak istiyorsun?" "Hayır, tabii ki hayır. Sadece burada olup olmadığını soracağım. "Ve sana öylece söyleyecekler, öyle mi?"

"Evet, aslında öyleler. Ona göz kırptım. "Soğan çuvalımı uzatır mısın lütfen?"

O yapmadı. Onun yerine şöyle dedi: 'Oraya tek başına gidemezsin. Bu çok riskli.'

"Riskli mi?" Sesi gerçekten endişeli miydi? *Benim* için mi endişelendi?

"Yani," diye ekledi aceleyle, "Simmons sorularınızı duyar ve biz onu yakalayamadan kaçmaya karar verirse."

"Merak etme. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Soğanlarım, lütfen?"

Bir an tereddüt etti - sonra soğan çuvalını bana uzattı, sanki bir tanesini ısırmış gibi görünüyordu.

Sözümü sakınmadan döndüm ve Brown's Hotel'e girdim.

~~**~*~*

On dakika sonra tekrar dışarı çıktım ve taksiye bindim.

"Burada değil," diye ilan ettim. "Bir sonrakini deneyelim."

"Nereden biliyorsunuz?" diye sordu Bay Ambrose. Yine de bu, yerine getirmeye pek istekli olmadığım bir talepti.

"Yani tahmin edemiyor musunuz, *efendim*? Ona gülümseyerek mırıldandım. "Eminim önemsiz küçük bir kızıdan daha zekisinizdir.

Diğerleri şaka yaptığımı düşünerek güldüler. Sonra Bay Ambrose'un yüz ifadesini gördüler ve gülmeyi kestiler.

Kısa süre sonra başka bir otelde durduk. İçeri girdim ve on dakika sonra tekrar çıktım.

"Burada olmaz," dedim. "Devam edelim.

"Nasıl," diye sordu Bay Ambrose, sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı, "biliyor musunuz?

Başka bir otelde durduk, bir başkasında, bir başkasında. Sekiz başarısızlıktan sonra Bay Ambrose'un yüz ifadesi taştan çelik gibi bir ifadeye dönüşmüştü. Elleri yumruk olmuştu.

Yine arabaya bindim, son gezimden yeni dönmüştüm. 'O da burada değil,' dedim. "Bir sonrakini deneyelim.

"Nasıl," diye sordu Bay Ambrose, her kelimenin üzerine vurgu yaparak, "biliyor musunuz?

Gülümsedim.

"Oh, bu sadece benim kadın sezgilerim.

~~**~*~*

Elderberry Oteli'nin fuayesine adım attığımda, girişin yanındaki sütunlardan birinin arkasına gizlendim ve yanımda getirdiğim soğanı cebimden çıkarıp ikiye böldüm. Güçlü koku hemen burnuma geldi ve gözlerimi yaşarttı. Hapşırmamak için kendimi zor tuttum.

Gözlerimin belirgin bir şekilde ıslanması biraz zaman aldı. İki ya da üç kez duvardaki büyük aynaya baktım. Yeterince sıkıntılı görünüyor muydum?

Hayır, pek değil. Gerçekten perişan olmam gerekiyordu. Bunalmış. Dehşete düşmüş. Sonunda görünüşümden memnun olduğumda soğanı bıraktım ve en yakın köşeye tekmeledim. Duyulabilir bir hıçkırıkla sendeleyerek dışarı çıktım.

girişin yanındaki sütunun arkasından sanki şimdi içeri girmişim gibi.

Resepsiyona giderken zor durumdaki gerçek bir genç kız gibi tökezlemek ve sendelemek kolay değildi. Bu oldukça aptalca davranış biraz can sıkıcıydı. Ama kendi adıma söylemem gerekirse harika bir iş çıkardım. Resepsiyona ulaştığımda ve görünüşe göre umutsuz bir çabayla bankoyu kavradığımda

Resepsiyondaki adam beni fark etmişti. Evet, kesinlikle beni fark etmişti.

"Şey... Bayan... İyi değil misiniz?

Buna karşılık olarak, ona oldukça etkileyici bir kalp kırıklığı feryadı verdim ve dengesiz bir şekilde sendeledim.

"Err...

Resepsiyon görevlisi, uygunsuz bir davranışta bulunmadan bana destek olmak için umutsuzca beni kavrayabileceği bir nokta bulmaya çalışıyordu. Gözleri çılgına dönmüştü, paniğini ve aniden karşısına çıkan bu kadınla ne yapacağına dair şaşkınlığını gösteriyordu. Sonunda mükemmel bir çözüm buldu.

"Sarah! Hellen!" diye seslendi. Ama ne yazık ki, kadın personel duyma menzilinin dışında görünüyordu.

"Ben... hayır, başka kimseyi arama lütfen," diye yalvardım kısık bir fısıltıyla. Genç adamın yüzünde şefkat ve panik birbirine karışmıştı. Vay, vay, oldukça iyiydim. Eğer Bay Ambrose bir gün beni kapı dışarı ederse, her zaman bir aktris olarak kariyer yapmayı deneyebilirdim. 'Bu utanç çok büyük. Lütfen efendim, yapmayın'

Resepsiyon görevlisi sıcak bir şekilde, 'Elbette hayır, hanımefendi, eğer sizi rahatsız edecekse,' diye cevap verdi. 'Sadece bana sorunuzun ne olduğunu ve size nasıl yardımcı olabileceğimi söyleyin. Dinlenmek için bir oda ister misiniz? Dinlenmeye ihtiyacınız var gibi görünüyor.

'Hayır, ben...' Başımı sallayarak sıkıttığım ellerimi yüzüme bastırdım, yüz hatlarımı yarı gizledim ve yüzümden akan birkaç damla yaş sildim. "Bir odaya ihtiyacım yok. Ben geldim... Ben geldim..."

"Evet mi? Evet mi?"

"Olamaz!" Genç adamdan yarı yarıya uzaklaştım, bir kez daha düşecekmişim gibi sağa sola sallanıyordum. Bu eğlenceli olmaya başlamıştı! 'Sırrı yaşayan başka bir ruha açıklayamam! Yaptığı şey... çok utanç verici. Dudaklarım kelimeleri oluşturmayacak. Ne yaptığını... Hayır, size söyleyemem. O burada olsa bile...'

"Kim, o mu?" diye sordu genç adam. "Biri sana zarar mı verdi?"

"Lütfen! Beni bu konuda konuşmaya zorlamayın!

"Burada olduğunu söylemişsiniz. Size zarar veren misafirlerimizden biri mi?" 'Lütfen efendim... merhamet edin...'

"Hanımefendi," dedi nazikçe, tezgâhın etrafından dolanıp tam önümde durarak, "eğer konuklarımızdan biri sizin gibi genç ve güzel bir bayana onursuzca davrandıysa, evimizin onuru söz konusudur. Size yalvarıyorum, lütfen bana bu adamın kim olduğunu ve size ne yaptığını söyleyin.

Yüzümde bir gülümseme belirdi; kadınsı bir zayıflık ve bir tutam hüznü vardı.

'Benim için çok zeki ve ısrarcısınız, efendim. Haklısınız. Gerçekten de aradığım bir adam var, büyük bir yanlış yapmış bir adam. Onun bu otelde olabileceğini duydum ve bana yardım edecek bir beyefendi bulma umuduyla geldim. Ve şimdi buldum. Ah efendim, benim gibi zayıf bir kız için dünyada hala doğru olanı savunmaya istekli güçlü ve onurlu erkeklerin olduğunu görmenin ne kadar büyük bir zevk olduğunu bilemezsiniz.

Resepsiyonistin dar göğsü kabardı. Nemli kirpiklerimi ona doğru kırıştırdım ve biraz daha şişti. Kısa bir süre gömleğinin altında bir balon ve pompa olup olmadığını merak ettim.

"Bu adam sana her ne kötülük yaptıysa," diye söz verdi, sesi öncekinden biraz daha derindi, "hak ettiğini bulmasını sağlayacağım.

"Teşekkür ederim, efendim, teşekkür ederim! Elini iki elimle kavradım ve nazikçe, minnettar bir şekilde sıktım. Sanki bir tetiğe basmışım gibi göğsü biraz daha kabardı. İlginçti. Bu, beynin kararda hiçbir rol oynamadığı bir refleks tepkisi gibi görünüyordu. Peki, erkeklerin karar verme sürecinin hangi kısmında beyin rol oynuyordu?

'Teşekkür ederim,' diye tekrarladım. 'Size sonsuza kadar minnettar kalacağım. Ama yapılan yanlış bana değil, kız kardeşime yapıldı.

"Oh. Resepsiyonist bu haber karşısında biraz üzgün görünüyordu, ben de ona bir kez daha hüznü bir gülümseme vererek hızla devam ettim. 'Ah evet, benim zavallı, masum küçük kız kardeşim. Sevgili Ophelia.

Bu ismi bir keresinde bir oyunda duymuştum. Uyuyor gibiydi, çünkü resepsiyon görevlisinin yüzündeki endişe hemen geri döndü.

"O... Oh, bunu söylemeye dilim varmıyor. Anlamalısınız efendim, o bir manastırda eğitim gördü. Beyefendi olmayan, sizin gibi olmayan erkeklerin yöntemlerini bilmiyor. Onu çok sert yargılamamalısınız.'

Biraz daha burnumu çektim.

"Ne oldu?" diye nazikçe sordu.

"O... o kaçtı. Manastırın bulunduğu köyde kalan bir adam onu ballı sözlerle, tatlı aşk ve sonsuz bağlılık sözleriyle kandırdı. Onunla evleneceğini söyledi.

Resepsiyon görevlisinin ağzı açık kaldı.

"Ne kadar şok edici!

'Hayır efendim, asıl şok edici kısım daha gelmedi. Dediğim gibi, kız kardeşim genç, sadece on altı yaşında. Onun sözleriyle kandırıldı.'

"Aldatılmak mı? Şunu mu demek istiyorsun...'

"Birlikte kaçtıklarında, o... o..." Bu noktada gözlerimi kapattım. Yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu. Ne de olsa zavallı küçük kardeşim Olivia için çok acı çekiyordum. Yoksa Olga mıydı? Hayır, Ophelia, doğru! "Onu kullandı ve sonra kirli bir mendil gibi fırlatıp attı, durdukları ilk handa bıraktı ve gecenin içinde kayboldu.

"Şeytan!

"Lütfen efendim, sizin diliniz.

"Özür dilerim hanımefendi," dedi resepsiyonist, yüzü kızarmıştı, "ama kabul etmelisiniz ki ancak insan kılığına girmiş bir iblisin ya da belki de bir İngiliz beyefendisinin değil de bir Fransızın böyle davranması beklenir.

"Sizinle tartışamam, efendim. O adamı savunmak için herhangi bir şey önermek benim elimde değil. Onun hakkındaki görüşünüzü ifade ederken kullandığınız sert terimler hoşuma gitmese de, yine de haklısınız.

Bir an için duygularına ve erkekliğine yenik düşen resepsiyon görevlisi, sessiz bir destekle elimi tutarak orada öylece durdu.

"Peki şimdi kız kardeşine ne olacak? Bir süre sonra sordu. "Baban ne yapacak?

"Bu tam da aradığım şey. Gözlerimden yeniden yaşlar aktı - ve başka bir soğan kullanmama bile gerek kalmadı. Bu işte sadece iyi değildim, zirvedeydim!

[24] Doğal bir yetenek! "Bizim ne babamız ne de annemiz var, bir amcamız bile yok. Ophelia ve ben dünyada yapayalnızız ve sadece birbirimize sahibiz.

"Peki senin adın ne?

Bu küçük planımı uygulamaya başlamadan önce uzun süre düşündüğüm bir şeydi. Yani, Lilly Linton? Kulağa pek romantik gelmiyordu. Dilden dökülüyor, dişlerden geri tepiyor ve top ateşi gibi ağızdan fırlıyordu. Hayır. Ağırılığı olan bir isme ihtiyacım vardı. Romantizm içeren. Öyleyse neden romantizmden ilham almayayım?

"Juliet," dedim. "Bayan Juliet Desdemona Bennet.

"Bayan Bennet, en içten taziyelerimi sunarım. Toplayabildiği tüm erkeklikle elimi tekrar sıktı. 'Hem anne babanızın ölümü hem de o zamandan beri başınıza gelen talihsizlikler için. Cesaretinize hayranlık duyuyorum, çünkü o zamandan beri neler olduğunu görebiliyorum. Kız kardeşine olan aşkın için,

Bu adamı aramaya çıktınız, değil mi? Dünyada kimsesi olmayan sen, böyle bir canavarın peşinden gitmeye cesaret edebildin mi?

"Nasıl yapamam?" diye sordum, sesim titriyordu. 'Ophelia benim tek kız kardeşim. Onun onuru ve mutluluğu benim için hayatın kendisinden bile daha önemli.

"Ve bu adamın otelimizde kaldığından mı şüpheleniyorsunuz?

Aman Tanrım. Bu iş gerçekten iyi gidiyordu. Görünüşe göre performansımın ilk bölümünü o kadar iyi sunmuştum ki, işin geri kalanını benim için yapıyordu. Ben de titrek bir şekilde başımı salladım.

"Yargıcın huzuruna çıkarılacak!" diye bağırdı resepsiyon görevlisi. "Hayır!

Hayır, efendim, size yalvarıyorum! Hemen elini bastırdım, bu da göğsümün biraz daha şişmesine neden oldu. Evet, görünüşe göre bu bir erkek refleksiydi ve oldukça otomatik bir şekilde çalışıyordu. Büyüleyici. 'Eğer böyle bir şey olursa, eğer tüm mesele halka açıklanırsa, kız kardeşimin onuru sonsuza dek mahvolurdu!'

"Oh, anlıyorum. Bir an bocalayan resepsiyon görevlisi sordu: "Peki o zaman ne yapmak niyetindesiniz?

"Onunla yüzleşmek niyetindeyim. Her şeye rağmen onu kız kardeşimle evlenmeye zorlamak için. "Yalnız mısınız? Bayan Bennet, bu çok tehlikeli olur.

"Yalnız olmayacağım. Bir adam var - babamın eski bir tanıdığı - bana yardım edeceğine söz verdi. Bakması gereken hasta bir karısı olduğu için aramada bana yardım edemeyecek, ama suçluyu bulduğumda gelip adamın önüne bir seçenek koyacağına yemin etti: kız kardeşimle evlenmek ya da ölümüne bir düello yapmak.

Resepsiyon görevlisi ciddiyetle başını salladı.

"O halde bana kalan tek şey, Bayan Bennet, bu adamın bizimle kaldığına dair şüphelerinizde haklı olup olmadığınızı tespit etmek.

Harika! Ben bile daha iyi ifade edemezdim.

"Gerçekten de efendim," dedim, gözyaşları içinde ona bakarak, "bu çok nazik bir davranış olur.

Gerçekten çok naziksınız. Soğan çalışmayı bırakmadan önce işine bak.

Resepsiyon görevlisi tezgâhın arkasına geçti ve tüm konukların isimlerini imzaladıkları büyük defteri aldı. "Bana onun adını söyleme nezaketinde bulunur musunuz, hanımefendi?

Adı Bay Simmons. Ancak defterinize imza atmak için gerçek adını kullanacağından şüpheliyim. Arandığını biliyor ve muhtemelen takma bir isim kullanacaktır.

"Ne kadar zekisiniz!" diye haykırdı resepsiyon görevlisi. "Bunu asla düşünemezdim.

Buna inandım.

"Ama o zaman burada olup olmadığını nasıl anlayacağız?" diye sordu.

"Size eşkalini verebilirim," diye teklif ettim. Sonunda işin ilginç kısmına gelmiştik. 'Kız kardeşim bana tam olarak neye benzediğini söyledi. Oldukça farklı bir görünüşü var.

"O zaman lütfen yap. Resepsiyon görevlisi hevesle başını salladı. 'Otelimize giriş yapan herkesi görüyorum ve yüzler hakkında iyi bir hafızaya sahip olmak işimin bir parçası. Onun burada olup olmadığını size kesinlikle söyleyebilirim.

"Oh, çok rahatladım. Titreyen elimi kalbimin üzerine koydum. "Nezaketiniz için teşekkür ederim efendim. Aradığım adam uzun boylu, iri yarı, uzun burunlu, uzun sarı saçlı, ince bıyıklı ve sağ kaşının üzerinde bir yara izi var.

Resepsiyon görevlisinin yüzüne tuhaf bir ifade yayıldı: hayal kırıklığı ve rahatlama karışımı bir ifade.

'Şey, bu oldukça ayırt edici, Bayan, ve size hemen söyleyebilirim ki bizim çatımız altında yaşayan bu türden biri yok.

"Gerçekten mi? Geri çekilmeye başladım. 'Şey... o zaman yanılmışım. Zahmetiniz için özür dilerim.

Bir dakika bekleyin, bayan. Ne yapacaksınız...'

'Sanırım şimdi gidip başka bir yere bakmam gerekecek. Güle güle! Ve kapıdan çıktım.

Dışarıda Bay Ambrose açık saatine bakarak ve ayağını yere vurarak beni bekliyordu. Parmakları bilinçsizce kapaktaki bir deseni takip ediyordu.

"Ve?" diye sordu beni görür görmez. "O burada değil.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı. Göz kırptım. "Şöyle diyelim... kadınsı cazibemi kullanarak.

~~**~*~*

Yirmi beş otel sonra.

'... Tam olarak anlayamadım. Eğer adamın kanun önüne çıkarılmasını istemiyorsanız, o zaman ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu resepsiyonist, sesinde endişe vardı. Tanrım, erkek zihinlerinin birbirine bu kadar benzemesi gerçekten şaşırtıcıydı.

"Onunla yüzleşmek niyetindeyim. Her şeye rağmen onu kız kardeşimle evlenmeye zorlamak için.

'Tek başınıza mı? Bayan Bennet, bu çok tehlikeli olur!'

Hey, aslında 'yalnız' yerine 'tek başına' demişti! Demek ki erkekler de biraz çeşitlilik gösterebiliyordu!

"Yalnız olmayacağım," diye cevap verdim burnumu çekerek. 'Bir adam var - babamın eski bir tanıdığı - bana yardım edeceğine söz verdi. Bakması gereken hasta bir karısı olduğu için aramada bana yardım edemeyecek, ama suçluyu bulduğumda gelip adamın önüne bir seçenek koyacağına yemin etti: kız kardeşimle evlenmek ya da ölümüne bir düello yapmak.

Resepsiyon görevlisi ciddiyetle başını salladı.

'O halde yapabileceğim tek şey, bu adamın bizimle kaldığını varsaymakta haklı olup olmadığını öğrenmek.

"Gerçekten de efendim," dedim, gözyaşları içinde ona bakarak, "bu çok nazik bir davranış olur.

Resepsiyon görevlisi tezgâhın arkasına geçti ve tüm konukların isimlerini imzaladıkları büyük defteri aldı. "Bana adamın adını söyleme nezaketini gösterir misiniz, hanımefendi?

Evet, benim için amuda kalkıp birkaç pirouette yapacak kadar nazik olursanız! Tanrım, hiçbiriniz gerçekten farklı bir şey söyleyemez mi? Erkekler! Hepsi aynı!

Adı Bay Simmons. Ancak defterinize imza atmak için gerçek adını kullanacağından şüpheliyim. Arandığını biliyor ve muhtemelen takma bir isim kullanacaktır.

"Ne kadar zekice!" diye haykırdı resepsiyon görevlisi. 'Bunu asla düşünemezdim. Ama o zaman burada olup olmadığını nasıl anlayacağız?

Son yirmi beş otelde yaptığım gibi, seni aptal!

"Size onun eşkalini verebilirim," diye teklif ettim, esnememek için kendimi zor tuttum. Bu artık eskimeye başlamıştı. 'Kız kardeşim bana tam olarak neye benzediğini söyledi. Oldukça farklı bir görünüşü var.

"O zaman lütfen yap. Resepsiyon görevlisi hevesle başını salladı. 'Otelimize giriş yapan herkesi görüyorum ve yüzler hakkında iyi bir hafızaya sahip olmak işimin bir parçası. Onun burada olup olmadığını size kesinlikle söyleyebilirim.

Evet, evet, tabii ki yapacaksın... Şimdi gevezeliği keser misin, biz de işimize bakalım?

"Oh, çok rahatladım. Titreyen elimi kalbimin üzerine koydum. "Nezaketiniz için teşekkür ederim efendim. Aradığım adam uzun boylu, iri yarı, uzun burunlu, uzun sarı saçlı, ince bıyıklı ve sağ kaşının üzerinde bir yara izi var.

Yine bir esnemeyi bastırmak zorunda kaldım. İşte yine başlıyoruz. Resepsiyon görevlisinin yüzüne acımasız bir gülümseme yayıldı.

'Bayan, sanırım kötü adamınızı yakaladınız! Tam da böyle bir adam şu anda bizim çatımız altında kalıyor!

Hırsız

Uyku sersemliğim bir anda kayboldu.

"Emin misin? Kekeledim, bu sefer duygularımı taklit etmek zorunda değildim.

Çok şaşırmıştım. Planım işe yaramıştı! Gerçekten işe yaramıştı! Elbette teorik, felsefi, hadi bu sorunu enine boyuna düşünelim tarzında olacağından hiç şüphe etmemiştim ama gerçekten başarılı olması bambaşka bir şeydi.

"Evet, oldukça eminim, hanımefendi. Kendisi üçüncü kattaki kırk beş numaralı odada." "Teşekkür ederim.

Birdenbire, şimdi dışarı çıkıp Bay Ambrose'a Simmons'ı bulduğumu söylemem gerektiğini fark ettim. Bunca zamandır hırsız bulmaya, işverenime gerçekten işe yarayabileceğimi kanıtlamaya o kadar kafayı takmıştım ki, sonunda onu yakaladığımızda neler olabileceğini düşünmemiştim.

Artık vardı. Ve bunu gidip Bay Ambrose'a söylemem gerekecekti, yasaları ve diğer her şeyi kendi eline almaktan çekinmeyen bir adam.

Kendi ellerime baktım. Çok geçmeden, ellerimde kan olabileceğini fark ettim.

Ama düşünürseniz, bu bir hırsızın kanıydı. Kim bilir, belki de bu sayede zam bile alabilirdim.

Daha iyi düşünmeden otelden çıktım ve taksinin kapısını açtım. 'Onu yakaladık,' dedim.

Sanki az önce Wellington Dükü'nün bir Fransız kediciği olduğunu ilan etmişim gibi hepsi dönüp bana baktı. ^[25]

"Simmons'ın orada olduğunu mu söylemek istiyorsun? Bu otelde mi?"

Warren sordu.

Gözlerimi devirdim. "Hayır, o Sibirya'da. *Evet, tabii ki* bu otelde demek istedim! Başka neden bahsettiğimi sanıyorsun?"

'Şey, bu... Bu oldukça etkileyici. Tebrik ederim. Kerim elini kaldırdı.

'Gerçeği kanıtlamadan önce tebriklerinizi sunmayın, Warren *Sahib*. Onun orada olduğunu *söylemek* kolay. Bana bir kaşını kaldırdı. "Ama aradığımız adamı gerçekten kendi gözlerinizle gördünüz mü?"

"Hayır," diye itiraf etmek zorunda kaldım. "Ama o burada.

"Sizin için böyle söylemek kolay, ama o gerçekten de yıldızlardan ve gökyüzünden daha uzakta olabilir.

Bay Ambrose'a döndüm. 'Bu adamı nereden buldun? Hep böyle mi konuşur?'

İşverenim bunu görmezden gelmeyi tercih etti. Tek kelime etmeden beni dikkatle inceliyordu. Sonunda alçak sesle sordu:

"Gerçekten orada mı?

"Evet," dedim kararlılıkla.

"Öyle. "O zaman gidelim.

Bay Ambrose bir anda taksiden inmiş ve caddenin karşısına geçmişti. Kollarını kaldırdı, kollarından biri daha önce fark etmediğim bir baston tutuyordu. Eliyle işaret etti ve Warren'ın adamları da aniden taksiden inip arkasında gevşek bir yarım daire şeklinde yayıldılar.

Kerim'le birlikte altısı otelin girişinde kalırken, diğerleri herhangi bir emre gerek duymadan onu takip ettiler. Onun sessiz komutlarını yerine getirmeye alışmış görünüyorlardı.

Ben kesinlikle değildim! Küfrederek peşlerinden koştum.

Otelin kapıcısı, beraber döndüğüm arkadaşşıma oldukça şaşırılmış görünüyordu. Ancak onun şaşkınlığı, biz giriş holüne doğru yürürken ağzı bir karış açık kalan resepsiyon görevlisininin yanında hiç kalırdı. Bir şey söylemeye ya da yapmaya fırsat bulamadan yanından geçtik ve seslendiğini duyduğumuzda çoktan merdivenlerin ilk katına çıkmıştık.

"Nereye? Bay Ambrose resepsiyon görevlisinin bağırışını tamamen duymazdan gelerek sordu.

"Üçüncü katta kırk beş numaralı oda. Arkamdan seslendim. 'Ve yavaşla, olur mu? Bu lanet korseyle merdiven çıkmak kolay iş değil!

Yavaşlamadığını duymak sizi şaşırtacak mı?

Hiç de hanımefendiye yakışmayan bir küfür mırıldanarak hızlandım ve tam üçüncü kata ulaştıklarında onlara yetişmeyi başardım.

Bay Ambrose sahanlıkta köprüdeki bir amiral gibi duruyordu. Bastonuyla koridorun biraz ilerisindeki, üzerinde kocaman kırk beş rakamının yazılı olduğu kapıyı işaret etti. Sonra adamlarına başıyla işaret etti.

Adamlar yine emir verilmesine gerek kalmadan anlamış görünüyorlardı. İçlerinden ikisi kapının iki yanına yerleşirken, bir diğeri doğrudan girişe doğru ilerledi ve yolu kapatan koyu renkli tahtaya vurdu.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra:

"Evet mi? Ne istiyorsunuz?"

Sesi yüksek ve biraz kibirliydi. Bay Ambrose'un tarif ettiği adama tam olarak uyduğunu görebiliyordum. Zayıf, sarışın ve biraz kibirli.

Warren'ın yardımcısı mükemmel bir ben-im-iyi-terbiyeli-hizmetçi tonuyla, "Oda servisi, efendim," diye cevap verdi.

'Oda servisi mi? Ben bir şey sipariş etmedim.'

Biliyorum, efendim. Evin ikramı, efendim. Üç günden fazla kalan konuklarımıza her zaman mahzenlerimizdeki en iyi şaraplardan bir şişe hediye ederiz. 'Oh, eğer durum buysa...' Diğer taraftan bir sandalye sesi geldi kapının yanında. "Boşa gitmesine izin vermek yazık olur.

Warren'ın adamı kenara fırladı ve bir gölge gibi sessiz Bay Ambrose onun yerini aldı. Kapı açıldığında görebilmek için hareket etmeye çalıştım ama Warren beni engelledi.

"Henüz değil!" diye tısladı. 'Kapıyı açana kadar bekle!'

Odanın içinden adımlar yaklaştı. Kendimi sakinleştirmek için nafile bir çabayla nefeslerimi sayarak bekledim. Birdenbire buraya gelmeden önce pantolon ve gömlek giymiş olmayı diledim. Erkek gibi davranmanın getirdiği aşağılanma ve sıkıntı hakkında ne dersiniz deyin, bu size kesinlikle daha fazla hareket özgürlüğü sağlıyor.

Kapı açıldı.

Bay Ambrose diğer taraftaki kişiye başıyla selam verdi.

"Merhaba, Simmons.

İrkilmiş bir çığlık duydum ve sonra kapı o kadar hızlı kapanmaya başladı ki gözlerim hareketi zorlukla yakaladı. Bay Ambrose yakaladı ama.

Ayağı ileri fırladı ve kapı ile kapı çerçevesi arasına sıkıştı. Kapı kolunu kavradı, içerideki çaresiz adam hâlâ kapıyı kapatmaya çalışıyordu ve şaşırtıcı bir güçle geri itti. Kapı uçarak açıldı.

Sonra odaya adım attı. "Şimdi!

Warren kolumu bıraktı ve ben de ileri atıldım. Diğer altı adamdan bile önce odaya girmiştım. Bay Ambrose halının üzerinde sırtüstü yatan Simmons'ın başında duruyordu.

Yanındaki masadan boş bir şarap kadehi alan Bay Ambrose, kadehi yerde yatan adama doğru kaldırarak sahte bir kadeh kaldırdı.

Fondip. Korkarım hiç şarap getirmedi. Ama birkaç arkadaşımı getirdim. Bardak elinden uçup gitti ve

duvara çarptı ve binlerce parçaya bölündü. Simmons seğirdi ama Bay Ambrose'un yüzü bir buzdağı kadar sakın kaldı. "Aslında sadece alttakiler değil," diye düşündü. "Oyun da yle. Sesi birden sertleşti, granit bir dağ gibi aşılmaz oldu. "Nerede, Simmons?

"Nasıl... nasıl," diye kekeledi yerdeki figür. "Seni nasıl buldum?

Bay Ambrose omzunun üzerinden bir bakış fırlattı ve bir an için koyu renk gözleri, yorumlanması zor bir ifadeyle dolu olarak benimkileri tuttu.

Bakışlarını Simmons'a çevirerek, 'Bu seni ilgilendirmez,' diye cevap verdi. 'Soruları ben soracağım. Sen değil.

Simmons, "Hayır efendim," diye mırıldandı, gözleri bir sağa bir sola kayıyordu. "Yani... size nasıl teşekkür edebilirim ki? Peşimden geldiğiniz için teşekkür ederim. Bu adamlar vardı... ofisinize girdiler ve bazı şeyleri aldılar ve beni onlarla gelmeye zorladılar ve...'

"Simmons?"

"Evet, efendim?"

"Eğer bir yalan daha ylersen, artık l bir adamsın.

Bay Simmons'ın ağzı açık kaldı ama ağzından başka bir ses çıkmadı. Mesajı almış gibi görünüyordu.

Bay Ambrose yerdeki adama hiç dikkat etmeden, sanki o da bir toz zerresiymiş gibi, yatağın yanına gitti ve orada duran bavulu çevirerek açtı. içinde düzgünce katlanmış birkaç gömlek ve pantolon vardı. Bay Ambrose bastonuna bir fiske vurarak onları bir kenara fırlattı.

Kıyafetlerin altından yüzlerce banknot çıkınca istemsiz bir nefes aldım. Durduğum yerden rakamları seçemiyordum ama çok fazla para olduğunu anlamak için buna ihtiyacım yoktu. Hayatımda hiç görmediğim kadar çok.

Hepsi bir kağıt parçası için.

Ne tür bir kağıt bu kadar değerli olabilir?

Bay Ambrose sakince, 'Kaçırılan bir adam için garip bir bagaj,' dedi.

Göz ucuyla ani bir hareket yakaladım. Başımı evirdiğimde Simmons'ın tekrar ayağa kalktığını ve pencereye doğru gittiğini gördüm.

İlk başta delirdiğini ve lme atlamak istediğini düşündüm - ama sonra dışarıda bir bina olduğunu gördüm. Düz atılı bir bina.

"Hayır! Yakalayın onu!"

Peşinden fırladım, onu yakalamaya çalıştım. Ne yazık ki üzerimde kabarık etek olduğunu unuttum, sandalyenin ayaklarına dolandım ve çıtır çıtır sesler çıkararak yere düştüm. Gördüğüm son şey Simmons'ın pencereden atladığı oldu, sonra başım halıya çarptı ve aniden gözlerim, ağzım ve burnum kabarık tozla doldu.

Kahretsin!

Birkaç dakika orada yattım, toz zerrecikleri içinde nefes alıp verdim. Üstümde biri boğazını temizledi. Bay Ambrose'un elini bana doğru uzattığını görmek için başımı kaldırdım.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

İsteksizce uzandım ve elini kavradım. Nedenini sormayın - ama nedense elinin de tıpkı kişiliği gibi soğuk ve sert olmasını bekliyordum. Ama öyle değildi. Beni yanlış anlamayın, sert olduğu doğrudu. Ama aynı zamanda sıcak ve hayat doluydu. Garip bir şekilde... iyi hissettiriyordu. Geri kalanının şüphesiz kötü olduğunu düşünürsek.

Keskin bir çekişle beni ayağa kaldırdı ve bir an için birbirimize çok ama çok yakın durduk. Ben yine ayaktaydım. Yine de elimi bırakmadı, ben de onun elini bırakmadım.

Sonra dışarıdan bir zafer çılgılığı duydum.

'Aman Tanrım! Simmons!' Bay Ambrose'u kabaca ittim ve pencereye doğru fırladım. Arkamdan içi boş bir gümbürtü ve bir 'ah' sesi duydum ama umurumda değildi. "Kaçıyor!"

Şimdi size söyleyeyim, çember etek açık pencerelerden tırmanmak için doğru bir kıyafet değil. Ama yine de denemek üzereydim ki bir el koluma dolandı. Sert, tanıdık bir el.

"Yapma," diye emretti Bay Ambrose. Ona dönüp baktım, şaşkınlığım yüzümden okunuyordu.

"Yapma da ne demek? Kaçıyor!" 'Evet, kaçıyor.'

"Onu yakalamalıyız!"

"Adaletin yerini bulması için gösterdiğiniz ilgiyi takdir ediyorum, Bay Linton," dedi bir salatalık kadar soğukkanlı bir sesle. 'Gerçi bu konuda beni arkamdan itecek kadar istekli olmanıza gerek yoktu. Ancak, henüz Simmons'ın peşine düşmek istemiyoruz.

"Ama..."

"Biz," diye devam etti Bay Ambrose, yeleğinin cebinden eski ama çok etkili görünen cep saatini çıkararak, "tam bir dakika yirmi yedi saniye içinde peşinden gitmek zorundayız.

"Ha?

Şaşkınlıkla ona baktım. O ise beni tamamen görmezden geldi. Gözleri saate odaklanmış, öylece durup bekliyordu. Her geçen saniye daha da sinirleniyordum. Ne haltlar dönüyordu?

"Bay Ambrose... gitmemiz gerekmez mi?" "Hayır.

"Ama...

"Hayır. Sessiz ol!

"Kahretsin, susmayacağım! Ellerimi yumruk haline getirdim. Bu çılgınlıktı. 'Bu hırsızı bulmak için bir sürü zahmete girdim, *efendim!* Ve şimdi o kaçarken biz burada öylece duruyoruz ve sizin bir dakika yirmi yedi saniyenizin geçmesini bekliyoruz!

"Aslında," dedi saatine bir kez daha bakarak, "şu anda bir dakika üç saniye var.

'Neden umurumda olsun ki? Burada öylece durmamızın bir anlamı yok!

Tam tersine, Bay Linton. Bu çok mantıklı. Şimdi sessiz olun ve bekleyin.'

Öfkeden kuduruyordum. Ama ne yapabilirdim ki? O benim efendimdi, tam tersi değil. Ne derse yapmak zorundaydım. Hiç mantıklı gelmese de bunun için para alıyordum.

Bay Ambrose bir çırpıda saatini kapattı - ve ilk kez kapaktaki deseni net bir şekilde gördüm. Bu görüntü beni şimşek gibi çarptı: Bu bir aile armasıydı. Gizemli kadından gelen pembe mektupların üzerinde gördüğüm aile armasının aynısıydı.

"Pekâlâ. Vakit geldi.'

Pencere pervazına tutunarak açık pencereden atladı. Warren ve diğerleri de hızla onu takip ettiler. Orada öylece durmuş, yaşadığım şoku üzerimden atmaya çalışıyordum.

Bu ne anlama geliyordu? Bay Ambrose gerçekten bir asilzade miydi? Ama neden soyluluğunu kullanmıyordu ki... Başımı salladım. Hayır. Şimdi olmaz. Bunun için zamanım yoktu.

Donmadan, pencereden diğerlerini takip etmeye başladım. İki ya da üç denememi aldı ve muhtemelen altındaki kabarık eteğin yarısını kırdım.

Elbisem parçalara ayrıldı ama sonunda kendimi açıklıktan içeri atmayı başardım. Kırılan halkaların gürültüsüyle komşu binanın üzerine düştüm.

Bay Ambrose yanımdan, 'Çok zarif,' diye yorum yaptı. 'Şimdi acele edin. Yakalamamız gereken bir hırsız var.

Ben ayağa kalkmayı başardığımda, o çoktan çatı boyunca Simmons'ın uzaktaki figürüne doğru adım atmaya başlamıştı. Adım atıyordu, koşmuyordu.

Ancak Simmons koşuyordu. Hem de nasıl koşuyordu. Çoktan bu binanın düz çatısından inmiş ve hemen yanında inşa edilmiş olan diğerine çıkmıştı. Bay

Ambrose ne düşünüyordu? Hâlâ hızlanmamıştı ve bu hızla hırsıza asla yetişemezdi!

Ama Bay Ambrose aldırıyor gibiydi. Elinde bastonu, yanında altı adamı, sanki dünyada hiçbir şey ondan kaçamazmış gibi çatı boyunca ilerledi. Ayağa kalkarak olabildiğince hızlı bir şekilde peşlerinden gittim.

Ama işe yaramayacaktı. Acele etmeyeceklerdi, bunu şimdi görebiliyordum ve üzerimdeki kırık çember etek ve çeşitli yerlerdeki morluklarla kovalamaca için en iyi durumda değildim.

Simmons bir zafer çığlığı atarak bir sonraki binaya atladı. Tepede bir tür yapı vardı - sokağa inen bir merdivenin girişi! Başaracaktı! Kaçacaktı!

Sonra adamlar ortaya çıktı.

Birdenbire ortaya çıktılar: bacaların, çatıların ve cumbaların arkasından. Simmons ile kaçıışı arasında durdular. Onları görür görmez donakaldı.

Adamların tam ortasında, Simmons'ın karşısındaki dev sarıklı figürü görene kadar anlamamıştım. Karim. Kurt sürüsü avını köşeye sıkıştırmıştı.

Bay Ambrose'a yetişerek kulağına tısladım: 'Bunca zamandır bunu planlıyordun, değil mi? Biz içeri girmeden önce Karim'i çatıya gönderdin!'

"Evet.

'Peki neden beni böyle bıraktın? Neden bana söylemedin?'

Yüzü tamamen ifadesiz kaldı. 'Hmm... Bunu neden yaptığımı gerçekten düşünemiyorum. Yani, bana karşı her zaman çok açık ve dürüst oldun.

"Oh ha, ha, ha.

Bana ve çember eteğime yandan bir bakış fırlattı, ki bu eteği artık ciddi bir kılık kıyafet bozukluğuna sahip altıgen bir etek olarak tanımlamak daha uygun olurdu. 'Bu arada Bay Linton, yeni görünümünüzü beğendim. Elbise üzerinizde nefis duruyor. Yan taraftaki yırtıklar ve kırık balina kemikleri - oldukça *haute couture*^[26], söylemeliyim.

"Teşekkür ederim efendim," diye tısladım. Eğer sadece bakışlar öldürebilseydi, şu anda çoktan kafası kopmuş olurdu.

İleride Simmons geri dönmüş ve çatıların üzerinden kovalamaya başlamıştı. Görünüşe göre daha önce arkasına bir göz atmış ve kimsenin onu takip etmediğini görmüştü ve şimdi yolun açık olmasını bekliyordu. Sekizimizin yaklaştığını görünce olduğu yerde durdu.

Bay Ambrose altı adamına başıyla işaret etti. Yürümeyi bıraktılar, öylece durup izlemeye başladılar. Kendisi de birkaç adım daha atarak avıyla arasında sadece birkaç metre kalana kadar ilerledi.

Düz bir ses tonuyla, "Simmons," dedi. Hepsi bu kadardı. Sadece isim.

Hırsız vahşi gözlerle etrafına bakındı, kaçmak için bir yol arıyordu. Ama hiçbirisi yoktu. Sonra aşağıya, sokağa baktı. Sis içinde yürüyen birkaç kişi henüz başlarını kaldırıp bir şey fark etmemişti. Başlarının çok yukarısında olup bitenlerden tamamen habersizdiler.

Simmons ağzını açtı.

"Ben olsam bunu yapmazdım," diye uyardı Bay Ambrose. Sesinde sadece eski aristokrasiye ait olan o soğuk üstünlük tonu vardı. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim?

Simmons büyük bir çabayla yutkundu. Gözleri Bay Ambrose'a kaydı ve tekrar uzaklaştı.

"Ne yapacağım?

"Seslenecektiniz.

"Bay

Ambrose, ben asla...

"Dudaklarından bir yalan daha duyarsam sana ne olacağını söylediğimi hatırlıyor musun?

İnce sarışın adamın rengi soldu ve geriye doğru bir adım attı. "Bay Ambrose, efendim, lütfen..."

Bay Ambrose birkaç cesur adımla titreyen Simmons'ın önünde durdu. Soğuk, sert ve acımasız görünüyordu - bir lord, hatta hain tebaasını yargılayan bir kral gibi. Şu anda selefinin yerinde olmak istemezdim.

"Dosya, Simmons. Nerede o?"

Sesindeki yoğunluk... yine içimde o lanet dosyanın içeriğine dair bir merak uyandı. Belki Bay Ambrose'a tekrar sorarsam.

Diğeri hiçbir şey söylemedi ama durduğu yerde titremeye devam etti.

"Dosya nerede, Simmons?"

Cevap yok.

"Son kez soruyorum - *dosya nerede?* Bay Ambrose'un sesi konuştuğça daha da soğumuştı ve şimdi bir buzdağı kadar keskin ve tehlikeli çıkıyordu. "Onu bana vereceksin, ya da... ya da... ya da belki veremezsin. Koyu renk gözleri biraz genişledi. 'Yatağındaki para... Hırsızlığının bedelini çoktan ödedin! Dosya artık sende değil. Bu...'

Simmons hızla ileri atıldı ve Bay Ambrose'u geçmeye çalıştı. Bay Ambrose eski sekreterin kolunu yakaladı ve Simmons dönmeye başladı. Eli bir an için ceketinin altında kayboldu ve kısa ama keskin görünümlü bir kılıç tutarak yeniden ortaya çıktı.^[27]

Sanırım bağırdım ya da çığlık attım ya da başka bir şey, gerçekten bilmiyordum. Her şey bir hareket bulanıklığı içinde oldu. Simmons'ın kılıcı havaya kalktı ve Bay Ambrose'un karnına saplanacaktı ama sonra göremediğim bir şeye çarptı ve metalik bir ses çatıların üzerinde çınladı.

Bay Ambrose geri sıçradı ve bastonunu önünde savunurcasına tuttu. Tahta bastonu mu? Ama o zaman o metalik sesi çıkaran neydi?

Sol eliyle alt kısmını kavrayan Bay Ambrose, sağ eliyle bastonunun kabzasını çekti ve içi boş tahtadan ince bir bıçak fırladı. Savunma pozisyonunda kaldırdı ve bekledi.

Simmons insan sesine pek benzemeyen yüksek bir çığlık atarak ona doğru geldi. Bıçakları bir çınlamayla buluştu. Bay Ambrose onu o pozisyonda tuttu, bıçak bıçağa.

"İşin bitti Simmons," dedi, sesi hâlâ son derece soğuktu. "Gerçekten mi?" diye homurdandı Simmons. "Beni yenebileceğini nereden çıkardın?" "O biliyor. Bay Ambrose başıyla Simmons'ın arkasındaki bir şeyi işaret etti.

Eski sekreter arkasını dönmeden Kerim arkasından yaklaştı ve kılıcının kabzasını büyük bir gürültüyle Simmons'ın kafasına indirdi. Simmons ipleri kopmuş bir kukla gibi yere yığıldı.

"Simmons, Simmons. Bay Ambrose başını salladı ve inleyen adama baktı. "Sen gerçekten de ahmağın tekisin. Eğilerek, adamın elindeki

Simmons'ın elinden kılıcı aldı. 'Odanızda bulduğumuz o küçük para zulası - üç katını istemeliydiniz. Şu anda içinde bulunduğun belayı göz önünde bulundurursak, bu sadece uygun olurdu.

Simmons'ı boynundan tutarak ayağa kaldırdı ve adamı Kerim'in üzerine fırlattı; Kerim de onu yakaladı ve kafasına bir darbe daha indirerek bayılttı.

"Gidelim," dedi Bay Ambrose. "Burada işimiz bitti.

Baygın haldeki eski sekreteri bir omzuna asan Kerim, Simmons'ın yöneldiği merdiven girişine doğru yürüdü. Anlaşılan o ve diğer adamlar bu yoldan gelmişler ve tekrar aşağı inmek için hazırlık yapmışlardı, çünkü merdivenlerden inip binadan çıktığımızda bizi bir araba bekliyordu. Bu kez bir taksi değil, Warren'ın sonsuz sayıda varmış gibi görüldüğü o ihtiyatlı giyimli adamlardan birinin oturduğu gerçek, büyük bir araba.

Araba tam girişin önüne park edilmişti, bu yüzden içeri girerken kimse bizi göremedi. Bay Ambrose'a baktım. Yoksa bir baydan daha fazlası mıydı? Kafamda görüntüler dönüp duruyordu... Soylu bir arma... Para dolu bir bavul... Yanıp sönen kılıçlar...

Üç katını istemeliydin.

Yüce Tanrım. O kadar paraya değecek ne olabilir? Bu adama ihanet etme riskine değecek ne olabilir?

"Ne kadar abartılı bir araç," dedim karanlık düşüncelerimi dağıtmaya çalışarak. "Bu kadar pahalı bir şey kullanmanıza oldukça şaşırdım.

"Bir fayda-maliyet analizi yaptım," diye cevap verdi, Simmons'ın topal bedenini göstererek. "Ve adam kaçırma suçundan hapse atılmamanın faydasının bir koçun maliyetine değeceğine karar verdim.

"Çok akıllıca, efendim.

"Anlaştık, Bay Linton. Perdeleri indirin.'

Gözlerimi devirdim. "En azından lütfen diyebilirdin.

'İstesem yapardım. Şimdi panjurları indir.'

Arabanın tüm pencerelerinde koyu renk panjurlar vardı. Perdeler indirildiğinde içerisi oldukça tekinsizdi. Çatıda gördüklerim aklıma geldi - ya da en azından gördüğümü sandığım şeyler. Bay Ambrose gerçekten Simmons'a kılıç mı çekmişti? Nasıl bir adamdı ki bastonunda gizli bir silah taşıyordu? Nasıl bir adamdı ki soylu bir unvanı reddediyordu?

Aynı sorular, tekrar ve tekrar.

Hayır. Bu tam olarak doğru değildi. Aklımda yeni bir soru vardı ve bunu dile getirmekten pek de çekinmiyordum.

"Bütün bunlar ne içindi?" bilmek istedim. "Çatılarda onu kovalamak. Neden onu orada, odada yakalamadık?"

Bay Ambrose bana bakmadı. Onun yerine koyu renk gözlerini baygın Simmons'a dikti. Ama her zamanki sert tonuyla cevap verdi: 'İşleri bizim için kolaylaştırmak için.

"Anlamıyorum. Onu çatılarda kovalamak zorunda kalmak işleri bizim için nasıl kolaylaştırıyor?"

Görünüşe göre uzun açıklamalar yapma havasında olmayan Bay Ambrose, tuttuğu adamlarına el salladı.

Warren boğazını temizledi. "Bu daha kolay çünkü onu otelin ön girişinden dışarı çıkarsaydık ya da pencereden zorla sürüklemeye çalışsaydık, yardım için çığlık atardı. Konuklar ya da otel personeli duyacak ve polisi arayacaktı. Bu şekilde, hala sessiz bir kaçış yapma şansı olduğuna inanarak kaçmaya çalıştı. Kimse müdahale edemeden onu yakaladık.

"Ah. Yavaşça başımı salladım. "Anlıyorum.

Bay Ambrose da başını salladı. 'Aynen öyle. Ve şimdi...' Derin bir nefes aldı. Eğer böyle bir duyguya sahip olsaydı, sesinin tatmin olmuşa benzediğine yemin edebilirdim. "Artık onunla uygun gördüğüm şekilde başa çıkabilirim.

Onunla uygun gördüğüm şekilde ilgileneceğim.

Bu cümle havada karanlık bir vaatle yankılandı.

Bay Ambrose bastonunu kaldırdı ve arabanın tavanına vurdu. "Bizi Empire House'a götür," diye seslendi şoföre. 'Arka girişe. Kilerde güvenle saklamamız gereken bir şey var.

Kiler mi? Mahzene ne koymak istiyor- oh.

Gözlerim Simmons'a kaydı. Tabii ya.

Bir zamanlar babamın eski tarih kitaplarından birinde okuduğum bir şey aklıma geldi. Kontlar ve lordlar, adamları arasında bir hain olduğunu fark ettiklerinde ne yaparlardı? Eğer doğru hatırlıyorsam, karanlık bir zindanda uzun süre işkence gördükten sonra, söz konusu hain asılır, çizilir ve dörde bölünürdü.

Aman Tanrım. Eğer Bay Ambrose gerçekten bir aristokratsa, eski gelenekleri sürdüren biri olmamasını umuyordum.

Teğmen Keki Yapımı

Kulağımı sert metal kapıya dayayarak herhangi bir işkence sesi duymak için dikkatle dinledim. İşkencenin tam olarak nasıl bir ses olduğunu bildiğimden değil, tabii ki çığlık dışında, ki o da hemen hemen belliydi. Yine de denemekten zarar gelmezdi. *En azından ben*, diye düşündüm küçük bir ürpertiyle.

Bay Ambrose'un sözlerine ve hatta gözlerindeki ifadeye bakılırsa, şu anda orada korkunç bir şeyler olduğundan hiç şüphem yoktu. Ama tek bir ses bile duyamıyordum. Kulaklarımda bir sorun mu vardı?

Ama sonra aniden diğer taraftan yaklaşan ayak sesleri duydum ve aceleyle geriye doğru adım attım. Kilitte bir anahtar döndü ve Bay Ambrose elinde çok çeşitli anahtarların bulunduğu bir yüzükle odadan çıktı.

"Ve? diye sordum. Tanrım, ben de onun gibi tek heceli olmaya başlamıştım.

"Onu uyandırmayı başardık ama konuşmuyor. Aşağı baktığımda Bay Ambrose'un elinin anahtar halkasının etrafında yumruk şeklinde kenetlenmiş olduğunu gördüm. 'Bunu yapması için ona kim para verdiyse, güçlü ve korkutucu biri olmalı.

"Bunu nereden biliyorsun?

Çelik gibi karanlık bakışlarıyla beni sabitledi. 'Çünkü *ben* güçlü ve korkutucuyum ve o bana henüz tek bir şey bile söylemedi. Ama eninde sonunda söyleyecek.

Bunu nereden biliyorsunuz? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?

Ancak bu düşünceleri yüksek sesle dile getirmedim. Onun yerine, Empire House'a dönerken yol boyunca aklımı kurcalayan ve sormaya cesaret edemeyeceğimi düşündüğüm soru ağzımdan döküldü:

"Ona işkence mi yapacaksın?

Bana baktı, gözlerinde büyük bir küçümseme vardı. "Hayır. Tabii ki hayır.

Omuzlarımdan, orada olduğunu bile bilmediğim önemli bir ağırlık düştü.

"Tanrı'ya şükürler olsun! Nefes aldım. "Neredeyse...

"Neden kendi ellerimi kirleteyim ki?" diye devam ederek sözümü kesti. 'Benim için bu tür işlerle ilgilenen insanlar var.

"Oh.

Ağırlık tekrar yerine oturdu.

Görünüşe göre ruh halimdeki değişim tamamen fark edilmemişti. Dikkatsiz bir parmak hareketiyle arkasındaki kapalı çelik kapıyı işaret etti. "Soruşturmanın başına Kerim'i getirdim ve onun da kendi yöntemleri var.

"Ne gibi yöntemler? Ben talep ettim. Kahretsin, bu... korkutucuydu. İçimden bir ses bunu polise bildirmem gerektiğini söylüyordu. Ama bunu yaparsam, Bay Ambrose'un hainler listesine girecek ve bağımsızlığımı kazanma şansım ortadan kalkacaktı. Adam'dan tanımadığım açgözlü küçük bir hırsız uğruna tüm geleceğimi riske atamayacak kadar bencildim. Pekala, çok iyi bir insan olmadığımı biliyorum! Ama en azından yakında paramı alacağım.

Bay Ambrose hâlâ cevap vermemişti. Dikkatle bana bakıyordu. "Ne gibi yöntemler? Soruyu tekrarladım.

"Bu sizin gibi bir hanımefendinin endişelenmesini gerektirecek bir şey değil. "Oh, ben şimdi bir *hanımefendiyim*, değil mi?

"Şu anda öyle görünüyor," dedi Bay Ambrose, dağınık elbisemi göstererek. 'Aşağı yukarı, en azından. Pantolonunuzu giymenizin zamanı geldi de geçiyor bile, Bay Linton.

Gözlerimi kısmıştım.

"Neden? Benim için bir işiniz mi var, efendim?" "Hayır. Seni eve erken gönderiyorum.

Tam itiraz edecektim ki ellerini kaldırdı. "Biliyorum. Kabul ettim..." derin bir nefes almak için durakladı ve çabayla şöyle dedi: 'Benim için çalışmana izin vermeyi kabul ettim, tıpkı diğer özel sekreterler gibi. Bu senden erken kurtulmak için bir girişim değil. Sana yarım gün izin veriyorum çünkü şu ana kadar çok yorucu bir gün geçirdin. İnan bana, şimdi fark etmesen bile, avın heyecanı geçince fark edeceksin. Dinlenmeye ihtiyacın var ve benim de Kerim'le biraz daha kalmam gerekiyor, bu yüzden şu anda senin için yapacak bir şeyim yok. Yarın geri geleceksin ve benim için herkes kadar sıkı çalışacaksın.

Bir an için yüzünü inceledim, doğru söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştım. Tabii ki işe yaramadı. Standart taşlaşmış ifadesiyle değil.

"Söz mü? diye sordum.

Başını salladı. "Bir beyefendi olarak şerefim üzerine söz veriyorum.

"Ama..." Soruyu sormadan önce tereddüt ettim. "Ama yine de erkek kılığında gelmek zorunda kalacağım?

"Evet. Sesi granit kadar sertti. 'Bir kadın sekreteri kabul edemem ve etmeyeceğim. Tüm şehrin önünde aptal yerine konulmayacağım. Ya erkek kılığında gelirsin ya da bir daha dönmezsın.

Başımı salladım. Bunu kabul etmek benim için zordu ama kaçınılmazdı. Ayrılmak için döndüm ama Bay Ambrose beni geri çağırdı ve ben de tekrar döndüm.

"Ne oldu, efendim?"

'Ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Bilmek istiyorum.'

"Neyi bilmek istiyorsun?"

'Sizin yönteminiz tabii ki. Eee?'

"Ne yöntemi? Neden bahsediyorsun?" diye sordum, gerçekten şaşkınlıkla.

Çenesindeki bir kas sinirli bir şekilde seğirdi. 'Benimle oyun oynama! Bunu nasıl yaptın? Simmons'ın nerede olduğunu bulmayı?'

Ah! Onu yiyen şey buydu. Sırıtişımı dizginlemek için çok çabaladım ama muhtemelen başaramadım.

"Bir anlamaya ne dersin?" dedim. 'Ben sana yöntemimi söyleyeyim, sen de bana çalıntı dosyada ne olduğunu söyle?'

Sessizliği yeterli bir cevaptı.

Bir kez daha iç gözümün önünde o dağ gibi parayı gördüm. Ve çok az bir ödeme olduğunu söylemişti...

"Kimseye söylemeyeceğim," dedim. "Söz veriyorum!"

"Hayır!" Bana ters ters baktı. 'Seninle herhangi bir anlaşma yapmak zorunda değilim.'

Benim için çalışıyorsun. Bunu nasıl yaptığını bana anlatacaksın. Şimdi!' Tereddüt ettim. "Şey..."

Ona anlattım. Ona her şeyi anlattım, muhtemelen gereğinden fazla süsleyerek ve övünerek ama yeterince doğru bir şekilde. Sonuçta işe yaramıştı, değil mi? İşimle gurur duymamda bir sakınca yoktu.

Sözlerimi bitirdiğimde, taş kesilmiş yüzü öncekinden daha da taş kesilmişti - ama bana bakarken gözleri biraz daha genişlemişti ve ağzı bir parça açık kalmıştı.

"Hâlâ bir kadın sekreter istemediğinden emin misin? diye sordum. Sonra, cevap vermeden reverans yaptım ve aceleyle uzaklaştım.

~~**~*~*

Ofisimde tekrar erkek kıyafetleri giymeye karar vermiştim. Bu, eve geldiğimde tekrar üstümü değiştirmem gerekeceği anlamına geliyordu ama hiçbir koşulda Bay Ambrose'un bana aldığı elbiseyle eve gidemezdim. Ailemden hiç kimse daha önce bu elbiseye bakmamıştı ve ayrıca pek de iyi durumda değildi. Ofisimde üstümü değiştirmek konusunda biraz endişeliydim - ne de olsa kapıları kilitleyemiyordum, ya içeri biri girerse? - Ama gerçekten de gidecek başka bir yer yoktu.

Anlaşılan o ki, endişem tamamen yersizmiş. Ofisimdeki masanın üzerinde küçük bir paket buldum. Üzerine iliştirilmiş bir notta şöyle yazıyordu:

Sevgili Bay Linton,

Bay Ambrose bunları sizin için bırakmamı istedi. Dostça bir uyarı: Sekreterine günün her saati bunların emanet edilmesi alışılmadık bir durum. Onlara iyi bakın.

Saygılarımla,

Edgar Stone

Merakım tavan yaptı. Orada ne vardı? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Paketin etrafındaki kâğıdı yırtarak açtım ve küçük bir karton kutunun içinde, Bay Ambrose'un taşıdığı kadar büyük olmasa da yine de önemli bir anahtar halkası buldum. Üzerinde *Sekreter'in Ofisi* yazan bir anahtar ve *Genel Müdürlük* yazan bir başka anahtar vardı.

Yavaşça yüzüme bir gülümseme yayıldı. Kimseye güvenmiyordu, değil mi? Belki de bu kurala bir istisna yapıyordu.

Sonra yüzüğün üzerinde *Güvenli* yazan bir anahtar olmadığını fark ettim. En azından bana güvenmeye başlamış gibi görünüyordu.

Ama o zaman neden hala dosyanın içeriğini açıklamayı reddediyordu...?

Orada durdum, anahtarları göğsüme bastırdım ve garip bir şekilde duygulandım. Ama neden? Efendimin bana güvenip güvenmemesi neden benim için önemli olsun ki? O sadece çalıştığım adamdı. Henüz ay sonunda ilk maaşımı ödememiş olan bir adam. Parayı aldığım sürece bana güvenip güvenmemesi önemsizdi, değil mi?

Yine de bana açılıyor olması içimde derinlerde bir yerlere dokunuyordu. Belki de, sadece belki de, bana saygı duymaya başladığını hissettim. Bir kadın olarak değilse bile, en azından pantolon giydiğim sürece omuzlarının üzerinde bir kafası olan zeki bir insan olarak.

Anahtar halkasını alarak ofisimin iki kapısını da kilitledim ve zihnimi uyuşturan üstümü değiştirme işlemine başladım.

Korse ve kabarık etekten kurtulmaktan daha zor bir şey olduğunu düşünmüyorsunuz değil mi? En az bir düzine yeri kırılmış ve garip açılarla bükülmüş bir korse ve kabarık etekten çıkmayı deneyin. Kendimi fare deliklerinden oluşan bir labirentte sıkışmaya çalışan bir kedi gibi hissettim.

Sonunda sadece iç çamaşırlarımla ayakta durduğumda rahatlamıştım. Tam Bufford Amca'nın pantolonuna uzanmak üzereydim ki kapı çalındı ve biri kapıyı itince kapı tıkırdadı.

Neredeyse yerimden fırlayacaktım.

"E-evet?" diye sordum, sesim hiç de erkekçe çıkmıyordu. Boğazımı temizledim ve tekrar denedim. "Evet mi?

Bay Linton? Benim, Bay Stone. İçeri girebilir miyim?"

'Şey... öyle değil, hayır.'

"Neden? Meşgul müsün?"

Hayır, etrafta kadın iç çamaşırlarıyla dolaşıyorum, bu da oldukça uygunsuz olmasının yanı sıra kız olduğumu az çok belli ediyor!

"Um... evet, bu kadar. Çok meşgulüm. Aslında çok, çok, çok meşgul."

Anlıyorum. O zaman sizi daha fazla rahatsız etmeyeyim. Sadece anahtarları bulup bulmadığınızı sormak istemiştim.

"Evet, söyledim.

Evet, Tanrı'ya şükür, yoksa şu anda ofisimin kapısı kilitli olmazdı ve sen de çekmecelerimin içinde bana bakıyor olurdun!

"Pekâlâ. Anladığım kadarıyla şimdi gidiyorsunuz, Bay Linton?" 'Evet.'

"Ya Bay Ambrose?"

"O da çok ama çok meşgul, Bay Stone.

Anlıyorum. O zaman sizi yalnız bırakayım. Yarına kadar. Evet, hoşça kalın Bay Stone.

Uzaklaştığını duydum ve tuttuğum nefesi dışarı verdim. Bay Ambrose'un gerçek cinsiyetimi öğrenen birine tepkisinin ne olacağından emin değilim ama sevinçten havalara zıplamayacağını söyleyebilirim. Belki de onun yerine demir çizmeleri giyerek üzerime atlardı.

Yine de muhtemelen böyle bir duygu gösterisinden çekinirdi. Bunu Kerim'e yaptırabilirdi. Koca adam bu görev için biçilmiş kaftandı ve bunu seve seve yerine getirirdi. Nedense bu düşünce yüzüme bir gülümseme getirdi.

Bufford Amca'nın pantolonunu kaptığım gibi her zamanki kıyafetimi giydim ve kapıyı arkamdan kilitleyerek ofisten çıktım. Birinin dolmakalemimi çalabileceğini düşündüğümünden değil, sadece iyi bir duyguydu. Benim alanım. Benim kapım. Benim anahtarım. Anahtarları güvenli bir şekilde en derin cebime yerleştirerek sokak seviyesine doğru uzun bir inişe başladım.

Taksi çağırmadım. Bunun gibi lüksler ilk maaş çekimi alana kadar beklemek zorundaydı. Bunun yerine yavaşça eve yürüdüm ve hayatımda ilk kez işe yarar bir şey yaptığım hissinin tadını çıkardım. Oturup örgü örmeye ya da dikiş dikmeye çalışmak yok, bir sürü insanla dolu bir balo salonunda aptalca dönüp durmak yok.

aşırı giyinmiş ahmaklar. Gerçek, zorlu dünyada bulunmuştum. Ve yakında oraya dönecektim.

Sevincim eve kadar sürdü. Bahçe kapısından içeri girip üstümü değiştirmek için kulübeye girdiğimde, sevinç duygularım yavaş yavaş azaldı ve bir esnemeyi bastırdım. Tanrım, çatıların üzerinden koşmaktan bacaklarım ağrıyordu. Gerçek dünya oldukça yorucuydu.

Ön kapıya yaklaştığımda, yoğun bir yorgunluk dalgası daha üzerime çöktü. Bay Ambrose haklıydı, bugün çok yorucu geçmişti. Biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı ve bunu hemen yapmalıydım. Neyse ki buna engel olacak hiçbir şey yoktu. Teyzemin diğer kız kardeşlerimle çok meşgul olacağından, tembellik edip öğleden sonra uyumamı umursamayacağından emindim.

Evin içinden gelen heyecanlı konuşmaları ilk o zaman duydum. Garip... Sanki bir ziyaretçimiz varmış gibiydi. Ama kim bizi ziyarete gelebilirdi ki? Yanılıyor olmalıydım.

Eve adımımı atar atmaz salonun kapısı açıldı ve teyzem kapıda belirdi. "İşte orada! Yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle haykırdı. 'Ve tam zamanında. Lilly, canım, senin için harika bir sürprizim var!

Oh-oh. Bu kulağa iyi gelmedi.

"Ne sürprizi? Esnedim ve gözlerimi açık tutmak için öfkeyle kııptım.

Teyzem gülümseyerek, "Bakın sizi ziyarete kim gelmiş," dedi ve odadaki

birine davetkâr bir şekilde el salladı. Ayak sesleri duyuldu ve ardından

teyzemin muzaffer yüzünün hemen yanında kibirli bir ifadeyle

Teğmen Ellingham'ın gülümseyen yüzü.

Eğildi.

"Bayan Linton. Sizi tekrar gördüğüme çok sevindim."

Doğrudum ve gözlerim kısıldı. Kibirli gülümsemesi genişledi.

Memnun oldun, ha? Beş dakika içinde hala böyle hissedip hissetmediğinizi göreceğiz, Bayım...

~~**~*~*

'... vahşilerin her birini kendi ellerimle öldürdüm. Korkunç düşmanlardı ama benim üstün dövüş yeteneklerim kalplerine korku saldı ve üstesinden gelemediler.

Teğmen Ellingham teatral bir şekilde göğsünü yumrukladı.

'Sonunda sadece büyük gri canavar kalmıştı ve ben de ileri atılıp kılıcımı tam karnına sapladım! Oracıkta yere yığıldı!'

Teğmen anlatısını bir kılıç darbesini taklit eden bir kol hareketiyle bitirdi.

'Muhteşem! Tek kelimeyle muhteşem! Teyzem, Maria, Anne ve Lisbeth coşkuyla alkışladılar, hatta Ella bile ellerini hafifçe birbirine vurdu, ama bunu duyulacak kadar güçlü bir şekilde yapmadı.

Anne, kırıntılarını teğmene doğru kırıştırarak, "Ne kusursuz bir cesaret gösterisi," diye haykırdı. 'Yirmi bir vahşiden oluşan bir akıncı grubuna tek başınıza karşı koyduğunuzu ve bir fil gibi korkunç bir canavara saldırdığınızı düşünün! Britanya İmparatorluğu'nu bugünkü haline getiren işte bu tür bir cesarettir!

'Evet, gerçekten harika,' diye esnedim.

Teğmen bir kaşını kaldırdı. 'Sizden övgü mü, Bayan Linton? Bu gerçekten de nadir bir armağan. Çok teşekkür ederim. Tehlike karşısında gösterdiğim cesareti takdir ettiğinizi duyduğuma çok sevindim.

Yüzümdeki sırıtmayı engellemek için çok uğraşmam gerekti. 'Bahsettiğim şey aslında bu değildi. Bence burada canlı olarak oturuyor olman inanılmaz.

Maria, "Bu onun cesaretinden kaynaklanıyor," diye işaret etti ve teğmen bunu zarif bir baş eğişiyle onayladı.

'Daha çok bir mucize,' diye karşı çıktım. 'Fili karnından mı bıçakladın? Aşağıdan mı?'

"Evet? Teğmenin sesi birden temkinli çıkmaya başladı. Bu noktaya kadar konuşmanın beni oldukça sıktığını söylemek zorundaydım. Ama şimdi eğleniyordum.

"Görüyorsunuz ya, işte bu kadar şaşırtıcı bulduğum şey de bu," diye düşündüm. 'Fil çöktü ve sen tam altında duruyordun. Yine de burada kanepemizde canlı canlı oturuyorsunuz ve teğmen-pancake gibi Hint toprağının bir parçasına yassılmamışsınız.

"Şey... fil yana mı düştü?

"Yan tarafa mı? Tatlı tatlı sordum. "Hâlâ savaşmakla meşgul olduğun vahşilerin üzerine mi?

"Evet.

"Fil saldırmadan önce öldürdüğünüzü söyledikleriniz mi?" "Ee...

"Sessiz ol çocuğum," diye azarladı teyzem beni. Sonra Teğmen Ellingham'a dönerek devam etti: 'Yeğenimin kusuruna bakmayın efendim. Çok korunaklı bir yaşam sürdü ve dünyanın yollarını çok az biliyor. Kesinlikle sizin anlattığınız gibi erkekçe faaliyetler konusunda tamamen deneyimsizdir.

Nezaketle başını salladı. 'Hiç sorun değil, Madam. Belki,' dedi, bana doğru imalı bir bakış fırlatarak, 'ona birkaç *erkekçe aktivite* gösterebilirim. O zaman artık o kadar cahil olmaz.

Hasta olacağımı sandım.

"Bu da beni ziyaretimin amacına getiriyor," diye devam etti Teğmen Ellingham, ayağa kalkıp elini bana uzatarak. "Bayan Lillian Linton'ın benimle yürüyüşe çıkmak isteyip istemeyeceğini sormak için. Evinizin dışında çok güzel bir park var ve eminim orada daha önce görmediği bazı şeyler vardır.

Bunun çeşitli olası cevapları vardı:

Evet, elbette parkta henüz görmediğim şeyler de var. Hayatımın sadece on yılından fazlasını burada geçirdim.

Ya da:

Hey, benimle doğrudan konuşabilirsin, biliyorsun! Tam burada, odadayım.

Ya da daha iyisi:

Seninle yürüyüşe çıkmak mı? Sarhoş bir Fransız denizciyle yürüyüşe çıkmayı tercih ederim!

Ama sonra teğmenin omzunun üzerinden teyzemin yüzünü gördüm ve daha diplomatik olana karar verdim:

"Um... Bilmiyorum. Sanırım parkın etrafındaki yolumu zaten oldukça iyi biliyorum. Ama teklifiniz için teşekkürler."

"Önemli değil," dedi, cevabımı elinin tersiyle iterek. 'Buraya gelirken görmek istediğim park değil, sizsiniz. Yemyeşil ağaçların değil, sizin arkadaşlığınızın tadını çıkarmak istiyorum, Bayan Linton.

Ugh! Diplomasi için çok fazla!

Elini daha da uzattı. Omzunun üzerinden teyzem bana dik dik bakıyor, şimdi yanlış bir seçim yaparsam ölüm ve yıkım vaat ediyordu. Bundan kurtulmanın bir yolu yok muydu?

Sonra düşündüm: *Hadi ama, bu sadece bir yürüyüş. Sana evlenme teklif edecek değil ya. En azından şimdilik. Yürüyüşün ne zararı olabilir ki?*

Bu sorunun cevabını düşünmemeyi tercih ederek elini tuttum ve olabildiğince inandırıcı bir gülümseme taklidi yaptım.

"Parkta yürüyüş yapmaktan çok memnun olurum," dedim ona, aynı şeyin onun bana eşlik etmesi için geçerli olmadığını söylemeyi ihmal ederek.

Elimi tuttu. Nemli ve yabancı hissettim. Onu tutmak, kolunuzda bir böceğin gezinmesi gibi itici bir duyguydu. Ama cesurca gülümsedim.

beni odadan çıkardı. En azından bu halamı mutlu ederdi.

Odadan çıkarken aklımdan geçen bir düşünceye engel olamadım: Bu el Bay Rikkard Ambrose'un elinden ne kadar da farklıydı.

~~**~*~*

'...ve ben orada duruyordum, anlıyor musunuz? Kızılderili'den iki yüz metre uzakta ve elinde bıçakla koştuğu genç kadından daha da uzakta. Ona ya da kadına zamanında ulaşamayacağımı biliyordum. Yine de iyi bir nişancı olduğumu da biliyordum.

Şahsen ben olsam ona çatlak değil çatlakçı derdim.

Green Park'ta Teğmen Ellingham'ın yanında yürüyordum. Bana parkta yeni yerler göstereceğine dair verdiği söz çoktan unutulmuştu. Hindistan'daki sözde maceralarıyla ilgili hikâyelerle beni eğlendirmekle meşguldü. Şimdiye kadar yaklaşık üç yüz yetmiş dokuz sözde 'vahşi', on üç fil, beş aslan ve bir zürafa öldürmüştü. Sessizce, beni gerçekten de on kelimeden birine inanacak kadar aptal sanıp sanmadığını merak ettim.

"Tüfeğimi çıkardım, nişan aldım ve bam! Yerde ölü yatıyordu, kalbinden vurulmuştu. Kabilesinin büyücüsü daha önce hiç silah atışı görmemişti. Bu yüzden o ve diğer tüm Kızılderililer benim bir tür tanrı olduğuma inandılar ve ben emrettiğimde genç bayanı serbest bıraktılar.

"Affedersiniz?" diye araya girdim. 'Tıp adamı? Kabile mi? Hindistan'da yaşayan Kızılderililerden bahsettiğinizi sanıyordum, Amerika'da yaşayanlardan değil. Sadece onların şifacıları ya da kabileleri var.

"Oh, gerçekten mi? Teğmen omuz silkti. 'Belki de Hindistan'da tatildeydi. Bu vahşiler tuhaf insanlar, biliyor musun?'

"Daha da tuhaf olanlarını düşünebilirim," diye mırıldandım ama ya duymadı ya da iğneleme konusunda pek bilgili değildi.

Ondan sonra bir daha macera hikâyeleri anlatmaya başlamadı. Son yarım saat boyunca neredeyse hiç durmadan konuşmuştu. Belki de sohbete benim de bir şeyler katmamın zamanı gelmişti. Ama ne diyebilirdim ki, 'Kare bir çenen ve bembeyaz bir gülümseme olabilir ama sen tanıdığım en iğrenç adamsın. Hemen şimdi benden uzak dur, çünkü seni bir daha asla görmek istemiyorum. Bu arada, senden hoşlanmıyorum ve tuhaf kokuyorsun.

Kıyametin yüzü, diğer adıyla teyzemin yüzü, iç gözümün önünde belirdi ve bana vahşice baktı. Oh peki, sanırım

en azından medeni olmak için küçük bir çaba gösterin.

"Ee... şimdiye kadar çok heyecanlı bir hayat sürmüşse benziyorsun. Kadınları kurtarmak... Kızılderilileri vurmak... eğlenceli olmalı. Kadınları kurtarmaktan bahsediyorum, diğer kısımdan değil."

Aptal bir öğrenciyle konuşan bilge, dünyevi bir adam gibi iç çekti.

'Aslında, çekim daha eğlenceli olan kısım. Hanımlar zamanla yoruluyor. Her zaman minnettarlıkla dolup taşıyorlar. O kadar çok kadın bana ilgi gösterdi ki, adil seks denen şeyden gerçekten sıkıldım.

'Oh, eğer öyleyse, muhtemelen benim toplumumdan çok sıkılmışsındır,' diye fırsattan istifade atladım. "Seni hemen terk etmeliyim.

"Tam tersine. Başını sallayarak, yüzünde kibirli bir sırıtışla bana döndü. "İşte bu gerçek beni sana getirdi.

Ne?

'Diğer kadınlara hiç benzemiyorsun,' diye devam etti. 'Diğer bayanlar bir erkeğin dikkatini çekmek için iç çeker ve sızlanırlar. Öte yandan sen - çok alıngansın! Bana hakaret ediyorsun ve beni geri itiyorsun - ama ben seni anladım! Bu senin bir erkeğe ilgi duyduğunu söyleme şeklin.

Bu da ne...!

"Sanırım bu büyük bir sürpriz değil. Bana bir adım daha yaklaştı, gözleri her yanıma ürperten karanlık bir duyguyla parlıyordu. Parkta yürürken neler olabileceğine dair daha önceki düşüncelerimi hatırladım ve bunu ilk elden öğrenmek üzere olabileceğim gibi hoş olmayan bir fikir aklıma geldi.

Yüzündeki ifadeden hiç hoşlanmamıştım. Artık birkaç dakika önceki hoş, biraz da kibirli genç adam gibi görünmüyordu. Şimdi çok ama çok çirkin, kibirli bir genç adam gibi görünüyordu. Ve gözleri bana sabitlenmişti.

Umutsuzca etrafıma bakındım ama bir ağaç kümesinin arkasında saklanmıştık. Görünürde hiç yardım yoktu.

'Doğru dürüst bir terbiye almamışsın, doğru dürüst bir hanımefendi bile değilsin,' diyordu. 'Ama bu aslında seni oldukça eğlenceli yapabilir, biliyor musun? Hanımlar çok ölçülüdür, ama eminim siz eğlenceye daha açık olursunuz.

Bir adım daha atarak bana doğru eğildi. Nereden geldiğini bile bilmiyordum. Elim sanki bir anda belirdi ve yanağına temas etti.

Tokat!

"Sakın bana dokunayım deme! Hırladım.

Belki kızar diye düşündüm. Ya da geri çekilir. Onun yerine güldü.

'İşte ben de bundan bahsediyorum,' diye kıkırdadı, gözleri dans ediyordu. 'Yakışıklılığım ve bir subay olarak konumum nedeniyle bu kadar çok kızın bana asılması gerçekten can sıkıcı olmaya başladı. Sen farklısın. Bir meydan okuma.

"Eğer geri çekilmezsen sana meydan okuyacağım! Elimi tekrar kaldırarak tehdit ettim. Yavaşça geriye doğru bir adım atarak başını eğdi.

Ayrıca iyi bir aileden geliyorsun. Sir Philip'in balosundaki o kendini beğenmiş annelerin çoğu benim gibi fakir bir askerin kızlarının yanına yaklaşmasına izin vermezdi. Ama teyzen... Bence bir dilenciye seni almaya ikna edebilirse çok mutlu olur. Seni benim yaparsam çok sevinir, ben de öyle. Kabul, paran yok, ailenin de yok, yani çeyiz için evlenmeye değmez, ama orduda iyi bir isim daha değerlidir. Sende bu var, bu yüzden bana çok uygunsun. Geriye kalan tek şey bunu resmileştirmek.

"Resmi mi? Neden bahsediyorsun?"

'Seninle evlenmekten tabii ki.

Gözbebeklerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Evlilik mi? Ben kimseyle evlenmeyeceğim! Hele seninle hiç!

Alay etti. 'Ne? Aramızda gizli bir şey olmasını mı tercih edersin? Bunun daha çok senin tarzın olup olmadığını merak ettim.

Gizli bir şey mi? Ne tür bir gizli şey? Gözlerindeki parıltı karanlık bir şeyden, küçük kız kardeşimin arka bahçedeki gizli toplantılarından çok daha az masum bir şeyden bahsettiğini gösteriyordu. Tam olarak ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve açıkçası öğrenmek de istemiyordum.

'Ama korkarım size bu konuda yardımcı olamayacağım,' diye devam etti. 'Ben bir beyefendiyim ve ne yazık ki öyle davranmak zorundayım. Seni terbiye etmeye başlamadan önce evlenmemizi beklemem gerekecek.

Rikkard Ambrose'u en iyi taklit ettiğim şekilde sesimi buz gibi yaparak, 'Şimdi git,' dedim. 'Hemen şimdi! Yoksa tüm Londra koşarak gelene kadar çığlık atarım!

Tereddüt etti - sonra omuz silkti.

"Pekala, nasıl istersen. Piç kurusu bana göz kırpma cüretini gösterdi! 'Ama seni yakalayacağım, hiç kuşkun olmasın. Ve bunu yaptığımda hoşuna gideceğini biliyorsun.

Bay Ambrose'un geçen gün kullandığı o kullanışlı baston kılıcın daha küçük, kadınsı versiyonları olup olmadığını merak ediyordum. Eğer varsa, ilk maaş çekimle kendime bir tane alacaktım. Böyle durumlarda şemsiyeden daha etkili bir silah gerekirdi.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun? Ona tısladım. 'Bana böyle şeyler söyleyemezsin! Sen kim olduğunu sanıyorsun?

'I?' Kibirli bir kaşını kaldırdı. "Ben senin talibinim. "Benim neyim?

"Talibin. Seni istiyorum ve öyle ya da böyle seni elde edeceğim." "Hayır, alamayacaksın! Bana söylemeye cüret ettiğin şeyi aileme anlattığımda değil!" "Gerçekten mi?" Kaşları bir santim daha yukarı kalktı. 'Ben şahit oldum

Teyzeniz için ne kadar değerli olduğunuzu. Sence kime inanır? Zeki, parlak genç Teğmen Ellingham'a mı yoksa ilk balosunda bile doğru düzgün davranamayan bir yeğene mi?

Şapkasını bana doğru kaldırdı ve hafif, alaycı bir selam verdi.

'Size iyi günler, Bayan Linton. Sizi tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Ve uzaklaştı.

~~**~*~*

Patladı! Keşke o kadar çabuk ortadan kaybolmasaydı! Ona yumruk atabilirdim! Ya da onu ısırdı! Ya da...

Pekala. İtiraf ediyorum. Londra sokaklarında eve doğru yürürken aklımdan geçen düşünceler, bir erkeğin evlenme teklif ettiği bir kız için pek de romantik değildi. Ama o zaman, bu en romantik yarı-evlenme teklifi de değildi. Aslında, yarı-evlenme teklifleri konusunda kesinlikle uzman olmayan ben bile bunun bir kova kusmuk kadar romantik olduğunu söyleyebilirdim.

Bu arada, bu da talibim için çok uygun bir tanımlamaydı. "Lanet olası piç! Oh, onu bir daha gördüğümde, ben... Ben...'

Kelimeleri bile bulamadım. Belki de işkence konusunda biraz ilham almak için Bay Ambrose'un Simmons'ı tuttuğu odaya gizlice girmem gerekecekti.

"Dikenli bir şey... kötü vidaları olan, belki!

Ancak eve döndüğümde, Teğmen Ellingham'ın gönderdiği son çiçeklere bakarken teyzemin sevinçle gülümsediğini gördüğümde, bekâr oğlunun haklı olduğunu anladım.

Kahretsin! Gerçekten onunla evlenmemi bekliyor!

Buna karşı bir şey yapabilecek durumda olmadığımı da fark ettiğimde sırtımdan bir ürperti geçti. Hâlâ reşit değildim. Yasal vasilerim beni istedikleri gibi elden çıkarabilirlerdi - ve teyzem paçavraları, tavuk pisliklerini, beş parasız akrabaları ve diğer çöpleri elden çıkarma konusunda çok becerikliydi. Yetişkin olsaydım bile ne yapabilirdim? Yediğim yemeğin, yattığım yatağın ve başımı sokacak bir çatının parasını ödemek için başkalarına muhtaçtım. Hayatımı yönetenler o insanlardı. Kendime ait hiç param yoktu.

Ya da en azından yakın zamana kadar bu düşünce aklımdan geçiyordu.

"Tanrı'ya şükürler olsun! Nefes aldım.

O gün oy verme merkezine giderken taş suratlı bir iş adamıyla karşılaştığım için daha önce hiç bu kadar memnun olmamıştım. Kendi özgürlüğüme doğru bir adım attığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Ve Bay Ambrose'a hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Beni geri çevirebilirdi. Aslında, muhtemelen daha fazla yapmak istediği bir şey yoktu. Ama bunun yerine sözünü tutmuş ve bana bir şans vermişti.

Parmaklarım, anahtarlığın ustalıkla gizlendiği kombinezonumun kıvrımlarında gezindi. Bundan daha fazlası: bana güvenini vermişti.

Ve yakında, umarım, bana biraz para verecekti. Sadece o zamana kadar dayanmam gerekiyordu.

Başımı dik tutarak, teyzemin gevezeliklerine aldırmandan verandanın merdivenlerini çıkmaya başladım. Teğmenle yaşadığım üzücü karşılaşma sona erdiğine göre, yorgunluğum yeni bir güçle geri dönmüştü. Hemen uzanmam gerekiyordu, yoksa yere yığılıp uyuyacaktım.

Odamda Ella yüzünde yarı endişeli, yarı mutlu bir ifadeyle beni bekliyordu. Yanından geçtim ve çember eteğimin çıkardığı protesto gıcırtısını umursamadan kendimi yüzüstü yatağımın üzerine bıraktım.

"Ee..." Ella'nın tereddütlü sesini duydum arkamdan, "Teğmen Ellingham ile güzel bir yürüyüş yaptınız mı?

"Hayır," diye inledim yastığıma doğru. Bir duraklama oldu.

Sonra:

"Um... bu aptalca bir soru olabilir... ama geçen gün buluşmaya gittiğiniz genç adam o mu? Hani şu hisler beslediğin?"

Büyük bir çabayla başımı yastığımdan kaldırdım ve küçük kız kardeşime bakmak için döndüm.

"Kesinlikle haklısın.

"Oh!" Ella'nın yüz ifadesi aydınlandı.

Başımı yastığa geri yasladım. "Bu aptalca bir soruydu. "Ah. Yüzü tekrar düştü.

"Gerçekten, Ella! Ben ve o şerefsiz mi? Ona karşı dehşet ve iğrenme dışında herhangi bir şey hissettiğimi nasıl düşünebilirsin?

"O kadar da kötü değildi," diye beni teselli etmeye çalıştı Ella. "Yine de itiraf etmeliyim ki... O insanlara ve o zavallı gri hayvana davranış şekli beni çok korkuttu. Ona ne demişti? Fil mi?"

"Fil," diye düzelttim.

"Aynen öyle. Ella üzüntüyle başını salladı. "Yani, onu bıçaklamak zorunda mıydı? Onunla konuşmayı ya da sevmeyi deneyebilirdi. Büyükannemin tavukları ziyaret ettiğimde her zaman onları sevmeme izin verirler ve onlara biraz şefkat gösterirseniz son derece dost canlısı olurlar.

'Merak etme,' diye inledim ve yüzümü ona dönmek için yan döndüm. 'Zavallı filin kötü durumunun kalbine işkence etmesine izin verme. Hindistan'da kavga yoktu, dolayısıyla fil de yoktu, karnından bıçaklanmak da yoktu.

"Ne? Ella'nın güzel alnında bir kaş çatma belirdi. "Ama Teğmen Ellingham dedi ki...

İçimi çektim. "Kimseye söylemeyeceğine söz verersen sana büyük bir sır vereceğim Ella.

"Oh... tabii ki!

"Bir erkeğin bir kadına söylediği her şey doğru olmak zorunda değildir.

Yastığıma daha da gömüldüm, yumuşak kuş tüylerine sarıldım. Ella'nın onursuz ya da yalancı bir adam kavramına alışmasının biraz zaman alacağını biliyordum - kesinlikle benim kestirmem için yeterli bir süre. Böylece yavaşça Morpheus'un alemine daldım; orada mutlu bir şekilde çatılarda hırsız kovalıyor, soğanları dilim dilim kesiyor ve Londra'nın en büyük piçiyle yaklaşan nişan gibi felaketler hakkında endişelenmek zorunda kalmıyordum.

~~**~*~*

Gözlerim çırpınarak açıldı. Gördüğüm ilk şey, yatakta yanımda oturan ve derin bir düşünce içinde parmaklarına bakan Ella'ydı. Uyandığımı fark edince bana baktı.

"Yani... yani teğmen *yalan* mı söylüyordu?

Odanın köşesindeki eski dede saatine gizlice bir göz attım.

İki saat yirmi altı dakika. Fena değil. Aynen öyle. Her şeyi çözmüşsünüz. Bravo!' 'Ama... bu korkunç!'

Omuz silktim. "Nasıl baktığına bağlı. Yalan söylemek bazen oldukça faydalı olabilir, bilirsiniz. Örneğin hayatında kimsenin bilmesini istemediğin bir şeyler olduğunda.

Ella'nın yanakları olgun bir domates kadar kızardı. Ben konuşurken yeni mesleğimi düşünüyordum ama onun aklının çok farklı bir şeyde, daha doğrusu birinde olduğu açıktı.

"Hımm... Sanırım öyle," demeyi başardı.

"Ve? Son zamanlarda hiç iyi yalan söyledin mi? Ona daha iyi bakabilmek için dirseklerimin üzerinde doğrulup hafifçe sordum.

'Hayır! Yapmadım. Kesinlikle hayır!'

"Anlıyorum. Ne kadar uğraşsam da yüzümdeki sırtıtmayı engelleyemedim. Konuyu değiştirmek için çaresiz görünen Ella ağzından kaçırıldı:

Ama ne yapacaksınız? Yani, eğer Teğmen Ellingham görüştüğünüz genç adam değilse, ne yapacaksınız? Eğer seninle ilgilenmeye devam ederse, Brank Teyze onunla evlenmeni bekleyecek, biliyorsun.

"Evet, biliyorum. Ama Brank Teyze sırf beni evden çıkarmak için alt kattaki kapıdan içeri giren pantolonlu, istekli her yaratıkla evlenmemi beklediğinden bu hiç de şaşırtıcı değil. Gözlerimi devirdim.

"Ne yapacaksın? Ella endişeyle tekrarladı. 'Gerçek aşkına veda etmek ve başka biriyle evlenmek zorunda kalmayı nasıl kabulleneceksin?

Doğru ya! Ella hâlâ işe her gittiğimde gizemli sevgilimle gizli bir randevuya gittiğime inanıyordu. Ağzımı açıp ona hayatımda bir aşk olmadığını ve hiçbir zaman da olmayacağını açıklamak üzereydim ki, bunun sık sık işe gitmememle ilgili bir sürü soruyu beraberinde getireceği aklıma geldi. Ben de sadece şöyle dedim:

"İnanın bana, o herifle evlenmeyeceğim.

Ella bir kez daha düşünce süreçlerimi kavramakta sorun yaşıyor gibiydi. "Ama... Teyzem onunla evlenmeni istiyor!

"Evet.

"Ve sen yapmayacak mısın?

"Hayır! En iyi ipek şemsiyen üzerine bahse

girebilirsin!" "Ama... bu... *Teyze'ye meydan okumak* anlamına gelir.

Ellerimi çırdım. 'Bravo! Bunu çözmek için iki saate bile ihtiyacın yoktu.

"Anlat bana, sevgili kardeşim. Ella hevesle yanımdaki yatağa diz çöktü ve ellerimi sıktı. 'Bunu nasıl yapardın? Ona doğru yürüyüp şöyle demeye kendini nasıl ikna ederdin? "Hayır! Bu adamla evlenmek istemiyorum, çünkü kalbim başkasına ait!" demeyi nasıl başarırdın?

"Ee... şey, ben olsam yapardım. *Kalbim başkasına ait kısmı hariç.*

"Ah Lilly! Ella beni tüm gücü ve kardeş şefkatiyle kucakladı. İlkine pek sahip olmasa da ikincisine fazlasıyla sahipti. "Çok cesursun. Senin cesaretine sahip olmayı ne kadar isterdim. Gerçekten isyan edecek misin? Sahip olduğun her şeyle bu evliliğe karşı mı çıkacaksın?

Sadece başımı salladım ve ona sıkıca sarıldım, içinde bulunduğu zor durumda ona yardım edebilmeyi çok isterdim. Ama ne yazık ki bu gücü kendisinin bulması gerekiyordu.

"Evet," dedim. "Teğmen Ellingham'la evlenmeyeceğim.

"Ah Lilly! Bana bir kez daha sarıldı. "Bana ondan bahset, olur mu?"

"Kimden? Teğmen mi?"

Hayır, o değil! Senin genç adam hakkında! Randevularında gördüğün kişi! Aşkı sana cesaret veren kişi!"

Ağzım açık kaldı. Milyon yıl geçse de parlak bahanemin bu şekilde geri tepeceğini tahmin edemezdim. Ona ne söyleyebilirdim ki? Hiçbir fikrim yoktu. Erkeklere karşı hiçbir ilgim yoktu. Kadınlar erkeklerde neyi çekici bulabilirdi ki? Neden akıllarını kaybedip birine aşık olsunlar ki?

Tanrım, ona bir şey söylemeliydim, ama ne? Tanıdıklarımdan kimi sözde sevgilim olarak seçebilirdim? Birkaç dakikadan daha uzun süredir tanıdığım tek erkek, yıllardır ölü olan babam ve Bufford Amcamdı, ikisi de bariz nedenlerden dolayı iyi adaylar değildi. Sör Philip'in balosundaki adamlardan birini mi seçmeliydim? Ama dürüst olmak gerekirse, tek bir tanesini bile hatırlayamıyordum. Erkekler benim için hiç önemli olmamıştı. Yanlarından ayrılır ayrılmaz aklımdan çıktılar.

Belki biri hariç. Gözlerimin önünde bir yüz belirdi. 'Şey... şey...' diye başladım.

"Haydi," diye ısrar etti Ella. "Çekinme.

"Şey... uzun boylu, siyah saçlı ve koyu, deniz rengi gözleri var, neredeyse siyah.

Heyecanlı küçük bir kız gibi hevesle ellerini çırpı. "Kulağa çok rüya gibi ve gizemli geliyor.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin! Benim hoşuma gitmeyecek kadar gizemli... O şeytani dosyanın içeriği hakkında hâlâ tek kelime etmemiştir. İçinde hükümetle ilgili bir şey olabilir miydi? Ama Bay Ambrose bana, ne kendi hükümetine ne de başkasınınine atıfta bulunmadan istediğini yapan bir tip gibi gelmişti.

"Yakışıklı mı?

"Ne? Düşüncelerimden sıyrıldım. Hazırlıksız yakalandığım için kelimeler ağzımdan kaçtı: "Evet, kesinlikle öyle.

Aman Tanrım! Az önce ne dedim ben?

Ama dürüst olmak gerekirse, bu doğrudur. Patlat!

"Onun... onun yontulmuş bir yüzü var, yani tam anlamıyla yontulmuş: köşeli ve taş gibi sert. Belki de yakışıklı onu tanımlamak için en iyi kelime bile değildir. Güzel daha iyi olurdu. Sert bir güzellik.

İç gözümün önündeki yüzün görüntüsü yoğunlaştı ve yüzümde istemsiz bir gülümseme belirdi.

"Geri kalanına gelince... Antika bir heykel gibi bir vücudu var, biliyor musunuz? Biraz Myron'un Disk Atma Makinesi'ne benziyor^[28] ama o asla böyle onursuz bir pozisyona girmeyi hayal etmezdi. Kıkırdadım. 'Çoğu zaman arkasında demir bir çubuk varmış gibi dolaşır. Çok ciddi, soğuk ve mesafeli ve parasını Brank Amca kadar özgürce kullanıyor. Her zaman istediğini yapar ve yoluna çıkan insanların başına kötü şeyler gelir.

Hmm... Belki de onu umutsuzca aşık olduğum adam olarak tasvir etmekte çok iyi bir iş çıkaramıyordum. Sevilesi bir adamın en azından *bir* iyi özelliği olması gerekmez miydi? Bu yüzden aceleyle ekledim: 'Ama bence aslında çok, çok, çok derinlerde iyi bir kalbi olabilir.

Kim bilir, belki de gerçekten doğrudur. Ne de olsa beni kabul etmişti.

Ama bir kız olarak değil, dedi zihnimin arkasındaki kötü küçük bir ses. Konsantre olmaya çalışarak başımı salladım.

"Ah Lilly! Ella iki elimi de kendi elleriyle kavradı. 'Senin için çok mutluyum! Kulağa harika geliyor, modern zamanların Bay Darcy'si gibi.

"Pek sayılmaz," diye mırıldandım, karşılaştırma karşısında sınırlarak. 'Bırakın beni, kimseye on bin sterlin harcamaz.^[29]

Ella'nın gülümsemesi daha da genişledi. "Ondan çok hoşlanıyormuşsun gibi görünüyor. "Öyle mi?

Kaşlarım havaya kalktı. Görünüşe göre düşündüğümde daha iyi bir iş çıkarmıştım. Onu tamamen kandırmış ve Bay Ambrose'a aşık olduğuma inandırmıştım. Oyunculuk yeteneklerimin bu kadar gelişmiş olduğunu bilmiyordum. Görünüşe göre bu konuda iyi olduğum tek şey erkek taklitleri değilmiş.

"Peki ya adı? Ella hevesle devam etti. "Söyle bana, kim o?

Oops...

Pembe ile Ne Yapmalı?

Peki ya adı? Söyle bana, kim o?

Bir anlığına Ella'nın sorusu çamaşır ipindeki ıslak bir fil gibi aramızda asılı kaldı.

"Lütfen, sorma," diye ağzımdan kaçırđım. 'Ben... kimseye söylemeyeceğime dair ona söz verdim.

Evet, söz verdim!"

Bu o kadar berbat bir bahaneydi ki, İngiltere'deki hiçbir küçük kız kardeş bunu kabul etmezdi. Diğer küçük kız kardeşler gerçeğı son zerresine kadar ortaya çıkarana kadar kazar, sıkar ve sondaj yaparlardı. Ama bütün o küçük kız kardeşlerin muhtemelen gizli bir sevgilisi yoktu.

Ella'nın gözlerinde nem parıldıadı ve 'tıpkı ben ve Edmund gibi' kelimeleri tüm dünyanın görmesi için alnında yanıp söndü.

"Tabii ki. Hevesle başını sallayarak beni kollarının arasına aldı. "Anlıyorum. Elbette aşkının sırrını saklamak zorundasın. Senin bilebileceğinden çok daha fazlasını anlıyorum.

Nedense bundan şüpheliydim. Benim sözde kötü durumum için neden bu kadar derinden hissettiğini çok iyi biliyordum ve bunun onun genel şefkatli doğasıyla bir ilgisi yoktu, daha ziyade, yakında bahçe çitinde onu bekleyecek olan belirli bir genç adamla ilgili olduğundan şüpheleniyordum.

"Umarım ikiniz birlikte olmanın bir yolunu bulursunuz," diye kulağıma nefes verdi, sesi ağlamaklıydı.

Eminim ki öyle değildi. Bay Rikkard Ambrose ile evlenme fikrime gülmemek için kendimi zor tuttum. Belki tiyatro için ilginç bir trajedi olabilir, tüm katılımcılar ilk beş dakika içinde boğulurdu, ama gerçekte? Hayır, teşekkürler!

Ancak Ella'nın duymak istediğinin bu olduğunu sanmıyordum.

"Eminim öyle olacak. Sanırım bana gerçekten bağlanmaya başladı ve gelecekte birlikte daha fazla zaman geçirmemiz oldukça muhtemel. En azından bu son kısım doğruydı. "Ama bu kadar sorun yeter," diye devam ettim, Ella'yı iki elimle kendimden uzak tutarak. 'Senden ve etrafında dolaşan adamdan bahsedelim. Peki ya Sör Philip?

Ella'nın yüzü soldu. "Bugün erken saatlerde buradaydı," diye mırıldandı. "Seni ziyaret etmek için mi?

"Evet.

"Çiçek getirdi mi?

"Oldukça fazla, evet.

"Peki onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"O... çok hoş bir beyefendi," diye yanıtladı Ella, hevesli görünmek için elinden geleni yapıyor ama beceremiyordu.

'Bu harika! Tek kelimeyle harika!'

Yeni keşfettiğim oyunculuk yeteneklerimi test ediyordum. Elbette Ella'nın ilgisinin başka bir yönde olduğunu biliyordum ama ona Edmund'la ebedi, destansı ve sonsuz aşklarına yemin ettiklerini duyduğumu söyleyemezdim. Utançtan buharlaşırdı. Ve ben de onu ve sevgilisini dinlemek için bir şans daha bulamazdım, ki bu hem küçük kız kardeşimin mutluluğunu iletme planlarım hem de en sevdiğim akşam eğlencesi için çok önemliydi.

"Yani onunla evlenmek istiyorsun, öyle mi? Sahte, parlak bir gülümsemeyle sordum.

Ella'nın yanaklarında kalan azıcık renk de kayboldu. "Um... belki de öyle değildir.

"Neden olmasın?" diye üsteledim. "Eğer o senden, sen de ondan hoşlanıyorsan neden bekliyorsun?" "İkimiz de çok genciz. Çok genç, sanırım, gerçekten düşünmek için evlilik.'

'On beş yaşında evlenen kızlar var. Bu senden iki yaş küçük demek'.

'Doğru, ama yine de... işleri acelele getirmeye gerek yok ve... ve ben...'

Umutsuzca başka bir açıklama bulmaya çalışıyordu. Ondan etkilendiğimi söylemeliyim. Elbette uydurduğu küçük yalanlar şiddetli beyin sarsıntısı geçiren bir cocker spaniel'i bile kandıramazdı ama bunu denemesine bile şaşırmıştım. Ella'nın bırakın beni, herhangi birine yalan söylemesi bile etkileyici bir başarıydı. Bu Edmund denen adamdan gerçekten hoşlanıyor olmalıydı.

~~**~*~*

Bu teorimin doğruluğunu üç saat geçmeden anladım. Uykumdan ve her zamankinden daha büyük bir zevkle tükettiğim yulaf lapası ve soğuk patatesten oluşan çok lezzetli bir yemekten sonra, bahçedeki çalıların arkasında her zamanki yerimi aldım ve iki muhabbet kuşunun gelmesini bekledim. Her ihtimale karşı yanıma en sevdiğim yazarın başyapıtını almıştım: Mary Astell'in *Kendi Cinsinden Bir Aşık Tarafından Gerçek ve En Büyük Çıkarlarının İlerlemesi İçin Hanımlara Ciddi Bir Teklif*.

Hey, onun harika bir yazar olduğunu söyledim. Kısa başlıklar bulma konusunda harika olduğunu söylemedim. İçten içe, *Şovenistler Nasıl Ezilir*'in

çok daha iyi bir başlık olurdu, çünkü bu muhteşem kitap tamamen bununla ilgiliydi - ama bu fikrimi asla dile getirmeye cesaret edemedim. Eğer bir kahramanım olsaydı, o Mary Astell olurdu. Yüz yıldan fazla bir süre önce yaşamış ve Büyük Britanya'nın baskıcı ataerkilliğini çoktan toz haline getirmeye çalışmıştı.

Ancak bugün, erkek erkeğe toz öğütme konusunda yeni bir ipucu almadım. Muhabbet kuşları ortaya çıktığında *Bayanlara Ciddi Bir Teklif* kitabımın yıpranmış kopyasını henüz açmıştım. Bir tanesi komşuların evinin olduğu yönden kanat çırparak içeri girdi ve çok geçmeden Ella arka kapıdan çıkıp çitlere doğru uçtu.

"Oh Edmund!"

"Oh Ella!"

İkisi de çiti elleriyle kavradı. Gözleri sanki manyetik bir güç tarafından diğerininkine çekilmişti.

"Aşkım," diye nefes aldı Ella, gözleri nemlenmişti - ve bunun için herhangi bir soğana ihtiyacı yoktu. "Seni tekrar görmeyi ne kadar özlemiştim.

"Ve ben de seni, aşkım. Seni tekrar görmeyi, senin beni görmeyi özlediğinden daha çok özledim! Tatlı sesin kulaklarıma bal gibi geliyor.

"İmkansız!"

"Sizi temin ederim, öyle. Konuşmanızın temposu..."

"Hayır, hayır, balla ilgili kısmı kastetmiyorum! Benim seni özlediğinden daha çok senin beni özlemenle ilgili kısmı kastediyorum! Kesinlikle seni, senin beni özlediğinden daha çok özledim. Nasıl özlemeyeyim ki? Sen benim kederimin ortasındaki güç kaynağısın, Edmund. Yaşamaya devam etmek için tek sebebimsin.

Bu biraz abartılı oldu, değil mi? Parkta güzel yürüyüşler, kitap okumak, kadın hakları için mücadele etmek... Yaşamaya devam etmek için aklıma yarım düzine iyi neden gelebilir. Ve bunlar kesinlikle aptal bir adamdan daha iyi nedenlerdi!

"Seni temin ederim ki sevgili Ella, ben seni senin beni özlediğinden daha çok özledim. Olabilecek tek şey bu. Ben kimim ki? Basit bir tüccarın oğlundan başka kimse değilim. Sen benim hayatımın ışığı, kalbimin kraliçesi, benden sonsuz derecede daha önemlisin.

Doğru anladınız bayım. Tatmin olmuş bir şekilde başımı salladım. En azından adam yerini biliyordu.

Görünüşe göre Ella öyle düşünmüyordu. "Sen bir hiç değilsin!" diye itiraz etti. "Ve ben senden daha önemli değilim!"

Ne... tabii ki öylesin! Yapraklar arasındaki bir boşluktan küçük kız kardeşime ters ters baktım. Bu adamı gönüllü kölesi olana kadar ezmeliydi, özgüvenini geliştirmeye çalışmamalıydı! Erkeklerin kafaları zaten yeterince büyüktü.

Ella aksini düşünüyor gibiydi. "Sen benim her şeyimsin Edmund," diye ilan etti. "Her şeyim!

"Sen de benim için

öylesin. "Ah,

Edmund. "Ah, Ella,

aşkım.

Birkaç dakika daha aşk protestolarına ve ayrı kaldıkları hayal edilemeyecek kadar uzun yirmi iki saat boyunca kimin kimi daha çok özlediğine dair tartışmalarına devam ettiler. Sonunda aşklarının tutkulu gücü için söyleyecekleri tatlı iltifatlar ve çiçekli benzetmeler tükenmiş gibiydi.

Önce bir duraksama oldu ve sonra Edmund olabildiğince gergin bir sesle sordu:

'İşler nasıl gidiyor, aşkım? Sör Philip'ten ne haber?'

Ella'nın cevap vermesi biraz zaman aldı. Çalıların arasından baktığımda, destek almak için çitlere tutunduğunu gördüm.

"Bugün beni ziyarete geldi," diye fısıldadı.

Edmund'un gözleri kayarak kapandı ve kendini çitin üzerine bıraktı. "Ah, kıyametin korkunç habercisi!" diye inledi.

"Bana çiçek getirdi. "Ne

ıstırap!

"Pembe güllerdi.

'Bu dayanılmaz bir şey! Lütfen Tanrım, beni bir şimşekle yere ser!

Gece gökyüzüne doğru baktım. Tanrı Edmund'u memnun edecek gibi görünmüyordu. Keşke etseydi. O zaman en azından inleme ve sızlanmalar dururdu.

"Ve bana şimdiye kadar getirdiği tüm çiçeklerden daha güzel olduğumu söyledi.

'Yeter! Yeter! Edmund başka bir iniltiyle çitten aşağı kayarak çimenlerin üzerinde dizlerinin üzerine çöktü. "Bana merhamet edin!

"Ayrıca şimdiye kadar gördüğü en güzel kız olduğumu söyledi," diye devam etti Ella, yüzü kızarak. "Ona bu kadar az kızla nasıl tanıştığını sordum ve o da güldü.

Lütfen! Sana yalvarıyorum, dur! Beni öldürüyorsun! Dur!'

"Sevgili Edmund! Ella ilk kez onun yerde olduğunu ve ayakta duramadığını fark eder gibi oldu. Yüzü dehşetle doldu ve elini ağzına götürdü. "Ne diyorsun sen? Sana zarar vermeyi asla düşünmem!"

Şahsen, onun kalbini küçük küçük parçalara ayırarak harika bir iş çıkardığını düşünüyordum ama ona tezahürat yaparsam, muhtemelen varlığını fark edeceklerdi. Bu yüzden sessiz kaldım ve daha iyi görebilmek için bir dalı kenara çektim.

"Ama yine de yapıyorsun," diye inledi Edmund. 'Beni hayatımda hiç kimsenin incitmediği kadar incitiyorsun! Sör Philip'in seni hediye ve iltifat yağmuruna tuttuğundan bahsediyorsun... Buna dayanamıyorum!"

'Ama aşkım, sana her şeyi anlatmamı istedin! Bunu açıkça talep ettin.'

"Biliyorum, biliyorum. Yine de bunu duymak bana işkence ediyor. Özellikle de konuştuğunuz tonu duymak. Sanki onun ilgisinden çok hoşnutmuşsunuz gibi konuşuyorsunuz. Oh, nasıl olduğunu anlıyorum. Yeni talibiniz beraberinde büyük bir isim ve onurlu bir rütbe getiriyor ve ben yakında unutulacağım. Aşkını kazanmak sadece bir hayaldi. Ah Eros,^[30] neden bana böyle işkence ediyorsun?"

"Bir rüya mı? Elbisesinin kirlenmesini umursamayan Ella, Edmund'la göz hizasında olabilmek için çamurlu çimlerin üzerinde dizlerinin üzerine çöktü. Tanrım, onu gerçekten seviyor olmalıydı. Elbisemi en son kirlettiğimde teyzemden yediğim azarı çok iyi hatırlıyordum.

'Edmund, eğer sana olan aşkım bir rüyaysa, o zaman güneş bir hayalet ve ay da bir illüzyondur. Benim sana olan aşkım gökyüzünün bu iki devi kadar yıkılmaz ve sonsuzdur. Yine de hiçbir şekilde o kadar uzak değildir. Tam burada.'

Şefkatli bir hareketle kalbinin tam üstüne dokundu. "Öyle mi?"

Edmund fısıldadı. "Gerçekten öyle mi?"

Oh, hadi ama! Sana zaten öyle olduğunu söyledi, değil mi?

Dürüst olmak gerekirse, adama biraz sinirlenmiştim. Kız ona yaklaşık üç düzine kez onu sevdiğini söylemişti ve adam hâlâ mesajı almamış görünüyordu. Bir kez söylemenin yeterli olacağını düşünebilirdiniz. Ne kadar kalın kafalı olabilirdi ki?

"Kutsal olan her şey üzerine yemin ederim," diye karşılık verdi Ella hararetle. "Seni seviyorum.

"Ama Sör Phillip'ten bahsetme şekliniz..."

"Gururum okşanmış olabilir Edmund, bunu inkâr etmiyorum. Utanç içinde gözlerini yere indirdi. 'Hayatımda ilk kez bu kadar büyük ve güçlü bir adam tarafından fark ediliyorum ve bu garip duygu bir an için aklımı başımdan almış olabilir. Ama hepsi bu, Edmund. Yemin ederim. Seni seviyorum, şimdi ve sonsuza dek.

Edmund dudaklarını ıslattı. Ağzını açtı ve konuştuğunda sesi boğuk çıkıyordu:

'Peki o zaman bu büyük ve güçlü adam sana karısı olmanı teklif ettiğinde ne diyeceksin?

Ella topukları üzerinde geriye doğru sallandı. Soru midesine bir tekme gibi inmişti.

Kendi adıma, Edmund'un karnını tekmelemek için bir dürtü hissediyordum. "Edmund, ben..." Sözleri hiçliğe karıştı. Görünüşe göre bir yanıt oluşturabilir.

Edmund gözleri tutkuyla -ya da belki saman nezlesiyle- yanarak, "Her şey buna bağlı," diye ısrar etti. Yanan gözlerin farklı nüansları konusunda tam olarak uzman değildim. "Geçen sefer bekleyebilir ve umut edebilirdik. Geçen sefer bunun sadece geçici bir heves olduğunu düşünebilir, Wilkins'in yakında gideceğini ve güvende olacağımızı umabilirdik. Ama şimdi? Sana söylüyorum, aşkım, sevgilim, seninle evlenmeye niyetli. Er ya da geç sana soracak. Şimdi geriye kalan soru şu: "Cevabın ne olacak?

"Lütfen Edmund, yapma!"

"Evet diyecek misin?"

"Ben... Ben..."

"Gözlerinde isteksizlik görüyorum. Yüzünden akan gözyaşlarını görüyorum. Bu kadar yeter. Anlıyorum, ona sahip olmak istemiyorsun. O zaman mümkün olan diğer tek şeyi yapacak mısın? Aşkımızı kurtaracak mısın? Onu reddedecek misin?"

Yüzünü ellerinin arasına gömen Ella acı dolu bir feryat kopardı. Gözyaşları sağa sola dökülüyordu ve hâlâ hiç soğan kullanmıyordu. Gerçekten etkileyiciydi. Bu 'aşk' denen şey insanları bu kadar çıldırtabiliyorsa gerçekten bir şey olmalıydı.

Ella parmaklarının arasından, "Teyzem düğünün kesin bir şey olduğundan bahsetti," diye fısıldadı. "Bunun benim için ne kadar harika bir evlilik olacağını ve hayatımın geri kalanında mutlu ve güvende olacağımı bildiği için benim adıma ne kadar mutlu olduğunu söyledi.

Yavaşça ellerini tuzlu nemle lekelenmiş yüzünden çekti.

'Söyle bana Edmund, onun umutlarını nasıl hayal kırıklığına uğratabilirim? Nasıl bu kadar nankör bir çocuk olabilirim?

Hm... belki de en sevdiğiniz kız kardeşinizin kitabından bir yaprak alarak?

Ama bu çözümün Ella'ya hitap etmeyeceğini biliyordum. O ve ben farklı dünyalarda ve farklı kurallara göre yaşıyorduk, onun kuralları oldukça saçma ve sorunluydu. Edmund da tam şu anda aynı şeyi fark etmiş görünüyordu.

"Ella... yani... yani evet demeyecek misin?" Ella hiçbir cevap vermedi, sadece ayağa fırladı.

"Hoşça kal aşkım," diye fısıldadı ve **b i r** kez daha hıçkırarak eve doğru koşmaya başladı.

Hay aksi!

~~**~*~*

Ella'nın uyuyana kadar ağladığını fark etmemiş gibi davrandım. Ama fark ettim. Evet, hem de çok iyi fark ettim. O gece Mary Astell'in yatmadan önceki bölümü bile beni rahatlatamadı.

Rüyalarım, küçük kız kardeşimi benden koparmaya çalışan ve onu bir çiçek dağının altında boğmaya çalışan büyük kulaklı kötü lordlarla doluydu. Bir kız olarak bir erkekle aynı haklara sahip olmadığım için bilmem kaçınıcı kez pişmanlık duydum. Eğer olsaydı, uzun zaman önce silah kullanmayı öğrenmiş olurdum ve o zaman Wilkins'e gidip onu düelloya davet edebilirdim.

Tam gözlerinin ortasına bir kurşun. Bu işe yarar!

Durum böyleyken yapabileceğim tek şey işe koyulmaktı. Kız kardeşim için endişelenmeme ve ona yardım etmek için bir şeyler bulma kararlılığıma rağmen, Simmons'ın mahzende geçirdiği gecenin herhangi bir sonuç verip vermediğini de merak ettiğimi itiraf etmeliydim.

Evet, merak ediyorsunuz. Ve bu sonuçlardan birinin Simmons'ın buz gibi soğuk, parçalanmış cesedi olup olmadığını daha da merak ediyorsunuz, değil mi?

Başımı salladım. Bay Ambrose asla böyle bir şey yapmazdı! Şey... muhtemelen.

Ayrılmadan önce gizlice Ella'nın yatağının yanına gittim ve yataklarında kalan gözyaşlarını onu uyandırmadan elimden geldiğince sildim. Teyzemin onları görmesi hiç iyi olmazdı. Muhtemelen bunların sevinç gözyaşları olduğunu düşünecek kadar hayalperest olsa da, Ella'nın bunların görülmesine izin vermediğinden emindim. Demoistürasyonumu tamamladıktan sonra küçük kız kardeşimin

Son bir kez şefkatle yanağımı okşadıktan sonra aceleyle merdivenlerden inip arka kapıdan çıktım. Gitme vakti gelmişti, yoksa Bay Ambrose canlı canlı derimi yüzecekti!

Empire House'da, Sallow-face yorum yapmadan üst kata çıkmama izin verdi. Küçük, muzaffer bir gülümsemeyi bastıramadım.

Yaşasın! Beni kabul etmişti. Tek umudum Bay Ambrose'un da aynı şeyi yapmış olması ve fikrini değiştirmeye karar vermemiş olmasıydı.

Dostça başımı sallayarak üst koridorda Bay Stone'un yanından geçtim ve ofisime girdim. Daha masama oturmamıştım ki, küçük bir *tıkırtıyla* pnömatrik tüpten bir mesaj düştü.

Oh canım... İşte başlıyoruz.

Bay Linton,

Saatlerdir seni bekliyorum. Nerelerdeydin? Sana daha önce de söylediğim gibi, geç kalmaya tahammülüm yok.

Rikkard Ambrose.

Bu da ne...? Geç mi kaldım? Tam zamanında geldiğime yemin edebilirdim!

Öfkemle birlikte sandalyemden kalkarak odaya baktım -

Ama Bay Ambrose sekreterinin ofisine bir saat bile alamayacak kadar cimriydi ve benim hâlâ bir saatim yoktu. Bu yüzden kapıya doğru yürüdüm ve açtım.

"Affedersiniz, Bay Stone, saat kaç?

Biraz irkilerek kâğıtlarından başını kaldırdı ve çizgili şalvarlı öfkeli bir adamla karşılaşınca telaşla cebinden saatini çıkardı. "Saat tam sekiz, Bay Linton. Neden?"

"Hiçbir şey! Teşekkürler."

"Oh, Bay Linton, bekleyin! Bir çift zarfla elini uzattı. "Bunları size vermeyi neredeyse unutuyordum. Günün yazışmaları.

"Tekrar teşekkürler.

Mektupları elinden kaptığım gibi, adaletin gazaplı meleği gibi masama geri döndüm ve öfkeyle karalamak için kalemi ve kağıdı kaptım:

Sevgili ve en sevdiğim Efendim,

Saat tam sekiz, genellikle saray gibi ofisinize geldiğim saat, bu arada odalarında saat bile yok

Her zaman senin

Bayan Lilly Linton

Yanıtın gelmesi uzun sürmedi.

Bay Linton,

Evet, saat sekiz. Bir gün önceki tartışmamızı hatırlıyor musunuz? Benden tam bir çalışan gibi muamele görme imtiyazını kazandığınız tartışmayı? O imtiyazın sonuçlarıyla yüzleşıyorsun. Dün, öğleden sonra dinlenmen için sana izin verdim. Çalışanlarıma izin verdiğimde, onlardan daha sonraki bir tarihte daha uzun saatler çalışmalarını beklerim. Seni bu sabah beşte bekliyordum.

Rikkard Ambrose

Şaka mı yapıyordu?

Taş kesilmiş yüzünün kısa bir görüntüsü gözümün önünden geçti. Hayır. Tabii ki değildi. Cevabım kısa ve özdü.

Sevgili Bay Ambrose,

Nereden bilebilirdim ki? Saygılarımla

Bayan Lilly Linton

İşte! Bu ona gününü gösterir!

Mesajı çoktan tüpün içine atmıştım ki, artık odasının anahtarının bende olduğunu hatırladım. Ayağa kalkıp yanına gidebilir ve bunu onun taş kesilmiş yüzüne söyleyebilirdim!

Ya da kullanabilir miydim? Zorba ile yüz yüze olsaydım, 'içtenlikle' yerine 'saygılarımla' ifadesini kullanabilirdim. Muhtemelen kariyer beklentilerim için iyi olmazdı. Ayrıca itiraf etmeliyim ki... bu şekilde iletişim kurmak biraz eğlenceliydi.

Mesajı tüpün içine ittim. Cevabı sadece bir dakika sonra masamda belirdi.

Bay Linton,

Konuşmana dikkat et. Ofis politikamı bilmediğiniz için geç kalmanıza bir kez izin vereceğim. Bir daha olmasına izin verme.

Rikkard Ambrose

Aklıma bir fikir geldi - oldukça lezzetli bir fikir ve cevabı yazarken kendimi sırtırken yakaladım.

Sevgili Bay Ambrose,

Peki... bu sabah saat beşte ofisinde beni mi bekliyordun?

Saygılarımla.

Bayan Lilly Linton

Cevap kısa olduğu kadar hızlıydı da.

Bay Linton,

Evet, öyleydim. Bana S37VI288 dosyasını getir. Kasanın anahtarı kapının altında.

Rikkard Ambrose.

Beni bekliyordu! Üç saattir!

Islık çalarak kasanın anahtarını almaya gittim ve sabahın beşinde ofiste oturup taş gibi bir hiddetle parmaklarını oynatan huysuz Bay Ambrose'u hayal ettim. Bu görüntü çok çekici gelmişti. Rekor bir sürede dosyayı buldum, kapının altından ittim ve o günkü yazışmalarını incelemek üzere masama geri döndüm.

Şu ya da bu firmadan gelen birkaç reklam mektubu hızla çöpe gitti, birkaç yardım talebi de öyle. Bunların ilk seferinde geçmesine izin verdiğimde verdiği tepkiyi çok iyi hatırlıyorum. Sonra kalan yığının içinden tanıdık pembe bir zarf çıkardım.

Ne? Onlardan bir tane daha mı? Evet. Gönderen kıvrıkcık kadınsı bir el yazısıyla yazmış: *Samantha Genevieve Ambrose*. Tıpkı geçen seferki gibi. Zarfın üzerinde de aynı arma vardı, bir aslan ve bir gül, şimdi fark ettiğim gibi armanın geri kalanı fırtınalı dalgalarla doldurulmuştu.

Her kimse, kadının hakkını vermek gerekirdi; ısrarcıydı. Ama dürüst olmak gerekirse, öyle olmamasını dilerdim. Onun mektubunu ne yapmalıydım? Bay Ambrose ilkinin açmadan geri vermişti. Sanırım bu bir tane daha istemeyeceği anlamına geliyordu. Onu atmam mı gerekiyordu? Yoksa ilk mektubu prensip gereği açmadan iade etmişti ve hanımefendi her ne yazıyorsa ona razı mı olacaktı?

Nedense ben öyle düşünmedim. Bay Ambrose merhametli b i r i değildi. Özellikle de mesaj pembe, kokulu bir zarf içinde gelmişse.

Yine de mektubu öylece yok edemezdim. Tek bildiğim, ilkinin istememiş olsa bile bunu isteyebileceğiydi. Saatinin üzerindeki armayı unutmamıştım, tıpkı mektuptakine benziyordu ve artık mektubu yazanla Bay Ambrose arasında derin bir bağ olduğundan oldukça emindim.

Ama ne tür bir bağlantı? Bilmemek beni delirtiyordu! Ve bu lanetli pembe şeyle ne yapacağıma karar vermemi imkânsız hale getiriyordu.

Ne bekliyorsun, Lilly? İçinde ne olduğunu bilmeme sorunu kolayca çözülebilir!

Tereddütle zarfa uzandım.

Okumalı mıyım? İtiraf etmeliyim ki, içinde ne olduğunu okumak için biraz fazla meraklıydım. Bir akrabasından mı gelmişti? Ya da... belki *karısından*?

Yutkundum. Şimdiye kadar onun bekâr olduğunu düşünmüştüm ama asla bilemezsiniz. Belki de romantik bir ruhtu ve karısına derinden aşıktı ve bunu çok, çok, çok, çok, çok iyi saklıyordu. Belki... belki de mektupların çalınan gizemli dosyayla bir ilgisi vardı! Bilmemenin verdiği gerilim beni öldürüyordu! Gerçekten!

Mektubu açmak beni akut Nosistik curiositis nedeniyle ölümden kurtaracaksa gerçekten yanlış olamaz mıydı?

Mektup açacağına uzandım ama elim havada durdu.

Bay Ambrose beni işe almıştı. Başkaları yapmazken o bana iş vermişti. Onun sekreteriydim ve öyle davranmalıydım. Bir profesyonel burnunu sokmazdı ve ben de profesyonel olmaya niyetliydim. İşe girmenin ardındaki tüm fikir buydu. Acı verici bir yavaşlıkla elim mektup açacağından geri çekildi.

Kahretsin! Vicdan bazen çok can sıkıcı olabiliyor!

Ancak mektupla ne yapılacağı sorunu hâlâ devam ediyordu.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Ben sekreterdim, değil mi? İşim dosyalama yapmaktı.

Ve kasanın anahtarı hala bendeydi.

Hemen ayağa kalktım ve boş bir dosya kutusu bulana kadar rafları aradım. Mektubu içine koydum ve kasaya doğru yürüdüm. Kasanın kilidini açarak içeri girdim ve dosya kutusunu bulabildiğim en ücra, en karanlık köşeye, Bay Ambrose'un asla bulamayacağını umduğum bir yere sakladım. Sonra işimi iyi yaptığım için memnun bir şekilde oradan ayrıldım, kasayı tekrar kapattım ve masama döndüm.

İki mesaj zaten beni bekliyordu. İlki şöyleydi:

Bay Linton,

Mektuplarım nerede? Sana oyalanman için para vermiyorum. Rikkard Ambrose.

İkincisi okundu:

Bay Linton,

Belki de oyalanmaya karşı tahammülsüzlüğüm konusunda yeterince açık olamadım. Mektuplarım nerede?

Rikkard Ambrose

Çabucak mektupların geri kalanına baktım. Hepsi tamamen işle ilgili görünüyordu ve bu da Bay Ambrose'un ruhuna merhem olacaktı. Bugün korkutucu pembe kişisel mektuplarla uğraşmak yok!

Bir not karaladım, kapıya gittim ve mektupları, kasa anahtarı ve bir notla birlikte kapının altına ittim:

Sevgili Bay Ambrose,

Affedilmez oyalanmamı bağışlayın. Ayıklanacak b i r sürü mektup vardı.

*Her zaman
sevgilerimle,
Bayan Lilly
Linton*

Tüp aracılığıyla bir cevap göndermesi uzun sürmedi.

Bay Linton,

Lütfen bana olan hitap şeklinizi gerçekte örtüşecek şekilde düzeltin. Ben hiç kimse için 'sevgili' değilim, en azından eminim ki sizin için. Ayrıca, gereksiz kelimeler yazarak boşa harcadığınız benim mürekkeğim. Bir şişe mürekkebin tanesi 3 peni. Bu nedenle, gelecekte tüm sevgi sözcüklerinden kaçınmanızı emrediyorum.

Rikkard Ambrose

Başımı eğdim.

Bu sabah özellikle huysuzuz, değil mi? Neden acaba?

Hızlıca bir cevap karaladım.

Saygıdeğer ve sevgili Bay Ambrose,

Nezaket henüz kimseyi öldürmedi. Bu arada, Simmons herhangi bir bilgi verdi mi?

*Mürekkep
israfınız Bayan
Lilly Linton*

Henüz mektuplarına çok dalmış olamazdı çünkü cevap vermesi uzun sürmedi.

Bay Linton,

Nezaket henüz kimseyi öldürmemiş olabilir, ancak ne kadar paraya mal olduğunu fark etmeyen birkaç kişiyi mahvetti. Bay Simmons henüz hiçbir şey açıklamadı. En hafif tabiriyle hoşnutsuzum. Bu konuyu daha sonra konuşacağız. Şimdi bana 28V214 numaralı dosyayı getirin. Ve çabuk olun.

Rikkard Ambrose

Nedense ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirdi.

İşte yine başlıyoruz. Bay Ambrose ile normal bir gün daha.

Masamdan kalkıp yavaş bir yürüyüşle raflara doğru ilerledim.

Sanırım daha iyi bilmeliydim. Bay Ambrose ile geçirdiğim hiçbir günün normal geçmeyeceğini şimdiye kadar anlamalıyım.

Sorun mu? Ne sorunu?

Bay Ambrose ile hayatın asla normal olmayacağını söylediğimi hatırlıyor musun? Fazla umutlanma. Özellikle heyecan verici bir şey olmadı.

Başka bir hırsızlık olmadı. İki kötü adam ofisimin ortasında kılıç dövüşü falan düzenlemedi. Oh hayır. Olanlar çok daha sıradan ve çok daha iğrençti:

Bay Ambrose ilk defa benden erken kurtulamadı. İlk defa bütün gün çalışmak zorunda kaldım. *Bütün gün*, beni duyuyor musun?

Şimdi, beni yanlış anlamayın. Tembel falan değilim. Sadece tüm gün ofiste kalmam, ilk kez daha önce endişe duymadığım bazı temel ihtiyaçlarımla ilgilenmem gerektiği anlamına geliyordu. Bay Ambrose'un öğle yemeği için bize tanıdığı yarım saat bu ihtiyaçlardan birini karşıladı: Binadan koşarak çıktım ve karnımı doyurmak için bir şeyler satın aldım. Henüz ilk maaş çekimi almadığım için hangi parayla diye sorabilirsiniz.

Pekala, itiraf ediyorum. Kötü bir kızdım. Bufford Amca'nın bastonunu rehin bırakmıştım. Yıllardır yürüyüşe çıkmadığı için, onu özlemeyeceğini düşündüm. Ve ilk maaşımı alır almaz onu geri alacaktım. Kendime söz vermiştim.

Bu yüzden işe döndüğümde aç değildim. Yine de öğleden sonra boyunca, daha acil bir başka ihtiyaç kendini bana hissettirdi. Hiçbir şey yemeden haftalarca hayatta kalabileceğimi duymuştum ama vücudumun alt yarısındaki *bu* ihtiyacın hemen giderilmesi gerekiyordu. Özellikle de Bay Ambrose beni sürekli ayakta tuttuğu, odanın *içinde* koşturup dosyaları getirdiği için.

Masama bir mesaj daha *düştü*. Bay Linton,

Bana 29IV229 numaralı dosyayı getirin.

Rikkard Ambrose

Ayağa kalktım - ve birden 29IV229 numaralı dosyanın biraz daha beklemesi gerektiğini anladım. Aceleyle odadan çıkıp koridora yöneldim. Ben yaklaşırken Bay Stone evrak işlerinden başını kaldırdı.

"Affedersiniz, Bay Stone? Gıcırdadım. Çabucak boğazımı temizledim. "Affedersiniz? Bu daha iyiydi, yine de sesim bir beyefendi olarak rolüme yakışandan biraz daha yüksekti. "Tuvaletin nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Elbette, Bay Linton. Koridorun aşağısını işaret etti. "İki kat aşağıda, soldaki ilk kapıdan girin.

Ugh! Merdivenler. Bundan sağ çıkabilecek miydim?

Sadece umut edebilirdim. "Teşekkür ederim!

Gıcırdadım ve aceleyle çıktım.

Kısa bir süre sonra geri döndüm, adımlarım çok daha ölçülü ve dikkatliydi. Sorduğumda sesim hala doğal olmayan bir şekilde yüksekti:

"Bay Stone?"

"Evet, Bay

Linton?

'Binada başka tuvalet var mı? Belki de gerçekten kabini olan?

Kaşlarını çattı. "Hayır, hiç sanmıyorum.

Neden?' 'Boş ver!'

Ofisime döndüğümde masamda iki mesaj gördüm. Tam kapıyı arkamdan kapatırken, diğer ikisinin yanına bir üçüncüsü geldi.

Bay Linton,

Önceki mesajıma geri dönüyorum. Bana yukarıda bahsedilen dosyayı getir. Rikkard Ambrose

Ve ikincisi:

Bay Linton,

Bekliyorum.

Rikkard Ambrose.

Ve üçüncüsü.

Bay Linton,

Sabırsızlanıyorum. Beni denemeyin. Bana 29IV229 numaralı dosyayı getir. Şimdi. Rikkard Ambrose.

Hay aksi! Ne yapacaktım ki? Dosyayı alamazdım! Muhtemelen raflara ulaşamazdım... şey, çok kibar bir bayan olmayabilirim ama ben bile *bundan* bahsetmezdim. Hızla, bana açık olan yolları düşündüm. Bütün günü bu şekilde geçirebilir miydim? Hayır, kesinlikle olmazdı. Geriye iki seçenek kalıyordu:

- A) Atık kağıt sepetinde yapın
- B) Bay Ambrose ile konuşun

A seçeneğinin bana daha iyi bir alternatif gibi gelmesi sevgili ustamın kişiliği hakkında çok şey söylüyordu. Ancak atık kağıt sepetini kontrol ettiğimde, bir zamanlar dökme demirden yapılmış olmasına rağmen, artık o kadar eskimişti ki, alt kısmı paslanmıştı ve herhangi bir tür sıvıyı barındırmak için uygun değildi. Bunun için hiçbir şey yoktu. Cesaretimi toplamalı ve canavarla ininde yüzleşmeliydim.

~~**~*~*

Kapıyı çaldım.

"İçeri girebilir miyim?"

"Dosya sende mi?" diye sordu içeriden bir ses - zaten çok iyi tanıdığım o sert, soğuk ses.

"Hayır, ama başka bir şey var.

"Önemli mi?"

"Evet!"

"O zaman içeri gel.

Yavaşça içeri girdim. Ofis son gördüğümde bu yana pek değişmemişti. Büyük harita masanın üzerinden kalkmış, onun yerine yığınla kâğıt masanın üzerinde duruyordu. Çoğunu tanıdığım için biraz şaşırmıştım: Bay Ambrose'un ona getirmemi söylediği dosyalardı ve onları özenle inceliyordu. Yani beni kızdırmak için emir vermiyordu. Biraz beklenmedik olsa da bunu bilmek güzeldi.

İşverenimin masasının önüne geldim ve boğazımı temizledim.

Hiç tepki vermedi. Kafasını bile kaldırmadı. Onun yerine dolmakalemini aldı ve bir kâğıt parçasına yazmaya başladı.

Boğazımı tekrar temizledim. Ve tekrar.

"Öksürüğünüz var mı, Bay Linton?" diye sordu başını kaldırmadan. Yazmaya devam etti.

"Hayır, efendim. Benim bir sorum var."

"O zaman koy ve git. Yapacak işlerim var.

"Şey... bu biraz hassas bir konu.

"O zaman nazikçe koy ve git.

Normalde onun buz gibi soğuk tavrı beni sinirlendirirdi. Ancak o anda düşüncelerim tamamen acil bir konuyla meşguldü.

"Evet, efendim. Görüyorsunuz, acil bir işim var..."

Boştaki eliyle kâğıt yığınlarına vurdu. "Ben de öyle.

"Eminim efendim. Sadece benim işim sizinkinden biraz daha kişisel. Burnumu pudralamam gerekiyor.'

İlk kez o zaman başını kaldırdı. Koyu renkli, deniz rengi gözleriyle dikkatle yüzüme baktı.

"Neden? Burnun bana iyi görünüyor. 'Um...

iltifat için teşekkürler, ama...'

"Eğer ille de istiyorsan," diye devam etti, başını tekrar eğip yazmaya devam ederek, "burada yapabilirsin. Benim için sakıncası yok.

Neredeyse

boğuluyordum. "Ee...

Bay Ambrose?

"Hala burada mısınız, Bay Linton?

"Evet, efendim. Sormak istediğim, toplum içine çok çıktınız mı?

Bir daha kafasını kaldırmadı. Dolma kalemi kâğıdın üzerinde uçtu. Mavi mürekkep çizgileri zarif bir kolaylıkla yayıldı. 'Hayır. Sosyeteden nefret ederim. Zaten İngiltere'ye döndüğümünden beri işimle fazlasıyla meşgulüm. Neden?

'Çünkü sosyal deyimler konusunda biraz geri kalmış görünüyorsunuz. Gördüğünüz gibi... "burnunu pudralamak" hanımların beylere işemeleri gerektiğini belirtmek için kullandıkları bir deyimdir.

Gürültülü bir çatırtı oldu. Baktığımda Bay Ambrose'un dolmakaleminin parmaklarının ani baskısıyla ortadan ikiye ayrıldığını gördüm. Hâlâ elinde tuttuğu yarısından mürekkep damlıyordu.

"O zaman," dedi çok ölçülü ve sakın bir sesle, "lütfen bunu burada yapmayın.

Başımı salladım. "Ben de öyle düşünmüştüm.

"O zaman neden başka bir yerde yapmıyorsunuz? Bay Ambrose'un sesi artık her zamanki gibi sakın ve derli toplu değildi. Vay canına. Büyük işadama ne yapacağını şaşırmış mıydı? Sırıtişımı gizlemek zorunda kaldım.

"Efendim, kontrol ettim ve alt katta bir banyo var. Ama sadece *işeme* kabini var, ayrı bir kabini yok. Beni bir beyefendi olarak gördüğünüzü biliyorum Bay Ambrose, ama pantolonumu indirdiğimde diğer personelden bazılarının aynı fikirde olmayacağını düşünüyorum.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum.

Ülkenin en zengin ve en güçlü iş adamlarından biri olan Bay Rikkard Ambrose hâlâ başını kaldırmadan, nerede olabileceğim sorusuna kafa yoruyordu.

Bu öğleden sonra işemek. Beklentim tam anlamıyla bu kadar yüksek olmasaydı, kahkahalarla gülebilirdim. Hal böyle olunca, hareketsiz durmayı tercih ettim.

Sonunda dedi ki:

'Benimkini kullanabilirsin. Şurada.'

Ve ofisin arka tarafında daha önce fark etmediğim küçük bir kapıyı işaret etti.

"Neyiniz efendim?

Tuvaletim. Git yapman gerekeni yap ve sonra işinin başına dön. Sana ayakta durman için para ödemiyorum.'

Doğru duyduğumdan emin değildim. "*Kişisel eşyalarını kullanmamı istiyorsun...*

Başını kaldırıp sertçe

baktı. "Bay Linton?

"Evet, efendim!

"Son beş dakikada ne konuştuk?

Birdenbire çok şeyin doğru cevabı vermeme bağlı olduğu hissine kapıldım.

"Ee... iş mi efendim?

"Çok iyi. Ne tür bir iş?"

"Hayatım boyunca, efendim, hatırlayamıyorum.

'Gerçekten çok iyi. Şimdi bana yeni bir dolma kalem getir. Nedense bu artık çalışmıyor gibi görünüyor. Sonra da kendi *işinize* bakın ve beni kendi işimle baş başa bırakın.

'Emredersiniz, efendim! Derhal, efendim!'

Altımı ıslatmadan ona yeni bir dolmakalem getirmeyi başardım, sonra küçük kapıya koştum, içeri girdim ve arkamdan kapattım. Çabucak pantolonumu indirdim. Tanrı'ya şükürler olsun ki pantolon giyiyordum, çember etek değil! Ondan kurtulana kadar mesanemi üç kez boşaltmış olacaktım. Rahat bir nefes alarak gözlerimi kapattım ve tuvalete uzandım.

Herkesin anlayacağı gibi, eminim, sonraki birkaç dakika boyunca oldukça meşguldüm. Ancak basınç hissedilir derecede azaldıktan sonra gözlerimi açabildim ve Bay Rikkard Ambrose'un kişisel banyosuna bakabildim.

Doğal olarak çıplak taş duvarları olan büyükçe bir odadaydım. Dekorasyon olarak sayılabilecek tek şey kapının üzerinde asılı duran küçük bir aynaydı. Olabilir. Sade, yaldızsız çerçevesi ve küçük boyutu

Ancak ayna, tipik Ambrosian tarzında günlük kullanım nesnesi olma ihtimalini bana daha yüksek gösterdi.

Gözlerim aynada uzun süre kalmadı. Sağ tarafımdaki duvarda duran bir nesneye takıldılar. Orada, zemine yerleştirilmiş bir lavabonun üzerinde, duvardan bir duş başlığı çıkıntı yapıyordu.

Bunu gördüğümde, sanırım ne tepki vermem *gerektiğini* biliyorum. 'Elbette!' gibi sıradan bir düşünce olmalıydı. Banyo yapmak için çok cimri, bu yüzden su tasarrufu için duş yaptırdı' ya da 'Suyu nereden aldığını merak ediyorum. Herhalde pis nehirden almıyordur'.

Onun yerine tek düşündüğüm: *Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım! Burada duş alıyor! Burada, şu anda bulunduğum bu odada, çıplak olarak duş alıyor! Yani üzerinde hiçbir kıyafet olmadan. Bu da onun her şeyini görebileceğiniz anlamına geliyor.*

Garip bir nedenden ötürü, o gün banyodaki işimi bitirmem normalden biraz daha uzun sürdü. Çıktığımda Bay Ambrose yan gözle bana baktı. Granit ifadesi değişmemişti.

'Bir sorun mu var, Bay Linton? Biraz kızarmış görünüyorsunuz.' 'Hayır, efendim. Ben çok iyiyim, teşekkür ederim.

"Güzel. O zaman bana 29IV229 numaralı dosyayı getir.' Emredersiniz, efendim! Derhal, efendim!'

~~**~*~*

Gün boyunca elimden geldiğince çok çalıştım. Yine de çalıştıkça düşüncelerim işimden uzaklaşıp Ella'ya ve kendi erkek sorunuma kayıyordu. Şey, *adam*, gerçekten, *erkekler* değil. Peşimde o yaratıklardan birden fazlası olsaydı muhtemelen artık düzgün düşünemezdim. Teğmen Ellingham yeterliydi.

Ondan nasıl kurtulacağım? Yüzlerce ağır dosyanın ağırlığı altında nefes nefese kalırken kendime sordum.

Ailemin fazla parası olmamasını ya da benim hanımefendi tavırlara sahip olmamamı umursamıyor gibiydi. Sadece ailemin saygın bir ismi olmasını önemsiyor gibiydi, bu da ordudaki ilerlemesinde ona yardımcı olacaktı.

Hm... Saygın bir aile isminden kurtulabilir misin?

Adımı değiştirmek ya da intihar etmek dışında, ki ikisi de pek iyi bir fikir gibi görünmüyor, tüm ailemi utandıracak kadar aptalca ve onursuzca bir şey yapmam gerekecekti.

O zaman neden bunu yapmıyorsun? Senin gibi yetenekli biri için yeterince kolay görünüyor.

Doğru, olasılıkları düşünmekte hiç zorlanmadım - sadece Kraliçe'nin yapmasına izin verilen mermer kemerin içinden geçebilirdim. Mermer kemerin üzerinde çıplak dans edebilirdim ki bunu Kraliçe'nin bile yapmasına izin verilmezdi. Hanover Meydanı'nda amuda kalkıp Fransız milli marşını söylemeye başlayabilirdim. İngiltere Merkez Bankası'nı soyabilirdim.

Son fikir kulağa hoş geliyor. O zaman bu lanet işi bırakabilir ve yağmur ormanlarını ve Çin Seddi'ni görmeye giderek macera dolu bir hayat sürebilirsiniz!

Ama ne yazık ki erkek kılığına girsem bile kimsenin beni bir banka soyguncusu olarak ciddiye almayacağından korkuyordum. Bunun için muhtemelen 1.80 boyunda, maskeli ve tabancalı olmanız gerekirdi.

Plink!

Şaşırarak yere baktım ve masanın üzerinde önümde duran üç mesajı gördüm. Kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, geldiklerini fark etmemiştim. İlk ikisi, 35X119 numaralı dosyayı kendisine getirmemi ve bu konuda acele etmemi hatırlatan, Kudretlilerinden gelen olağan mesajlardı. Üçüncüsü farklıydı.

Bay Linton,

Mesajlarıma cevap verme konusundaki ihmalkârlığınızı göz önünde bulundurduğumda, sizinle ilgili bir sorun olduğunu varsaymak zorundayım. Bugünkü aynı iş mi, artık asla konuşmayacağımız iş mi?

Rikkard Ambrose

Cevap verirken sırtıtmamı bastıramadım:

Sevgili Bay Ambrose,

Hayır, bir daha asla konuşmayacağımız o iş bir sorun değil - en azından şimdilik. İhmalim için özür dilerim. Dosyaları hemen getireceğim.

Saygılarımla

Bayan Lilly

Linton

Ama daha ayağa kalkamadan masama bir mesaj daha düştü.

Bay Linton,

Eğer sizi rahatsız eden bu sorun değilse, sorun nedir?

Rikkard Ambrose.

Çenem düştü. Doğru mu okuyordum? Mesajı tekrar okudum. Sonra mesajı ters çevirdim ve kelimelere farklı bir anlam yükleyebileceğimi düşünerek bu şekilde okumaya çalıştım. Sonunda gözlerimi on saniyeliğine kapattım, ancak tekrar açtığımda imkansız kelimeler hala oradaydı.

Yaşadığım şok nedeniyle elim hafifçe titrerken, hızlıca bir cevap oluşturdum.

Sevgili Bay Ambrose,

*Dikkatli ol, Efendim. İnsanlar olabilir başla için
düşünmek sen Aslında önemsendi eğer hayatımda
her şey yolunda giderse.*

Saygılarımla Lilly

Linton

Buna cevap da aynı hızla geldi.

Bay Linton,

*Önemsemek mi? Saçmalama. Sadece dikkatin dağılmadan verimli bir
şekilde çalışmanı istiyorum.*

Rikkard Ambrose

Tabii ki. Belki de beni daha iyi hissettirmek için sormuştur diye düşünüyordum. Ha! Kiminle konuştuğumu, daha doğrusu yazdığımı unutmuşum.

Yine de motivasyonu ne olursa olsun, sorunun ne olduğunu bilmek istiyordu. İçimde panik oluşmaya başladı. Nefret ettiğim bir adam tarafından takip edildiğimi birine nasıl söyleyebilirdim? Daha da kötüsü, bunu Bay Granit Yüzlü, Her Şeye Rağmen İş Adamı Ambrose'a nasıl söyleyebilirdim? Sadece bu fikir bile içimi akıl almaz bir dehşetle dolduruyordu! Peki ya Ella? Ona Ella'nın gizli romantik randevusundan asla bahsedemezdim. Onun yanında 'aşk' kelimesinden bahsetmek, bir yılan balığına bisikletleri anlatmaya çalışmak gibi olurdu.

Gerçekten hiçbir şey, bir kağıda karaladım. Gerçekten, gerçekten hiçbir şey. Bu konuyu kafanıza takmayın. Eminim yapacak daha önemli işleriniz vardır.

Aceleyle mesajı bir kaba, kabı da pnömatik tüpe ittim - ancak o zaman her zamanki alaycı selamımı unuttuğumu fark ettim. Bu sadece iyi bir şey olabilirdi, değil mi? Ne de olsa bunca zamandır ona takılmamdan şikâyetçiydi ve şu anda onu daha fazla kızdırmak istemezdim.

Yirmi saniye sonra bir mesaj geri döndü. İki basit kelimeden oluşuyordu.

Söyle bana.

Oops. Belki de yanılmıştım. Yine elime kağıt kalem aldım.

Sevgili Bay Ambrose,

Dediğim gibi, önemli değil. Lütfen benim ufak tefek sorunlarımla ilgilenmeyin.

Saygılarımla

Bayan Lilly

Linton

Mesajı tüpün içine ittim, kolu çektim ve endişeyle bekledim. Bir dakika kadar sonra cevap gelmeyince tekrar nefes almaya cesaret ettim. Gitmesine izin verecekti. Şimdi tek yapmam gereken istediği dosyaları bulmaktı.

Tam kalkmak üzereydim ki yan odadan gelen bir ses beni hareketimin ortasında dondurdu: Sandalye ayaklarının taş zemin üzerindeki sürtünmesi. Sonra hızlı, sert adımlarla bağlantı kapısına yaklaşıldı ve kilidin içinde bir anahtar döndü.

Kutsal Musa! Buraya geliyordu!

~~**~*~*

Zavallı bir ölümlüyü yargılamak ve belki de bir ya da iki yıldırım fırlatmak üzere olan bir Yunan tanrısının heykeli gibi kapıda duruyordu.

"Anlat bana," diye emretti.

"Size özel hayatımla ilgili hiçbir şey anlatmak zorunda değilim," diye mırıldandım ve düşündüm: *Yere bakıyorum! Neden yere bakıyorum ki? Ben güçlü, bağımsız bir kadınam!* "Bu bir sekreterin iş tanımının bir parçası değildir.

"Londra'daki otelleri bir elbise ve hazırda soğan dolu bir çuvalla gezmek de bir sekreterin iş tanımının bir parçası değildir, ama yine de yaptınız. Söyle bana. Şimdi!"

Sessiz kaldım.

'Eğer bana söylemezsen, tartışarak geçirdiğimiz zamanı maaşımdan keserim.

Nefesim kesildi. Bu belden aşağı bir vuruştı.

Şey... belki de ona sadece kendimden bahsedebilirim, kişisel olarak. Elbette ona Ella'dan bahsedemezdim. Bu benim paylaşacağım bir sır değildi. Sadece

Anlatacak tek bir şey kaldı. Derin bir nefes aldım. "Şey...

"Evet?

"Bir adam tarafından takip ediliyorum.

"Ne? Rikkard Ambrose üç uzun adımla masama gelmiş ve ellerimi tutmuştu. İrkilerek, gözlerim ona bakmak için yukarı fırladı.

Hey! Onun sakın ve granit gibi hareketsiz olması gerekiyordu! Onun böyle bir duyguya kapılabileceğini düşünmezdim. Doğru, yüzü hâlâ her zamanki gibi soğuktu ama gözleri... Kara gözleri öfke kıvılcımları saçıyordu.

"Bunu bana neden daha önce söylemedin?" diye sordu.

"Neden söyleyeyim ki? Bu seni ilgilendirmezdi!

Ellerimi onun tutuşundan kurtarmaya çalıştım. Kişisel makyaj odasındaki olaydan sonra ellerimi güçlü kavrayışıyla tutması rahatsız edici hissettirdi. Bunu zihnimden uzaklaştırmaya ve o ana konsantre olmaya çalıştım.

"Beni ilgilendirmez mi?" diye tekrarladı soğuk bir sesle. "Bir adam Londra'da seni kovalıyor ve bu beni ilgilendirmiyor mu? Söyle bana, Simmons'la bir bağlantısı var mı? Ne istiyordu? Dosyadan bahsetti mi ya da sana zarar vermekle tehdit etti mi? Sizi ne kadar takip etti? Yaya mıydı yoksa at sırtında mıydı? Nasıl kaçtınız?"

O anda her şey yerli yerine oturdu: tepkisi, parmaklarının benimkileri kavrayışı, hatta gözlerindeki soğuk ateş. Neredeyse gülmeye başlayacaktım. Neredeyse.

Bay Ambrose? Beni "takip ediyor" dediğimde, benimle evlenmek istediğini kastetmiştim.

Bay Ambrose'un elimi tutuşu gevşedi ve gözlerini kırıştırdı. "Ne oldu?

"Beni karısı olarak almaya çalışıyor, elinde bıçakla kasabada beni kovalamaya değil.

"Ah. Bir duraklama oldu. "Emin misiniz?

"*Emin* miyim? Ona ters ters baktım. "Bu da ne demek şimdi? Tabii ki eminim! Ben bile bir buket çiçek ile bir kasap bıçağı arasındaki farkı biliyorum!

"Ee... tabii ki biliyorsunuz. Bunu duyduğuma sevindim. Bu gerçekten...'

Yüzüne baktım. Elmacık kemiğinin bir yerindeki bir kas seğirdi ve gözleri bir kaçış yolu arar gibi bir o yana bir bu yana gitti. Hay Allah. Bay Rikkard Ambrose'u telaşlandırmayı başarmış mıydım?

Birden aklıma tatsız bir düşünce geldi.

'Nasıl oldu da "bir adam tarafından takip edildiğimi" söylediğimde aklına gelen ilk şey, birisinin *senin* hakkında benden bilgi almak için beni takip ettiği oldu?

"Şey, um...

'Sence ben o kadar ilgisiz miyim? Buruşuk bir kocakarı olduğumu, benimle evlenmek isteyenleri değil, sadece beni bıçaklamak isteyen erkekleri cezbedebileceğimi mi düşünüyorsun? Ellerimi onun elinden kurtarmak için olabildiğince sert bir şekilde çekiştirdim - ama parmakları çok güçlüydü. 'Bu ne cüret! Gerçekten o kadar çirkin olduğumu mu düşünüyorsun?

"Tabii ki hayır," diye tersledi, yüzüme bakmıyordu, ki bu iyi bir şeydi, çünkü bakışlarım onu yakabilirdi. Ona o kadar kızmıştım ki, eğer maaş çekimi düşünmek elimi tutmasaydı onu tokatlayabilirdim. "Elbette hayır, Bayan Linton, çok sevimlisiniz.

'Senin gibi birinin kendine beyefendi diyebilmesi iğrenç bir şey. Sen daha iyi bilirsin...' Sesim kesildi.

"Bekle bir dakika... *Ne dedin sen?*

Gecikmeli olarak kulaklarım onun son sözlerini kaydetti. Kulaklarım onları beynime ulaştırdı ve orada dikkatle incelendi. Sonra da zihnimin karanlık derinliklerinde bir yerde gerçeklik testine tabi tutuldular.

Çok hoşsunuz... Bayan Linton, çok hoşsunuz...

Testin sonuçları çok geçmeden geldi. Genel olarak, bu sözlerin gerçekten de hayal ettiğim gibi Bay Rikkard Ambrose'un ağzından çıkmış olması son derece düşük bir ihtimaldi. Olası değil miydi? Onu geç. İmkansız!

"Ne dedin sen?" diye tekrarladım, sesim o kadar zayıftı ki artık tanıyamıyordum. Birdenbire ellerimin onun ellerinde olması tamamen farklı hissettirdi ve nedense onları kurtarmak için mücadele etmeyi bıraktım. Oturduğum yerden, az önce kendi silindir şapkasını yutmak zorunda kalmış gibi görünen Bay Ambrose'a baktım.

"Ne dedin?" diye bir kez daha tekrarladım, ama gayet iyi hatırlıyordum. Geçici olarak delirmedüğimden emin olmak için tekrar duymak istedim. Rikkard Ambrose benim *hoş* olduğumu mu düşünüyordu? Hiç kimse bana sevimli olduğumu söylememişti! Kendi annem bile! Tam olarak ne tür bir sevgi? "Oh-o-güzel-bir-işti-Sayın-Sekreter" türünden

Güzel mi, yoksa başka türlü bir güzel mi? Bana Bay yerine Bayan demesini içeren türden.

"Dedim ki..." Bay Ambrose duraksadı. Sonra doğruldu, aniden ellerimi bıraktı ve bana dik dik baktı, soğuk ifadesi düzelmişti. "Bana 35X119 numaralı dosyayı getirin dedim.

Topuklarının üzerinde döndü ve kapıyı arkasından çarparak ofisine girdi.

~~**~*~*

Neyse ki dosya getirmek entelektüel açıdan zorlayıcı bir iş değil. Eğer öyle olsaydı, o günkü çalışmayı tamamlamakta çok büyük zorluklar yaşardım.

Günün sonunda tam ofisimden çıkmak üzereydim ki Bay Ambrose'un ofisinin kapısı açıldı ve kapı aralığında onun koyu renkli, düz silüetini gördüm.

"Bir dakikalığına ofisime gelebilir misiniz Bay Linton?

Oh, "Bay" a geri döndük, değil mi?

Bugün erken saatlerde gerçek cinsiyetimi itiraf ettiğinde doğru duyduğumdan tam olarak emin değildim.

"Evet," dedim sertçe. "Benim için sakıncası yok.

Ha! Gördün mü? Ben de kaba ve soğuk olabilirim; bu olağanüstü yeteneğe sahip olan sadece sen değilsin!

"Yine de," diye ısrar etti, kara gözleri parlayarak, "bir dakikalığına ofisime gelerseniz sevinirim.

"Çalışma saatlerim bitti.

"Bugünkü gecikmeni telafi etmek için bunu fazla mesai olarak düşün. İçeri gel.

Şimdi!"

Sesinin tonundan daha fazla tartışmaya girmeyeceğini anladım. İç çekerek onu ofisine kadar takip ettim, orada sandalyesine yerleşti ve dik parmaklarının üstünden beni süzdü.

"Seninle evlenmek isteyen adam..." dedi. "Ondan hoşlanmıyorsun. "Ah oğlum, bunu nasıl anladın merak ediyorum," diye iç geçirdim, gözlerimi devirerek.

"Efendim," diye ekledim hemen sonuna, gözleri tekrar parlayınca. "Onunla evlenmek istemezsiniz.

"Hayır, bilmiyorum efendim. Sonra?

"Ve hiçbir şey. Elindeki kâğıtlara baktı ve bir el salladı. 'Kovuldunuz. Umarım yarın bugünkünden daha iyi bir performans gösterirsiniz. İyi günler, Bay Linton.

Şaşkın bir şekilde ofisten çıktım. Tüm bunlar neyle ilgiliydi? Ne kadar uğraşsam da cevabı bulamadım. Bay Ambrose'un kendisini de çözemedim. Kaba, onurlu, acımasız, ahlaklı, cimri, rastgele düşünceli - tüm bu çelişkili özelliklerle dolu, şimdiye kadar tanıdığım en garip adamdı. Toplumun her konuda ılımlı olması gereken mükemmel beyefendi fikrine hiç benzemiyordu. Yine de, arka kapıdan bahçeye girip kulübeye gizlice girerken fark ettim ki, şimdiye kadar tanıştığım en tuhaf adam olsa da, açık ara en kötüsü değildi.

Onun için çalışmak kesinlikle sıkıcı olmayacaktı. Düşüncelerim mahzende kilitli olan Simmons'a kaydı. Hayır, hiç de sıkıcı değil.

Küçük el çantam ve o günlerde Bufford Amca'nın silindir şapkasından daha çok kılık değiştirmiş gibi hissettiren şemsiyemle eve yaklaştım. Sürpriz bir şekilde teyzem salonda bekliyordu, kemikli yanakları heyecandan kızarmıştı.

"Bilin bakalım kim geldi?" diye öyle bir fısıldadı ki, muhtemelen üç sokak öteden duyabilirdiniz.

O l a m a z . Teğmen Ellingham'dan bir ziyaret daha olmasın. Lütfen, Tanrım!

Lütfen en azından yarına kadar kendime gelmeme izin verin!

"Sör Philip! Sevinçten kendinden geçmiş bir halde haykırdı ve bana istediğimi verip günümün geri kalanını ruhumu sınavacak mahrumiyetlerle doldurmayı başardığı için Tanrı'yı tebrik etmek zorunda kaldım. 'O ve Ella şu anda misafir odasında^[31] ! Diğerlerini çoktan odalarına gönderdim tabii ki! İki aşk kuşu hiçbir şekilde rahatsız edilmemeli.

'Elbette,' dedim mekanik bir şekilde. 'Bu felaket olur. Ne de olsa evlilik teklifini iki gün kadar daha geciktirebilir.

'Kesinlikle! Ben de tam olarak bunu diyorum! Şimdi sen de odana çıkıp onları rahatsız etmeden bırakabilir misin? Küçük kız kardeşinizin iyiliği için?'

'Kız kardeşim için her şeyi yaparım,' diye cevap verdim, tamamen dürüstçe.

'Güzel! Daha uzun kalması ihtimaline karşı atıştırmalık bir şeyler hazırlamak için şimdi gitmeliyim.

Defol git!'

Ve aceleyle mutfığa girdi.

İçimi çektim. En azından teyzeme yine yalan söylemek zorunda kalmamıştım. Ella için her şeyi yapardım. Yapmak üzere olduğum şey de dahil.

Şemsiyemi savaştan önce silahını savuran usta bir kılıç ustası gibi çevirerek misafir odasının kapısına doğru yürüdüm ve kapıyı iterek açtım.

En Garde, [\[32\]](#) Sir Philip!

Ambrosian Atık İmha Ekibi

"Ah, Sör Philip!

Her ikisi de beklenmedik davetsiz misafirin sesini duyduklarında etraflarına baktılar - tatlı küçük ben. Ella kim olduğunu anladığında yüzünde şaşkın bir rahatlama gördüm. Wilkins de kim olduğunu anladığında yüzünde şaşkın bir ifade gördüm. Büyük kulaklı, zayıf genç adama doğru yürüdüm ve elimi aşağı yukarı yüzüne doğru ittim, böylece elime bir öpücük kondurmak zorunda kaldı.

"Oh, şey... Bayan Linton?

Nezaketle başımı salladım ve sonra ona bıraktım.

'Sör Philip, sizinle tekrar karşılaştığıma çok sevindim! Geçen gece verdiğiniz o harika balo için size şahsen teşekkür edebildiğim için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam! Balo salonu çok güzel görünüyordu, tüm o egzotik saksı bitkileri ve enfes atıştırmalıkların bulunduğu küçük masa! Katı çikolata bile vardı! Daha önce sadece bir kez katı çikolata yediğimi söylemiş miydim? Bu benim en sevdiğim şeylerden biri! Dediğim gibi, tek kelimeyle harikaydı - ve baloyu kastediyorum, çikolatayı değil, gerçi o da oldukça güzeldi. Harika süslemeler, nefis bir müzik, konuk olarak inanılmaz derecede akılsız babunlar ve avizeler o kadar güzel parlıyordu ki bayılacağımı sandım!

Sör Philip şaşkınlıkla bana baktı. Muhtemelen hâlâ 'akılsız babunları' uzun iltifatlar dizisine nasıl dahil edeceğini anlamaya çalışıyordu. Yine de ona bunun için yeterince zaman vermeyecektim.

'Ve müzik - Tek kelimeyle çok büyüleyiciydi! Ama bunu zaten söyledim, değil mi? Canım benim, hafızam bazen pek iyi olmuyor. Biliyorsunuz Sör Philip, özellikle güzel evinizin mimarisinden çok etkilendim. Mimariye karşı her zaman bir tutkum olmuştur,' diye yumuşak bir şekilde yalan söyledim. 'Modern yapı biliminin böyle bir anıtından kimin sorumlu olduğunu söyleyebilir misiniz?

"Sanırım ana tasarımı Bartley adında bir adam yaptı, Bayan...

'Ne kadar harika! Ne kadar ilginç. Kaç yaşında? Başka binalar tasarladı mı? Nerede yaşıyor? Hiç çocuğu var mı? Kendi evini tasarladı mı? Sizininki inşa etmesi ne kadar sürdü? Çok büyük ve görkemli, en az beş yılını almış olmalı. Çok etkilendim.'

"Ben... bunu görebiliyorum.

Bana tuhaf tuhaf bakan Sör Philip, ayakta durduğu pencereden uzaklaşarak kanepede Ella'nın yanındaki tek boş koltuğa doğru ilerledi. Belki de onu dengesiz görünen kız kardeşinden korumayı düşünüyordu. Belki de Ella'nın kendisini koruyabileceğini düşünüyordu. Ama ben bunların hiçbirine inanmıyordum! Çabucak, ondan önce Ella'nın yanındaki koltuğa kaydım ve ona gülümsedim.

Bana onun hakkında her şeyi anlatmalısın. Lütfen, bilgi için açgözlü bir arzum var. Lütfen beni memnun edin.'

Britanya İmparatorluğu'nun bir asili, bir hanımefendinin ricasını görmezden gelemezdi, değil mi?

~~**~*~*

Yaklaşık üç saat sonra ben, Ella ve Sör Philip salondan çıktık, Sör Philip'in yüzünde hafif şaşkın bir ifade vardı. Yengem amcamın odasından aşağıya iniyordu, hoşnutsuz görünüyordu. Büyük olasılıkla, evde doğru dürüst atıştırmalık malzememiz olmadığını keşfettikten sonra Sör Philip'e tatlı almak için para vermeyi reddetmişti.

Koridorda duran üçümüzü gördüğünde yüzü anında aydınlandı.

'Ah, sevgili Sör Philip,' diye mırıldandı. 'Hemen gidiyor musunuz? Bunun için çok özür dilerim. Ben de tam bir şeyler hazırlıyordum...'

"Bu çabayı göstermeyin, Madam, size yalvarıyorum," diye sözünü kesti - ve gerçekten de sesi yalvarıyormuş gibi çıkıyordu. 'Sizin de belirttiğiniz gibi, ben de tam gitmek üzereydim. Büyüleyici bir akşam oldu. Misafirperverliğiniz için çok teşekkür ederim. Size de zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bayan Ella.

"Benim için bir zevkti," diye mırıldandı Ella.

'Ve, um... teşekkür ederim, Bayan Lillian, bu... um... çok ilginç konuşma için'.

"Benim için bir zevkti," dedim gülümseyerek. Biraz sadistçe olsa ne olurdu?

Wilkins şapkasını ve paltosunu askıdan almak için aceleyle uzaklaşırken, teyzem yanıma sokuldu. "Ee? Bir şey duyacak kadar kapıya yakın mıydın?" diye sordu kısık bir sesle, tüm bu süre boyunca odada olduğumun farkında değildi. "Konuşmanın konusu neydi?

'Boy, güzellik ve orantılar, sanırım esas olarak,' dedim.

Teyzemin gözleri Ella'ya kaydı, gururla vücudunda bir aşağı bir yukarı gezindi. 'Oh! Bu iyi, gerçekten çok iyi! Peki hangi özelliğini özellikle çekici bulmuştu? Gözlerini mi? Formunu mu?'

"Sanırım en güzel bulduğu şeyler avizeler ve pencerelerdi.

"Avizeler mi? Lilly, sen neden bahsediyorsun...?"

Sör Philip bize dönüp bir selam daha verince hemen kesti.

"Sizden ayrılıyorum, Madam. Ama yakında güzel yeğeninizle baş başa görüşmek için dönmeyi umuyorum.

Bu söz teyzemin yüzündeki tüm kızgınlığı sildi ve onun yerine benim yüzüme yapıştırdı. Lanet olsun! Üç saatlik yoğun tedavimin onu vazgeçirmek için yeterli olacağını düşünmüştüm. Görünüşe göre değilmiş. Ella'nın can sıkıcı akrabalarının onu kovalaması yeterli olmazdı. Ella'nın kendisinin de önemli bir eksikliği olduğunu keşfetmesi gerekecekti.

Şüpheyle Ella'nın güzel yüzüne ve ağırbaşlı tavrına baktım.

Bunun için biraz çalışmak gerekecekti.

Kapı arkasından kapandığında teyzem ellerini çırpı, avizeler hakkındaki yorumum çoktan unutulmuştu.

"Kızlar! diye haykırdı. 'Onu bulduk! Ella, bu adam senin kocan olacak, çimenlerin yeşil, gökyüzünün mavi olduğu kadar eminim!

Ella soldu ve kendini desteklemek için duvara tutundu. Teyzem ikisini de fark etmedi.

"Yağmur yağdığında gökyüzü gri olur," diye belirttim. 'Ve yazın hava sıcak olduğunda, çimenler kahverengileşebilir.

"Çamura saplanıp kalma, Lilly! İkisi de mutlu sona ulaşacak, bundan eminim! Tıpkı sen ve Teğmen Ellingham gibi. Sana onun da ziyarete geleceğini söylemiş miydin?"

"Ne? Yüzümü ona döndüm, korku yüzümden okunuyordu.

Tabii ki teyzem okuma zahmetine katlanmadı. Ya da belki de duygusal bir cahildi.

"Evet, evet. Heyecan verici değil mi?" Kollarını havaya kaldırdı. "En sevdiğim iki yeğenim aynı anda evlendi!

Buna itiraz etmeye başladım, öncelikle henüz evli olmadığımı, nişanlı bile olmadığımı ve ikincisi, hiçbir zaman onun en sevdiği yeğeni olmadığımı belirtmek istiyordum, ama ben bir şey söyleyemeden, muhtemelen Teğmen Ellingham'ın gelişi için bazı hazırlıklar yapmak üzere hızla uzaklaştı.

Ne yaptığını bilmiyordum.

Umurumda da değildi.

Ama çok geçmeden zahmet etmesine gerek olmadığını anladım.

Teğmen gelmedi. Bir saat bekledik. Yine gelmedi. Bir saat daha bekledik. Hala ondan bir iz yoktu. Brank Teyze'nin emriyle salonun penceresinde oturup onu aramak zorunda kaldım. Sadece bir kez karanlık sokakta bir hareketlilik gördüm - ama baktığımda bu teğmen değil, sarıklı, oldukça iri yarı bir beyefendiydi, yerdeki bir şeyin üzerine eğilmişti. Tuhaf... Bu mesafeden neredeyse Kerim'e benziyordu.

Ancak teğmen hiç gelmedi. Uzun zamandır gitmeye hazırdım ama teyzem Ella ve benim misafirimizi karşılamak için salonda kalmamızda ısrar etti. Üç saat sonra, o bile sonunda umudunu yitirdi ve nefesinin altında kesinlikle hanımefendiye yakışmayan şeyler mırıldanarak odadan çıktı.

Ella kararsızca arkasından baktı, sonra bana döndü.

"Sizce gelmesini ne engellemiş olabilir? Sanki odada bizimle birlikteymiş ve çok yüksek sesle konuşursa onu duyabilecekmiş gibi fısıldadı.

"Bilmiyorum," dedim, yüzümde inanmayan bir sırıtmanın başlangıcı vardı. 'Tanrı'nın merhameti mi? Bir mucize mi? Güzel, lanet bir tren kazası mı?

"Lilly! Böyle şeyler söylememelisin!"

Ona sııttım.

"Neden? Tanrı'nın merhametinin nesi var?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Benimle alay etmeyi bırak.

"Neden, bu kadar eğlenceliyken mi? Yerimden fırladım ve balo salonunda hiç yapmadığım kadar zarif bir şekilde odanın etrafında küçük bir dönüş yaptım. 'Özgür olabilir miyim? Bu nasıl bir sevinç, nasıl harikulade bir sevinç?

Ella küçük bir kahkaha attı.

"Canım benim, Lill, bu kadar şairane olduğunu bilmiyordum.

Ben değilim. En azından aklım başımdayken. Ama bu gece üzerime çılgınca bir mutluluk çöktüğünü hissediyorum! Bu sadece bir rüya mı, yoksa o gerçekten burada değil mi?

"Yüzde yüz gerçek. "Gerçekten mi? Söz veriyor musun?"

"İstiyorum, Lill, istiyorum.

Hemen yanına gittim ve önünde diz çökerek narin ellerini kavradım. Sence temelli mi gitti? Sence bu mümkün mü?

ondan kurtulabilir miyim?"

Omuz silktili, hâlâ gülüyordu. "Nereden bilebilirim ki?"

'Ya da belki de bu seferlik bir yerde alıkonulmuştur,' diye endişelendim.

'Belki de yarın sabah her zamanki gibi iğrenç bir şekilde buraya gelir!

"Belki," diye itiraf etti Ella.

'Yardım etmiyorsun! Beni yatıştırman ve cesaretlendirmen gerekiyordu! Ne de olsa sen benim kardeşimsin!'

"Belki de değildir," diye ekledi aceleyle. 'Ne de olsa orduda. Belki de bir kolonide görevlidir. Cebelitarık, belki.

Cebelitarık mı? Neden bu kadar yakın? Neden Karayipler değil? Ya da daha iyisi, Hindistan!

Ormanda kaplanlara yem olabileceği bir yere! Küçük kızlar gibi kıkırdamaya başladık. Kendimizi tutamadık.

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedi Ella sonunda, kendimizi tekrar kontrol edebildiğimizde. "Ama ona kesinlikle zarar gelmesini istemesem de, hayatından sonsuza dek çıkmasını diliyorum. Beni ince kollarıyla sardı ve sarıldı. "O zaman belki gerçek aşkı ve mutluluğu bulabilirsin.

"Aşk mı? Beni mi?"

'Elbette! Bana bahsettiğin o genç adamla birlikte.

"Oh... evet! Tabii ki, onunla! Neredeyse ne kadar aşık olduğumu unutuyordum, üzgünüm.

O gece mutluluktan bitkin bir halde yatağa girdim ve hâlâ Teğmen Ellingham'a ne olmuş olabileceğini merak ediyordum. Bir dereceye kadar da korkuyordum. Temelli gittiğini ummak mantıksız mıydı? Geri dönüp beni ebedi evlilik tuzağında yakalamaya çalışacak mıydı? Ve son olarak, en merak uyandırıcı soru: Neden ortadan kaybolmuştu? Bir kaza mıydı? Bir mucize miydi? Yoksa bunu biri mi yapmıştı? Ne ya da kim bu kadar güce sahip olabilirdi?

Bir süre sonra gereksiz merakımı giderdim ve zihnim uykuya yaklaştıkça Teğmen Ellingham'la ilgili endişelerim kayboldu ve bilinçsiz düşünceler zihnimin ön saflarına geçti. Başından beri orada olan, yüzeyin altında gizlenen başka bir adamın düşünceleri.

Çok tatlısın.

Bunu söylemişti, değil mi? Sadece benim hayal gücüm değil miydi?

Gözlerim kapandı ve duş hayalleri kurmaya başladım. Banyo aletlerinin bu kadar ilginç olabileceğini hiç düşünmemiştim.

~~**~*~*

Teğmen Ellingham ne ertesi sabah ne de ondan sonraki birkaç gün ortalıkta görünmedi. Yazmadı, bir arkadaşı aracılığıyla mesaj göndermedi, hiçbir şey yapmadı. Sanki yeryüzünden kaybolmuş gibiydi.

Şanslı toprak! Bana göre yüzü şimdi çok daha güzeldi.

Hâlâ ona tam olarak ne olduğu konusunda endişeleniyordum ve özellikle de bunun canlı ve tek parça olarak döneceği bir şey olup olmadığı konusunda. Ama zamanla endişelerim azaldı. Hâlâ mevcut olan sorunlarla uğraşırken, kendiliğinden ortadan kalkmış gibi görünen sorunlar hakkında çok fazla endişelenemezsiniz. Ve haftanın her günü saat sekizden itibaren bunlardan birine sahiptim.

Eğer Bay Ambrose'un daha önce bana karşı talepkâr ve kısa olduğunu düşündüysem, şimdi yeni zirvelere ulaşıyordu. Bana o kadar baskı yapıyordu ki, ezilmediğime ve Lilly-puree'ye dönüşmediğime neredeyse şaşıryordum. Kendisine tek tek dosyalar getirmemi istemekten, tüm kutuları getirmemi istemeye başladı ve size söyleyeyim, bunlar çok ağır!

Yardımcı olacak önerileri var mıydı? Oh, evet.

Bay Linton, kaslarınız üzerinde çalışmaya başlayın ki aynı anda birkaç kutu taşıyabilesiniz. Bu çok daha az zaman alır.

Bay Linton, daha hızlı yürüyün.

Bay Linton, kapıları daha çabuk açmayı öğrenin.

Bay Linton, geç kaldığınız için size ödeme yapmıyorum! Acele edin!

Bana 'güzel' dediğini duymamın hayal ürünü olduğundan artık kesinlikle emindim. Belki de 'kabarık' demişti. Bu çok daha olası bir açıklama gibi görünüyordu.

Zaman geçtikçe, ofisine taşıdığım tüm dosyaların, kasasında saklı olanla aynı yıla ait olduğunu fark ettim. Yavaş yavaş fark ettim: Bir şeyler okuyordu. Hazırlanıyordu. Simmons, Bay Ambrose'dan sakladığı gizli sebzeleri, patatesleri ya da enginarları henüz açıklamamış mıydı?

Sonunda ona bunu sormaya karar verdim. Yüz yüze. Bu artık gerçekten mümkündü. Dosya kutuları kapalı bir kapının altına sokulamayacak kadar kalın olduğundan, onun ve benim ofisim arasındaki bağlantı kapısı artık her zaman açıktı.

Kapıyı çaldım.

"Evet. Ne istiyorsun?"

Alışlagelmiş dostça karşılama. Nazik ve sıcak kalpli bir işverene sahip olmak ne büyük bir mutluluktu.

Ben girdim.

"Bay Ambrose, merak ediyordum da...

Sorumu dinledi ve bunu yaparken saatini çıkardı. Bitirdiğimde şöyle dedi:

'Gereksiz bir konuşmayla değerli zamanımın otuz bir saniyesini boşa harcadınız, Bay Linton. Simmons henüz hiçbir şey ifşa etmedi. Şimdi bana istediğim dosya kutusunu getirin.

"Ama Simmons'ı sorgulamaya devam etmenin ne anlamı var? Israr ettim. 'Hırsızlığın üzerinden günler geçti. Her kimdeyse, içerdiği bilgileri çoktan kullanmış olmalı.

Ki hala benimle paylaşmaya tenezzül etmedin.

Bay Ambrose'un kara gözleri tehditkâr bir şekilde parladı.

"Sizce ben yarım akıllı mıyım, Bay Linton? Eğer yapabilselerdi, eminim bunu kullanırlardı. Ancak bilgiler büyük ölçüde şifrelenmiş durumda. Daha zamanımız var.'

"Şifreli mi? Yani... kendi gizli dilinizi mi icat ettiniz?"

"Normalde kriptoloji uzmanları tarafından bir "kod" olarak adlandırılır, ama evet, eğer bu şekilde ifade etmek isterseniz, gizli bir dil.

Masanın üzerindeki dosyalara baktım. "Bunu tüm evraklarınız için mi yapıyorsunuz? Cevabı bildiğim için sordum.

"Hayır. Dosya... özel bir durumdu. Şimdi bana istediğim dosya kutusunu getirin!" 'Bay Ambrose?

Bir adamın yüzündeki tek bir kası bile oynatmadan gözlerini kısması mümkün olmamalıydı, ama Bay Ambrose bir şekilde bunu başarmıştı. "Hâlâ burada olduğunuzu fark ettim, Bay Linton.

"Evet, efendim.

"Sana gitmeni söyledim.

'Biliyorum, efendim. Yine de kaldım.' Yutkunarak cesaretimi toplamaya çalıştım. 'Çalınan dosyada ne var? Senden ne aldılar?

Gözleri tekrar parladı. Her zamankinden daha çok denize benziyorlardı. Ama daha önce fırtınalıyken, şimdi bir fırtına kopuyordu. 'Sana asla bilemeyeceğini söyledim zaten. Gereksiz sorularla zamanımın boşa harcanmasından hoşlanmıyorum.

"Neden bana söylemiyorsun?

'Bunu duymak sizi şaşırtabilir Bay Linton, ama işvereniniz olarak yetki bende ve ben ne dersem onu yapmak zorundasınız. Yani size bir şey söylemek istemiyorsam, buna hakkım var. Durmadan sorduğunuz sorular değerli zamanınızı boşa harcıyor.

Ona en çekici gülümsememi verdim. 'O zaman neden yine de bana söylemiyorsun? Böylece bir daha asla vaktini boşa harcamak zorunda kalmam.

Birkaç dakika sessizlik oldu. Hiç kimse Bay Ambrose gibi sessiz olamazdı. Sessizliği kulaklarınızı işgal ediyor ve zihninize baskı yapıyor, sizi dondurucu, soğuk boşluktan kurtaracak tek bir kelime dilemenize neden oluyordu.

"Çünkü," dedi sonunda, sesi her zamankinden daha alçaktı, "hayatın zaten yeterince tehlikeye girdi.

Nefesim kesildi. Ne demek istiyordu? Düşündüğüm şeyi kastetmiş olamaz, değil mi? O kâğıt parçasını almak için birinin beni öldürmeye çalışabileceğini kastetmiş olamazdı, değil mi?

Ve daha önemli bir soru: Öyle olsa bile neden umurunda olsun ki?

"Ve," diye ekledi daha olağan, soğuk bir ses tonuyla, "çünkü son sekreterim bu sırrı düşmanlarıma sattı. Bir daha olmasını istemediğim bir şey. Geriye bir sürü düşmanım kaldı.

İçimde öfke yükseldi. 'Sana bu şekilde ihanet edebileceğimi söylemeye cüret mi ediyorsun?

Bir an için soruyu düşündü.

"Evet," diye karar verdi sonunda, soğukkanlılıkla başını sallayarak. "Herkesin bir fiyatı vardır.

"Sana asla ihanet etmem," dedim gerekenden biraz daha güçlü bir şekilde. Bir an için dikkatle bana baktı - sonra hızla masasının üzerindeki kâğıtlara baktı.

"İstediğim dosya kutusunu getirin, Bay Linton.

Hareket etmedim. 'Simmons bilgilerini verdiğinde-' diye başladım.

"Sizi bilgilendireceğim," diye sözümü kesti. 'Gidip dosya kutusunu getirin, Bay Linton.

Şimdi!"

Ahh. Kıçına ne girdi ve öldü?

Bu düşünceyi çabucak kestim çünkü bana onun kıçını düşündürdü ve dün gece gördüğüm rahatsız edici rüyalardan sonra düşüncelerimin gitmesini istediğim bir yer değildi.

Yalancı, diye kıkırdadı beynimin arkasındaki küçük bir ses.

Yalan söylemiyorum! Kendimi temin ederim. Bay Ambrose'un kızıyla hiç ilgilenmiyorum. Hem de hiç!

Çabucak, yukarıda bahsedilen kutuyu almak için acele ettim. Ve sonra diğerini. Ve bir sonrakini. Ve günün geri kalanı boyunca düşüncelerimi Bay Ambrose'un oldukça hoş görünen arkasından uzak tutmayı başardım. Evet, öyle yaptım.

Evde işler nasıldı? Teyzem Teğmen Ellingham'ın ortadan kaybolmasına oldukça bozulmuştu ama Sir Philip'in sık sık yaptığı akşam ziyaretleriyle teselli buluyordu. Hatta bu ziyaretler o kadar sıklaşmıştı ki, Ella Edmund'la birkaç randevusunu kaçırmış ve giderek daha da tedirgin olmaya başlamıştı.

Ben isteyken benim sık sık evde olmadığımı fark etmedi bile. Tabii ki arkadaşlarım yaptı. Parktaki son günümüzden bu yana hatırı sayılır bir zaman geçmişti ve bugünlerde nasıl bu kadar az zaman ayırabildiğimi merak ediyorlardı - ta ki Ella bir işim olduğunu ağzından kaçırana kadar gizli sevgili. Sonra da kendi kendilerine güldüler.

Çok teşekkürler, sevgili küçük kardeşim! Kardeş ayrımı için en yakın kasap bıçağı nerede?

~~**~*~*

"Bay Linton!

"Evet, efendim," diye nefes nefese kaldım. "Dosyalar geliyor. Kapıdan içeri daldım ve dosya kutularını masasının üzerine bıraktım.

"Neredeyse kabul edilebilir bir hız, Bay Linton," dedi, sesi oldukça yakındı onaylamıyor ve donup *kalmıyor*. "Neredeyse.

"İltifatınız için çok teşekkür ederim efendim," diye homurdandım, yüzümü buruşturarak yanlarımı tuttum.

"Bana şuradaki dosyayı getirir misin?

Neyse ki 'oradan gelen dosya' belimi kıracak kadar ağır devasa bir canavar değil, siyah bir klasör içinde oldukça ince bir dosyaydı. Diğer dosyalar gibi numaralandırılmamıştı ama üzerinde kalın beyaz harflerle şöyle yazıyordu: *L.E., L.L. Atık İmha'dan*.

Onu almak ve Bay Ambrose'a vermek için yürüdüm.

"Artık geçen günkü kadar dalgın görünmüyorsun," dedi arkamdan gelen sesi.

"Eh, taşıyacak daha az yüküm var," diye cevap verdim, dikkatim dağılmış bir şekilde. Hâlâ siyah dosyaya odaklanmışım. Atık imhası mı? Bunun Bay Ambrose'un yürüttüğü işlere ait olduğunu bilmiyordum. Tuhaf. Şimdiye kadar yaptığı her şeyden bir şeyler gördüğümü sanıyordum. 'Bay Ambrose'un

Geçen gün seni azarladığım adam mı? Benimle evlenmek isteyen adam. O gitti. Puf. Ortadan kayboldu.'

"Gerçekten.

Dosyayı eline alan Bay Ambrose çevirerek açtı ve en alta büyük, siyah mürekkepli bir onay işareti koydu. Bir an için gözlerinde bir zafer parıltısı gördüğümü sandım ama kesinlikle yanılmıştım. Sonuçta, çöplerden kurtulmanın nesi bu kadar tatmin edici olabilirdi ki?

"Umarım performansınız bir daha böyle etkilenmez.

"Evet, efendim. Sakıncası yoksa sorabilir miyim efendim?" Dosyayı geri alıp havada salladım. 'İşinizi büyütüyor musunuz efendim? Atık imha işinde olduğunuzu sanmıyordum. Dallanıyor musunuz?'

'Hayır, bu ilgilenmem gereken özel bir durumdu. Kesinlikle tekrarlanmayacak bir girişim. Kara gözlerini bana dikti ve Kuzey Kutbu'ndaki bir ölüm perisi ve hidra ordusu kadar soğuk ve tehditkâr bir bakış fırlattı. "En azından sizin iyiliğiniz için öyle olmasını umuyorum, Bay Linton.

Benim hatırım için mi? Bu da ne demek oluyor? Onun atıklarıyla benim ne alakam var? Bir dakika... Dosyadaki baş harfler...!

Bu baş harfler hakkında çok derin düşünmeme izin vermeden önce, düşüncelerim kabaca bölündü.

Güm! Güm! GÜM! GÜM!

Koşan bir adamın ağır ayak sesleri koridora çıktı ve ofise girdi. İkimiz de dikkatimiz dağılmış bir şekilde kapıya baktık. Bir an sonra kapı açıldı ve Kerim nefes nefese kapı aralığında durdu.

"Bay Ambrose, *Sahib!*" diye bağırdı, kalın sesindeki aksan heyecandan her zamankinden daha belirgindi. 'Bunu ben yaptım! İtiraf etmeye hazır! Her şeyi itiraf etmeye hazır!

"Simmons? Bay Ambrose bir an masasının arkasında otururken, bir an sonra ayağa kalkmış, dikilmiş ve harekete geçmeye hazırdı. Bu sefer hiç şüphe yoktu: gözlerinde zafer *vardı*.

"Gidelim," diye emretti ve çoktan kapıdan çıkmıştı. Kerim döndü ve arkasından ofisin kapısını kapatmak isteyerek onu takip etti. Ayağımı yeterince hızlı bir şekilde araya soktum.

"Affedersiniz. Beni unutmuş gibisiniz,' dedim tatlı bir sesle.

Sakallı dağ yabancı dilde bir şeyler homurdandı - muhtemelen Urduca, Pencapça ya da başka bir Hint dilinde "Keşke yapabilseydim!". Sonra çoktan hücumu geçmiş olan Bay Ambrose'un peşinden yürüdü.

merdivenlerden aşağı. Ayakkabılarının taş basamaklarda çıkardığı sert sesleri duyabiliyorduk.

"Bekle!

Bay Stone, Karim'in yanından geçip gittiğini görünce şaşkınlıkla başını kaldırdı. Sonra ben iri yarı Hintliden bile daha hızlı bir şekilde yanından geçince şaşkınlığı ikiye katlandı. Merdivenlere Kerim'den hemen önce ulaştım ve ona büyüleyici bir gülümseme fırlattım. Yüzü zaten bu kadar karanlık olmasaydı, domates gibi kıpkırmızı olurdu. Bu sadece oojah-cum-spiff'ti! Sonunda biraz heyecan!

Keşke şu lanet adam dursa! Bay Ambrose! Bekleyin!"

Peşinden merdivenlerden aşağı koştum ve arkamdan Muhammed'in yine mırıldandığını duydum. Yabancı dil olmasına rağmen kulağa pek de övgü dolu gelmeyen birkaç ifadenin arasına karışmış *ifrit* kelimesini yakaladım.

Oh neyse. Sanırım 2 metre boyunda, ateşli kanatları olan bir iblis olarak görülmekten daha kötü şeyler de var.

Bay Ambrose, efendim! Bekleyin, lütfen!"

Bekledi mi? Yavaşladı mı? Şöyle söyleyeyim: Aslanlar vejetaryen midir? Muhtemelen değillerdir.

Göbekli adama yetişmem sonsuza kadar sürdü! Koşmuyordu ama bir merdivenden inerken bile askeri bir hızla yürüyebilme yeteneğine sahip görünüyordu. Onu ancak son sahanlıktan çıkıp insanlarla dolu büyük salona girdiğinde görebildim.

Bundan sonra olacakları kesinlikle beklemiyordum.

Onun gelişinin etkisi dünyayı sarstı. Herkes durdu ve döndü, kaskatı ve daha dik durdu. Hayır, sadece daha dik durmakla kalmadılar, hazırolda durdular, gözlerini kocaman açtılar.

"Kutsal Moly," diye fısıldadım, sessiz kalabalığa bakarak.

Bay Ambrose salonun kenarında duruyordu. Diğer herkesle aynı seviyede duruyordu. Yine de, bakışları ona sabitlenmişken, Olimpos Dağı'nda yeterince hızlı ibadet etmeyen insanlara birkaç yıldırım fırlatmaktan çekinmeyen bir Yunan tanrısı gibi herkesin üzerinde yükseliyor gibiydi.

Koyu renk gözleri Solgun Surat'inkilerle buluştu, yüzündeki sarılık kaybolmuş, göz temasıyla beyaza dönmüştü. Küçük bir selam verdi ve tekrar kitaplarının üzerine eğilerek çalışmaya başladı. Sadece o değildi. Karanlık gözlerin titreşimi yeterli olmuştu: birdenbire herkes yeniden hareket etmeye başladı, ama şimdi iki kat hızla hareket ediyorlardı.

Ve Bay Ambrose tekrar ilerlemeye başladı.

Blimey...!

Neredeyse ondan yayılan gücü hissedebiliyordum: Bir örümcek ağı gibi onu bu binadaki her insana bağlayan güç, ağın uçları çalışanlarının beyinlerine, korku ve itaatten sorumlu olan kısma bağlıydı.

Belki de, diyordu içimdeki o sinir bozucu küçük ses, sadece belki de, kıyaslandığında, seni o kadar da çok çalıştırmamıştır.

Bay Ambrose doğruca koridora yöneldi. İnsan yığınları arasında gezinmesine gerek yoktu: nereye adım atsa insanlar ona yol açıyordu. Bir kral için yaptıkları gibi onur kıtası falan oluşturmuyorlardı, hayır. Ona ne kadar meşgul olduklarını göstermekle, onun için çalışmakla, daha fazla para kazanmakla, etrafta hiçbir şey yapmadan durmakla çok meşguldüler. Ama o devasa odanın diğer tarafındaki metal bir kapıya doğru ilerlerken, bir cetvel kadar düz bir çizgi boyunca yürürken asla yoluna çıkmadılar.

Cebinden büyük bir anahtarlık çıkararak kapıyı açtı, koridora adımını attı ve tam kapının arkasından kapanmasına izin vermek üzereydi ki ben şaşkınlığımdan uyandım. Lanet olsun! Onunla gitmem gerekiyordu!

"Bekle!

Kurbanına ulaşmaya ve ondan bilgi almaya o kadar odaklanmıştı ki, beni ve Kerim'i tamamen unutmuş görünüyordu. Ama seslendiğimde başını kaldırıp koridorda koşuşturduğumu gördü. Saniyeler içinde yanımdaydım ve bir anlık tereddütten sonra kapıyı benim için açtı.

"Ben... sadece... bayanlar önce gider sanıyordum," diye nefes nefese kaldım, sırtışıma gizleyemiyordum. "Ne zamandan beri kadınlığımı kabul etmeye başladın?

'Kapının arkamızdan kilitlenmesini istediğim ve anahtarı olan tek kişi ben olduğum için,' diye karşılık verdi. Karim'in arkamdan geldiğini, oflayıp pufladığını ve Pencapça bir şeyler homurdandığını duydum. "Şimdi kapa çenenini ve yürü! "Peki efendim! Sırıttım ve koridora adım attım. Birkaç dakika sonra

çok iyi bir sebepten dolayı durdum:

Koridorda ne pencere ne de lamba vardı. Önümde tam ve mutlak bir karanlık uzanıyordu. Neredeyse tam ve mutlak. Açık kapıdan koridora birkaç güneş ışığı vuruyordu ama sadece birkaç metreye ulaşıp kayboluyorlardı. Tek görebildiğim bu birkaç metrelik soğuk taş zemindi.

"Ee... Bay Ambrose, efendim...?"

Kerim'in arkamdan koridora adım attığını duydum ve kapı çarparak kapandı, bizi neredeyse tamamen karanlıktan tamamen karanlığa getirdi.

Başımı soldan sağa çevirerek, "Bu çok güzel," diye yorum yaptım, ama bu gördüğüm karanlıkta hiçbir değişiklik yaratmadı. "Artık duvarlara çarpmamız daha da kolay!"

Bay Ambrose, 'Bu koridor yeraltına açılıyor,' dedi. 'Bu da pencere olmasını zorlaştırıyor. Ve neden duvar lambalarına para harcayayım ki...'

'Evet, neden? Demek istediğim, insan kafatası birkaç sarsıntıyı kaldırabilir, hayır

sorun.'

'...tek bir lamba taşımak ve yağ için çok para biriktirmek mümkünken neden duvar lambalarına para harcayayım?

Karanlıkta bir kıvılcım parladı. Bir şeye takıldı ve bir an sonra benden birkaç metre ötede, omuz hizamda sarımsı bir ışık büyüdü. Işık Bay Ambrose'un klasik yüz hatlarına düştü ve başını sola, koridorun aşağısına doğru salladı.

"Gel. Hadi gidelim."

Lambayı başının üzerinde tutarak önümüzde yürüdü. Küçük ışık sadece birkaç metre ilerimizi aydınlatacak kadar parlaktı. Neyse ki taş zemin bir cetvel kadar düzgündü, yoksa tökezleyip ayağımı bir düzine kez kırabilirdim. Muhtemelen inşaatçının faturasını kurtarmak için zımpara kağıdıyla kendisi cilalamıştı. Ya da yeterince uzun süre bakarak pürüzsüz olmasını istemişti. Ona hak veriyorum.

Koridor aşağıya, Empire House'un altındaki mahzenlere doğru eğimli bir şekilde inmeye başladı. Birkaç kavis çizdik ve aşağıya doğru açılı kaldı, ancak hiçbir merdivenle karşılaşmadık.

"Neden merdiven yok? Ben sordum."

Bay Ambrose hızını kesmeden ya da başını çevirmeden, 'Bazen bu koridorda taşımak zorunda olduğumuz şeyler kendi başlarına yürüyemiyor,' diye karşılık verdi.

Kendi başlarına yürüyemiyorlar mı? Vay canına! Neyden bahsediyordu bu? Cesetlerden mi? Ölü bedenler mi? Bana yönelik tehditlerini ve Simmons'ın başına gelebilecek her şeyi düşündükçe içimi bir kez daha endişe kapladı.

Belki de polise gitmeliyim.

Bay Ambrose sanki aklımı okumuş gibi, "Kargo ve evraklar, Bay Linton," diye ekledi. "Aşırı aktif bir hayal gücünüz var."

Ve beni öldürmekle ve bir adamı bodrumunuza kilitlemekle tehdit ettiniz, ki bu İngiltere Kraliçesi'nin bize çok nazik bir şekilde sağladığı polisin işi olmalı! Bu hiç de güven verici değil!

Ama bunu yüksek sesle söylemedim. Kesinlikle Simmons'ın odasının yanındaki odaya düşmek istemiyordum.

Sonunda koridorun sonuna ulaştık. Gerçekten de büyük kargo sandıklarını alacak kadar geniş olan devasa bir tuğla kemerin altında, tanıdığım bir odaya adım attık: Simmons'ın hücresinin hemen önündeki odaydı. Odanın diğer ucunda Simmons'ın tutulduğu sağlam çelik kapı vardı. Solumda başka bir kapı daha vardı. Bu kapıyı en son bodruma arka girişten girdiğimiz kapı olarak tanıdım.

Kerim kararlı adımlarla kapıya doğru yürürken, Bay Ambrose koluna hafifçe dokundu ve iri Hintli olduğu yerde durdu.

"İçeri girmeden önce - Söyle bana, sonunda onu nasıl çözdün?"

Kerim omuz silktilti. 'Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim *Sahib*. Bu benim hatamdı. İngilizlerin karakterini hesaba katmayı başaramadım.

"Ne şekilde? İlgilenerek sordum. Ne de olsa ben bir İngilizdim. Diğer İngilizlerle ortak bir karakter özelliğim olduğunu hiç bilmiyordum. Şimdiye kadar pek fazla ortak nokta bulamamıştım.

Sakallı dağ bana ters bir bakış fırlattı ve çenesini kapattı. Görünüşe göre, benden gelecek hiçbir soruya cevap vermeye hazır değildi.

"Ne şekilde? Bay Ambrose sorumu tekrarladı, yani artık cevap vermekten başka çaresi yoktu.

Karim boğazını temizledi. Volkanik bir patlama gibiydi. Çok utanç verici bir volkanik patlama.

'Şey, *Sahib*, onu her zamanki Avrupa, Arap, Hint ve hatta Çin işkence yöntemleriyle tehdit ettim. Hiçbiri onu korkutmuyor gibiydi. Ama bu yanlış bir yaklaşımdı. Dediğim gibi, İngilizlerin karakterini hesaba katmamıştım. Sonra nihayet aklıma geldi. I...'

Boğazını tekrar temizledi - ve sonra sinsî bekâr çocuk eğildi ve Bay Ambrose'un kulağına bir şeyler fısıldadı! Ve Bay Ambrose, Bay Sabit Taş Surat Ambrose, gerçekten de bir kaşını kaldırdı.

"Öyle mi? Peki işe yaradı mı?"

"Ne işe yaradı?" diye sordum.

"Evet," dedi Karim beni tamamen görmezden gelerek acımasız bir keyifle. 'Pazardaki bir tüccar gibi konuşuyor. Sadece satmak değil, vermek istiyor.

hepsi bedava.'

"Ne yaptın sen?" diye sordum. "Kerim, zavallı adama ne yaptın?"

Bu sefer ikisi de beni görmezden geldi.

"Pekâlâ o zaman. Cebinden anahtarları bir kez daha çıkaran Bay Ambrose kapının kilidini açtı ve sürgüsünü çözdü. "Bakalım bu cehennem entrikasının arkasında kim varmış!"

Kapıyı iterek açtı ve karanlığın içine doğru bir adım attı.

Düşman

Bay Ambrose'u zindana kadar takip ettim ve yağ lambasının loş ışığında bile Simmons'ı hemen fark ettim. Odanın ortasındaki bir sandalyede oturuyordu, kolları arkalığa bağlıydı ve başının üzerinde...

Gözlerimi kırtım, karanlıkta doğru gördüğümünden emin değildim. Sonunda Kerim'e doğru eğildim.

"Neden kafasının üzerinde dibi delik bir kova su var? Ağzımın kenarından ona sordum.

'Sesini duymuyorum, *Ifrit!* Allah benim gücümdür ve beni senden koruyacaktır!

"Yardımcı bilgiler için teşekkürler.

Bay Ambrose sandalyedeki ince, sarışın adama yaklaştı, adamın sırtı ani ayak sesleriyle kaskatı kesildi. O ana kadar bizi görmemişti, başı göğsüne gömülü ve gözleri kapalıydı ama Bay Ambrose yaklaştığında başını kaldırıp eski efendisine baktı.

"Bay Ambrose, efendim.

Simmons'ın sesi kabaydı. Sanki günlerdir konuşmak için kullanmamış gibiydi.

Damla.

Kovadaki delikten bir damla su düştü ve Simmons'ın alnına indi. Kendini salladı.

'Acaba...' Sesi kısıldı ve öksürdü. 'Lütfen hizmetçinize şu kovadan kurtulmasını söyler misiniz? Sürekli üzerinize su damlaması oldukça can sıkıcı.

Artık korkmuş görünmüyordu. Nedenini merak ettim. Onu yakaladığımızda dehşete düşmüştü. Sonra birden nedenini anladım. Korkmanın ne anlamı vardı? En kötüsü çoktan geride kalmıştı. Kırılmış ve itiraf etmek zorunda kalmıştı.

"Lütfen..." diye homurdandı Simmons. "Lütfen, kovadan kurtul.

Bay Ambrose bir süre sessizce düşündükten sonra Karim'e bir el işareti yaptı. Kızılderili bir adım öne çıktı ve beni hayretler içinde bırakan bir hızla [palasını](#)^[33] kınından çıkarıp kovayı tutan ipi kopardı. Kova düştü, suyu her yöne savurdu ve büyük bir gürültüyle Simmons'ın kafasına *çarparak* onu soğuk suya boğdu.

Simmons'ın yüzü buruştu. "Tam olarak kastettiğim bu değildi.

"Düştü, değil mi? Kerim homurdandı. "Şimdi konuşmaya başla, yoksa bununla daha az hoşuna gidecek şeyler yapmaya başlayacağım. Palasının ucunu Simmons'ın boğazına dayadı. "Konuş!

Bay Ambrose, koyu renkli, deniz yeşili gözleri Simmons'ın kollarıyla aynı hızda olacak şekilde çömelerek, "Kerim'in beklentilerimi çok özlü bir şekilde dile getirdiğine inanıyorum," dedi. "Konuş.

"Ne söylememi istiyorsunuz?" diye sordu Simmons çok yorgun ve evet, şimdi yine çok korkmuş bir sesle. Bay Ambrose'un gözlerinin içine bakmak belli ki onu daha kötü şeylerin beklediğini hissettiriyordu. Bu duyguyu biliyordum.

"Bütün bunlar ne zaman başladı? Bay

Ambrose sordu. "Bütün bunlar mı efendim?

Korkarım bilmiyorum...'

'Benimle oyun oynama, Simmons! Benimle, riskler çok yüksek.'

Simmons yutkundu.

"Biliyorum," diye devam etti eski patronu soğuk bir sesle, "bir süredir düşmanlarımdan birinin maaşı ile çalışıyor olmalısın. Seni bir gecede özel kasama girmeye ikna edemezlerdi. Bunun için fazla güvensiz ve çekingensin. Tekrar ediyorum: Bütün bunlar ne zaman başladı?

"Altı ya da yedi hafta önce, efendim.

"Anlıyorum. Bay Ambrose bu bilgidен etkilenmiş gibi görünmüyordu. Ama zaten ne zaman bir şeyden etkilenmiş gibi görünmüştü ki? "Nasıl oldu bu?

"Bir akşam evime geldiler. Bana bir teklifleri olduğunu, o cimri Ambro'dan çok daha iyi para vereceklerini söylediler-'

Simmons neredeyse dilini ısırp koparacaktı, adamların sözlerini aynen aktarmanın pek de akıllıca olmayabileceğini biraz geç fark etti. Kıkırdamamak için yumruğunu ağzına tıkmak zorunda kaldım. Karim fark etti ve bana katı metalde delikler açabilecek bir bakış fırlattı.

"Söyledikleri bu muydu? Bay Ambrose yüz ifadesi hiç değişmeden düşündü. 'Peki, bundan çok daha iyi para veriyorlar mıydı Bay Ambrose?

"Şey...

'Odanızda bulduğumuz bir bavul dolusu banknottan yola çıkarak gerçekten de öyle olduğunu varsayalım. Onlar için ne yaptınız?'

'Ben... Ben onlara günlük rutininiz, yazışmalarınız, elimden geçen dosyalar ve evraklar hakkında bilgi verdim efendim. En azından ilk başta.

"Ya sonra?

"Daha sonra daha fazlasını istediler, efendim. Bir şeyler almaya başlamamı istediler. Reddettiğimde, şimdiye kadar onlar için yaptıklarımı size açıklamakla tehdit etmeye başladılar.

Bay Ambrose başını salladı. "Elbette. Sen aptalsın Simmons, bunu biliyor musun?"

"Evet, efendim.

Simmons gözlerini indirdi ama Bay Ambrose bir adım daha yaklaştı ve delici karanlık bakışlarıyla adamı tekrar yukarı bakmaya zorladı.

"Aldığınız bu şeyler - neydi onlar?

"Her türlü şey, efendim. İş mektupları, kargo tabloları, kişisel mektuplar..."

Odadaki sessizlik ani ve soğuktu ve Simmons'ın konuşmasını en yüksek sesli çığlıklardan daha etkili bir şekilde kesti.

"Siz," diye fısıldadı Bay Ambrose, daha önce kullandığını hiç duymadığım bir sesle, "benim kişisel yazışmalarımı bu adamlara mı verdiniz?"

"Ee... evet. Simmons'ın sesinde şimdi bir panik cızırtısı vardı. 'Ama... bu o kadar da kötü değil, değil mi? Hiç okumadınız değil mi efendim?"

"Bir kadın tarafından yazılmış mektuplar mı? Bay Ambrose soruyu duymazdan gelerek sordu. "Pembe zarflı mektuplar mı?"

"Evet, efendim.

Yine sessizlik. Sonra Bay Ambrose, Antarktika'nın kendisi kadar soğuk bir sesle şöyle dedi: 'Şu anda kılıcı elinde tutan kişi Karim olduğu için şanslısınız.

"Evet, efendim. Özür dilerim, efendim.'

"Kesinlikle olacaksın.

Simmons yine başını eğmeye çalıştı ve Bay Ambrose yine karanlık bakışlarıyla onu tuttu. 'Şimdi anlat bana. Bana dosyayı çaldığın günü anlat.

"Şey... bana onu almamı söylediler ve ben de aldım.

"Kabul etmeden önce kaç gün üzerinde çalışmak zorunda kaldılar?"

"Bir buçuk hafta. Kabul etmek istemedim. Önemli olduğunu biliyordum.

Bay Ambrose'un gözleri sonsuz derecede kısıldı. Simmons sanki kırbaçla vurulmuş gibi irkildi.

Bu tepki bana dosyanın içeriği hakkında tahminlerimden daha fazlasını anlattı.

Bay Ambrose alçak sesle, 'Bu konuda haklısınız,' dedi. 'Bu çok önemli. Hırsızlık yaptığınız gece evden ne zaman ve nasıl çıktınız?

"Ben... Ben işimi yeni bitirmiştım, efendim. Hâlâ ofisinizde Emerson evrakları üzerinde çalıştığınızı biliyordum. Koridorun kapısını kilitledim, kasaya girdim ve dosyayı aldım.

'Nereye bakacağınızı nasıl bildiniz? O dosyayı hiç elinize almamıştınız'.

"Bana kasada olması gerektiğini söylediler ve ilgili saati söylediler. Dosyalama sisteminizi bildiğim için ne arayacağımı da biliyordum. "Anlıyorum. Peki ya çıkış yolunuz?"

Bu kolaydı. Ben sizin özel sekreterinizim. Çıkarken kimse bana meydan okumadı. Dosyayı yeleğimin altına gizlemiştim, pantolonumun içine sokmuştum.

"Güven! Bu vahşi bir hırıltıydı, daha önce işverenimin boğazından çıktığını hiç duymadığım bir sestti. Şaşkınlıkla Bay Ambrose'un iki elini de sıkıca yumruk yapmış olduğunu gördüm. 'Tabii ki, beni alaşağı eden şey güven olmalıydı! Yine! Ah, ama bunu değiştireceğiz. Yeter artık! Karim!'

"Evet, *Sahib*?

İri Muhammed öne çıktı.

Warren'la konuş. Adamlarından birini sürekli olarak ofisimin iç bölümünün çıkışına yerleştirsın. Şu andan itibaren içeri giren ve çıkan herkesi arayacağız. Anlaşıldı mı?"

"Emrettiğiniz gibi olacak, *Sahib*!

Kerim odadan çıktı. Dışarıda bir şey tıkladı ve sadece birkaç dakika sonra hücrelerine geri döndü. Nasıl...? Koridorda koşup mesajı bu *kadar* çabuk iletmış olamazdı, değil mi? Sonra aklıma geldi: pnömatik tüpler. Görünüşe göre, sadece Bay Ambrose'un ofisiyle benimkini birbirine bağlamıyorlardı. Bütün binayı dolaşıyor olmalıydılar!

Bu arada işverenim tüm dikkatini yine esirine vermişti.

"Sonra dosyayı ne yaptınız?

Simmons dudaklarını ıslattı. Gittikçe daha da gerginleşiyor gibiydi ve ben bunu anlamıyordum. Zaten en kötüsünü itiraf etmişti.

dosya, değil mi? Öyleyse hikayesinde onu daha fazla endişelendirecek ne vardı?

"Onu hemen Penrose Sokağı'ndaki bir eve götürdüm. "Bay Linton?

Bay Ambrose'un bana hitap ettiğini anlamam birkaç saniye sürdü. Hâlâ sabit bir şekilde Simmons'a bakıyordu, sırtı bana dönüktü. "Evet, efendim?

'Londra'ya döneli çok olmadı, Karim de öyle. Yıllarımızı kolonilerde geçirdik. Penrose Sokağı nasıl bir sokak?"

Boğazımı temizledim. 'Pek itibarlı biri değil sanırım, efendim. Gazetelerdeki polis raporlarında sık sık karşımıza çıkan isimlerden biri.

Simmons hevesle başını salladı ve ürperdi. 'Korkunç bir yerdi, amele ve diğer serserilerle doluydu. Neden hep orada buluşmak istedikleri hakkında hiçbir fikrim yok.

'Aklıma tek bir açıklama geliyor,' diye düşündü Bay Ambrose. 'Orada yakalanmanız ya da takip edilmeniz durumunda, herkesin birlikte olduğunuz kişilerin düşük suçlular olduğunu düşünmesini istediler. Bu da bana durumun tam tersi olduğunu düşündürüyor.

"Suçlu değiller miydi?" diye sordum, kafam karışmıştı.

'Oh, onlar tamam suçlulardı. Ama kesinlikle düşük seviyeli değillerdi. Aslında besin zincirinin oldukça yukarısında olduklarından şüpheleniyorum. Haksız mıyım?"

Simmons'ın ürpermesi yeterli bir cevaptı. "Adres?

"Penrose Caddesi, 12 numara, efendim. "Tam olarak ne oldu?

"Bana parayı verdiler ve bunun son işlemimiz olduğunu söylediler. Nedenini sorduğumda, diğerlerinden farklı olarak bu hırsızlığın fark edilmeyeceğini söylediler. Bana hemen ülkeyi terk etmemi tavsiye ettiler. Yüzlerindeki ifadeyi asla unutmayacağım.

"Şimdi işin ilginç kısmına geldik. Bay Ambrose bastonunu çıkardı ve ucunu Simmons'ın göğsüne koydu. Hiç şüphesiz Simmons gibi ben de bastonun içinde bir kılıç olduğunu hatırladım.

"Sürekli bahsettiğin o "onlar" kim? Benden çalman için seni kim tuttu?" Simmons'ın rengi soldu.

"Bilmiyorum. Bana isimlerini hiç vermediler.'

'Ama bir isim biliyorsun, değil mi? İnkâr etmenin faydası yok, bunu yüzünüzden anlayabiliyorum.

'Hayır, bilmiyorum! Yemin ederim, hiçbir şey bilmiyorum, efendim!

Bay Ambrose'un kafası Kerim'e dik dik bakmak için yana kaydı ve Muhammed onun soğuk bakışları altında geri çekildi. "Bu da ne demek oluyor? Bu adamın her şeyi itiraf etmeye hazır olduğunu söylediğinizi sanıyordum!

Karim oldukça rahatsız görünüyordu. Gülümsememeye çalıştım ama o dağ gibi adamın okuldan kaçmış bir çocuk gibi ayaklarını sürüyerek dolaştığını görmek biraz komikti.

"Öyleydi. Size yemin ederim, *Sahib*, öyleydi.'

"Hmm...

Bay Ambrose tekrar tutsağına döndü ve onu dikkatle inceledi.

'Korkuyorsun. Bu yüzden bana söylemiyorsun. Bu adamdan korkuyorsun.

"Adını ağzına almayacaksın.

Hayır, efendim! Yemin ederim, hiçbir şey bilmiyorum! Ben...'

Bay Ambrose'un bastonuyla boğazına bastırması sözlerini bir vıraklamayla kesti.

'Simmons, şöyle sorayım: kimden daha çok korkuyorsun, bu adamdan mı yoksa benden mi?

Eski sekreter ağzını karaya vurmuş bir akvaryum balığı gibi açıp kapadı ama Bay Ambrose bastonunu geri çektiğinde bile hiçbir şey çıkmadı.

"İlginç... görünüşe göre berabere mi?

Simmons başını salladı.

"Peki, o zaman şunu düşün. Bay Ambrose öne doğru eğildi ve öyle sakın, tehditkâr bir ses tonuyla fısıldadı ki ensemdeki ve daha hassas yerlerimdeki tüyler diken diken oldu: 'Benim elimde sen varsın. Onun yok.

Simmons çöktü.

"Pekâlâ," diye inledi. "Pekala, sana söyleyeceğim. Ama sadece bir şartla.

"Hangisi?

'Gitmeme izin verin ve bana şehir dışına bir tren bileti verin. Eğer sana o ismi söylersem, şehir dışına çıkmam gerekecek ve bacaklarım yeterince hızlı olmayacak.

Bay Ambrose tereddüt etmedi.

"Kabul edildi. Kaba bir şekilde başını salladı. "İsim?

Simmons alçak bir sesle, "Ben... bunu duymam gerektiğini sanmıyorum," dedi ve sanki birisinin havadan çıkıp gelmesini bekliyormuş gibi etrafına bakındı.

onu vurdu. "Bir gün erken geldiğimde konuşuyorlardı ve ben de duydum.

"İsim, Simmons!

Tren bileti! Tren biletini alacağıma yemin etmelisin!" 'Yemin ederim! İsim, Simmons! Şimdi!"

Simmons etrafına bakındı ve dudaklarını tekrar ıslattı. "Bu... Bu...

Birden durdu ve başını salladı; ağır ağır kapanan, yorgun ve çok korkmuş gözlerle Kerim'e ve bana baktı.

"Hayır! Başka kimsenin duymasını istemiyorum.

Ne?

Şaka mı yapıyordu? Parmaklarımın ucundaydı!

Simmons, "Öğrenmesini istemiyorum," diye mırıldandı. 'Eğer öğrenirse...'

Hızla öne doğru eğildi ve Bay Ambrose'un kulağına bir şeyler fısıldadı Kulak.

Patlat adamı!

Bunca zamandır nefes nefese bu sorunun çözümünü bekliyordum. ve şimdi bunu duyamayacak mıydım? Simmons'ın kafasına ağır bir şeye vurmak istedim, özellikle de Bay Ambrose'un gözlerinin tanıyarak parladığını gördüğümde.

"O! Elleri tekrar yumruk haline gelmişti. "Bunca zaman sonra, o! Bir an için gözleri bana kaydı - sonra tekrar

Simmons.

'Eh,' dedi, neredeyse kendi kendine konuşur gibi, 'en azından artık dosyanın hala İngiltere'de olduğunu biliyoruz. Kaçıp saklanmayı aklından bile geçirmez. Muhtemelen kendini dokunulmaz sanıyor. Daha yumuşak bir sesle ekledi: 'Ve kim bilir... Belki de haklıdır.

Aniden buz gibi bakışlarını Simmons'ın üzerine dikti. "Bundan başka kimseye bahsetmeyeceksin, anladın mı? Sesinde sert ve soğuk bir tehdit vardı.

Simmons'ın dudakları seğirdi. Bunda hiç mizah yoktu. 'Kesinlikle hayır, efendim. Boğazıma olduğu gibi değer veriyorum, üzerinde herhangi bir dekoratif kesik ya da yarık olmadan.

"Pekala.

Bay Ambrose ayağa kalktı ve hücre kapısına doğru yürüdü.

"Biletim ne olacak?" Simmons arkasından seslendi. 'Ne zaman serbest bırakılacağım? Buradan çıkmak istiyorum!"

Bay Ambrose durdu. Yavaşça döndü. Tekrar hücreye döndüğünde, Simmons da ben de soluk soluğa kaldık. Elinde bir bıçak vardı.

"Hayır! Lütfen yapma! Simmons mırıldandı. 'İstediğin her şeyi yaptım! Lütfen...'

"Sessiz ol ve kıpırdama, dostum! Bay Ambrose emretti. "Neredeyse unutuyordum - senden hâlâ istediğim bir şey var. İki hızlı adımla Simmons'ın yanına döndü ve onu saçlarından yakaladı. Bıçak Simmons'ın kafasına doğru fırlarken karanlıkta parladı.

Sonra her şey bitti ve Bay Ambrose'un eli Simmons'ın başından kopardığı bir tutam sarı saç tutarak çekildi.

"Hepsi bu kadardı.

Şaşkınlıkla ona baktım. Karim ilk kez benimle aynı duyguları paylaşıyor gibiydi. Bay Ambrose'a sanki üç kafası daha çıkmış gibi bakıyordu.

İşverenimin elindeki sarı kilidi göstererek tısladım: 'Bu da ne böyle? Bir hatıra mı?

"Bir bakıma.

Tekrar arkasını döndü ve ne bana ne de hayalet-beyaz Simmons'a bir bakış daha atarak şöyle dedi

'Yakında biri gelip size kıyafet getirecek. Şu anda içinde bulunduğunuz pis paçavralarla binamdan çıkarken görülemezsiniz. Adam size sokağı gösterecek ve ihtiyacınız olan her şeyi verecek. İşimiz sona erdi, Bay Simmons. Yollarımız bir daha kesişmeyecek.'

Cevap beklemeden hücreden dışarı çıktı. Kerim ve ben onu takip ettik, birincisi asık suratlı ve sessiz, ikincisi, yani benim iyi halim, çıldırma noktasına kadar gergin ve meraklıydı.

"Ona ne yaptın da ağzındaki baklayı çıkardı? Metal kapı arkamızdan kapanır kapanmaz ağzımdan kaçırdım. 'Peki ona seni gözetlemesini emreden kimdi? Ve neden birileri seni gözetlemek istesin ki?

Bay Ambrose koridoru tekrar çıkmaya başlamıştı bile. Arkasını dönmedi ya da Tanrı korusun, durup bana yetişmeme izin vermedi.

"Kendi işinize bakın, Bay Linton!

'Sizin için çalışıyorum, yani sizin işiniz benim işim. Birinin sizi gözetlemesinin ne anlamı var?'

"Bu genellikle "endüstriyel casusluk" olarak adlandırılır" dedi. Şok! Durduğunuz yerin tam tersi yönüne doğru konuşma şekli gerçekten sinir bozucuydu. "Bir işadaminin sırlarının başka bir işadamı tarafından çalınması anlamına gelir.

"Bu ne işe yarar?"

"Birbirlerinin sırlarını keşfetmeye çalışan sadece ulus devletler değildir. Sırlar daha hızlı gelişme ve daha fazla para anlamına gelir. Her zaman hatırlayın: Bilgi güçtür, zaman paradır!

Kaşlarımı çattım. Bu cümlede bir yanlışlık var gibiydi. "Ben "bilgi güçtür" ve "zaman paradır" sanıyordum.

"Zaman kazanmak için ikisini birleştirdim. "Oh.

Bir an için tekrar sessizliğe gömüldüm. Ama sonra hatırladım.

'Bekle! Tek sorum bu değildi. Başka sorularım da vardı! Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordun.'

"Ah evet. Karim'in yenilikçi işkence yöntemleri.'

Listemin başındaki soru bu değildi ve ona aslında gizemli düşmanın adıyla daha çok ilgilendiğimi söylemek üzereydim ama sonra... bu benim de duymak istediğim bir şeydi.

"Söyle ona Karim," diye buyurdu Bay Ambrose.

Aman Tanrım! Az önce benden bahsederken dişil bir zamir mi kullandı? Tüm bunların arkasında her kim varsa, onun adını duymak onu gerçekten etkilemiş olmalı!

"Ona söylemek mi? Sakallı dağın gözleri irileşti. "Sahibim! Bunu kastetmiyorsunuz!"

"Hiç kastetmediğim bir emir verdim mi?" "Hayır, Sahib, ama...

"Hiç şaka yapma ya da ciddi ve gerçek olmayan başka tür sözler söyleme alışkanlığı edindim mi?"

"İtiraf etmeliyim ki, Sahibim, hayır, ama bu durumda..." "Söyle ona- yani, söyle ona!

Kerim başını eğdi. "Nasıl isterseniz, Sahib.

Devasa bacaklarının birkaç uzun adımıyla bana yetişmişti ve yanımda yürüyordu. Yan tarafa baktım. Yüzü vurdumduymaz olmaya çalışıyordu ama yüzeyin altında yedi cehennemin gazabının yandığını görebiliyordum.

"Çin su işkencesi denememde başarısız olduktan sonra," dedi kopuk olması gereken bir sesle, "daha az klasik bir yaklaşımın daha etkili olabileceği ilahi bir ilhamla aklıma geldi. Simmons'ın iç çamaşırları da dahil olmak üzere tüm kıyafetlerini çıkardım ve eğer bilgi vermezse onu uyuşturmakla, pembe bir Fransız balet kostümü giydirmekle ve sabah kalabalığının görmesi için Trafalgar Meydanı'ndaki fiskiyeye bağlamakla tehdit ettim.

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu.

"İlk başta bana inanmamış gibi görünüyordu. O zaman dışarı çıktım ve bir kostüm aldım. Geri getirdim ve ona gösterdim... ve bu onu kırdı.

Birkaç saniye daha sessizlik oldu. "Bir...

bale kostümü mü? Sonunda sordum.

"Evet. Pembe, kısa ipek etekli ve altın dantel süslemeli.

"Anlıyorum.

Temkinli bir şekilde tekrar yan tarafa baktım ve Kerim'in elinin kemerinde, palasının kabzasını kavradığını gördüm. Gözleri benimkileri buldu. 'Hadi,' der gibiydiler. "Gül. Hadi gül. Kocaman kılıcı olan benim. Gül, bakalım kafanı gövdenden ayırdığımda hâlâ gülüyor olacak mısın?

"Hımm... gerçekten de çok ilginç bir yöntem," demeyi başardım. Yüzümü asmamak için destansı bir savaş veriyordum. Size şunu söyleyeyim, Waterloo bunun yanında hiç kalır. Zavallı Napolyon gibi ben de kaybedebilirdim, eğer daha ciddi bir düşünce zihnimi işgal etmeseydi, çok ihtiyaç duyduğum takviyeyi sağlamasaydı.

"Dikkatimi dağıttın! diye haykırdım. "Yine!

'I?' Kerim'in bakışları ani bir ölüm tehdidinden şaşkınlığa dönüştü. "Ben...

"Sen değil! Sen değil!" Bay Ambrose'u işaret ettim. Ama o bunu göremedi, çünkü hala önümüzde hızlı adımlarla yürüyordu, sırtı bana dönüktü.

'Bunu iki kez yaptın! İlk sorunun cevaplanmasını istiyorum! O ismi bilmek istiyorum! Seni kim gözetliyordu, lanet olası?'

Durmadı, cevap vermedi. Ani bir hareketle uyarıcı bir parmak kaldırdı. Bu da ne böyle... Oh, doğru. Nazik ol. Saygılı ol.

"Sizi kim gözetliyordu, *efendim*? Sesim bal dolu bir kaptan daha tatlıydı.

Etrafına bakmadı bile. "Bunu sana söyleyemem.

'Neden olmasın? Efendim?' 'Bu sizin iyiliğiniz için, inanın bana.

Tabii ki sana inanıyorum. Ağzınızdan çıkan bir kelimeden neden şüphe edeyim ki?

"Kim o? Sizi gözetlemesi için adam tutan bu adam kim?"

Bay Ambrose homurdandı. "Onu tanımlamak için "delikanlı" kelimesinin doğru isim olacağından emin değilim.

"Peki, onu nasıl tanımlarsınız? Tuzağa düşmedi.

"Yeterli bir deneme, Bay Linton. *İyi bir deneme* bile değil mi?"

"Neden bana söylemiyorsun?"

Kerim'e tekrar yan gözle baktım ama belli etmemeye çalışsa da o da en az benim kadar şaşkındı. O da bu gizemli adamın kim olduğunu bilmiyordu. Ve eğer Bay Ambrose'un kendi iyiliğimiz için söylememe motivasyonu Kerim için de geçerliyse...

Muhammed'in belindeki büyük kılıca bakarak ürperdim. Dünyada kim Kerim için bir tehdit olabilirdi ki? Kim kılıçlı, sakallı bir devden daha tehlikeli olabilirdi ki? Belki de bu konuyu fazla derinlemesine araştırmamalıydım. Belki de bu işin peşini bırakmak akıllıca olur.

Ama yine de, ne zaman bilge oldum ki? Öyle olsaydım, hayat çok sıkıcı olurdu.

'Kim olduğunu bilseydik ona karşı daha iyi korunabilirdik,' diye belirttim.

Dilini ısırp koparmayı tercih ettiğini görebiliyordum ama Kerim ağzını açtı.

"Öyle," dedi yavaş bir ses tonuyla, sanki her kelimeyi midesinden zorla çıkarmak zorundaymış gibi, "aslında haklı, *Sahib*.

"Hayır, yok. Bay Ambrose başını salladı.

Bir köşeyi döndük ve aniden tekrar ana salona açılan kapının önünde durduk. Bay Ambrose biz ona yetişene kadar orada bekledi. Bir heykel gibi sessiz ve hareketsiz duruyordu, kapıya bakıyordu, sanki orada başkaları için görünmez olan görüntüleri görebiliyormuş gibi. Yanına yaklaştık ama yine de kıpırdamadı. Belli ki -benden farklı olarak- artık efendisiyle tartışmaya niyeti olmayan Karim, kapıyı değiştirme ihtiyacı hissetti.

konu. Boğazını temizledi ve sordu: "Bay Simmons için bir bilet almalı mıyım, *Sahib*?

Bay Ambrose seğirdi, sanki bir trans halinden uyanır gibiydi. "Ne dediniz?

Bay Simmons'ın bileti. Londra dışına tren bileti. Satın alıp binadan çıkarken ona vereyim mi?

Bir an daha sessizlik oldu. Sonra Bay Ambrose başını salladı. "Bu binadan çıktıktan sonra bir gün içinde ölmüş olacak," dedi kesin bir ifadeyle. "Cesetlerin bilete ihtiyacı yoktur.

Solgunlaştım ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona baktım. "Öldü mü? Kekeledim. "Ama sen dedin ki...

"Oh, onu öldürmeyeceğim. Bana bakmak için döndü. Ağzında biraz farklı bir ifade vardı. Eğer yüz ifadesi diye bir şey olmadığını bilmeseydim, neredeyse... gaddar görüldüğünü söyleyebilirdim. "İhtiyacım olmayacak. Bana işverenin adını söyledi.

"Ve?

"Ve adamı tanıyorum. Bu binadan çıktıktan sonra Simmons'ın sadece birkaç saat ömrü kalır. Tekrar döndü ve kapıyı açtı. "Gördüğünüz gibi, mükemmel parayı boşa harcamak için hiçbir neden yok.

İşlevsiz İşten Çıkarma

Yaşamak için saatler. Yaşamak için sadece saatleri var.

Bay Ambrose'u merdivenlerden yukarı ve koridora kadar takip ederken, sakince söylenmiş bu cümle hâlâ zihnimde yankılanıyordu. Bay Stone'un selamını ancak zamanında fark edip karşılık verebildim.

Yaşamak için saatler. Sadece saatler.

Biri Simmons'ı uyarmalı mı? Bay Ambrose uyarmalı değil mi? Ama bunun olmayacağını gördüm. Adamın yaptıkları için Simmons'ı öldürmeyecekti ama onun hayatını kurtarmak için parmağını bile kıpırdatmayacaktı. Bunu sadece yüzüne bakarak bile anlayabilirdim.

"Bay Linton? Bay Ambrose'un sakın ve soğuk sesi beni düşüncelerimden uyandırdı. 'Bir dakikalığına ofisime gelin. Sizinle görüşmek istediğim bir iş meselesi var.

İş meselesi mi? Şimdi mi? Boğazını kesmek için ayarladığın adam ne olacak?

"Elbette, efendim. Gözlerimi devirerek onu ofisine kadar takip ettim. Bunun olacağını tahmin etmeliydim elbette.

Bilgi güçtür, zaman paradır, değil mi?

Bu inanılmaz önemli belgeyi kimin çaldığını bulduk. Sonra ne yapacağız? Kutlamak için bir gün izin mi alacağız? Hayır, Bay Ambrose ile olmaz. Halledilmesi gereken bir 'iş meselesi' var. Ve ondan sonra, muhtemelen bir başkası. Ve bir tane daha.

Ne yapacağımızı merak ediyordum. Bay Ambrose'un adını açıklamadığı bu adamın izini sürmeye mi başlayacaktık? Ama o zaman bana neden ihtiyacı vardı ki? Adını bilmediğim birini zor arardım. Soğan dolu bir çuvalla bile o kadar iyi değildim.

Bay Ambrose masasının arkasına oturdu. Ben de tam karşısındaki ziyaretçi koltuğuna oturdum. Ancak her zamanki gibi sadede gelmek yerine masanın üzerindeki tüm kağıtları düzgün yığınlar halinde düzenlemeye başladı.

Ne haltlar dönüyordu? Bay Ambrose, Bay Zaman Kurtar ya da Öl Ambrose, gerçekten de oyalanıyor muydu? Başka bir deyişle, paraya dönüştürülebilecek değerli anları boşa mı harcıyordu?

Öyleydi. Burada ciddi bir sorun vardı. Sorma isteğimi bastırmak için dilimi ısırardım. Bay Ambrose ancak son kâğıt parçası da olması gereken yere geldiğinde nihayet başını kaldırdı.

'Bir saat içinde buradan ayrılacaksınız. Stone size şimdiye kadar verdiğiniz hizmetler için ödeme yapacak ve sizi eve götürmesi için bir taksi çağırarak.

Kaşlarımı çattım. Bu da neydi böyle? "Ben... Ben anlamıyorum.

'Bu çok basit. İşveren-çalışan ilişkimiz bu vesileyle sona ermiştir. En kısa zamanda işten çıkarıldığınıza dair bir not alacaksınız. İyi günler, Bay Linton. Sizi alıkoymayayım.'

Tekrar yere baktı ve sanki ben orada değilmişim gibi önündeki dosyalardan birini okumaya başladı. Anlamak birkaç saniyemi aldı. Az önce ne yaptığını tam olarak anlamam. Anladığımda ellerim yumruk oldu.

"Sen... sen beni kovuyor musun?

"Gerçekten de öyleyim. Ya da daha doğrusu, çoktan yaptım. Yavaşça başını kaldırdı ve karanlık bakışlarını üzerime dikti. 'Görünüşe göre hâlâ buradasınız. Belki de beni anlamadınız. Görevden alındınız. Bu da gidebileceğin anlamına geliyor. Şimdi.

"Neden?" Gözlerimde kanlı bir nem hissettim. Hayır, hayır! *Onun* önünde ağlamayacaktım! Kızlar hakkında sahip olduğu her bir önyargıyı orada ve o anda haklı çıkarmayacaktım. Ben aşırı duygusal, aptal bir kadın değildim! Değildim! Değildim! "Bunu neden yapıyorsun? Neyi yanlış yaptım?"

Başını hafifçe eğdi. "Yanlış mı?

'Lanet olsun! Bir çalışanın ancak yanlış bir şey yaptığında işten çıkarılabileceği bir tür kural değil mi? Ben ne yaptım ki? Dosyalarınızı yeterince hızlı taşımadım mı? Sizin için yeterince erkek gibi giyinmedim mi? Çok mu yüksek sesle nefes aldım? Söyle bana Blast, *ben ne yaptım?*'

Başını salladı ama gözleri hareketle birlikte gitmedi. Üzerimde sabit kaldılar. Bakışları rahatsız ediciydi. Bu kadar sessiz bir konsantrasyonla dolu bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştım.

"Anlamıyorsunuz, Bay Linton. Yanlış bir şey yapmadınız." "Ne? Gözlerimdeki nemi taşmadan önce kırıştıtararak dışarı attım.

'O zaman sorun ne? Neden benden kurtulmaya çalışıyorsun?"

"Görmüyor musun? Masanın üzerindeki elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Sakin dış görünüşünün ardında bir fırtınanın kopmakta olduğunu görebiliyordum. Ama bu beni yıldırılmazdı. Bu işi bırakamazdım! Hem de şimdi. Baş beladayken ve tehlikeli biriyle karşı karşıyayken olmaz!

Ve ne zamandan beri onun neyle karşı karşıya olduğu konusunda endişelenmeye başladın?

Senin yeterince sorunun yok mu?

Hayır, yapmadım. Sorunlar eğlenceliydi. Sorunlar maceraydı. Ayrıca, o cimriden ilk maaş çekimi almadan ayrılırsam lanetlenirdim!

O cimri şimdi bana sanki para vermek yerine beni boğmak istiyormuş gibi bakıyordu. Çok alçak, kontrollü bir sesle şöyle dedi: 'Bay Linton... Ben pazarda teneke kutu satan sıradan bir işadımı değilim. Benim kendi imparatorluğum var ve dolayısıyla kendi casusluğumla uğraşmak ve kendi savaşlarımı vermek zorundayım, Bay Linton. Şu anda bir savaş yaklaşıyor.'

"Bir... savaş mı? Bir kağıt parçası için mi?"

Evet. Bir savaş. Muhtemelen şimdiye kadar savaşıklarımın en büyüğü. Senin çapraz ateşte kalmanı istemiyorum.'

"Neden? Sesim titriyordu. Lanet olası aptal, güvenilirmez sesim gerçekten titriyordu! "Sana ne bundan?"

Bir an için neredeyse yüzündeki bir kasın seğirdiğine inanacaktım. Ama hayır, kesinlikle yanılmışım.

"Ben... ben bir *kızın* tehlikede olmasına izin veremem," dedi çenesini kararlılıkla kaldırarak. 'Herhangi bir kızın. Bir beyefendi olarak onurum bunu yasaklıyor.

Olası tüm cevaplar arasında, bu benim için pek de iyi sonuçlanacak bir cevap değildi. Masanın üzerinden öne doğru eğildim, bakışlarım neredeyse onunla eşleşiyordu.

'Ben korunması gereken çaresiz bir bakire değilim! Ben özgür bir insanım ve ne istersem yapabilirim. Ve eğer işinizde kalmak istiyorsam, beni işten çıkarmanız için size bir sebep verene kadar işinizde *kalacağım*, *efendim*!

Bay Ambrose yavaşça parmaklarını sıktı ve açtı.

"Biliyor musunuz, Bay Linton, "Efendim" kelimesini öyle bir kullanıyorsunuz ki, kulağa şaşırtıcı bir şekilde "sefil şovenist solucan "ın eşanlamlısı gibi geliyor.

"Bunun nedenini merak ediyorum.

Birkaç dakika sessiz düşüncelere daldı. Kimse Bay Ambrose gibi sessizce kara kara düşünemezdi. Tüm ofisi boğulacak kadar yoğun, sessiz, sakın ve karanlık bir onaylamama duygusuyla dolduruyor gibiydi.

"Yani kendi özgür iradenle gitmeyecek misin?" diye sordu sonunda. "Hayır!"

"Siz, Bay Linton, aptal ve pervasızsınız.

"Gerçekten mi, Bay Ambrose?"

"Evet, Bay Linton.

Bunu yarım dakika daha süren sessiz bir dalgınlık izledi. Evet, son derece iyi kara kara düşünebilir ve uğursuz bakışlar da atabilirdi. Ama ben o kadar da kötü değildim.

kendim.

"Neden gitmiyorsun?" diye sordu.

"Nedenini biliyorsun. Bu benim kariyer yapmak ve bağımsız olmak için tek şansım.

İhtiyacınız olduğu anda sizi yalnız bırakmak istemiyorum.

Kuşkusuz o lanet düşünce oradaydı. Ama bunu yüksek sesle itiraf edemezdim. İçimden kendime bile itiraf edemedim.

"Öldürülebilirsin. Bu bir tehdit değildi. Bir uyarı bile değildi. Sadece bir gerçeğin ifadesiydi.

"Biliyorum, efendim. Cenaze masraflarımı karşılar mısınız?' 'Sen tamamen deli misin?

"Tamamen değil, hayır.

"O zaman hemen şimdi gitmelisin!"

"Gitmeyeceğim!"

'Seni buradan gönderebilirim,' diye tehdit etti. 'İkimiz de biliyoruz ki gerçekte "Bay Victor Linton" diye biri yok. Ne olduğunuzu ortaya çıkarabilir ve kolayca gitmenizi sağlayabilirim.

"Yapmayacağına söz vermiştin!"

Boğazından soğuk bir tıslama yükseldi. 'Hiç bu kadar kırmak istememiştin! Senin burada yerin yok. Hepsi sadece bir serap. Bir hayal. Senin delice bir hayalin.

Biraz daha öne eğildim ve ellerimi masasının üzerine koydum.

"Ne istiyorsun?" diye tısladım ona. 'Ne hayal ediyorsun?

Hiç sordum mu ya da eleştirmeye cüret ettim mi?

Soru onu hazırlıksız yakalamış gibiydi. Ağzı biraz açıldı. "Şey... hayır.

'O zaman bana hayallerimin delice olduğunu söylemeye cüret etme! Çünkü ben hayallerim için yaşıyorum!"

Yine sessizlik. Ama bu sefer derin düşüncelere dalmamıştı. Aksine, düşünüyordu. O da öyle. Bir süre düşündü - uzun bir süre. Sonunda, bu sefer sessizliği bozmam gerektiğine karar verdim.

"Soruma cevap vermediniz, efendim.

"Hangisine?

"Eğer ölürsem, cenaze masraflarını ödeyecek misiniz?

Bir an için parmaklarına baktı.

"Bilmiyorum. Bu bana ne kadar iyi hizmet ettiğine bağlı. Belki o zamana kadar bana yeterince para kazandırmış olursan, bunu düşünebilirim.

Yüzüme bir sırtıma yayıldı.

Bu sözünü tutacağın anlamına mı geliyor? Kalabilir miyim? Tehlikeye rağmen mi? Kız olmama rağmen mi?"

"Evet!" diye homurdandı. "Evet, kalabilirsin - ta ki," diye ekledi, "kendi özgür iradenle ayrılana kadar.

Sırtışım genişledi.

"Ha! Bu pek olası değil, efendim!"

Ellerini çözdü, parmaklarını dikkatle birbirine geçirdi ve tepeden bana baktı. "O kadar emin olma.

'Neden? Ne yapacaksın? Bana eskisinden iki kat fazla dosya mı taşıtacaksınız?

Elbette daha sonra gördüğümü sandığım şey hakkında yanılıyor olabilirdim. Daha sonra muhtemelen yanılmış olmam gerektiğini düşündüm. Belki de ağzının etrafında bir kas spazmı falan geçiriyordu. Ama bir an için ağzının köşelerinden biri gerçekten de gülümsemenin başlangıcında yukarı doğru seğirmiş gibi göründü.

"Aklımdaki tam olarak bu değildi, Bay Linton.

~~**~*~*

Harika hissediyordum. Kazanmıştım! Bay Arrogant-Stone-Face Ambrose'a karşı! Kendimi *gerçekten* harika hissediyordum - ta ki o akşam eve geldiğimde Sir Philip Wilkins'in tanıdık arabasının, yanında birkaç hizmetçiyle birlikte evimizin önünde durduğunu görene kadar.

Patlat!

Bunun ne anlama geldiğini hemen anladım. Wilkins daha önceki ziyaretlerinde Ella'yı görmeye yalnız geldiğinde, üstü açık küçük bir arabayla gelirdi. Bu büyük arabanın gelişinin tek bir anlamı olabilirdi: Bir balo. Üstelik sadece Ella'nın onunla birlikte katılmayacağı bir balo. Hayır. Hepimiz gidecektik.

Ben de dahil.

Ben! Ben! Bir balonun dehşetine ve tehlikelerine maruz kalan tatlı küçük ben!

Patlat, patlat, patlat! Bunu neden daha önce duymamıştım? Evet, geçen sefer bize bir son dakika daveti vermişti ama böyle bir şey olağan olmaktan çok uzaktı. Normalde balo davetiyeleri haftalar öncesinden verilirdi.

Bunu neden duymadım? Protestomu zamanında başlatabilir, Londra kanalizasyonuna saklanabilir ya da evi yakabilirdim!

Teyzemin kapıdan çıktığını gördüm. Tanrıya şükür Bufford Amca'nın pantolonunu çoktan değiştirmiştım, çünkü bir an sonra beni fark etti ve kendinden memnun bir gülümsemeyle bana baktı. Bir hanımefendinin, özellikle de kendi teyzesini tanımlamak için kullanmaması gerektiğinden emin olduğum çok kötü bir kelime ağzımdan kaçtı. Ama elimde değildi. Ne olduğunu anlamıştım. Tabii ya! O cadı bana balodan kasten bahsetmemişti, böylece balodan kaçmanın bir yolunu bulamayacaktım!

Bir an için kaçmayı düşündüm. Londra'nın karanlık sokaklarına kaçabilir ve geceyi bir köprünün altında geçirebilirdim, her yerde dans etmek isteyen insanların olduğu parlak ışıklı bir balo salonundan daha rahat olurdu. Başlangıç olarak kimse köprü altında ayağıma basmaya çalışmazdı. Ama sonra Ella'yı hatırladım ve kendimden utandım. Küçük kız kardeşimin Wilkins'ten kurtulmasına yardım etmenin bir yolunu bulacağıma dair kendime söz vermemiş miydim? Ve burada onunla ve onun istenmeyen hayranıyla birlikte baloya gitmekten kaçınıyordum.

Gitmem gerekiyordu! Onu Wilkins'in ilgisinden elimden geldiğince korumalıyım.

Böylece, sanki kıyametime doğru yürüyormuşum gibi hissederek, bir ayağımı diğerinin önüne koymaya başladım ve sonunda kapıya ulaştım.

"Ah, işte buradasın Lilly! Teyzem sadece teyzelere ve seri katillere ait olan sinsi bir gülümsemeyle gülümsedi. 'Biliyor musun? Leydi Metcalf'ın balosuna davet edildiğimizi söylemeyi kesinlikle unuttum.

Gözlerimi kapattım. Kaderim hayal ettiğimden de kötüydü.

"Leydi Metcalf? Fısıldadım, sesim boğmaca [kurbanlarının](#)^[34] mezara girmeden önceki son umutsuz ses denemelerini andırıyordu.

Aynen öyle. Sör Philip de hepimizi arabasıyla oraya götürecek kadar nazik. Bu harika değil mi, Lillian?"

"Bu konudaki duygularımı ifade edecek kelime bulmakta zorlanıyorum.

"Muhtemelen. Bana sertçe baktı. Birden sesi çok daha az duyulur oldu. tatlı ve daha çok bir generalinkine benziyordu. 'Yukarı çık ve giyin! Balo elbiseni senin için hazırladım ve beş dakika içinde seni burada bekleyeceğim.

"Bu kadar çabuk mu ayrılacağız?"

"Hayır. Ama sana göz kulak olmam gerekecek. Ve ayrılmadan önce sana söylemek istediğim birkaç şey var.

Oh-oh... Bu iyi olamaz.

Üstümü değiştirmek için aceleyle yukarı çıktım, bunu beş dakikadan kısa sürede yapmaya kararlıyım. Ne yazık ki Ella bana yardım etmek için orada değildi.

Balo elbisemi giymek için bir saat uğraştım. Tekrar aşağı indiğimde teyzem hiç de memnun görünmüyordu. Maria'nın salondan gelen yüksek kahkahasını ve bir kapının açıldığını duyabiliyordum.

"Geliyorlar. Teyzem beni kolumdan tutarak dışarı sürükledi ve hizmetçileri uzaklaştırdı. Beni arabanın arkasına çekti ve kendi boyuna kadar yükseldi.

"Dinle, kızım! Teğmen Ellingham'ı nasıl korkutmayı başardın bilmiyorum..."

İtiraz etmeye, onun kaybolmasıyla hiçbir ilgim olmadığını söylemeye başladım ama başınızı bir battaniyenin altına sokmak isteyeceğiniz o korkunç teyze bakışlarından biriyle beni susturdu.

"Onu nasıl korkutup kaçırdığınızı bilmiyorum," diye alçak sesle devam etti, "ama bahse girerim geçen gece Sir Philip'in balosunda sergilediğiniz korkunç davranışın aynısını sergilemekle olmuştur. Dans etmeyi reddetmek, gerçekten! Bu gece bunların hiçbiri olmayacak küçük hanım, ne nezaketsizliğiniz, ne aptallığınız, *hiçbir şey*! Gerçek bir beyefendinin kızı gibi davranacaksın, yoksa bana hesap vermek zorunda kalırsın.

"Ama bilerek yaramazlık yapmıyorum," dedim artan bir çaresizlikle. "Sadece... oluyor işte. Neyin hanımefendi davranışı olup olmadığına karar verme konusunda pek iyi değilim. Ne yapmalıyım?

"Bu çok kolay. Teyzem yelpazesini açtı ve deneysel bir şekilde salladı. "Yapmak istediğinin tam tersini yap, bir şey olmaz.

Bu sözün beni biraz fazla kızdırdığını söyleyebilir miyim? Ben *öyle* değildim.

Kötü davrandım, değil mi?

Öyle miydin?

Belki bazen. Canım istediğinde. Ki itiraf etmeliyim ki çoğu zaman öyleydi. Oh, patlat! Pekala. Teyzem ne isterse onu yapacaktım. Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirerek, yere yığılmadan olabildiğince derin bir reverans yaptım.

Elbette, Madam. Huzurunuzdan ayrılmama izin verir misiniz? Kız kardeşimi aramak istiyorum.'

Teyzem sanki kendi yeğenini değil de bir serabı görüyormuş ve duyuyormuş gibi gözlerini kırıştırdı.

"Pekala. Devam edin. Az önceki hiç de fena değildi. Hiç de fena değildi.

Tekrar reverans yaptım. 'Çok teşekkür ederim, Madam. Çok nazıksınız, Madam. İtaatkâr hizmetkârınız, Madam.' İki kez daha reverans yaparak

geri çekildim.

Arabanın diğer tarafında kız kardeşimle karşılaştım. Ne yazık ki yanlış kişiydi. Maria'ya güneş ışığı kadar parlak bir şekilde gülümsedim ve bir reverans daha yaptım.

'Sevgili kardeşim! Seni gördüğüme ne kadar sevindim. Sevgili, çok sevgili kız kardeşim Ella'yı nerede bulabileceğimi sorabilir miyim? Onunla konuşmak istiyorum, canım.'

Maria açık gözlerle parlak gülümsememe baktı, ağzı küçük bir 'o' oluşturdu.

"Amcanın Porto şarabından mı içiyordun?" diye sordu.

Keşke içseydim. Alkolü hiç denemedim, ama beyni uyuşturmak ve işkence deneyimlerinin acısını azaltmak için oldukça iyi olduğunu duymuştum

- Şu anda yaşadığım gibi.

'Aman Tanrım, hayır, sevgili kardeşim. Size böyle bir izlenimi ne vermiş olabilir? Ben asla böyle bir küstahlıkta bulunmam! Üstelik bir hanımefendi neden alkollü içki içmeyi düşünsün ki? Ne kadar tuhaf bir fikir, sevgili kardeşim.'

Tekrar gülümsedim ve tekrar reverans yaptım. Ve yine. Maria şaşkına dönmüştü. Vay canına, oyunculuk becerilerim harikaydı. Sahneye çıkmayı gerçekten düşünmeliydim.

"Şimdi yola çıkacağım ve sevgili Ella'yı, sevgili Maria'yı aramaya gideceğim.

Gülümsemem titreyip söndüğünde köşeyi zor dönmüştüm.

Patlat! Buna ayak uydurmak zor olurdu.

Wilkins'in kolunda evimizden çıkarken Ella'yla karşılaştım. Hemen gülümsememi geri aldım ve kendimi onun diğer tarafında konumlandırımdım. Evimizin hâlâ açık olan kapısından egzotik çiçeklerin kokusunu aldım.

"Yeni buketler mi? Ona alt tonda sordum. Ella geniş, yalvaran gözlerini bana çevirdi.

"Yarım düzine kadar! Bana dudaklarımın gül yapraklarına, saçlarımın ayçiçeklerine ve tenimin zambaklara benzediğini söyledi ve görünüşe göre her karşılaştırma yaptığında bana bol miktarda bitki örtüsü getirmenin gerekli olduğunu düşünüyor. Lütfen beni bırakma, Lill!"

Kolunu okşadım. "Merak etme. Ben buradayım.

Bir an için sessiz bir minnettarlıkla gözlerini kapadı. Bayılmaya hazır görünüyordu. Ve bu kez, endişesinin yanındaki adamın onunla isteği dışında evlenmek istemesiyle hiçbir ilgisi olmadığına bahse girmeye hazırdım. Britanya İmparatorluğu'nun bir şövalyesi onu kolundan tutmuş götürüyordu! Bu Ella'nın bayılması için yeterliydi.

Ben şahsen Britanya aristokrasisi hakkında pek iyi düşüncelere sahip değildim. Topraklarında dolaşıp sülün ve tilki avlamaktan başka yapacak daha iyi bir şeyleri yok gibiydi. Onları özlediğimden değil - bir keresinde Green Park'ta bir sülünle karşılaşmıştım ve bana çok nahoş bir şekilde, herkesin onu vurmak isteyeceği kadar ciyaklamıştı - ama yine de çok üretken bir kuş türü gibi görünmüyorlardı^[35]. Aristokrasiyi kastediyorum, sülünleri değil.

Hepimiz arabaya doğru yürüdük, Wilkins onun bir yanında yer alırken ben de diğer tarafa, onun yüzüne kolayca tokat atabilecek mesafeye sıkıştım. Uzun burnu ve aşırı büyük kulaklarıyla genç bir bayanı birdenbire baştan çıkaracak birine benzemiyordu ama yine de asla emin olamazdınız. Yakın olmak istedim, böylece ben bakmıyorken hızlıca ırzına geçemeyecekti.

"Pekala," dedi Sir Philip, genişçe gülümseyerek. "Ne kadar rahat, değil mi? Beyninde bir sorun olup olmadığını ilk kez merak etmiyordum.

Diğerleri de arkamızdan bindi, şoför arabanın kasasına atladı ve yola çıktık. Hızlı bir tempoyla Leydi Metcalf'ın evine doğru ilerlerken arabanın tekerlekleri kaldırım taşlarında takırdıyordu. Yolun ne kadar süreceğini bilmediğimi söylememe gerek yok sanırım. Orayı düzenli olarak ziyaret eden biri değildim.

İlk köşeyi dönmeden hemen önce arkama baktım ve komşumuzun evinin önünde duran bir figür gördüm. Bu mesafeden bile Edmund'un yüzündeki kederli ifadeyi görebiliyordum. Vay canına. Adamın durumu gerçekten kötüydü. Aşk denen bu şeyle hiçbir ilgim olmadığı ve hiçbir zaman da olmayacak kadar aptal olmadığım için çok mutluydum. Hiçbir zaman doğru şekilde yürümüyor gibiydi.

Ella aniden başını çevirip arkasına baktı ve ben de hızla tekrar öne dönerek yeni resmi top sırtışıma yüzüme sabitledim. Ayak uydurmak zordu. Uzaklarda kaybolan aşkına bakan Ella'nın yüzündeki ifade, sevgi dolu bir kız kardeşin kalbine saplanmış zehirli bir hançer gibiydi.

"Neye bakıyorsunuz Bayan Ella?" diye sordu lanet olası Wilkins, onun bakışlarını takip etmek için dönerek.

"Yok bir şey, yok bir şey," dedi aceleyle ve Tanrı'ya şükür tam o anda köşeyi döndük ve Edmund gözden kayboldu.

Wilkins gergin bir şekilde kıkırdadı ve tekrar arkasını dönerek, "Sizi temin ederim ki geride bırakacağımız herhangi bir şey, doğru gittiğimiz şeyin yarısı kadar bile ilginç değil," dedi.

"Gerçekten mi? Ella'nın sesi kibar ama öfkeliydi; gözlerinde inançsız bir aşk ışığı parlıyordu.

Anne öne doğru eğildi, merakı tavan yapmıştı. 'Leydi Metcalf'ın balosu o kadar görkemli mi olacak? Bizim bilmediğimiz bir şey mi biliyorsun?

"Hayır, balonun Londra'daki herhangi bir balo gibi olacağını sanıyorum, yine de Leydi Metcalf'ın konukseverliğini küçümsemek gibi bir niyetim yok.

"O zaman neden bahsediyorsun?

"Bağışlayın beni. Belli ki gizemli olmayı amaçlayan bir tavırla bize gülümsedi. Arabadakilerin çoğu için bu gerçekten de işe yaradı. "Kendimi daha açık ifade etmeliydim. Olağanüstü olan *neye* doğru gittiğimiz değil, *kime* doğru gittiğimizdir.

Şimdi kesinlikle Anne ve Maria'nın dikkatini çekmişti.

"Bu akşamki baloda özel önem taşıyan bir şahsiyetin bulunacağını mı anlamalıyız? Daha da öne eğilen Maria hiç vakit kaybetmeden asıl soruyu sordu: "Bir erkek mi?

"Evet, Bayan Maria.

İkizlerin gözleri parlıyordu ve Lisbeth'inkiler bile titriyor gibiydi. Benimkiler çaresizlik içinde kapandı. Ağızlarından çıkacak bir sonraki kelimenin ne olacağını biliyordum. Bir 'm' ile başlıyordu. Ondan sonraki de 'o' ile. Ve ondan sonraki... hmm... bir düşünüyüm... 's' ile.

"Evli mi bekar mı? Anne sordu. *Tahmin*

etmekte iyiyimdir, değil mi? "Bekar, sanırım.

Gözlerimi tekrar açıp baktım. Eğer ikizlerin gözleri daha önce parlıyorsa, şimdi alev alev yanıyordu. Avın kokusunu almışlardı ve ava hazırlanıyorlardı.

Maria kıkırdayarak, "Çok çekingen davranıyorsunuz Sör Philip," diye onu suçladı. "Bize bir ya da iki hecelik cevaplar veriyorsunuz.

Aslında dört ya da beş hece, Maria, ama kim sayıyor ki.

"Bu adamı bu kadar özel yapan ne?

"Evet, anlat bize! Onun nesi bu kadar özel?"

Sir Philip bir kaşını kaldırdı. "Londra şehrinin en zengin adamı olması dışında mı?

Az önce tekrar kapanmak üzere olan gözlerim ardına kadar açıldı. Kalp atışlarım hızlandı ve nefes alışım da hızlandı. Yüce Tanrım! Bunu en son duyduğum kişi şöyle demişti... hayır, bu olamaz! O olamazdı.

bir baloda, yapabilir mi? Baloda ne işi olabilir ki? Her türlü sosyal etkinlikten nefret ettiğini bana kendisi söylemişti!

Anne ve Maria'nın gözleri şimdi şenlik ateşi gibi parlıyordu. 'Peki ya adı? Tavırları? Görünüşü?'

Sör Philip gülümseyerek başını salladı.

"Hayır, hanımlar. Benden daha fazla bilgi alamayacaksınız. Bunun bir faydası olmaz. Ona inanılması için görülmesi gerekir.'

Aman Tanrım, bu o! Biliyorum! Bu o!

Yüce Tanrım, hayır! *Onunla* buluşacak mıydım? Elbiseyle mi? Ailem oradayken ve insanlar her yerde gülüp dans ederken? Ne diyecektim ki? Ne yapacaktım? Ve en önemlisi, *nereye saklanacaktım?*

İki Kez Şaşırdım

Leydi Metcalf'ın evine vardığımızda sinirden harap olmuşum. Mecazi anlamda bir enkazdan bahsetmiyordum. Kırık direkleri, çürüyen gövdesi ve kayıp topları olan eski bir İspanyol kalyonunu kastetmişim - ve muhtemelen kaptan kamarasında kaptanın çürüyen iskeleti vardı.

Patlat, patlat, patlat! Ne yapacağım ben? Tanrım bana yardım et, ne yapacağım?

Araba, Leydi Metcalf'ın evinin önündeki çakılların üzerinde gıcırdayarak durdu ve Wilkins, gözlerinde sanki kafasına ağır bir sopayla vurulmuş gibi bir ifadeyle küçük kız kardeşime doğru eğildi. Ya da belki aşık olmuştu.

"Bu gece çok güzel görünüyorsunuz, Bayan Ella.

"Teşekkür ederim, Sör Philip. Çok nazıksınız."

"Hayır, size gerçeklerden başka bir şey söylemiyorum. Güzelliğinizi daha da arttırmak için, bu gece bunu saçınıza takma onurunu bana bahşeder misiniz acaba?"

Arkasından tek bir beyaz gül çıkardı. Ella'nın rengi soldu. Aklından geçenleri bana kendisi anlatmış kadar net görebiliyordum: Adamın ilgisini, hatta hediyelerini kabul etmişti çünkü nezaket bunu gerektiriyordu. Ama açıkça onun sevgisini gösteren bir işaret takmak ve böylece bunu kabul etmek? İçinden bir sesin bunun Edmund'a, aşkına ihanet olacağını haykırdığını söyleyebilirdim.

Aptalca tabii. Bu bir ihanet değildi - sadece kırmızı bir çiçektir! Ama işte oradaydı.

"Ben... kendimi onurlandırılmış hissediyorum-" diye duraksayarak başladı.

"Ama sonra," diye araya girdi Sir Philip, "yeniden düşündüm. Belki bu çiçek saçınızın rengine daha çok yakışır diye düşündüm! Ve beyaz gülü bırakarak avuç içi kadar büyük bir ayçiçeği çıkardı. Ella'nın gözleri büyüdü.

"Ve sonra, Bayan Ella, yine düşündüm, hayır. Bunu kimse görmez. Güzelliğinizi en iyi şekilde göstermek için kontrasta ihtiyacımız var, hak ettiğiniz şey bu. Bu yüzden bunu getirdim." Ve kırmızı bir gül çıkardı. Belirsiz bir gülümsemeyle Ella'ya baktı. "Seçim yapamıyorum; hepsi çok güzel! Benim için bir tane seçebilir misin? Ya da sadece hepsini giymek mi? Bu

en basit çözüm olurdu. Ayçiçeğini buraya koyabiliriz, gülleri de-'

Yeterince duymuştum.

'Benim kız kardeşim bir hanımefendi, çiçek aranjmanı değil,' diye kestim sözünü hızlıca. 'Unutuyorsunuz efendim, dans etmek zorunda ve o güzel çiçekler saçlarından düşüp ayaklar altında ezilebilir. Bunu istemeyiz, değil mi?

"Oh... oh, sanırım haklısın. Şövalye, sopasıyla oynamasına izin verilmeyen küçük bir köpek yavrusu gibi üzgün görünüyordu ve bir an için neredeyse acıma gibi bir şey hissettim. Sonra canlandı. "Ama onları danstan sonra da giyebilir, ya da belki...

O cümlesini tamamlayamadan Ella'yı arabadan çıkardım. Diğerleri çoktan dışarı çıkmış, selam veren, paltoları alan ve kapıları açan hizmetkârların ilgisinin tadını çıkarıyorlardı ki bu bizim evimizde çok nadiren olan bir şeydi.

"Çabuk, çabuk, ceketimi al!" "Sen oradaki! Kapıyı aç!"

İçimi çektim, ikiz kardeşlerimin seslerini bastırmaya çalıştım. Evde Leadfield size kapıyı açana kadar beklemek isteseniz muhtemelen yaşlılıktan öldürdünüz ve paltonuzu almasını isteseniz ağırlığın altında ezilirdi. Dolayısıyla bu, özellikle Anne ve Maria için çok hoş bir değişiklikti.

Vızıldayan hizmetkârlar sürüsü bize Leydi Metcalf'ın çoktan bizi beklediği balo salonuna kadar eşlik etti. Endişeyle etrafıma bakındım. Ama görmekten korktuğum zayıf, karanlık figür görünürde yoktu. Sadece Leydi Metcalf vardı.

"Ah! Bayan Brank! Bayan Linton, Bayan Linton, Bayan Linton, Bayan Linton, Bayan Linton ve Bayan Linton! Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Gelebildiğinize çok sevindim.'

Etkilendiğimi söylemeliyim. Leydi Metcalf'ın gülümsemesi benimkinden bile daha sahteydi ve profesyonel bir politikacı gibi yalan söylüyordu. Ama sonra, babası Dışişleri Bakanı olmuştu, yani belki de aileden geliyordu.

"Leydi Metcalf," diye seslendi teyzem. 'Davetinizi aldığımızda çok heyecanlandım. Daha önce bizi şenliklerinize dahil etmeye tenezzül etmediğinizi düşünürsek, bu çok hoş bir davranıştı.

Ahh! Bunun nereye varacağını görebiliyordum. Zehirli dumanlar iki yaşlı kadının arasında havada asılı kalmıştı bile.

"Kendimi tutamadım," diye mırıldandı Leydi Metcalf. 'Sör Philip çok hevesliydi. Ben de Londra'nın en iyi genç adamlarından birinin ilgisini çekecek kadar şanslı olan bu genç bayanı... şey... üzücü sosyal konumuna rağmen davet etmek zorundaydım.

Eğer bakışlar öldürebilseydi, Leydi Metcalf o anda duvarda kırmızı bir leke olurdu ve teyzem Jack Robinson'dan daha hızlı bir şekilde Codbath Fields Hapishanesi'ne götürülürdü. Ne yazık ki bakışlar öldürmüyordu ve teyzem özgür bir kadın olarak kaldı.

Leydi Metcalf'a reverans yaparken bana 'Unutma,' diye tısladı. "Terbiyeli ol!

Bu çok uzun bir gece olacaktı. Ve *o da* orada olacaktı!

~~**~*~*

Genç adam adımlarında canlılıkla bana yaklaştı. Parlak bir yelek giymişti, iliğinde bir karanfil vardı ve yakışıklı yüzünde parlak, kendinden emin bir gülümseme vardı. Ondan hemen hoşlanmadım.

"Bayan Linton?" Derinden eğildi. "Bu dans için bana elinizi verme onurunu bahşeder misiniz?

Ben de ona yüz kat daha parlak bir şekilde gülümsedim. 'Elbette! *Sizinle* dans etmeyi nasıl reddedebilirim, efendim?"

Keşke adını hatırlayabilseydim de seni cinayet kurbanları listeme koyabilseydim...

"Teşekkür ederim, hanımefendi.

Parmaklarını uzatarak benimkilere doladı. Şok! Onunla dans etmeyi kabul ettiğimi biliyordum ama bu bana gerçekten dokunması gerektiği anlamına mı geliyordu? Yüzümdeki sahte gülümsemeyi korumak için çok çalışarak kendimi dans pistine bıraktım. Kalabalığın kenarından Anne ve Maria'nın beni kuşkuyla süzdüklerini görebiliyordum. Ben de onlara gülümsedim. Bu gece gülümseme gecesi! Ahh!

Quadrille'in^[36] ilk notaları başladığında, genç adam kollarını bana doladı ve beni dans pistinde itmeye başladı. Sanırım resmi olarak buna dümen kırmak deniyor, ancak bu kelime dümen kıranın ne yaptığını bildiğini ima ediyor, oysa dans partnerim belli ki bilmiyordu.

"Dans hoşuna gidiyor mu?" diye sordu neşeli bir gülümsemeyle.

Daha da neşeli bir gülümsemeyle 'Evet, tabii ki' diye cevap verdim.

Lanet olsun sana! Cehennem'in öfkesi seni pandemonium'a kadar kovalasın ve geri getirsin!

'Ben de. Ne harika bir balo.'

"Oh evet. Çok harika."

Ve gözlerini oymak harika olurdu! Evet, kesinlikle gözlerinizi oymalı, turşusunu kurmalı ve kahvaltıda yemeliler!

Adamcağızı yakasından tutup kendisinin 'yönlendirilmesinden' ne kadar hoşlandığını görmeyi çok isterdim ama teyzem izliyordu. Bu yüzden yüzüm acıyana kadar gülümsedim ve sadece arada sırada partnerimin ayağına basmaya çalıştım. Sonunda çember eteklerin bir avantajını keşfetmiştim: kimse topuklarımın ne yaptığını göremiyordu. Teyzem bile.

Partner üstüne partnerle dans ettim. Çoğu aslında oldukça iyi dansçıydı ve öyle olanlar da ayakları hala sağlam ve bendeniz hakkında sinir bozucu derecede iyi fikirlere sahip olarak oradan ayrıldılar. Geçerken birinin şöyle dediğini duydum: '... ve şu Lilly Linton... ne kadar hoş, sessiz, çekici bir kız. Her zaman ıslık ıslık gülümsüyor, geceyi gerçekten aydınlatıyor. Ve çok...'

Neyse ki o sırada ortağım tarafından süpürülmüştüm, bu yüzden sahte başarılarımı daha fazla duymak zorunda kalmadım. Yine de teyzemin haklı olduğunu biliyordum. Sorulan her soruya "Evet, efendim, elbette, efendim," deyip güzelce gülümsersen, daha önce beni gördüklerinde ters yöne koşacak olan beyler birdenbire bu lanet olası büyüleyici yeni Lilly'den hoşlanmaya başladılar. Bu durum bende kusmak için bir şemsiye standı bulma isteği uyandırdı.

Tüm bu rol yapma çabaları ciddi bir konsantrasyon gerektiriyordu. Yine de Wilkins'in bu gece bizi tanıştırmaya söz verdiği özel konuğu unutmama yetmedi. Gözlerim sürekli olarak balo salonunda Bay Rikkard Ambrose'a dair bir iz aradı. Hiç bulamadılar. Endişem her geçen dakika artıyordu.

Sorun nedir? O neden burada değil? Ya da... belki de buradadır! Belki de beni izliyor, elbiseme, yelpazeme ve "kadın!" diye bağırان diğer eşyalarımın soğuk soğuk bakıyor, her geçen dakika ofisindeki kızdan kurtulmaya daha da kararlı hale geliyor!

Bu fikir aklıma ilk düştüğü andan itibaren, sanki arkamda duruyormuş ve soğuk bakışları kafamın arkasını deliyormuş gibi kafamın arkasında bir kaşıntı hissettim - tabii ki bu bir saçmalıktı çünkü quadrille dansı yapıyordum, yani odanın etrafında sürekli dönüyordum ve her şeyi görüyordum.

Kahretsin! O burada olamaz! Ve eğer sürekli dönüyorsam kesinlikle beni arkamdan izliyor olamaz!

Yine de Bay Rikkard lanet olası Ambrose için üç dans boyunca endişelendim! Ancak birkaç adım ötede dans eden Wilkins ve Ella'yı gördüğümde bu gece başka endişelerim de olduğunu hatırladım. İçime bir pişmanlık ateşi düştü. O an için küçük kız kardeşimi Wilkins'in abartılı ilgisinden korumayı tamamen unutmuştum.

Eğer balo salonunun zemininde Wilkins'in atılabileceği bir delik açmayacaksam, onlar dans ederken hiçbir şey yapamazdım. Daha sonra kendi kendime, kadınlık tarihinin en sadık tamponu olacağıma yemin ettim.

Ama nazik kız kardeş planlarım acımasızca suya düştü. Dans bittiğinde ve ben partnerimden ayrılıp kız kardeşimin yanına koştuğumda, şeytani çiçek sunucusu hiçbir yerde görünmüyordu.

"Sör Philip nerede? Ben sordum.

"Bilmiyorum. Gözlerini kapatan Ella içini çekti ve omzuma yaslandı. Ben de ona izin verdim. Aslında kardeşçe bir tampon görevi görmeye gelmişim ama bir destek sütunu olarak da işe yarayabilirdim. 'Biri ona bir şey söyledi ve o da izin istedi. Dürüst olmak gerekirse, umurumda değil. Tek umursadığım şimdilik gitmiş olması. Oh Lill!'

Gözleri tekrar açıldı ve bana yalvarırcasına bakarken gözlerindeki nemin parladığını gördüm. "Ne yapmalıyım? Tanrı aşkına ne yapmalıyım?"

Tam ona cevap vermek üzereydim ki (çok zekice bir cevap olurdu!) Sir Philip etrafımızdaki kalabalığın arasından yüzünde hevesli bir gülümsemeyle belirdi. Ella için yanında getirdiği ayçiçeğinin, yeşil ve kırmızı yeleğiyle oldukça uyumlu bir şekilde iliğinden dışarı çıktığını fark ettim.

'Sevgili Bayan Ella... oh, Bayan Lilian, siz de mi buradasınız? Ne kadar harika! Ailenizin geri kalanı nerede? Ah, işte!'

Onlara hevesle el salladı ve onlar da onun neden bu kadar heyecanlandığını görmek için geldiler. Aklıma bir fikir gelmeye başlamıştı ve midemde karanlık bir korku çukurunun açıldığını hissettim.

"Sorun nedir, Sör Philip? Maria nefes nefese sordu - belki de gereğinden biraz daha fazla nefes nefese. "Bir sorun mu var?"

"Tam tersine, canım, doğru olan bir şey var. Hepimize gülümsedi. "Size bu gece burada olacak özel konuktan bahsetmişim, hatırlıyor musunuz?"

Hepsi başını salladı. Midemdeki kara çukur giderek büyüdü. Dizlerim titredi.

"Evet, elbette hatırlıyoruz. Anne'in gözleri kocaman olmuştu. "Yani...

'...O burada!' Sir Philip zaferle sözlerini tamamladı. 'Az önce ona rastladım. Onu birkaç yıldır tanıyorum ve eminim benim için değerli zamanından birkaç dakikasını feda edecektir. Hanımlar, sizi Britanya İmparatorluğu'nun en varlıklı ve seçkin şahsiyetlerinden biriyle tanıştırmaktan memnuniyet duyacağım.

Boğazımı temizledim. "Um... gerçekten böyle bir adamın değerli zamanını harcamamız gerektiğini düşünüyor musunuz? Temkinli bir şekilde geriye doğru çekilmeye başladım. Maria bana zehirli bir bakış fırlattı. Görünüşe göre, bu güçlü ve gizemli adamın kalbini fethetmeye çoktan karar vermişti.

Sevgili kardeşim, keşke bilseydin.

'Eminim hepinizle tanıştığına çok memnun olacaktır. Gelin, gelin. Daha fazla uzatmadan Wilkins beni ve Ella'yı elimizden tutup balo salonunun pencereli ön tarafına doğru götürmeye başladı. Sınırsız coşkusuyla topuklarımı yere vurduğumu fark etmedi bile ve beni balo salonuna sürüklemek zorunda kaldı.

Lanet olsun! Bırakın beni! Onu görmek istemiyorum! Göremem! Elbiseyle olmaz! O... Kahretsin, ne yapacağını bilmiyorum, ama bir şey yapacak!

Ama çiçek takıntısı olan ot gibi bir adam için Sir Philip şaşırtıcı derecede güçlüydü. Direnmeme rağmen, ileri doğru çekildim.

Diğerleri o kadar isteksiz değildi. Lisbeth, Anne ve Maria kıkırdıyor ve birbirleriyle fısıldaşıyorlardı. Ella ve Gertrude bile bir parça heyecan gösterdiler. Ve teyzeme gelince... neredeyse patlayacaktı! Göz bebekleri yerine gözlerinde altın paralar parlıyordu.

"Lütfen, Sör Philip..." Elimi onun elinden çekmeye çalıştım. 'Böyle büyük bir adamla tanıştığım için utanırım.

'Saçmalık. Neden yapasın ki?'

Çünkü senin aksine ben onun mahzeninde neyi zincirlediğini biliyorum!

'Çünkü... çünkü ben çok mütevazı bir insanım, işte bu yüzden! Ve çok utangaç!'

Başını bana doğru çeviren Ella, saf bir inanmazlıkla bana baktı. Neredeyse nereye gittiğine bakmayı unutmuş ve kendi elbisesinin eteğine takılıp düşmüştü. Sanırım onu suçlayamazdım. Ne de olsa o benim kız kardeşimdi ve beni iyi tanıyordu.

"Eğer tek neden buysa, endişelenmenize gerek yok," diye beni temin etti Sir Philip. "Arkadaşımın tavırları son derece mütevazı ve çekicidir.

Ne?

Bu açıklama beni o kadar şaşırttı ki bir an için mücadele etmeyi bıraktım ve şövalye römorkörüm beni yolun geri kalanına sürüklemeyi başardı.

Sıkışık bir grup insanın yanına vardık. Çoğunluğu erkekti - o güne kadar gördüğüm en pahalı giyimli erkeklerdi, gece yarısı siyahı fraklar ve altın işlemeli parlak yelekler giymişlerdi. Göremediğimiz birinin etrafında toplanmış, heyecanla konuşuyorlardı.

Son bir kez elimi çekiştirdim, umutsuzca uzaklaşmaya çalıştım. Ama o lanet Wilkins elimi sıkıca tuttu. Kaçış yoktu.

Wilkins yolu kesen adamlardan birinin omzuna dokundu.

"Bir dakikalığına kenara çekilebilir misiniz lütfen?"

Hayır! Hayır! Nazik olma! Kaba ol! Kaba ol, lütfen! Küstah ol ve olduğun yerde kal!

"Bu hanımları saygıdeğer dostumla tanıştırmak istiyorum.

Hayır! Lanet olsun, hayır!

İçimden yalvarmama rağmen, önümüzdeki adamlar ayrıldı. Aralarından başka bir adam çıktı. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıttım. Zayıf ve uzun boyluydu, tıpkı Bay Ambrose gibi - ama bu adamın işverenimle karıştırılmasına imkân yoktu. Zarif dalgalar halinde geriye taranmış uzun sarı saçları, hafif kıvrımlı, şahine benzer bir burnu ve açık, çelik mavisi gözleri vardı.

Tüm bunlar sahte olsa ve bu davetkâr dış görünüşün altında bir yerlerde burada bulmayı umduğum düşünceli benlik gizlense bile, bu adamın Bay Ambrose'tan başka biri olduğunu kesin olarak gösteren bir özellik vardı: yüzünde geniş, davetkâr bir gülümseme vardı.

'Ah, iyi akşamlar Wilkins. Sizi tekrar görmek ne büyük bir zevk. Sarışın adam Ella'nın hayranını selamladı, o da onu selamladı. "Yanınızda getirdiğiniz bu güzel hanımların kim olduğunu sorabilir miyim?"

Onun sesi de Bay Ambrose'unkine hiç benzemiyordu. Kalabalıkları harekete geçirebilen bir konuşmacı ya da sadece sesiyle bile erkekleri peşinden savaşa gitmeye ikna edebilen genç, atılgan bir general gibi yumuşak ve etkileyici bir sesi vardı. Nedense yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Elbette, nerede benim görgüm? Wilkins sırayla bizi işaret edebilmek için elimi bıraktı. 'Lord Dalglish, Bayan Brank, Bayan Linton, Bayan Linton, Bayan Linton, Bayan Linton, Bayan Linton ve Bayan Linton'ı takdim edebilir miyim? Hanımlar, bu Lord Daniel Eugene Dalglish.'

Her birimizi sırayla, yavaş ve zarif bir şekilde selamladı.

"Büyülendim. Bu baloda beni böyle büyüleyici bir arkadaşlığın beklediğini kim bilebilirdi ki?

Wilkins'in bizi onunla tanıştırması ve bunun tam tersinin olmaması dikkatimden kaçmamıştı. Normalde erkekler kadınlarla tanıştırılırdı. Bunun tersinin yapılması için, erkeğin herhangi bir kadından on kat daha önemli olduğunun varsayılması gerekir.

Sıradan bir adam olsaydı, bu beni öfke krizine sokardı. Ancak Lord Dalglish bana doğru eğildiğinde ve bir an için çelik mavisi bakışlarıyla karşılaştığımda, onun sıradan bir adam olmadığından şüphe duymadım.

Onda bir aura, yüceliği çağrıştıran bir varlık vardı. Sanki o çelik mavisi gözler vücudumdaki her kemiği analiz edebilir ve ruhumun en karanlık köşelerine bakabilirmiş gibi hissediyordum. Tabii ki bu tamamen saçmalıktı. Ruhumun karanlık köşeleri falan yoktu! Var mıydı?

Hedefine daha yakın olmak için beni yolumdan iten sevgili kız kardeşim Maria tarafından ruhumun tefekküründen koparıldım.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Lordum. Söyler misiniz, şehirdeki pek çok baloya sık sık katılmama rağmen nasıl oldu da sizinle tanışma zevkine erişemedim? Sizin gibi büyük bir lord her balonun can damarı ve ruhu olmalı.

Bravo, Maria, bravo! Onu gerçekten takdir etmek zorundaydım. Adamı pohpohlamış, kendini onun sonsuz aşkının değerli bir nesnesi olarak göstermiş, bilgi almak için balık avlamış ve tekrar pohpohlamıştı, üstelik bunların hepsini tek bir cümlede yapmıştı. Balığı nasıl yakalayacağını gerçekten biliyordu. Sadece bu balığın onun ağları için biraz fazla büyük olacağından şüpheleniyordum.

Lord Dalglish hafif, hoş bir kahkaha attı. 'Bu konu kolayca açıklanabilir, Bayan Linton. Sizi temin ederim ki ben münzevi ya da toplumdan dışlanmış biri değilim. Aslında uzun bir süredir kolonilerdeki çeşitli işlerle uğraştığım için metropolden, hatta İngiltere'den uzaktayım. Özür dilercesine omuz silkti ve belki de bir peri kraliçesini bile büyüleyebilecek kadar büyüleyici bir gülümseme takındı. "Burada neleri kaçırdığımı düşününce çok talihsiz bir durumdu.

Kız kardeşim bir peri kraliçesi değildi. Bir umudu yoktu.

"Ah, Lord Dalglish," diye fısıldamayı başardı.

"Sizi geri getiren nedir? Sir Philip bilmek istedi. "Dışarıda seni bir ömür boyu meşgul edecek kadar çok şey olduğunu sanıyordum.

Sorgulayan bakışlarımızı görünce gülümseyerek ekledi: "Lord Dalglish, Doğu Hindistan Şirketi'nin ana hissedarındır.

Maria'nın gözleri parladı. Daha önce bu adamı kendisi için kapmaya kararlı değilse bile, şimdi kararlıydı. Anne de benzer duygular yaşıyor gibiydi. Söylemeliyim ki, ben de oldukça şaşırmıştım.

Doğu Hindistan Şirketi... Böyle bir holding, kendi ordusu ve devlet aygıtıyla birlikte Hindistan alt kıtasının çoğuna sahipken ve yönetirken sadece bir 'şirket' olarak anılmayı hak ediyor muydu? Eğer bu adam gerçekten Doğu Hindistan Şirketi'nin başındaysa, taç giymeden krala en yakın kişiydi.

"Sizi geri getiren nedir? Sir Philip soruyu tekrarladı.

Bir an için, sadece bir an için, Lord Dalglish'in yüzündeki gülümseme titredi. Neredeyse kısa bir süre önce bana olanlara benziyordu. Ama bu pek olası değildi, değil mi? Lord Dalglish'in sadece gülümsüyormuş gibi yapması için ne gibi bir sebebi olabilirdi ki?

"Oh, önemli bir şey değil," dedi yumuşak bir sesle. 'Sadece eski bir dostumla yarım kalmış bir işim var. Bitirmemiz gereken bir satranç oyunu var.

Kaşlarımı çattım.

"İngiltere'ye geldiniz, binlerce kilometre yol kat ettiniz... sadece bir satranç oyununu bitirmek için mi?

Başını bana doğru çevirerek gülümsemesini bir kademe daha artırdı. Ama çelik mavisi gözleri soğukkanlı ve değerlendirci bakışlarını kaybetmedi. Vay canına, numara *yapıyordu*! Benden çok daha inandırıcıydı ama numara yapıyordu.

"Bir bakıma öyle," dedi başını sallayarak. "Yine de gerçek tahta ya da tahtadan yapılmış figürler kullanamayız.

Kaşlarım çatıldı. "Beni kaybettiniz, Lord Hazretleri.

"Merak etmeyin. Seni her zaman yeniden bulabilirim.

Başını çevirdi ve kız kardeşini geçme fırsatını kaçırmayan Anne ile hafif, çapkın bir sohbe başladı. Orada öylece durup başımı salladım. Bu adam... rahatsız ediciydi. Saldırgan görünmeden idare edebildiğim anda, kendimi dışarı attım. Ondan uzaklaşmak istiyordum. Yanında olmak istemeyeceğim kadar büyüleyici biriydi. Yalnız kalmak istiyordum - belki sessiz bir içecek masası ve bir çikolata bulabilirdim. Ella'yı elinden tutup kendimle birlikte çekmeye başladım.

"Gel! Fısıldadım. "Kendimizi göstermenin zamanı geldi!"

Bana minnettar bir bakış fırlattı ve sürüklenip götürülmesine izin verdi. Tek başına o lanet Wilkins'ten kaçmaya asla cesaret edemezdi. Ama kız kardeşi tarafından zorla götürüldüğünde, bunun üstesinden gelebilirdi.

"İçecek masalarının nerede olduğunu görebiliyor musunuz?"

Ayak parmaklarımın ucunda durarak, yolumuzu kesen gece kıyafetli insanlardan oluşan ormanda güvenli bir rota belirlemeye çalıştım. Ama işe yaramadı. Bir gruptan ayrılır ayrılmaz bir diğeri tarafından yutuluyor ve dostane seslerle karşılanıyorduk.

Kahretsin! Herkese kaba davrandığım ve gülümsemek yerine kaşlarımı çatıttığım zamanlarda her şey çok daha kolaydı. O zamanlar kimse bana ikinci bir bakış bile atmazdı.

Oh iyi, eski güzel günler...

"Bayan Linton! Ve bir başka Bayan Linton," dedi kocaman ağda bıyıklı bir beyefendi bizi selamlayarak. Hayatım boyunca onun adını hatırlayamadım. 'Merhaba ve hoş geldiniz. Küçük grubumuza katılın.

"Oh hayır," dedi başka bir beyefendi. 'Eminim *hanımlar* konuşma konumuzu dinlemek istemezler.

"Saçmalık," diye çıkıştı A Beyefendi. 'Bunlar modern, hanımefendi olmayan kadınlar değil. Bu genç hanımla ben de dans ettim,' başını bana doğru eğdi, 'tam bir cazibe ve alçakgönüllülük örneği idi.

Ne kadar nazıksın. Sen de kibir ve aptallığın örneği idin.

"Teşekkür ederim efendim," dedim reverans yaparak. "Sormama izin verirseniz, biz gelmeden önce ne hakkında konuşuyordunuz?"

Beyefendi A daha yakına eğildi ve arkadaşı da öyle yaptı. 'Şimdi, normalde herhangi bir hanımefendinin yanında bundan bahsetmezdim. Ama ikinizin de mantıklı, ağırbaşlı ve iyi yetiştirilmiş genç kızlar olduğunuzu görebiliyorum. Yani sorun yok.

İtiraf etmeliyim ki ilgimi çekmişti. Benim gibi bir insanın bilmemesi gereken şeyleri bilmek her zaman ilgimi çekmiştir.

"Devam et," diye cesaretlendirdim.

"Gelecek Çarşamba ne olacağını biliyor musun? Beyefendi A fısıldadı.

"Hayır. Ne, efendim?"

'Bu saçma sapan şey hakkında bir toplantı yapılacak.

kadınların oy hakkı.

"Gerçekten mi, efendim?"

"Evet. Basınla bağlantıları olan birkaç nüfuzlu beyefendi, Hyde Park'taki Speaker's Corner'da sempatik akademisyenler ve bilim adamlarıyla bir araya gelecek ve bu saçmalığa kesin olarak bir son vermeye çalışacaklar.

"Gerçekten mi?

"Ah, evet. Beyefendi B ciddiyetle başını salladı. "Düşünün hanımlar, kendilerine kadın diyen ve *siyasette karar almak* isteyen çılgın yaratıklar var!

Başımı ciddiyetle salladım. 'Şaka mı yapıyorsun? Böyle kişiler gerçekten var olabilir mi?

Ella gözlerini kocaman açarak bana baktı. Sonra gözlerini kırıştırdı ve hızla adamlara döndü. "Bana gelince," diye söze girdi alçakgönüllülükle, "politikayı inanılmaz derecede karmaşık buluyorum. Onlarla uğraşmak zorunda olmadığım için çok memnunum.

Beyefendi B enerjik bir şekilde başını salladı ve Ella'ya gülümsedi. 'Kesinlikle! Ben de tam olarak bundan bahsediyordum. Tıpkı arkadaşımın dediği gibi, dünyadaki Tanrı vergisi yerlerini bilen duyarlı genç kızlar olduğunuzu görebiliyorum. O yüzden bu konuda kimseye bir şey söylemeyin, olur mu?" Bize babacan bir gülümseme takındı. "Bu bizim küçük sırrımız olarak kalacak.

Ona parlak bir şekilde gülümsedim "Yani biri bunu öğrenirse kötü mü olur?

"Ah evet. Beyefendi B güçlü bir şekilde başını salladı. 'Eğer o cehennemlik kadın hakları savunucuları bunu öğrenirlerse, toplantıyı kendi çılgın mesajlarını yaymak için kullanabilirler.

"Ah, anlıyorum. Akli başında her insan böyle bir şeyin asla gerçekleşmemesi gerektiğini görebilir.

"Kesinlikle," diye söze girdi A Beyefendi yeniden. 'Kadınların beyinleri siyaset için yeterince büyük değil.

"Ayrıca," diye ekledi Beyefendi B, "erkeklerin sahip olduğu şiddet potansiyeline sahip değiller ve bu da tüm istikrarlı siyasi sistemlerin temelini oluşturuyor; bu gerçeği Parlamento'da pek çok kez dile getirdim.

Gözlerim Beyefendi B'ye kaydı.

"Yani bu fikri ortaya atan *sizdiniz*, öyle mi?

"Evet, gerçekten. Gururla başını salladı. "Neden, kadınların savunmasızlığı hakkındaki teorilerimi duydun mu?

"Öyle de diyebilirsin..." Gözlerim sonsuz derecede kısıldı. Fark etmedi. 'Merak ediyorum efendim, acaba bu yan odaya geçip

bana beş dakika ver. Teorilerinizle ilgili olarak size göstermek istediğim önemli bir şey var.

"Elbette. Önden buyurun, bayan."

Beş dakika sonra balo salonuna tekrar girdim, saçlarım biraz dağılmıştı ama onun dışında gayet iyiydim. Ella beni bekliyordu.

"Sizinle gelen beyefendi nerede?" diye sordu.

"Arka kapıdan çıkmak için ani bir istek duydu. Az önce çıktığım yan odayı işaret ettim, ağzımın bir köşesinde bir gülümseme belirdi. "Sanırım içerideki bir şey onu biraz korkutmuş olabilir.

Gülümsemem genişledi. Artık tek eksik muzaffer savaşçı için bir ziyafetti! Çok uzakta olmayan bir yerde, üzerinde çikolata olabilecek kahverengi bir şey olan bir içecek masası gördüm. Nefis!

"Gel," dedim Ella'yı elinden tutarak. 'Yapabiliriz...'

'Bayan Linton? Bayan Lilly Linton?'

Döndüm ve kaskatı kesildim. Karşımda Lord Daniel Eugene Dalglish'ten başkası durmuyordu ve sanki imparatorluğuna eklenecek başka bir kıtaymışım gibi bana gülümsüyordu.

"Bayan Lilly, değil mi? Gülümsemesinin çekicilik faktörü bir iki seviye daha yükseldi. "Korkarım tüm bu güzel Linton'ları karıştırmış olabilirim.

"Evet, şey... evet," diye mırıldandım. "Benim adım Lilly.

"Pekâlâ, Bayan Lilly. Bir sonraki dansı bana lütfeder misiniz?"

Beni bir tüyle yere serebilirdin. Bir parça tüy de muhtemelen sopa olarak yeterli olurdu. Orada öylece durdum, dilsiz, ona bakıyordum.

"Lill? Lill!"

Biri kolumu çeğiştiriyor ve kulağıma fısıldıyordu. 'Lill, cevap ver ona! Tanrı aşkına, lütfen cevap ver ona!

Kim... oh evet. Ella. Kız kardeşimin adıydı, değil mi? Lord Dalglish. Dans ediyor. Cehennem bıyıkları! Gerçekten onunla dans etmemi mi istedi? Koca bir kıtanın sahibi *benimle* dans etmek mi istedi? Bu dünyada bir şeyler ters gidiyordu!

Bir yerlerden benimkine çok benzeyen bir ses duydum: 'Elbette Lord Dalglish. Sizinle dans etmeyi çok isterim.'

Bir el benimkini kavradı. Sert ama pürüzsüzdü. Hiç el işi yapmamış bir aristokratın derisi. Sanki bir rüyada ya da belki bir kâbustaymışım gibi,

Lord Dalgliesh beni küçük, zarif adımlarla dans pistine götürdü.

Etrafımızdaki sesleri duydum: sesler kesiliyor, sonra fısıldaşmalar, teyzemin yere çarpan çenesinin takırtısı. Ama hiçbirini görmedim. Sadece kendi ayaklarımı gördüm ve düşündüm: *Yarım dakika içinde bunların dans etmeye başlaması gerekecek.*

Sonra müzik başladı. Lord Dalgliesh elimi kavradı ve birdenbire birbirimizin etrafında olağanüstü bir zarafetle dönmeye başladık. Elimi çekiştiriyor, beni bir o yana bir bu yana savuruyordu, benim bir şey yapamayacağım kadar hızlıydı.

Ha! Dans pistindeki diğer erkeklerin dans ederken liderlik etmeye çalıştıklarını sanıyordum. Hiçbir şey bilmiyormuşum. Bu gerçek bir liderlikti. Beni ileri itmiyor, ustaca hareketlerle peşinden sürüklüyordu. Karşı koyacak gücüm yoktu. Bir yanım karşı koymak bile istemiyordu.

Dansın formlarından geçtik, birbirimizden uzaklaştık, dansçıların çizgisinde yürüdük. Gözümün önünden geçti. Ama geçerken bana bakarken gözlerindeki bakışı gördüm. O bakışta, bu güç timsalinin yüzünde daha önce görmediğim bir şey vardı: merak.

Sıranın sonunda döndüm ve tekrar ona baktım. Normalde çizgiden yavaşça aşağı inerdim. Dikkatli bir dansçıydım. Ama o bana doğru koştu, ben de onu takip etmek zorunda kaldım. Kolumdan tutarak beni bir kez daha döndürdü.

Meraklı bakışlarıyla karşılaştım.

"Neden sizinle dans etmemi istediniz Lord Dalgliesh?"

Alçak sesle ama belirgin bir şekilde dile getirilen soru, ben daha ağzımı açtığımı anlamadan ağzımdan çıkmıştı. İçimdeki merkezi, değişmez, meraklı bir parçam, onun varlığının büyüleyici etkilerine rağmen bu soruyu dışlerimin arasından geçirmiş olmalıydı. Orada bir yerlerde hâlâ kendim olduğumu bilmek güzeldi.

Bir tur daha dans ettik.

"Neden özel bir nedenim olsun ki?" diye sordu tekrar yanımızdan geçerken. "Arkadaşlığınızdaki duyduğum zevk yeterli değil mi?"

"Pek sayılmaz, hayır. Ve aslında küçük bir kahkaha attı. Kulağa hoş gelen çan sesleri gibi çınladı.

"Kendinizi pek düşünmüyor musunuz?"

Ondan değil. Bence sen kendini benden daha çok düşünüyorsun.

"Ah lütfen. Ağırbaşlı bir şekilde yere baktım. Ne de olsa bu gece oyun gecesi idi. 'Ben sadece basit bir soylu^[37] kızıyım, sizin gibi yüce bir şahsiyet değilim Lordum.

Yine o parlak gülümsemesini takındı ve bana yüzlerce küçük iltifat yağdırmaya başladı, hepsi de herhangi bir genç kızın kalbini eritmek için mükemmel bir şekilde düzenlenmişti. İltifatların kendisi beni etkilemedi. Diğer yandan, iltifatların sunuluşundaki beceri beni etkiledi.

Bu lanet herif benden ne istiyor? Ayaklarına kapanan düzinelerce kadın olabilir!

Elbette bana ilk görüşte deliler gibi aşık olmuş olma ihtimali her zaman vardı. Ama bu Ella'nın inanabileceği türden bir şeydi, benim değil. Ve öyle olsa bile, bir an önce aşktan vazgeçse iyi olurdu!

Nezaket akışı yavaş yavaş azaldı. Dans etmeye devam ettik ve onun mükemmel bir dansçı olduğunu kabul etmek zorundaydım. Lord Dalgliesh bana yönetildiğimi bile hissettirmeyen bir şekilde yönetiyordu: zahmetsiz, zarif ve büyüleyiciydi. İşte tam da bu yüzden ondan nefret ediyordum. Bana yönetildiğimi hissettirmiyordu - ama aslında yönetiliyordum, hem de çok ustaca. Ve insanların beni kandırmaya çalışmasını hoş karşılamazdım.

Gerçekten mi? diye sordu içimden bir ses. *Bu kadar muhteşem yapıldığında bile mi?*

Sonunda, üç tur daha attıktan ve birkaç iltifat daha ettikten sonra konuya girdi. Birbirimizin yanından geçerken fısıldadı:

"Bir itirafta bulunmalıyım, Bayan Linton.

"Oh?

Mükemmel bir pirouette ile olduğu yerde döndü. Elimi tutarak beni kendine doğru çekti, yanından geçti ve diğer hanımlarla birlikte hareketin içine fırlattı. Döndüğümde alçak sesle şöyle dedi:

'Evet. Seninle dans etmek için cazibenden başka bir nedenim vardı. Ama sizi temin ederim ki,' diye ekledi yine gülümseyerek, 'başka bir nedene gerek yoktu.

Ben de ona gülümsüyormuş gibi yaptım. Şimdi iş konuşuyorduk! "Ama bir tane vardı?

Kolumdan tutarak beni başka bir yumuşak dönüş yönlendirdi.

Evet. Merak ettim. İlk tanıştığımızda bana oldukça garip bakmıştın. Sanki başka birini görmeyi bekliyormuşsun gibi. Etrafımdaki insanların nasıl tepki verdiğine alışkınım ve sizin tepkiniz şaşırtıcı derecede farklıydı. Dedğim gibi, merak ediyorum. Beni gördüğünde aklından ne geçiyordu?"

Hm... "Tanrıya şükür, o değil!"e ne dersin?

Tereddüt ettim. Ama o gün için yalan kotamı çoktan doldurmuştum. Hem neden bilmesin ki?

Balo salonu bir bulanıklık içinde etrafımızda dönerken bakışlarımı onun büyüleyici çelik mavisi gözlerine sabitleyerek şöyle dedim:

'Sir Philip bize baloda çok önemli biriyle tanışacağımızı ima etti. Söylediklerine bakılırsa... ben başka birini bekliyordum.'

"Oh? Kaşlarından biri ilgiyle kalktı. "Kimi, sorabilir miyim?

Konuşmak için ağzımı açtım.

Tam o anda, balo salonuna açılan büyük kapıdan üç ağır, yüksek sesli vuruş geldi. Müzik durdu. Dansçılar durdu. Her şey durdu. Neredeyse Lord Dalgliesh'in ayaklarına takılacaktım ve düşmemi sadece omzuna tutunmam engelleyebildi. Çabucak, omzunu bırakarak kendimi yeniden dengeledim.

Etrafıma baktım. Her yüzde aynı soruyu görebiliyordum: Dünyada kim dansın ortasında bir baloyu böylecek kadar cüretkâr, sabırsız, terbiyesiz ve küstah olabilir ki?

Oh hayır...

Kapılar açıldı ve içeri gireceğini bildiğim Bay Rikkard Ambrose girdi, yüzü her zamankinden daha sert ve çarpıcıydı.

Orada durmuş, hareketsiz dansçılara bakarken herkes ona bakıyordu. Benim dışımda herkes yani. Ben onun kolunda odaya giren uzun boylu, büyüleyici güzellikteki kadına bakmakla meşguldüm.

Dans Pistinde Düello

İnce ve açık tenliydi, zarifçe kıvrılmış dudakları, koyu yeşil gözleri ve siyah saçları zengin bukleler halinde sırtına dökülüyordu. Kendini muhteşem bir şekilde sergiliyordu ve benim aksime, balo salonunda kendini evinde gibi hissettiği çok açıktı. Gözlerini ve saçlarını mükemmel bir şekilde tamamlayan lüks yeşil ve siyah balo elbisesi, zarif bir şekilde genişleyen bir kabarıklığın üzerinden özenli kıvrımlarla aşağıya doğru iniyordu. Kısacası, çok güzeldi ve belli ki bir erkeğin dikkatini çekmek için bu güzelliği nasıl vurgulayacağını biliyordu.

İlk görüşte ondan nefret ettim.

Ne bekliyordunuz ki? Ben kadın hakları ve bağımsızlığı için gururlu bir savaşçıyım. Elbette, mücadele etmeye çalıştığım zor durumdaki kadın stereotipine bu kadar uyan birini anında küçümsedim.

Feminist olmadığın için onu küçümsüyorsun, değil mi?

Evet, tabii ki yaptım.

Peki ya odadaki diğer iki yüz elli kadın, onlar da aynı türden kadın düşmanı, ciğeri beş para etmez korkaklar mı? Onları küçümsemiyorsun, değil mi?

Şey...

Özellikle ona karşı duyduğunuz yoğun nefretin, Bay Ambrose'un koluna bir akrep gibi yapışmış olmasıyla bir ilgisi olabilir mi?

Bazen o iç sesimin gerçekten susmasını diliyorum!

Gözlerim ondan Bay Ambrose'a kaydı ve tekrar geri geldi. O... onlar... olabilirler mi? Hayır. Olamazlar, değil mi?

Bay Ambrose, kalabalığın kenarında durmuş, kadınlara yakışmayan bir tavırla ona bakan Leydi Metcalf'a doğru yürüdü. Bu konuda, odadaki neredeyse her kadın tarafından taklit edildiğini fark ettim. Kahretsin! Bu beni neden bu kadar sinirlendirdi?

Hızlı ve sert bir selam verdi.

"Lütfen rahatsız ettiğim için bağışlayın Leydim. En son davetinizi kabul etmeme konusunda fikrimi değiştirdim. Umarım çok geç kalmamışımdır ve balo çoktan başlamamıştır?"

Etrafındaki donmuş dansçılarla dolu pist, dansın gerçekten başladığını açıkça belli ettiğinden, bu açıklama oldukça gereksizdi. Aynı zamanda olabildiğince kabaydı. Leydi Metcalf'ın yanaklarına renk geldi. Ağzı kapandı. Ve açıldı. Ve tekrar kapandı.

Hizmetkârlarının onu av mahsulleriyle kovalamasına izin vermeyi mi düşünüyordu? Ben ya da bir başkası böyle bir şey yapsaydı o da böyle yapardı. Ama Bay Rikkard Ambrose sıradan biri değildi.

"Hayır, tabii ki hayır, Bay Ambrose.

Ağzım açık kaldı. Leydi Metcalf'ın ağzından çıkan ses her zamanki akbaba vıraklaması değildi. Yumuşak, belirsiz, neredeyse ağırbaşlıydı. Bay Ambrose'un soğuk bakışları altında gözlerini indirdi.

Yüce Tanrım! İçine şeytan falan mı girmiş?

'Elbette henüz başlamadık, Bay Ambrose. Tam zamanında geldiniz. Sizi ailemle tanıştırebilir miyim?

Bay Ambrose sonsuz bir cömertlikle, "Buyurun," dedi.

Kuzguni saçlı güzel kız onun yanına geldi.

Hayır... Kuzgun saçlı değil. Karga saçlı! O bir karga! Çürüyen leşleri karıştıracak türden. Muhtemelen gagasını Bay Ambrose'a batırmak için bekliyordur.

Gülümsedi. Gözlerine ulaşmayan yapay bir gülümsemeydi bu. Biliyordum! Ona güvenilemeyeceğini biliyordum. Kadınlara asla güvenemezsiniz - çok sinsidirler! Talihsiz genç sekreterler ve diğer türden feministler dışında tabii.

Gülümsemesini ona yöneltti ve o da gülümsemese de nezaketle başını salladı. Bana *hiç olmadığı kadar* kibarca başını sallamıştı.

Kafamda binlerce soru dönüp duruyordu. Kimdi o? Neden buradaydı? Onu neden getirmişti? Zengin miydi? Ona aşık mıydı? Nişanlılar mıydı? Ve en önemlisi, neden tüm sorularım *onunla ilgiliydi?*

Gözlerimi tekrar Bay Ambrose'a çevirmeye zorladım. Endişelenmem gereken kişi oydu.

Olmalıydı.

Ama

değildi.

Onun için endişeleniyordum. Ya da daha spesifik olarak, o ve o birlikte.

Gözlerim tekrar ona kaydı. İçimde bir sıcaklık kabardı. Adı konmamış karanlık bir duygunun sıcaklığı. Bir yabancıнын yüzünü pençelemek istemek mümkün müydü?

gözleri dışarıda? İnsanlar ilk görüşte aşk diye bir şey olduğunu söyler. O zaman neden ilk görüşte nefret olmasın?

"Bayan Linton? Elimizi uzatır mısınız lütfen?"

Bir anda düşüncelerimden sıyrılıp şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtararak Lord Dalgliesh'e, sonra da kansızlıktan bembeyaz olacak kadar sıkıştığım eline baktım. Sanki kendimi yakmışım gibi bıraktım. "Ah, affedersiniz!"

"Önemli değil," dedi, diğer elini kolumdan çekti ve benden uzaklaştı. Dikkati başka bir şey üzerindeymiş gibi görünüyordu. Yeni gelen iki kişiye doğru bakıyordu.

Artık benimle ilgilenmiyorsa, çok daha iyiydi. Çabucak geri çekildim ve kalabalığın arasına daldım.

Tam zamanında: Bay Ambrose, Lord Dalgliesh'i fark etmişti.

Zamanın içinde askıya alınmış bir an vardı. İki adamın gözleri buluştu ve sanki Sahra'daki bir su birikintisinde buluşan iki aslan gibiydiler. Onlar kraldı, geri kalan bizler ise sadece zebralar ve antiloplardık.

Bay Ambrose sinsice ilerledi. Lord Dalgliesh, hâlâ yeni gelenlerin dikkatini çekmeye çalışan Leydi Metcalf'ı görmezden gelerek altın sarısı saçlarını savurdu ve ilerlemeye başladı. Önlerine çıkan insanlar sanki havadaki gerginliği hissetmiş gibi aceleyle kenara çekildiler. Ben kesinlikle hissettim.

Sonunda karşı karşıya durdular. Kendisinin siper olarak kullanıldığını fark etmeyen iri yarı bir askerin omzunun arkasından onları izledim.

İkisi de birbirlerine bakarak önce diğerinin eğilmesini bekledi. Sonsuz gibi görünen saniyelerin ardından, ikisi de aynı anda başlarını yarım santim kadar eğdi.

"Lord Dalgliesh," dedi Bay Ambrose.

'Lord Ambrose,' dedi Lord Dalgliesh.

Sırtımdan aşağı bir ürperti mi indi? *Lord Ambrose? Bu da ne...!*

"Bay Ambrose, Lord Hazretleri. Bay Ambrose'un ses tonu soğuktu ama Lord Dalgliesh irkilmedi. Sadece dostça gülümsedi. Sahte bir dostça gülümseme. "Elbette. Benim hatam.

Kulak zarıma baskı yapacak kadar yoğun bir sessizlik oldu. "Uzun zaman oldu," dedi Bay Ambrose.

"Evet, öyle," dedi Lord Dalgliesh. "Son görüşmemizden bu yana epey zaman geçti.

Aralarındaki hava çatırdıyor gibiydi. Lord Dalgliesh başka bir şey söylemeye başladı ama ben yakalayamadım çünkü tam o anda şeytan

Karga Bay Ambrose'un üzerine çöktü ve tekrar kolunu yakaladı.

"Gel, sevgili Rikkard," dedi en geniş gülümsemesiyle. "Bir ya da iki makara dans etmek istiyorum.

Rikkard? *Rikkard* mı? Ona ilk ismiyle hitap etmesine izin mi vardı? Kimdi bu yaratık? Pembe harflerin yazarı mı?

Eğer öyleyse, ona yazışmalarında gösterdiğinden çok daha fazla ilgi gösteriyor gibiydi. Lord Dalgliesh'e son bir kez karanlık bir bakış atarak onu elinden tuttu ve dans pistine götürdü.

"O da neydi? Yanımda bir bayanın fısıldadığını duydum. 'Bay Ambrose ve Lord Hazretleri arasında demek istiyorum. Birbirini ölçen pek çok önemli insan gördüm ama bu...'

"Ürkütücüydü," diye fısıltıyla konuşan bir başkası da aynı fikirdeydi. Ben de aynı fikirdeydim.

Lord Dalgliesh gözleriyle hâlâ Bay Ambrose'u takip ediyordu. Sırtı bana dönük olduğu için yüz ifadesini göremiyordum. Ama gerçekten görmek istemiyordum.

Sonra birden döndü, yüzünde yine o büyüleyici gülümsemesi vardı. "Bayan Linton," diye başladı. 'Böldüğüm için özür dilerim. Konuşmamızı bitirelim mi...'

Artık yanında olmadığımı görünce gülümsemesi titredi ve söndü. Bundan sonra ne yapacağını görmek için beklemedim. Müzik yeniden başladığında ben çoktan odanın yarısını geçmiş, küçük kız kardeşim Ella'yı bulmaya çalışıyordum.

Ella'yı bulmalıyım! Onu tekrar bulmam ve geceyi olabildiğince iyi geçirmesine yardımcı olmam çok önemliydi. Ayrıca Bay Rikkard lanet Ambrose'un bu lanet balo salonunda, muhtemelen benden sadece birkaç metre ötede, hayatımda hiç görmediğim lanet bir kadınla dans ettiği gerçeğini aklımdan çıkaracak herhangi bir şeyle meşgul olmam da şarttı!

Bir şeye vurmak istedim. Tercihen Bay Ambrose'a. Ya da ona. Evet, *beni* tersleyebilir ve hatta kız olduğumu inkâr etmeye devam edebilirdi ama ona uzun kirpikleri, ağırbaşlı bir gülümsemesi ve güzel bir elbisesi olan bir kız sununca birden dans etmeye, balolara falan gitmeye başladı. Tipik bir erkek!

Yoksa öyle mi? İçimdeki o küçük ses fısıldadı. *Dalgliesh'in ona Lord dediğini duydun. Soylu bir ataya sahip olup da bunu inkâr etmeyi seçen her erkek değildir. Bunu neden yapıyorsun?*

Ne olursa olsun. Asilzade ya da sıradan bir adam, o hala bir adamdı! Benmerkezci, kibirli, sinir bozucu!

Yıllar boyunca çoğu erkeğin şovenist davranışlarını görmezden gelmeyi öğrendiğim gibi onun maskaralıklarını da görmezden gelmeliydim. Ama... ama... siyah saçlı kızın onunla kol kola girdiği o sahiplenici tavır vardı. Nedense bunu görmezden *geleliyordum*.

Onları uzaktan gördüm, dans pistinin üzerinde dönüyorlardı ve içime bir kıskançlık saplandı. Hayır, bunu hiç görmezden gelemezdim.

Ama neden?

Öfkeyle arkamı döndüm ve Ella'yı aramaya çıktım.

Lanet olsun, *neden*?

~~**~*~*

"İşte buradasın!

Avımın üzerine bir şahinin masum bir tarla faresinin üzerine çullanması gibi çullandım. Belki tam olarak değil. Bir kere, Sir Philip Wilkins'i boynundan değil, elinden yakaladım. Bir diğeri, onu yemek için uzaktaki kayalık bir kayalıktaki yuvama götürmedim, ama sadece onu en yakın içecek masasının yanındaki bir sandalyeye, bitkin görünen Ella'dan uzağa sürükledim.

"Ben de sizi arıyordum," dedim sitemkâr bir gülümsemeye ve uzun burunlu, sırık gibi lordu yanımdaki sandalyeye oturmaya zorladım. Ella, yüzünde yüce bir rahatlama ifadesiyle, onun romantik ilgisinin menzilinden uzakta, diğer tarafımdaki bir sandalyeye çöktü.

"Tüm bu danslar çok yorucu olabiliyor, değil mi? Bir sonraki dansın ilk notaları duyulduğunda neşeyle sordum. "Eminim bir mola vermeyi çok istiyorsunuzdur.

"Şey, aslında oldukça keyif alıyordum-" diye başladı Wilkins, bakışları Ella ile dans pisti arasında hülyalı bir özlemle dolaşıyordu.

"Çok yorucu! Sözü nü kestim. Bu, erkeklerle konuşmak için yeni keşfettiğim çok kullanışlı bir tekniği test etmek için mükemmel bir zamandı: eğer beyefendilerse ve bir hanımefendi onlardan yapmalarını isteyebileceği bir şey olduğunu ima ederse, genellikle reddedemeyecek kadar kibar olurlardı. Tabii ki kimse bu tekniği kullanmıyordu çünkü acımasızca kaba bir yöntemdi. Ama o zaman da kimse beni kibarlıkla suçlamamıştı. "Eminim değişiklik olsun diye biraz sohbet *etmek hoşunuza giderdi*, değil mi?

Tereddüt etti. 'Um... şey, evet, eğer öyle düşünüyorsanız, ama...'

Çalışıyor! Çalışıyor, çalışıyor!

"Şehirdeki eviniz hakkındaki konuşmamızı olağanüstü bulduğumu itiraf etmeliyim," diyerek parlak bir gülümsemeyle sözünü kestim. "Aslında o kadar heyecan vericiydi ki merak ettim: Taşrada da malikaneniz var mı?"

"Şey, evet..."

Tek ihtiyacım olan buydu. Ona izin verdim - tam bir sözlü gülle!

'Harika! Bu çok ilginç. Elinizde kaç tane malikane var? Büyükler mi? Orada iyi avcılık yapılıyor mu? Kendim avlandığımdan değil elbette, ama silah seslerini çok rahatlatıcı buluyorum. Bana eski İngiliz geleneklerini hatırlatıyor ve yakında mükemmel bir akşam yemeği masada olacak, bilmiyor musunuz? Siz de avlanır mısınız? Sorduğum için beni affedin! Siz gerçek bir beyefendisiniz, tabii ki avlanırsınız! Eminim mükemmel bir sporcusunuzdur ve bu bir erkekte, özellikle de bir İngiliz'de çok önemlidir, çünkü ulusal karakterimizin merkezinde yer alır. Yani, bir Alman ya da Fransız nasıl ateş edileceğini bilmiyorsa, sorun değil, bira içebilir ya da şiirler ve felsefe düşünebilirler ve herkes "İşte Ulusumuzun gerçek bir örneği" diyecektir, ancak biz İngilizler ve genel olarak İngilizler için avcılık ve sportmenlik çok önemlidir. Oldukça zorlayıcı, öyle değil mi? Ama o zaman, ulusumuz dünyanın en büyüğüdür, sanırım tebaasından taleplerde bulunmasına izin verilir. Ne hakkında konuşuyorduk? Şimdi unuttum. Oh evet, aile mülkleriniz! Size sormak zorundayım, kütüphaneniz var mı? Çünkü ben çok ilgileniyorum...'

Wilkins'in gözleri cam gibi olana ve Ella rahat bir uykuya dalana kadar anlatmaya devam ettim. Size şunu söyleyeyim, sıkıcı konu üstüne sıkıcı konu bulmak kolay değildi. Konuşulacak sıkıcı şeyler sandığınız kadar yaygın değildir.

*Neden çiçekler ve seralar ya da romantik aşk hakkında konuşmuyorsunuz?
O zaman muhtemelen sizinle saatlerce konuşmaktan mutluluk duyacaktır!*

Homurdandım. Ama olan buydu: Onun mutlu olmasını istemiyordum. Sonunda ne kadar korkunç bir aileye gelin gittiğini görmesini ve çığlık atarak kaçmasını istiyordum. Ama şu ana kadar, bana bakışlarından anladığım kadarıyla, çabalarımın karşılığında elde ettiğim tek sonuç, Ella'yla mümkün olduğunca çabuk evlenmek ve onu dengesiz kız kardeşinden olabildiğince uzaktaki malikânelerinden birine götürmek niyetinde olduğuydu.

'Elbette,' dedim parlak bir sesle, 'Ella ve ben *ayrılmaz* ikiliyiz. O nereye giderse ben de oraya giderim. Öyle değil mi Ella?'

Mmkn olduğunca ihtiyatlı bir Şekilde kaburgalarına dirsek attım. Uykusundan aniden uyanarak mırıldandı: "Ne...? Oh, evet. Ayrılamayız, evet, elbette. "Birimiz evlense bile," dedim dokunaklı bir Şekilde, "diğerimiz *kız kardeşi olmadan yaşıyamaz. Her zaman birlikte olmak zorundayız. birlikte.'*

Wilkins'in yüzünü dehşet kapladı. Boğlmakta olan bir adamın uçuruma tutunmak için sudan ęıkması gibi sandalyesinden fırladı ve yanından geçen siyah fraklı bir beyefendinin omzuna vurdu. Arka planda, son dansın müziği sona ererken soluklaŐtı.

"Affedersin, dostum. Kelimeler Wilkins'in ağzından ani sessizliğin içinde yuvarlandı. Onları yeterince hızlı ęıkaramadı. "Bir sonraki dans birazdan başlayacak ve bu hanımefendi beni esir aldı... yani, eŐim olmadığı için birkaç dans boyunca oturmak zorunda kaldım. Rica etsem beni memnun eder misiniz?

"Eğer istersen Wilkins," dedi korkunę derecede tanıdık, soğuk, kısık bir ses. "Son görüŐmelerimizde ęok yardımsever davrandın, sana bir iyilik boręluyum.

Wilkins içini ęekerek, "Böyle söylemeniz ęok nazık bir davranış," dedi.

"Hayır. Ben asla ęok nazık değilimdir. Bay Ambrose dönerek Sr Philip'e başıyla selam verdi. "Şimdi, sizin Şu hanımefendi nerede?

Sonra beni gördü.

Sanki gördüklerine inanamıyormuŐ gibi gözleri yavaşça vücudumda aşağı yukarı gezindi. Ağzını bir santim kadar açtı. *Yemin ederim*, pantolon giymememle ilgili kesici bir yorum yapmak üzereydi! Sonra gözleri benimkilerle buluştu ve kim ve nerede olduğumuzu hatırladı.

"Ambrose, seni Bayan Lilly Linton'la tanıştırayım. Wilkins'in sesi arka planda uzak bir vızıltı gibiydi, el kol hareketleri anlamsızdı. 'Bayan Lilly Linton, bu Bay Rikkard-'

"Birbirimizi tanıyoruz," diye sözünü kesti Bay Ambrose. Koyu renk gözleri yüzümden ayrılmıyor, yakıcı bir yoğunlukla beni delip geçiyordu.

Müzik ęalmaya başlamıştı. Etrafımızdaki insanlar konuŐmakla meŐgld. Yine de balo salonunun bizim bulunduğumuz kğk bölümünde iğne atsanız yere düŐmezdi.

"yle mi? Sir Philip benden Bay Ambrose'a baktı ve tekrar geri döndü. Birden tamamen uyanan Ella da yle. Bir duraklama oldu. "Nereden? Wilkins gizlemediği bir merak ve Őüphecilik tonuyla sordu. Sanki ben Kudretli Bay Ella ile aynı seviyede değilmişim gibi.

Rikkard Ambrose!

Parasal olarak konuşursak, yapmadım ama yine de. Londra'da dolaşıp masum genç hanımları çiçek bombardımanına tutan bir adamdan gelen oldukça küstahça bir hareketi!

"Sokakta karşılaştık," diye açıkladı Bay Ambrose, gözlerini hâlâ benden ayırmadan. Bakışları sadece karanlık ve yoğun değildi, içinde başka bir şey daha vardı. Bir söz...

İntikam vaadi. Gözlerindeki şey bu - bir tehdit! Onu ele vereceğimden mi korkuyor? Onun için çalıştığımı ortaya çıkararak Londra sosyetesinin önünde onu utandıracağımdan mı? Evet, patlat onu, işte bu!

Çenemi kapalı tutabileceğimi öğrenmesi gerekiyordu!

Ve benimle dans etmesi gerekiyor, öyle mi? Beni kollarında sevgiyle tutması ve tutkulu bir koşuşturma içinde cilalı zeminde sürüklemesi mi?

Yüzündeki kutup bakışına bakılırsa, aklından başka bir şey geçmediği çok açıktı, bu yüzden ona bir iyilik yaptım. Varlığını hiçbir şekilde kabul etmeden, başımı bile sallamadan, kabaca başımı başka yöne çevirdim. Çok geçmeden, yeşil elbiseli karga muhtemelen ortaya çıkacak ve onu alıp götürecekti.

Ağır bir sessizlik vardı. Ayak sesi yoktu. Uzaklaşmadı. Kaçırılmadı. Lanet olsun ona, neden gitmedi ki? Kabalığım ona mükemmel bir bahane veriyordu!

"Evet, Bayan Linton?

Hanımfendi! Size bayan dedi! Kadın olduğunuzu kabul etti!

Üzerimdeki balo elbisesi düşünüldüğünde bunu görmezden gelmek oldukça zordu. Yine de bu küçük itiraf kalbimi ve aklımı kurcaladı. İsteksizce ona doğru çevirdim.

"Peki ne? Cevap iğrenç derecede kabaydı ama benden geldiği için sorun değildi.

O koyu, deniz rengi gözleri hâlâ yüzümde sabitti. Onlara bakmak gibi bir hata yaptım ve yakalandım. Kahretsin!

Tutmam için elini uzattı. "Bayan Lillian Linton, benimle dans etme onurunu bana bahşeder misiniz?

Ağzım hafifçe açık kaldı. Şaka mı yapıyordu? Ama sonra onun kim olduğunu hatırladım. Hayır, şaka yapmıyordu. Yüce Tanrım, bundan nasıl kurtulacaktım?

Ve sonra son derece inanılmaz bir şey oldu - Napolyon Savaşları ve Kara Veba'nın toplamından daha korkunç bir şey.

"Evet, teşekkür ederim," dediğimi duydum utangaç, nefes nefese bir sesle.
Ne oldu? Ses tellerimin sorunu neydi? Bana nasıl böyle ihanet edebilirler?
Bu hiç adil değildi!

Bir el benimkine dolandı. Hem kıvrak hem de kaslıydı ve uyguladığı kavrama, sizi dansa davet eden biri için biraz fazla sertti.

Dans için! Hayır! Onunla olmaz!

Elimde hafif bir çekiştirme vardı. Sert değildi ama ısrarcıydı. Sersemlemiş bir halde hareket etmeye başladım ve beni dans pistine götüren Bay Rikkard Ambrose'u takip ettim. Sersemlemiş halimle, Lord Dalglish'ten çok farklı hareket ettiğini fark ettim: doğuştan bir dansçı gibi değil, dansın ötesine geçen sert ve kesin bir güçle. Doğuştan bir savaşçının hareketleriydi bunlar. Neredeyse bir zafer geçidinde seçkin bir askerin yanında yürüyormuş gibi hissettim.

Hayır! Hayır! Bunun olmasına izin verme! Kaç, seni aptal, kıyamet seni bulmadan önce!

İçim panik içinde kıvranıyordu. Ama ben dönüp kaçamadan, bir şey yapamadan, birden dans pistinde yerimizi aldık ve etrafımda kollar hissettim. Bay Ambrose'un kolları.

Patlat! Neden bu kadar sert, sıkı ve... doğru hissetmek zorundalar? Bu doğru değil!

Kalp atışlarım hızlandı ve başımı kaldırmaya cesaret edemedim. Kendimi halka yöneticisiyle dans etmesi emredilen bir fil gibi hissediyordum. Ayaklarını ezecek miydim? Düşecek miydim? Ve bu çılgınlık sona erdiğinde ve normal çalışma rutinimize döndüğümüzde ne olacaktı, eğer bu gerçekleşirse?

Müzik başladı. Dört dörtlük zaman Bay Ambrose'un hareket tarzına uygun düşüyordu. Müziğin gerektirdiği şekilde bana doğru yaklaştı ve uzaklaştı, müzik istediğinde beni kavradı ve müzik söylediğinde bıraktı. Bir kez bile bana bakmadı ya da benimle konuşmadı.

Döndük. Ve tekrar döndük. Ve tekrar. Ve tekrar.

Kahretsin, bu çıldırtıcı! Hiçbir şey söylemeyecek mi?

Görünüşe göre öyle değil. Kimse Bay Ambrose gibi sessiz olamazdı. Bir mezar ya da bütün bir mezarlık bile onunla boy ölçüşemezdi. Ve bana bakmaya gelince, bunu yapmaya da hiç niyeti yok gibiydi. Olamaz. Sabit bir şekilde uzaktaki bir şeye bakıyordu. Müzikle birlikte tekrar döndüğümüzde, bakışlarının nereye yöneldiğini gördüm.

Tabii ki. Ona bakıyor! Ona bakıyor!

Karga doğu duvarındaki bir pencerenin yanında durmuş, yüzünde sinir bozucu bir gülümsemeyle hemen yanında duran Lord Dalglish ile sohbet ediyordu.

Çileden çıkarıcı bir merakla karışık öfke içimde yükseldi.

O da kim? Pembe mektupların yazarı mı?

Bu olasılık kalbimi buzdan bir pençe gibi kavradı. Ve Bay Ambrose hâlâ tek bir kelime bile etmiyordu! Tanrım, bu sessizlik beni öldürüyordu! Birinin *bir şey* söylemesi gerekiyordu. Ve bu o olmayacaksa, ben olmalıydım.

"Sosyal etkinliklerden hoşlanmadığını sanıyordum," diye ağzımdan kaçırdım. Bir anlık bir duraksama oldu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi sonunda. Hâlâ aynı lanet yöne bakıyordu. 'Ama bu seferki özeldi. Gelmek zorundaydım. Bir süredir görmediğim eski bir tanıdığımınla biraz zaman geçirmem gerekiyordu.

Burnumu çektim. "Yani bayanı uzun zamandır mı tanıyorsun?"

O mu? Sana o mektupları yazan o mu? Ne diyordu? Onun için ne ifade ediyor? Ve neden kendine bu soruyu soruyorsun?

"Hanımefendi mi? Sesinde bir eksiklik ve biraz da şaşkınlık vardı. Bana hiç dikkat etmiyor gibi görünüyordu. Dişlerimi sıkarak *ona* doğru başımı salladım.

Ne? Oh, Bayan Hamilton?"

Hamilton. Sonunda şeytani baştan çıkarıcıya koyacak bir isim bulmuştum! Onun adının pembe mektupları yazanın adı olmadığını anlayınca sonsuz bir rahatlama hissettim. Ancak bu rahatlama, Lord Dalgliesh'in yanındaki kargaya nasıl baktığını tekrar gördüğüm anda kayboldu: o kadar dikkatle bakıyordu ki, dünyada ondan başka bir şey olmadığını düşünebilirdiniz.

'Evet,' diye başımı salladım. 'Bayan Hamilton. Onu uzun zamandır mı tanıyorsunuz?'

O zaman bana bakmaya tenezzül etti. Eğer yüzü taştan oyulmamış olsaydı, kaşlarının çatık olacağından emindim. Gözleri bir parça kısıldı. 'Hayır. Bu fikre nereden kapıldın? Onu sadece birkaç gündür tanıyorum.

O zaman neden ona eski bir tanıdık dedin?

"Seni oldukça etkilemiş olmalı. *Onun uğruna kalenizden çıktığınızı ve kendinizi bir balonun isimsiz dehşetine maruz bıraktığınızı düşünürsek.*

Omuz silkti ve bakışlarını tekrar benden kaçırarak bakışlarına devam etti.

"Yani," diye inatla devam ettim, "sanırım onu daha fazla göreceksiniz

"Durum değiştiğine göre, gelecekte eskisinden daha fazla baloya katılacak mısınız?"

Sol küçük parmağı seğirdi. Bunun onun aşırı kızgınlığını gösterme şekli olduğunu fark etmiştim - başka birinin size kaşlarını çatması ya da küfredmesi gibi. "Hmm. Sanırım. Aklımdaki şey için bu kaçınılmaz olacak.

Evet, eminim sizin gibi kudretli biri için bir kadına evlenme emri verememek çok rahatsız edici bir durumdur. Önce onunla vakit geçirmeniz gerekiyor! Ne kadar korkunç!

Gerçekten de bu adamla evlenme tuzağına düşen bu zavallı yaratığa acımam gerekirdi. Hem de çok acımalıyım.

Öyleyse neden kendimi bu kadar kızgın hissediyordum?

Bana sertçe baktı, dans boyunca ilk kez tüm dikkatini bana vermişti.

"Sosyal etkinliklerde daha fazla zaman geçireceğimi nereden biliyorsun? Parmağı tekrar kıpırdadı. "Sen... Hayır, sen benim planlarımı tahmin edemezsin!

Ah canım. O da diğer tüm erkekler gibi benmerkezciydi. Bir kadının sezgilerine rakip olmayı umamazdı.

"Aslında, sanırım öyle," dedim olabildiğince tatlı bir şekilde.

Başını kaldırıp hâlâ sohbet etmekte olan Bayan Hamilton ve Lord Dalgliesh'e baktı.

"Şaşırdığımı söylemeliyim, Bayan Linton. Bu kadar çabuk anlayacağınızı düşünmemiştim. Aslında kimsenin kendi başına çözebileceğini sanmıyordum.

Bir homurtuyu gizlemek için çok çalışmam gerekti.

Lütfen! Sürekli ona bakarak mı? Beni ne tür bir aptal sanıyorsun?

"Bence oldukça açık," diye karşılık verdim, ses tonum biraz alaycı değildi. Dürüst, belki, ama biraz alaycı değil,

Gerçekten mi? Sizin yerinizde olsaydım, Bayan Linton, bildiklerinizi kendinize saklardım. Bildiğiniz ortaya çıkarsa, büyük tehlike altında olursunuz. Sonunda kaburgalarınızın arasında bir bıçakla kalabilirsiniz.

Kaşlarım havaya kalktı. "Bu biraz ileri gitmiyor mu sence de? Benden alaycı bir homurtu kaçtı. "O kadar kıskanç olamaz.

"O mu? Aniden dönmeyi bıraktı. Komşu çiftler neredeyse bize çarpıyordu ve sadece onu tekrar harekete geçirdiğim için bir çarpışma önlendi. "O mu? Neden bahsediyorsunuz, Bayan Linton?

"Senin..." Yutkundum. Nedense bunu yüksek sesle söylemek zordu. Gözlerinden kaçınmak yardımcı oldu, ben de yere baktım. "Bayan Hamilton'a olan *romantik ilginiz* tabii ki. Kaşlarım çatıldı. "Neden bahsediyordunuz?"

İlk başta bana cevap vermedi. Kafamı kaldırdığımda, güzel heykelinin yüzünün her zamankinden daha da duygusuz olduğunu gördüm. Normalde sadece taş gibi görünürken, şimdi tamamen boş görünüyordu. Sanki beyninin dişlilerini yeniden ayarlıyormuş gibi görünüyordu.

"Şey..." Boğazını temizledi. "Bayan Hamilton'a olan ilgimden bahsediyordum tabii ki. Haklısınız. Çok romantik bir ilgim var. Hatta onun için aşkla yanıp tutuştuğumu bile söyleyebilirsiniz. Bu durum için çok doğru bir tanımlama olurdu.

"Anlıyorum," diye mırıldandım, tekrar yere baktım, böylece onun yontulmuş yüzüne daha fazla bakmak zorunda kalmayacaktım. Nedense gözlerim yanmaya başladı. 'İlgini çeken şey neydi? Vücudu mu? Gözleri mi?'

Gözleri. Ve fiziği de. Ve elbisesi, tavırları ve... şey, hayranlık uyandıracak başka bir şeyi yok, ama sahip olduğu her şey çok hayranlık uyandırıcı. Sadece tek tek parçalarına değil, bütününe tutkuyla aşık olduğumu söyleyebilirsiniz.

"Ama gözlerini seviyorsun. "Evet, gerçekten.

"Onları bu kadar özel yapan ne? Hâlâ başımı kaldırmaya cesaret edemeyerek öğrenmek istedim. Gözlerimin neden acıdığına dair bir şüphem vardı ve eğer doğruysa, şu anda yüzümü görmesinden başka bir şey istemiyordum. "Onlarda olağanüstü bir şey görmedim!

Tekrar boğazını temizledi. "Şey... çok... çok oküler görünüyorlar, bir kere.

"Bu da ne demek oluyor?" "Pardon?"

"Bu kelime, "oküler". Bu ne anlama geliyor?"

'Latince. Gözlerle ilgili her şeyi ifade eden bir kelimedir.

"Yani... aslında onun gözlerinin özelliğinin gözlere çok benzemesi olduğunu söylüyorsunuz.

Şimdi sadece ona şüpheyile bakmak zorundaydım. Nasıl olsa yüzümü görmeyecekti. Hâlâ *ona* bakıyor olacaktı.

Haklıydım. Haklıydı. Bakışları hâlâ hanımefendi ve Lord Dalgliesh'in üzerindeydi.

"Burnu da çok güzel," diye ekledi, sesi tutkulu bir aşıktan çok Londra pazarında tazeliğinden emin olmadığı bir balığı öven bir satıcıya benziyordu. Belki de aşık olduğunda sesi hep böyle çıkıyordu. Eğer öyleyse, Tanrı ona karşı gerçek ve derin duygular besleyen zavallı yaratıklara merhamet etsin! Gerçi böyle bir şeyin olması mümkün değildi.

"Öyle mi, efendim?"

'Evet, gerçekten de burnunun pek çok mükemmel özelliği var. Düz, balo salonundaki diğer bazı hanımlarınki gibi aşırı uzun ya da çarpık değil; altta iki delik var ve bunlardan kıl çıkmıyor. Dişleri de yeterli - hiçbirisi eksik ya da dökülmemiş. Kontrol ettim. Her zaman önce dişleri kontrol etmelisiniz.

"Sanırım bu bir at satın alırken olur, müstakbel bir gelin ararken değil," diye belirttim.

Gerçekten mi? Kontrol etmekten zarar gelmez. Her halükarda, tüm bunların özü Bayan Hamilton'a aşık olduğumdur. Tutkuyla aşığım.'

"Evet. Dudağımı ısırdım. "Bundan zaten bahsetmiştin.

"Bu baloya gelmemin tek nedeni de bu. Tutkuyla aşık olduğum kadınla vakit geçirmek için. Başka hiçbir motivasyonum yoktu.

Yine de bana bakmadı bile. Sözleri keskin iğneler gibiydi. Acıtmamaları gerektiğini biliyordum ama acıtıyorlardı. Tüm gücümle onun karanlık, deniz rengi gözlerine bakmaktan kaçındım, onun yerine yere baktım.

"Evet, efendim. Anlıyorum.'

Dans tam o anda sona erdi ve hayatımda bir dansın bitmesinden hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Bir kez olsun dosyanın içeriği hakkında peşine düşmek, erkeklerle eşit muamele talep etmek ya da başka bir şey yapmak gibi bir arzum yoktu. Tek istediğim ondan uzakta olmaktı.

Bayan Hamilton'a aşığım. Tutkuyla aşığım.

Sözleri kafamın içinde tekrar tekrar yankılandı ve beni yalnız bırakmayı reddetti. Beni elinden bıraktığı anda geri çekildim, bana daha fazla dokunmasını ya da sarılmasını istemiyordum. Sadece kısa bir reverans yapabildim, sonra dönüp kalabalığın arasından kaçtım, keşke bu balo salonunda saklanabileceğim sessiz bir köşe olsaydı!

Gizli Planlar ve Siyaset

Kızgın olmak için bir neden yok! Üzülmek için bir neden yok! İçecek masalarından birinde bulduğum bir kalıp çikolatayı vahşice çiğneyerek kendime söyledim. Hem de hiç! Bu tipik bir erkek davranışıdır; balo elbisesi giymiş güzel bir bebeğe, dünyaya açılmayı ve hayatında bir şeyler yapmayı seçen bir kızıdan daha fazla değer vermek. Ve bunun sizi kızdırması için hiçbir sebep yok! Hem de hiç!

Yardıma olmadı. Çikolata sinirlerimi bir nebze yatıştırdı ama boş sandalyelerin olduğu bir masaya ulaşım en yakın sandalyeye çöktüğümde hâlâ öfkeliydim.

Ve en sinir bozucu kısmın ne olduğunu bilmek ister misiniz?

Tam olarak *neden* bu kadar kızgın olduğumu bile anlayamıyordum! Sanki Bay Ambrose'un dikkatini çekmeye hakkım varmış ya da bunu istemek için bir nedenim varmış gibi değildi. Ben onun sekreteriydim, ne eksik ne fazla.

Sonunda *bunun eşitsizlik* olduğuna karar verdim. *Eğer Bayan Hamilton geçimini sağlamak için çalışan, erkeklere ve onların adaletsiz yasalarına karşı duran mantıklı bir kadın olsaydı, bu sizi hiç rahatsız etmezdi. İçinizdeki kadın hakları savunucusu ondan haklı olarak hoşlanmıyor, hepsi bu.*

Bulduklarımın memnun ve küçük kıskançlıklar gibi bir şeye tenezzül etmeyen asil mizacımdan dolayı çok mutluydum, çikolatadan bir ısırık daha aldım ve parça ağızımda erirken inledim.

Ohhh...

Bunu icat eden adam kesinlikle yaşayan tek düzgün adamdı! Gerçek bir dahi ve tüm dünya için bir hayırsever. Katı çikolata beni teselli etmekte harikalar yarattı. Masaya oturdum, yavaş yavaş sakinleşmeye başladım ve Ella ile istenmeyen hayranı konusunda bundan sonra nasıl bir adım atmam gerektiğini düşündüm. Belki onu biraz daha rahatsız edersem...

"Lilly, canım!

Dondum kaldım. Arkamdan gelen ses çok netti. Bu cehennemin baş öfkesiydi! Döndüğümde teyzemin bana doğru koştuğunu gördüm. Ama ilk defa bana karşı öfkeli bir kaş çatışı yoktu. Onun yerine kollarını iki yana açmıştı ve gözlerinde gerçek sevinç gözyaşları olabiliyordu.

"Kollarıma gel, en sevgili yeğenim! Ben daha kaçmaya fırsat bulamadan beni kollarının arasına almış, cılız göğsüne bastırıyordu. İrkilerek refleks olarak ona sarıldım. Neydi bu? Acaba

bunun teyzem değil de, onun pek de kötü olmayan ikizi olduğunu mu? Ya da hareketli bir balmumu kopyası? Önümdeki varlığın anormal derecede cana yakın davranışları için aklıma gelen tek açıklama bunlardı.

"Seni Lord Dalgliesh'le dans ederken gördüm!" diye haykırdı ve birden her şey açıklığa kavuştu. Bu hala teyzemdi, yaşadığı ve nefes aldığı gibi. "Ne hakkında konuştunuz? Seninle ilgileniyor gibi miydi? Onu tekrar görecek misin? Oh, Lillian, orada öylece durup hiçbir şey söyleme. Her zaman çok sessizsin, kızım! Kendini nasıl ifade edeceğini ğrenmezsen hiçbir yere varamazsın!

"Gerçekten önemli şeyler hakkında konuşmadık," diye mırıldandım, kelimelerimi özenle seçerek. Burada bir mayın tarlasında yrdğmn farkındaydım. "Sadece şey hakkında konuştuk... ortak tanıdıklar, hepsi bu.

'Harika! Harika! Onunla harika bir başlangıç yaptınız. şimdi onu gözden kaçırma, beni duyuyor musun? Eğer onu elde edebilirsen... Yüce Tanrım! Bu muhtemelen tüm İngiltere'deki en uygun eşleşme olur!'

Nefesimi tutarak bekledim, acaba Bay Ambrose'la dansım hakkında da bir şey söyleyecek mi diye merak ediyordum. Ama Lord Dalgliesh'le yaptığım dansa o kadar dalmıştı ki, dans bittikten sonra ne yaptığımı fark etmemişti bile. İtiraf etmeliyim ki bir süre sonra bu konudaki konuşmaları biraz sıkıcı olmaya başladı. Lord Dalgliesh'e karşı bir şeyim olduğundan değil - bu gezegende pantolon giyen herhangi birine karşı olduğumdan daha fazla değil - ama kesinlikle onunla evlenme düşüncesini aklımdan bile geirmiyordum! İçgüdüsel olarak onun için, tıpkı bu odadaki ve şirketindeki diğer tüm insanlar gibi, bir kukladan farksız olduğumu biliyordum. Onun iradesine göre yönlendirilecek bir araçtan fazlası değildim. Bu kesinlikle hayatımın geri kalanında birlikte olmak isteyeceğim türden bir insan değildi.

Teyzem Lord Dalgliesh'in giyim zevki üzerine bir övgü ilahisinin tam ortasındaydı ki artık canıma tak etti. İnanırıcı olmaktan çok uzak sahte bir gülümsemeyle ona, "Kalk," dedim:

'Bağışlayın Madam ama sanırım oturmaktan sıkıldım. Etrafa bakacağım ve belki dans etmek için hoş bir eş bulabilirim.

'Oh evet, sevgilim, bunu yap, bunu yap! Ve doğru olan olsun!' "En zengin olanı mı demek istiyorsun?

'Nihayet! Sonunda endişelerimi anlıyorsun! Ah, Lillian, bu günü görecek kadar yaşayabilseydim...' Yine mutluluk gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Ama sonra büyük bir itidal göstererek kendini toparladı ve bana el salladı. 'Git, git! Bir sonraki dans başlıyor, şansını kaçırma canım!'

"Elbette, Madam.

Mümkün olduğunca çabuk kaçmaya çalıştım. Odanın bir köşesinde güzel, büyük bir saksı bitkisi gördüm.

Harika! Balo salonu kalabalığıyla tekrar yüzleşmeden önce arkasına saklanıp birkaç dakika mola vermek için tam da ihtiyacınız olan şey!

Hedefime doğru dikkat çekmeden ilerlerken, kimsenin izlemediğinden emin olmak için sağa sola baktım ve sonra büyük, koyu yeşil bitkinin arkasına kaydım - ancak görünüşe göre başka birinin de aynı fikre sahip olduğunu keşfettim.

Ella tökezleyerek duvara yaslandı, küçük bir çığlık attı ama beni tanıyınca çığlığı hemen kesildi.

"Ah Lilly, Tanrı'ya şükür sensin," diye fısıldadı duvara yaslanıp gözlerini kapatarak. "Bir yerlerde gizlenmiyor, değil mi?"

Saksı bitkisinin etrafına bir göz attım. Wilkins görünürde yoktu.

"Hayır. En azından ben onu görmüyorum.

"Tanrı'ya şükür," diye tekrarladı. 'Sana yemin ederim, eğer saçıma bir çiçek daha takmaya kalkarsa yere yığılırım.

"Oh? Bir kaşımı kaldırdım. 'Bana söylediğini sanıyordum... neydi o? Evet, buydu! Bana böyle büyük bir soylu tarafından kur yapmanın bir onur olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Kızardı. 'Tabii ki öyle! Demek istediğim... Yani... Çok onurlandım, gerçekten çok onurlandım. Bana büyük bir iltifat ediyor, beni bu şekilde seçiyor ve ben gerçekten, ben... tüm bayanlar arasında onun objesi olarak seçildiğim için gerçekten gurur duyuyorum-'

"İçine bir çorap koy," dedim ona kardeş şefkatiyle. Ella başını eğdi, hâlâ kızarıyordu.

"Sen... Ben..."

"Numara yapmana gerek yok. Benim söz konusu olduğum yerde olmaz. Bana dürüstçe söyle: Sör Philip Wilkins ile evlenmek istiyor musun?"

Kıpırdandı. "Şey... belki de çok değil?"

'Yani onunla birazcık evlenmek istiyorsun, öyle mi? Belki sadece yüzük parmağı ve sol ayağı, geri kalanı bekar kalabilir?"

Ella aniden ayaklarını incelemek için yoğun bir istek duyar gibi oldu. Gözlerimi kaçırarak yere baktı.

'Um... eğer bu şekilde ifade edersen... hayır.

Anladığımı sanmıyorum.' "Peki ya geri kalanı?"

Küçük bir hareket yaptı. Hareketsiz tuz sütunları arasında bu bir kafa sallama olarak geçebilirdi.

"Söyle," diye onu cesaretlendirdim. "Wilkins'le evlenmek istiyor musun? 'Hayır... hayır...'

"Devam et! Yapabilirsin! Onunla evlenmek istiyor musun?" 'Hayır!

"Bravo!" Ellerimi ovuşturdum, kulaktan kulağa sııttım. "Mükemmel!"

"*Mükemmel mi?* Ella bana baktı, yüzünde çaresizlik vardı 'Ne var Bu konuda mükemmel mi? Brank Teyze onunla evlenmemi istiyor!'

'Yani bunu kendine itiraf etmiş olman harika. Normalde bunu yapmazsınız. Bu sorun çözmenin ilk adımıdır.

"Ee... sıradaki?

Elimi umursamazca salladım. 'O köprüye geldiğimizde geçeceğiz. Şu anda sinirlerinizi düzeltecek bir şeye ihtiyacınız varmış gibi görünüyorsunuz.

"Kesinlikle dürüst olmak gerekirse... Sanırım bu doğru.

"Peki o zaman, sevgili küçük kardeşim..." Kolumu ona doladım ve onu saksı bitkisinin arkasından yönlendirdim. Şimdiden kendimi daha iyi hissediyordum. Bu benim için hep böyle olmuştu. Ella'nın sorunlarını çözmekle meşgulken, kendi sorunlarım artık o kadar da önemli görünmüyordu. 'Senin için bir şeyim var. Buna katı çikolata deniyor. Bakalım nasıl seveceksin, olur mu?

~~**~*~*

Ella bana isteyerek eşlik etti. İçecek masalarına doğru yolu yarılamiştık ki, biri beni kolumdan tutup döndürdü. Kim olduğunu gördüğümde şaşkınlıktan nefesim kesildi.

"İşte buradasınız, garip bayan!

"Patsy! diye bağırdım ve sonra teyzeminkinden on kat daha güçlü, mengene gibi bir sarılmayla kucaklandım. Patsy, bizi saygılı bir mesafede tutması gereken çember eteklerimizi tamamen hiçe sayarak beni kendine doğru çekti ve bacaklarımın olduğu bölgeden balina kemiklerinin^[38] inlediğini ve çatırdadığını duydum.

"Patsy," diye tekrar soluklandım, onu geriye ittim ve sağlam vücuduna, geniş, huysuz, o kadar güvenilir yüzüne baktım. Bir an için Bay Ambrose hakkındaki tüm karanlık düşünceler unutuldu. 'Gerçekten sen misin? Burada ne işiniz var? Davet edilmeyi nasıl başardın? Yaşlı Leydi Metcalf'ın sana ve modern yöntemlerine katlanamadığını sanıyordum!

Patsy sırttı.

'Aslında yapamaz ama annemin eski bir arkadaşı ve benden hoşlanıyormuş gibi davranmak zorunda. Daha da önemlisi, *sen* burada ne arıyorsun?'

'Teyzemin nasıl olduğunu bilirsin, beni hep balolara sürükler...'

"Burada baloda değil, aptal! Yani burada, Londra'da, hatta İngiltere'de ne işin var? Timbuktu'ya falan göç ettiğini sanıyordum! Seni yıllardır görmedim! Sakın bana parkta dolaşıp kendini uygun bekarların gözlerine sunduğunu söyleme. Teyzene böyle söylediğini biliyorum, çünkü sen dışarıdayken evine ziyarete geldim. Ama ben ve diğer kızlar parkta yeterince bulunduk ve seni hiç görmedik! Ne yapıyorsun?'

Dudağımı ısırdım.

Hell's Whiskers, ona ne diyeceğim?

Ona yaşamak için çalıştığımı söyleyemezdim, değil mi? Patsy'nin buna karşı çıkacağından değil. Tam tersine. Tüm kalbiyle onaylayacağından emindim. Ama ona işimden bahsedersen, Bay Ambrose'tan da bahsetmek zorunda kalacaktım. Ve bazı nedenlerden dolayı bunu yapmak istemedim. Bunu hiç yapmak istemedim.

Ne söyleyeceğimi bilmeden ağzımı açtım. Belki de son anda aklıma zekice bir açıklama gelecekti. Ancak ben daha bir şey söyleyemeden, çok basit, çok sıradan bir olayla karar elimden alındı:

Yanımda Ella kızardı. "Aha!

Patsy üzerine atladı.

Bir şey biliyorsun, değil mi? Çıkar ağzındaki baklayı, Ella! Devam et!'

Ella'nın gözleri korkmuş bir geyiğin gözleri gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. İçimi çektim. Ella yalancı değildi ve Patsy Cusack'ın yenilmez gücü altında sadece tek bir sonuç ortaya çıkabilirdi.

"Lilly, şey... Lilly..."

"Evet...? Patsy

cesaretlendirdi.

"Lilly biriyle görüşüyor. Ama kimseye söyleme. Bunun bir sır olması gerekiyor.'

"Evet, bir *sır*," diye onayladım ona pis bir bakış fırlatarak. 'Bu yüzden *senden* bunu gizli tutmanı istedim, yani *kimseye söylememeni*.

O sevimli mavi genç kız gözleriyle bana özür dileyen bir bakış fırlattı. 'Ben... Ben üzgünüm Lilly, ben sadece... yalan söyleyemem...'

Öfkem ıslak bir havlunun altındaki mum alevi gibi söndü. Kimse Ella'ya kızgın kalamazdı. İntikam meleklerinin şefi bile. "Pekâlâ," diye homurdandım omuz silkerek. Bu beklenen bir şeydi. Ve değildi de sanki en başta gerçekmiş gibi.

Dikkatimi küçük kız kardeşimden uzaklaştırarak Patsy'yi inceledim. Ella'nın açıklamasına karşılık olarak henüz tek kelime etmemişti. Ağzı hafifçe açık duruyordu, dudakları ses çıkarmadan hareket ediyordu ve gözleri odaklanmamıştı. Karmaşık bir matematik denklemini çözmeye çalışmış ve $1009 = 0$ sonucuna ulaşmış gibi görünüyordu.

"Biriyle görüşmek mi?" diye yineledi. 'Yani... karşı cinsten biriyle mi? Bir erkekle mi?'

'Hayır, bir su aygırı,' diye tersledim. 'Evet, bir insan! Ne düşündün?'

'Açıkçası, bir su aygırının daha iyi olacağını düşünmüştüm. Muhtemelen!'

Parmaklarım büküldü. "Yelpazemle sana vurmamı mı istiyorsun?"

'Şiddete gerek yok. Sadece şok oldum. Başını salladı, sersemlemişti. "Bir erkek. Hayret bir şey. Lilly Linton düşmana gidiyor.'

Refleks olarak çenem dışarı fırladı. "Düşman tarafına geçmeyeceğim!"

"Gerçekten mi? Sevgilin senden aşırılıklarını bir kenara bırakmanı istemedi mi?"

oy veren, çalışan kadınlar hakkındaki siyasi görüşlerini henüz değiştirmediler mi? Olacak, sadece bekleyin. Sonra da aptalca ve duygusal davranıp örgü örmeye, dikiş dikmeye ve bir kadının yerinin evi olduğunu söylemeye başlayacaksınız.

Sahte bir tiksintiyle başını salladı ve sırtıttı.

'Ve hareket içinde senin için çok umut verici bir gelecek planlamıştım. Çok ileri gidebilirdin, genç dostum. Basit bir evlilik mutluluğu için her şeyi bir kenara atman çok kötü.

Şaka yaptığını biliyordum elbette - ama bir bakıma yapmıyordu. Gerçekten de yolumdan saptığımı ve ideallerimden ödün verdiğimi düşünüyordu.

Ona gösterirdim!

Yarın iş olmadığı için bol bol vaktim olacaktı. Kimsenin beni duymaması için ona doğru eğilerek fısıldadım: 'Yarın sabah saat onda diğer kızlarla birlikte Green Park'ta buluşalım ve sana bir hanımefendinin ne yapması gerektiğini anlatayım.

Bana baktı, geniş yüzüne yavaşça yayılan bir gülümseme, gözlerinde parıltıyan kuşku ve ilgiyle karışık bir gülümseme.

"Ne planladın?"

"Şimdilik benim sırrım. Göz kırptım. "Küçük süfrajet grubumuzun ilgisini çekebilecek bir şeye kulak misafiri olduğumu söylemek yeterli. Yapacak işlerimiz var!"

~~**~*~*

Balonun geri kalanı hızla geçti, çünkü artık zihnimi meşgul edecek bir şeyim vardı. Gevşek dudaklı beyefendinin bana Hyde Park'ta kadınların oy hakkına karşı yapılan toplantı hakkında söyledikleri kafamın içinde yankılanmaya devam ediyordu. Fikirler meşgul fasulyemin içinde mayalanıyordu. Yakında planlara dönüşeceklerdi.

Balonun geri kalanını insanoğlunun çöküşünü ve kadınoğlunun yükselişini planlayarak geçirdim. Planlarımın çoğu Ella ve Patsy ile birlikte Lord Dalgliesh'in çevresinde gerçekleşti. Bunun birçok avantajı vardı:

Lordun etrafındaki grup balo salonundaki en kalabalık gruplardan biriydi. Böylece Sir Philip ne zaman karşımıza çıksa Ella'yı şişman bir düşesin ya da geniş omuzlu bir amiralin arkasına itebiliyorduk ve o da bir başka danstan kurtulmuş oluyordu.

Teyzem ne zaman bana doğru baksa ve beni orada, Lord Dalgliesh'in yanında görse, sanki Noel ve Paskalya bir aradaymış gibi gülümserdi. En azından denemediğimi söyleyemeyecekti.

Nedense Bay Ambrose gruptan uzak durdu. Bu bana garip geldi, çünkü daha önce Lord Dalgliesh'i sanki eski dostlarmış gibi selamlamaya özen göstermişti. Ama ben kim oluyordum da hediye edilen atın ağzına bakıyordum?

Bu akıllıca hoş olmayan insanlardan kaçınma yöntemini kullanarak pislikleri uzunca bir süre saçımızdan uzak tutmayı başardık. Diğer herkes de bizi hemen hemen yalnız bıraktı. Yanımda biri öksürdüğünde oldukça irkildim, bunun sonunda hilemizi anlayan Wilkins olduğunu düşündüm - ama bu sadece bir hizmetçiydi ve beni kıbarca selamladı.

Affedersiniz, bayan? Kenara çekilebilir misiniz? Lord Hazretlerine bir mesaj iletmem gerekiyor.

Hemen dediğini yaptım ve çevredeki herkes de öyle yaptı. Yine de bu gizemli mesajın ne olabileceğini duymak için çok fazla geri adım atmadıklarını fark ettim. Hizmetçinin gümüş bir tepsi üzerinde taşıdığı bir mektuptan ibaretti.

Lord Hazretleri'nin yanına varan hizmetçi bir kez daha ihtiyatlı bir şekilde öksürdü. "Lord Hazretleri'nin affına sığınıyorum. Size bir mesajım var Lordum.

Lord Dalgliesh birlikte gülüp şakalaştığı arkadaş grubuna döndü ve tepsiyi görünce mektubu alıp ince burnunun üstünden inceledi.

"Bunu sana kim verdi?

"Efendisinin ya da hanımının kimliğini açıklamayan başka bir hizmetçi, Lordum. Ama mektubu açtığınızda gönderenin kimliğini öğrenebileceğinizi söyledi.

Lord Dalgliesh'in bakışları hızla sağdan sola kaydı. Herkesin merakla kendisine baktığını hissederek tepsideki gümüş mektup açacağını kaptı ve zarfı keserek açtı. İçinde ne varsa aldı ve çekti.

Ne bir kâğıt, ne bir kart, ne de üzerinde yazı olan başka bir şey çıktı. Hayır, bir tutam saç çıktı - tam olarak sarı saç. Bir an için küçük grubun etrafındaki her şey hareketsiz kaldı, sonra beyler arasında gizli kıkırdamalar başladı ve bayanlar kendilerini yelpazelediler.

"Vay canına!" diye haykırdı Kraliyet Süvarileri'nden bir albay^[39]. "Bence bu mektubun bir beyefendiden çok bir hanımefendiden gelmiş olması daha muhtemel, öyle değil mi dostlarım? Bu sözler her taraftan onaylama ve kahkahalarla karşılandı. "Haydi Dalgliesh, söyle bize şanslı hanım kimmiş!

Bir an için. Lord Dalgliesh kıpırdamadan durdu, etrafındaki dünyayı görmüyor ya da duymuyor gibiydi, sadece elindeki kilide odaklanmıştı. Sonra bir anlık bir hızla kilidi tekrar zarfın içine soktu ve cebine attı. Diğerlerine dönerek parlak bir şekilde gülümsedi ve şöyle dedi: 'Şimdi, şimdi, dostlarım, bir hanımefendinin onurunu tehlikeye atmamı istemezsiniz, değil mi? Ayrıca, sizi temin ederim. Bu bir sevgi göstergesi olmaktan çok uzak. Buna bir savaş ilanı da diyebilirsiniz.

Albay yine güldü.

'Bir savaş ilanı, ha? Size karşı mı? O halde bunu kim gönderdiyse oldukça korkunç bir yaratık olmalı!

Lord Dalgliesh'in gülümsemesi genişledi ama aynı zamanda sertleştiğini de fark ettim.

"Hiç bu kadar doğru bir söz söylememiştiniz, sevgili Albay.

Başımı salladım. Nedense saçın bir kadına ait olduğunu düşünmemiştim. Bunun için çok kısa görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu, ancak bunu yapabilmem gerektiğine dair garip bir his vardı içimde. Her şey

Her şey bir yana, bu benim kişisel zevkime göre çok garip bir olaydı. Her ne kadar çekici olsa da, gelecekte Lord Daniel Eugene Dalglish'ten uzak durmaya yemin ettim.

O zaman ve orada, bu yeminin bozulmasının ne kadar kısa süreceğini bilmiyordum.

~~**~*~*

Gece sona ermek üzereydi. Leydi Metcalf kapıda durmuş, sevgili dostlarına ve tahammül edemediği ama yine de kibar davranmak zorunda olduğu insanlara reverans yapıyordu. Teyzemin keyfi yerindeydi. Lord Dalglish ile dansımdan o kadar memnundu ki, Ella'nın tüm gece boyunca Wilkins ile sadece üç kez dans ettiğini fark etmemişti bile.

Anne ve Maria ise çok kötü bir ruh hali içindeydiler. Teyzemin, müstakbel kocalarını bulma konusunda benim onlardan daha başarılı olduğuma dair uzun bir nutuk dinlemek zorunda kalmışlardı. Onlarla aynı arabaya binme fikrinden pek hoşlanmadım ama arabada beş kişi daha olduğunu, dolayısıyla şemsiyeleriyle beni öldüresiye dövmeye kalkışamayacaklarını düşündüm.

Tam Leydi Metcalf'ın yanından gizlice geçip otobüs yolculuğundan önce biraz temiz hava almak üzereydim ki, aniden nazik ama sert bir el koluma yerleşti ve beni yerimde tuttu.

"Bir dakika lütfen, Bayan Linton?"

Lord Dalglish'ti. Omzunun üzerinden teyzemin çılgınca cesaretlendirme hareketleri yaptığını görebiliyordum. Onu hayal kırıklığına uğratmak zorundaydım. Nedense esrarengiz asilzadenin bir nişan hakkında konuşmak istediğinden şüpheliydim.

"Ne oldu Lord Dalglish? Teyzem de dahil olmak üzere odadaki diğer herkesin görüşünün kesildiği küçük bir boşluğa yönlendirilmeme izin vererek sordum - eminim büyük bir hayal kırıklığına uğramıştır. Lord Dalglish kendini benimle odanın geri kalanı arasına yerleştirdi, böylece o kenara çekilmeden dışarı çıkamazdım. Birdenbire içimde küçük bir huzursuzluk hissettim. Eğer asilzadenin gülümsemesi çok güven verici olmasaydı, daha fazla tedirginlik duyabilirdim.

"Size bir şey sormak istiyorum, Bayan Linton.

"Yine mi?" Bir kaşımı kaldırdım. 'Gittikçe yüzünüzleşiyorsunuz Lordum. Bu sefer benimle dans etmeyi bile teklif etmiyorsunuz.

Parlak bir şekilde gülümsedi, görünüşe göre cevabımdan memnun olmuştu.

"Gerçekten de öyleyim. Yine de bir mazeretim var: müzik durdu, müzisyenler gitti. Yine de kalbimin arzusunu yerine getirip merakımı giderecek misiniz?

'Bu sorunuzun ne olduğuna bağlı. Sorun Lordum, cevabını göreceğiz.

"Pekâlâ. Öne doğru eğildi. Çelik mavisi gözleri hipnotik bir yoğunlukla benimkilere dikilmişti. 'Bu akşam başımı kaldırdığımda izlendiğimi biliyordum. Yakından izlendiğimi. Sanırım beni izleyen kişinin adı size tanıdık gelecektir. Rikkard Ambrose adında biriydi.

Neredeyse gülmek istiyordum. *Seni izlemiyordu*, demek istedim. *Sevgili sevgilisi Bayan Hamilton'ı izliyordu*.

Ama sonra düşüncelerim aniden durdu. Bayan Hamilton'ı mı izliyordu? Onları her gördüğümde Lord Dalglish ve Bayan Hamilton yan yana duruyorlardı. Bay Ambrose ikincisini değil de birincisini izliyor olabilir miydi? Ama neden? Lord Dalglish'e aşık olamazdı, değil mi?^[40]

Kafamı karıştıran düşüncelerden oluşan bir girdap zihnimde kükredi. Yine de hiçbirinin ortaya çıkmasına izin vermemeye çalıştım. Bunun yerine şunu sordum: "Peki bunun benimle ne ilgisi var?

'Basitçe bu: Bay Ambrose ne zaman beni izlemese, bakışları size kayıyordu.

Ne?

"Emin misiniz? Bu balo salonu gibi büyük bir odada..."

"Bana güvenin, eminim. Lord Hazretleri yüzünü herhangi bir duygudan özenle arındırarak bana baktı. Ama gözlerinde görebiliyordum: Merak ve kuşkunun karışımı. "Odadaki herkesten çok size baktı, ben hariç.

İçimde bir zafer dalgasının yükseldiğini hissettim ve onu tüm gücümle bastırdım. Elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde omuz silktim.

'Olabilir. Ben fark etmedim.' Gözleri kısıldı.

"Çoğu genç bayan Bay Ambrose'un kendilerine baktığını fark eder.

"Belki de dar görüşlüyümdür. Onu geçmek için yana doğru adım attım. Ama yeterince yer yoktu. "Sorunuz nedir Lord Dalglish? Arabam birazdan kalkacak.

"Ah evet, benim sorum. Başını salladı. "Bilmek istiyorum: Bay Ambrose'un size olan ilgisi nedir?

Dudaklarımı ıslattım ve sesimi sakinleştirmeye çalışarak şöyle dedim: 'Bana ilgi duyduğunun farkında değildim.

"Sizi temin ederim ki var. Ve ne olduğunu bilmek istiyorum. Bunu çok iyi gizledi ama yine de gözlerinden okuyabiliyordum: cümlesinin yüksek sesle söylemediği kısmını. *Londra'nın en zengin adamlarından biri neden senin gibi biriyle ilgilensin ki?*

Omurgamın sertleştiğini hissettim ve içgüdüsel olarak kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. "Bu soruyu Bay Ambrose'a yöneltmeniz gerekmez miydi?

Lord Dalgliesh karşı sorumu duymazdan gelerek şunları söyledi:

"Bu gece seninle dans etti. Aslında sizi seçti. Dans ettiği diğer tüm genç bayanlar ev sahibi tarafından tanıştırılan ya da gücendirmeden dans etmekten kendini alamadığı bayanlardı. Öte yandan siz... Onunla tanıştırmadan dans ettiniz. Daha önce tanışmış olmalısınız. Nerede tanıştınız? Ne oldu?"

"Hatırlamıyorum. Sanırım onunla başka bir partide ya da sokakta karşılaşmış olabilirim.

Lanet olsun! Neden sesimi sabit tutamıyordum? Belki de nişten çıkmamı engelleme şeklinden kaynaklanıyordu. Çok sinir bozucuydu! Aslında sinir bozucudan da öteydi. Biraz endişe verici olmaya başladı.

"Çoğu genç hanım," diye gözlemledi Lord Dalgliesh, biraz daha yaklaşıp, "Bay Rikkard Ambrose ile ilk karşılaşmalarını hatırlayacaktır.

Hâlâ o büyüleyici gülümsemesini takınıyordu ve dinleyen herhangi biri için soruları boş bir meraktan başka bir şey değilmiş gibi gelebilirdi. Yine de bu adamla ilgili hiçbir şeyin boş olduğunu düşünmüyordum. Hâlâ yolumu kesiyordu.

"Çok kötü bir hafızam var," diye tersledim. 'Özellikle de hatırlamak istemediğim insanlar için! Şimdi kenara çekilin lütfen! Teyzem gidiyor ve ben de ona katılmak zorundayım.

Gözleri kısıldı. "Bayan Linton..."

"Kenara çekilin dedim!

Bir an tereddüt etti - sonra geri çekildi ve bana geçmem için yeterli alan bıraktı.

"İlgi çekici bir genç bayansınız, Bayan Linton. Gözleri soğuk çeliğin üzerindeki ay ışığı gibi parlıyordu. "Sizinle tekrar görüşmeyi dört gözle bekleyeceğim.

Ha! Cehennem donduğunda!

"O zamana kadar, Lordum.

Her zaman gözlerinin içine bakabilmek için sırtımı dik tutarak hızlı bir reverans yaptım. Sonra ölçülü bir adımla uzaklaştım ve

Leydi Metcalf'ın iri yarı subaylardan oluşan büyük bir grupla vedalaşmakta olduğunu fark edince, yanından geçip balo salonundan çıktı.

Ancak koridora çıktığımda ve artık beni göremediğinde koşmaya başladım. Ayakkabılarımın tokatları mermer zeminde sert sesler çıkarıyordu ve ben koşarken hizmetliler bana bakıyordu ama umurumda değildi. Bir içgüdü bana oradan mümkün olduğunca çabuk çıkmamı söylüyordu.

Serin gece havasında tökezleyerek dışarı çıktım. Thames Nehri'nin sisi bana doğru geliyordu. Yine de ne nemli nem ne de soğuk hava zihnimi temizlemek için hiçbir şey yapmadı. Kafamın içinde binlerce soru dönüp duruyordu. Ama bunlar birkaç saat önce Bay Ambrose kolunda o cadalozla balo salonuna girdiğinde aklıma gelenlerle aynı değildi.

Bay Ambrose gerçekten de güzel ortağıyla değil de Lord Dalgliesh'le mi ilgileniyordu? Zarftaki kilit ne anlama geliyordu? Nereden gelmişti? Ve balo salonundaki onca insan varken Bay Ambrose neden *bana* bakıyordu?

Aceleyle şoför tarafından çoktan kapıya getirilmiş olan arabaya doğru ilerledim ve aceleyle basamakları çıktım. Balo salonunun gürültüsünden uzak, sessiz bir yere ihtiyacım vardı. Düşünebileceğim bir yere.

Koltuğa çöktüm ve rahat bir nefes aldım. Sonunda yalnızdım!

Sonra başımı kaldırdım ve Wilkins'in karşı bankta oturduğunu gördüm. İşkence görmüş iliğinden bir gül ve kocaman bir ayçiçeği çıkıyordu ve yüzünde hemen güvenmediğim hülyalı bir ifade vardı.

"Ah, Bayan Lilly," dedi bana deniz tutmuş bir babun gibi gülümseyerek. Ya da belki aşık bir adam gibi. Bazen aradaki farkı anlamak zor oluyordu. 'İlk gelen siz olduğunuz için ne kadar şanslısınız. Sizinle biraz konuşabilir miyiz acaba? Kız kardeşiniz Ella hakkında.

Aşk Acıları

Wilkins'e dikkatle baktım. "Peki ya kız kardeşim Ella?

"İtiraf etmem gereken bir şey var. Bir elini kalbine bastırdı, ya duygularına yenik düşmüştü ya da kalp krizi geçiriyordu. Ne yazık ki, ikincisi için şans zayıf görünüyordu. "Uzun zamandır kalbimde taşıdığım ama artık birine açıklamam gereken bir sır, yoksa kalbim yerinden çıkacak.

İşler iyiye gidiyor. Belki de şansımız o kadar da az değildir.

'Anlıyorum,' dedim.

Belli ki şöyle bir yanıt almayı umuyordu: "Sırrın ne? Bilmek için ölüyorum!" ya da aynı derecede dramatik bir şey. Ben buna mecbur kalmayınca bocaladı. Ama çok geçmeden tekrar sesini buldu.

"Sırrımı sana itiraf etmeyi seçtim," diye fısıldadı komplocu bir tavırla. 'Eğer şimdilik bunu yaşayan hiç kimseye açıklamayacağına söz verersen.

"Devam et. Elimi salladım. "Söz veriyorum, bunu sadece vampirlere, hayaletlere ve ölümsüzler topluluğunun diğer üyelerine açıklayacağım.

"Güzel. Çok iyi o zaman.' Derin bir nefes aldı. "Ben... aşığım. Kız kardeşinize aşığım, Bayan Ella Linton.'

Sol kaşım bir milimetre kadar kalktı. "Söylemiyorsun.

Belli ki yine daha dramatik bir tepki vermeyi ummuştu. Ama hayal kırıklığıyla iyi başa çıkmış görünüyordu, gerekli tüm dramayı kendisi sağlamaya fazlasıyla hazırdı. Öne doğru o kadar eğildi ki ayçiçeği neredeyse iliğinden düşecekti.

"Bunu sana söylememin nedeni," dedi fısıldayarak, "kız kardeşini tanıma şerefine nail olduğum süre boyunca, ilişkimizin ilerleyişine büyük bir ilgi duyduğunu fark etmiş olmamdır. Her zaman yanımda oldun, bana yardım etmeye çalıştın...'

Ne?

'... ve konuşmayı ilerletme konusundaki başarısız girişimleriniz ne kadar masum olduğunuzu, romantizm konusunda ne kadar deneyimsiz olduğunuzu gösterse de, büyük takdir görüyorlar.

Bu adamın kız kardeşimle evlenmesine kesinlikle izin verilmemeliydi! Ailesinde delilik vardı! Olmak zorundaydı! *Ona* yardım mı edeyim?

"Bayan Lilly," dedi babacan bir tavrıyla, benden yaklaşık üç yaş büyük olmasaydı daha çok işe yarayabilirdi. "Ben tecrübeli bir dünya adamıyım. Kız kardeşinizle kendi başıma sohbet etmek gibi bir sorunum yok. Hiç korkmayın. Umduğun şey doğru: Gerçekten de kız kardeşinin peşindeyim. Ona o kadar derinden aşığım ki bunu ifade etmekte zorlanıyorum. Yakında, uygun bir flörtten sonra, ona benim olmasını teklif edeceğim ve kız kardeşin Ella Londra'nın en gözde bekarlarından biriyle evlenecek.

Elimi sıktı.

'Hiç korkmayın. Yakında bir aile olacağız.'

Argh!

~~**~*~*

Bir şekilde histeriye kapılmadan eve dönmeyi başardım. Durum tahmin ettiğimden çok daha vahim görünüyordu. Tek tesellim Ella'nın hâlâ bu gerçeğin farkında olmamasıydı. Ama eve doğru yol aldıkça bu teselli bile kaybolmaya başladı. Wilkins'in düzenli aralıklarla Ella'ya doğru gönderdiği aşk dolu gülümsemeler, onun kadar masum biri tarafından bile yanlış yorumlanamazdı. Buna ek olarak, Wilkins küçük kız kardeşime imalı bir şekilde göz kırpmaya başlamıştı. Bunu tekrar tekrar ve büyük bir yetenek göstermeden yaptığı için, gözündeki sineği umutsuzca çıkarmaya çalışan biri gibi görünüyordu, ama yine de muhtemelen mesajı almıştı.

Diğerleri de yardımcı olmuyordu. Lisbeth baloda kimse onunla dans etmediği için üzgündü, Gertrude sessizdi, Maria ve Anne Ella'ya kızgın bakışlar fırlatıyordu ve teyzem hâlâ Lord Dalgliesh'le ne kadar iyi anlaştığımızı ima ediyordu. Sadece Sir Philip'in varlığı, nişanımızın ilan edileceği tarih konusunda beni rahatsız etmesini engellemişti.

Sonunda amcamın evinin önünde durduk ve arabadan indik. Wilkins oturmaya devam etmedi, bizden sonra indi.

"Bir dakikalığına içeri gelmek ister misiniz, Sör Philip? Teyzem tatlı tatlı sordu. Müstakbel yeğenlerine karşı hep tatlı davranırdı. En azından zengin olanlara.

"Hayır, madam. Size rahatsızlık vermek istemem." "Sizi temin ederim ki hiç rahatsızlık vermeyeceğim, efendim.

'Çok nazıksınız Madam, ama gerçekten eve gitmem gerekiyor. Sadece sevimli yeğenlerinize, özellikle de Bayan Ella'ya veda etmek istedim.

Elini tutarak eğildi ve uzun, kalıcı bir öpücük kondurdu. 'Teşekkür ederim, Bayan Ella. Şimdilik hoşça kalın. Sizi yakında tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Bu gece hayatımın en güzel gecesi idi. Bunun gibi sayısız gece geçirelim ve her biri bir öncekinden daha parlak ve mutlu olsun. Kalbimin en derin arzusu budur.'

Ella'nın rengi soldu ve teyzem gelincik tarlasında dans eden bir afyon bağımlısının mutlu ifadesine büründü. Bu neredeyse bir evlenme teklifi kadar iyiydi. Eğer üzerinde bir zincir ve tasma olsaydı, teyzem muhtemelen Sör Philip'i koridorda zincire vururdu, ta ki o gerçek bir şey getirene kadar. Ne yazık ki bu ekipmanlardan yoksundu ve bu yüzden sadece reverans yapabilir ve arabasına binip uzaklaşırken arkasından el sallayabilirdi.

O el sallamakla meşgulken ben de ortalıkta görünmemeye çalıştım. Lord Dalglish ya da Sör Philip hakkında daha fazla şey duymak istemiyordum. Ayrıca, küçük kardeşimin neyle karşı karşıya olduğunu artık kesin olarak biliyordum. Olaylar başladığında yerimde olabilmek için görevimin başına geçmem gerekiyordu. Kütüphaneden bir kitap alarak gizlice bahçeye çıktım ve çalıların arkasına rahatça yerleştim. Sadece birkaç dakika sonra arka kapı gıcırdayarak açıldı ve beyaz giysili bir figür bahçeye adım attı.

~~**~*~*

Üzülerek kitabımı bir kenara bıraktım. Gerçekten ilginç bir sömürge macerası hikâyesiydi ve en iyi kısmına gelmiştim - kahramanın bir kazığa bağlandığı ve yerlilerin onu canlı canlı pişirip yemeye hazırlandığı kısım. Ama kendime birazdan kurtarılacağından emin olduğumu ve o zaman harika bir hikayenin mahvolacağını söyledim. Şimdi durmak ve önümde gelişmeye başlayan dramın tadını çıkarmak daha iyiydi.

Edmund çitin diğer tarafında belirmişti. Pek iyi görünmüyordu: yüzü solgun, saçları dağınık, gömleği ve yeleği daha iyi günler görmüştü. Bakışlarım Ella'ya kaydı, ancak onun da daha iyi durumda olmadığını gözlemledim. Sarı saçları dağınık bir şekilde sırtından aşağı sarkıyordu ve elbisesi belli ki aceleyle giyilmişti. Elbette hâlâ ilk günkü gibi masum ve büyüleyici güzellikte görünüyordu ama o Ella'ydı.

Çalıların arasındaki bir boşluktan her şeyi görebildiğim bir yosun parçasının sağladığı rahat bir tiyatro koltuğuna yerleştim. Bu performans sonraki planlarım için çok önemli olacaktı. Üzerinde

Ella'nın umutlarını ve hayallerini iletmek ve Sör Philip'i paramparça etmek için yapmaya çalışacağım her şeyi bir kenara bırakın!

İkisi uzun bir süre çitin iki yanında durdular, çaresiz bir özlemle birbirlerine baktılar, bakışlarıyla aralarındaki mesafeyi kapatmaya çalıştılar. Ya da en azından ben öyle yaptıklarını düşündüm. Ay bulutların ardında kaybolduğu için bahçe oldukça karanlıktı, bu yüzden birbirlerine umutsuz bir özlemle bakma kısmından emin olamadım. Ayakta uyuyakalmış olabilirler.

Edmund çığ bir sesle, "Ella, aşkım," dedi.

Ah. Uyumuyormuş. Demek haklıymışım. Ve eğer sesindeki umutsuz özlem değilse, umutsuz özlemin ne olduğunu bilmiyordum.

"Edmund, aşkım," diye fısıldadı küçük kız kardeşim. Görünüşe göre o da çok uyanıktı.

"Durum nedir?" diye sordu.

Ella cevap vermeyince, devam etti: 'Sorun nedir? Neden konuşmuyorsun? Neden bana yaklaşmıyorsun? Konuş aşkım! Artık senin sesinin tatlı balı olmadan yaşayamam!

Öğürme isteğimi bastırdım.

Yumruğumun balını suratında hissetmeye ne dersin dostum?

Ama onun pelte kıvamındaki lapası Ella'nın ilgisini çekmiş benziyordu. Ağzını açtı ve nefes alarak konuşmaya hazırlandı.

"Ben... Sör Philip ile üç kez dans ettim," diye ürkekçe cevap verdi. Çitlere yaklaşmadığını, dağınık saçlı sevgilisine yaklaşmak için hiçbir hareket yapmadığını fark ettim.

'Bütün gece boyunca sadece üç kez mi? Sözde sana kur yaparken mi?' Edmund'un yüzü aydınlandı. Aynı kişiyle üç kez dans etmenin oldukça fazla olduğunu düşünüyordum ama şansı olsaydı bütün geceyi ona yapışmış halde geçireceğinden şüphem yoktu. 'Oh Ella, bana umut veriyorsun. Söyle bana, sana olan ilgisini kaybetti mi, aptal? Sevgisini geri mi çekti?'

Kız kardeşim başını hafifçe salladı.

"Hayır.

'O zaman neden...'

"Bu benim sevgili kız kardeşim. *Dang! Benim hakkımda konuşuyor!* 'Beni koruyan sevgili, sevgili kız kardeşim. Bu inanılmaz. İşlerin gerçekte nasıl yürüdüğüne, sevgimin gerçekte nerede yattığına dair hiçbir şey bilmesede, içgüdüsel olarak bir şekilde onun ilgisini hoş karşılamadığımı hissediyor gibi görünüyor. Sadece

Bu gece baloda - o ne zaman gelse, o orada, onunla benim aramda, bana yardım ediyor, beni koruyor. Bazen kendime onun durugörü yeteneğine sahip olup olmadığını soruyorum, hissettiklerimi o kadar net okuyabiliyor ki. Sanki seninle konuştuğum her gizli kelimeyi duyabiliyor!

Şey, bu konuda...

Derinden etkilenen Edmund başını salladı. 'Bunu duymuştum - birbirlerine en derin sevgiyi besleyen kardeşler arasındaki güçlü bir duygusal bağın böyle olağanüstü etkileri olabilir. Olağanüstü bir kız olmalı. Keşke bir gün onunla tanışabilsem.

Sorun değil. Sadece çalırların etrafından dolaş ve el sallla.

Ella başını şiddetle salladı. 'Yapamazsın! Unutma, bizden asla haberi olmamalı.

"Haklısın. Asla bilmemeli.' Gözlerimi

devirdim. *Gerçekten mi? Tanrım...*

Bir duraklama oldu. Sonra Edmund ekledi: "Ama konunun özünden uzaklaştık, sevgilim.

Ella'nın alt dudağı titremeye başladı.

"Hangisi?

"Sör Philip Wilkins hala peşinizde.

'Ah, zalim, zalim Edmund! Bana nasıl hatırlatabilirsin?'

Edmund direklerin arasından uzanıp onun ellerini sıktı ve o da hemen ağıt yakmayı kesti.

"Sana hatırlatmalıyım," diye ısrar etti nazik bir ses tonuyla. "Hatırlatmalıyım, çünkü planlar yapmalı ve bir kaçış yolu bulmalıyız, kendimize bir gelecek kurmanın bir yolunu bulmalıyız.

Gözleri tekrar yaşaran Ella aniden öne doğru tökezledi ve çitlere yaslandı.

"Hiçbir plan beni kurtaramaz," diye fısıldadı. "Benim geleceğim yok!

İşte bu doğru değil! Onaylamayarak başımı salladım. Keşke insanlar böyle konularda daha doğru olabilselerdi. Katlanamadığı bir adamla evlenmiş ve tek gerçek aşkından ayrılmış, kesinlikle sefil olacağı bir geleceği olabilirdi - ama kesinlikle bir geleceği olacaktı. İnsan her zaman doğru olmalıdır. Bir ofis zorbası için günde on saat ve haftada altı gün dosya tasnif etmek bir kıza bu kadarını öğretir.

'İşte bu yüzden bir gelecek *kuracağımızı* söyledim, Ella. Şu anda bir geleceğin olmayabilir ama bir yolunu bulacağız.

'Nasıl, Edmund, aşkım? Nasıl bir yol bulabiliriz?'

"Henüz bilmiyorum. Ama yüreğini ferah tut, aşkım. Zamanla mutlaka bir plan yapacağız ve..."

"Zamanla mı? Narin yüzünden daha fazla gözyaşı akan Ella çaresizlik içinde çitlere baktı. Şimdi ay bulutların arkasından çıkmıştı ve kederli ifadesini açıkça görebiliyordum. Tekrar karanlığı dilememe neden oldu. 'Zamanla mı? Edmund, anlamıyorsun. Zamanımız yok. Ben... Ben inanıyorum ki...'

"Ne? Edmund çitlere yaklaştı ve metal direkleri tuttu. 'Benden ne saklıyorsun? Söyle bana! Sana yalvarıyorum aşkım, söyle bana!'

"Sanırım," dedi Ella nefes nefese bir fısıltıyla, "Sör Philip yakında evlilik teklif edecek.

"Hayır! Öyle olmadığını söyle!

"Evet, aşkım. Uzanarak parmak uçlarıyla hızlıca adamın solgun yanağına dokundu. 'Evet, öyle. Keşke öyle olmasaydı ama bunu değiştiremem. Kaderimi değiştiremem.

Birkaç dakika süren ağır bir sessizlik oldu. Edmund yere bakıyordu, yumrukları iki yanında sıkılmıştı. Merakla öne doğru eğildim, yüzüne bakmaya çalıştım ama buradan görmek imkânsızdı.

Patlama! Ve bu da dizinin en iyi kısmı!

Sahneye daha yakın bir yere oturmalıydım.

Sonra aniden başını tekrar kaldırdı ve ben şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Onu güçlkle tanıdım. Yüzündeki tüm umutsuzluk gitmiş, yerine demir gibi, sarsılmaz bir kararlılık gelmişti.

"Evet, yapabilirsin," dedi boğuk bir sesle. 'Kaderini değiştirebilirsin, aşkım. Benimle kaç! Benimle kaç ve karım ol!

Beni bir tüyle bile devirebilirdin. Aslında, yarım bir tüy de işe yarayabilirdi. Ya da belki çok küçük bir iplik parçası?

Ella'nın da aynı şekilde şaşırdığını görebiliyordum. Benim gibi ağzı açık bir şekilde Edmund'a bakmıyordu -gerçek hanımlar böyle şeyler yapmazlar- ama kesinlikle normalde olduğundan daha da beyaz bir tona bürünmüştü.

"Evlenmek mi? Sesi, ağaçlardaki yaprakları ve elbisesinin yumuşak kıvrımlarını uygun bir şekilde romantik bir tavırla hışırdatan yumuşak rüzgârdan neredeyse duyulmuyordu. "Ama nasıl... Brank Teyze asla kabul etmez!

"Senden benimle kaçmanı istedim, aşkım," diye hatırlattı Edmund, sesi nazik ama kararlıydı, bakışları onun yüzünden hiç ayrılmıyordu. "Bu onun kabul etmek zorunda olmadığı anlamına geliyor.

"Ama... onun ve tüm ailemin isteklerine karşı gelmek...?"

"Evet.

'Onları tüm dünyanın önünde utandırmak mı? Onları bu şekilde incitmek mi?' 'Evet canım. Aşk için olmalı.'

Cehennem bıyıkları! Bunu gerçekten yapacak! Zavallı, masum küçük kız kardeşinden gerçekten yararlanacak ve onu alıp götürecekt.

Gizlice ayağa kalkarak, ona doğru en ufak bir hareket bile yaparsa kendimi çalıkların arasından fırlatmaya hazırlandım.

Bir tırmık! İşte bu o! Alçak bir tırmık!

Sırada ne olduğunu biliyordum elbette. Anne ve Maria'nın aşk romanlarından bahsettiklerini yeterince duymuştum. Sonra Ella'yı alıp gecenin karanlığına götürecekti. Ama bu denklemde beni hesaba katmamıştı! Ona dokunduğu an, kovalamaya hazır olacaktım!

Elbette, aralarında çit gibi küçük bir sorun var, bu yüzden muhtemelen o kadar acele etmenize gerek kalmayacak.

"Ciddi misin Edmund? Ella fısıldadı. 'Kalbimle oynama. Elinden gelse beni gerçekten karın yapar mısın?

Kadının elini kavrayarak bir adım öne çıktı. Çalıkların arasından atlamaya hazırlandım ama o, kızın kesinlikle kısıtlı olan diğer kısımlarına dokunmak için hareket etmedi. Bunun yerine dizlerinin üzerine çöktü, başını elinin üzerine eğdi ve usulca öptü.

"Bundan nasıl şüphe edebilirsin ki?" diye sordu. 'Yıllardır güzelliğinize, çekiciliğinize ve sevgi dolu doğanıza hayranım. Sana olan aşkım ilk filizlendiğinden beri büyüdü ve çiçek açtı. Artık tam çiçek açtığına göre, hiçbir şey seni benim yapmama engel olamaz. Bana bu onuru bahşeder misin?

Küçük bir hıçkırıyla elini adamın elinden çekti. Ondan saklandığım yere doğru dönerken yüzünü görebiliyordum, kolları kendini korumak istercesine ince bedenine sarılmıştı.

"Bu," dedi titreyen bir sesle, "yeterince ileri gitti.

Kelimeler zayıf olabilirdi ama Edmund'un üzerine bir çekiç darbesi gibi düştüler. Kafasında önemli bir şişlik görmediğim için neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktım.

"Ne?

"Dedim ki, bu iş yeterince uzadı. Ona geri döndü ve bunu yaparken yüzündeki nemin ay ışığında parladığını görebiliyordum. Bu gece sonsuz bir gözyaşı kaynağı varmış gibi görünüyordu. Tanrım... Bu aşk olayı muazzam miktarda vücut sıvısı gerektiriyor gibi görünüyordu.

"Lütfen," diye devam etti, "gerçekten sorarak bana daha fazla işkence etmeyin. Buna dayanamam.

Karşılığında sesi kırılmıştı. Tamamen yenilmişti. "O zaman beni artık sevmiyorsun.

Ella kırbaç yemiş gibi seğirdi. İleri atılarak çitin direklerine tutundu.

'Elbette seni seviyorum, Edmund. Kendi hayatımdan daha çok!'

Yüzünde umut ve umutsuzluk karışımı bir ifade belirdi. "O zaman benimle gelecek misin?

"Hayır! Yapamam!

'Ama Ella, aşkım... Ben... Ben anlamıyorum. Eğer beni seviyorsan, eğer beni gerçekten, gerçekten seviyorsan...?'

Ella başını çitlere yasladı. Artık onu tutacak gücü yok gibiydi. Rüzgâr saçlarını çekiştiriyor, gevşemiş birkaç tutamı demir direklerin arasından geçirip çitin Edmund'un tarafına doğru sürüklüyordu, sanki içindeki her şey ona gitmek için zorlanıyordu.

Hava nasıl bu kadar romantik olabiliyor? Neden burada bardaktan boşanırcasına yağmur yağmıyor?

"Edmund... Sana cevap verecek kelimeleri bulamıyorum. Ama buna gerek yok. Şair bana çoktan dizelerimi verdi, ben de şimdi sana onları söylüyorum: Evet, seni seviyorum. Umutsuzca, tüm kalbimle. Ama *seni bu kadar sevmezdim sevgilim, Daha fazla onurlandırmasaydım seni sevmezdim.*^[41]

Çalıların arkasından başımı eğdim ve son sözündeki mantığı bulmaya çalıştım. Ben de bunun oldukça saçma olduğunu düşünmüştüm. Biri *bunu yazmış* ve yayınlamış mıydı? Elbette kendim asla aşık olmazdım, ama olsaydım bile onurun denkleme büyük bir şekilde gireceğini sanmıyordum. Namus, saygınlık - bunlar çoğunlukla bir kızın özgürlüğünü kısıtlamak için kulağa hoş gelen terimlerdi. Gerçekten de küçük kız kardeşimi seviyordum ama bazen gerçekten de aptal bir kaz olabiliyordu. O adama evet demeli ve-

Hey! Ne yapıyorsun? Onunla kaçmasını istememen gerekiyordu.

Oh, doğru ya. Hayır! Hayır! Bunu kesinlikle istemedim!

"Görmüyor musun? Önünde diz çökmüş kırık adamın saçlarına şefkatle dokunmak için uzandı. 'Yanlış olduğunu bildiğim bir şeyi yapmaktansa sana olan aşkıma şefkatli, gizli bir anı olarak yaşatmayı tercih ederim. Evet, şimdi seninle gidebilir ve kalan günlerimi mutluluk içinde geçirebilirdim, ama bunun neresi iyi olurdu? Sör Philip'le evlenmem, doğru olanı yaptığımı bilmem, ailemin ve sizin onurunuzu korumam, dünyevi mutluluk için onları yok etmemden çok daha iyi. Geri kalan günlerimi sefalet içinde geçirebilirim ama en azından bunu vicdanım rahat bir şekilde yaparım.

Pekala.

Her zaman kız kardeşimin bir şekilde tamamen aklını kaçırmış olduğundan şüphelenmiştim. İnsanın şüphelerinin doğrulanması memnuniyet vericiydi. Yine de bu tamamen entelektüel hazzın yanı sıra, gerçeklerden pek tatmin olamadım.

Genel olarak onun akıl sağlığı hakkında daha yüksek bir fikre sahip olsa da, bu durumda Edmund benim görüşlerimi paylaşıyor gibiydi.

"Ben dünyevi mutluluğu tercih ederim," dedi ona açıkça. Kadının yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi.

'Bu senin sıcak kalbin, iyi doğanı eziyor, Edmund ve bunun için seni seviyorum. Ama lütfen beni daha fazla kışkırtma. Seni reddetmek bana acı veriyor.

"Hala evet diyebilirsin.

Hayır, yapamam. Birbirimizi bir daha görmemeliyiz, Edmund. Ben Sör Philip'in karısı olacağım... ve sen...'

Bir an için gözlerini kapattı ve bir sonraki kelimelerin onun için en zoru olacağını görebiliyordum.

'... ve sen git, kendine bağlı olmayan bir kız bul. Kendini mutsuzluğa sürüklemeye. Aşk bul, mutlu ol. Senin mutlu olduğunu bildiğim sürece belki yaşamaya devam edebilirim.

'Ama ben sensiz mutlu olamam, Ella! Asla!' 'Böyle

şeyler söyleme Edmund! Bu bana acı veriyor! *O*

zaman neden gözyaşlarının arasından gülümsüyor?

Şaşkınlıkla başımı kaşıdım. Bu aşk meselesi belli ki düşündüğümde daha karmaşıktı. Bununla kendimin bir ilgisi olmadığı için çok mutluydum.

"Sana son bir kez soracağım, Ella. Edmund yavaşça ayağa kalktı.

Kadının eli onunkine kaydı ve adam elini sıkıca tuttu. "Benimle kaçarmısın? Kız başını salladı.

"Hayır.

"Sir Philip konusunda teyzenin isteklerine karşı gelmeyi reddediyor musun?" "Yalvarırım, Edmund, anla. Yapamam!"

'Şşş. Üzülme, canım. Anlıyorum. Anlıyorum, aşkım. Nazik doğana karşı gelemezsin.' İç çektii. "O zaman benim yapabileceğim tek bir şey kalıyor.

"İstediğimi yapacak mısın? Devam edecek misin?"

Neşeli bir tavır takınmaya çalışmasına rağmen gözlerindeki korkuyu görebiliyordum.

Kadının elini tekrar sıkkan Edmund başını salladı.

"Hayır. Dışarı çıkıp kendime bir tabanca alacağım. Sabah Sir Philip'in evine uğrayıp ona meydan okuyacağım.

~~**~*~*

Beni devirecek bir tüy var mı? Bu gece ikinci kez, tamamen şaşırmıştım. Bu tüccar çocuğu tam bir Kazanova'ya dönüşüyordu! Doğru mu duymuştum?

"Ne? Ella kekeledi. "Ne demek ona meydan okumak?

Görünüşe göre, onun ne demek istediğini henüz anlamamıştı. Ya da anlamasına izin vermiyordu, belki de.

Edmund sakince, "Yani onu düelloya davet ediyorum," diye cevap verdi. "Ölümüne.

Ona doğru istemsiz bir adım attı. Ya da belki de isteyerek.

Bu aşık insanlara asla söyleyemezsin

"Edmund, böyle konularda şaka yapmamalısın," diye fısıldadı, elleri çitin demir direklerini sıkıca kavrarırken. "Yapmamalısın.

"Şaka yaptığımı kim söyledi?

'Lütfen Edmund, dur. Beni endişelendiriyorsun.'

Bunun için üzgünüm. Ama yapacak bir şey yok. Sör Philip'i reddetmeyeceğinizi ya da teyzenize karşı gelmeyeceğinizi söylediniz, bu yüzden başka seçeneğim yok.

"Şiddeti düşünmekten başka çare yok mu? Direkleri bırakarak ellerini havaya kaldırdı. 'Hangi deli şeytan seni ele geçirdi, Edmund? Sana yalvarıyorum, bu çılgın planından vazgeç!

"Bu çılgınlık değil. Aslında son derece mantıklı. Kendinizi Sör Philip'ten kurtarmayacaksınız, pekala, o zaman bunu sizin için ben yapacağım. Bir tabanca edip evine gideceğim ve ona meydan okuyacağım. Sizce durumu ona açıklamalı mıyım? Aramızdaki durumu?"

Ella o anda neredeyse bayılıyordu. Sadece Edmund'un çitlerdeki boşluklardan fırlayıp onu belinden yakalayan hızlı elleri düşmesini engelledi.

Bekle bir dakika!

Tam içeri girmek üzereydim. Şimdi kesinlikle bir bayanın dokunmaması gereken yerlerine dokunuyordu ve ne de olsa küçük kız kardeşime göz kulak olmam gerekiyordu. Ama sonra, sadece onun düşmesini engellemişti. Küstahlığı yüzünden onu bu seferlik öldürmemeye karar verdim.

"Söyle ona? Ella fısıldadı, belli ki onun kollarından kurtulmak için acelesi yoktu. "Delirdin mi sen?"

Ona gülümsedi. Sık sık endişeli ve üzgün gördüğüm yüzünde yeni beliren çocuksu, heyecanlı bir gülümsemeydi bu, ama yine de ona çok yakışıyordu. Farklı bir insan gibi görünüyordu ve ilk kez Ella'nın onda ne bulduğunu biraz olsun anlamaya başlamıştım.

'Bu gece beni ikinci kez delilikle suçluyorsun, aşkım.

Bunun bir alışkanlık haline

gelmesine izin verme.

"Ciddi ol, Edmund!

'Ben kesinlikle ciddiyim. Benim zihinsel bir rahatsızlığım olduğundan şüphelenmenizi istemiyorum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun!

"Evet, öyle. Ve bu konuda da ciddiyim.'

'Ama Sör Philip'e söylemek? Aşkımızı bir sır olarak saklamanız için size yüzlerce kez yalvardıktan sonra mı?

Edmund'un gülümsemesi biraz hüzünlü bir hal aldı.

'Ah, ama artık gizli tutacak ne var ki? Yarın ona gider ve onu yok edersem, ona söyleyip söylemediğimin bir önemi kalmayacak, değil mi? Bunu ona açıklamam gerek Ella. Benimle dövüşmesi için üzerine yürüyüp ona hakaret edemem. Ailemin onurunu lekelemiş olurum ki bu da senin de özenle belirttiğin gibi yapılacak kötü bir şey. Hayır, ona gitmeli ve şöyle demeliyim: "Sir Philip, gözünüze kestirdiğiniz kızı seviyorum, o da beni seviyor. Onun için son nefesime kadar savaşıcağım." O bir centilmen. Beni anlayacak ve senin için savaşmama izin verecektir. Kalbine bir kurşun sıktığımda, yol bir kez daha özgür olacak. Gördüğün gibi Ella, ben deli değilim. Bunu çok dikkatli düşündüm.'

Onaylarcasına başımı salladım. Görünüşe göre birileri ilk kez kalpleri yerine beyinlerini kullanıyordu. Plan gerçekten de son derece mantıklıydı -

Bir nokta hariç. Alışılmadık bir çabuklukla Ella da bunu fark etti.

"Peki ya," diye fısıldadı Edmund'un kollarında titreyerek, "seni o öldürürse?"

Birkaç dakika sessizlik oldu. En azından neredeyse sessizlik. Uzakta bir köpek, önümde yaşanan romantik dramı hiç umursamadan havlıyordu.

"Ben olsam bu konuda endişelenmezdim, canım," dedi umursamaz bir tavırla.

"Endişelenmiyor musun?" diye haykırdı ve aniden kolları sadece onu sarmakla kalmadı - şimdi o da onu sarıyordu. Bu daha çok hoşuna gitti! Sonunda kendi başına harekete geçiyordu.

'Edmund, o bir beyefendi! Sen bir tüccarın oğlusun. Silahlarla atış yapmak için yetiştirildi, her yıl avlanıyor ve ne yaptığını biliyor. Hayatında hiç tabanca kullandın mı?"

"Ben çabuk öğrenirim.

'Edmund, söyle bana! Hiç tabanca kullandın mı?"

"Aslında hayır," diye itiraf etti. "Ama bunu yapan başkalarını gördüm," diye ekledi sonradan.

Ella'dan gelen inilti, onun da bu bahaneyi en az benim kadar düşündüğünü gösteriyordu.

"Edmund, lütfen yapma, sana yalvarıyorum! Başını iki yana salladı.

'Sana neredeyse istediğin her şeyi verirdim, aşkım, ama bu konuda seni inkar etmeliyim.

"Ama neden? Uzanarak adamın gömleğini kavradı ve çitlerdeki bir aralıktan yüzünü adamın göğsüne gömdü. 'Ölmek mi istiyorsun? Gerçekten delirdin mi?"

Onu kollarıyla sararak kendine daha da yaklaştırdı. Müdahale edip etmemeyi tekrar tartışıyordum - ama bir şekilde kendimi onları bölmeye ikna edemiyordum. Aralarında hala demir bir çit vardı, bu yüzden işler gerçekten çok samimi olamazdı. "Ölmek istemiyorum, Ella.

'O zaman neden? Tanrı aşkına söyle bana!"

"Görmüyor musun? Onu biraz iterek çenesini kaldırdı ve yüzüne bakmaya zorladı. "Seni özgür bırakmalıyım. Seninle birlikte olabileceğimize inanmak zorundayım. Eğer bu olamazsa, hayat artık yaşamaya değmez. En azından benim için.

Atta oğlum! İtiraf etmeliydim ki, bir yanımda bu planı gerçekten sevmişti. İşe yararsa, Ella Sör Philip'ten kurtulacaktı. İşe yaramazsa, bu aptal adamdan kurtulacaktı. Kazan-kazan durumu.

"Seni sevdiğimi bilmek yeterli değil mi? Sesi kalınlaşarak sordu. "Ne yapmak zorunda kalırsam kalayım, asla ve asla başka birini sevmeyeceğimi bilmek?"

Başını iki yana salladı. 'Korkarım o kadar asil değilim, canım. Sevgini hissetmeye, seni kollarımda, güvende ve sıcak hissetmeye ihtiyacım var. Bana utanç içinde kızarmadan "Seni seviyorum" diyebileceğini bilmeye ihtiyacım var. Bilmeliyim ki ben seninim ve sen de benimsin, şimdi ve sonsuza dek.

"Bu asla olamaz!"

"Öyle olmalı ve öyle olacak."

Yavaşça kendini kadından ve çitten kurtarmaya başladı. İkincisi düşündüğünden daha uzun sürdü. Onu tutkuyla kucaklayabilmek için kollarını oldukça dar noktalardan geçirmek zorunda kalmıştı. Görünüşe göre, Conway'lerin bahçe kulübesinde huzur içinde duran merdiveni kullanmayı hâlâ düşünmemişti.

"Ne yapıyorsun sen? Ella onun elinden kayarken ağladı.

'Gidiyorum,' diye karşılık verdi. 'Konuşma zamanı geçti. Şimdi eylem zamanı. Yüzü acımasız bir ifade aldı. 'Yarın zinde ve uyanık olmam gerekecek. Bu gecelik bu kadar yeter.

"Edmund, sen... cidden bunu yapacağını söylemiyorsun değil mi?"

'Hayatımda hiçbir konuda bu kadar ciddi olmamıştım. Belki bir kez hariç - sana seni sevdiğimi ilk söylediğim zaman. Ve şimdi yapacağım şey de hemen hemen aynı - tek fark sözleri eyleme dönüştürecek olmam.

"Edmund, hayır!" Çitten uzaklaşıp dönerken onu durdurmaya çalıştı ama Edmund onun için çok güçlüydü. Çimenlikte ilerlemeye başladı ve boğazımda bir yumru hissettim. Arkadan bakıldığında, bu sokakta yaşadığımız süre boyunca onu tanıdığım neşeli tüccarın oğluna hiç benzemiyordu. Sonuna doğru giden trajik bir kahraman gibi görünüyordu.

Lütfen, Edmund! Gidemezsin! Sör Philip'e meydan okuyamazsın. Lütfen yapma! Lütfen!"

Bahçenin yarısında durdu ve başını çevirip özlemle ona baktı.

"Mecburum," diye cevap verdi sadece.

"Ama ya seni öldürürse?" diye feryat etti. Adam hüzünle gülümsedi.

'O zaman bizi bir arada tutmak için elimden gelen her şeyi yaptığımı bilerek öleceğim. Karanlık yaklaştığında bu rahatlatıcı bir bilgi olacaktır.

Tekrar arkasını dönerek bahçeden geçip ailesinin evine doğru ilerledi.

"Edmund, bekle! Ella, sanki onu tutup kendi yanına sürükleyebilecekmiş gibi çitlerin arasından uzandı. Ama aralarında metrelerce mesafe vardı. 'Edmund, lütfen! Gitme!

Bu sefer durmadı.

"Edmund, aşkım, sana yalvarıyorum!

Dizlerinin üzerine çöktü. Artık sesinin tonu, bahçedeki gizli randevularında kullandığı her zamanki dikkatli fısıltının oldukça üzerine çıkmıştı. Eve endişeli bir bakış fırlattım ama şimdiye kadar kimse duymamış gibiydi.

Sana yalvarıyorum, lütfen geri dön! Bunu yapamazsın, lütfen!"

Yine de durmadı. Elimde doğru büyüklükte bir taş olsaydı, onu aptalca geri çekilen kafasına fırlatırdım. Kimse kız kardeşimi böyle ağlatamazdı! Ama aynı anda bir yanımda ona şiddetle sarılmak istiyordu. Kız kardeşimi korktuğu ve hor gördüğü bir evlilikten kurtarmak için kendi hayatını riske atmaya hazırdı. Kafasına taş atmak istesem bile, bunu yapmaya hazır olan birine saygı duymadan edemezdim.

"Lütfen Edmund," diye bir kez daha denedi Ella. "Bana olan aşkın adına, sana yalvarıyorum, dur! Gitme! Ölme!

Bu son girişimi de başarısız olunca yere yığıldı ve yüzünü ellerinin arasına saklayarak ağlamaya başladı.

"Tamam!" diye inledi. "Kabul ediyorum! Yapacağım... Yapacağım.

Edmund, ailesinin evinin arka kapısına varmak üzereyken olduğu yerde donakaldı.

"Ne?" diye sordu dönmeden. Sesi zar zor duyuluyordu. "Ne dedin sen?

"Ben... Ben yapacağım dedim," diye tekrarladı Ella, sanki kilometrelerce koşmuş gibi derin nefesler alarak. 'Teklifini kabul ediyorum, Edmund Conway. Senin için, hayatını kurtarmak ve sana mutluluk vermek için ailemi terk edeceğim. Seninle birlikte kaçacağım. Tanrı beni affetsin.'

~~**~*~*

Çalıların arkasında uzunca bir süre oturdum. Sanırım uzun bir süre olmalıydı, çünkü eve geri döndüğümde herkes çoktan uyumuştı. Odamızdaki Ella bile artık ağlamayı bırakmıştı, ancak pencereden içeri süzülen ay ışığında yanaklarındaki nemin hâlâ parıldadığını görebiliyordum.

Ancak yatağıma uzandığımda, sıcak battaniyeler üzerimdeyken, gerçekten hızlı bir şekilde bir şeyler yapmazsam küçük kız kardeşimi kaybedeceğimi fark ettim.

Birdenbire, tüm battaniyelere rağmen içimin üşüdüğünü hissettim.

Green Park'ın Büyük Avı

Ertesi sabah uyandığımda, dün gecenin bir kabus olduğunu umuyordum. Ama Ella'nın kırmızı çerçeveli gözlerini gördüğümde, bunun hüsnükuruntu olduğunu anladım.

Dün gece doğruydı. Kız kardeşim kaçacaktı - hem de romantik bir İskoç lordu ya da benzer maceralı bir şeyle değil, yandaki tüccarın oğluyla. Babasının gerçekte hangi mesleği yaptığından emin değildim. Bir yerlerde piyano akortçusu olduğunu duyduğumu sanıyordum.

Üzülerek başımı salladım. Sürekli etrafta dolaşıp gittiğiniz her yerde seslerin aynı çıkmasını sağlamak en sıkıcı işlerden biri olmalıydı. Genel olarak konuşmak gerekirse, oğlu da bana pek heyecan verici gelmiyordu. Tamam, bir erkek için yeterince iyi bir adamdı ama yine de ev hakkında yazılacak bir şey yoktu. Ve kız kardeşimin uğruna onurunu kaybedeceği adamdı.

Şimdi yanlış bir izlenime kapılmayın - ben de onur ve erdeme çok meraklı değildim. Geçiminizi sağlamak için erkek kıyafetleriyle dolaşmaya istekliyseniz, bazı sosyal normları ve gelenekleri esnetebilmeniz gerekir. Ben de var olmayan iyi şöhretimin birkaç leke almasına aldırılmazdım. Ama Ella'nın buna aldırmayacağını biliyordum. Hem de çok.

Belki de bu adamı onunla kaçacak ve mutlu olacak kadar seviyordu. Ama aynı zamanda daha derin bir seviyede, kimsenin görmesine izin vermeyeceği bir seviyede üzgün olurdu. Teyzesini hayal kırıklığına uğratmak kalbini kıracaktı, küçük kız kardeşimin olduğu gibi aptal, şefkatli bir ruh. Bu çözüm Edmund'u mutlu edecekti - ama Ella'yı bir sefaletten kurtaracak ama başka bir sefaletin içine sürükleyecekti.

Tabii bunu engelleyemezsem.

Bir amaç uğruna yataktan fırladım. Oyalanacak zaman değildi! Kız kardeşimin mutluluğu tehlikedeydi ve Bay Ambrose'un kölesi olmak için geri dönmeden önce harekete geçmek için sadece bir günüm vardı. Çabucak giyindim - ya da giymem gereken çok sayıda kombinezon olduğunu düşünerek olabildiğince çabuk giyindim - ve kimseye fark ettirmeden evden çıktım. Pazar günüydü ve önceki geceki yorucu danstan sonra ev halkının uzun süre uyuyacağından ve yokluğumu fark etmeyeceğinden emindim.

Sokakta koşarken zihnimde çeşitli planların başlangıcı oluşmaya başlamıştı bile. Bir şekilde Wilkins'ten kurtulmalıyım. Meselenin özü buydu. Wilkins yoksa evlilik tehdidi de yok demektir, evlilik tehdidi yoksa kaçış da yok demektir, kaçış yoksa mutsuz Ella da yok demektir.

Bir an için Edmund'un planını uygulamayı düşündüm - bir tabanca alıp lanet Wilkins'i vurmayı. Yine de çeşitli nedenlerden dolayı bundan vazgeçtim. Birincisi, kız kardeşimle evlenmek istemek İngiltere yasalarına göre henüz ölüm cezasını hak eden bir suç değildi; ikincisi, silah alacak param yoktu; üçüncüsü, olsa bile büyük olasılıkla ıskalayacaktım.

Hmm... Bu son kısmı çok da uzak olmayan bir gelecekte düzeltmek gerekecek. Artık düzenli olarak erkek kıyafetleriyle dolaştığınıza göre, yüzünü beğenmediğiniz herkesi vurmak gibi erkek ayrıcalıklarını da talep edebilirsiniz.

Plana dönelim... Wilkins'i vurmadan ondan nasıl kurtulacağız?

Green Park'a ulaştığımda oldukça umut verici bir fikir bulmuştum.

Wilkins hakkında teyzeme anlatabileceğim tuhaf, itibarsız ya da başka türlü korkunç bir şey bulmam gerekiyordu. Züppe tavırlarıyla, Jack Robinson demenizden daha hızlı bir şekilde bağlantıyı keserdi. Sir Philip'in aleyhine olan *bir şeylerin* ortaya çıkarılabileceğinden hiç şüphem yoktu. Onun gibi aşırı romantik, çiçek hayranı bir tabutun dolabında mutlaka bazı iskeletler vardır.

Ve bunlardan bazılarını bulmama kimin yardım edebileceğini çok iyi biliyordum.

Green Park'ta koşarken sağdan soldan insanlar bana onaylamayan bakışlar fırlatıyordu. Genç bir bayana yakışmayacak kadar hızlı koşuyordum; bunu tüm dünya yüzlerinden okuyabiliyordu. Ama uzakta, onaylamaz görünmeyen üç figür görebiliyordum. Tam tersine, beni gördüklerine sevinmiş görünüyorlardı ve bana enerjik bir şekilde el sallıyorlardı. İçlerinden biri şemsiyesiyle neredeyse yoldan geçen bir beyefendinin beynini dağıtıyordu.

Ne kadar endişeli olsam da sırtıtmamı engelleyemeyerek hızımı artırdım. Tüm arkadaşlarımı bir arada görmeyeli yıllar olmuştu ve şimdi onlara her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. Onlar, Sör Philip'in zırhındaki bir çatlağı bulmama yardım edecek olan casuslar şirketim olacaktı. Ella'yı kurtarmama yardım edeceklerdi.

Ve özel sorunlarıma rağmen, onları bir araya getirmemin asıl nedenini unutmamıştım: anti-süfrajist

yakında burada, Londra'da gerçekleşecek olan toplantı. Bu iki konu hakkında konuşacak fazlasıyla şeyimiz olduğundan emindik.

Onlardan sadece birkaç metre ötede durdum, nefes nefese kalmıştım.

"Dinleyin," dedim. 'Ben... Sana söylemem gereken çok önemli bir şey var. I var-'

"Yani doğru mu? Eve hevesle ileri atılarak sordu. "Bir sevgilin mi var?"

Şaşırmış bir halde ona göz kırptım.

"Ne?"

"Biliyordum, biliyordum, biliyordum, biliyordum! Eve etrafımda, genç bir İngiliz hanımefendisinden çok bir Cherokee büyücüsüne yakışacak küçük bir dansa başladı. Zihnimin bir kısmı bu akrobasi hareketlerini çember etekle nasıl yaptığını merak ediyordu. Ancak zihnimin büyük bir kısmı onun neden bahsettiğini merak ediyordu.

"Patsy, Ella'nın ona söylediklerini bize anlattığı anda bunun doğru olduğunu anladım," diye geveledi ve her şey benim için açıklığa kavuştu.

Balo. Patsy bilgi almak için Ella'yı sorguya çekiyor, Ella da ona söylediğim saçma bahaneleri sıralıyordu.

Hayır. Lütfen, Tanrım, hayır! Patsy'nin herkese söylemesine izin verme!

Her zamanki gibi, Tanrı dinlemedi.

'Flora inanmadı ama ben doğru olduğunu hemen anladım. Geçen hafta hep uzaklardaydın ve hiçbirimizin nereye kaybolduğun hakkında en ufak bir fikri yoktu ve bu heyecan verici değil mi kızlar? Lilly kendine bir erkek buldu! Bize onun hakkında her şeyi anlatmalısınız!

"Şey, aslında bir şey hakkında konuşmaya geldim-" diye başladım, ama ancak bu kadarını yapabildim.

"Uzun boylu mu? Eve sordu. Etrafımda dans etmeyi bırakmıştı ve şimdi aşırı heyecanlı bir köpek yavrusu gibi önümde bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. 'Yakışıklı mı? Zengin mi? Onunla evlenip taşrada bir yerde büyük bir malikanede mi yaşayacaksın?"

"Eve! Şok olmuş bir halde söyledim. "Bağımsız bir kadın olarak gururun nerede?" "Tam burada," dedi başını göstererek. 'Şimdi bana söyler misin zengin ve yakışıklı olup olmadığını?"

"Bakın," dedim kollarımı meydan okurcasına kavuşturarak, "buraya konuşmaya geldiğim şey bu değil!"

"Çok kötü. Patsy minik Eve'in başının üzerinden bana sırtıttı. "Çünkü görünüşe göre konuşmak zorunda kalacağın şey bu.

"Ama-

"Adı ne? Eve hevesle sözümü kesti. 'Londra'da mı yaşıyor? Elbette yaşıyor, yoksa onca zaman gitmiş olmazdın. Onunla birlikteydin, değil mi? İkiniz bir şeylerin peşinde miydiniz, bilirsiniz... özel?

Göz kırptı ve sonra anlamamış olma ihtimalime karşı birkaç kez daha göz kırptı. Anlamıştım ve görünüşe göre çevredeki herkes de anlamıştı. Yoldan geçenlerin bakışları daha da onaylamaz hale gelmişti.

Buna bir son vermeliydim. Ella ile başa çıkabilirdim ama bu üçü tamamen başka bir kalibredeydi. Onları bir şekilde yatıştırmalıyım. İlham geldi!

"Benim bir sevgilim yok, tamam mı? Tısladım. "Kes şunu, insanları dik dik baktırıyorsun.

"Oh. Eve aşağı yukarı sallanmayı bıraktı, belli ki sönmüştü. 'Ama... ama Patsy dedi ki...'

"Patsy, Ella'nın ona söylediklerini söyledi.

"Peki Ella'ya söylediklerin yüzde yüz doğru değil miydi? Patsy tahmin etti, bir anlık titremenin ardından sırtışı genişlemişti.

"Aslında," diye düzelttim, "yüzde bir bile doğru değil. Ama o sırada Ella'yı düzeltemedim. Bilmiyor olmalı.

"Peki son birkaç haftadır neler yapıyorsun? Patsy'nin sesi oldukça talepkâr geliyordu ve Patsy Cusack talep ettiğinde, onu reddetmezsiniz. Taleplerini, dünyaları yok eden o güçlü şemsiyesini savurarak desteklemeye meyilli olabilirdi.

"Kimseye söylememelisiniz," diye fısıldadım, üçünü de kollarından tutup parkta hala bu modern çağda ahlaksızlık ve kadınlara yakışmayan davranışlar hakkında mırıldanan insanlardan uzaklaştırdım. 'Özellikle de Ella'ya. Ne yaptığımı bilmiyor olmalı.

Daha önce oturduğumuz çalı kümesinin arkasındaki aynı bankta son bulduk. Orası bizim en sevdiğimiz yerd. Orada kimse bizi rahatsız etmezdi.

"Yani Ella ile bir ilgisi mi var? Eve hevesle yanıma oturarak sordu, romantik ilişkilerimin olmayışından duyduğu hayal kırıklığı çoktan unutulmuştu. "Yani bunca zamandır ne yapıyordun?

'Evet, hem de çok. O tehlikede.'

Hepsinin yüzü bir anda ciddileşti, özellikle de Flora'nın. Hepsi Ella'dan hoşlanıyordu ve Flora onda benzer bir ruh olduğunu fark etmişti,

O kadar nazik ve uysal biriydi ki bir güvercinle kıyaslandığında avcı bir şahin gibi görünürdü.

"Açıkla," dedi kısık bir sesle, endişe dolu iri gözlerle bana bakarak.

"Şey..." Düşünerek dudağımı ısırdım. "Nasıl açıklayacağımdan pek emin değilim.

"Sir Philip Wilkins diye birini tanıyor musunuz?

Patsy homurdandı. "Ne? O çiçek takıntılı ahmak mı?"

Şaşırmış bir şekilde ona doğru döndüm. Aslında hiçbir arkadaşımın onu tanımasını beklemiyordum. Tıpkı benim gibi onlar da erkek sosyetesine pek düşkün değillerdi.

"Onu tanıyor musun, Patsy?

Elbette biliyorum! Yaklaşık bir yıl önce onunla bir baloda tanıştım. Beni çiçek yağmuruna tutmaya başladı ve bana "Kalbimin Lezzeti" ve "Yaz Gülü" gibi şeyler söylemeye başladı ve bayanların yanında tekrarlamak istemeyeceğim daha kötü şeyler söyledi. Bu tür davranışları takdir etmediğimi açıkça belirttim.

Bir an için Patsy'nin kendini nasıl 'oldukça açık' ifade ettiğini merak ettim. Sonra onun iri, etli yumruklarına bakarak merak etmeyi bırakmanın en iyisi olacağını düşündüm. "Şey," diye devam ettim, "Ella'nın tehlikede olduğu kişi o.

Patsy bana baktı, yüzü bomboştu.

"Şaka yapıyorsun.

"Hayır, değilim.

"Ne yapmış? Onu bir buket lale ile falan mı tehdit etti?

"Daha da kötüsü. Onunla evlenmek istiyor.'

Patsy bir kahkaha attı. 'Demek yine eski numaralarına başladı. Ne korkunç bir tehlike!'

Benim ve Flora'nın yüzündeki ifadeyi görünce gülmeyi kesti. "Özür dilerim," dedi, yüzünü en iyi taklit ettiği haline getirerek

Patsy için mümkün olan pişmanlık. "Gerçekten onun peşinde mi?"

"İntikam hırsıyla," diye onayladım. "Ve tonlarca yeşil şeyle.

Patsy kaşlarını çatarak, "Ama ben gerçekten bir sorun göremiyorum," diye düşündü. 'Adam onun peşinde. Ne olmuş yani? Neden sadece hayır demiyor?' Cevap vermek için ağzımı açtım ama çoktan elini kaldırmıştı, gözlerinde anlayış parlıyordu. "Zahmet etme, unut bunu söylediğimi. Konuştuğumuzun *Ella* olduğunu unutmuşum.

"Bu... insanlar sizden bir şey istediğinde "hayır" demek her zaman kolay değildir," diye araya girdi Flora. "Özellikle de erkekler.

"Aynı fikirde değilim," dedi Patsy kararlılıkla. "Gerçekten de çok kolay. Ama bu gerçeği anlamamış gibi görünen talihsizler olduğunu kabul ediyorum

henüz.'

"Peki ona hayır demezse şimdi ne olacak? Eve sordu. 'Bu, onunla evlenmek zorunda kalacağı, bir sürü bebek doğuracağı, şişmanlayıp göbekleneceği, çünkü hayatında gerçekten başka bir şey yapmak istediği ama bunu asla yüksek sesle söylemediği ve bu yüzden üzüntüden trajik bir şekilde öleceği ve kimsenin nedenini bilmeyeceği anlamına mı gelecek?

"Şey..." dedim dikkatlice, "bu tür şeylerden kaçınmayı umuyordum. Son birkaç haftayı onun için bir çıkış yolu bulmaya çalışarak geçirdim.

"Bize sormamanız büyük aptallık," dedi Patsy her zamanki incelik yeteneğiyle. "Yardım almak her zaman daha iyidir.

"Seni sorunlarımla boğmak istemedim. Başımı öne eğdim. Aslında bu kadarı doğrudu.

'Arkadaşlar bunun içindir, seni aptal! Onlara her türlü sorunu yüklemelisin ki karşılığında onlar da kendi sefaletlerini sana yükleyebilsinler.

Tekrar başımı kaldırıp onlara belli belirsiz bir gülümseme verdim. 'Bunu gelecekte hatırlayacağım, Patsy. Yine de bana yardım edecek misin?

Hepsi başını salladı - Eve diğerlerinden yaklaşık üç kat daha hızlı ve Flora oldukça tereddütlü, ama hepsi başını salladı.

"Peki ne yapmalıyız? Patsy şemsiyesini kaldırdı ve avucuna birkaç kez vurmasına izin verdi. Elinde demir levye olan bir haydut bundan daha tehditkâr görünemezdi. 'Sence şu Sör Philip Wilkins'le konuşmalı mıyım? Sadece o, ben ve şemsiyem?

Keşke her şey bu kadar basit olabilseydi. Başımı üzüntüyle sallayarak şöyle dedim: 'Korkarım bu iyi bir çözüm olmaz. Wilkins nereye giderse gitsin, balo salonları hariç, etrafında hep bir yığın hizmetçi olur. Balo salonunun ortasında öylece çekip gidemezsiniz. Ayrıca, sanırım annen geçen yaz Bay Wright'la olan olaydan sonra şüphelendi. Şemsiyenizin kuduz bir spaniel tarafından çiğnendiği hikayenize tam olarak inandığını sanmıyorum.

Patsy omuz silkti. 'Evet, ama adam yaşadı. Yani öğrenmiş olsaydı bile o kadar ciddi bir şey olmazdı.

"Ama görmüyor musunuz," diye ısrar ettim, "bu durumda, Ella'nın durumunda, bu meselede benim parmağım olduğunu kesin olarak öğrenmek bir yana, kimse şüphelenmemeli bile. Ya teyzem ya da Wilkins kendi rızalarıyla diğerini tanımaktan vazgeçmeli. Eğer biz bu işe karışmış olsaydık, Ella senin ne yaptığını öğrendiğinde çok utanırdı! Sırf buna gerek olmadığını kanıtlamak ve herkese ne kadar iyi, tatlı bir kız olduğunu göstermek için o adamlarla evlenebilir.

Patsy yavaşça başını salladı ama hâlâ üzüntüyle şemsiyesine bakıyordu. "Ne demek istediğini anlıyorum. Eğer biri bu kadar aptal olabilseydi, o da olabilirdi.

Öfkeyle kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. "Kız kardeşim aptal değil!

Patsy bana araştıran bir bakış attı. Pes ettim.

'Şey, belki birazcık. Ama bunu söylemek hoş değil.

'İyi biri olarak bilinmem. Bu yüzden istenmeyen bir evlilik anlaşması konusunda asla endişelenmek zorunda kalmayacağım. Bir an için düşündü. "Peki doğrudan harekete geçmeyeceksen ne yapacaksın?" diye sordu sonunda.

"Şey, bir fikrim var. Dinleyin.'

Açıkladım. Önce kuşkuyla baktılar ama sözümü bitirdiğimde Patsy düşünceli bir şekilde başını sallıyordu.

"Kötü bir fikir değil. Wilkins gibi bir adamda onu istenmeyen bir damat yapacak bir şeyler olmalı. Teyzen de dünyanın en züppe insanı.'

"Çok teşekkür ederim.

"Rica ederim. Peki, nereden başlıyoruz?"

Çalıların ötesini işaret ettim.

'Parktaki insanlarla konuşarak başlayabileceğimizi düşündüm. Buradaki insanlar bütün gün konuşmaktan başka bir şey yapmıyor. Bu yüzden buraya geliyorlar: en son dedikoduları duymak ve biraz daha uydurmak için.

Flora utangaç bir tavırla, 'Bazıları buraya yürümek ve göletteki sevimli ördekleri beslemek için geliyor,' dedi.

Patsy'nin yanıtı 'Onlar en kötüsü' oldu. 'Hiç etrafta durup ördekleri besleyen yaşlı kadınları dinledin mi? Ördeklerden daha kötü konuşuyorlar.

Gülümsedim. Arabanın üzerindeydiler. "Bu bizim amacımıza mükemmel bir şekilde uyacak, sevgili dostum.

"Çok doğru, Lilly. Öyleyse, gidelim!"

Onlara el salladığımda çoktan banktan kalkmışlar ve gizli casusluk görevlerine başlamak üzereydiler.

"Bekle! Sana söylemem gereken başka bir şey var.

"Ne? Patsy bir kaşını kaldırdı. 'Ella'nın başka bir talibi mi var? Tanrım, o kız bugünlerde çok meşgul.

'Hayır, hayır! Bunun Ella'yla bir ilgisi yok.'

Kısa ve öz bir şekilde onlara süfrajete karşıtı toplantıyı anlattım. Sözlerimi bitirdiğimde hepsi gülümsüyordu. Patsy'nin gözlerinde şeytani bir parıltı bile olabilirdi.

"Yani kimsenin ortaya çıkmasını istemiyorlar, öyle mi?" diye sordu. "Muhalefetten korkuyorlar, öyle mi?"

"Öyle görünüyor," diye onayladım, sırtarak.

'Merak ediyorum...' dedi Eve. 'Belki de bu konuda bir şeyler yapmalıyız. Sen ne düşünüyorsun?'

Birbirimize baktık - ve tekrar gülümsedik.

"Bu iş gittikçe daha iyi bir hal alıyor," diye sırttı Patsy. 'Görünüşe göre yoğun bir sabah geçireceğiz.

~~**~*~*

Gizli görevdeki casuslarım umduğumdan daha az başarılı oldular. "Hiçbir şey! Hayal kırıklığına uğrayan Patsy, bir eli kalçasında bana doğru yürüdü, Biri, Sir Philip hakkında işe yarar bir dedikodu sunamayan zavallı yoldan geçenleri bıçaklayabilecekmiş gibi şemsiyesini havaya kaldırdı. 'Bana hiçbir şey söylemediler! Ve bahse girerim onun hakkında en azından bilinmeye değer bir şey biliyorlardı, gerçekten kötü bir şey. Konuyu açtığımda korkmuş görünüyorlardı ve çok kaypak bir şekilde sağa sola bakmaya devam ettiler.

"Bunun nedeni onlara çember etekli bir sorgulayıcı gibi bakman olabilir," diye belirtti Eve. 'Daha rahat ve sakin olmalıydınız ve her şey harika bir şekilde hallolurdu! Aslında konuşmaya oldukça hevesli bazı insanlarla tanıştım ve uzun süre onun hakkında sohbet ettik.

"Gerçekten mi? Peki ne öğrendin?" diye sordum merakla.

"Zengin olduğunu, uzun bir burnu olduğunu ve çiçeklere düşkün olduğunu. "Bu ne işe yarayacak ki? Bunu zaten biliyorduk!" "Evet, şey... Sanırım biliyorduk.

"Kabul edelim kızlar," dedi Patsy hüznle, tekrar banka çökerek. 'Adamın temiz bir geçmişi var. Anormal derecede uzun bir burun ve çiçek takıntısı, bir teyzeyi varlıklı bir yeğeni reddetmeye ikna etmek için pek de geçerli sebepler değil.

"Peki bu ne anlama geliyor, Patsy? Eve bilmek istedi.

Patsy sefilce omuz silktili. "Bu Ella'nın evlilik hayatı boyunca sefalet çekmeye mahkum olduğu anlamına geliyor, değil mi Lilly?"

Cevap vermediğimde hepsi bana baktı. Şimdiye kadar hepsi tekrar bankın üzerine yerleşmişti. Sadece ben hâlâ ayaktaydım ve onların meraklı yüzlerine bakıyordum.

"Öyle değil mi? Patsy tekrarladı.

Ella'nın bahçede diz çökmüş ağladığını ve Edmund'un kaçma teklifini kabul ettiğini düşündüm.

"Aslında bu çok daha kötü bir anlama geliyor," dedim karanlık bir sesle.

"Aman Tanrım! Eve bir elini ağzına kapattı ve gözlerini kocaman açarak bana baktı. 'Onu zehirlemeyecek, değil mi? Evlendikten hemen sonra pastırma ve yumurtasına arsenik mi koyacak?

"Eve!

Özür dilerim! Özür dilerim, unuttuğum. Ella asla böyle bir şey yapmaz.

Yere baktı ve bir an için yaptığı patlamadan gerçekten utandığını düşündüm.

Sonra tekrar başını kaldırdı. "Yani onu zehirleyeceksin, öyle mi?" "Çok fazla

Edgar Allan Poe okuyorsun, Eve," dedim.

yüz. "Kimse kimseyi zehirlemeyecek. "Ama

o zaman ne demek istediniz?

Bir an tereddüt ettim. Yapmalı mıydım? Çok hevesli, çok yardımsever görünüyorlardı. Ama yapamadım. İçten içe Ella'nın bu özel sırrın herhangi birine açıklanmasındansa ölmeyi tercih edeceğini biliyordum. Kendim de dinleyebilirdim - bu sorun değildi, ne de olsa onun ablasıydım ve tamamen fedakârlık güdülerim vardı. Ama kimseye söyleyemezdim.

"Özür dilerim. Başımı salladım. "Sana söyleyemem.

Daha kelimeler ağzımdan çıkmadan yüzlerindeki acıyı gördüm. "Size güvenmediğim için değil," diye onları temin ettim. 'Size hayatım pahasına güvenirim! Sadece... şey, bu benim paylaşabileceğim bir sır değil.

Birbirlerine bakiştılar. Sonunda Patsy başını salladı. "Pekâlâ... Bunu "çok gizemli" olarak dosyalayalım.

Sıçradım. Bugünlerde 'dosya' kelimesi beni sinirlendiriyor, ayağa fırlayıp kutularla dolu en yakın rafa doğru koşma dürtüsü uyandırıyor. Neyse ki hiçbirini fark etmedi.

"Asıl soru Ella'nın bu işten *neden* bu kadar çaresizce kurtulmak istediği değil," diye hatırlattım onlara. 'İhtiyacı olduğunu biliyorsunuz. Bunu *nasıl* yapacağımızı bulmalıyız.

"Peki bir sonraki adımımız ne olacak? Eve sordu. 'Eğer zehirleme söz konusu değilse, ki bence hala değil...'

"Düşün," dedi Patsy kararlılıkla. 'Eve gidiyoruz ve düşünüyoruz. Sabahtan beri koşturmaktan bitap düştük. İyi bir yemeğe ve dinlenmeye ihtiyacımız var. Ne de olsa bu Sör Philip ona henüz evlenme teklif etmedi ve etse bile, her şey kesinleşmeden önce hala nişan zamanı var. Bir plan yapmak için zamanımız var ve şimdi bunu yapmak için bir yerine dört beynimiz var.

Eve, "Mahallede bir şeyler bilen var mı diye sorabilirim," diye önerdi. Geri kalanımız birbirimize baktık. Eve zengin bir mahallede yaşıyordu ve komşularının kızları arasında sanal bir tanıdık ordusu vardı. Eğer bir yerde dedikodu bulunacaksa, o yer orasıydı.

Flora çekingen bir tavırla, "Romantik romanlarımdan birkaçını yeniden okuyabilirim," dedi. 'Belki orada sadece insanların nasıl nişanlandıkları ve evlendikleri değil, aynı zamanda bundan nasıl kaçınabilecekleri hakkında da bir şeyler vardır.

"Harika bir fikir. Patsy başıyla onayladı. 'Ve işe yaramazsa diye gidip özellikle sert ve dikenli bir güneş şemsiyesi alacağım.

~~**~*~*

Anti-suffragist toplantı için planlarımızı tartıştık ve kısa bir süre sonra dağıldık. Akşam yemeği için eve geç geldim ama yokluğumda Sir Philip'ten o kadar çok çiçek gelmişti ki teyzem keskin bir yorum bile yapmadı. Cennette gibiydi. Ella yemekten sonra ayağa fırladığında ben de hazırdım ve bir bekçi köpeği gibi onu takip ettim.

Görevli Romeo'muz çitlerin hemen ötesinde bekliyordu, yüzünde ışıltılı bir gülümseme vardı, kollarını iki yana açmıştı, sanki Ella ona doğru koşarak geldiğinde onu yakalamak ister gibiydi. Ancak Ella mesafenin yarısını geçtikten sonra, önündeki metal bariyer nedeniyle bunun pek de mümkün olmayacağını fark eder gibi oldu ve kollarını indirdi.

Yine de gülümsemesi daha az akkor haline gelmedi.

"Ella, aşkım! İki eliyle çitin direklerini kavrayarak nefes aldı.

'Edmund, aşkım,' diye karşılık verdi. 'Nihayet! Bütün gün beklemekten neredeyse çıldıracaktım! Ne olacağını ve ne zaman olacağını bilmemek tam bir işkence! Ne zaman ayrılacağız?

Olabildiğince öne doğru eğildim. Cevabını duymak için geldiğim soru buydu, cevabı Wilkins'ten kurtulmak için bir plan üzerinde çalışıp çalışamayacağımı ya da Patsy'nin asalak şiddet teklifini kabul etmek zorunda kalıp kalmayacağımı belirleyecek olan soru. Kalbim atmaya başladı.

Edmund'a, kız kardeşimin kaderini ellerinde tutan adama bakarken göğsümde daha hızlı çarpmaya başladı.

Neden hiçbir şey söylemiyordu?

Neden orada öylece duruyordu?

Sonunda derin bir nefes aldı ve dudakları neredeyse kadının kulağına değene kadar öne eğildi - ve duyamadığım alçak bir sesle bir şeyler fısıldadı!

İnanamadım! Fısıldamıştı! Bütün akşam arka bahçede gizli ilişkilerini mükemmel bir şekilde duyulabilir seslerle yürütmüşlerdi ve şimdi, bir şeyin duyulabilir olması bir değişiklik için gerçekten yararlı olacakken, o bekar oğlu fısıldamaya karar verdi!

Ella'nın gözleri fal taşı

gibi açıldı. "Bu kadar

çabuk mu?

Yakında mı? Ne demek yakında? Yarın mı? Ertesi gün mü?

Yoksa 'yakında' kavramını farklı mı anlıyordu? Hâlâ haftalar olabilir miydi? Edmund evlilik cüzdanı almanın zaman alacağını söylemişti, yani sadece birkaç gün olamazdı, değil mi? Ama o zaman neden 'yakında' demişti?

Endişe bana işkence ediyordu. Kız kardeşimi ailesinden koparmak isteyen adama koşup gerçeği ağzından almak istedim ama bu oyunu ele verirdi. Bu yüzden olduğum yerde kaldım ve derin, sakinleştirici nefesler almaya çalıştım.

Edmund, "O kadar da yakın değil," diye cevap verdi.

Bekle? Bu da ne demek oluyor? Yakında mı değil mi?

"Sanırım çok yakında," dedi Ella. "Toplanmam gerekiyor, unuttun mu?"

'Evet, ama unutma, hafif seyahat edeceğiz, aşkım. Hızlıca uzaklaşmak için buna mecburuz.

Dudağını ısırdı. "Haklısın. Evet, eğer çok fazla eşya toplamak zorunda kalmazsam, o kadar da yakın değil. Sanırım idare edebilirim.

Argh! Bu çıldırtıcı!

Edmund, "Elimde olsa bu gece seninle birlikte giderdim," diye fısıldadı. 'Elimden gelenin en iyisini yaptım, ama yine de evlilik cüzdanı almak çok uzun sürecek. Umarım Sir Philip o zamana kadar niyetini belli etmez. Eğer yaparsa, tüm umutlarımız ve hayallerimiz yıkılırsa...'

"Sus! Ella ince elini kaldırdı, işaret parmağıyla hafifçe dudaklarına dokunarak onu susturdu. 'Her şey yolunda gidecek. Bundan hiç şüphem yok. Sana güveniyorum, aşkım.

Cevap gülümsemesi melankolikti.

"Keşke kendime de o kadar inancım olsaydı.

"Peki ne zaman yola çıkacağımızı tam olarak biliyor musun? Ella, belli ki onu karanlık ruh halinden uzaklaştırmak için sordu.

Canlandım. Bu da bir şeydi! Belki de en azından bu kadarını biliyordum! Belki de her gün pusuya yatıp ben fark etmeden kaçmadıklarından emin olabilirdim!

Edmund başını salladı. 'Hayır, aşkım, üzgünüm. Bu, bizi şehir dışına çıkaracak göze çarpmayan bir arabayı ne zaman bulabileceğime bağlı.

Böyle bir şey olamaz. Olamaz!

"Peki gitme zamanının geldiğini nasıl anlayacağım, Edmund, sevgilim?"

"Planımın en iyi kısmı bu," diye fısıldadı komplocu bir tavırla.

"Kaçma zamanı geldiğinde odamın penceresindeki perdeleri değiştireceğim.

Anne babasının evinin arka bahçesine bakan küçük dikdörtgen bir pencereyi işaret etti. "Şu anda beyaz olduklarını görüyor musun? Kaçış zamanımız geldiğinde onları kırmızı perdelerle değiştireceğim.

'Oh Edmund! Çok zekisin!'

'Şey... aslında bu fikri bir kitaptan aldım...' 'Zeki ve çok okumuş! Hayalimdeki adam!'

"Gerçekten öyle miyim?"

'Elbette öylesin! Dur sana göstereyim. Yaklaş, aşkım.' "Ah, aşkım! Sadece sen de yaparsan.'

Bundan sonra konuşma hemen hemen bitmişti. Dikkatlice arkamı döndüm ve çitlerden gelen sesleri dinleyerek gül ağaçlarına kusmamak için elimden geleni yaptım. Kolay olmadı. Ne de olsa *kız kardeşimden* bahsediyorduk.

Kız kardeşinizi utançtan kurtarmaya çalışırken taşımak zorunda olduğunuz yükler bunlardı. Bu iş bittiğinde, çabalarım için gerçekten bir madalyayı hak edecektim.

Henüz onu kurtarmak için bir yol bulmuş değildim. Ve bu sorun şimdi aniden öncekinden daha da acil hale gelmişti. Piyano çalan sözde Kasanova'mızın kız kardeşimi bilinmeyen bir yere götürmesine ne kadar zaman kaldığını bilmiyordum. Bu düşünce beni hasta ediyordu. Az önceki cesur konuşmasına rağmen, teyzemi hayal kırıklığına uğrattığı için yıkılacağını biliyordum. O benim gibi değildi, diğer insanların duygularını düşünürdü. Bazı insanlar böyle delidir.

Ama ne yapabilirdim ki? Bu felaketi önlemek için kim ne yapabilirdi? Teyzemi bu durumdan kurtarabilecek hiçbir şey yok gibiydi.

Wilkins'i sevmiyordu ve onu bir şekilde korkutup kaçırmaya gelince, bunun mümkün olacağına pek inanmıyordum. Maria'ya, Anne'e ve hatta Patsy'ye olan düşkünlüğü geçici hevesler gibi görünüyordu ama Ella'ya takılıp kalmış gibiydi.

Şimdi soru, onu zamanında nasıl çözeceğiydi. Çözmek diye bir fiil var mıydı? Sözlüğe bakmam gerekecekti. Kız kardeşimin onurunu ve itibarını kurtardıktan sonra tabii ki.

Ella ve Edmund çitin yanında birbirlerine tatlı sözler söylerken ben bir süre çalıların arkasında kaldım. Neyse ki yanımda bir kitap getirmiştım: en sevdiklerimden biri olan ve Yüz Yıl Savaşları sırasında İngilizleri neredeyse tek başına Fransa'dan atan Jeanne d'Arc'ın hikâyesini anlatan tarihi bir kitap. Kendimi anlatının içine sokmak için elimden geleni yaptım. Jeanne d'Arc'a derin bir hayranlık duyuyor ve onunla derin bir manevi bağ hissediyordum - gizliden gizliye Fransız olduğum için değil, ben de sık sık elimde keskin bir kılıçla İngilizleri kovalama dürtüsü hissettiğim için. Jeanne d'Arc olsaydım ve kendime ait bir kılıcım olsaydı, Wilkins'i bertaraf etmekte hiç sorun yaşamazdım!

Sonunda, çitin dibindeki iki muhabbet kuşu uyku diye bir şey olduğunu, bunun da genellikle gece vakti gerçekleştiğini hatırlar gibi oldular ve birbirlerinden özür dileyerek ve yakında tekrar görüşeceklerine dair söz vererek ayrıldılar. Ella saklandığım yerden geçene kadar bekledim, pişman bir iç çekişle kitabımı kahramanımın hikâyesinin üzerine kapattım ve Ella'yı eve kadar takip ettim. Üst kattaki yatak odamıza girdiğimde Ella çoktan battaniyesinin altında sıkı bir yumak haline gelmişti.

Kendi yatağıma uzandım ve yarın için yapılacaklar listemi tekrar gözden geçirdim:

- ödünç verilen kütüphaneye iki kitap geri getirin
- Kadınların oy hakkını baltalamaya yönelik eril komployu engelleme planlarını geliştirmek
- Ella'yı ebedi utançtan ve onursuzluktan kurtar.

Kaşlarımı çattım. Bir şey unutmamış mıydım? Yarın yapmam gereken bir şeyi?

Sonra anı kızgın bir kömür parçası gibi zihnime geri düştü. Tabii ya. Yarın *pazartesi*ydi. Ve pazartesi günü ofise geri dönmek zorundaydım. Bay Ambrose'a.

Diğer anılar geri geldi. Bay Ambrose balo salonuna giriyor, Bay Ambrose beni dans pistinde bir saat dansı ustasının zarafeti ve hassasiyeti ile döndürüyor, güçlü ve kontrollü. Bay Ambrose

Ambrose, Bayan Hamilton'a bana hiç bakmadığı bir yoğunlukla bakıyordu...

Bekle bir saniye! Bu düşünce de nereden çıktı? Neden Bay Ambrose'un sana bakmasını istiyorsun? Seni işe almasını istiyorsun, hepsi bu! Sana bakmasının bununla hiçbir ilgisi yok!

Belki de öyleydi. Bana bakmayı bile kendine yediremiyorsa, beni bir kadın ve çalışanlarından biri olarak kabul etmeyi nasıl kendine yedirebilirdi? Evet, öyle. Bağımsız bir kadın olarak beni kabul etmesini istedim, hepsi bu.

Öfkeyle minderimi yumrukladım ve diğer tarafıma döndüm. Lanet olası adam! Neden şimdi aklıma gelmek zorundaydı ki? Aklım Ella'yı kurtarmaya ve belki de kadınların gelecekteki oy hakkını erkeklerin şovenizminden kurtarmaya aitti, ama ona değil. Kesinlikle ona değil.

Öyleyse neden uykuya dalarken tek düşünebildiğim dünkü baloda benimle dans ederken kollarının bana dolanmasıydı?

~~**~*~*

Ertesi sabaha kadar sorunun cevabını hala bulamamış olmam ruh halimi pek de iyileştirmede. Hiç beklenmedik bir saatte kalktım, kıyafetlerimi değiştirme rutinini yerine getirdim ve evden çıktım. Kafamı boşaltmaya ihtiyacım vardı ve soğuk sabah havası tam da bunu yapmanın yoluydu.

Ayrıca, belki üç saat erken gelerek Bay Ambrose'u bana en azından bir kez bakmaya zorlayabilirdim.

Leadenhall Caddesi'ne döndüm ve hedefime doğru yürüdüm. Sabahın bu erken saatinde sisli sokaklarda insan kalmamıştı. Bu nedenle, caddeye hâkim olan iki devasa şekil her zamankinden daha da etkileyiciydi: Solda, sert ve yüksek Empire House; sağda ise East India House'un geniş ve zarif cephesi. Cadde üzerinde bu şekilde karşı karşıya duran iki bina bana Bay Ambrose ve Lord Dalgliesh'in balo salonunda el sıkışmalarını hatırlattı. Tıpkı o zamanlar olduğu gibi, bu karşı karşıya duruş neredeyse... tehditkâr görünüyordu.

Başımı sallayarak East India House'dan uzaklaştım ve işyerimin merdivenlerini çıkmaya başladım. Hayalperest davranıyordum.

Ancak Empire House'un kapısına ulaştığımda binaya nasıl girebileceğimi merak ettim. Henüz terk edilmiş gibi görünüyordu. Kapı sıkıca kilitliydi ve yüksek, dar pencerelerden birinden içeri baktığımda içeride bir ruh göremedim. İçeride ruhu olmayan birini bile göremiyordum - eminim ki bu durum, binadaki pek çok kişi için geçerliydi.

Normalde kalabalık salonlarını işgal eden adamlar, özellikle de diğerlerinin parasını ödeyen kişi.

Pencereden ön kapıya doğru yürürken cebimde bir şey şingirdadı. Tabii ya! Bay Ambrose'un bana verdiği anahtarlık. Bunu daha önce nasıl düşünemedim?

Aslında düşününce o kadar da şaşırtıcı değildi. Bay Ambrose'un son sekreterinin firarından sonra ve doğru cinsiyete sahip olmadığım gerçeği göz önüne alındığında, yüzüğün üzerinde ön kapının anahtarı olmayacağı kesindi. Bana milyon yıl geçse de güvenmezdi!

Ama denemekten zarar gelmez, değil mi? Ne de olsa zaten buradasın.

İlk anahtarı anahtar deliğine soktum, ancak çok küçük olduğunu zaten görmüştüm. Tabii ki uymadı. Daha uygun bir şekle sahip olmalarına rağmen ikincisi de, üçüncüsü de uymadı. Anahtar deliğine bir tane daha soktum, aldatıcı bir şekilde uygun görünmesine rağmen bunun da işe yaramayacağını zaten biliyordum. Çevirmeye çalıştım.

Bir klik sesi geldi ve kilit açıldı. Şaşkınlık içinde kapıya baktım.

Temkinli bir şekilde elimi uzattım ve ittim. Ürkütücü bir gıcırtyla birkaç santim açıldı, sonra durdu. Tekrar ittim ve bir insanın girebileceği kadar açıldı. Belki de halüsinasyon görüyordum? Belki de kapı çoktan açılmıştı? Çabucak içeri girdim ve boş bir sessizlikle dolu geniş bir koridorla karşılaştım. Ne masanın arkasında Sallow-face vardı, ne de koştururan, kim bilir neler yapan bir sürü memur. Yanılmamıştım: kapı sıkıca kilitlenmişti.

Anahtar işe yaramıştı. Bay Ambrose *bana* gerçekten *güvenmiş* olabilir miydi? Bu konuyu çok derinlemesine düşünmeme izin vermeden arkamı döndüm,

Kapıyı aceleyle kapattım ve arkamdan kilitledim. Sonra ofisime doğru uzun bir tırmanışa başladım, yol boyunca midem çalkalanıyordu. Baloda olanlardan sonra Bay Ambrose bana nasıl davranacaktı? Benim hakkımda ne düşünecekti? Beni bir elbise içinde gördüğü ve kadın olduğum gerçeğini hatırladığı için şimdi hakkımda daha da mı az düşünüyordu?

Düşüncesi bile ellerimi yumruk yapmıştı. Bana bir pislikmişim gibi davranırken, Bayan Hamilton'a dünyadaki en değerli şeymiş gibi bakması hiç adil değildi! O da en az benim kadar dişiydi! Aslında, elbisesinin oldukça açık olduğu düşünülürse, kadın olduğu çok daha açıktı. Sırf bağımsız olmak ve hayatımı kazanmak istediğim için, onunla aynı muameleyi görmemem gerekiyordu.

O mu? Buna izin vermezdim! Onu bana saygı duymaya zorlardım. Ve ona güzel bir sürpriz yaparak başlardım.

Madem bu kadar erkencisiniz... Ofisinde beklemeye ve geldiğinde işe biraz geç kaldığına dair çok zekice bir yorum yapmaya ne dersiniz?

Sırıttım. Bu onu sonsuza kadar kızdıracaktı, emindim!

Hafif adımlarla koridoru boydan boya geçtim ve ofisinin kapısına ulaştığımda doğru anahtarı anahtar deliğine soktum. Geldiğinde yüzünü görmek için sabırsızlanıyordum ve zaten oradaydım, onu bekliyordum.

Kapı açıldı ve koyu renkli ahşap masasının arkasında bir cetvel gibi dimdik oturmuş, kâğıtları inceleyen Bay Rikkard Ambrose ortaya çıktı. Okuduğu kâğıtlardan başını kaldırıp kısa bir süre baktı, soğuk ifadesi en ufak bir değişikliğe uğramadı.

"Ah, Bay Linton. Sonunda buradasınız."

Kanlı İş

Bay Ambrose tekrar elindeki kâğıtlara bakarak masanın üzerinde duran bir yığın dosyayı ve yanındaki kutuyu işaret etti. "Bunları şuradaki kutuya koyar mısınız?"

Ona bakakaldım, nutkum tutulmuştu. Saat *sabahın beşiydi!*

Birkaç dakika sonra hâlâ hareket etmediğimi fark edince tekrar başını kaldırdı. Bay Ambrose asla sorgulayıcı bir kaş kaldıracak kadar ileri gitmezdi, ama buna ihtiyacı yoktu.

'Size bir emir vermeme rağmen hala ayaktasınız. Özel bir sebebi var mı?'

"Burada mı *uyuyorsun* yoksa? Öfkeyle sordum. Tekrar aşağı baktı.

"Uyku düzenimle neden bu kadar ilgilisiniz Bay Linton? Bana katılmayı mı düşünüyordunuz? Eğer öyleyse, sizi hayal kırıklığına uğratmak zorundayım. Burada bir yatağım var ama yeterince geniş değil.

O anda aklımdan ona yöneltebileceğim birçok şey geçti; bunların hiçbiri kibarca konuşmaya uygun değildi ve hepsi de anında işten atılmama neden olabilirdi. Öfkemi yuttum ve hazımsızlık yapmamasını umdum.

Onun yerine şöyle dedim: "*Üç saat erken geldim* Bay Ambrose. Başıyla onayladı.

'Evet, fark ettim. Şimdi oyalanmayı bırak ve şu dosyalarla ilgilen. İşiniz bittiğinde bana dönün. Madem buradasın, senin için yapmam gereken başka bir şey var.

Gidip dosyaları aldım ve benden yapmamı istediği 'bir şeyin' keskin bir kılıçla kafasını vücudundan ayırmamı içermesi için hararetle dua ettim. Kısa bir süre içinde masasının önüne geri dönmüştüm ve hala patlamamış ya da keskin silahlar almak için koşmamıştım. Kendimden oldukça etkilenmişim.

Elimden geldiğince tatlı bir ses tonuyla, 'Dosyalar emredildiği gibi saklanıyor, Bay Ambrose, efendim,' dedim.

"Anlıyorum.

Ne bir "Aferin" ne de bir "Teşekkür ederim". Başını kağıtlarından kaldırmadı bile.

"Efendim? Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Ben okumayı bitirene kadar bekleyin. Sonra talimatlarınızı vereceğim.

Gözlerimi kapattım ve kendimi sakinleştirmek için yavaşça ona kadar saydım. Ne yazık ki işe yaramadı, bu yüzden on beşe ve sonra yirmiye kadar devam ettim. Ama elliye ulaştığımda, hâlâ ilk baştaki kadar öfkeliydim. Bu kadar... soğukkanlı olmak zorunda mıydı? Bu kadar mesafeli?

51, 52, 53...

Evet, o Bay Ambrose'du, yani doğal olarak yeni buzağıdan çıkmış bir buzdağı kadar sıcak ve misafirperverdi, ama yine de. Geçen gece baloda o lanet olası kadına karşı sergilediği karasevdalı davranışları gördükten sonra bu durum beni eskisinden daha fazla sinirlendirdi.

64, 65, 66, 67...

Ve tabii ki berbat bir kadın zevki olmalıydı! Yarı düzgün bir yaratık olsaydı umurumda olmazdı, ama bu Hamilton denen kişi tam bir femme fatale'di ve adamın tüm hayatını ve parasını sömürüyordu.

"Bay Linton?

79, 80, 81...

Bunu göremediğine ya da daha iyi bir kadın bulamadığına inanamıyordum.

"Bay Linton!

Başka birini bulabilirdi. Ne de olsa, itiraf etmeliyim ki, iğrenç derecede yakışıklıydı. Çok, çok yakışıklı.

97, 98, 99...

Bay Linton? Bay Linton, sizinle konuşuyorum!"

"Ne? Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve elindeki kâğıtların üzerinden bana soğukkanlılıkla bakan Bay Ambrose'a gözlerimi kırıştıtararak baktım.

'Bay Linton, adınızı yaklaşık beş kez söyledim ve siz gözleriniz kapalı öylece duruyorsunuz. Eğer henüz tam olarak uyanmadıysanız, benim zamanımı burada harcamaktansa evinize dönüp orada uyuyarak zaman kaybetmenizi tercih ederim. Yapılacak işler var.

Çenemi kaldırdım ve gözümü kırpmadan bakışlarına karşılık verdim. "Tamamen uyanığım efendim.

"Gerçekten mi? O zaman git ve masanın en alt çekmecesinin sol kısmından deri ciltli küçük bir kitap getir. Ve yürürken gözlerini açık tut, olur mu? Kazara bir duvara çarpmanı hiç istemem.

Çok kibar olduğundan şüphelensem de gülümsemeyi başardım. "Sağlığımla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim, efendim.

Elindeki kâğıtları bir kenara bırakmıştı ama hâlâ başını kaldırıp bakmamıştı. Bunun yerine, onları metodik olarak birkaç küçük yığın halinde düzenliyordu.

'Refahınız hakkında kim bir şey söyledi, Bay Linton? Taş duvarlar oldukça pahalıdır ve herhangi bir çatlağı onarmak için para harcamak zorunda kalmak istemem.

Haklı bir cinayet işlemeyi önce oradan çıktım ve ofisimden masama doğru yürüdüm. Tabii ki haklıydı, kahretsin onu. Gerçekten de masanın en alt çekmecesinde, sol arka köşede küçük, deri ciltli bir kitap vardı. Onu aldım ve merakımdan açtım.

"Onu doğrudan bana getir," diye seslendi diğer odadan. "İçinde özellikle ilginizi çekecek bir şey yok, size söz verebilirim.

Ella kadar kolay kızarmadım ama elimde kitapla Bay Ambrose'un ofisine döndüğümde yüzüm biraz kızarmış olabilirdi. Büyük, koyu renkli ahşap masanın önünde durup kitabı Bay Ambrose'a uzattım. Bana el salladı.

"Sende kalsın. Artık senin sorumluluğunda.

"Ama... içine bakmamı istemedin mi?

'Boş bir merakla zaman kaybetmenizi istemedim. Unutmayın: Bilgi güçtür, zaman paradır.

"Okumama izin verseydiniz bilgi sahibi olurum," dedim isyankâr ruhum alevlenerek.

Bunu düşündü, gözlerindeki soğukluk bir an için yerini düşünceliliğe bıraktı. Sonra orada bir şey kıvılcımlandı. Yanıldığıma eminim, ama bir saniyelik bir süre için neredeyse... mizah gibi görünüyordu?

"Doğru. Bunu eve götürebilir ve boş zamanlarınızda çalışabilirsiniz. Yarın sabaha kadar bu kitabı tamamen öğrenmiş olmanızı bekliyorum.

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

"Ne?! Ben talep ettim. Buradan çıktıktan sonra bile çalışmamı mı istiyordu?

Bana baktı, yüzünde mizahtan eser kalmamıştı. 'Önce gözleriniz kapalı duruyordunuz, şimdi de kulaklarınız çalışmıyor mu? Söylemeliyim ki, beni hayal kırıklığına uğrattınız, Bay Linton.

Doğrudum.

'Buna gerek yok, sizi temin ederim *efendim*. Yarına kadar kitabı ezberlemiş olacağım, *efendim*. Daha önce kimsenin 'Efendim' kelimesini 'sümüklü böcek' kelimesine bu kadar çok benzetmeyi başardığını sanmıyorum. Yine de Bay Ambrose fark etmemiş gibiydi.

'O zaman hemen devam edebiliriz. İçinde bulunduğumuz haftaya gidelim. "Ne?

"Bu kelimeyi duymaktan sıkılmaya başladım, Bay Linton. Elinizdeki defterde içinde bulunduğunuz haftaya gidin. Bu bir randevu defteri. Yıl içindeki randevularımı içeriyor, aylara bölünmüş, onlar da yine haftalara bölünmüş. Bir haftanın ne olduğunu biliyor musunuz, Bay Linton?"

"Evet, efendim. Evet, efendim."

'Ne kadar şanslısın. İçinde bulunduğumuz haftaya gidin.'

Uygun sayfayı bulana kadar hızlıca ciltte gezindim.

'Tüm randevuları girmek ve takip etmek senin görevin. Eğer unutursam, bana zamanında hatırlatmak senin görevin'.

Kaşlarımı kaldırarak yukarı baktım.

"Randevuları unutuyor musun?"

'Hayır. Aslında hayatımda tek bir randevuyu bile unutmadım.

Ancak, tedbirli olmak üzülmekten iyidir.

"Bu sizin ilkelerinizden biri mi, bilgi-güç-para meselesi gibi?" "Öyle de denebilir.

"Belki de bana verdiğin tüm bilgeliklerin kaydını tutmak için bir liste hazırlamalıyım.

'Takip etmeniz gereken şey, Bay Linton, benim randevularım. Şimdi konumuza dönebilir miyiz?'

'Evet, efendim! Elbette efendim!'

İnanılmaz bir hızla tarihleri sıralamaya başladı, tam olarak ne zaman ve nereye gideceğini detaylandırdı. Liste çeşitli fabrikalardan limandaki yerlere, birkaç bankaya, iş derneklerine ve toplantılara kadar uzanıyordu. İşle ilgili ilgi alanları tam olarak neyse, bunlar çok sayıda ve çeşitliydi. Tüm tarihleri okunaklı bir şekilde not almak için elimden geleni yaptım ve sanırım bombayı patlatana kadar oldukça iyi iş çıkardım.

"Cumartesi günü saat üçte operaya gideceğim. Sayfada bir mürekkep lekesi bıraktım.

"Ne?

O soğuk, deniz mavisi gözleriyle bana baktı.

"İşte yine o kelime. Özellikle mi seviyorsunuz Bay Linton?" "Konuyu değiştirmeyin," diye suçladım onu. "Operaya gidiyor musunuz?" "Evet.

"Böylesine anlamsız bir faaliyetin zamanınızı ve paranızı boşa harcamak olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Hayır.

"Neden olmasın, sorabilir miyim?"

"Çünkü o benim.

"Oh.

"Yönetimi diken üstünde tutmayı seviyorum. Ve bale dansçıları da.

Gözlerimi kırptım. Az önce şaka mı yapmıştı? Yüzü bana aksini söylüyordu. Her zamanki gibi taş gibiydi. Ama kimse bu kadar ciddi olamazdı, değil mi?

Opera...

Birden aklımdan bir düşünce geçti. Yeşil bir balo elbisesi içinde çok sinir bozucu bir düşünce.

"Sizinle gelecek kimse var mı? Şüpheyile sordum.

Mesela Bayan Hamilton gibi mi? Ya da pembe mektupların yazarı? Yoksa ikisi birden mi?

"Bu sizi ilgilendirir mi, Bay Linton?"

"Sizin için bilet temin etmemi istiyorsanız, evet.

"Anlıyorum.

Bir süre düşündü, parmaklarıyla masaya vurdu, benden uzağa, pencereden dışarıya ve Londra şehrine baktı. Nefesimi tutarak bekledim.

"Evet," dedi sonunda. "Sanırım *biri* benimle gelecek. Opera için iki bilet temin edin.

Biri mi? *Biri* mi? Bana bilerek mi işkence ediyordu? Bilmek için can attığımı biliyor muydu? Yüzünde buna dair en ufak bir belirti yoktu. Ama zaten ne zaman yüzünde herhangi bir belirti oldu ki? Bir tuğla duvar kadar kolay görülebiliyordu ve bir o kadar da arkadaş canlısıydı.

"Özel biri var mı? diye sordum ve hemen pişman oldum. Ne de olsa onunla herhangi bir şekilde ilgilendiğimi düşünmemeliydi, ki öyle olmadığım açıktı.

Döndü ve soğuk bakışlarını tekrar bana dikti. "Neden sordunuz? Bugünlerde opera biletleri isim taşımak zorunda mı? Eğer Bay Rikkard Ambrose olmasaydı, bakışlarında alaycı bir ifade olduğuna yemin edebilirdim.

Ses. Patlat! Patlat beni! Operayı da patlat! Mozart ve Meyerbeer'e kimin ihtiyacı vardı ki?

Yüzümü randevu defterinin arkasına sakladım ve daha büyük olmasını diledim. "Sadece merak ettim.

"Kuşkusuz.

"Başka randevunuz var mı, efendim?

Neyse ki opera konusunu kapattık ve beni başka randevuları yazmakla o kadar meşgul etti ki Bayan Hamilton hakkında fazla düşünmedim bile. Sonunda otuz altıncı randevuyu bitirdiğimde başıyla onayladı.

"Kitabı bana ver de bakayım.

Kitabı ona uzatarak kararını bekledim. El yazımın çok iyi olmadığını biliyordum ve o bir Spinning Jenny hızıyla konuşuyordu.^[42] Sayfayı incelerken yüzü her zamanki gibi anlaşılmazdı ve bana ne düşündüğüne dair hiçbir ipucu vermiyordu. Sonunda kitabı bir çırpıda kapattı.

"Yeterli," dedi. "Hiçbir şeyi atlamadan yazmayı başarmışsın, ki bu son beş sekreterim için söyleyebileceğimden daha fazlası.

Bunun aslında bir iltifat olduğunu anlamam bir anımı aldı. Anladığımda ise yüzüme gülünç bir sırıtma yayıldı. Benim neyim vardı ki? Neden onun onayı içimde soğuk bir kış sabahında sıcak çikolata içmek gibi sıcak, bulanık bir his uyandırıyor?

Sıcak çikolatanın bana onaylamaz gözlerle bakmaması dışında. Hiçbir zaman.

"Yüz kaslarınızı gereksiz yere yormayı bitirdiyseniz, Bay Linton, o zaman belki de işimize devam edebiliriz?

"Evet, efendim! Aynen dediğiniz gibi."

"Bunu tekrar yerine koy. Bana randevu defterini uzattı. "Unutma, bundan sen sorumlusun.

Yüz kaslarımı kesinlikle gereksiz bir memnuniyet ifadesiyle yorarak aceleyle ofisime geri döndüm. Çekmeceyi açmak için eğildiğimde, randevu defteri elimden kayıp yere düştü ve bir önceki haftaya açıldı. Defteri elime aldığımda o haftanın randevularla dolu olduğunu gördüm: Bay Ambrose bana haber vermeden ofisinden ayrılmış olmalıydı. Tüm randevular tanıdık, düzgün ve kesin bir elle yazılmıştı.

Kendi randevularını takip ediyormuş! Bunu düşünmemem aptallıktı, gerçekten. Ne de olsa bir sekreterin işi

randevuların bir parçasıydı, peki neden benimkinin bir parçası değildi?

Cevap açıktı: çünkü onları idare etmem konusunda bana güvenmiyordu! Aptal, aşırı heyecanlı bir kadın olduğum için onu İngiltere Bankası yerine doğu yakasındaki bir geneleve göndereceğimden mi korkuyordu? İçimde bir öfke fırtınası kopmaya başladı ve öfke barometrem yavaş yavaş yükseldi. Ama sonra birden randevu defterini bana emanet ettiğini hatırladım.

Bu sonunda yola geldiği anlamına mı geliyordu? Beni kabul etmeye mi başlıyordu? Belki yakında bir erkek gibi davranma saçmalığını bırakabilirdim ve o da bana 'Bay Linton' demekten vazgeçerdi.

Gözlerimin önünde bir görüntü canlandı: Ben, alt kattaki büyük salona giriyorum, şüphesiz kadınsı bir elbise içinde, başım dik, Londra'nın en güçlü iş adamlarından biri için çalışmaya gidiyorum. Bu dünyada kendi yolunu çizen ilk kadın...

"Bay Linton!

Patlat!

Tam bu sırada yan odadan gelen soğuk bir ses hayallerimi yıktı. Hızla randevu defterini kaldırdım ve işverenimin ofisine geri döndüm. Görünüşe göre onun zevkine göre yeterince hızlı değildim.

"Size ne demiştim, Bay Linton?

Benden tam olarak ne duymamı istediğini bilerek doğruldum.

"Bilgi güçtür, zaman paradır, efendim!

"Bu da ne olmanız gerektiği anlamına geliyor...?" "Hızlı ve etkili, efendim!

"Aynen öyle. Şimdi masana git, bir not kağıdı ve kalem al.

Benden şimdi ne yapmamı istediğini merak ederek gerekli eşyaları aldım ve bu sefer hiçbir uyarı almadan geri döndüm.

Elimde bir not defteriyle masasının yanında yerimi aldığımda, 'Yazmam gereken bir iş mektubu var,' dedi. 'Açıkçası, bir sekreterde aradığım özelliklere sahip değilsin ve yeteneklerin çok sınırlı, ama el yazım resmi mektuplar için yeterince zarif değil ve bunu yapacak birine ihtiyacım var. Bu kişi siz de olabilirsiniz.

Ona bakmamak için elimden geleni yaptım. Az önce el yazısının bir örneğini gördüğüm için yazısında hiçbir sorun olmadığını biliyordum. Aslına bakarsanız, onun net ve kesin yazısı şimdiye kadar gördüğüm en güzel ellerden biriydi. Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirdi ve not defterinin arkasına saklandım. Ben

haklıydı. Kabul etmektense ölmeyi tercih etse de beni kabul etmeye başlamıştı.

"Bu mektup çok önemli bir iş ortağıma geliyor," diye uyardı. 'Tek bir hata yaparsan hiç *hoşnut* olmam.

Onu 'hoşnut etmeyen' son adama ne olduğunu hatırlamadan edemedim: Kerim tarafından Londra'nın puslu sokaklarına götürülmüş ve bir daha asla görülmemişti. Ama sadece bir iş mektubunda hata yaptığım için bana böyle bir şey yapmazdı, değil mi?

Um... *yapar mıydı?*

Bunu daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan gitti. Randevuları sıralamasının hızlı olduğunu düşünmüş olsaydım bile, bu mektubu nasıl hızla okuduğunun yanında hiç kalırdı. Her şeyi kafasında mükemmel bir şekilde yazmış gibi görünüyordu ve sadece iç gözünün önündeki bir duvardan okuyordu. Rakamları, ticaret yollarını, fabrikaları ve daha önce hiç duymadığım milyonlarca şeyi sayarken bir kez bile tökezlemedi ya da düşünmedi.

Bitirdiğimizde beş sayfa doldurmuştum ve ellerim sıcak suda rahatlatıcı bir banyo için çılgık atıyordu. Sol elimle, çünkü sağ elim şu anda grevdeydi, el yazısıyla yazılmış sayfaları aldım ve Bay Ambrose'a uzattım.

Soğuk bakışlarının onların üzerinde dolaşmasına izin verdi.

Tekrar nefesimi tuttum. *Lütfen, Tanrım, hata olmasın, hata olmasın, hata olmasın...* 'Geçebilir,' diye izin verdi.

Tanrı'ya şükür! Hatasız olmalıydı. Eğer herhangi bir hata olsaydı, görevimde başarısız olduğum için beni kovmadan önce her birini bana göstermekten kendini alamayacağından emindim.

"Bir dahaki sefere yazan bir insan olduğunuzu hatırlamaya çalışın, mürekkepli ayakları bir kağıdın üzerinde koşan bir tavuk değil" diye ekledi.

Dudaklarımı büzdüm ve boğazına sarılma isteğimi bastırdım. "Başka yapıcı eleştiriniz var mı efendim?"

"Hayır, şimdilik bu kadar.

Bir kağıt parçası aldı ve bir şeyler karaladıktan sonra bana uzattı. 'Al. Mektubu bu adrese gönder ve Stone'un masasına bırak. Stone postalama işini halledecek.

"Evet, efendim.

Mektubu ondan alarak aceleyle ofisime döndüm ve bana söyleneni yaptım. İçimde, birbiriyle çelişen duygular şiddetli bir savaş veriyordu.

Savaş. Randevu defteri, mektup... Bana güvenmeye mi başlıyordu yoksa ben mi çok fazla şey okuyordum?

Evet, içimden bir ses öyle dedi. Sen öylesin.

Lanet olsun! Ama bana güvenmesini o kadar çok istedim ki!

İstediğiniz her şeyi isteyebilirsiniz - bu onu elde edeceğiniz anlamına gelmez.

İşyerinde son kez birlikte olduğumuzda, benden kurtulmak için bir bahane bulmakla neredeyse tehdit ettiği ayrılık sözlerinden sonra, endişeye kapılmışım. Ayrılmadan önceki konuşmalarımızı çok iyi hatırlıyordum.

'Benim kendi imparatorluğum var ve dolayısıyla kendi casusluğumla uğraşmalı ve kendi savaşlarımı yapmalıyım, Bay Linton. Şu anda bir savaş yaklaşıyor.'

"Bir... savaş mı? Bir kağıt parçası için mi?"

Evet. Bir savaş. Muhtemelen şimdiye kadar savaştıklarımın en büyüğü. Senin çapraz ateşte kalmanı istemiyorum. Bir kızın tehlikede olmasına izin veremem!'

Ama bu sözler hâlâ geçerli miydi? Her nasılsa, bugün olanlardan sonra, içimde umut ve korkunun garip bir karışımını hissettim.

Ama işin en büyük kısmı korku, değil mi?

Lanet olsun! Bazen içimdeki sesin gerçekten susmasını diliyordum! Bu pozisyona her zamankinden daha çok *ihtiyacım* vardı, sadece kendim için değil. Ella'yla işlerin nasıl gideceğini bilmiyordum ama her zaman en kötü ihtimal vardı: Sonunda yalnız ve rezil olacak, ailesi ve sözde sevgilisi tarafından terk edilecek ve hatta belki de çocuk sahibi olacaktı. Böyle şeyler daha önce de olmuştu. Arada sırada gazetelerde böyle bir skandal okursunuz. Gençlik aşkı çıldırmış...

İş o noktaya gelirse, ona bakacak kadar paramla onu kurtarmak için orada olacaktım. Bunun için kendime yemin etmişim.

Öfkeyle koridora çıktım ve mektubu Bay Stone'un masasına çarptım. Böyle düşünmemeliydim! Umudumu yitirmemeliydim. Wilkins'i korkutmanın bir yolunu bulmak için hâlâ zaman vardı. Yine de geçen her saniye karanlığın küçük kız kardeşimin etrafında daha da yaklaştığını hissettim. Bu işe ihtiyacım vardı! Onu elimde tutmalıydim!

Ama bu gerçekten sana bağlı değil, değil mi? Şuradaki ofiste oturan taş suratlı piç kurusuna bağlı. Seni olduğun gibi kabul edeceğini düşünüyor musun?

Bunu öğrenmenin bir yolu vardı. Benimle ilgili daha önceki şüphelerinin ortadan kalkıp kalkmadığını görmenin bir yolu.

Endişemi yutarak ofisine döndüm ve fark etmemiş gibi görüldüğü küçük bir selam verdim.

"Mektup emredildiği gibi teslim edildi, efendim.

Anlıyorum. O zaman senin için başka bir görevim var. Ben-'Efendim?"

Kafasını kaldırdı ve yüzünde minicik bir şaşkınlık ifadesi fark ettim. Birinin, benim gibi aşağılık bir yaratığın bile sözünü kesmeye cüret etmesine şaşırmıştı.

"Evet, Bay Linton?"

"Bir sorum var efendim.

Elindeki kâğıtları dikkatle yere bıraktı ve parmaklarını birbirine geçirerek, nişan alan bir keskin nişancı gibi bana baktı.

"Gerçekten mi? O zaman ateş et.' Yutkundum.

'Çalınan dosyanın nerede olduğunu henüz bulamadık mı efendim? Peşinden ne zaman gideceğiz?"

Bay Ambrose'un iç içe geçmiş parmakları sertçe kenetlendi.

"Biz mi?" Soğuk sesinde tehlikeli bir alt ton vardı - ve eğer dürüst olmak gerekirse, üst ton ve orta ton. 'Hiçbir şey bulmadık ve bulmayacağız, çünkü *biz* kavramına *siz* de dahilsiniz, Bay Linton. Kayıp belgelerin aranmasında daha fazla rol almayacaksınız. Bunu zaten açıkça belirttiğimi sanıyordum.

Korktuğum şey buydu.

"Benim için yeterince açık değil," diye karşılık verdim, soğuk tonuna ateşle karşılık vererek. "Neden yardım etmeyeyim?"

'Çünkü sen sadece bir yük olacaksın. Ofis işlerine devam edin Bay Linton ve bu hayatın karanlık taraflarını gerçek erkeklere bırakın.

Bu sözler mideme bir yumruk gibi inmişti. Nedenini tam olarak bilmiyordum - yani, elbette haklıydı, pantolonun altında hala kesinlikle kadındım. Sorun kelimelerden çok onları söyleme şekliydi - *gerçek erkekler*, sanki erkekler kadınlardan daha özel, daha güçlü, daha iyi bir şeymiş gibi.

Demek durum böyleydi. Hiçbir şey değişmemişti. Beni tutmaya, onun için çalışmama izin vermeye hazırды, ama bir başkasının onun için çalışmasına izin verdiği gibi değil. Hayatını kazanmak isteyen zavallı, deli kıza karşı merhametli davranıyordu. İçimde öfke kabardı!

'Her halükarda endişelenmenize gerek yok,' diye devam etti. 'Saldırının arkasındaki beynin nerede olduğuna dair ipuçları bulundu.

Hırsızlık. Biz konuşurken Warren ve adamları sokaklarda onun saklandığı yeri arıyor. Yakında onu bulacaklar ve bu iş halledilecek.

"Neden yardım etmeme izin vermiyorsunuz?" diye sordum. "Geçen sefer Simmons'ı ararken yardım etmiştin.

"Bu farklıydı. "Nasıl farklıydı?

Gözleri bambaşka bir soğukluğa bürünmüştü. Buzlu mesafelere, Kuzey Kutbu'nun sonsuz genişliğine ya da hayal bile edemediğim benzer ıssız bir yere bakıyor gibiydiler.

"Bu, Bay Linton, bunun arkasında kimin olduğunu öğrenmeden önceydi.

"Peki, kim o zaman? Bu kadar korktuğun bu gizemli adam kim?"

Gözleri uzaklardan bana döndü, parladı.

"Korkmuyorum, Bay Linton. Tedbirli davranıyorum. Arada bir fark var.'

Bir yorumu ısırarak geri aldım. Erkekler ve egoları. "Pekâlâ o zaman. Bu kadar temkinli davrandığınız bu adam kim?

Sessizlik.

"Neden bana söylemiyorsun? Öfkem arttıkça sesim daha da yükseldi.

Sessizlik.

"En azından bana bu dosyada öldürmeye degecek ne olduğunu söyler misiniz? Sessizlik.

"Bana bir şey söyleyecek misin?

Sessizlik. Gerçekten olağanüstü sessizlik.

O orada oturmuş öfkeyle bakıyordu, ben de karşısında durmuş öfke saçıyordum. İşler ne kadar da hızlı bir şekilde nispeten dostane bir iş havasından şiddetli bir savaşa dönüşmüştü.

"Affedersiniz?

İkimizin de kafası kapıya doğru sallandı. Tartışmamıza o kadar dalmıştık ki ikimiz de Bay Stone'un kafasını odaya nasıl soktuğunu fark etmemiştik. Sinirli bir şekilde papyonuyla oynuyor, gözleri birimizden diğerine kayıyordu.

"Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm, Bay Ambrose," diye aceleyle patronunu temin etti, "sadece bu notu teslim etmem gerekiyordu. Bir kâğıt parçasını havaya kaldırdı. "Kapıyı iki kez çaldım ama muhtemelen tüm o... şey... bağırışlar arasında beni duymadınız.

"Orada maymun gibi dikilip durma dostum, ver onu bana! Bay Ambrose tersledi, sesi her zamanki gibi duygudan yoksun değildi. Bay Stone aceleyle ileri atıldı, memorandumunu efendisinin masasına bıraktı ve

tehlike bölgesinden olabildiğince çabuk uzaklaştı. Kapı a r k a s ı n d a n kapandı.

"Neden beni kabul edemiyorsun? Garip bir şekilde sesim artık yumuşaktı. Yumuşak ve sessiz. "Zararsız ya da tehlikeli olsun, yapılması gereken işleri yapmama neden izin vermiyorsunuz?"

Gözlerimi kırpmadan karşıladı.

"Nedenini biliyorsun.

"Bir hanımefendi olduğum için mi? Sessizlik.

"Konuş benimle!

Sessizlik.

'Dosyanın aranması...' diye tekrar başladım ama Bay Ambrose'un elini kaldırması beni cümlemin ortasında durdurdu.

"Benim için çalışmak mı istiyorsun?" diye tersledi. 'Gerçekten, ciddi benim için çalışmak mı? Pekâlâ. Eğer istediğin işse, alacağın iş de budur. Bana 38XI201 numaralı dosyayı getir.'

"Arama...

"Bana 38XI201 numaralı dosyayı getirin dedim!

Ne yapabilirdim ki? O benim işverenimdi, bana ne yapacağımı söylemek onun ayrıcalığıydı. Dürüst olmak gerekirse, uygun kutuyu ararken düşündüm, belki de Ella ve ben gönüllü olarak çalışma evine taşınmalıyız. Elbette, ıslahevi ustabaşısının zulmü ile Bay Ambrose'un zulmü hemen hemen aynı olurdu?

Bu konuda yanılmışım. Birazdan öğreneceğim gibi, Bay Rikkard Ambrose'un zulmü çok ama çok daha kötü olabilirdi.

~~**~*~*

Bana 38XI205 numaralı dosyayı getirin! Bu notu Stone'a götür! Acele edin! İşte, kasanın anahtarı! Git ve kasadan buhar makinesi modelini getir. Hayır, o değil, iki pistonlu ve büyük egzoz çıkışlı olanı. Daha hızlı hareket et! Bu kadar oyalanırsan işini asla bitiremezsin. Nerede o dosya?"

Bütün gün böyle devam etti. İntikam peşindeki bir harpiller sürüsü gibi beni o görevden bu göreve, bu görev bitince de şunlara, şunlara ve sayısız diğerlerine kovaladı. Çok geçmeden ayaklarım ağrımaya başladı ve dosyaları aceleyle karıştırmaktan parmaklarımda çok sayıda kağıt kesiği oluştu. Bunlardan birinde kan lekeleri oluştuğunda, beni şirket malzemelerine kasten zarar vermekle suçladı ve kanamayı durdurmamı emretti.

"Parmağımı sararsam nasıl olur?" diye tısladım ona.

'Çok zaman alıcı. Sadece kanamayı durdurun ve bu iş bitsin!

Tam olarak ne yaptığını görebiliyordum ama pes etmiyordum. Beni ne kadar sıkıştırırsa sıkıştırın yıkılmayacak ve bunun çok fazla olduğunu ya da haksızlık yaptığını kabul etmeyecektim! Beni kapı dışarı etmesi için ona hiçbir koz, hiçbir neden vermeyecektim!

Hiç ara vermeden, çalışabildiğim kadar çalıştım, ama bir noktada masasına çıkıp şöyle demem gerekti: 'Şey... Bay Ambrose? Burnumu tekrar pudralamam gerekiyor.'

'Burnun iyi görünüyor. Çalışmaya devam et.'

"Bay Ambrose, örtmeceler hakkında bir kez daha konuşmak zorunda mıyız? Bir an tereddüt etti.

"Oh. *Bu* tür burun akıtma mı?" "Evet, efendim.

"Peki!" diye tersledi. Eliyle özel banyosunun kapısını işaret ederek bana sert bir baş selamı verdi. "Git. Ama çabuk ol!

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım, efendim," diye alaycı bir şekilde cevap verdim.

Günün geri kalanı hemen hemen aynı şekilde devam etti. Gün ortasına doğru, beni bir kutuyu almam için dosya bölümüne gönderdiğinde, öğle yemeği için yanımda getirdiğim bir sandviçi mideye indirdim. Fazla bir şey değildi ama güneş batmaya başlayana ve nihayet bu işkenceyi bırakıp eve gidebileceğim an yaklaşına kadar beni idare etti

O an geldi ve geçti. Bay Ambrose durmak istediğine dair hiçbir işaret vermedi. Dışarıda, koridorda Bay Stone'un toparlanıp gittiğini duydum ama Bay Ambrose masasının arkasında kaldı ve bana art arda emirler yağdırdı.

Öfkemin fırtına bulutları tehlikeli bir şekilde gürledi. Bunu yapmaya hakkı yoktu! Bütün gün çalışmışım, hatta çalışmam gerekenden üç saat daha fazla çalışmışım ve o hâlâ beni sebepsiz yere fazla mesaiye bırakıyordu.

Bu tam olarak doğru değildi. Bir sebebi vardı: Benden kurtulmak istiyordu. Sadece çok hoş bir şey değildi.

Sonunda, Bay Stone gittikten bir saat sonra hala gitmek istediğine dair bir işaret göstermeyince, kendimi kaybettim. Masasına doğru yürüdüm ve son dosya kutusunu da sarsıcı bir gümbürtüyle masanın üzerine bıraktım.

"Bu işe yaramayacak, biliyorsun! Ona meydan okurcasına bakarak ilan ettim. "Bana ne kadar iş yüklerseniz yükleyin, bırakmamı sağlayamazsınız!

Başını kaldırıp kutunun üstünden kızgın yüzüme baktı. "Evet, bunu görebiliyorum.

"Yani vazgeçecek misin?" diye sordum.

Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Koltuğundan kalkarak yavaşça öne doğru eğildi, ta ki yüzlerimiz sadece birkaç santim aralıklı olana kadar ve koyu renkli, deniz rengi gözleri beni içinde boğulmaya çağıran havuzlara dönüştü.

"Vazgeçmek mi?" diye nefes aldı. "Pek sayılmaz. Sizi ikna etmek için başka bir yöntem bulmam gerekecek.

~~**~*~*

Nihayet ofisten ayrıldığımda hâlâ tüylerim diken dikendi.

Beni ikna etmek için başka bir yöntem... Beni gitmeye ikna etmek için... Bunun ne olabileceğini merak ettim. Aklından her ne geçiyorsa, bunu dört gözle beklemiyordum - hele de o ses tonuyla söyledikten sonra.

Gerçekten mi? Seni küçük yalancı!

Kendime kesin bir dille çenemi kapatmamı söyledim! Şu anda bu konu ya da başka bir şey hakkında fazla düşünemeyecek kadar yorgundum. Tek istediğim uzun bir iş gününün ardından güzel, yumuşak bir yataktı. Yine de evin önüne yaklaşmadan önce kıyafetlerimi değiştirmek gibi zahmetli bir süreçten geçmem gerekiyordu. İç çekerek nihayet ön kapıdan içeri adımımı attım ve keşke üst katta olsaydım diye düşündüm.

"Lilly!

Başımı çevirdiğimde teyzemin hemen yanımda durduğunu gördüm. Kapının arkasında, içeri girdiğim anda üzerime atılmaya hazır bir şekilde bekliyor olmalıydı.

"Neredeydin?" diye sordu, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Bütün gün yoktun!

Ah, demek sonunda sık sık gün boyu devamsızlık yaptığımı fark etmişti, öyle mi? Onun ne kadar şefkatli bir vekil ebeveyn olduğu şaşırtıcı: sadece birkaç hafta sürmüştü.

Şanslıydım ki, bir planım vardı.

Göz kırptım. "Geçen günkü balodaki beyefendiyi hatırlıyor musun?"

Kaşları biraz kalktı. "Yani...

"Elbette isim vermeyeceğim," dedim, beni zorlamayacağını umarak, çünkü hiç isim yoktu. "Ama biliyorsun... Son zamanlarda *onu* biraz daha fazla görmeye başladım.

"Ah. Gözleri fal taşı gibi açıldı. 'Oh, eğer durum buysa...'

Gülümsedi. Gerçekten gülümsedi. 'Aferin kızıma! Şimdi seninle yatağa! Bu kadar ucuz kurtulduğum için Tanrı'ya şükrederek merdivenleri koşar adım çıktım.

Çok güzeldi! İşte böyle oldu, tek kelimeyle çok güzel! Yakında yeni bir hikâye bulmam gerekecekti elbette, bana çiçek ya da hediye gelmediğini fark eder etmez. Ama o köprüye geldiğimde geçecektim.

Ortak odamızda Ella beni bekliyordu. Yatağına oturdu ve ürkek, umutlu bir gülümsemeyle bana baktı.

"Yine genç adamınla dışarı mı çıktın?"

Hayır demenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordum. Son zamanlarda o kadar sık yalan söylüyordum ki, bu benim için neredeyse ikinci bir doğa haline gelmişti. Ve her neyse, bu *teknik olarak* bir yalan değildi. Genç bir adamla birlikteydim. Şu anda kafasını koparıp piranalara yem etmek istediğim inanılmaz zengin, korkutucu bir adam ama yine de genç bir adamdı.

"Evet.

Ella'nın temkinli gülümsemesi tam bir ışıltıya dönüştü.

"Gerçekten mi? İyi geçti mi?"

Beni epey hırpaladı, biraz kanadım ve tuvaletini kullanmama izin verdi. Hoş, değil mi?

Hepsi doğru, ama bunu söylemedim. Bunun yerine yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve ona şöyle dedim: 'Evet, gerçekten de çok iyi. Sanırım birbirimizi daha iyi tanımaya başladık.

"Gel ve otur. Ella yalvarırcasına bana doğru uzandı. "Bana ondan bahset.

Aman Tanrım.

Bu iyi bir fikir miydi?

Tabii ki hayır, seni aptal! Tabii ki hayır! Yalan söyleyerek bundan hemen kurtul!

Ağzımı açtım - ama Ella orada oturuyordu, tatlı, masum ve istekliydı. 'Oh, Lilly, onun adını falan ağzına alamayacağını biliyorum,' diye beni temin etti. 'Sadece nasıl bir adam olduğunu, nasıl anlaştığınızı, onun hakkında ne hissettiğini bilmek istiyorum. Lütfen.

Büyük, yalvaran gözlerle bana baktı. Lanet olsun! Böyle kız kardeşler yasadışı olmalı! Gerçekten istemeden iki adım öne çıktım ve kollarımı ona dolayarak yatağın yanına oturdum.

"Pekâlâ," dedim, cesaret verici bir şekilde gülümseyerek. "Ne bilmek istiyorsun?" "Şey... birbirinizi ne kadar zamandır tanıyorsunuz?"

Bu kolaydı. Gerçeği söyleyebilirdim. "Birkaç hafta oldu.

"Peki şimdiye kadar kaç randevun oldu?" diye fısıldadı, gözlerinde hevesli bir bakışla yaklaşarak.

Lanet olsun! Bu artık o kadar kolay değildi. Ne demeliydim? *Bana para ödediği için her gün ona gittiğimi mi?*

Bunu söylersem, Bay Ambrose'la olan ilişkim hakkında gerçeklerden çok daha kötü sonuçlara varacak ve dehşet çığlıkları tüm ev halkını ayağa kaldıracaktı.

'Um... randevular...' Umutsuzca bir numara bulmaya çalıştım. Aklıma Bay Ambrose'un randevu defteri geldi. "Otuz altı," diye ağzımdan kaçırdım. "Otuz altı randevu.

"Oh. Bu oldukça fazla.

Öyleydi. Hem de hepsi bir gün içinde. Onları sadece not ettiğim, gerçekten orada bulunmadığım gerçeğinden bahsetmemeyi seçtim.

"Ve..." Ella daha yakına eğildi, sanki asıl önemli kısım şimdi başlıyormuş gibi sesini alçalttı. "Peki sen onun hakkında ne hissediyorsun?

Lanet olsun! Daha fazla yalan. Sanırım bu kaçınılmazdı. Dudağımı ısırdım.

Ona değer veriyorum. Ama o zor biri, biliyor musun? Suskun, soğukkanlı ve parasıyla pek de özgür değil. Beni uzakta tutuyor, bazen bununla başa çıkmak kolay olmuyor. Ama tüm bunların ötesinde, benim için gerçekten önemli biri.

Tanrım, harika bir iş çıkarıyordum! Yalanlarım zekice, doğru ses tonuyla ve doğru miktarda gergin tereddütle söylenmişti. Ella'nın yüzünde bana inandığını görebiliyordum. Neredeyse ben de kendime inanıyordum, ama tabii ki bunların saçmalık olduğunu biliyordum. Bay Ambrose bir gelir kaynağıydı, ne eksik ne fazla.

"Lill, ben... Teyzemin onu bilmesini istemediğini biliyorum.

Tabii ki yapmadım! Eğer teyzem sözde romantik kaçamaklarım sırasında gerçekte ne yaptığımı öğrenseydi, kalp krizi geçirirdi! Daha da kötüsü, kendine gelir ve peşime düşerdi!

"Tahminimce," diye devam etti Ella temkinli bir şekilde, "çok saygın biri değil ya da çok varlıklı değil.

Sırttım. Ella tahmin oyunlarını hep kaybetmişti. Bu olayda daha fazla yanlış olamazdı. Topladığım kadarıyla, buradaki annelerin yarısı

Londra, kızları için Rikkard Ambrose'u almak için dışarıdaydı ve diğer yarısı da Lord Dalgliesh de şehirde olduğu için benzer şekilde meşgul değildi.

"Peki... hiç onunla kaçmayı düşündün mü?"

Soru beni bir buhar makinesi gibi çarptı. Demek bütün mesele buydu! Akşamın bu saatinde neden Edmund'la bahçede değil de burada, odasında olduğunu merak etmişim. Artık biliyordum! Edmund dışarıda kaçış planları yapıyordu ve o da güvence arıyordu. Ve bunu ona romantik sorunları olan ablasından daha iyi kim verebilirdi?

Ya da en azından Ella'nın hayalinde.

Yalanlarıma lanet olsun! Son derece sakıncalı oldukları ortaya çıkmıştı!

Boğazımı temizledim, Bay Ambrose'un beni omzuna atıp en yakın sunağa sürüklediği zihinsel görüntüyü kovmaya çalıştım. 'Şey... pek sayılmaz. İlişkimizde o kadar da ileri gitmedik.

Kesinlikle değilsin! Örneğin, önce gerçek bir ilişki kurman gerekecek! Benim dosyaları taşımamdan ve onun her emrine atlamamdan daha fazlasını içeren bir ilişki!

"Ama sana sorsa," diye ısrar etti Ella, açıkça bir cevap almaya kararlıydı, gözleri iri ve kederli bakıyordu, "onunla kaçarmıydın?"

Bay Ambrose'un beni omzunda sallandığı görüntü, hiç beklenmedik bir şekilde düşüncelerime geri döndü. Tabii ki kaçışımıza konforlu bir faytonda başlamayacaktık - eğer yürümeyeceksek bir şezlong işimizi görecekti. Ne de olsa gerçek arabalar çok pahalıydı. Ayrıca özel ruhsatla da evlenmeyecektik, çünkü bu da paraya mal oluyordu. Bir taşra kilisesinde, çok fazla ücret istemeyen genç bir rahip tarafından evlendirildikten sonra Londra'ya dönecek ve balayımızı yokluğumuzda gelen iş yazışmalarını düzenleyerek geçirecektik.

Bu saçma görüntü karşısında başımı salladım ve dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. "Tabii ki. Kelimeler ben farkına bile varmadan ağzımdan çıkmıştı. "Tabii ki.

Elbette onunla kaçardım.'

Tanrım! Bu, ikna etme yalanını biraz ileri götürüyordu, değil mi? Ne de olsa onu kaçırmaktan *vazgeçirmek* istiyordum, *cesaretlendirmek* değil! Ne yapıyordum ben?

Elbette alaycı ve samimiyetsiz davranıyordum ama Ella bunu bilemezdi, zavallı kız! Her nasılsa, az önce o çirkin yalanı söylediğimde

sesimi korkunç derecede inandırıcı hale getirmeyi başarmıştı!

"Ah. Ella'nın omuzları çöktü ve eskisinden daha da kaybolmuş görünüyordu. Haklıydım. Kendi durumuyla ilgili tavsiye arıyordu ve belli ki beklediği cevap bu değildi. Muhtemelen ablasından uyarıcı sözler duymayı bekliyordu.

"Yine de bu *yapman* gerektiği anlamına gelmez," diye ekledim aceleyle. 'Eğer böyle bir durumda kalırsan, yani varsayımsal olarak. Benim yapacağım şey her zaman en iyisi olmayabilir. Kendi güvenliği için muhtemelen kilit altında tutulması gereken pervasız bir manyak olduğumu biliyorsun.

"Oh, Lill! Ella elinden geleni yaptı ama yüzündeki gülümsemeyi engelleyemedi. "Böyle şeyler söylememelisin!

"Seni gülümsetiyorlarsa neden olmasın? Alay ettim ve onu kendime doğru çektim. "Merak etme. Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek.

Gerçekten mükemmel bir yalancıydım. Daha sonra yatağıma uzanıp Ella'nın yüzünde huzurlu bir gülümsemeyle uyumasını izlediğimde, ona bu kadar güvence vermeyi nasıl başardığımı merak ettim. Kendimden ya da ona yardım edebileceğimden kesinlikle emin değildim. Sonsuza dek benden koparılacağı o meçhul tarih giderek yaklaşıyordu.

Ne... ya onunla bu konuda konuşsaydım? Onu vazgeçirmeye çalışsaydım. Öyle mi?

Ama sonra ona baktığında gözlerindeki ateşi hatırladım. Edmund, ve konuşmanın bir faydası olmayacağını biliyordum. Bu sadece onun bana olan güvenini yok etmeye yarayabilirdi. Tek bir şansım vardı: Çok geç olmadan Wilkins'ten kurtulmanın bir yolunu bulmak! Bunu yapacak, Bay Ambrose'a kendimi tamamen kabul ettirecek ve yarından sonraki gün İngiliz şovenizmine meydan okuyarak Hyde Park'taki şovenistlerin kongresinde arkadaşlarımla birlikte kadınların oy hakkı için gösteri yapacaktım. Önümde pek çok engel vardı ama hiçbiri beni durduramayacaktı! Hele ki iğrenç, yakışıklı, zengin bir işadamı!

~~**~*~*

Derin bir nefes alarak koridorda yürüdüm. Geçerken Bay Stone'a başımı salladım.

Günaydın Bay Stone.

Gülümsedi ve bana başıyla karşılık verdi. "Günaydın, Bay Linton.

Bir an tereddüt ettim, acaba Bay Ambrose'un değil de kendi ofisime mi girsem diye düşündüm. Sözleri tekrar zihnimde çınladı: *Sizi ikna etmek için başka bir yöntem bulmam gerekecek.*

Bir parçam ne kadar hastalıklı bir merak içinde olursa olsun, bunun ne anlama geldiğini öğrenmek istemedim. İntihara meyilli değildim.

Korkak olma, Lilly! Bir sonraki saldırısıyla yüzleşmenin çok daha iyi olacağını biliyorsun. Doğrudan ofisine gelmezsen, bunu başka bir zaman kaybı girişimi olarak görecektir.

Omuzlarımı dikleştirdim, Bay Stone'un masasının önünden geçtim ve beni bekleyen her şeye hazır bir şekilde Bay Ambrose'un ofisinin kapısını iterek açtım.

"Ah, Bay Linton, işte buradasınız! Sizi görmek ne güzel! İçeri gelin ve rahatınıza bakın."

Tam eşiği geçmiştim ki, kelimeler ve önümdeki manzara dikkatimi çekti ve olduğum yerde durdum.

Yanılmışımdı. Beni bekleyen şeye hazır değildim. Kesinlikle karşımda duran Bay Rikkard Ambrose'un aşırı yakışıklı yüzünde geniş bir gülümsemeye hazır değildim.

İyi Olmanın Önemi

"Lütfen, Bay Linton. Yüzünde hâlâ o geniş gülümseme olan Bay Ambrose içeri girmemi işaret etti. 'Lütfen orada öylece durmayın. Kapıyı arkanızdan kapatın ve oturun lütfen.

Bir gülümseme.

Yüzünde bir *gülümseme* vardı.

Rikkard Ambrose'un yüzünde bir *gülümseme* vardı. Ve *lütfen* demişti! Daha önce bana lütfen deyip demediğini hatırlamaya çalıştım ama tek bir örnek bile hatırlayamadım. Ve şimdi bunu *üç kez üst üste söylemişti*.

Belki hâlâ uyuyordum. Belki de bu bir rüyaydı ve yakında uyanacaktım.

"Oturmaz mısınız lütfen? Hâlâ o göz kamaştırıcı gülümsemesini sergileyerek tekrarladı.

Aptal olma, Lilly! Bir kaplan da gülümser - ama bu onun yanına oturmak için bir neden değildir!

Ama Bay Ambrose'un gülümsemesi... Tüm yüzünü değiştirmişti. Daha önce sadece sertlik varken, şimdi ihtişam ve görkem vardı. Neredeyse nefesimi kesiyordu. Daha önce yakışıklı olduğunu düşünmüş olsaydım bile, şimdi karşımda duran manzarayla kıyaslandığında bu hiçbir şeydi.

Bir sandalyeyi işaret ederek beni tekrar oturmaya davet etti.

Yapmayın! Yapmayın! Yapmayın!

Tam bir adım geri atacaktım ki Bay Ambrose bana doğru bir adım attı ve gözlerimin içine bakarak elimi tuttu. Dokunuşunu hissettiğimde kolumda bir şok hissettim. Dokunuşu ne beklediğim gibi sert ne de nazikti. Tam kıvamındaydı. Elim sanki orada olmak için yaratılmış gibi onun elinin içindeydi.

Kendini dinle! Ella gibi konuşuyorsun!

"Gel," diye emretti. Ama bu genelde verdiği türden bir emir değildi. Antarktika'da görev yapan bir başçavuş gibi bağırarak "XYZ dosyamı getir!" demiyordu. Hayır, bu seferki sesi daha karanlık, daha derin bir anlamla doluydu.

Ayaklarım beynime danışmadan hareket etmeye başladı.

Eğer bu bir rüyaysa, sürdüğü sürece tadını çıkarabilirdim. Kudretli Bay Soğuk Ambrose'un huzuruna oturma şansı.

ve Korkunç bir daha bu kadar çabuk gelmeyebilirdi, rüya aleminde bile. Kendimi kadınlara yakışmayacak bir şekilde boş sandalyelerden birine doğru yönlendirilmesine izin verdim, inanamayan gözlerimi onun gülümseyen yüzünden alamıyordum. Oturduğumda, kendisi hemen oturmadı, onun yerine orada durdu, elimi tuttu ve gözlerimin içine baktı.

"Siz... siz iyi misiniz? Dikkatlice sordum. Belki de her şeye rağmen bu gerçektir ve sadece beyin humması geçiriyordu.

"Evet, çok iyiyim Bay Linton. İlginiz için çok teşekkür ederim.

Bir sabah içinde dördüncü 'teşekkür ederim'! Belli ki onda bir sorun vardı!

"İncelenecek başka dosya yok mu? Etrafıma baktığımda masasında hiçbir şey olmadığını gördüm. Dün neredeyse bütün gün açık olan ofisimin kapısı sıkıca kapatılmıştı.

"Hayır, Bay Linton, bugün dosya yok.

Elimi hâlâ bırakmamıştı. Sanki için için yanıyormuş gibi hissediyordum. Başparmağıyla avucumun üzerinde daireler çizmeye başladı, lezzetli yanığı daha da yüksek sıcaklıklara çıkardı.

'Ve...' Sesim nedense biraz bozuk çıkmıştı. 'Ve yazılacak mektuplar? Yazışmalar var mı?'

"Hayır, Bay Linton. Mektup da yok.'

Şimdi diğer parmakları da eğlenceye katılmış, kalbimin ritmiyle oynayan karmaşık bir düzende elimin arkasını okşuyordu. Böyle bir şey kesinlikle sözleşmemin bir parçası değildi! Ne haltlar dönüyordu burada? Elim kavrayışından çekmeli ve bir özür talep etmeliydim! Evet! Kesinlikle yapmalıydim!

Sadece... Ben

yapmadım. 'I...'

Tüm yapabildiğim buydu. Tek hece. Ağzım o kadar kuruydu. Boğazımı temizledim. "Ben... Ben...

Yaşasın! İki hece!

Yine boğazımı temizledim. "Anlamıyorum. Bütün bir cümle! Evet! Başardım! Teşekkürler Tanrım!

Hâlâ gülümseyerek başparmağını parmaklarımın arasında aşağı yukarı gezdirdi ve ardında alevler bıraktı. Onun kadar soğuk bir adam beni nasıl böyle ateşe verebilirdi? Bu haksızlıktı! Ve kesinlikle feminist değildi! Kendime çeki düzen vermeliydim!

"Anlamadınız mı, Bay Linton?" "Hayır, efendim.

Bu hafif kalırdı. Dünyam amuda kalkmıştı, her şey tepetaklak olmuştu. Ve Bay Ambrose hâlâ bana gülümsüyordu. Dişleri pırıl pırıl beyaz ve düzgündü, usta bir sanatçı tarafından beyaz taştan yontulmuş gibi görünen yüzünün geri kalanı gibi kusursuzdu.

"Neyi anlamıyorsun?

Elimi bırakarak yanımdaki sandalyeye rahatça yerleşti. Rahatlayarak elimi geri çektim ve üzerine oturdum. Sonra, bunun beni bir şekilde etkilediğini gösterdiği şeklinde yorumlanabileceğini fark ettim - ki elbette etkilemedi! - Elim hızla tekrar çektim ve iki elimi kucağımda birleştirdim.

"Neyi anlamıyorsun?

Çok güzel bir soru. Mobilyalarla başlayabilirim. Oturduğumuz sandalyeler son seferinde bu ofiste değildi ve etrafına yan yana dizildikleri küçük masa da öyle. Daha önce Bay Ambrose'la ne zaman konuşsam, ister otururken ister ayakta, yüzüm ona dönük olurdu. Şimdi ise onun yanında otuyordum.

Ve daha da önemlisi: Tartışmıyorduk. Garip hissettirdi.

Son derece garip.

"Neyi anlamıyorsun?

"Şey..." Tereddüt ettim. 'Neden hala çalışmaya başlamadık? Neden burada oturuyoruz?

Ve neden bu kadar iyi davranıyorsun?

Omuz silkti. "Bugün iş yerine konuşmamız gerektiğini düşündüm.

"Konuşmak mı?" diye yineledim.

"Evet, konuşalım. Sesi sanki en sevdiği hobisiymiş gibi geliyordu ve oturup sohbet etmemizde garip bir şey yoktu. 'Her türlü çalışma ilişkisinde dostane ve rahat bir atmosfer oluşturmak önemlidir. Birlikte verimli çalışabilmek için birbirimizi tanımak ve birbirimize güvenmek vazgeçilmezdir.

"Peki bu aydınlanmaya ne zaman ulaştın?" demek istedim. Dün beni bir köle koşucusu gibi kovaladıktan önce mi sonra mı?

Ama ben daha kelimeleri çıkaramadan öne doğru eğildi ve uzun, pürüzsüz bir parmağını yanağımda gezdirdi. Sadece bir parmağını. 'Sizi tanımak istiyorum, *Bayan* Linton. Sizi çok daha iyi tanımak istiyorum.

Kalbim durdu. Şaka yapmıyorum. Tam anlamıyla o anda durdu. Yine ne diyecektim? İğneleyici ve pek de hoş olmayan bir şey. Kelimeler bir anda aklımdan uçup gitti.

Size bayan dedi! Size bayan dedi! Resmen kadın olduğunu kabul etti! Ve yanağındaki o parmak.

Boğazımı temizledim. Nasıl olduysa yine kurumuştı. "Şey... Sanırım haklısın.

Bay Ambrose sinsi bir avcı gibi başını eğerek bana yaklaştı ve gülümsemesinin parlaklığıyla neredeyse gözümü kamaştırdı. Nefesini yanağımda, parmağımın hemen yanında hissedebiliyordum. Hayatımda daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim - çünkü bana bu kadar yaklaşımadan önce her zaman bir adamı şemsiyemle karnından bıçaklamıştım. Ama nedense bunu Bay Ambrose'a yapmak istemiyordum.

"Benimle aynı fikirde olduğunu duyduğuma çok sevindim," diye mırıldandı kulağıma. "İşte, bunlardan bir tane al.

Beyaz bir şey görüş alanıma girdi. Bir tabak bisküvi. Bay Ambrose bana bir tepsi bisküvi ikram ediyordu! Görünüşlerine bakılırsa ucuz da değillerdi!

Bu bir rüya olmalı!

Ama bisküviler lezzetli görünüyordu ve ben lezzetli bir lokmaya asla hayır demem, özellikle de tatlıysa. Sadece hayal ettiğimi boş verin. Bisküvilerden birini aldım ve dikkatlice ısırdım. Tatlı ve lezzetliydi, neredeyse katı çikolata kadar iyiydi. Zevkle arkama yaslandım ve gözlerimi kapatmadım çünkü Bay Ambrose'u izlemekle meşguldüm. Kendisi için bir bisküvi aldı ve benden uzaklaşarak lezzetli bir yavaşlıkla ısırdı. Geriye yaslanırken bile, duruşu hala yaylanmaya hazır bir kaplan gibi görünüyordu.

"Gerçekten güzel bir sohbet etme fırsatımız olmadı," dedi. "İlişkimizin başlangıcı biraz... fırtınalıydı, hatırlarsanız.

'Bana çok bağırdığını mı kastediyorsun? Evet, hatırlıyorum.'

Bir an için gülümsemesi titrer gibi oldu. Ama o kadar çabuk bitti ki emin olamadım. Muhtemelen sadece hayal etmiştim.

Bisküvinin geri kalanını ağzına götürdü ve gözlerini bana dikerek hepsini yuttu.

"Ah..." diye iç geçirdi. "Lezzetli bir lokma.

İstemsiz bir ürpertinin sırtımdan aşağı aktığını hissettim. Sadece sesi bile dünyadaki tüm bisküvilerden daha baştan çıkarıcı ve tatlıydı. Ve bu şekilde

Bana baktı, bunu biliyordu. Burada neler oluyordu?

'Aslında ofisime ilk geldiğiniz ve ilk tartışmamızı yaşadığımız günden bahsetmiyorum, Bayan Linton. Sokaktaki ilk karşılaşmamızdan bahsediyorum. Hatırlıyor musunuz? Nostaljik bir şekilde iç çekti. "O gün bana eşsiz bir hizmette bulunmuştunuz Bay Linton - beni kendi aptallığımdan kurtarmıştınız. Sonra o binaya girdiniz ve daha sonra iki polis tarafından zorla dışarı çıkarıldınız. Bunu da hatırlıyor musunuz?"

Bisküviden bir ısırık daha aldım ve dalgın dalgın başımı salladım. "Bu unutableceğin türden bir şey değil.

Ben kaçmaya çalışmadan, daha gerilemeden ya da düşünmeye başlayamadan öne doğru eğilmiş ve tekrar elimi tutmuştu. Parmakları benimkilerin üzerinde geziniyor, ateşi yeniden alevlendiriyordu.

'O serserilerin sizi sürükleyip götürdüğü bina nasıl bir binaydı?

Bir oylama
merkezi mi?"

'Evet, öyleydi.

"Anlıyorum. Bir bisküvi daha, Bayan Linton?" 'Hayır, ben...'

Ben daha cümlemi tamamlayamadan tabaktan bisküvilerden birini almış ve ağzıma götürüyordu. Tatlı küçük şey dudaklarımı gıdıklıyor, onları açmaya teşvik ediyordu. Açtılar da.

"Ve? Bay Ambrose gözlerini gözlerime dikmiş, parmakları hâlâ elimi tutuştururken sordu. "Her şey zevkinize uygun mu?"

Evet. Hem de çok, efendim. Teşekkür ederim.'

Ellerini küçümseyici bir hareketle kaldırdı ve ben de karıncalanan elimi hızla tekrar geri çektim. Feminist görünmenin canı cehenneme, bu basit bir kendini koruma hareketiydi!

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Yine o gülümseme vardı. 'Bu arada... neden oy verme merkezindeydiniz? Politikayla ilgileniyor musunuz, Bay Linton?"

Gülümsememi bastıramadım. "Öyle de diyebilirsin.

Birden ellerini birbirine vurdu. 'Elbette! O zaman da bugün giydiğin kıyafeti giyiyordun, değil mi? Erkeksi kıyafetleriniz. Ve polislerin senin ne yapmaya çalıştığın hakkında bir şeyler söylediklerini hatırlıyorum. O zamanlar pek dikkat etmemiştim çünkü açıkçası oldukça ürkmüştüm ama şimdi anlıyorum! Oy vermeye çalışıyordunuz, değil mi?"

"Evet, öyleydim. Gülümsemem tam bir sırtışa dönüştü - ama sonra aniden yüzümü buruşturdum. "Yine de o kadar iyi sonuçlanmadı.

"Üzülme," dedi öne doğru eğilerek, yüzünde gerçekten de nazik bir ifade vardı. *Nazik mi? Bay Ambrose?* Bu rüya her geçen saniye daha da garipleşiyordu. 'Her kavgada, her zaman başka bir gün vardır. Ve seni tanıdığım kadarıyla, neredeyse hiç pes etmemişsin.

"Bu konuda haklısın.

'Bu konu hakkında tutkuyla hissettiğiniz bir şey var mı? Kadınların oy kullanmasına izin verilmeli mi?

Çok etkilendim. Sesi gerçekten ilgili geliyordu ve gülümsemesi o kadar dostçaydı ki... Belki de sonunda yanında bir kadının çalışmasından duyduğu mantıksız tiksintiyi üzerinden atmıştı. Belki de dünkü patlamasından pişman olmuştu ve bunu telafi etmek istiyordu. Belki de her şeye rağmen bu gerçektir.

"Hayatımı istediğim gibi yaşamak konusunda tutkulu hissediyorum," dedim ona ciddiyetle. 'Ve insanların bana sırf bir erkek değil de bir kız olduğum için bunu yapamayacağımı söylemeleri umurumda değil.

Bana kurnaz gözlerle baktı. "Yani özgür irade ve bağımsızlık arayışınız sadece politik değil mi?

"Öyle olsaydı burada oturuyor olur muydum?" "Sanırım olmazdım.

Parlayan gülümsemesi biraz soldu ve gözleri daha sorgulayıcı bir hal aldı. "Bunu neden yapıyorsun? Neden buraya geldin ve iş arıyorsun?

Garip bir şekilde, dostça gülümsemesi azalsa da, sesi öncekinden daha ilgili geliyordu. Ben de cevap verdim: 'Kimseye bağımlı olmak istemiyorum. Zincir takmak istemiyorum.

"Evlenebilirsin," diye önerdi, elime tekrar dokundu ve koluma kadar kıvılcımlar gönderdi. "Eminim ilgilenen pek çok beyefendi olacaktır.

Bunun benzer olmadığını belirtme zahmetine girmeden başımı salladım.

"Altın zincirler hala zincirdir, Bay Ambrose. Ne yapacağıma karar vermek istiyorum

hayatımla ne yapabilirim?' Tereddüt ettim ve sonra sordum: "Neden bu kadar ilgileniyorsun?

Birdenbire yüzündeki gülümseme tüm gücüyle geri geldi.

"Sadece sizi biraz daha yakından tanımaya çalışıyorum," dedi kollarını masum bir jestle açarak. "İnsanları tanıdıkça amaçlarına ulaşmanın her zaman çok daha kolay olduğunu düşünüyorum.

İtiraf etmeliydim ki bir yanımda gururlanmıştı. Birdenbire gözlerine bakamadım ve utanarak yere bakmak zorunda kaldım. Çok nazik davranıyordu. Kötü Bay Ambrose'a nasıl bağırılacağını biliyordum. Gerçekten bilmiyordum.

Elime dokunup bana bisküvi veren kibar Bay Ambrose'a söyleyecek bir şeyim yoktu. Gözlerim elimdeki bisküviye takıldı. Bu şimdiye kadar tükettiğim beşinci bisküviydi. Gerçekten de mükemmellerdi.

"Peki ya siz, efendim? Kibar olma ve tıpkı onun bana gösterdiği gibi ben de ona ilgi gösterme ihtiyacı hissederek sordum. "Yaptığınız şeyleri neden yapıyorsunuz?"

Gülümsemesi bir kez daha titrer gibi oldu.

"Beni boş ver," dedi elini sallayarak. 'Al, bir bisküvi daha ye. Ve bana kadın hakları savunucularının çabalarından biraz daha bahset. Kulağa çok ilginç geliyor.

~~**~*~*

İşteki en kolay günümü geçirdim. Çoğunlukla çok konuştuk ve o da çok gülümsedi. Çok ama çok fazla. Bazen bir bisküvi daha yedim. Bana sadece tek bir randevu yazdırdı: yarın için yeni bir randevu, daha önce bilmediğini söyledi. Bu kadar kısa sürede programına bir randevu sıkıştırmasına biraz şaşırmıştım ama o güne kadarki en parlak gülümsemesiyle bana bunun çok önemli olduğunu söyledi ve ben de burnumu sokmak istemedim.

'Ve bu arada,' dedi, 'bu özel randevuda bana eşlik etmenizi istiyorum.

Neredeyse randevu defterini düşürüyordum.

"Ama... mesai saatinden sonra," diye kekeledim.

Evet öyle, ama bu gerçekten çok önemli. Lütfen? Orada güvenebileceğim birine ihtiyacım var.'

Bana güvenebileceğini düşünüyordu! Gülümsemesi o kadar ikna ediciydi ki... "Evet, elbette efendim," dedim, yaklaşık iki santim büyüyerek, gururlu bir sırıtışla

Yüzüm. "Orada olacağım.

"Çok teşekkür ederim, Bayan Linton. Gülümsemesi parlaklığıyla beni neredeyse kör ediyordu. "Söz veriyorum, unutulmaz bir deneyim olacak.

Ondan sonra benden başka bir şey istemedi. Çok geçmeden eve gidebileceğimi söyledi.

'Ama henüz zamanı gelmedi, efendim,' diye itiraz ettim.

İtirazımı elinin tersiyle itti. 'Oh, tush! Yorucu bir gün geçirdin ve yarın için tüm gücüne ihtiyacın olacak. Erkenden yat ve iyi bir uyku çek.

'Peki... madem öyle diyorsunuz, efendim. İlginiz için teşekkürler.'

Biraz telaşla eşyalarımı topladım ve ofisten ayrıldım. Bu davranışlarına devam edecek miydi? Eğer öyleyse, burada işler gerçekten değişecekti. Hayatımda iyi yönde bir değişiklik kesinlikle işime yarayabilirdi.

Neredeyse eve koşacaktım. Arkadaşlarım ve ben yarınki büyük etkinlikten önce son dakika tartışmaları ve hazırlıkları için parkta buluşmaya karar vermiştik

- Hyde Park'ta buluşacak olan o şeytani şovenistlerin çabalarını sabote etme planımız. Onlara toplantımıza biraz geç kalabileceğimi söylemişim ama şimdi Bay Ambrose erken gitmeme izin verdiği için zamanında yetişebilirdim.

Arka kapıdan bahçeye geçtim ve bahçe kulübesinde hızlıca erkek kıyafetinden kadın kıyafetine geçtim. Sokağa geri döndüğümde, eskisi kadar hızlı değildim; görünüşe göre pantolonlar koşmak için çember eteklerden daha uygun. Ama yine de oldukça iyi zaman geçirdim. Green Park'a varmak üzereydim ki farkına vardım.

Büyük etkinlik *yarındı* - kadın hakları için yapacağımız gösteri. Şovenizme karşı protesto eylemimiz. Yarın, mesai saatinden sonra. Tam da Bay Ambrose ile özel bir randevuya gitmeyi kabul ettiğim zamandı.

Patlat!

İzlerimde durdum. Blast! Patlat! Ve birkaç kez daha patlat, tercihen yüksek sesli patlamalarla! Ne yapacaktım ki?

Bir an için ofise geri dönüp Bay Ambrose'a onunla gidemeyeceğimi söylemeyi düşündüm. Ama bu fikri hemen bir kenara bıraktım. Bugün çok arkadaş canlısıydı, çok kabulleniciydi - bunu yüzüne vuramazdım. İşe ihtiyacım vardı ve ne gerekiyorsa yapmalıyım. Arkadaşlarım anlayışla karşılayacaktır.

Anlayacaklar mı? Elbette, nedenlerinizi bilseler anlardı. Ne yazık ki bilmiyorlar. Ve sen de onlara söyleyemiyorsun.

Gerçekten yapamazdım. Yoksa yapabilir miydim?

Bir an için bu olasılığı düşündüm. Ama hemen aklıma Eve'in heyecanla zıpladığı ve "Ne var Lilly?" diye bağırdığı bir görüntü geldi. Bütün gün pantolon giyip dolaşıyor musun?" diye tüm parkın duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdığı geldi.

Ürperdim.

Bu görüntünün ardından Flora'nın korku dolu gözlerle bana baktığı bir görüntü geldi. Neyin peşinde olduğumu bilse geceleri uyuyamazdı.

gün boyunca! Belki daha sonra Patsy'ye söyleyebilirdim ama diğerleri oradayken ona haber vermenin bir yolu yoktu.

Kararımı verdim.

Omuzlarımı dikleştirerek tekrar yola koyuldum ve kısa bir süre sonra her zaman buluştuğumuz gölet kenarındaki küçük bankımıza ulaştım. Diğerleri zaten oradaydı, birkaç büyük kartonu elden ele dolaştırıyor ve heyecanla konuşuyorlardı. Eve önce beni fark etti ve deli gibi el sallamaya başladı. Diğerleri de dönüp bana baktılar.

"Ah! Generalimiz geldi! Patsy ilan etti. 'Büyük Britanya ve İrlanda Birleşik Krallığı'nın şovenistlerine saldırmadan önce birliklerinizi teftiş etmeye hazır mısınız?

"Şey, evet... ama...

"Buraya bak," diye devam etti Patsy, sözümü keserek. 'İşaretler yaptık! Bu benimki.

Üzerine büyük, kalın, kırmızı harflerle yazılar yazdığı büyük bir karton tabelayı havaya kaldırdı:

OYLAR KADINLARA!!!

"Bu da Flora'nın," dedi ve başka bir tabela kaldırdı. Zarif bir el yazısı ile yazılmıştı:

Lütfen ilk fırsatta kadınlara oy hakkı vermeyi düşünün. Teşekkür ederim.

Dudaklarım seğirdi.

'Sanırım hanginizin hangisini yaptığını anlayabilirdim.

Patsy...'

Yutkundum. Şimdi tam zamanıydı. Başka yolu yoktu. "Patsy, hepinize söylemem gereken bir şey var.

"Evet, ne oldu?

"Ben... Ben..." Ne diyeceğimi bilemeden durdum.

Yüzündeki gülümseme yavaşça kayboldu.

N e oldu? Ella'ya bir şey mi oldu? Şu Wilkins denen adam...'

"Hayır, hayır," diye onu temin etmek için acele ettim. 'Öyle bir şey değil.

Ella iyi. 'Sorun ne o zaman? Tuhaf görünüyorsun.

Tekrar yutkundum. Boğazım neden bu kadar kuru olmak zorundaydı ki? Cinayet işlemeyi planlamıyordum ki.

Sadece, neredeyse o kadar kötüydü. Bir dakika önce hepsi çok mutlu görünüyordu. Şimdi ise endişeli yüzlerle bana bakıyorlardı. Arkadaşlarım - dünyadaki en iyi arkadaşlarım. Hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalacağım insanlar.

"Şey... lafı dolandırmak istemem... doğrudan konuya girmek gerekirse... yarın gelemem.

"Anlamıyorum," dedi Eve, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Gösteriye. Yarın Hyde Park'taki gösteriye gelemem.

"Ne?

Patsy'nin bir başçavuş sesi vardı ve bunu tam o l a r a k kullandığında sonuç sağır ediciydi. Yüzümü buruşturarak istemsiz bir adım geri attım.

'Bak, bu benim seçimim değildi. Ben istemedim...'

"Bunu kastetmiş olamazsın, Lilly! Bunu kastetmiş olamazsın!"

Elleri kalçalarında, normalde çok neşeli olan yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifadeyle bana doğru ilerledi. Şemsiyesinin birkaç metre ötedeki banka yaslanmış olduğunu rahatlatarak fark ettim.

'Yaptığımız onca hazırlıktan, onca planlamadan sonra mı? Şimdi kuyruğunu kıstırıp kaçmak mı istiyorsun?

"Öyle değil, Patsy, gerçekten. Ben asla...'

'Ve bu fikri ilk ortaya atan da sendin! Senin bir asi olduğunu sanıyordum! Baskıdan en az bizim kadar nefret ettiğini s a n ı y o r d u m !

"Şey," diye cesaret etti Flora, "operasyonları tam olarak küçümsemiyorum-

Patsy ona sert bir bakış fırlattı. 'Kapa çeneni! Zulmü hor gördüğünü söylersem sen de zulmü hor görürsün, anladın mı?

'Evet, Patsy. Elbette, Patsy.'

"Bak," diye onu ikna etmeye çalıştım. 'Gösteri olmayacak diye bir şey yok. Yani hepiniz orada olacaksınız, değil mi? Hedefe ulaşıldı.

"Ama yapmayacaksın. Eve'in sesi her zamankinden çok daha sessizdi. Bana bakıyordu, gözleri iriydi ve yanılmıyorsam gözlerinde biraz nem parıldadığını görebiliyordum. 'Eğer orada olmazsan bir yenilgi gibi hissedeceğim!

Kelimeler bana dokundu - dokunmaktan da öte. Beni en derinlerime kadar, keskin ve acımasızca kesti.

Söylemeyi düşünebildiğim tek şey 'Özür dilerim' oldu. "Gerçekten üzgünüm.

Ciddi olduğumu anlayan Eve'in gözlerindeki nem dışarı taşıtı. "Bunu yapamazsın!

Patsy bankın üzerinde tepindi. Önce şemsiyesini almaya gittiğini düşündüm ve birkaç adım geri çekildim ama şemsiyenin yanında duran bir karton parçasını aldı.

"İşte! Kartonu bana uzattı. "Bu senin için yaptığımız işaret!

Boğazım aniden kurudu. Tabelada onunkinden bile daha büyük harflerle yazılmıştı:

KADINLARA OY VERİN, ARKADAŞLAR... YOKSA!

Gözyaşlarımı zor tutuyordum. Böyle bir zamanda onları nasıl terk edebilirdim? Ama başka bir şey yapamazdım.

"Çok özür dilerim," diye tekrarladım, gözyaşlarımın gözlerimi yaktığını hissederek. Bir tanesi yanaklarımdan aşağı yuvarlandı ve tabelanın üzerine düşüp boyayı lekeledi. "Ama yapamam. Orada olamam.

"Neden? Ella'yla ilgili bir sorun mu var?"

"Hayır, Ella'yla ilgili değil.

"O halde nedir? Patsy talep etti. "Bizi terk etmeni gerektirecek kadar önemli olan şey ne?

"Ben... Ben sana söyleyemem.

Bunun yanlış cevap olduğunu anlamam yaklaşık iki saniye sürdü.

Patsy'nin gözleri parladı. 'Oh, elbette. Tabii ki *bize* söyleyemezsin! Çünkü biz sadece senin dünyadaki en iyi arkadaşlarınız. Senin dürüstlüğüne ya da güvenini neden hak edelim ki?

Patsy... Öyle değil. I...'

Ama işe yaramadı. Patsy benden uzaklaşıp diğerlerine doğru döndü.

"Gelin kızlar," dedi onlara, sesi sertti. 'Bir yere gidelim başka bir yerde, etrafta nahoş insanların olmadığı bir yerde.'

~~**~*~*

O gece uyuyana kadar ağladım. Ben ki hiç ağlamam.

Aptalca, dedim kendi kendime. *İnsanlar sana ilk kez kızmıyor ya da seninle ilk kez tartışmıyor. Daha önce hiç ağlamamışken neden şimdi ağlamaya başladın?*

Sanırım geçmişte karşılaştığım sorunlar ne olursa olsun, her zaman arkadaşlarıma güvenilebileceğimi biliyordum. Şimdi o kadar emin değildim. Belki de arkadaşlarım artık benim arkadaşlarım değildi. Patsy'nin benden uzaklaşırken yüzünde beliren ifadeyi hatırlamak kalbimi sızlattı.

Gece boyunca bir ara yorgunluk beni alt etmiş ve uykuya çekmiş olmalı ki ertesi sabah uyandığımda dünyanın kötülüklerine karşı sıkı bir koruyucu topun içine kıvrılmıştım. Giyinmek ve işe gitmek için kendimi zorlamak zorunda kaldım. Eğer bugün Bay Ambrose'un özel randevusu olmasaydı, kalkacağımdan bile şüpheliydim.

Acele et, tembel uzuvlarıma emrettim. Eğer işe gitmez ve o randevuya gelmezsen, Patsy ile olan kavgan boş a gitmiş olacak!

Bir şekilde kendimi işe sürüklemeyi başardım. Merhametli bir mucize sayesinde Bay Ambrose önceki günkü parlak gülümsemesini ve rahat tavrını korumuştı. Bana fazla iş yüklemedi ve kötü ruh halimi fark etmiş gibi görünmedi.

Gün ilerledikçe Patsy ile ilgili düşünceler yavaş yavaş aklımın bir köşesine çekildi ve kendimi umutlu hissetmeye başladım. Bay Ambrose gerçekten de yeni bir sayfa açmış gibi görünüyordu. İki gün önce mümkün olduğunu düşünemeyeceğim şekilde bana karşı sıcak ve dostça davranıyordu. Kayıp dosyanın aranması konusunu tekrar gündeme getirmeyi düşündüm - gerçekten yardım etmek istiyordum! Ama sonunda özel randevusunun sonrasına kadar beklemeye karar verdim. Eğer iyi geçerse, belki keyfi yerine gelir ve argümanlarımı dinlerdi.

"Bay Linton?"

Ayıklamakta olduğum dosyalardan başımı kaldırdığımda Bay Stone'un ofisimin kapısında olduğunu gördüm. Yüzünde gergin bir ifade vardı ama hemen hemen her zaman gergin görüldüğü için buna çok fazla dikkat etmedim.

Evet, Bay Stone? Kapanış saatinin yaklaştığını biliyorum. Bunları kaldırıyorum ve sonra hemen çıkacağım.'

Biliyorum, biliyorum. Bu yüzden burada değilim, Bay Linton. Bay Ambrose beni size bir araba sipariş ettiğini ve sizi aşağıda beklediğini söylemem için gönderdi. Günün bu geç saatinde ikinizin özel bir randevuya gideceğinizi söyledi.

Yüzüm aydınlandı. 'Evet, bu doğru. Hemen aşağıya geliyorum.

"Güzel. Güzel.'

Bay Stone gitmedi ama kapı aralığında bekledi. Dosyaları kaldırmaya devam ettim. Kutuyu kapatırken hala yerinden kıpırdamamıştı, "Başka bir sorun mu var Bay Stone?" diye sordum.

"Ne kadar nazıksınız Bay Linton, çok nazıksınız. Evet, gerçekten bir şey var. Sormak istediğim... Bay Linton'da tuhaf bir şey fark ettiniz mi?"

Son zamanlarda

Ambrose?'

"Tuhaf mı?

'Evet. Biraz garip davrandığını fark etmeden edemedim. Sizin de fark etmiş olabileceğinizi düşündüm.

"Gördüğümü söyleyemem. Bence son zamanlarda son derece sevimli bir beyefendi gibi davranıyor.

Bay Stone boğazını temizledi. "Hımm... şey... "garip" derken bunu kastetmiştim. Kulakları kızardı ve bir gülümsemeyi gizlemek için mücadele etmek zorunda kaldım.

"Endişelenmeyin, Bay Stone. Eminim gayet iyidir.'

"Güzel, güzel. Bunu duymak çok güzel. İçimi rahatlattınız Bay Linton, teşekkür ederim.

Başını hızlıca eğerek odadan aceleyle çıktı, ben de peşinden koridoru geçip merdivenlerden inmeye başladım.

Bay Ambrose için terbiyeli olmanın ve gülümsemenin tuhaf olduğu doğrudu. Ama görgü kurallarının kimseye zararı olmamıştı - o zaman reverans yaptığım için tutuklanmam dışında. Öyleyse neden bu değişikliğe sevinmeyeyim? Küçük bir parçam belki de, sadece belki de, iyileşmenin sebebinin *ben olduğumu* ummaya başlamıştı. Belki de onun granit gibi sert derisinin altına girmeyi başarmıştım. Bu düşünce nedense içimi sıcak ve ateşli hissettiriyordu.

Empire House'un kapısını iterek açtığımda Bay Ambrose beni, "Ah, işte buradasınız," diye karşıladı. Merdivenlerin dibinde durmuş bana gülümsüyordu. Arkasında bir at arabası duruyordu - bir taksi ya da şezlong değil, şehrin zengin beyefendilerinin birçoğunun dolaşmak için kullandığı gibi büyük ve hatta belki de lüks bir at arabası. Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Yine burada anlamadığım bir şeyler döndüğü hissine kapıldım. Bay Ambrose tesadüfen bu kadar iyi biri olamazdı, değil mi?

Merdivenlerden inerken, adımlarım sanki bilinmeyen vahşi bir hayvana yaklaşıyormuşum gibi temkinliydi, başıyla küçük bir selam vererek, 'Gelişinizi sabırsızlıkla bekliyordum,' dedi.

'Çok uzun sürdüyse özür dilerim efendim. Kaldırmam gereken birkaç dosya vardı ve...' 'Özür dileme, özür dileme. Bugünden sonra, tüm bu küçük meseleler

"Sizi temin ederim ki iş size çok fazla görünmeyecektir.

Bununla ne demek istedi? İşimin geri kalanının sürekli bir çay partisi olacağını mı?

Kapıyı açıp içeri girmemi işaret ettiğinde şaşkınlığım daha da arttı. içinde.

"Ne zamandan beri beyefendiler diğer beyefendiler için kapı açıyor? Erkek kıyafetlerimi işaret ederek küstahça sordum.

"Genel olarak öyle değiller. Ama yakında ne olduğunuza dair bakış açınızı değiştirebilir.

Sözleri beni sersemletti. Düşündüğüm şeyi mi kastetmişti? Beni gerçekten bir kadın çalışan olarak kabul etmeyi düşünüyor muydu? Kafam sorularla dolu olduğu için otobüse zorlukla binebildim. Bu ani dönüş neden? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Neden şimdi? Düünden önceki gün hâlâ benden kurtulma konusunda kararlıydı, hırsızlık soruşturmasına dahil olmamam konusunda kararlıydı çünkü bu konu bir kadın için çok tehlikeliydi. Ve şimdi... Fikrini mi değiştirmişti? Her nasılsa, sözleri fikrinin değiştiğini gösteriyor gibi görünse de, ses tonu beni sevinmekte tereddüt ettirdi. Sözlerinin arkasında bir şey vardı.

kelimeler, henüz açığa çıkmamış karanlık bir niyet, beni ürpertti.

Saçmalık! Başımı sallayarak arabanın sağ penceresine, atlara bakacak şekilde yerleştim. *Hayal görüyorsun! Dur ve anın tadını çıkar!*

Bay Ambrose yanımdaki koltuğa oturdu ve bastonuyla arabanın tavanına vurdu.

'Gideceğimiz yeri biliyorsun, şoför. Git!'

Tek kelime bile cevap vermeden araba hareket etmeye başladı.

Sessizlik içinde yol aldık. Söylemek istediğim pek çok şey vardı - sormak istediğim sorular, etmek istediğim teşekkürler - ama bir şey beni engelliyordu. O ise hala dün ve bugün bütün gün takındığı aynı parlak gülümsemeyi takınıyordu. İlk kez gülümsemesini daha detaylı incelemek için boş vaktim oldu ve bulduğum şey karşısında şaşırdım. Bir şekilde... doğal görünmüyordu.

Uzun zaman önce bir keresinde bana gülümsemeye tenezzül ettiği o küçük çeyrek gülümsemeyi hatırladım. Bu çok daha doğal, çok daha kendine özgü görünüyordu. Bu yanardöner diş gösterisi... Yeterince uzun süre incelerseniz, okyanusta boğulan bir adamın görebileceği, sırt yüzgecinin tepesinde hızla ve açlıkla yaklaşan bir gülümsemeyi aklınıza getirirdi.

Bu kadar endişeli olma! Geleceğe daha iyimser bir bakış açısıyla bakmalısınız!

Dikkatimi dağıtmak için pencereden dışarı baktım - ve koltuğumda dik bir şekilde sarsıldım! Leadenhall Caddesi'nden batıya doğru uzanan Oxford Caddesi'nden aşağı iniyorduk. Hyde Park yönüne.

Bu garip bir tesadüf olmalıydı. Elbette, Bay Ambrose'un bu gizemli randevusu her neredeyse, yakında sağa ya da sola dönecektik.

Hayır, gitmedik. Onun yerine Oxford Caddesi'nde ilerlemeye devam ettik. Artık düşünceler içinde kaybolmamıştım. Pencereden dışarı sarkmış, amcamın eski silindir şapkasını rüzgârla uçmasını önlemek için iki elimle tutuyordum.

"Görecek ilginç bir şey var mı, Bay Linton? Bay Ambrose'un sesi arabanın içinden geldi. Cevap vermedim. Gerçekten de görülecek pek çok şey vardı: Hyde Park'a yaklaştıkça sokaklarda daha çok insan dolaşıyordu. Görünüşe göre parka doğru gidiyorlardı. Büyük bir olay gerçekleşmek üzere gibi görünüyordu.

Sana yine bayım diyor. Burada bir şeyler oluyor.

Kalabalığın başının üzerinden, Cumberland Kapısı'nın siyah demirini uzaktan görebiliyordum. Kapı ardına kadar açık duruyordu ve Park'tan bize doğru yüksek sesler geliyordu.

Doğal olarak öyle yaptılar. Ne de olsa burası Park'ın kuzeydoğu köşesiydi: Konuşmacı Köşesi. [\[43\]](#)

Orada birkaç kişi vardı, tahta kutular üzerinde ya da yere. Ancak neredeyse hepsi kalabalığın dikkatini çekmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Cumberland Kapısı'nın hemen arkasındaki büyük bir podyumda duran bir grup önemli görünümlü adama odaklanmışlardı.

Sonra podyumun üzerinde asılı duran büyük pankartı gördüm.

'ANTİ-SÜFRAJİST BİRLİK TOPLANTISI - DOĞAL DÜNYA DÜZENİ VE KADININ TANRI TARAFINDAN VERİLMİŞ YERİ İÇİN MÜCADELEDE BİRLEŞİN'

Başımı yana çevirip Bay Ambrose'a baktım - tam o sırada yüzündeki gülümsemenin dolu fırtınasının ortasında duvardaki ıslak boya gibi akıp gittiğini gördüm. Ve fark ettim ki o ana kadar olan tek şey buydu: mükemmel, soğuk, acımasız granit bir heykelin üzerindeki boya.

Koç durdu.

"Gelin, Bay Linton," diye emretti, buz gibi bakışlarıyla gözlerime baktı ve kapıyı iterek açtı. "Yoksa bu çok önemli etkinliğe geç kalacağız.

Ben bir şempanze miyim?

"Bu da ne?

Sesim kendiminkine benzemiyordu. Sanki çok çok uzaklardan geliyor gibiydi.

Bay Ambrose arabadan fırladı ve bana baktı. 'Ne olduğunu sanıyorsunuz? Britanya ve İmparatorluğun iyiliği için değerli siyasi görüşlerimi ifade ediyorum.

Sesi tıpkı kendisinininki gibiydi. Aslında, son iki gün boyunca hiç olmadığı kadar kendi sesine benziyordu. Samimiyeti gitmişti. İlgi yoktu. Kibarlık gitmişti. Tüm o yapmacıklık gitmişti.

Ve birdenbire tüm bunların ne anlama geldiğini anladım. Sözleri kafamın içinde büyük bir pirinç çan gibi çınladı:

Kendi özgür iradenle ayrılana kadar kalabilirsin. Ve seni ikna etmenin bir yolunu bulacağım.

Bu onun yoluydu. Benden kurtulmanın yolu. Ondan o kadar nefret etmemi sağlayacaktı ki, artık bırakın onun yanında çalışmayı, onunla birlikte olmaya bile tahammül edemeyecektim. Podyumun üzerindeki pankarta bir bakış attım ve ürperdim. Demek beni kendisinden nefret ettirmek istiyordu, ha? Bunu doğru yapıyordu. Onun hakkında ne söylerseniz söyleyin, beni iyi tanıyordu.

Mermer gibi hareketsiz yüzüne bir bakış attım. O... o buna gerçekten inanıyor olamazdı, değil mi? O lanet olası şovenistlerle aynı tarafta olamazdı değil mi?

Ama sonra gözlerim onun karanlık, buz gibi gözlerine kaydı.

Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki yapabilir! Baksana şuna! Muhtemelen onların hareketine öncülük ediyordur!

Ve o anda iç sesimden ne kadar nefret etsem de, bir kez olsun ona hak vermek zorundaydım. Yoluna çıkan her şeyi ezip geçen bir adam varsa o da Rikkard Ambrose'du. Kibir ve ham erkeklik, neredeyse elle tutulur dalgalar halinde ondan yayılıyordu. Piç kurusu!

İçimde bir öfke kabardı.

Ne olmuş yani? Onlarla işbirliği içindeyse ne olmuş? Onun entrikalarının beni hayatta bir kez karşıma çıkacak bu fırsattan mahrum bırakmasına izin verirsem lanetlenirdim! İşimin tehlikeleriyle başa çıkamayacağımı düşünmesi umurumda değildi.

onun yanıldığını kanıtlayacaktım! Ve onun yanıldığını kanıtlamaya bu aşağılanmadan sağ çıkarak başlayacaktım! Ne kadar kötü olabilirdi ki? Ne de olsa sadece onun yanında durmam gerekiyordu.

Evet. Yanında durun ve kalbinizin en kutsal inançlarını kirletirken onu dinleyin.

Bunu belirttiğiniz için çok teşekkür ederim. Ben teşekkür ederim!

Arabayı şoförün becerikli ellerine bırakan Bay Ambrose, Cumberland Kapısı'na ve ötesindeki parka doğru ilerledi, ben de peşinden. Parkın kuzeydoğu köşesinde toplanan insan yığınlarına rağmen, Speaker's Corner'a doğru yolumuzu bulmakta hiçbir sorun yaşamadık. İnsanlar Bay Ambrose'a sanki İngiltere Kralıymış gibi yol açtılar. Aslında bir anlamda kişisel imparatorluğunun kralıydı. Etrafımızdaki insanlar bunu biliyor muydu? Yoksa sadece onu çevreleyen otoritenin demir aurasını mı hissediyorlardı?

'... kadın beyni üzerine yaptığım çalışmalara dayanan bir teori geliştirdim. Cambridge Üniversitesi'ndeki meslektaşlarım tarafından reddedilse de, ben, Profesör William H. Anstruther, bu teoriye tüm kalbimle inanıyorum. Bugünkü bilimsel düşüncenin yıllar ötesinde olabilir, ancak bu sadece onun parlaklığına katkıda bulunuyor.

Kafamı kaldırdığımda kürsünün önünde kalabalığa seslenen bir adam olduğunu gördüm. İnce bıyıklı ve ince sesli zayıf bir adamdı. Yine de kalabalık dikkatle dinliyor gibi görünüyordu.

"Kadınların baş çevresi ölçümlerime dayanarak," diye devam etti adam, "mantıksal düşünce kapasitelerinin herhangi bir erkeğinkinden çok daha geride olduğu sonucuna vardım. Çalışmalarım boyunca, bu ampirik sonuç davranışsal kanıtlarla desteklendi: potansiyel denek olarak yaklaştığım kadınların çoğu, ölçümlerini yapabilmem için başlarını kestirmeyi açıkça reddetti.

Gülmek için ağzımı açtım ama sonra etrafıma bakındım ve diğer insanların başlarını sallayarak memnuniyetlerini ifade ettiklerini gördüm. Lanet olsun! Buradaki insanlar bunu gerçekten ciddiye alıyordu!

Artık Bay Ambrose ve ben platformun yukarıya doğru çıkan bir merdivenin olduğu tarafına yaklaşmıştık. Çok büyük bir takım elbise giymiş genç bir yardımcı orada bekliyordu ve kendisine doğru gelen adamı tanıdığına neredeyse düşecekti.

Bay Ambrose!

Biraz daha eğilseydi burnu yere değecekti. Ona tiksinti dolu bir bakış fırlattım ama fark etmedi. Dikkati tamamen

iğrenç, işbirlikçi, taş kalpli piç işverenime odaklanmıştı. "Bugün burada bize katılmanızdan büyük onur duyduk, efendim, genç adam kekeledi. 'Sizin gibi bir adamın girişimimize destek vermesi gibi bir şansa sahip olmamız çok sık rastlanan bir durum değil. Size ne kadar teşekkür etsek azdır...'

"Bay Cartwright beni mi bekliyor? Bay Ambrose onun sözünü kesti.

"Şey, evet, efendim," diye cevap verdi genç adam, bu kaba görgü ihlalinden en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu. "Sizin gelişinizi büyük bir hevesle bekliyordu efendim. Niyetinizi öğrendiğimizde o kadar heyecanlandı ki...'

"Beni ona götür!

'Neden, evet, elbette, efendim. Beni takip edin.'

Kekeme merdivenleri tökezleyerek çıkmaya başladı ve biz de kendi ayağına takılması durumunda ona çarpmamak için yeterli mesafeyi koruyarak onu takip ettik.

"Neden bu kadar ani, Bay Ambrose? Önümdeki geniş, dik sırtlı adama tısladım. "Gururunuzun okşanması hoşunuza gitmiyor mu?

"Zamanımı boşa harcamayı sevmiyorum, Bay Linton - ki bu da aslında aynı şeyi söylemektir.

"Eğer zamanınızı boşa harcamaktan hoşlanmıyorsanız, o zaman neden buradayız?

"Çünkü bu, hayatımdaki en önemli amaçlardan birini ilerletecek çok önemli bir olay.

Dişlerimi sıktım.

Daha fazla konuşma! Ona tek bir kelime daha söyleme, yoksa bağırmaya ve küfretmeye başlarsın ya da ona saldırmaya çalışırsın!

Yani kadınların oy kullanmasını engellemek hayatının en büyük amaçlarından biri miydi? Patsy'nin aksine, nereye gidersem gideyim yanımda bir şemsiye taşımadığım için çok şanslıydı!

Patsy'yi düşünmek kalbimi yeniden sızlattı. Ne yapmıştım ben! Arkadaşlarıma ihanet ettim, ihtiyaç duydukları anda onları terk ettim ve ne için? *Bunun* için mi? Profesör William H. Anstruther kadınların baş çevresi hakkındaki teorilerini ortaya atarken hiçbir şey yapmadan öylece durduğum için mi? Ve size söyleyeyim, o hala çok meşguldü.

Profesör Anstruther parmağını kaldırarak, 'Ve deneyime katılmayı reddetmek, dişilerin garip davranışlar sergilediği tek yol değildi,' dedi. "Oh, hayır. Dahası, bilimsel ilerlemeye yapabilecekleri muazzam katkıdan tamamen habersiz bir şekilde, başlarını tıraş etmeleri için yaklaştığım kadınlardan bazıları

gereksiz duygusal davranışlar sergilediler, yardım çılgınlıkları attılar ve çok ağır bir dille akıl sağlığımdan şüphe ettiler. Bu tür mantıksız davranışlarla, zihinsel kapasitelerinin genel olarak erkeklerden çok daha düşük olduğuna dair inancımı doğruladılar. Şimdi, lordlar, bayanlar ve baylar, çalışmalarımın sonuçlarını kullanmak ve uygulamak size kalmış...'

"Bay C-Cartwright?"

Dikkatim tekrar profesörden kekeleyen arkadaşımıza kaydı. Artık merdivenlerin tepesine ulaşmıştık. İyi giyimli bir grup erkek kürsünün arka tarafında bekliyordu. Şüphesiz hepsi sırayla modern kadınlık özlemlerini parçalayacaktı. Gözlerimin onların üzerinde dolaşmasına izin verdim. Lordlar, sanayiciler, rahipler ve bilim adamları... Görünüşe göre bu dünyanın güçlüleri hayallerimi çiğnemeye gelmişlerdi. Eh, söz konusu ben olduğuma göre, başka ne beklenebilirdi ki?

Stuttermouth bizi, önünde neredeyse Bay Ambrose'un önünde eğildiği kadar derin bir şekilde eğildiği, düzgün siyah sakallı, iri yarı bir adama götürdü. Diğer adam da başıyla selam verdi.

Bay C-Cartwright? Size özel misafirimizi getirdim. Bugünkü çabalarımızda bize destek olmayı kabul eden Bay R-Rikkard Ambrose ile tanıştırmalıyım miyim? Bay Ambrose, bu Bay C-Cartwright, bu küçük girişimin organizatörü.

Bay Cartwright'ın yüzünde sevinçli bir gülümseme belirdi ve derin bir selam verdi. 'Bay Ambrose! Hoş geldiniz! İtiraf etmeliyim ki, çok hoş bir sürpriz oldu.

Dün mesajınızı aldığımda bizi desteklemeye karar verdiğinizi öğrendim. Sizin gibi önemli bir adamın siyasete karışması çok sık rastlanan bir durum değil.

Bay Ambrose'un gözleri her zamanki gibi soğuk ve mesafeliydi. Gülümsemedi. Eğilmedi. 'Yardım edilmesi gereken iyi bir amaç varken, öylece durup hiçbir şey yapmadan duramam, Bay Cartwright.

'Bu sizde çok takdire şayan bir özellik, Bay Ambrose. Sorabilir miyim, bu beyefendi kim?'

Şeytan bana eliyle işaret etti.

Bir an için Bay Ambrose'un yüzünde bir gülümseme hayaleti belirdiğini sandım. Ama hayır, yanıltıcı olmalıydım. Bay Ambrose gülümseme gibi savurgan bir şeyi kullanmazdı - tabii insanları manipüle etmek için kullanmıyorsa! Piç kurusu!

"Bu benim özel sekreterim, Bay Victor Linton. Kendisi toplumsal cinsiyet politikalarına büyük ilgi duyuyor ve bu yüzden onu da yanımda getirdim. Eminim ki

onun için değerli bir ders.'

*Gah! Devam et! Boğ onu! Ömür boyu hapis cezasına değecek!
Sadece yap şunu!*

Ayağıma değerli bir ders! Bay Cartwright'ın beni de selamladığını ve parlak bir sesle şöyle dediğini fark etmedim bile:

"Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum, Bay Linton. Umarım küçük toplantımızı beğenirsiniz.'

Buna ne cevap vereceğimi tam olarak bilmiyordum. Onunla tanışmak bende birkaç güçlü duygu yarattı - zevk kesinlikle bunlar arasında değildi. Bu yüzden sadece eğildim ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandım. Gülümsedi ve kekeme asistanına bizi platformun arka tarafındaki garson sırasındaki boş bir yere, sağır ve yaşlı bir dükün yanına götürmesini söyledi. Görünüşe göre züppelerin arasındaydık.

"Yani cinsiyet politikasına büyük bir ilgin var, öyle mi? Kekemelik kaybolur kaybolmaz Bay Ambrose'un kulaklarına tısladım.

"Şey, biliyorsun, değil mi?

'Şu anda neye büyük ilgi duyduğumu biliyor musun? Suratını dağıtmak!'

Hiç ürkmedi.

'Aşırı heyecanlı kadınsı mizacınızı yatıştırın, Bay Linton,' diye öğüt verdi. 'Kimse kafanızı kesmekle tehdit etmiyor. En azından henüz değil.

"Sen...!

Ancak ben Bay Rikkard Ambrose hakkındaki görüşlerimi açıklayamadan kalabalıktan bir alkış tufanı koptu. Ya Profesör Anstruther teorisinde çok ikna edici bir argümana ulaşmıştı ya da onun yerini en yakın müzik salonundan bir stand-up komedyeni almıştı.

Şöyle bir baktım ve içimi çektim. Hayır, hâlâ Anstruther kendi fikirlerini öne sürüyordu. Şimdiye kadar kadın ve erkeklerin farklı kafa çevrelerinin ayrıntılı bir analizine ulaşmış ve dışı insan kafataslarını çeşitli maymunlarınkiyle karşılaştırıyordu.

"Gözlemlediğim en büyük benzerlikler kadınlar ve şempanzeler arasında bulunuyor," diyordu ki kalabalıktan bir alkış daha geldi. "Kafaları hemen hemen aynı büyüme modelini gösteriyor."^[44]

"İlginç bir teori, sence de öyle değil mi? Bay Ambrose sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle yorum yaptı. "Özellikle de karşılaştırılabilir entelektüel yetenekleri düşünüldüğünde.

Küçük ellerimi yumruk yaptım. Kendimi çok önemsiz hissediyordum. Keşke daha büyük ve daha güçlü olsalardı. Keşke *ben* olsaydım. Buna dayanabilecek kadar güçlü.

Bay Ambrose'a, 'Sen aşağılık birisin,' dedim. 'Size gerçekten bir ders vermeliyim!

"Gerçekten mi?" Başını eğdi ve hesapçı soğuk gözlerle bana baktı. 'İşverenimize saldırmanın anlaşmamıza aykırı olacağından ve sizi hizmetimden azletme hakkımın tamamen saklı olduğundan eminim. Ama eğer buna degeceğini düşünüyorsan...' Soğuk bakışları sıkılı yumruklarımda gezindi. "Seni durdurumama izin verme.

Derin bir nefes alarak parmaklarımı gevşetmeye çalıştım.

Bunu yapabilirsin, dedim kendime. *Yapabilirsin!*

Parmaklarım gevşemedi. Ama ona yumruk da atmadım.

"Ne yaptığınızı biliyorum," diye bilgilendirdim onu. "Ve işe yaramıyor.

"Gerçekten mi?

"Evet. Beni kovmak için bir sebep bulmaya çalışıyorsun.

"Anlıyorum.

"Ama yapmayacağım. İşimi düzgün yapamayacağımı düşündüğünüz için benden kurtulmaya çalışıyorsunuz, ama yanıldığınızı kanıtlayacağım!

'Demek benim uğursuz motivasyonum bu? İçimi görmek ne kadar da kolay.

Sesindeki alaycılık mıydı? Hayır, olamazdı. Ne de olsa iğneleme bir mizah biçimiydi.

Sözlerine cevap vermedim, onun yerine sessizliğe gömülmeyi tercih ettim. O da öyle yaptı. Bay Ambrose benim çözülmemi beklerken ben sadece orada durdum ve katlandım.

Ben yapmadım.

Belki de Profesör Anstruther'ın kadınlar ve şempanzeler hakkında geveleyip durmasını dinlerken gösterdiğim tahammüle şaşırmişti. Ama onun bilmediği ama benim bildiğim bir şey vardı. Dört gözle beklediğim bir şey vardı. Belki de, sadece belki de, bu olay Bay Ambrose'un beklediği gibi gitmeyecekti.

Şempanzelerin çiftleşme pratikleri üzerine özellikle uzun soluklu bir alt konuşma sırasında beklediğim şey nihayet geldi. Kalabalığın arkasından bir çığlık yükseldi ve toplanan insanların başlarının üzerinde sallanan bir işaret belirdi.

Tabelada şöyle yazıyordu:

ŞİMDİ KADINLARA OY VERİN!

"İleri, kızlar! Tanıdık bir ses yükseldi ve fazla zorlanmadan Anstruther'ı bastırdı. "Britanya'nın ezilen kadınları için!

~~**~*~*

İnsanlar Patsy & Co için son derece hızlı bir şekilde yol açtı. Bunun nedeni kısmen Patsy'nin şemsiyesini tehditkâr bir şekilde kullanması olabilirdi, ancak sadece varlığı bile Musa'nın kızıl denizi ayırdığı gibi kitleleri ayırabilirdi. Ancak kızıl deniz muhtemelen Musa'dan o kadar da korkmamıştı.

'Kahrolsun şovenist baskı! Kadınlara oy hakkı! Oylar şimdi kadınlara!'

Tüm dünyanın duyması için inançlarını koro halinde haykırarak kalabalığın içinde yürüyüşlerini izlerken arkadaşlarımla gurur duyuyordum! Hiç düşünmeden ayaklarım onlara katılmak için ilerledi - ama sonra hatırladım: Üzerimde erkek kıyafetleri vardı!

Kendini kadın hakları savunuculuğuna adanmış Bayan Lilly Linton değildim, Bay Rikkard Ambrose'un özel sekreteri Bay Victor Linton'dım. Keşke daha fazla küfür bilseydim! Pantolonuma ve beni onu giymeye zorlayan adama dünyada var olan tüm küfürlerle sövmeyi çok isterdim!

'Kadınlara oy hakkı! İşte, zihninizi eğitin, efendim. Bu broşürü alın! Ufkunuzu genişletin, madam. Gerçekten erkeklerin alabileceği kararları almaya uygun olmadığınızı mı düşünüyorsunuz? İşte, broşürümüze bir göz atın.'

Artık kalabalığın arasında el ilanları dağıtmaya başlamışlardı. Hazırladıklarından haberim bile yoktu! Bu beni haklı çıkardı. Ella'nın sorunlarına ve Bay Ambrose için yaptığım işe kendimi o kadar kaptırmıştım ki arkadaşlarımı tamamen ihmal etmiştim. Ve en kötüsü de: Onlara nedenini bile söyleyememişim!

"Bu çok çirkin!

Bay Cartwright yanımda belirmişti. Az önce çok dost canlısı görünen iri yarı adam, Patsy'ye hiç tahmin etmediğim bir şiddetle bakıyordu. 'Bu hanımefendi etkinliğimizi bölmeye nasıl cüret eder! Oh, ne diyorum ben? Kadın, hanımefendi değil! Böyle ahlaksız bir yaratığa vicdanınız rahat bir şekilde hanımefendi diyemezsiniz!

Bay Ambrose başını salladı. "Katılıyorum.

"Siz ne düşünüyorsunuz Bay Ambrose? Onu aldırmalı mıyım?"

İstemedenden de olsa başımı salladım. Patsy'yi çıkaralım mı? "Bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum.

"Kötü basın mı demek istiyorsunuz, bir kadını tartaklamak mı? Bay Cartwright homurdandı. "Maalesef muhtemelen haklısınız, Bay Linton.

Gülümsememi bastırmak kolay olmadı. Aslında düşündüğüm şey bu değildi. Patsy'nin şemsiyesi yanındaydı. Eğer birileri onu 'uzaklaştırmaya' kalkışırsa, o adamların yerinde olmak istemezdim.

Hm... neden denemelerine izin vermiyorsun?

Hanımefendi! Terbiyenize dikkat edin! Profesör Anstruther Patsy'ye buyurgan bir tavırla el salladı ve elindeki bilimsel kâğıtları hışırdattı. "Konuşmamı bölmek niyetinde değilsiniz herhalde?

'Evet, niyetim tam olarak bu! Oylar, bayanlar ve baylar, kadınlar için oylar!

"Pardon? Profesörün yüzü kıpkırmızı olmuştu. Sanki Patsy'den özür dilemek yerine bir an önce ortadan kaybolmasını ister gibiydi. 'Speaker's Corner'da fikrini özgürce söylemek her İngiliz'in hakkıdır! Ne cüretle sözümü kesersiniz?

"Ah, istediğin kadar konuşabilirsin," diye kabul etti Patsy, broşür dağıtmayı bırakıp başını kaldırmaya bile tenezzül etmedi. 'Ama bu benim de sana cevap veremeyeceğim anlamına gelmiyor. Kadınlar için oy hakkı, bayanlar ve baylar! Cinsiyetler arası eşitlik ve Britanya için parlak bir gelecek için!

"Şempanzenin baş çevresi..." Profesör Anstruther sesini yükselterek devam etti - ama boşuna. Patsy de sesini onun ulaşamayacağı kadar yükseltti.

"Parlak bir gelecek," diyordu, "hiçbir kadının haklı bir neden olmaksızın başını tıraş etmeye zorlanmayacağı bir gelecek!

Kalabalıktan kıs kıs gülenler oldu ve orada bulunan hanımlardan birkaçı gizlice broşürlerden birini kaparak ilgiyle inceledi.

'...sirk dansı... hayır, çevre, affedersiniz, lordlar, bayanlar ve baylar, çevre, tabii ki... evet, şempanzenin baş çevresi... yaşından itibaren dişilerinkine benzer...'

Patsy, 'Kadınlar da Büyük Britanya'daki yaşama en az erkekler kadar katkıda bulunuyor,' diye ilan etti. 'Neden aynı haklara sahip olmasınlar? Broşürü okuyun, kendi kararınızı verin.

'...yedi yaş, tezimin de kanıtladığı gibi, erkek sirk çadırlarının başına eşittir ve... Kahretsin!

Profesör Anstruther notlarını bırakmıştı ve şimdi dizlerinin üzerine çökmüş, antropoloji bilimi harikasıdan kurtarabildiği kadarını kurtarmaya çalışıyordu.

mümkün olabilirdi. Kadın hakları savunuculuğuna karşı yaptığı konuşmadan geriye kalan tek şey, çok da bilimsel olmayan birkaç küfürdü.

'Bir felaket! Düpedüz bir felaket! Bay Cartwright şimdi ellerini ovuşturuyordu ve bunu görmek çok keyifliydi. 'Bir sonraki konuşmacı Bay Firth'ün sadece yarım saat içinde gelmesi gerekiyor! Ne yapmam gerekiyor? Lanet olsun bu lanet olası süfrajistlere!

Yüzümdeki kasvetli ve endişeli ifadeyi korumak giderek zorlaşıyordu. Tek yapmak istediğim Patsy'ye koşmak, ona sarılmak ve kötülüğün eril güçlerine karşı kazandığı şanlı zafer için onu kutlamaktı! Kıpırdamadan durmak ve ağzımın kenarlarını aşağı çekmek için tüm irademi kullandım.

"Yüzünüze kramp mı giriyor, Bay Linton? Bay Ambrose ağzının kenarından sordu.

"Hayır, efendim. Sadece eğleniyorum." "Öyle mi, Bay Linton?"

"Evet, öyle Bay Ambrose.

"Bunu değiştirmek için ne yapabileceğimize bir bakalım.

Bay Ambrose iki hızlı hareketle eldivenlerini ve silindir şapkasını çıkardı. Sonra her ikisini de bastonuyla birlikte Bay Cartwright'a uzattı, o da hepsini aldı, sıradan bir uşak gibi muamele görmekten şaşkınlığıyla reddedemedi.

"Şunları benim için tutar mısın? Bay Ambrose parmaklarını büktü. Birden midemde soğuk bir çukurun açıldığını hissettim. Hayır. Oh hayır. "Yapacak işlerim var.

Kürsünün önüne doğru yürüdü, diz çökmüş Profesör Anstruther'ı hiç de nazik olmayan bir şekilde kenara itti ve kendini kalabalığın önüne yerleştirdi. Kendini dikti demem gerekmez miydi? Hayır, bir bitki için fazla sert, fazla soğuktu. Kendini taş ve metalden bir anıt gibi inşa etti.

Kalabalığın heyecanla fısıldamasını, arkadaşlarımla hareket etmeyi bırakmasını ve tüm gözlerin ona çevrilmesini içimde kabaran korkuyla izledim. Özellikle de kadın olanları.

Bay Ambrose derin bir nefes aldı ve konuşmak için dudaklarını araladı.

Unutulmaz Konuşmalar

"Sessizlik.

Kelime bağırılmadı. Yüksek sesle bile değildi. Sadece öylesine ürpertici bir hassasiyetle, arkasında öylesine bir güçle söylenmişti ki, her şey anında sessizleşti. Kalabalık, kuşlar, uzaktaki diğer konuşmacılar, hatta - inanmakta güçlük çektim - *Patsy* ağzını kapattı ve Bay Rikkard Ambrose'a baktı. Adamın 1.80 boyundaki zavallı, sert erkekliğini görünce neredeyse elindeki pankartı düşürüyordu ve bir an için "KADINLAR İÇİN OYLAR ŞİMDİ!" yazısı baş aşağı durdu.

Ellerini korkuluklara koyan Bay Ambrose öne doğru eğilerek kalabalığın üzerinde yükseldi.

"Lordlarım, hanımefendiler, beyefendiler. Kaba bir şekilde başını salladı. "Bilimsel bilgi konusunda profesör dostumuz kadar bilgili olduğumu iddia etmiyorum. Başının alaycı bir hareketiyle, kürsüdeki kırmızı suratlı selefini işaret etti, şimdi geri çekiliyordu, konuşmasının kalıntılarını göğsüne bastırıyordu. 'Ben bilim adamı değilim. Ben sadece dünyanın mümkün olduğunca büyük bir kısmına sahip olmayı kendine iş edinmiş basit bir girişimciyim.

Kalabalıktan kıkırdamalar yükseldi. Onun şaka yaptığını sandılar. Ben daha iyi biliyordum.

"Benim adım," diye devam etti, kıkırdamaları ipeği kesen bir kılıç gibi keserek, "Bay Rikkard Ambrose.

Kıkırdamalar aniden kesildi. Gözler büyüdü, ağızlar açık kaldı. Bazı insanlar geriye doğru bir adım attı. Şaşkınlıkla, kalabalığı nasıl değiştirdiğini izledim. Tahmin ettiğimden çok daha iyi tanındığı ve servetinin çok daha efsanevi olduğu belliydi. Hepsi onu tanıyordu. Tek kelime etmesine bile gerek kalmadan onları avucunun içine almıştı bile. Manyetik ve tehditkâr varlığıyla birleşen bir yığın para tek gereken şeydi.

'Şimdiye kadar,' dedi sadık dinleyicilerine, sözlerinin tam olarak etkisini gösterdiğinden emin olduğunda, 'gücümü artırmaya yönelik bu girişimde hiç de azımsanmayacak bir başarı elde ettim. İşte bugün size bundan bahsedeceğim, lordlarım, hanımefendiler ve beyefendiler: başarı ve güç. Bana güvenin, ben bu konuda uzmanım.

Soğuk bakışlarını kalabalığın üzerinde dolaştırdı ve sonunda Patsy'ye dikti, sanki Patsy'nin buna karşı çıkmasına meydan okurcasına. Patsy karşı çıkmadı.

"Lordlarım, hanımefendiler ve beyefendiler, kadınlar ve erkekler eşit olsalardı, eşit hakları hak edeceklerini inkar edecek son kişi ben olurum.

Kalabalıktan nefesler yükseldi. Patsy sırtıttı. Aniden tek bir parmağını kaldırdı. "Ancak..." Sırtışı kayboldu.

'Ancak durum böyle değildir. Kadınlar erkeklerden daha zayıftır'.

Bu noktaya kadar biraz gevşemiş olan ellerim yeniden yumruk oldu. Üzerinde çalışacakları bir hedef bulmak için can atıyorlardı ve podyumun önündeki zayıf, siyah giyimli adam nefis bir şekilde cazip görünüyordu. Soğuk, muhteşem yüzü yumruklanmak için düpedüz yalvarıyor gibiydi!

'Harika,' diye mırıldandı o sümüklü böcek, Cartwright, yanımda. 'Seyirciye nasıl hükmettiğini görüyor musun? Tek kelimeyle harika! Patronunuzun bu kadar başarılı bir hatip olduğunu biliyor muydunuz, Bay Linton?

"Hayır," diye gıcırdayan dişlerimin arasından çıkmayı başardım. 'Genelde oldukça serttir. Bu özel bir durum gibi görünüyor.

"Anlıyorum. Eğer fırsat bulamazsam, lütfen ona bizim iyiliğimiz için gösterdiği çabadan dolayı teşekkürlerimi iletin.

"Yapacağım, Bay Cartwright. Merak etmeyin, bu konudaki hislerimi saklamayacağım.

"Çok nazıksınız.

"Şimdi haklı olarak sorabilirsiniz - bunu nereden biliyorum? Bay Ambrose dinleyicileri işaret ederek seslendi. Soruyu onların gözlerinden okuyor gibiydi. 'Kadınların zayıflığını nereden biliyorum? Bilimsel kanıtım var mı?

Alaycı bir homurtu çıkardı ve kolunu büyük bir hareketle etrafındaki herkesi içine alacak şekilde salladı.

'Size söylüyorum, lordlar, bayanlar ve baylar, ihtiyacım olan tek şey kendi gözlerimin kanıtı! Başbakan olarak hiç kadın görüyor musunuz? Ordumuzun generali olarak? Donanmamızın amiralleri olarak? Ülkemiz sanayisinin önde gelen girişimcileri olarak? Hayır! Kadınlar yüzlerce, binlerce yıldır erkeklerle birlikte savaşmıyor ve çalışmıyor. O halde, sorarım size, neden şimdi, sırf ani bir hevese kapıldılar diye onlara bu eşitlik tanınsın?

Kalabalıktaki erkekler onaylarcasına mırıldanıyordu. Kadınlar onun soğuk ve amansız bakışlarıyla karşılaşmaktan korkar gibi gözlerini indiriyordu. Buna inanmakta güçlük çekiyordum! Flora ve Eve bile gözlerini indirmişti.

Sadece Patsy hâlâ ona bakıyordu, yüzündeki nefret ifadesi tüm Londra'daki en yoğun ikinci nefret ifadesiydi.

Bilin bakalım ilk kimin?

Evet. Doğru tahmin ettin.

Nefretim ateş olsaydı, Bay Ambrose şimdiye kadar için için yanan bir kül yığını olurdu. *Kadınlar zayıf mıdır?* Yani benim hakkımda böyle mi düşünüyordu? Bu yüzden mi benden kurtulmaya çalışıyordu? Yaptığım onca şeyden, onu sadık, güvenilir ve güvenilir olduğuma ikna etmek için harcadığım onca çabadan sonra, beni hala zayıf biri, kendisi için çalışabilecek bir adamın gölgesi olarak görüyordu.

Kalabalık şimdi daha da heyecanlanıyordu. Bay Ambrose sesini ve onunla birlikte taş gibi sert yumruğunu kaldırdı.

'Kadınlar bize yüzlerce yıldır erkeklerden daha zayıf olduklarını, korunmaya ihtiyaçları olduğunu gösterdiler - bizim onlara verdiğimiz koruma, çünkü onlar zayıf, biz güçlüyüz! Bu dünya güçlü olanın hayatta kalmasıyla ilgilidir. Düşmanlarımız herhangi bir zayıflıktan faydalanmak için fırsat kollarken, zayıflara nasıl siyasi haklar, kendi ulusumuzu yönetme hakkı verebiliriz?

Hızlı, kesici bir hareketle yumruğunu çaprazlamasına indirdi ve böyle bir aptallık fikrini ortadan kaldırdı. Öfkeme rağmen kabul etmek zorundaydım - o iyiydi. Çileden çıkarıcı ve şovenistti ve mümkün olan her şekilde tam olarak nefret ettiğim şeydi - ama yaptığı işte iyiydi.

"Size söylüyorum, bunu karşılayamayız! Ve size söylüyorum, büyük Britanya İmparatorluğu'nun tüm sömürgelerinde ve ötesinde yaptığım tüm seyahatlerde, güçlü olarak adlandırılmayı hak edecek, benim dengim olarak adlandırılmayı hak edecek bir kadınla hiç karşılaşmadım!

İşte o zaman Patsy artık yettiğine karar verdi. Bir adım öne çıktı ve "KADINLAR İÇİN OYLAR ŞİMDİ!" tabelasını bir kalkan gibi kaldırdı.

"Gerçekten mi?" diye seslendi ona. "Belki de buraya bakmalısın!

Hayır! Buraya! Zihnimde hırladım. Eğer bu kibirli bekar çocuğuna kadınların neler yapabileceğini gösterecek bir kız varsa, o da ben olacaktım!

Bay Ambrose'un soğuk bakışları Patsy'ninkilerle buluştu ve Patsy bir adım daha geri çekildi. "Ne kadar para kazanıyorsunuz, bayan?" diye sordu.

Patsy kızardı.

'Şey... Ben öyle düşünmüyorum...'

"Kaç savaşa katıldın?

"Savaşlar mı? Ama ben bir kızım, ben..."

Durdu, öfkeyle dudağını ısırıldı. Etrafındaki kalabalıktan kıs kıs gülüşmeler yükseldi.

"Ah. Bay Ambrose başını salladı. 'Yani savaşlarda savaşmak zorunda kalmak istemiyorsunuz. Sadece oy vermek istiyorsunuz, değil mi? Oy vermek istediğinize göre, eminim siyasetten de haberdarsınızdır.

"Ben... şey..."

"Söyler misiniz, merak ediyorum: Fransız İmparatorluğu ile ilgili mevcut siyasi durumumuz hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Ben... Ben bilmiyorum.

'Sizin gibi siyasetle ilgilenen biri için garip. O zaman söyleyin bana, gayri safi milli hasılamız nedir?

Bunu da bilmiyorum! Ben-'

"Kabinedeki tüm bakanlar ve onların Avam Kamarasındaki siyasi bağlantıları ve müttefikleri ne olacak?"

Patsy'nin elleri tabelasının etrafında sıkı yumruklar haline gelmişti.

"Bilmiyorum!"

Bay Ambrose iç çekerek ona döndü ve sanki bir kez daha bakmaya bile değmezmiş gibi başını salladı.

"Davamı geri çekiyorum. Söylediklerimi düşünün, lordlarım, bayanlar ve baylar, çünkü ben kendimi tekrar edecek bir adam değilim. Başarı güçten, güç de insandan gelir. Bu hep böyle olmuştur. Her zaman da öyle olacaktır.

Kaba bir selamla geri çekildi. Kalabalık mırıldanıyor ve başını sallıyordu. Konuşması şimdiye kadar duyduklarının hiçbirine benzemiyordu, bunu sadece onları izleyerek bile anlayabiliyordum. Aynı zamanda çok daha etkiliydi.

Yüzünde soğuk bir üstünlük ifadesiyle bana doğru geri yürürken, Bay Ambrose'a saf bir öfkeyle baktım. Bu adamdan nefret edemeyeceğime nasıl inanabilirdim ki? Şimdi gerçekte ne olduğunu ortaya çıkarmıştı. Ona bir daha güvenmek gibi bir hata yapmayacaktım.

'Harika! Tek kelimeyle harika!'

Bay Cartwright bir adım öne çıkarak Bay Ambrose'un elini tuttu ve enerjik bir şekilde sıktı; Bay Ambrose'un, siyah ceketinin her tarafına yapışkan madde bulaştıran sümüksü bir mürekkep balığının koluymuş gibi elini tutan ele baktığını fark etmemiş gibiydi.

Harikaydınız Bay Ambrose! Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum! O şirreti nasıl da yola getirdiniz... Hayatımda böyle bir şey görmedim. Küçük topluluğumuz adına size en derin teşekkürlerimizi sunmama izin verin.

Bay Ambrose'un soğuk gözlerinde, Bay Cartwright'a yönelttiği harflerin yanıp sönerik *zaman kaybettiğini* neredeyse görebiliyordum.

"Önemli bir şey değildi," dedi sertçe ve elini diğerinin avucundan çekti. "Bu sadece gerçektir.

Tam bunu söylerken bana baktı ve gözlerimiz buluştu.

Evet, ondan nefret ediyordum. Ama bunun beni pozisyonumdan vazgeçir e c e ğ i n i düşündüyse, hayal kırıklığına uğrayacaktı!

"Konuşmam hakkında ne düşünüyorsunuz, Bay Linton?" Sesimi sabit tutmak için elimden geleni yaptım.

"Çok... etkileyiciydi. "Gerçekten mi? Öyle miydi, Bay Linton?"

'Evet, efendim.'

Çılgılık atmazdım! Ne kadar istemiş olursam olayım, ona saldırmazdım! Ve kesinlikle onun işini bırakmazdım! Böyle bir şey yüzünden değil. Hayatım boyunca şovenist nutuklar dinlemek zorunda kaldım. Belki hiçbiriri onunki kadar korkutucu derecede etkili değildi ama yine de. Sadece orada durup dinlemek zorunda kalmıştım. Bir şey yapmam gerekmiyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Bay Ambrose sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle. "Çünkü eğlence daha yeni başlıyor.

Kulağa iyi gelmedi.

Sakin ol, diye hatırlattım kendime. Sadece dinlemelisin. Sadece hareketsiz durup dinlemek.

"Takdiriniz için teşekkür ederim, sevgili Bay Cartwright. Bay Ambrose hiçbir uyarıda bulunmadan siyah sakallı adama döndü. 'Hitabet yeteneğimi bu kadar beğenmeniz beni çok gururlandırdı - özellikle de bugün benzer bir muamele daha göreceğiniz için.

Cartwright'ın gözleri büyüdü. "Yani...

"Evet!" Bay Ambrose bir kobra gibi hızla dönerek bir kez daha benimle yüz yüze geldi. "Şimdi Bay Cartwright," dedi şeytanı bile kıskandıracak kadar soğuk ve hesapçı bir sesle, "güvenilir dostum ve çalışanım Bay Victor Linton bu konuda birkaç söz söylemek istiyor.

Birkaç dakika boyunca sözlerini anlamlandıramadım. Sonra anladım ve anladıkça da yüzümdeki renk soldu.

"Ciddi olamazsın! Sesim sadece boğuk bir fısıltıdan ibaretti.

"Ben," diye sordu, bakışları bir buzdağının kalbi gibi kutuplaşmış, "şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

Cartwright'ın bizi duymaması için yaklaştım ve öne doğru eğildim. Konuşurken sesimde sadece öfke yoktu. Çaresizlik ve yalvarış vardı. Ama umurumda değildi.

"Sen... bunu bana yapamazsın. Yapamazsınız! Bunu yapmayacağım!" 'Yapacaksın, eğer konumunu kaybetmek istemiyorsan, Bay Linton.'

Kolumdan tutarak beni ileri doğru itti. Geri çekilmeye çalıştım ama beni granit gibi kavramıştı. Kısa süre sonra podyumun kenarında durmuş, kalabalığa bakıyordum. Yüzlerce hevesli yüz bana bakıyor, en aziz inançlarıma ihanet etmemi bekliyordu.

"Devam et," diye fısıldadı kulağıma. 'Konuş. Ve eğer ilk ay maaşını almak istiyorsan bunu unutulmaz kıl.

Yüzlerce insan beklentiyle bana bakıyordu. Sessizlik uzuyordu.

Ne söyleyeceğim ben? Tanrı aşkına ne diyeceğim?

Ağzımı açtım. Ve
tekrar kapattım. Ve
tekrar açtım. Ve
tekrar kapattım.

Bunu yapamam. İnandığım her şeye karşı konuşamam!

Sonra bekleyen insanlardan birinden bir nefes sesi duydum. İçgüdüsel olarak sesin geldiği yöne baktım ve kötü bir şokla kim olduğunu gördüm: Patsy. Ve gözlerinde onun gördüğünü gördüm. Diğer tüm insanlar platformda duran, boğulan bir Japon balığı gibi ağzını açıp kapatan, omuzlarına kadar uzanan saçları olan küçük bir genç adam görebilirdi. Ama o, en büyük düşmanlarının arasında duran, pantolon ve bol, eski bir frak giymiş arkadaşı Lilly'yi gördü.

Gözlerimiz buluştu.

Ve birden aklıma bir fikir geldi. Aniden, ne söyleyeceğimi biliyordum.

Sertçe yutkunarak çenemi kaldırdım ve gözlerimden parlayan güç ve asaletle kalabalığa baktım - ya da en azından öyle görünmesini umuyordum.

"Bence," diye başladım, sesim korktuğum kadar zayıf değildi, "artık çağdışı önyargılarımızı yeniden gözden geçirmemizin zamanı geldi. Bence kadınlara çok uzun zamandır verilmeyen hakları vermenin zamanı geldi. Siyasi haklar, kendini ifade etme haklarıdır. Bir kadının kalbini ve ruhunu ifade etme hakkını elinden alır mıydınız? Ülkenin şekillenmesine yardımcı olmak için

herhangi bir erkeğe ait olduğu kadar ona da ait olan? Bugün burada size şunu söylemek için duruyorum: Büyük Britanya'da kadınların oy hakkına ihtiyacımız var!

Kalabalığın arasındaki kadınlardan alkış ve tezahürat sesleri geliyordu. Hatta ne söylediğimi anlayamayacak kadar yavaş olan erkeklerden de birkaç alkış ve tezahürat geldi.

Kadınların oy hakkına *ihtiyacımız var*.

Kadınların oy hakkına ihtiyacımız *yok*.

Gözlerimin ucuyla Bay Cartwright ve arkadaşlarının yüzlerindeki mutlu gülümsemenin yavaş yavaş dağıldığını görebiliyordum. Bay Ambrose'u da gördüm. Elbette onun ilk etapta dağılacak mutlu bir gülümsemesi yoktu. Ama onun kaskatı kesildiğini ve yüz hatlarında belli bir solgunluk olduğunu fark ettim.

"Büyük Britanya'nın kadınları ve kızları! diye bağırdım. 'Yalnız değilsiniz! Bay Ambrose ve benim gibi en katı muhafazakârlar arasında bile, davanızın doğruluğuna gizliden gizliye ikna olmuş olanlar var; sadece bunu itiraf etmekten çok korkuyorlar!

Başımı hafifçe çevirerek Bay Ambrose'a küçük, anlamlı bir gülümseme verdim. Seyircilerin her birinin gözleri büyülenmiş bir şekilde bu hareketi takip etti. Yüzü... Aman Tanrım, yüzü!

Zorlukla da olsa kendimi o görüntüden ayırmayı ve tekrar seyirciyle yüzleşmeyi başardım.

'Pes etmeyin! Eninde sonunda direniş kırılacak ve kadın-erkek herkesin siyasi görüşlerini özgürce ve misillemekten korkmadan ifade edebildiği bir Britanya'nın yolu açılacaktır. Sıkı durun ve zafere ulaşacaksınız!

Kalabalığın ortasında, Patsy'nin Flora ve Eve'e çılgınca işaret ettiğini görebiliyordum; Bay Ambrose konuşmasını sürdürdüğünde, onun acımasız bakışlarından korkarak geri çekilmeye başlamışlardı bile. Şimdi dönüp onlara heyecanla fısıldayan Patsy'nin yanına gelmişlerdi. Sürekli kürsüyü, konuşmacıyı işaret ediyordu.

İki kız başlarını kaldırıp konuşmacıya baktılar ve gözleri kocaman oldu. Onlara gülümsedim ve ağızları açık kaldı.

Bay Cartwright şimdi şaşkınlıkla başını sallıyor, benimle Bay Ambrose'un arasına bakıyordu. Toplanan anti-süfrajist örgütün diğer üyeleri, sanki **k u l a k** kirlerinden kurtulduklarında duyduklarının değişeceğinden eminmiş gibi parmaklarını kulaklarına sokup temizlemeye başlamışlardı. Yalnızca Bay Suffragist'in yanındaki sağır yaşlı dük

Ambrose eskisi kadar neşeli görünüyordu, muhtemelen söylediklerimin tek kelimesini bile anlamadığı için.

"Geçen gün en yakın tanıdıklarımdan birinden bir hikâye duydum," diye devam ettim, aslında hiç prova etmediğim bir konuşma yaptığım gerçeğine hayret ederek. Anlaşılan oyunculuk becerilerim basit bir yalanın ötesine geçmişti. "Ülkesinin adaletsiz yasalarıyla savaşılmaya, isyan etmeye ve oy kullanmak için erkek kılığına girmeye karar vermişti. Ve ne olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Gerçekte ne olduğu anlaşıldığında, zavallı genç bayan bir suçlu gibi sürüklenerek hapse atıldı! Hapishaneye, bayanlar ve baylar! Ve insanlar neden hiç kadın politikacı ve general olmadığını merak ediyor, sadece fikrinizi söylemeye çalışmanız bile sizi hapse attırabilirken?"

Yumruğum kürsüye çarptı.

'Ve en çirkin olan ne biliyor musunuz? Buna izin veren insanlar kendilerine centilmen demeye cüret ediyor ve kadınların oy hakkının centilmenliğe son vereceğini söylemeye cüret ediyor! Ben tam tersini söylüyorum - *erkeklerin oy* hakkı şövalyeliğe son verir! Yüzlerce yıldır zaten sona erdirmiştir! Hiçbir gerçek centilmen bir bayana böyle davranılmasına izin vermez!

Hem bayanlar hem de baylardan oluşan kalabalıktan onay sesleri yükseliyordu. Hepsinin ortasında üç bayan alkışlayarak ve coşkuyla bağırarak öncülük ediyordu: Patsy, Eve ve Flora sirk gezisine çıkmış deliler gibi sırtıyorlardı. Eve kendini zor tutuyordu, o kadar çok gülüyordu ki. Patsy tekrar gözlerime baktı. Gözlerinde, geniş, elma yanaklı yüzünün tamamına yayılan ateşli bir parıltı vardı ve o anda affedildiğimi anladım. Daha doğrusu affedilecek bir şey olmadığını.

'Kadınlar oy hakkını hak ediyor! Yani kadın başbakanlarımız, generallerimiz, amirallerimiz ya da girişimcilerimiz yok! Bunun ne önemi var ki? Unutmayalım ki,' dedim parmağımı kaldırarak, 'asla unutmayalım ki, hepsi tek bir kişinin altında yer alıyor, ihtişamıyla hepsini gölgede bırakan kudretli bir hükümdarın - hükümdarımız, Majesteleri Kraliçe Victoria, bir kadın! Çok yaşa Kraliçe! Yaşasın kadın hakları savunuculuğu!

Meydanın her yerinden "Kraliçe çok yaşa!" sesleri yükseliyordu. Arkamdaki asık suratlı adamlar bile bize katılmaya başladı. Buna mecburdunuz. Kraliçenin uzun yaşamasını istemek ve bunu her fırsatta dile getirmek İngiliz ulusal karakterinin bir parçasıydı. Daha önce hiç kimsenin "Kraliçe kısa yaşasın!" ya da "Kraliçe korkunç bir şekilde ölsün!" dediğini duymamıştım. Benim

Kelimeler tam da doğru zamanda söylenecek mükemmel şeylerdi. Seyircilerimi birleştirdiler. Kraliyet haykırıışlarının arasına karışan bir ya da iki "Yaşasın kadın hakları!" çığlığını bile duyabiliyordum.

İşler yolunda gidiyordu! Kitleleri büyülemeye devam edecektim ve şüphesiz o gün Hyde Park'ın ortasında bir devrim başlatacaktım, ancak konuşmama devam edemeden sert, erkeksi eller beni arkamdan yakaladı. Anti-süfrajistlerden birkaçı nihayet ne söylediğimi anlamıştı. Beni dinleyicilerimden uzaklaştırmak için geriye doğru sürüklemeye başladılar. En azından kürsüden çekilmeden önce son bir kez "Yaşasın süfrajetizm!" diye bağırabildim. Göz ucuyla arkadaşlarıımın günün en iyi konuşmacısını desteklemek için alkışladıklarını ve pankartlarını salladıklarını gördüm.

~~**~*~*

Kapıya tekme attığında kapı çarparak açıldı. Hiç de nazık olmayan bir şekilde beni ofisine itti ve peşimden içeri girdi. Geriye doğru sendeledim, bana doğru dönerken tam zamanında kendimi toparlayıp onunla yüzleşmeyi başardım.

"Sen!

Daha önce hiç 'tüyler ürpertici aşağılama' ifadesini duydunuz mu? Bay Rikkard Ambrose'un yakası gerçekten soğukken ağzından çıkan birkaç kelimeyi duyana kadar bu ifadenin tam anlamını bilemezsiniz. Yakıcı soğuk.

"Sen," diye fısıldadı ve sesi tüylerimi diken diken etti. 'Buna pişman olacaksın. Hem de çok pişman olacaksın.

Çenemi meydan okurcasına kaldırdım.

'Gerçekten mi? Neye pişman olacağım? Gerçeği söylediğime mi?'

'Toplum içinde benimle dalga geçtiğine pişman olacaksın. Bu hoş göreceğim bir şey değil.

"Dalga mı geçiyorsun? Artık benim sesim de soğumuştı. 'Bugün Speaker's Corner'da yaşananlarda komik bir şey göremedim. Çok ciddiydim. Tehditkâr bir parmak kaldırdı ve neredeyse isteğim dışında birkaç adım geri çekildim, onunla benim aramda masası durana kadar geri çekildim. Parkta iki adam daha tutup beni arabaya ve Empire House'a sürüklemişti. İçeride, sadece gözlerinin buz gibi gücüyle beni içeriye ve merdivenlerden yukarı sürüklemişti. Sadece ofisinin kapısına ulaştığında bana bir kez dokunmuştu, bu da soğuk kontrol duvarlarının nihayet gerginliğin altında çatlamaya başladı.

Korkuyordum. O duvar yıkılırsa ve soğukkanlı iş adamının dış cephesinin ardındaki yaratık serbest kalırsa neler olabileceğinden korkuyordum. Yine de garip bir şekilde büyülenmişim. Onunla aramızda, yüzüme doğru salladığı tehditkâr parmağını tutup kendime doğru çekmek, *onu kendime* doğru çekmek ve... tam olarak ne yapmak istememe neden olan bir gerilim vardı.

Bilmiyordum! Ama içimde bir şey serbest kalmak için çılgılık atıyordu.

Bir adım daha yaklaştı. Masa hâlâ aramızda olmasına rağmen artık dokunabilecek kadar yakındı. Nedense hem masanın arkasında kendimi daha güvende hissediyor hem de masanın yok olmasını diliyordum.

"Tüm Londra şehrinin önünde beni gülünç duruma düşürdün," diye homurdandı.

"Gerçekten mi? Şüpheli bir kaş kaldırdım. 'Londra şehrinde birkaç milyon insan yaşıyor. O aptal etkinlikte o kadar insan görmedim.

'Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsunuz, Bay Linton! Orada gazeteciler vardı!'

Oops. Aslında bunu fark etmemiştim. Konuşma yapmakla meşguldüm.

'Yarın, tüm şehir bu utanç verici maskaralığı öğrenecek! Yakında *The Times*'ın ön sayfasında yer alacak! Hatta belki *The Spectator*'da bu olayla ilgili yarı mizahi bir resim bile yayınlanacak!

Bir an için, uğursuz Bay Ambrose'un Hyde Park'ta Patsy tarafından "KADINLAR İÇİN OYLAR ŞİMDİ!" pankartıyla kovalandığı komik bir çizimin Londra'nın en çok okunan resimli dergisinde yayınlandığını hayal ettim. Bu görüntü içimi ısıttı ve yüzümde bir gülümseme yarattı.

"Kulağa hoş geliyor.

"Senin için iyi değil! Kolunu kaldırarak ofisinin kapısını işaret etti. "Çık dışarı! Hizmetimden azledildin.

Kelimeler bir balta gibi indi. Kaskatı kesildim. Gülümsemem geldiği gibi hızla kayboldu. "Hangi gerekçeyle?

"Bunu sormaya nasıl cüret edersin? Doğrudan bir emre itaatsizlik ettin!" 'Etmedim!

'Eşyalarını toplamak için bir saatin var, sonra gitmeni istiyorum-' Sesi kesildi. Konuştuğumu ancak şimdi fark etmiş gibiydi. "*Ne dedin sen?*

İnatla tekrarladım: "Ben hiçbir emre itaatsizlik etmedim.

"Ama sen-

"Podyumda durduğumuzda kulağıma fısıldamak için eğildin ve bana gidip unutulmaz bir şey söylememi söyledin. Tam olarak ne söylemem gerektiğini belirtmemiştin. Hoşuna gitse de gitmese de söylediğim şeyin unutulmaz olduğuna eminim.

Ona en tatlı gülümsememi verdim. 'Ama istersen bekleyip *The Spectator*'ın bu konuda ne diyeceğini görebiliriz.

O kadar hızlı hareket etti ki geldiğini bile zor gördüm. Bir anda masanın etrafını sarmış ve beni kollarımdan yakalamıştı. Bir an sonra beni geriye ve duvara doğru itti.

"Benimle dalga geçmeye cüret etme," diye tısladı, sessiz sesi her zamankinden daha soğuk, gözleri öfkeli buz parçalarıydı. "Sonuçlarından hoşlanmayacaksın!

Çılgınca bir nedenden ötürü yüzümdeki gülümseme kaybolmadı, aksine pervasız bir sırıtışa dönüştü. Parmakları etime sertçe batıyordu ama umurumda değildi. Sonunda onu sarsmayı, o granit derisinin altına girmeyi başarmıştım!

'Ah, şimdi de beni mi tartaklıyorsunuz, efendim? Bu sizin için yeterli bir *erkek* olduğuma karar verdiğiniz anlamına mı geliyor?

Cevap vermedi. Bunun yerine, tutuşu sıkılaştı ve beni duvara daha sert bastırdı, deniz rengi gözleri okyanusun derinliklerine kadar karardı. Birden vücudunun benimkine ne kadar sıkı bastırdığını fark ettim. Nefesini düzene sokmak için göğsündeki her bir kası hissedebiliyordum, beni kollarında tutarken zayıf bedeninin sertliğini hissedebiliyordum. Kalbi benimkine çarpıyor, çılgınca bir ritimle atıyordu. Ve bir an için, sadece bir an için, bir erkekle aynı şeyleri *istemedim*. O anda, onun için iyi bir erkek olmak *istemedim*. Sadece bir erkek olmak istedim.

Kadın.

"Bayan Linton, ben...

Sesi sert, yüzü her zamankinden daha taş ve okunmazdı. Granit cephesinin ardındaki duyguları okumaya çalıştım ama nafile. O aşılmazdı.

Sadece...

Sadece gözlerinin bir an önce olduğu kadar soğuk olmadığını hayal ettim.

"Evet?

Sesim neden birdenbire titremeye başladı? Bir tartışmanın ortasındaydım.

ile Onu, için Cennetin Sake! I vardı asla olmuştur
korkuyor .

tartışmalar ya da erkeklerden korkmalar. Benim sorunum neydi? Neden bacaklarım birdenbire bu kadar güçsüz hissetmeye başladı?

Size '*Bayan*' Linton dedi, dedi zihnimin gerisindeki küçük bir ses.

Bay değil. Bayan. Belki de bu yüzden.

"Ben..." Bana baktı, kelimeleri arıyordu - sonra aniden bıraktı ve geriye doğru tökezledi, onu ele geçiren anlık öfke gitti, tavrı soğukkanlı, sakın bir kendine sahip olmaya geri döndü.

Duvara yaslandım, kendi başıma ayakta duramayacak kadar zayıf dizlerim vardı.

Bir iki dakika boyunca aramızda sessizlik oldu. Sonra derin bir nefes aldı.

'Ben... uygunsuz davrandıysam özür dilerim. Size dokunmamalıydım.

Bir yanımdan o kadar da emin değildi. Garip bir nedenden ötürü, onun tarafından dokunulmak, bu kadar kabaca ve talepkârca dokunulmak heyecan verici gelmişti. Ama yine de başımı salladım, sözlerini kabul ettim. Rikkard Ambrose'dan özür dilemek o kadar nadir bir fırsattı ki, bunu değerlendirmek zorundaydınız.

Ağzım kurudu - konuşamayacak kadar kuru. Yine de çok önemli bir soru sormam gerekiyordu. Gözlerimi Bay Ambrose'tan ayırmadan dudaklarımı ıslattım.

"Ne olmuş yani? diye sordum. "Ne hakkında?" diye karşılık verdi.

Şaka yapıyor olmalı. Ne hakkında konuştuğumuzu unutmuş olamazdı, değil mi? Ama bana o kadar tuhaf bakıyordu ki neredeyse unutmuş olabileceğini düşünenecektim. Şu anda onun yerine ne düşünüyor olabilirdi ki?

"Hâlâ çalışanlarınızdan biri miyim?" diye açıklık getirdim.

Bu onu tekrar yeryüzüne indirdi. Ağzı bir çizgi halinde inceldi. "Hayır!

Beklediğimden daha fazla değildi. Ama topuklarımı yere vurdum.

Henüz pes etmeye hazır değildim!

"Size söyledim," diye tekrarladım, kollarımı meydan okurcasına önümde kavuşturarak, "emirlerinize karşı gelmiyordum! Bana tam olarak ne yapmamı söylediyse onu yaptım. Bunun için beni görevden alamazsınız!

'Masumu oynama! Sözlerimi kasten beni küçük düşürecek şekilde yorumladın!

Öyle mi? Ve sen, *sen beni* küçük düşürmeye çalışmadın mı? İnandığım şeylere karşı konuşmamı sağlayarak beni hayal edebileceğiniz en kötü şekilde incitmeye çalışmadınız mı?

Gözlerimin kenarlarında fokur fokur kaynayan sıcak bir nem hissettim. İrademin gücüyle bunu uzaklaştırarak bir adım öne çıktım, sesimi güçlü ve kararlı bir hale getirdim.

"Beni kandırdın! Beni kabul ettiğinize inandırdınız, ancak benden kurtulmak için yaptığınız en kötü girişimi üzerime attınız! Şimdi bana kızmaya cüret etme çünkü ben senden daha zekiymdim ve galip geldim!

Sessizlik. En azından inkar etmedi.

"Bunu neden yaptın ki? Bir süre sonra sesimi alçaltarak sordum. 'Neden beni o podyuma sürükledin? Neden beni göndermek için bu kadar çaresizsin?

Sessizlik.

Söyle bana! Neden? Ben o kadar kötü bir sekreter miyim?

Bir süre sonra beni şaşırtarak başını salladı.

'Hayır,' dedi bana. 'Aslında, şu ana kadarki çalışmanız oldukça kabul edilebilirdi.

Bir kadın için şaşırtıcı derecede karışık olmayan bir zihniniz var.

'Pekala, bu destek için *çok* teşekkür ederim! Eğer sorun benim işim değilse, o zaman sorun nedir? Sorun...' Tereddüt ettim. Eski konuya geri dönmüştük. Eski savaş alanına. "Sorun benim bir kız olmam mı?

Başını salladı.

'Seni piç! Kafana bir şey fırlatmak istiyorum!' Ona söyledim.

"Misafirim olun," dedi, "ve buradan "saldırı suçlaması" diyebileceğinizden daha hızlı çıkacaksınız.

Öfkeyle kaynıyordum. Ama soğuk sözlerinin ardında bir şey hissedebiliyordum - açıkça ifade edilmeyen bir şey ama yine de hissediyordum, gözlerinde, sesinde...

Kız olduğum için mi benden kurtulmak istiyordu? Ama işimi yeterince iyi yaptığımı söylemişti. Peki neden hala benden kurtulmak istiyordu? Erkekler neden kadınların çalışmaması gerektiğini düşünüyordu? Dikkat dağıttıkları için mi, yakışsız oldukları için mi, çok fazla tehlike altında oldukları için mi-

Düşüncelerim çılgın atarak durdu.

"*Onun* yüzünden, değil mi?"

"Kim?"

"O! O çok önemli dosyanın çalınmasının arkasındaki gizemli adam! Tehlikeli olduğunu ve bu kovalamacaya katılmama izin vermeyeceğini söylemiştin,

Çünkü bir *bayanı* tehlikeye atamazsın! 'Bayan' kelimesini elimden geldiğince iğrenerek kullandım. "Onun yüzünden, değil mi?"

Sessizlik. Ama bu sefer, sessizlik bana her şeyi anlattı. Evet. Onun yüzünden oldu.

"Kim o? Ben talep ettim. 'Dosyada ne var? Sizin bile onu karşınıza almak konusunda iki kez düşünmenize neden olan bu gizemli deha kim? Söyle bana!'"

Sessizlik. Kalınlaşan sessizlik.

"Anlamıyorum! Başımı sallayarak haykırdım. 'Kim bu kadar güçlü, bu kadar şeytani olabilir ki sizi bile duraksatabilir? Bir kral, acımasız bir katil ya da... ya da...'"

Sadece bir anlık bir hareketti ama fark ettim: Bay Ambrose'un başı neredeyse belli belirsiz bir an için pencereden dışarıya, caddenin karşısına, East India House'un cephesine baktı.

...ya da bütün bir alt kıtaya ve kendi özel ordusuna sahip olan bir adam.

"Hayır," diye fısıldadım. "Hayır. Olamaz!"

Bir Suç Beyni ile Dans Ettiğimi Fark Ettim

Bana bakmak için başını kaldırdı ama ben onu görmedim. Onun yerine kafamın içinde dönüp duran ve ilk kez birbirine bağlanan bir düzine görüntü gördüm:

Bay Ambrose, Lord Dalgliesh'in elini parmak eklemlerini beyazlatacak kadar kuvvetle sıktı.

Bay Ambrose balo salonunda sadece iki kişinin bulunduğu bir masaya bakıyordu: Bayan Hamilton ve Lord Dalgliesh.

Bay Ambrose, Empire House'un altındaki karanlık mahzende Simmons'ın kafasından bir tutam saç kesiyor.

Lord Dalgliesh, içinde bir tutam altın saç bulunan zarfı açtı - Simmons'ın başındakiyle tamamen aynı tonda ve dokuda saçlar.

'Ama...' Kendimi duvara yasladım. 'Ama o akranlarından biri^[45] İngiltere'nin! İmparatorluğun en zengin ve saygın beyefendilerinden biri! Böyle bir şeye karışmazdı!'

"O mu? Bay Ambrose sordu, yüzü ifadesizdi. "Kim?"

"Bana aptalı oynama!

"Sözlerinize dikkat edin, Bay Linton!

'İyi! Bana aptalı oynamayın, *efendim*! Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsunuz.

Bunun tek cevabı sessizlikti. Yani kafamın dışında. İçeride, çok sayıda ses ve resim dikkat çekmek için yaygara koparıyordu. Hızla, Lord Dalgliesh'le ilk kez tanıştığım o gece baloda gördüğüm her şeyi gözden geçirdim.

'Oraya onunla buluşmaya gittin,' diye fısıldadım. 'Baloya bu yüzden geldin! Onunla buluşmak ve neyin peşinde olduğunu bildiğini ona bildirmek için. Onu uyarmak için!

"Baloya Bayan Hamilton'a kur yapmak için gittim," dedi yüz ifadesi bir parça kurutulmuş morina balığı kadar tutkuluydu. 'Kalbimin incisiyle, bir erkeğin yaşayabileceği en ateşli aşkı hissettiğim kızla birlikte olmak için gittim-'

"Oh, içine bir çorap koy! Bir el hareketiyle sözünü kestim. "İkimiz de biliyoruz ki senin hiçbir romantik ilgin yok!

'Gerçekten öyle mi?

"Evet! Değerli zamanınızı ve paranızı boşa harcarlar. Neredeyse başıyla onaylayacaktı ama kendini tuttu ve öneride bulundu, Neredeyse meydan okurcasına: 'Aşk savunmamı alt edebilir ve beni özlemekten zayıf düşürebilirdi.

"Hayır, olamaz.

"Evet olabilir!"

"Hayır olamaz!"

"Bunu kesin olarak bilemezsiniz. En ateşli tutkuyu hissedebilirdim-" "Hayır hissedemezsiniz! En azından *onun* için!"

Gözleri sonsuz derecede kısılmıştı. "Peki neden, Bay Linton?" "Şey... o... o... belli ki sizin için doğru kız değil! Hem de çok.

çok kullanışsız ve zaman kaybettirici. Muhtemelen paranızın da peşinde.

"Uyarınız için teşekkür ederim. Yanılıyor olabilirdim ama

Ağzının kenarının seğirdiğini gördüm. Bu bir gülümseme değildi. Yarım bir gülümseme bile değildi. Yüz ifadelerinde bunun için çok cimriydi. En fazla gülümsemenin çeyreği kadardı ama oradaydı. "Gerçi baloda, Bay Linton, birçok kusuruna rağmen Bayan Hamilton'a olan bağlılığımdan oldukça emin görüldüğünüzü hatırlıyorum. Hatta hafızam beni yanıltmıyorsa, ona karşı bir şeyler hissedebileceğim fikrini ilk ortaya atan da sizsiniz.

Suçlulukla kızardım.

"Aslında," d i y e devam etti, "konuyla oldukça ilgili görünüyordunuz - ve bundan pek memnun değildiniz. Gerçekten çok ilgiliydiniz..."

"İlgilenmiyordum! Tersledim. "Kaba ve meraklı davranıyordum, ki bu benim için normal!"

"Bu kesinlikle doğru.

Bu konuyu mümkün olduğunca çabuk kapatmak için umutsuzca bir el hareketi yaptım.

"Her neyse, Bayan Hamilton hakkında konuşmuyorduk! Baloya gitme nedeniniz hakkında k o n u ş u y o r d u k !"

"Sebebi oydu. "Hayır!"

Gözleri bir santim daha kısıldı. Etkileyici! Ağzının minicik hareketiyle birlikte bu, onu tanıdığımdan beri yüz ifadesine en çok yaklaştığı andı. İçi kaynıyor olmalıydı.

"Garip, Bay Linton, benim nedenlerimi ve duygularımı benden daha iyi biliyormuşsunuz gibi görünüyor.

Evet öyle, değil mi? Ama *sen* onları tanımıyorsan, birileri tanımak zorunda. Lord Dalgliesh'le yüzleşmek için baloya gittin. Ona o mektubu gönderen sendin!"

"Ne mektubu? Sesi o kadar yumuşak, o kadar soğuktu ki, neden bahsettiğimi bilmediğine neredeyse inanabilirdim. Neredeyse.

Şu mektup. İçinde Simmons'ın saçından bir tutam vardı, adamının yakalandığına dair bir işaret olarak. Hatırladınız mı? Onunla mahzendeyken Simmons'ın kafasından bir tutam saç kesmiştin. O zaman bunu anlamamıştım ama şimdi anlıyorum.

Sessizlik. Kutuptaki çorak arazinin ortasından gelen donmuş, buz gibi bir sessizlik. Gözleri karanlıktı, denizin koyu yeşil-mavisi ve tamamen okunaksızdı. Yine de, neden bahsettiğimi tam olarak bildiğine dair bir his vardı içimde. Ben kendi adıma heyecan, şüphe ve korku arasında gidip geliyordum. Sonunda çözmüştüm! Hırsızlığın arkasında kimin olduğunu biliyordum.

Şüphe. Her şey birbirine uyuyordu.

Ve yine de... ve yine de... bu olamazdı. Bu delilikti. Lord Daniel Eugene Dalgliesh, İngiliz İmparatorluğu'nun en zengin adamlarından biriydi. Küçük hırsızlıklara ihtiyacı yoktu. Emrinde ordular, kontrolü altında koca bir alt kıta vardı. Zavallı bir kağıt parçasıyla ne işi olabilirdi ki?

"Anlamadığım tek şey," diye devam ettim, gözlerim hala aydınlanmıştı, "neden kilit? Neden onu uyaran basit bir mektup değil de bir tutam saç gönderdiniz?

Tekrar inkâr etmesini ya da bir kez daha sessiz kalmasını bekledim. Gerçekten de bir süre sessiz kaldı. Ama sonra, tam bir sonraki saldırı için ağzımı açtığımda, çenesini kaldırdı ve şöyle dedi:

Bir mektup beni suçlayabilirdi. En belirsiz ifadelerle bile olsa onu hırsızlıkla suçladığım bir kağıt mı? Bunu bana karşı kullanmanın bir yolunu bulurdu! Öte yandan bir tutam saç - bu sadece onun anlayacağı bir mesajdı. Hiçbir kelimeye ya da imzaya ihtiyaç duymayan bir mesaj.

İçimi bir soğukluk dalgası kapladı. İtiraf etmişti. Sonunda itiraf etmişti. Heyecan verici teorim artık sadece bir teori değildi.

"Bu o olamaz. Nasıl oldu da sesim birden bu kadar cılız çıktı? "O olamaz. Yani... O çok zengin. Çok güçlü. Ve bu sadece bir kağıt parçası. Önemli bir şey değil.

Bana soğukkanlılıkla baktı. İlk defa beni değerlendirdiği hissine kapılmamıştım. Ve ilk kez sonucun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

'Amerikan Bağımsızlık Bildirgesi sadece bir kağıt parçasıydı, Bay Linton. Bize Amerikan kolonilerimizin çoğunu kaybettirdi. Geriye dönüp baktığınızda, bunun "önemsiz" olduğunu mu düşünüyorsunuz?

"Şey... hayır, sanırım değil.

"Gerçekten de.

Bir kaşımı kaldırdım. 'Kalem kılıçtan daha mı güçlüdür? Bunu mu demek istiyorsun?

'Bu büyük ölçüde bağlama bağlı. Düello yapmak için kılıcı, savaş planlamak için kalemi tercih ederim.

Sanki düzenli olarak yaptığı bir şeymiş gibi 'savaş planlamak' dedi. Sakin, duygusuz yüzüne baktığımda, bunu yaptığına inanabilirdim. Sırtımdan aşağı bir ürperti daha geçti. Ama bu tiksinti ürpertisi değildi. Oh hayır. İçime bastırdığı güçlü bedenini hatırladım, tüm o sıkı sıkıya tutulmuş enerji sadece bir santim ötemdeydi. Eğer isterse neyi serbest bırakabilirdi?

Daha da önemlisi: Baş düşmanıyla karşı karşıya geldiğinde ortaya ne çıkacaktı?

"Lord Dalgliesh," diye mırıldandım. "Lord Dalgliesh bir hırsızdır.

Ben gözümü kırpmadan Bay Ambrose aramızdaki mesafeyi geçmişti. Bu sefer beni tutmadı. Sadece önümde çok yakın durdu, bir parmağı dudaklarıma değdi. Bu his elektrikliydi, ağzımdan vücuduma doğru karıncalanmalar gönderiyordu.

"Sakin," diye mırıldandı, "bunu bir daha yüksek sesle söyleme. Bir daha asla. Eğer bir sonraki doğum gününü görece kadar yaşamak istiyorsan, hayır. Beni anlıyor musun?

İşte bu oldu. Öfke içimde kabardı ve korkumu bir kenara itti. "Hayır, anlamıyorum! Neredeyse parmağını ısırarak koparacaktım. "Sen İkiniz de *işadamısınız*, finansçısınız ya da kendinize ne diyorsanız, soğukkanlı katiller değilsiniz! Eğer bu hırsızlıktan suçluysa, neden ondan korkayım ki? Neden polise gidip bildiklerimi anlatmayayım ki!

"Hangisi?

"Suçlu olduğunu!

"Hangi kanıta dayanarak?

"Buna dayanarak... şey..." Bir an bocaladım ama uzun sürmedi.

"Simmons'ın sözüne dayanarak, birincisi. Onu tanık yapabiliriz!"

Cevap olarak Bay Ambrose sadece arkasını döndü ve benden uzaklaştı. Tam itiraz edecektim ki durdu ve masasından bir gazete kaptı. Gazete mi? Kaşlarımı çattım. Neden gazete istiyordu ki?

Geri geldi ve kağıdı uzattı, belirli bir sayfayı açtı. Bir bölüm mavi mürekkeple çizilmişti.

"Oku şunu.

"Nedir bu?

"Okuyun, Bay Linton!

Kendi kendime homurdanarak gazeteye daha yakından baktım. Ölüm ilanları sayfası açıktı. Gözlerim özetlenen bölüme gitti.

Londra'da 15 Eylül 1839 tarihinde

öldü Bay Walter Simmons

Suçlu sınıfının iki üyesi tarafından vahşice saldırıya uğradıktan ve sahip olduğu her şey elinden alındıktan sonra St Christopher's Hastanesi'nde ağır yaralara yenik düştü. Kalbimiz tek çocukları olan zavallı ailesiyle birlikte.

Okudum ve tekrar okudum. Sonra üçüncü kez okudum. Yine de tam olarak sindiremedim.

"Öldü mü? Fısıldadım. "Simmons öldü mü?

'Neden bu kadar şaşırdınız, Bay Linton? Size bunun olacağını söylemiştim.'

'Ama nasıl... bu nasıl oldu? Neden iki kişi ona saldırdı? Parasını aldınız, neden onu soymak istesinler ki?

Sabit, soğuk bakışları sinir bozucuydu.

"Bu soruyu gerçekten sormak zorunda mısınız?

Söyleyiş tarzına bakılırsa, sanki sonuna bir de "Bundan daha zeki olduğunu düşünmüştüm!" eklenmiş gibiydi - ki bu aptalcaydı elbette. Bay Ambrose beni hiç de zeki bulmuyordu! Benim bir kız olduğumu ve bütün kızların aptal ve zayıf olduğunu düşünüyordu.

Kemiklerim şu anda son kısımda kesinlikle onunla aynı fikirdeydi. Tökezleyerek masanın önündeki sandalyeye çöktüm ve alışılmadık derecede savunmasız bir hareketle kollarımı kendime doladım.

"Ve eğer polise gidersek..." demeyi başardım.

'... muhtemelen İçişleri Bakanı'nın yakın bir arkadaşını ve Majesteleri Kraliçe'nin akrabasını asılsız bir cinayet iddiasıyla soruşturmaya pek hevesli olmayacaklardır,' diye cümlemi tamamladı. 'Aslında, bu fikre şiddetle karşı çıkacakları bile söylenebilir.

"Peki ya sadece hırsızlığı gündeme getirseydik, efendim?"

"Tek tanışınızı kaybettiğiniz olay mı, Bay Linton?" "Ah.

"Oldukça. Bay Ambrose başını salladı ve bana baktı. 'Britanya İmparatorluğu'nda iş yapmanın kağıt imzalamak ve makine inşa etmekten çok daha fazlası olduğunu söylediğimde bana inanmalısınız. Burada, metropolde her şey ihtişam, gülümsemeler ve el sıkışmalardan ibaret. Ama dış görünüşün ardında işler o kadar da güzel değil.

"Peki... şimdi ne yapacağız?"

"Biz mi?" Alaycı bir ses çıkardı. "Asıl konumuza geri döneceğiz: Yaklaşan işten çıkarılmanız konusuna.

Başımı kaldırdım ve inanamayarak gözlerinin içine baktım.

"Ne? Gerçekten bunu mu demek istedin?"

Gözleri çok karanlıktı.

"Ciddi olmadığım şeyleri söylemem, Bay Linton! Bütün şehrin önünde beni aptal yerine koydunuz. Böyle şeylere ihtimal vermem. Ve beni oyalayabileceğinizi sanıyorsanız yanıyorsunuz. Dosyayı kimin çaldığı, ister Lord Dalgliesh, ister Kraliçe Victoria ya da Noel Baba olsun, sizi ilgilendirmez!

Odanın dışından sesler geliyordu - ağır bir adamın ayak sesleri, yaklaşıyordu. Ama ikimiz de onlara dikkat etmedik. Birbirimize çok odaklanmıştık.

'Ama... tabii ki dosyanın aranmasına yardım edeceksem bu beni ilgilendirir,' diye itiraz ettim.

Bana doğru bir hamle yaptı - sonra hareketinin ortasında kendini durdurdu. Yavaşça, sanki kendini geri çekmek zorundaymış gibi, etrafımdan uzaklaştı ve masasının arkasına çekildi, benimle aynı seviyede olacak ve doğrudan gözlerimin içine bakabilecek şekilde oturdu.

"Hayır.

Ayak sesleri hâlâ yaklaşıyordu. Artık davul sesi kadar gürültülüydüler ve dışarıdaki koridoru dövüyorlardı. Ama yine de ikimizin de umurunda değildi.

"Evet, efendim, yapacağım!"

"Hayır, yapmayacaksın.

Bay Ambrose'un arkasında, şehrin üzerinde güneş batıyordu. Son kırmızı ışık kalıntıları doğrudan odanın içine akıyor, Bay Ambrose'un gölgesini bana doğru düşürüyor ve onu daha çok taştan, uğursuz bir heykele benzetiyordu.

"Sen," dedi yavaş ve kesin bir sesle, "kalsan da gitsen de dosyanın aranmasıyla hiçbir ilgin olmayacak ve sana söyleyeyim, şu anda ikincisi çok daha muhtemel. Lord Dalgliesh'in yüz fersah yakınına bile yaklaşamayacaksınız! Adamlarımla keşfedeceğimiz herhangi bir iz ya da ipucunun fısıltısını bile duymayacaksınız! Sizi çok ama çok uzakta tutacağımdan emin olabilirsiniz!"

Dışarıdan gelen ayak sesleri aniden durdu ve kapı açıldı. İkimiz de dönüp baktık. Göz ucuyla, Bay Ambrose'un dudaklarında, kapıyı çalmadan onu rahatsız etmeye nasıl cüret edebildiklerine dair bir azarın şekillendiğini gördüm - ama kapıda kimin durduğunu görünce dudakları dondu.

Kerim zor nefes alıyordu, kapı aralığına yaslanmıştı, gözlerinde zafer parlıyordu.

"Onu bulduk!" diye haykırdı. "*Sahibim*, dosyanın nerede olduğunu biliyoruz!"

~~**~*~*

"Bunu neden yaptın? diye sordum. "Neden beni Bayan Hamilton'a aşık olduğunuza inandırmaya çalıştınız?"

Sessizlik. Etrafımızdaki boşluğu tamamen ve kesinlikle dolduran buz gibi bir sessizlik.

Zaten dolduracak fazla yer de yoktu. Karim, Bay Ambrose ve ben bir şezlonga tıkmıştık. Daha doğrusu, Bay Ambrose ve ben aslında şezlongdaydık, Karim'in devasa formu ise kenarda tehlikeli bir şekilde tünemiş oturuyordu. Bizi ileriye doğru itiyor, bağırıyor ve kırıbacını sallayarak küçük şezlongun sarsılmasına ve delicesine savrulmasına neden oluyordu.

Neden? Neden böyle sefil bir yolculuğa çıktık?

Binmeden önce bu soruyu sormaya cüret etmişim ve görünüşe göre bu, hayal edilemeyecek kadar zengin Bay Ambrose'un sahip olduğu tek at arabasıydı: tüylü, küçük, gri bir at tarafından çekilen gıcırdayan eski bir şezlong.

"Neden buna sahipsin? Neden düzgün bir koç değil?" diye sormuştum.

"Çünkü ucuz ve hızlı. Ama Kraliçe'nin arabasını beklemeyi tercih ediyorsanız, elbette burada kalın.

Onu görmezden gelerek şezlonga tırmandım ve Kerim yağmaya başlayan hafif yağmura aldırmadan, daha büyük bir arabada oturmak için gerçek bir kutu olabilecek tehlikeli tahta şeridin üzerine çıktı. Sadık koruması olmasının ve kılıç taşımasının yanı sıra

Korkuluk Karim aynı zamanda Bay Ambrose'un otobüs şoförlüğü görevini de yerine getiriyordu.

Şimdi Londra'nın kararan sokaklarında endişe verici bir hızla ilerliyor, altımızda sadece iki tekerleğimiz olduğunu asla unutturmayacak bir şekilde sağa sola sallanıyorduk ve bizi dik tutan tek şey öndeki at canavarıydı. Tüm kalbimle görüldüğü kadar kötü olmamasını umuyordum.

Şezlong bir köşeden döndü ve yüzüme bir yağmur sağanağı çarptı. Ürperdim. Bu şeyin sadece yarım bir çatısı ve bir duvarı vardı. Güzel bir Pazar günü parkta gezinmek içindi, gecenin bir yarısı bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda yarışmak için değil! Ama bu Bay Kalın Kafalı Cimri Ambrose'u durdurdu mu? Tabii ki durdurmadı!

"Neden beni Bayan Hamilton'a aşık olduğunuza inandırmaya çalıştınız?" diye bir kez daha sordum. Empire House'dan ayrıldığımızdan beri bu soruyu yaklaşık yarım düzine kez sormuştum. Şimdiye kadar bir cevap alamamıştım. Bay Ambrose şezlongun köşesinde oturup sessizce düşüncelere daldı. Diğer özellikleri hakkında ne dersiniz deyin ama o sessiz düşüncelere dalma konusunda bir uzmandı. Ardı arkası kesilmeyen sorularıma, varlığıma, cinsiyetime ve genel olarak varoluşuma karşı duyduğu hoşnutsuzluk sıcak hava dalgaları gibi yayılıyordu. Ne yazık ki, ısı dalgalarının aksine, ıslanmış giysilerimi ısıtmak için hiçbir şey yapmadı.

"Anlat bana! Israr ettim. 'Aşık olma ihtimalin evdeki mahrem kapımın tokmağı kadar! Neden ona aşık olmuş gibi davrandın?"

Bay Ambrose bana doğru soğuk bir bakış atarak pencereden dışarı eğildi. "Karim!

İri Mohammedan kımıldadı ve arkasını döndü. Ağırılığı küçük aracın tehlikeli bir şekilde yana yatmasına neden oldu ve bir çığlığı bastırmak için çok çalışmam gerekti. Sıkıntı içindeki aptal bir genç kız gibi çığlık atarsam Bay Ambrose'un bana nasıl bakacağını bilmek dişlerimin birbirine sıkıca kenetlenmesini sağladı.

"Evet, *Sahib*?" diye sordu şoförümüz sakince, efendisinin soğuk bakışlarından hiç rahatsız olmamıştı.

"Karim, bu... kişinin bize eşlik etmesinin özel bir nedeni var mı? Beni işaret etti.

Karim omuz silkti. 'Arabaya binmek istedi. O yüzden arabaya bindi, *Sahib*.'

Bay Ambrose'a hançer gibi bakarak, 'Fark etmediyseniz diye söylüyorum, hemen yanınızda oturuyorum,' dedim.

Beni görmezden geldi.

"Koçun içine girdiğini biliyorum, Karim. *Nedenini* bilmek istiyorum. Bize eşlik etmesi için emir verdim mi?"

"Hayır, *Sahib*.

"Aslında, onun dosyanın aranmasına dahil olmaması gerektiğini söylediğimi çok net hatırlıyorum, doğru mu?"

"Evet, *Sahib*.

"Tekrar ediyorum ve inanın bana, bir daha yapmayacağım: O neden burada?"

"İnsanlar hakkında sanki orada değillermiş gibi konuşmak kabalıktır! Ben de tersledim. 'Ve sorularına cevap vermemek daha da kaba! Peki ya Bayan Hamilton?"

Yine görmezden gelindim. Kerim omuz silkti ve bunu arabadan düşmeden nasıl başardığı benim için bir muammaydı. Şezlong tekrar sallandı ve at kişnedi.

"Omuz silkmek mi? Bay Ambrose'un gözleri sonsuz derecede kısıldı.

'Hepsi bu kadar mı?"

Neden onu durdurmadın?"

"Neden yapmadınız, *Sahib*? Karim soğukkanlılıkla sordu. Sessizlik.

'Arabaya binmek istedi,' diye tekrarladı. '*Ifrit*'ten daha kötü bir kadın o. *Ifrit*'ten daha kötü bir kadınla aynı fikirde değilim.

Bay Ambrose hizmetkârına bir kez daha soğuk bir bakış fırlattı ve Müslüman bunu görmezden geldi. Bay Ambrose'un graniti çoktan aşmış ve fosiller alemine geçmiş, taştan daha taş suratından, görmezden gelinmekten hoşlanmadığını anladım.

Ben de öyle!

"Affedersiniz! Sabırsızlıkla omzuna vurdum. 'Şimdi soruma cevap verecek misin? Neden o şirret kadına aşık olmuş gibi davrandın?"

Bay Ambrose hemen hedef değiştirdi. Daha önce Kerim'e yönelttiği buz gibi bakışlarını şimdi bana çevirdi.

"Size söylediklerimi unuttunuz mu, Bay Linton? Benim yanımda çalıştığınız sürece benimle saygılı bir şekilde konuşacak ve bana "Efendi" ya da "Efendim" diye hitap edeceksiniz.

Vermek istediğim cevabı yutkunarak ona sıkı bir gülümseme verdim.

'Evet, elbette *efendim*. Daha önce beni görevden almaya karar verdiğinizizi söylediğinizi sanıyordum *efendim*, bu nedenle artık resmi bir hitapta bulunmayı gerekli görmüyordum. Fikrinizi değiştirmenize ve sizin için çalışmaya devam etmeme izin vermenize çok sevindim, *Efendim*.

"Bay
Linton?"

"Evet,
efendim?"

"Fikrimi değiştirdim. Bana istediğin kadar kaba davranabilirsin. Kovuldun.'

"Hayır, *efendim*. İhtiyacınız olduğu anda sizi terk etmem mümkün değil. Pencereden dışarı, karanlıkta hızla geçen ıslak evleri işaret ettim. 'Ayrıca, çalınan dosyayı geri almak için zaten yoldayız. Şimdi duramazsın, bu parmaklarının arasından kayıp gidebileceği anlamına gelebilir.

Beni inceledi, gözleri bir santim daraldı. "Senden kurtulmayacağım, değil mi?"

"Hayır, efendim.

'Buranın efendisi benim! İstedığım zaman seni görevden almaya karar verebilirim'. "Söz vermiştin, hatırladın mı? Bunu alacağıma dair söz vermiştin.

pozisyonu.'

"Al, tutma.

"Kaybetmeyi hak edecek bir şey yaptım mı?"

Sessizlik.

Ee, efendim? Öyle mi yaptım? Gerçekten, dürüstçe? Bir beyefendi olarak şerefınız üzerine?" Sessizlik.

Sonra, sanki her kelimesi acıyla çekilmiş bir dişmiş gibi konuşarak şöyle dedi: 'Hayır! Tebrikler! Talimatlarıma harfiyen uyarak bana itaatsizlik etmeyi ve benimle alay etmeyi başardın! Seni görevden alamam!

Yüzümde onun göremeyeceğinden emin olduğum mutlu bir gülümsemeyle, şezlongun güve yeniği eski döşemesine sokuldum ve kendime küçük bir sıcaklık köşesi yarattım.

"Bunu duyduğuma çok sevindim, efendim," diye mırıldandım. "Sanırım bu hâlâ sizin yanınızda çalıştığım anlamına geliyor?"

Hem hoşnutsuz hem de kin dolu görünmeyi başarırken, aynı zamanda mükemmel derecede soğukkanlı ve mesafeli bir ses tonunu koruması etkileyiciydi. "Sanırım bu doğru.

Belki biraz hayranlık bile duymuş olabilirim. Ama hayır, muhtemelen yanılmışım.

Güzel. O zaman belki *şimdi* soruma cevap verebilirsiniz: Neden Bayan Hamilton'a aşıkmiş gibi davrandınız?

Sol küçük parmağı hafifçe seğirdi. Onun için bu, etkileyici bir kaş çatmaya eşdeğerdi.

"Vazgeçmiyorsunuz, değil mi Bay Linton?" "Hayır Bay Ambrose.

İç çekti. Bu onun için o kadar alışılmadık bir şeydi ki, küçük koruyucu sıcaklık köşemden çıkıp ona doğru dönmeme neden oldu. Ama o bana sırtını dönmüştü ve şezlongun penceresinden dışarı bakıyordu. Bir iki dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Bir kez daha sormak için neredeyse ağzımı açmışım ki aniden söze başladı:

"Baloda seninle konuştuğumda - dans ettiğimiz zamanı hatırlıyor musun?

"Evet, hatırlıyorum. Bir homurtuyu bastırdım. Londra'nın en zengin işadamlarının granit heykeli bana yakın dururken balo salonunun etrafında dönüyordum - bunu hemen unutacak değildim! Bu kesinlikle hayatımın en garip anlarından biri olmalıydı. Yine de, geriye dönüp baktığımda aniden fark ettim ki, o an benim için tuhaf bir şekilde değerliydi. Tuhaf.

"Seni baloda ilk gördüğümde... oldukça rahatsız olmuştum. Çenesi seğirdi, taştan cephesinin altında kaynayan gerilime ihanet etti. "Seni o şekilde, o kadar kadınsı ve savunmasız görmek, *onunla* aynı odada, seni mümkün olduğunca uzak tutmaya çalıştığım adamla - bu... hoş değildi.

Bir an durakladı, sonra devam etti.

"Neden oradaydın? Hiçbir fikrim yoktu ve bu soru peşimi bırakmadı. Ne kadar bildiğini öğrenmek için seni yalnız yakalamam gerektiğine karar verdim - mümkünse gitmeni sağlamalıyım. Seni dansa davet ettim ve sohbet etmeye başladık. Ve sonra bana baloya neden katıldığımı bildiğini söyledin.'

Başını iki yana salladı.

'Lord Dalgliesh'in bu karanlık olaya karıştığını ve bunun sonucunda ona olan ilgimi tahmin edeceğinizi asla düşünmezdim. Bu, daha önce düşündüğümünden çok daha büyük bir tehlike altında olduğunuz anlamına geliyordu. Acil durum planlarını gözden geçirmeye başlamışım ki siz konuşmaya devam ettiniz ve benim Lord Dalgliesh için değil *Bayan Hamilton* için orada olduğumu düşündüğünüzü fark ettim. Böyle bir fikrin ne kadar saçma olduğunu düşündüğünü açıkça ortaya koyan alaycı bir ses çıkardı. "Ben... oldukça rahatlamışım.

'Hala soruma cevap vermediniz! Neden Bayan Hamilton'a aşıkmiş gibi davranıyorsunuz, *efendim*?' Kimse beni hedefime odaklanmamakla suçlayamazdı.

"Ben de ona geliyorum, Bay Linton," diye tersledi. "Evet, efendim.

"Bir daha sözümü kesme!

Hayır, efendim. Özür dilerim, efendim.'

Bekledim.

Derin bir nefes aldı.

'Yanılginızı fark eder etmez, zihnime varlığımın gerçek nedenini anlamanızı engellemeye çalışma düşüncesi hakim oldu. Seni ancak düşmanımın gerçek kimliğini görmeni engelleyerek tehlike yolundan uzak tutabilirdim. Bunu yapmanın aklıma gelen en iyi yolu, yanılginızı daha da güçlendirmek ve Bayan Hamilton'a romantik bir ilgi duyuyormuş gibi davranmaktı.

"Oh.

Bir an düşündüm ve sonra sordum: 'Peki neden beni tehlikeden uzak tutmayı bu kadar çok istiyorsun?

Soruyu sorduğum anda cevabı da gördüm. Bir elimi kaldırarak dedim ki: 'Hayır, buna cevap vermeye zahmet etmeyin. Çünkü ben bir *kızım*, çünkü ben *zayıfım* ve erkeklerin işlerine karışmamalıyım, değil mi? Tereddüt etti, yüzü hala pencereye dönüktü, benden uzaktaydı, bu yüzden ifadesini okuyamadım. Ne fark ederdi ki? Zaten hiç olmamıştı.

'Evet. Evet, Bay Linton. Tek sebep buydu.'

Anlıyorum. Pek iyi bir iş çıkarmadığını söylememe izin ver. Aşıkmiş gibi davranarak yani. İçini görebiliyordum!'

Sonra döndü ve bana baktı.

'Gerçekten yapabilir misin?

Yapabilir misin?'

"Evet!" Kızardım. 'Tabii ki yapabilirim! İlgilenmediğin belliydi. O çok sıkıcı, yüzeysel bir yaratık.'

"Gerçekten mi? Bazı erkekler onu oldukça çekici bulabilir.'

'Saçmalık! Balodaki konuşmalarını duydunuz mu? Tek konuştuğu elbiseler, dans ve hayranlarını nasıl tutacağıydı! Kafasında bayat hava ve ölü sineklerden başka bir şey yok!

Bay Ambrose omuz silkti.

"Ne olmuş yani? Bazı erkekler gelinlerinin akılsız olmasını tercih eder. Ne de olsa kadınların ev işi yapması gerekiyor, başka bir şey değil. Bunun için fazla zekaya gerek yok.

'Sadece aptal erkekler aptal eşler ister! Evliliğin, birbirini seven ve destekleyen iki eşit kişi arasında bir birliktelik olması gerekir, erkeğin uysal bir kadına hükmettiği bir efendi-köle ilişkisi değil.

"Uysal kadınlar için söylenecek bir şey var. Öne doğru eğildi ve karanlık bakışlarını üzerime dikti. "Seninle tartışmazlar, bir kere!

'Ve ilerici erkekler için söylenecek bir şey var. Normalde kadınların onlarla tartışmasını *gerektirecek* kadar kalın kafalı değiller! Kadınların söyleyeceklerini dinlemeyi öğrenmişlerdir.

"Onlara çok acıyorum!

Öfkeyle başımı başka yöne çevirdim. O imkânsız biriydi! Onun tarafından kabul edilmek için neden bu kadar çaba sarf ettiğim benim için giderek daha büyük bir gizem haline geliyordu. Belli ki beni geçici bir sıkıntıdan fazlası olarak görmeyi asla öğrenemeyecekti.

Bunu neden yapıyordum? Neden bu koçun içindeydim? Şu anda eve gidiyor, yarın ofiste geçireceğim sıkıcı ve güvenli bir günü iple çekiyor olabilirdim. Bunun yerine onunla birlikte bu sefil küçük şezlongdaydım, Tanrı bilir nereye gidiyordum, kendimi kasten tehlikeye atmak için. Peki ne için? Bir adamın kabulü için! Hay aksi!

"Yani... gerçekten öyle misin?

Ben daha ne olduğunu anlamadan soru ağzımdan çıkmıştı. "Neyim ben, Bay Linton?

"Onunla ilgileniyorum. Romantik olarak yani.'

Göz ucuyla ona baktım. O da doğrudan bana bakmıyordu. Pencereden dışarı bakıyormuş gibi yapıyordu. Ama koyu renkli gözbebekleri ona ihanet ediyordu. Göz ucuyla beni izliyorlardı, tıpkı benimkilerin onu izlediği gibi.

Hiçbir şey söylemedi.

Bunu neden sordum ki? Neden Bay Ambrose'un romantik hayatıyla ya da daha büyük olasılıkla romantik hayatının olmayışıyla ilgileneyim ki? Adam bir tahta parçası kadar romantikti! Kesinlikle çok çekici bir tahta parçasıydı ama yine de bir tahta parçasıydı! Kimseyle ilgilenmiyordu.

Ve hala, onun o Hamilton kızına aşık olduğu düşüncesi...! Yanaklarımda yükselen sıcaklığı görmezden gelmeye çalışarak başımı salladım. Hâlâ bir cevap alamamıştım.

"Evet, efendim? Sorumu tekrarladım. "Onunla ilgileniyor musunuz?

Bu sefer sesim kızgın çıkmamıştı. Nedense sesim daha önce hiç duymadığım kadar alçak ve yumuşak çıkmıştı.

Yavaşça bana doğru dönmeye başladı. Deniz rengi gözleri benimkilerle buluştu ve her zamankinden daha koyu, fırtına rengine görünüyorlardı.

"Onun içinde değil, hayır.

Ne demek bu? Bu da ne demek oluyor?

Dudaklarımı ıslatarak ağzımı açtım. Aniden çok kuru hissettirdi. 'Bay Ambrose... Efendim...'

"Sahib?

Karim'in yüzü bizden sadece birkaç santim ötede belirdi. Size şunu söyleyeyim, Bay Ambrose'un gözlerinin içine bakarken aniden gür siyah bir sakalın yüzünüze doğru itilmesi oldukça rahatsız edici.

"Bölmek kabalıktır! Tersledim. "Konuştuğumuzu görmüyor musun?

Kerim tedirgin görünmüyordu. "Evet, yapabilirim. Sadece bilmek istersiniz diye düşünmüştüm...'

Müslüman dosdoğru ileriye işaret etti. Bay Ambrose'a o kadar odaklandığım için daha önce fark etmediğim bir şeyi ancak o zaman fark ettim: Araba hareket etmeyi bırakmıştı.

"Geldik," dedi Karim. Şezlongdan inerken elinin kemerinde, kılıcının kabzasında olduğunu görebiliyordum. "Gidelim mi?

Kendimi Eziyorum ve Büküyorum

"Burası mı? Karim'in işaret ettiği yolun aşağısındaki binaya inanamayarak baktım. "Britanya İmparatorluğu'nun en zengin adamının, uğruna insan öldürecek kadar önemli bir belgeyi sakladığı yer burası mı?"

Bay Ambrose soğukkanlılıkla, '*İkinci en zengin*,' diye yorum yaptı. '*Ben* Britanya İmparatorluğu'nun en zengin adamıyım, kendine lord diyen o rezil kişi değil.

"Oh, kimin
umurunda?"

"*Benim*
umurumda.

Gözlerimi devirerek, işverenimi görmezden gelerek Kerim'e döndüm. "Bu kadar mı?"

İki elimle eve doğru işaret ettim. İki katlı tuğla bir binaydı, hafif eğikti, ön duvarında koyu lekeler vardı. İçeriden ucuz piyano müziğinin sesi geliyordu ve kapının üzerinde işletmenin *The Plough and Anchor* olduğunu belirten bir tabela asılıydı.

Kerim sadece omuz silkti. Tanrım, bana doğru dürüst bir cevap vermek için ağzını açamayan adamlardan bıkmıştım!

Etrafıma tekrar baktığımda, çevrem hakkında daha iyi bir izlenim edindim. Burası Lord Dalgliesh'in süslü karargâhına benzemiyor olabilirdi ama kesinlikle yeraltı dünyasının bir lordunun inine benzeyecek kadar kötü görünüyordu. Etrafımızdaki evler harap haldeydi. Etrafta siyah dumanlar yükseliyordu, ancak bunların hiçbirisi evlerin bacalarından çıkmıyordu, bacalar soğuktan bomboştu. Çatılar arasında çamaşır ipleri çaprazlama uzanıyordu ya da en azından ben onların çamaşır ipi olduğunu sanıyordum. Onlardan sarkan şeyler bana pek giysi gibi görünmedi ama kimsenin kuruması için eski paçavraları asmakla uğraşacağını sanmıyordum.

Sokağın çok da uzağında olmayan bir kapı aralığında, böyle paçavralara sarılmış ince bir figür oturuyordu. Hareket etmiyordu. Ürperdim.

"Neredeyiz biz?"

Sesim eskisi kadar güçlü değildi.

Bay Ambrose etrafına bakındı, gözleri soğukkanlı bir şekilde mahalleyi değerlendiriyordu. Kimsenin gözleri soğukkanlı bir değerlendirme için onunkilerden daha iyi olamazdı.

"Norfolk Caddesi," dedi sonunda, ne olduğunu bir türlü çözemediğim kirli bir sokak tabelasını göstererek.

'Orası neresi efendim? Böyle bir caddeyi daha önce hiç duymamıştım.

'Yapmamış olmanız çok doğal. Doğu Yakası'nda, rıhtıma yakın.

Doğu Yakası.

Londra'daki her çocuk bu ismi bilirdi. Londra'nın her varlıklı vatandaşının en büyük korkusu kaybolmak ve tam buraya düşmektir: Londra'nın kokuşmuş, çürümüş ciğerine, kalbinin uğraşmak istemediği tüm çöplerin bir sonraki emre kadar atıldığı yere. Burası, başka bir yere gidecek paraları olmadığı için yoksul insanların bir araya toplandığı küçük sokaklar ve kirli evlerden oluşan bir labirentti. Rıhtımda ya da sayısız fabrikadan birinde iş arıyorlardı. Duman, bitmek bilmeyen ağır iş ve zehirli yiyecekler onları yavaş yavaş birer birer öldürüyordu.

Ve kendi topraklarında üst sınıfların şanssız bir üyesine rastladıklarında, bu durumdan duydukları hoşnutsuzluğu ifade etmekten çekinmiyorlardı. Bazen bıçak ve sopaların yardımıyla.^[46]

Ürpererek kasvetli çevreme bir kez daha baktım, sonra geldiğimiz yöne döndüm. Belki de...

"Empire House'a dönmek istiyor musunuz? Bay Ambrose sertçe sordu. "Karim sizi geri götürebilir, Bay Linton.

Tereddüt ettim. Uzaktan bir çığlık duyuldu. Bu, ayağını su birikintisine sokan bir uyurgezerin attığı türden zararsız bir çığlık da değildi. Rüzgâr sokakta uğuldayarak sisi yanımdan geçirdi. Her nasılsa burası şehrin geri kalanından daha yoğun görünüyordu. Daha karanlık. Sanki derinliklerinde binlerce uğursuz şey saklanıyormuş gibi.

Bay Ambrose tereddütümü anlamış gibiydi.

"Sorun değil," dedi ve aslında sesinde şefkate benzer bir şey olabiliyordu. "Korkuyorsanız gidebilirsiniz.

Hemen çenemi kaldırdım ve gözleriyle buluştum.

'I? Korkuyor musun? Tabii ki hayır, efendim. Şimdi ne yapacağız?'

Bay Ambrose'un çenesindeki bir kas seğirdi. Bir an için tartışacakmış gibi göründü. Ama sonunda Kerim'e doğru döndü.

"Dosya bu binanın neresinde?" diye tersledi.

'Bilmiyorum, Sahib. Warren bana aradığımız şeyi bulduklarını söyledi ve ben de vakit kaybetmeden size geldim.

Anlıyorum. O zaman Warren'ı ara. Hemen.'

Sağ elini kılıcından çekmeden sol elini dudaklarına götürdü ve iki boğumlu parmağını ağzına soktu. İki kez üfledi ve düdük sesleri harap evlerden yankılandı.

Birdenbire Warren karanlığın içinden çıktı. Liman işçisi kıyafetleri giymişti ve iki yanında birer adam vardı.

"Efendim. Bay Ambrose'a küçük bir selam verdi.

Bay Ambrose sosyal nezaketle vakit kaybetmedi. Dosya, Warren. Nerede o?"

"Bilmiyorum,
efendim. "Ama
dediniz ki-

"Aradığımız şeyi bulduğumuzu söyledim. Ama dosyayı değil. Tam olarak değil. Dosyayı Bay Simmons'dan satın alan adamı bulduk. Anlaşmanın aracı adamını.

Bay Ambrose bir adım öne çıktı.

"Yanlış raporlardan hoşlanmam, Warren," dedi, kara buzdan gözleriyle diğer adamı kıştırarak. "Uzun süredir yanımda çalışmadığını biliyorum, bu yüzden sana şimdi söylüyorum: Onlardan hiç hoşlanmam.

Warren yutkundu ve aceleyle tekrar eğildi, ben ise sırtışıımı gizlemeye çalıştım. Warren'a bu kadarını söyleyebilirdim. 'Evet, Bay Ambrose, efendim. Elbette, Bay Ambrose, efendim.'

"Bu adam... Şu anda o barda mı?"

Evet, efendim. *The Plough and Anchor*, efendim. Orayı kuşattık.' "Kaç adam tarafından?"

"Bir düzine.

"Sadece bir
düzine mi?"

Bay Ambrose'un normalde ince, zarif bir çizgi olan ağzı, yontulmuş yüzünde bir çizikten başka bir şeye dönüşmedi. Başka insanlar yüz ifadesindeki bu küçük değişikliği fark etmeyebilirdi; ancak ben yaklaşan fırtınaları haber veren işaretleri okumayı öğrenmişim.

"Söyler misiniz Bay Warren, daha önce East End'de ne sıklıkla soruşturma yürüttünüz?"

"Um..." Warren gergin bir şekilde yakasını çekiştirdi. "Dürüst olmak gerekirse daha önce hiç, efendim. Müşterilerim varlıklı vatandaşlar olduğu için çoğunlukla Londra'nın daha saygın bölgelerinde çalışıyordum. Dürüst olmak gerekirse, sizin yanınızda çalışırken de buralara girmeyeceğimi umuyordum, Efendim-"

"Beklentileriniz beni ilgilendirmiyor, Bay Warren!"

'Hayır, efendim! Elbette ilgilendirmez, efendim.

Aynen öyle. Şimdi beni dinleyin. Bu tür yerleri bilirim. Kolunu sallayarak gölgeli sokağı işaret etti. 'Peşinde olduğumuz adamı yakalayıp sokağa sürüklemeye kalktığımız anda, elli ahbabı bıçaklar ve kırık şişelerle üzerimize çullanacaktır.

Bıçaklar ve kırık şişeler mi? Farkında olmadan Kerim'e ve onun büyük kılıcının güvenliğine biraz daha yaklaştım. Elinde kırık bir şişeyle sırtan bir haydutun zihnindeki görüntüsüyle o kadar meşguldüm ki, olağanüstü zengin bir finansçının böyle bir yeri nereden bildiğini merak ettim.

"Öyle mi? Peki o zaman ne yapmalıyız, efendim?" Warren sordu.

"Bunun için bir şey yok. Bay Ambrose, dar ağzı hâlâ neredeyse görünmez halde, elini uzattı. "Bana ceketini ve şapkanı ver.

"Ne, efendim?

"O pis ceketini ve o iğrenç şapkanı. Onları bana ver. Oraya kılık değiştirerek gideceğim ve dostça bir sohbetle arkadaşımızdan ne koparabileceğime bakacağım.

Warren bu söz üzerine a f a l l a m ı ş t ı . "Sen mi? *Sen* de mi konuşabilir miyiz, efendim?"

"Evet! Bu arada sen de merkeze geri dön ve destek al. Dua et de avımız ayrılmaya karar vermeden önce zamanında dön!

"Ama efendim," diye kekeledi Warren, "yapamazsınız... Yani... siz iyi bir aileden gelen bir beyefendisiniz. Böyle bir yere girip oradaki pisliğin bir parçasıymış gibi davranamazsınız!

Bay Ambrose'un astına attığı bakış lavları dondurabilirdi. 'Pisliklerle başa çıkma konusunda çok deneyimim oldu. Şimdi *bana giysiler.*'

Siz daha "Tanrı Kraliçeyi korusun!" diyemeden Warren şapkasını ve ceketini çıkarmıştı. Onları Bay Ambrose'a uzattı, o da karşılığında dikkatle katlanmış ceketini verdi.

"Geri verdiğinde üzerinde tek bir leke bile görmek istemiyorum," diye buyurdu. 'Sadece on yaşında ve hala mükemmel durumda.

"Evet, elbette efendim.

Warren, bana göre kesinlikle nane kondisyonunda olmayan ceketini aldı ve yeni doğmuş bir bebek gibi tuttu. Bay Ambrose işçi ceketini silkti ve kasketini özenle kesilmiş siyah saçlarının üzerine yerleştirerek yüzünün derinliklerine doğru çekti. İşçi kıyafetlerinin onun üzerinde tuhaf ya da doğal görünmeyeceğini, herkesin bunu anlayabileceğini düşünmüştüm.

Hemen bu k i ŝ i n i n şehrin en zengin adamlarından biri olan Bay Rikkard Ambrose olduğunu anladı.

Daha fazla yanılmış olamazdım.

Ne oluyor be?

Ağzım açık kaldı ve bakakaldım. Açıkça baktım.

Kirli şapka ve ceket sanki ikinci bir deri gibi onu dönüŝtürmüŝtü. Birdenbire daha karanlık, daha kaba saba görünmeye başladı. Ona yan gözle bile baksanız sizi eşek sudan gelinceye kadar dövecek bir suçluya benziyordu. Sert ve kendi kurallarına göre yaşayan bir adam.

İtiraf etmeliyim ki, bu görünüm ona çok yakışıyordu.

Elinin bir hareketiyle Warren ve iki arkadaşı aceleyle sokağın aşağısına doğru gittiler. Bay Ambrose başını sallayarak arkalarından baktı.

"Onu nerede buldun Kerim?" diye sordu suratsızca. "Neyin içinde olduğuna dair hiçbir fikri yok.

Kerim omuz silkti. 'İyi referansları vardı, *Sahib*. Burası koloni değıl. Burası şehir. Silahlarını ve beyinlerini iyi kullanan insanları bulmak kolay değıl.

Bay Ambrose başıyla onayladı. "Siz ikiniz burada bekleyin," diye emretti. "Bunu tek başıma yapacağım.

"Ama Sahib-" diye söze başladı Kerim, ama Bay Ambrose'un bir bakışıyla sözünü kesti. Ben, kendi adıma, tartışmaktan daha iyisini biliyordum. Bay Ambrose hiç tereddüt etmeden *Plough and Anchor*'a doğru yürüdü ve Kerim'le beni geride bıraktı.

Kapı arkasından kapanıncaya ve Karim Warren'ın arkasından bakıp gözden kayboluncaya kadar bekledim. Sonra dev korumadan kaçtım ve Bay Ambrose'u bara kadar takip ettim.

Aslında tartışmaktan daha iyisini biliyordum. Sadece itaatsizlik etmek çok daha kolaydı.

~~**~*~*

İçeride gözlerimin loş ışığa alışması birkaç saniye sürdü. Ama burnumun pis kokuya alışması daha da uzun sürecekti. Öksürerek elimle ağzımı ve burnumu kapattım. Ter, ucuz içki ve tanımlamak istemediğim diğerkumanlar havada dünya ŝampiyonu bir boksörü bile nakavt edebilecek bir aroma oluşturmuştu.

Pis kokudan gözlerim sulanmaya başladı. Aceleyle gözyaşlarımı kırıştırdım. Burada boğazımın kesilmesini istemiyorsam gözlerimi açık tutmalıydım.

Çabucak etrafıma bakındım.

Birkaç kirli masa arka duvara yaslanmış, yarı açık bir kapının etrafında toplanmıştı. Kirli giysiler içindeki birkaç kirli denizci ve kirli fabrika işçisi, çok kirli, dekolte elbiseler giymiş birkaç kirli kadınla birlikte oturmuş, kirli kâğıtlar oynuyor ve zaman zaman solumdaki kirli bir piyanistin çaldığı daha da kirli şarkılara eşlik ediyorlardı. Sağımda, arkasında büyük, kirli içki fiçileri olan kirli, uzun bir bar ve büyüklüğü ve kirliliği fiçileriyle kolayca yarışabilecek bir barmen vardı. Kirli bir metal bardağı daha da kirli bir bezle parlatıyordu. Kirli barda birkaç kişi oturuyordu. Onlar da -sürpriz, sürpriz-kirliydi ve kirli tankardlara bakıyorlardı. Sadece içmek için kirli fincanları olmayan birkaç kişi kadınların olduğu yöne bakıyordu. Ama eminim en azından düşünceleri kirliydi.

Yani, genel olarak, kuruluş gerçekten bir bahar duşu kadar temiz değildi, eğer ne demek istediğimi anladıysanız.

Bay Rikkard Ambrose, bir bacağına yavaşça diğerinin üzerine atmış, bir dirseğini bara dayamış, elinde bir tankard, sanki bu kötülük yuvasının düzenli bir müşterisiymiş gibi barın köşesine yaslanmıştı. Ben onu izlerken, kadehi büyük bir yudumda boşalttı ve barın yüzeyini tokatladı.

'Evet, bu hiç de fena değil! Bir tane daha, iyi dostum!'

Gözlerimi kırıştırdım, afalladım. Az önce doğru mu duymuştum?

Bu Bay Ambrose'un sesiydi ve Bay Ambrose'un ağzından çıkmıştı, ama... Bay Ambrose hayatında hiç kimseye 'Benim iyi dostum' demezdi, hele hele 'benim' yerine bir 'ben' koyarak büyük bir dilbilgisi yanlışına imza atmazdı. Bu tür davranışlar toplumun alt tabakalarına, tüm Britanya İmparatorluğu'nun en zengin ikinci, hatta belki de en zengin adamı olmayan insanlara mahsustu!

Belki de rüya görüyorsunuzdur, Lilly. Belki de bu bir kabustur.

"Beni duymadın mı? Sözde Ambrose sarhoş bir oduncu gibi kükredi. "Bir içki daha!

Gerçekten çok garip bir kabus.

"Yaygara koparmayın," diye homurdandı fiçi göbekli barmen. "Geliyorum, geliyorum.

"Öyle olsa iyi olur! Bardaki Bay Ambrose'un sesine ve bakışlarına sahip kişi hırlayarak karşılık verdi. "Birkaç domuz kulağı için ölüyorum!

Düzeltilme: Tamamen çılgın bir rüya!

Ev sahibi Pseudo-Ambrose'a sırtını döndüğünde - yoksa o muydu? Öyle olmalıydı! - bir tankard doldurmak için, ona yanaştım.

"Domuz kulağı mı? Kulağına doğru tısladım. 'Domuz kulaklarından ne istiyorsun? Buraya dosya için geldiğimizi sanıyordum.

Sarsıldı.

"Sen! Bay Ambrose'un her zamanki soğuk, kültürlü sesi ağzının kenarından çıktı ve size söyleyeyim, bunu duymak beni hiç bu kadar rahatlatmamıştı! Yaşasın! Bu bir kabus değildi, ceset hırsızlığı dublörü de değildi! Bay Ambrose hâlâ hayattaydı ve tam karşımdaydı!

Ancak o beni gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmüyordu. Koyu, deniz rengi gözleri bana dikilmişti. "Burada ne yapıyorsun?

"Konuyu değiştirmeye çalışma! Domuz kulaklarından ne istiyorsun?"

Hırladı. "Domuz kulağı istemiyorum. Cockney argosunda "büyük bira" anlamına geliyor. Yerlilere uyum sağlamaya çalışırken bir içki siparişi ediyordum. Şimdi söyleyin bana, burada ne işiniz var Bay Linton?"

Kendimi tam boyuma getirdim - ne yazık ki bu boy onunkine yakın bile değildi. "Sizinle geliyorum, efendim.

"Sana özellikle dışarıda kalmanı emretmişim!

Evet, efendim. Ben de bu yüzden geldim. Uysal ve itaatkar olmayı çok zor buluyorum.

Sol kaşının bir teli seğirerek kalkma isteğini belli etti. "Gerçekten mi? Fark etmemiştim.

Bana soğukkanlılıkla baktı.

"Bu konuda sizinle tartışmanın bir faydası olmayacağını hissediyorum.

"Haklısın.

"Ve tabii ki seninle tartışamayacağımı biliyorsun, gerçekten, çünkü bu dikkatleri üzerimize çeker.

"Kısa ve öz bir şekilde ifade ettiniz, efendim.

"Çok sinsi birisiniz, Bay Linton.

Başımı nazikçe eğdim ve sırtıttığımı gizlemek için elimden geleni yaptım. "Teşekkür ederim, efendim. Peki kalabilir miyim?"

"Anlaştık. Sen kalabilirsin. Biraz daha yaklaştı. Şimdi onu duymak için kendimi zorlamam gerekiyordu. 'Ama hayatınıza değer veriyorsanız, göze çarpmayacak şekilde davranın. Bakalım adamımızı masalarda bulabilecek miyim? Başıyla, müşterilerin şu anda bir sürü bira, erkek, kadın ve son ikisinin kombinasyonlarını içeren bir şarkı söylediği kirli masaları işaret etti

unsurlar. 'Barda kalın ve müşterilerin arasına karışın. Onlar gibi konuşun, onların yaptıklarını yapın ve onları dinleyin.

O anda, ev sahibi elinde bir tankard birayla döndü. Bay Ambrose onu kaptı ve ben cevap veremedim gitti.

Bu yüzden bara döndüm ve müşterilere şüpheyile baktım. Taksi şoförleri, denizciler, fabrika işçileri ve mesleğini öğrenmek istemediğim bazı karanlık kişiler gibi rengarenk bir tayfaydılar. Hepsi uzaktan olduğundan daha da dağınık ve tehlikeli görünüyordu. Hepsinin toplamından bile daha itibarsız görünen tek kişi barmendi. Bana şüpheyile bakıyordu, ki bu beni gerçekten şaşırtmadı. Onun gözünde, şalvarlı, orta sınıf pantolonlu, ufak tefek, sakalsız bir genç olmalıydım. Her zamanki müşterisi değildim.

Konuştukları gibi konuşun, yaptıklarını yapın...

Şu anda bardaki diğerleri kambur durmak dışında pek bir şey yapmıyordu. Onların genel sessiz somurtkanlıklarını taklit etmeye çalışsam mı diye düşünüyordum ki, aniden müşterilerden biri elindeki bardağı uzattı ve barmen şüpheli bakışlarını benden çevirerek bardağı parıldayan kehribar rengi bir sıvıyla doldurmaya başladı. Doldurur doldurmaz adam devasa bir yudumda içti.

Onların yaptığını yap.

İlham geldi.

"Ey, ev sahibi! Yumruğumla bara vurdum. 'Kocaman domuz kulakları istiyorum! Elinizdeki en şişman, en pembe domuz kulaklarını! Hem de bir sürü!

Napolyon ve Tüm Küçük Domuzcuklar

Bir el omzuma dokundu. Biraz zorlukla arkamı döndüğümde Bay Ambrose'un karşımda durduğunu gördüm, yüzü her zamanki gibi soğuk ve ifadesizdi.

"Sanırım adamımızı buldum," diye tısladı ve göze çarpmayan bir el hareketi yaptı. 'Adı Thomas Gurney, aylık kazancını artırmak için zaman zaman pek de yasal olmayan işler yapmaktan hoşlanan bir fabrika işçisi. Şuradaki masada oturmuş kumar oynuyor. Sanırım...'

Birdenbire durdu. Sesi alçalıp koyulaşarak sordu: "Neden sırtıyorsunuz Bay Linton?"

"Çünkü domuz kulakları harikadır," dedim, sırtışım genişleyerek. 'Gerçekten de öyleler. Bir dahaki sefere bir çiftçi gördüğümde onu tebrik etmeyi unutmamalıyım. Sırf içmek için böyle harika domuz kulakları elde etmek için onca domuz yetiştirmeye, onları şişmanlatmaya falan gerçekten değer.

Kaşlarımı çattım.

'Anlayamadığım tek şey, bir fincanda nasıl sıvı hale geldikleri. Birinin bana anlattığına yemin edebilirim ama hatırlayamıyorum...'

"Bay Linton?"

Evet, efendim? Buradayım, efendim! Her emrinize itaat etmeye hazırım, efendim!' 'Sesinizi alçaltın, Bay Linton! Ve biz buradayken bana "Efendim" demeyin.

burada gizli.'

'Evet, efendim! Elbette efendim!'

"Bay Linton, bir sorum var.

"Ateş et!

Granit yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta olana kadar öne eğildi.

"Sarhoş musun?"

Göz kırptım. Bu kelime şu anki zihinsel kapasitemin başa çıkamayacağı kadar çok heceye sahipti.

"Intoxiwhatsy?"

"Sarhoş. Sarhoş. Kirpiklenmiş. Ezilmiş. Tiddly. Ayyaş. Başka bir deyişle, Bay Linton: *Sarhoş* musunuz?"

Alnımdaki çatık kaşlar yavaşça derinleşti.

Bilmiyorum. Daha önce hiç sarhoş olmamıştım. Nasıl... Nasıl anlıyorsunuz efendim?"

"Doğru konuşamamak genellikle sarhoşluğun güvenilir bir göstergesi olarak kabul edilir. Hayal görmüş olabilirim ama cevabı biraz alaycı geldi. "Ve sana bana efendim dememeni söylemişim!"

Bir an için ona uymayı düşündüm. Ama ona Efendim demem için beni o kadar uzun süre sıkıştırmıştı ki, aslında benden talep ettiği şeyi yaparak ondan öç almak için çok iyi bir fırsattı.

Sırıtişım geri döndü.

"Üstüm olarak size saygı borçluyum, efendim. Bunu unutacak kadar asla saygısızlık edemem efendim.

Gözleri sonsuz derecede kısıldı. "Ya da en azından sarhoşken olamıyorsun, görünüşe göre.

'Evet, efendim! Kesinlikle, efendim!'

Bana bu akşamki en soğuk bakışını attı. Ama sonra birden gözleri yukarı kaydı, omzumun üzerinden bakmaya başladı. Başımı çevirerek bakışlarını takip ettim ve pis ev sahibinin şüpheli küçük gözlerle bizi izlediğini gördüm.

Bay Ambrose kısık bir sesle, "Buraya gel," diye emretti ve cevap beklemeden beni kolumdan tutup sessiz bir köşeye sürükledi.

"Buna inanamıyorum! Sesinde gerçekten de inançsızlık vardı, bıkkınlık, şaşkınlık ve... muhtemelen fark edemeyeceğim kadar sarhoş olduğum başka pek çok şeyle karışmıştı. "Buna inanamıyorum. *İçki içiyordun*. Hem de sadece herhangi bir içki değil, *alkol içeren bir içki*!"

"Bunda bu kadar garip olan ne? Mırıldandım. "İnsanlar bunu her gün yapıyor. '*Erkekler* bunu her gün yapıyor! Ama sen... sen...'"

"Evet? Ona gülümsedim. Gülümsemek istiyordum. Mutlu bir dünya olduğunu hissettim. "Ben neyim?"

"Bir kız!"

"Gerçekten mi? Hay Allah. Fark etmemiştim.' Derin bir nefes aldı.

"Erkekler yemekten sonra alkollü içki içmek için toplandıklarında, Bay Linton," diye belirtti çok gergin ve kontrollü bir sesle, "uygar toplumlarda kadınların odayı terk etmesi adettendir, çünkü kadınların alkole ilgisi yoktur ve içmekle de işleri yoktur. Bu onların doğasında yoktur.

"Çok ilginç, eminim. Sırıtişım daha da büyüdü. Hecelerimde tökezlemeden konuşmak biraz daha kolaylaşıyordu. 'Ama sık sık belirtme nezaketini gösterdiğiniz gibi, sizin yanınızda çalışırken ben *Bay Victor Linton* olduğuma göre, o zavallı, alkol yoksunu kadınların benimle ne ilgisi var?

"Tanrı aşkına neden içtin?" "İçmemi sen emrettin.

"Ben asla...

"Herkes gibi davranmamı söylediniz. Herkes içiyordu. *Sen de içiyordun*. Kaburgalarına şakacı bir şekilde vurdum, normalde on metrelik bir sopayla bile yapmayacağımı bildiğim bir şeydi bu. "Hatırlamıyor musun? *Bir tane daha, benim iyi dostum, hm?*"

Bay Ambrose'un bana bakışından, kaburgalarına şakacı bir şekilde vurulmasından pek hoşlanmadığı anlaşılıyordu. Görünüşe göre ses taklitlerinden de hoşlanmıyordu.

"Sen," dedi bana Sahra'yı dondurabilecek bir ses tonuyla, "cinsiyetinin yüz karasısın.

"Hangisi olabilir?

Sahra'yı dondurduktan sonra gözleri Kalahari'ye doğru gitti.

'Bu daha sonra konuşacağımız bir konu. Şu anda Bay Linton, gitmeye karar vermeden önce aramaya geldiğimiz adamla görüşmem gerekiyor.

"Nasıl yardımcı olabilirim efendim?

"Şuradaki odaya girebilirsin," dedi, barın arka odasına açılan kapıyı göstererek, "sessizce bir köşede otur ve ben seni almaya gelene kadar bir damla alkole bile dokunma. Anlaşıldı mı?

"Evet, efendim... Anlıyorum. Lanet olsun! Yine heceleri karıştırıyordum. "Ama bu dosyayı bulmanıza nasıl yardımcı olacak?

"Seni yolumdan çekerek. Şimdi git!"

Bununla birlikte, döndü ve masalara doğru yürüdü.

Arkasından kaşlarımı çattım. Bu hiç hoş değildi. Ve insanların bana karşı nazik olmamasından hoşlanmıyordum, özellikle de onun! Hâlâ kaşlarımı çatarak gösterdiği kapıya doğru ilerledim. Kapıdan geçmek birkaç dakikamı aldı, çünkü gözlerimin önünde dans edip duran üç kapıdan hangisinin istediğim kapı olduğunu belirlemek oldukça zordu, ama sonunda başardım. Arka odada daha fazla masa vardı ve bir hizmetçi etrafta koşuşturarak siparişleri alıyordu.

Buradaki erkeklerin çoğu, dışarıdakilerden çok daha küçük bardaklardan ya da fincanlardan içiyordu. Başka bir adamın oturmakta olduğu masalardan birine çöktüm ve hizmetçiyi kendime doğru çektim.

"Onun aldığından ben de alacağım," diye emredeceğim. 'Ve içinde eşek toynağı, boğa boynuzu ya da başka hayvan parçaları olmasa iyi olur!

Hizmetçi şaşkınlıkla bana göz kırptı. "Pardon, efendim?" "Boş ver! Sadece bana bir içki getir!

"Emredersiniz efendim.

Onun telaşla uzaklaşmasını izledim ve alaycı bir şekilde homurdandım.

Lanet olsun Bay Ambrose!

Daha fazla içme ayağım! Ona göstereceğim!

"Buyurun, efendim.

Ah, kupam gelmişti. Küçük şeyi aldım, kokladım ve öksürük krizine girdim. George adına, çok keskin kokuyordu! Ama zaten sipariş etmişim, o yüzden içebilirdim. Her neyse, çok da zarar verecek bir şey değildi. Ne de olsa kupalar burada çok daha küçüktü...

~~**~*~*

İtiraf etmeliyim ki, bir süre sonra küçük fincanlarda gelen şeylerden oldukça hoşlanmaya başladım. Kuşkusuz başlangıçta boğazınızı yakıyor ve gözlerinizi sulandırıyordu ama uzun vadede çok ilginç etkileri oluyordu. Örneğin, kısa bir süre önce bacadan bir grup neşeli küçük sarı domuz çıkmış ve arka duvarda dans etmeye başlamıştı. Gözlerimi yeni bir dünyaya açan bu muhteşem sıvı sayesinde oldukça mükemmel bir performans sergiliyorlardı.

Yumruğumla masaya vurdum.

'Bir t a n e daha! Bir inek kulağı daha... yoksa domuz kuyruğu muydu...

Lanet olsun!

Bundan bir fincan daha!"

Hizmetçi aceleyle masama geldi ve endişeli bir ifadeyle önüme bir fincan daha koydu. Benden korkuyor muydu? Belki de kullandığım bu mucizevi madde sesimi sert ve erkeksi yapıyordu ve bu da beni daha korkutucu yapıyordu. Sırıttım. Bu fikir hoşuma gitmişti.

Hızla metal bardağı kavradım ve içindekileri yuttum. Evet, bu içkiyi gerçekten sevmeye başlayabilirdim. İnsanda hoş bir sersemlik hissi uyandırıyordu.

Hey, küçük dostum! Bir gecede bütün Thames Nehri'ni içmeyi mi planlıyorsun? Geri kalanımıza da bir şeyler bırak.'

Biri güldü. Boş fincanımdan başımı kaldırdım ve sözlerin masada oturan diğer adamdan geldiğini gördüm. Bir şey söylememişti.

Ama Şimdi bana sırtıyordu.

Sorusunu birkaç dakika ciddi bir Őekilde dűŐündűm.

"Hayır," diye karar verdim sonunda. 'Thames Nehri'ni içmek istemiyorum. İçinde çok fazla pislik yüzűyor.

Bu, ondan ve etraftaki diğerk birkaç kiűiden bir kahkaha daha aldı Biz.

"Kahretsin," dedi masa arkadaűım, fincanını bana doğru kaldırarak, "Ben Etkilendim. Yalayıcını iyi eskitmiűsin.

"Dűűünmek mi? Bu, kadınların, yani küçük insanların sizin gibi büyük bir adam kadar içemeyeceğiki anlamına mı geliyor?

Sırtttı, birkaç eksik diűi yaűlı yüzűne gösteriűli bir görünűm veriyordu.

"Hayır. Eğerk denerlerse genellikle masanın altında bilinçlerini kaybederler.

"Henűz bunun için yeterince sarhoű değilim! "Hadi

buna içelim. Fincanını kaldırdı. "Fondip!

"Hayır," dedim ona, fincanımı kaldırdım ama başımı salladım. 'Kıç aűağki. Tamamen içine girene kadar kıcıımı bu sandalyeden kaldırmayacağım... içine girene kadar... ne demek istediğiki anladınız.

"Hayır, dürűst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok, delikanlı. "Önemli değil.

Orada oturduk ve birkaç dakika boyunca dostça bir sessizlik içinde içtik. Bunu yaparken karűımdakini inceledim. Altmıű yaşlarında ya da daha yaűlı bir adamdı, kel kafasını örten bir denizci Őapkası ve eski, solmuű bir ceketle sarılmıű sırm gibi bir vücudu vardı. Ondan hoűlanmıűtım. Yine de pek iyi bir ruh hali içinde görünműyordu. Kederli bir Őekilde fincanına bakıyordu ve ne zaman o büyüleyici diűsiz sırtıűını göstere, yüzűnde bir melankoli belirliyordu.

"Dűnya artık eskisi gibi değil delikanlı," dedi hűzűnle gülűmseyerek ve fincanını tekrar kaldırarak.

"Bu konuda anlaűabiliriz," dedim ve bardakları tokuűturup içtik. Ne de olsa Doğuk Yakası'ndaki itibarsız bir barın arka odasında oturmuű, iyice ve zil zurna sarhoű oluyordum. Birkaç ay önce biri bana bunu yapacağiki söyleseydi, bir doktora görünmelerini önerirdim.

"Dűrűstlűk yok, biliyorsun," diye ekledi kederle. "Hiçbir yerde. "Çok doğru.

Bardakları tekrar tokuűturduk. İçtik.

Ona bu konuşmayı kılık değiştirmiş bir kızla yaptığını söylersem ne olacağını merak ettim. Belki de sahtekârlığıma kızardı? Yine de gözlerindeki camsı bakışla ilgili bir şey, belki de iyi bir şakaya güleceğini ya da belki de ne söylediğimi anlamayacağını düşündürdü.

"İçimde gerçekten sarhoş olma isteği uyandırıyor," dedi huysuz yaşlı denizci. Başımı salladım.

Bardakları tokuşturduk. İçtik.

"Peki... neden sarhoş olmak istiyorsun? diye sordu. Kaşlarımı çattım.

"Çünkü hor gördüğüm biri yapmamamı söyledi.

Güldü. "Öyle mi? Onu küçümsemiyorsun, küçük dostum!"

'Sen nereden bileceksin ki? Kimden bahsettiğimi bile bilmiyorsun!

'Çünkü onu hor görseydiniz, size ne yapmanızı söylediği umurunuzda olmazdı. Onu bir bok çukuru olduğu için görmezden gelirdiniz. Ona saygı duyuyorsun. Onun da sana saygı duymasını istiyorsun. Bu yüzden sana söylediklerini yapmıyorsun. Böylece ona omuzlarının üzerinde kendi başın olduğunu gösterebilirsin!

"Nesin sen? Doktor musun, çingene falcısı mısın, nesin?"

Denizcinin omuzları çöktü. "Hayır, delikanlı, sadece dünyayı çok fazla görmüş yaşlı bir adam.

"Peki ya sen? Konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde sordum. "Neden sarhoş oluyorsun?"

Omuzları daha da çöktü. "Sana söylemiştim. Sahtekârlık.

'Evet, ama ne tür bir sahtekârlık? Kandırıldınız mı?' 'Evet, kandırıldım, delikanlı. Bir adam ne kadar kandırılabilirse o kadar kandırıldım. Derin bir iç geçirdi.

"Demek gerçekten benim hüznü hikayemi dinlemek istiyorsun, delikanlı, öyle mi? Seni uyarıyorum, şimdiye kadar duyduğun en hüznü hikaye.

'Dediğim gibi,' oturduğum sandalyeyi işaret ederek, 'Fondip. Bir süre hiçbir yere gitmeyeceğim. Biz sarhoş olurken sen de içini dökebilirsin.

"Sen iyi bir delikanlısın.

Yaşlı denizci tekrar iç çekti. "Ah, şey... Bir ortağım var, biliyor musun? Londra'ya geldiğimden beri ona hayranım. Zor zamanlar geçirdiğimizde.

birlikte iş yapmak, biliyor musun? Dünya eskisi gibi değil. Hayatta kalmak bazen zor olabiliyor.

Bahsettiği 'işlerin' pek de yasal olmadığı hissine kapıldım. Ama bu gece özellikle yargılayıcı hissetmiyordum. Bir erkeğe göre iyi bir yaşlı adama benziyordu ve ayrıca sarı domuzcuklar odanın arka tarafında hala çok keyifli bir performans sergiliyorlardı - kötü bir ruh halinde olamazdım...

Yaşlı adam hüznle devam etti: "Bu adamla çok iyi arkadaşlık. 'Her şeyi birlikte yapar, her şeyi birlikte paylaşırdık. Birimiz iş bulduğunda diğeri de bulur, parayı bölüşürdük. Ama sonra, geçen gece buraya geldi, zil zurna sarhoştı ve kağıt oynamaya başladı, bilirsin. Ve parası olmadığı halde süslü püslü şeyler giymeye başladı. Ben de gidip ona paranın nereden geldiğini sordum, o da bana masalarda şansının yaver gittiğini söyledi. Ama görüyorsun, doğruyu söylemediğini biliyorum. İyi bir iş bulduğunu ve paylaşmak istemediğini biliyorum. Bu yüzden onu takip ettim ve ne gördüm? Sosyetik bir morukla buluşmaya gidiyor. Ona bir şey veriyor ve karşılığında bir çanta dolusu para alıyor, küçük çakal!"

Fincanından büyük bir yudum daha aldı ve kocaman bir iç çekti. 'Dünya gerçekten e s k i s i gibi değil. Asla sahip olamazdım Bunu ondan beklerdim. Yaşlı Tom Gurney'den değil.

Felsefi bir şekilde başımı salladım. Sadece birkaç saniye sonra isim şaşkın beynime kaydedildi.

Yanan içkiden aldığım bir sonraki lokmada boğuldum.

"Adı ne demiştiniz? Nefes nefese kaldım, öksürüyordum.

Tom. Thomas Gurney, küçük sansar. Annesi öldüğünden beri ona bakan bana bunu yaptığına inanamıyorum. Evet, dünya artık eskisi gibi değil...'

'Evet, evet, eminim öyle değildir... um... değildir. Söyleyin bana... ortağınızın bu "sosyetik morukla" tanıştığı ev tam olarak neredeydi?

~~**~*~*

Arkadaşım yaşlı denizciyle güzel, uzun bir sohbet ettikten sonra oturup yanan içkinin yarattığı inanılmaz görüntüleri izledim. Odanın arka tarafında dans eden domuzcuklar bir Rus balesinin yaklaşık yarısını sergilemişlerdi ki ana odadan tanıdık bir kutup sesi duydum.

Bay Linton? Bay Linton!'

"Ah. İçimi çektim ve içki arkadaşına başımı salladım. "Görev çağırıyor. Bana sırtıttı.

"Ona fazla yüklenme, delikanlı.

'I?' Öfkeli bir şekilde talep ettim. 'Ona sert mi davranıyorsun? O benim üstüm, tam tersi değil.

"Aynen öyle.

Başımı sallayarak kapıya doğru sendeledim. Yaşlı adam yeterince nazikti ama tuhaftı.

Ana odada Bay Ambrose beni bekliyordu, hoşnutsuzluğu yüzünün kıpırdamayan her çizgisinde belirgindi.

'Buradan gidiyoruz,' dedi. 'Şu Gurney denen adamın dudakları kapalı! Ondan tek bir kelime bile alamıyorum. Bu tam bir zaman kaybıydı. Başka bir şey denememiz gerekecek.

Bir kaşımı kaldırdım. Ya da belki ikisini birden. Şu anda yüz kaslarımın kontrolünü sağlamak oldukça zordu.

"Gerçekten mi?

"Evet, tabii ki!

"Hiçbir şey bulamadın, değil mi?"

"Hayır.

"En ufak, en küçük bir bilgi kırıntısı bile mi?

"Kendimi tekrarlamak gibi bir alışkanlığım yok, Bay Linton. Hayır, hiçbir şey bulamadım.

Şimdi gidelim.'

'Tut-tut...' Ona sııttım. Ya da belki biraz ağzımın suyu aktı. Ne fark ederdi ki? Bu harikaydı! Küçük sarı domuzcuklar sadece benim zaferim için pirouette yapıyorlardı. "O kadar hızlı değil, efendim. Sanırım sizin için ilginç haberlerim var...'

~~**~*~*

'...sarhoş yaşlı bir adam vardı, bilirsiniz, gerçekten sarhoştı, gerçekten, gerçekten konuşmasından anlayabilirdiniz...'

Bay Ambrose her zamanki yüz ifadesiyle -ya da ifadesizliğiyle- anlattıklarımı dinledi. Aslında *her iki* Bay Ambrose da öyle yaptı. Şu anda ondan iki tane varmış gibi görünüyordu. Bazen üç kişi bile oluyorlardı ama çoğu zaman sadece iki kişi oluyorlardı. Hafifçe sallanıyorlardı ve odak noktasına girip çıkıyorlardı.

'...ve onu tamamen kandırdım! Aynen böyle! Ve gevelemeye başladı... gevelemeye... ve... yine ne hakkında konuşuyordum? Barmen mi? Başka bir domuz burnu turu... hayır... gözler...? Canı cehenneme! Ben de onu konuşturdum ve...'

Önümdeki bulanık, taş gibi görünen Ambrose tekrar ikiye dönüştü, ikisi de pek memnun görünmüyordu. Normal şartlar altında dehşete düşebilirdim - yani, bütün gün peşimde dolaşıp beni delirtmeye çalışan *iki* Bay Ambros mu? Lütfen! Her kızın bir sınırı vardır! Ama şu anda içimde sıcacık, pırıl pırıl, devasa, muazzam, sallantılı, harika bir his vardı ve aynı anda uğraşmam gereken iki Bay Ambros düşüncesi bile beni korkutamazdı.

Neden olsun ki? Ben güçlü bir kadındım! Güçlü, zeki ve her şeye gücü yeten! Ha! Tüm erkekler önümde diz çöksün! Şu anda hepsini böcek gibi ezebileceğimi ve dünyayı fethedebileceğimi biliyordum - biraz bulanık görünse bile.

'...ve onu orada takip ettiğini söyledi,' diye anlatımı bitirdim, 've onu orada gördü, çünkü oraya gitti ve onu takip etti. O da bana söyledi ve artık biliyoruz. Çok güzel değil mi, sümüklü böcek? Yani... Efendim? Bilmek istediğimiz şeyi biliyoruz. Gerçi tam olarak neden bilmek istediğimizi hatırlayamıyorum. Hay aksi! Eminim dünyayı fethettiğimde aklıma gelecektir. Sence İspanya'dan mı başlamalıyım, yoksa Fransa'dan mı?

Yüz ifadesi değişmedi. Her nasılsa, yine de aniden iki kat daha fazla soğuk onaylamazlık yaymayı başarmıştı. "Bay Linton?

"Evet!

"Konuştuğunuz bu adamın gerçekte nereye gittiğini söylemeyi ihmal ettiniz.

Gerçekten mi? Ne kadar tuhaf. Um... şey...'

'Evet?'

Bu muammanın cevabını bulmak için sisli zihnimi karıştırmaya çalıştım. Kolay olmadı. Sonunda cevap sislerin arasından çıktı.

"Duck Road! diye haykırdım. "97 numaralı Duck Road'a gitti!" "Bay Linton, Londra'da 'Duck Road' diye bir yer yok.

Elbette var! Ama yerli bir ördek değildi. Bir tür yabancı küçük yaratık... Doğu'dan sanırım. Parmaklarımı şıklattım ya da en azından denedim. Her nasılsa yirmi yedi parmağım birbirine dolandı. "East India Duck Yolu! East India Duck yolundaki büyük bir eve gitti! 97 numara!"

Bay Ambrose bana uzun uzun baktı. O anki dünyayı fethetme ruh halimde bile bu bakışı hissettim.

'Bay Linton... Doğu Hindistan *Rıhtımı*'ndan bahsediyor olmanız mümkün mü?

Yol, *Duck* değil?"

Fransa'yı fethetme ve tüm erkekleri hamamböceği gibi ezme planlarımı bir an için bir kenara bıraktım ve bunu düşündüm. 'Mümkün,' diye kabul ettim.

"Tabii ki! Bay Ambrose'un gözleri parladı ve yarı kendi kendine konuşarak yanımdan geçip gitti. 'Doğu Hindistan Rıhtım Yolu! Doğu Hindistan Şirketi!'

"Yine de "Duck" olduğunu düşünüyorum," dedim ona. Bana hiç aldırış etmedi.

'Evet, Doğu Hindistan Şirketi... ve Dalgliesh ana hissedar. Bulmacanın bir parçası daha.'

Gözlerimi kırıştırarak ona baktım. "Bunları hep yanlış yapıyorum. Her zaman böğürtlenli parçayı arka plandaki köpeğin burnu olarak kullanmaya çalışıyorum. Şimdi de dünyayı fethetmeme yardım edecek misiniz efendim?"

Bakışları tekrar bana döndü.

"Bay Linton?"

'Evet! Tam burada, efendim!'

"Size yine bir sorum var. "Vur!"

Ama lütfen bana değil.'

"Bay Linton, daha fazla alkol mü tükettiniz?"

'Kesinlikle hayır, efendim! Ben görevdeyken asla içki içmem...' Bir geçirme sesi duydum ve hemen elimle ağzımı kapattım. "Zaten romanlardaki askerler de içki içtiklerinde hep böyle derler.

"Daha da fazla içtin!"

"Bunu nereden biliyorsun? diye sordum. "Sana hayır dedim, her iyi asker gibi!"

Sorumu duymazdan gelerek tehditkâr bir adımla yaklaştı. 'Neden daha fazla alkol tükettin? Sana içmemen için kesin emir vermiştim!

Başımı salladım. Bunu hatırladım.

'Evet! Ama sonra hatırladım ki, emirlerine itaatsizlik etmeyi çok seviyorum'. Sırıttım. 'Sanırım ben bir asker değilim, değil mi? Emirlerle uyma konusunda pek iyi değilim.

"Hayır, değilsin.

'Patlat! Yine de dünyayı fethedeceğim. Bana yardım etmek ister misin?'"

"Hayır." Nedense sesi kısıktı ve bana yardım etmeye hiç de hevesli değildi büyük dünya hakimiyeti projemle. Garip... Çok garip...

'Şu anda yapmak istediğim şey, Bay Linton, 97 numaralı East India Dock Road'a gitmek ve orayı tuğla tuğla yıkmak. Ama içinde bulunduğunuz durumu göz önüne alırsak, bunun beklemesi gerekecek. Hadi bakalım.'

Sert bir el dirseğimi kavradı ve beni çıkışa, şüpheli hancıdan ve duvardaki dans eden sarı domuzcuklardan uzağa doğru götürmeye başladı. Onlara el salladım ve ıslıl ıslıl gülümsedim.

"İyi geceler! Omzumun üzerinden seslendim. 'Performansınız için hepinize çok teşekkür ederim! Büyüleyiciydiniz... büyüleyiciydiniz.

"Dilini tutacak mısın! Bay Ambrose tısladı. Başımı salladım.

'Hayır, hiç sanmıyorum. Çok ıslak, parmaklarımı ıslatmak istemiyorum.

Artık bardan çıkmıştık ve caddede yürüyorduk. Yine de ilerlememiz oldukça yavaştı. Nedense dünya sallanmaya devam ediyordu ve iki Bay Ambros bir kollarını bana dolayarak yürümekte ısrar ediyorlardı. İkisinin de aynı kolu kullanmayı nasıl başardıkları şaşırtıcıydı.

"Görüyorsunuz," dedim, iki yanımızda sallanan evleri işaret ederek, "işte bu yüzden dünyayı fethetmek istiyorum. Eğer dünyaya ne yapması gerektiğini söyleyebilseydim, eminim böyle hareket etmek yerine yerinde otururdu.

"Elbette, Bay Linton. Gelin.'

'Ayrıca, cinsiyet eşitliği diye bir şey var. Dünyayı fethettiğimde bunu düzeltebilir, tüm şovenistleri hükümetten atabilir, yoldan geçen kız öğrencilerin ayakkabı bağcıklarını bağlamalarını ve umumi tuvaletleri temizlemelerini sağlayabilirim.

"Çok doğru bir politika, Bay Linton. Şimdi biraz daha hızlı yürüyebilirseniz...'

Çok duygulandım. Bay Ambrose'un benimle aynı fikirde olacağını hiç düşünmezdim. Keşke ikisinden hangisi olduğunu bilseydim. Belki de en azından biri dünyayı fethetmeme yardım ederdi ve dünyayı birlikte yönetebilirdik - tabii ki sadece danışman sıfatıyla hareket edecek olsa da. Güç, ait olduğu yerde, kadınlarda kalmalıydı.

"Benimle aynı fikirde olmana çok sevindim," dedim ona sokularak. Yanımda sertleştiğini ve o ana kadar saat gibi düzenli olan adımlarının düzensizleştiğini hissedebiliyordum. 'Yani... normalde dünyanın en soğuk, duygusuz, zalim, dogmatik bir şekilde otoriter piçi gibi davranıyorsun, ama bazen... bazen, şimdi olduğu gibi, aklıma çılgınca bir fikir geliyor ve senin aslında oldukça iyi biri olabileceğini düşünmeye başlıyorum. Bilirsin, eğer istersen.'

"Bunu duyduğuma sevindim, Bay Linton.

Dünya yeniden sallandı ve kolumu ona daha sıkı doladım. "Evet," diye mırıldandım. 'Oldukça güzel. Sen de iyi hissediyorsun.

Bay Ambrose bir adımı kaçırdı ve tökezledi. Sallanan dünya onun da dengesini bozmaya başlamış olmalıydı.

"Gerçekten mi?

O da mı sarhoş olmuştu? Bir an için sanki kekelemiş gibi geldi.

"İyi hissediyorsun, iyi görünüyorsun... daha fazla beynin olduğunu düşünebilirsin. *"Daha fazla beyin mi?"*

"Evet! Ona ne kadar büyük bir sık kafalı olduğunu açıklama fırsatını bulduğum için sevinçle başımı salladım. "Mesela şu Bayan Hamilton'la olan meseleyi kastediyorum. Yani, nasıl bu kadar aptal olabilirsin? Eğer gerçekten birini seçmek zorundaysan, neden böyle birini, bu kadar sığ, efemine ve... sıkıcı birini seçtin?

Omuzlarımı tutan parmaklarım seğirdi.

"Kadın arkadaşlar konusundaki kötü zevkim hakkındaki görüşlerinizi açıklamaktan çekinmeyin, Bay Linton," dedi. Hayal mi görüyordum, yoksa sesi biraz tuhaf mı çıkıyordu? "Benim yüzümden lafı dolandırmayın.

"Merak etme," dedim ona, korkularını dindirmekten memnun bir şekilde. "Yapmayacaktım. Yani... En azından zeki birini bulamaz mıydın? Hayır, hayır. Bulabildiğin ilk güzel yüzle ortaya çıkmak zorundaydın. Çok sığsın. Beni kızdırdın.'

'Kızgın mısınız, Bay Linton? Neden?'

Şaşkın beynimin bir yerlerinde saklı, buna bir cevabım olabilirdi. Ama artık genel temama geri dönme zamanının geldiğini düşündüm.

'İşte bu yüzden dünyayı fethedeceğim,' diye sözümü bitirdim. 'Böyle korkunç şeylerin bir daha yaşanmasını önlemek için!

'Genç bir bayanla baloya gitmem mi? Bu yüzden mi dünyayı fethetmeye niyetlisiniz?'

'Evet! Ve tabii ki kadınlık üzerindeki baskıyı ve ortalama bir İngiliz kızının domuz kulaklarında katı çikolata ve biranın üzücü eksikliğini sona erdirmek için. Bunların hepsi, düzeltmek benim görevim olan büyük adaletsizliklerdir!

"Hiç şüphe yok. Şimdi, birkaç adım daha atabilirsen... İşte araba orada,' dedi. Ve gerçekten de beni bulanık, belli belirsiz bir koça benzeyen bir şekle doğru yönlendiriyordu. 'Yakında Karim'le birlikte olacağız ve ona dünyayı nasıl fethetmek istediğini anlatabilirsin.

"Sence yardım eder mi?"

"Edeceğinden eminim.

'Napolyon ve Büyük İskender yapacak, biliyorsun. Sanırım onları barın içinde dans eden domuzcuklarla birlikte gördüm.

"Tabii ki yaptın. Sana yardım edecekler, seni şezlonga bindirmeme yardım edecekler ve dünyayı ele geçirme planları yapabileceğimiz bir yere doğru yola çıkacağız.

"Harika!

Evet, Bay Linton. Gerçekten de çok güzel.'

Artık şezlonga giden yolu yarılanmıştık. Gözlerim artık barın dışındaki karanlığa alışmıştı ve Kerim'in bulanık figürünün bize doğru ilerlediğini görebiliyordum.

"Başarılı oldunuz mu, *Sahib*?

Bay Ambrose'un şakağındaki bir kas seğirdi. "Hayır, *değildim*. Bana bir bakış fırlattı. "Ama yine de bir sonraki adımda nereye gitmemiz gerektiğini biliyoruz.

'Bağışlayın beni *Sahibim*, anlamıyorum...'

'Ve şu anda açıklama yapacak havada değilim! Biz gidiyoruz.'

'Elbette, *Sahib*. Emrettiğiniz gibi.'

Eğer dünyayı fethedeceksem, bu komuta edici sesi öğrenmem gerektiğini düşündüm. Belki Bay Ambrose bana öğretebilirdi.

Karim tam şezlonga doğru dönmeye hazırlanıyordu ki aniden gerildi ve elini kaldırdı. Bay Ambrose dondu kaldı ve ben de ona doğru tökezleyerek ceketinin yakasını ağzıma aldım.

'Mpf! Wtf ftif?'

"Sessizlik! Karim tısladı. "Yemin edebilirim ki...

Birdenbire etrafımızdaki karanlığın içinden yarım daire şeklinde adamlar belirince sözünü kesti. Karanlıkta keskin bir metal parıltısı vardı.

"Bakın burada ne varmış," dedi gölgelerin arasından gelen alaycı bir ses. "Biz de sizi arıyorduk, beyler.

Savaşçı Ruh

Adamlardan biri öne çıktı. Ya da belki iki veya üç. Benim için her şey biraz bulanıktı. Ama el(ler)inde parlayan keskin bir şey vardı, o kadarını görebiliyordum. Bu görüntü içime soğuk bir ürperti gönderdi ve şimdilik beni dünyaya geri getirdi. İlk kez, bu adamların küçük sarı domuzcukların dans rutinlerine katılmak için burada olmayabileceklerini fark ettim. Ama başka ne için burada olabilirlerdi ki?

Bıçaklı adam, hâlâ Warren'ın kirli ceketini ve şapkasını giymekte olan Bay Ambrose'a gülümsedi.

"Hımm. Sizinle ilgili bu kadar özel olan şeyi görebildiğimi söyleyemem. Ya siz, beyler?"

Diğer karanlık şekillerden bir kahkaha tufanı koptu. Şaşkın beynim bile fark etti: Konuşan adam liderdi. Diğerleri onun yandaşlarıydı. Ve hepsi bıçak taşıyordu. Lanet olsun! Dans eden sarı domuzcukları katletmeye gelmemişlerdi, değil mi? Eğer öyleyse, onları son nefesine kadar savunurdum!

Adam tükürdü: 'O güzel yüzün dışında, çukurdan çıkmış bir şeye benziyorsun,' dedi. 'Güzel çocuk, sanırım buradaki bazı yüksek ve kudretli insanların ayak parmaklarına bastın. Sosyetik bir herif bize senin kimin yetkili olduğunu hatırlatmaya ihtiyacın olduğunu söyledi.

Bay Ambrose diğer adama sanki üzerine basmaya değmeyecek bir hamamböceğiymiş gibi baktı. Ha! Görünüşe göre dans eden domuzcukları öldürmeye gelmelerinden de memnun değildi. Kalbim, herhangi bir erkek için sahip olduğunu bilmediğim bir sıcaklıkla ona gitti. O sevimli küçük sarı olanları kurtaracaktı, emindim!

"Gerçekten mi? Sesi her zamanki gibi soğuktu ve ben bundan zevk alıyordum. 'Peki, böyle bir hatırlatmaya ihtiyacım olduğunu düşünen o beyefendinin adı neydi, sorabilir miyim?

"Vay canına, çok güzel konuşuyorsun. Domuz katili sırttı. 'Gördüğüm kadarıyla onun adını bilmene gerek yok. Yakında ölmüş olacaksın.

Adamlar yine gülerek yaklaştılar. Bir açıdan bunun beni endişelendirmesi gerektiğini biliyordum. Ama dans eden sarı domuzcuklar, tehlikeden tamamen habersiz, aniden karşımdaki evin duvarında belirmişlerdi ve onların tehlikeye bu kadar yakın olmalarına dayanamazdım! İçimde öfke kaynıyordu. Bıçaklı adamlar kimin umurundaydı ki! Evet, işte bu

denirdi. Sanatsal açıdan yetenekli, sevimli küçük hayvanlar tehlikedeyken eli bıçaklı birkaç adam kimin umurundaydı ki?

Adamlar tekrar yaklaştı. Bıçaklar parlıyordu. "Karim?

Bay Ambrose'un sesi o kadar kısıktı ki zar zor

duyabildim. "Evet, *Sahib*?

"Emrimle.

"Emredersiniz, *Sahib*.

Bay Ambrose liderin üzerine yoğunlaştı ve sesini bir kırbaç gibi kullandı.

'Peki... bu "zengin herif", sizin deyiminizle... size hiç para verdi mi?

Benim hakkımda eşkalimden başka bilgi var mı? Seni kime saldırmaya gönderdiğine dair bir işaret var mı?

Adamın adımları bir an için duraksadı.

"Hayır. Neden?" Sesi kuşkuluydu.

"Ah. Bay Ambrose sertçe başını salladı. "Bu her şeyi

açıklıyor. "Bu neyi açıklıyor?" diye tükürdü lider.

Bay Ambrose ona, 'Neden bu kadar az adamla geldiniz,' diye sordu. "*Çok* az adamla. Ellerini kaldırıp birleştirdi ve keskin bir alkış sokakta yankılandı. "Şimdi!

Etrafımızdaki karanlığın içinden, haydutların arkasında başka şekiller belirdi. İlk başta Napolyon ya da Büyük İskender olduklarını, dünyayı fethetmeme yardım etmeye geldiklerini düşündüm ama bunlar işçi ve denizci kıyafetleri giymiş, yüzlerinde acımasız, kararlı bakışlar ve ellerinde bıçaklar olan adamlardı. Birkaçının elinde bıçak olmayan parlak nesneler vardı. Adamlardan biri silahını kaldırıra ve kirli Doğu Yakası evleri arasında bir gök gürültüsü havayı yırtana kadar ne olduklarını anlamadım.

Yaşasın! Domuzcuk koruyucularının süvarileri gelmişti!

Silah patladığında ışık parladı ve ışıktan irkilerek Bay Ambrose'a doğru tökezledim. İki sert kol beni belimden kavradı ve döndürerek birinin arkasına yatırdı, bu sırada başka silah sesleri de duyuldu.

"Kim...? Mırıldandım.

"Warren'ın adamları! Tanıdık, soğuk bir ses kulağımın dibinde tısladı.

'Şimdi sessiz ol! Dikkatleri üzerine çekmek istemezsin!

Bay Ambrose mu? Beni arkasından iten Bay Ambrose muydu? Beni koruyor muydu? Şüphesiz, bu onun zamanını ve kaynaklarını verimli bir şekilde kullanması anlamına gelmiyordu. Ne de olsa, iğrenç derecede zengin bir finansçı

benim gibi asi bir kadından daha fazla. Hem zaten korunmaya benden daha çok ihtiyacı olan başkaları da vardı! Etrafta sarı domuzcuklardan birini aradım ama şimdilik gitmiş görünüyorlardı. Çok akıllıca.

"Warren'ın adamları...? Neler olup bittiğini anlamaya çalışarak uykulu uykulu mırıldandım. Bunun tam zamanında gelen resmi domuz koruma ekibi olduğunu sanmıştım. "Ama... onları sen gönderdin.

Warren'ı gönderdim. Adamlar kaldı. Standart güvenlik prosedürü. Şimdi kemerlerinizi bağlayın!"

Beni yarı sürüklüyor, yarı iterek kavgadan uzaklaştırıp şezlonga doğru götürüyordu. Topuklarımı yere vurdum ve etrafta dans eden domuzcuk grubumu aradım. Belki de yanımızda getirmemiz gereken birkaç kişi vardı.

"Ne yapıyorsunuz? Buradan çıkmamız lazım!"

"Sarı domuzcukları arıyorum," diye açıkladım, sesim nedense biraz bulanık çıkmıştı. "Sarı domuzcukları gördün mü?"

"Ne?"

Birden önümüzde bir figür belirdi. Küçük sarı dansçılarımın biri olduğunu düşünerek genişçe sırttım - ama bu sadece elinde tabancası olan bir hayduttu. Hay aksi!

'Bakın burada ne var,' diye alay etti. "Sanırım-

Bay Ambrose duraksamadan dizini kaldırdı ve adamın bacaklarının arasına soktu. Nefes nefese kalan adam iki büklüm oldu ve tabancayı yere düşürdü.

Onu kirli bir bulaşık bezi gibi bir kenara fırlatan Bay Ambrose, beni barın girişiyle bekleme koltuğu arasında duran işlevsiz bir lamba direğinin arkasına çekti ve nedense oraya ulaşmaya niyetli görünüyordu. Nedenini merak ettim. Burada kalmalı ve domuzcukları savunmak için cesurca savaşmalı ve ölmeliydik, değil mi? Alexander ve Napoleon'un yaptığı buydu. Ve az önce gördüklerime bakılırsa, Bay Ambrose o ikisine taş çıkartabilirdi.

İlgiyle, şezlonga odaklanmış olan Bay Ambrose ile birkaç adım arkamızda yerde inleyen adam arasında gidip geldim.

"Az önce o adamların... şeylerine tekme attın..." Duraksadım. Dürüst olmak gerekirse, bu özel noktada erkek anatomisinin hangi kısımlarının bulunduğundan tam olarak emin değildim. Sadece onları tekmelemenin genellikle çok iyi bir fikir olduğunu biliyordum.

"Evet, söyledim. Bay Ambrose'un sesi ilgisizdi. Gözlerini bir an bile şezlongdan ayırmadı, fırsatını kolladı.

"Ama... ama sen bir beyefendisin!"

"Evet. *Her* yerde, Bay Linton.

"Um... Anlıyorum.

Aslında bilmiyordum. Ama bunu asla itiraf etmezdim.

"Sana kaçmanı söylediğimde," diye tısladı Bay Ambrose, "kaçacaksın. Gözleri karanlığı sanki irade gücüyle delebilecekmiş gibi dolaştı. "Üç... iki... bir... *Koş!*

Lamba direğinin arkasından fırladık ve caddeyi geçerek şezlongun karanlık silüetine doğru koşmaya başladık. Gri bir at olan canavar hâlâ bıraktığımız yerde duruyordu ve görünüşe göre kulaklarının etrafında uçuşan kurşunlar gerçeğiyle tamamen ilgisizdi.

Etrafımızda insanlar savaşıyor ve ölüyordu. Araba yaklaştıkça yaklaştı. Yirmi metre. On beş. On...

Önümüzde başka bir adam belirdi ve ben hemen öne atıldım. Bay Ambrose tarafından geride bırakılacak değildim! Çabucak ayağımı kaldırdım ve tekme attım.

Figür eğilerek uzaklaştı ve Kerim'in derin sesini duydum, küfrediyordu. '*Kî naraka!* Ne yapıyorsun, *Ifrit?*'

Ah. Sensin. Ben-'

Sözümü bitiremeden beni kenara itti ve kemerindeki kılıca uzandı. Bir metal parıltısı gördüm ve karanlığın içinden bir çığlık duydum. Yüzüme ıslak bir şey sıçradı.

Garip, diye düşündüm. *Yağmur yağmıyor, değil mi?*

Sonra bir silah sesi daha sokağı aydınlattı ve yağmur yağdığını gördüm. Kırmızı şeyler yağıyordu. Ne kadar komikti. Bu, sarı domuzcukların gecenin sonunda kırmızı beneklere sahip olacağı anlamına geliyordu. Bu gerçekten harika görünürdü!

"Çabuk ol, *Sahib!* Kerim şimdi kendi silahını çekmişti - parıldayan metal ve koyu renkli ahşaptan uzunca bir şeydi ve hızlı ve hassas bir şekilde ateş ediyordu. "Hadi! Daha fazlası geliyor!

"O zaman onlarla yüzleşelim! Havaya bir yumruk sallayarak bağırdım. 'Benim gücüm on kişinin gücü kadar çünkü kalbim temiz!

Biri beni tekrar yakaladı ve sürükleyerek götürdü.

"Bırakın beni! Bağırdım ve çırpındım.

"Tamamen çıldırdın mı? Bay Ambrose'un kulağında yanan soğuk sesini duydum. 'Sessiz ol, belki buradan canlı çıkarız!

İtirazıma aldırmadan beni arabaya doğru sürükledi. Arkamda Kerim'in bilmediğim bir dilde savaş çığlıkları attığını duydum. Şey, en azından

En azından domuzcukları korumak için geride kalırdı. Bu yeterli olabilir.

Çete lideri atın arkasından fırlayıp silahını doğrudan Bay Ambrose'un göğsüne doğrulttuğunda neredeyse arabaya ulaşmıştık.

"Sen de kimsin?" diye hırladı. "Bu hergeleler de nereden çıktı? Vahşi gözlerinde korku titreşiyordu ve olması gerektiği gibi hedefine odaklanmamışlardı. Adamlarının sayısı daha fazlaydı ama Warren'ın sözde 'ortakları' eğitilmiş askerler gibi savaşıyordu. Belki de öyleydiler. Dans eden hayvanları savunmak için eğitilmiş özel bir ordu! Onlarla gurur duyuyordum.

"Görüyorum ki işvereniniz kiminle iş yaptığınızı size bildirmemiş. Bay Ambrose'un sesindeki soğukluk o kadar yoğundu ki çete liderinin olduğu yerde donup kalmamasına şaşırdım.

Lider silahını kaldırdı. "Adamlarına kavgayı bırakmalarını söyle, yoksa göğsüne bir kurşun sıkarım! Hırladı. "Şimdi!

Bay Ambrose omuz silkti. "Pekâlâ. İşareti ben vereceğim."

Bir elini kaldırdı ve kısa, keskin bir el salladı. Çete lideri gülümsedi.

Birden arkasındaki dev gri at arka ayakları üzerinde şaha kalktı, çılgınca tekmeledi. Çete lideri boğuk bir çığlık atarak kaldırım taşlarının üzerine savruldu. Başının etrafında kırmızı bir su birikintisi oluştu.

Bay Ambrose cesede 'Sadece istediğiniz sinyal değil,' dedi.

Bir anda beni ölü adamın yanından geçirip şezlonga doğru sürükledi ve içeri itti. "Aferin oğlum. Atın boynunu okşadı ve bir an için yüzünde bir gülümseme belirtisi gördüğümü sandım. Ama hayır... bu olamazdı.

"Sen oradaki! Bağır! 'Kutunun üzerine! Şimdi!'"

Warren'ın adamlarından biri, az önce başka bir haydudun işini bitirmişti, efendisinin emrini yerine getirmek için acele etti ve kendini kutunun üzerine attı. Hızla kırbacı kaptı ve atın kafasında şaklattı.

"Gee up!

Bay Ambrose tam zamanında şezlonga atlamayı başardı. Korkutucu bir hızla caddede ilerlemeye başladı. Karanlık evler hızla yanımızdan geçti ve arkamızdan gelen çığlıklar gittikçe azaldı. Yavaşça eski döşemeye geri gömüldüm. Beynimi saran rüya gibi sisin içinden bir şeyin farkına varmaya başladım.

"Az önce bir silahlı çatışmaya girdim," dedim tembelce. Gözlerimi açık tutmak gerçekten zorlaşmaya başlamıştı.

"Kesinlikle öyle," dedi yanımda soğuk bir ses. Kısa bir sessizlik oldu. Sonra soğuk ses devam etti: 'Sanırım şimdi nasıl bir duruma imza attığınızı anladınız. Görevinizden ayrılmak istediğinizi elbette anlayacağım. Sabah sizin için gerekli tüm istifa belgelerini hazırlayacağım. İmzalamaya gelmeniz gerekecek...'

"Az önce silahlı çatışmaya girdim," diye tekrarladım, konuşan kişiyi gerçekten dinlemiyordum. Dinlemek çok zordu.

'Evet, bunu zaten söylediniz. İstifa belgeleri hakkında...' 'Silahlı çatışma! Bu... Bu harika! Kıkırdadım.

Bir duraklama daha.

Sonra o soğuk ses, artık o kadar da soğuk olmadığını söyledi: "Bu *ne*?"

"Harika. Üst delik. Hatta biletboo bile diyebilirsin. Tekrar kıkırdadım.

'Keşke benim de bir silahım olsaydı! Bu daha da iyi olurdu. Başka insanlara da delik açabilirdim. Üstten delikli delikler! Küçük domuzcuklar gurur duyardı!'

Soğuk sesli adamı kaburgalarından dürttüm. Adı neydi? Şu anda hatırlayamıyorum.

Karanlıktan boğuk bir inilti geldi. Hm... Bu havalı sesli homurdanana tanımam gerekmiyor muydu? Keşke adını hatırlayabilseydim... adını...

Tabii ya! Bay Ambrose! Beni silahlı çatışmaya sürüklemişti! Bay Ambrose, küçük sarı domuzcukları savunmak için savaşıyordu! Ne kadar romantik.

Yine kıkırdadım.

"Kahramanım," dedim ona doğru eğilerek. "Beni sen kurtardın. Yüzüme bir kaş çatma ifadesi yayıldı. "Gerçi şimdi düşünüyorum da, aslında kurtarılmak istemiyordum. Orada kalmak ve savaşa katılmak istedim.

"Tam da bu yüzden kurtarılmaya ihtiyacın vardı," diye karşılık verdi sertçe. Birden, beni şezlonga doğru sürüklediği süre boyunca omuzlarımda olan kolunun hâlâ omuzlarımda olduğunu fark ettim. Neden? Ve neden aniden beni bu kadar sıkı kavıyordu?

"Siz iflah olmazsınız, Bay Linton," dedi bana, sesi alçak, gergin ve kontrollüydü. 'Neden sana söylediğimi yapmadın? Neden hayatınızda bir kez olsun mantıklı olanı yapıp kaçmadınız?

Kaşlarımla çatıldı. 'Adamlar kaçmadı. Savaştılar.' 'Çünkü bunun için para alıyorlar! Hayatta kalmak için para alıyorsun! için Dikkatli olun!'

"Ben korkak değilim! Hırladım. 'Herhangi bir erkek kadar iyiyim! Ve küçük domuzcukların bana ihtiyacı vardı!

'Affedersiniz... *ne*? Ne domuzu?'

Gözlerimi devirmiştim. En basit, en mantıklı kavramları bile anlamaktan acizdi. Dans eden sarı domuzları bile anlamıyordu. Tipik bir adam!

Ama nedense bu sinir bozucu adama yaslanmak da rahatlatıcı geliyordu. Bir şekilde yana doğru kaymışım ve başım onun göğsüne yaslanmıştı. Sıkı ve çok sıcak hissettiriyordu. Ama bu olamazdı, değil mi? Bay Ambrose'du. Bay Ambrose buz gibi soğuktu. O kadar sıcak ve güven verici değil, buz gibi ve sert hissettirmesi gerekirdi.

"Sence küçük domuzcuklar iyi olacak mı? Gözlerim kapanırken mırıldandım. Birdenbire kendimi çok uykulu ve çok rahat hissettim...

"Eminim yapacaklardır," diye fısıldadı güven verici bir şekilde, eli omzumu sıkıyordu. "Eminim yapacaklardır.

Karanlık beni yutmadan önce hissettiğim son şey, yanağımda hafifçe okşayan bir eldi.

Halüsinasyon Manikür

"Bay Linton. "Hmm?

"Bay Linton, uyanın. İçeri girmemiz gerekiyor.

"Neden?" diye mırıldandım, gözlerimi açmak istemiyordum. "Çünkü... Şey, çünkü ben öyle diyorum!

Kıkırdadım. O sesi tanıyordum. Soğuk. Emredici.

"Yeterince iyi değil," diye mırıldandım.

"Hâlâ benim yanımda çalışıyorsunuz, Bay Linton. Dediklerimi yapmak zorundasınız.'

"Bu saatten sonra olmaz, efendim. Bir esneme kaçtı benden. Konuşmak yorucu bir işti. Belki de uyumaya devam etmeliyim. O kadar rahat bir şeyin üzerinde yatıyordum ki...

Rahat şey yerinden oynadı ve beni yakaladı.

'Eğer kalkmazsanız, Bay Linton, sizi taşıyacağım. Her iki durumda da, bu arabadan ineceksiniz.'

Oh. Bay Ambrose. Üzerinde yattığım Bay Ambrose'du. Bu nasıl oldu? Benim kişisel kanepem olmaya gönüllü olmadığından emindim.

"Beni duydunuz mu, Bay Linton? İsteseniz de istemeseniz de sizi buradan sürükleyerek çıkaracağım.

Bir an için bunu yapmasına izin vermeyi düşündüm. Doğruyu söylemek gerekirse, yürümeyi düşünemeyecek kadar sıcak ve bulanık hissediyordum. Taşınmak gerçekten hoş olabilirdi. Ancak, bu zayıflık düşüncesi aklıma geldiği anda, içimdeki uyanık feminist kendini yeniden ortaya koydu. Erkekleri kanepeler olarak kullanabilirdim, hatta bana maaş ödemelerine bile izin verebilirdim. Ama zavallı küçük kadınsı ayaklarımın üzerinde çok dengesiz hissettiğim için bir erkeğin beni kollarında taşımasına izin verdiğim gün, bir şempanze olduğumu alenen itiraf ettiğim gün olacaktı.

Asla.

Asla.

El yordamıyla etrafı yokladım, Bay Ambrose'u yakaladım ve kendimi oturur pozisyona getirdim.

"Paltoma dikkat edin, Bay Linton! Sadece on yıllık ve-' '...hala mükemmel durumda. Başımı salladım. Evet, biliyorum. Bana söylemişsiniz.

Daha önce. Ben aptal değilim,

biliyorsun.' "Belki de değilsin.

Ama sarhoşsun.'

Sarhoş mu? Ben mi? Tabii ki sarhoş değilim!' Öfkeyle sendeleyerek şezlongdan indim. Ne cüretle böyle bir şey önerir? Taş gibi ayıktım! Ve buna tanıklık edecek bir sürü kişi vardı. Beni desteklemesi için arabanın tekerleğine tutunurken, boştaki elimle şoförün yanında oturan sarı domuzu işaret ettim. "Bana inanmıyorsan şuraya sor.

"Ben mi? Şoför şaşırılmış görünüyordu. "Şey, efendim, bir tahminde bulunamadım-

"Sen değil! Domuz.'

Domuz mu? Ne domuzu?"

Şoförün gerginliği artıyor gibiydi. Onun nesi vardı? Sarı bir domuz kolayca gözden kaçabilecek bir şey değildi, değil mi?

"Unut gitsin, Godwin. Bay Ambrose yanımda belirdi. Başını sallayarak şoföre ve sarı domuzcuklara gitmelerini işaret etti. "Arabayı götürün ve ata iyi bakın.

Belli ki mantıklı argümanlarımı görmezden gelmeye kararlıydı! Çok tipik bir erkek!

'Evet efendim, sadece...' Şoför duraksadı. 'Peki ya diğer adamlar, efendim? Geri dönmeliyim ve-'

Bay Ambrose, 'Warren toplayabildiği tüm takviye kuvvetlerle birlikte şimdiye kadar tavernaya ulaşmış olmalı,' diyerek onun sözünü kesti. 'Sana söyleneni yap. Ben ve Bay Linton şimdi içeri gireceğiz.

'Peki, efendim. Nasıl isterseniz, efendim.'

Kutudan inen sürücü ve sarı domuzcuk Bay Ambrose'un emirlerini yerine getirmeye, atı ve arabayı götürmeye başladılar. Bu adamın gücü inanılmazdı! Küçük sarı hayvanlar bile onun gücü altındaydı, her ne kadar onun maaş bordrosunda olmadıklarından emin olsam da!

"Gelin. Bay Ambrose ileriye doğru yürüdü ve parmaklarının bir hareketiyle beni takip etmemi işaret etti. İhtiyatlı bir adım atarak başımı kaldırdım - ve gözlerim şok içinde açıldı. Önümde Empire House'un devasa, cılız cephesi duruyordu. Şezlong bizi Leadenhall Caddesi'nde, Bay Ambrose'un iş merkezinin tam önünde bırakmıştı. Okyanusun karanlık derinliklerindeki devasa bir enkazın pruvası gibi, iki sütunlu revak beyaz ve hayalet gibi önümde yükseliyordu. Süslü gaz fenerleri cadde boyunca yayılmış, sarımsı ışıklarını boş sokağa saçıyordu. Tüm manzara şimdi gün ışığında olduğundan daha da soğuk görünüyordu.

Burada ne işimiz vardı? Neden kendi evimde değildim? Londra'da bir yerlerde saklı bir evim olduğundan emindim.

Gözlerim Bay Ambrose'a kaydı. Dürüst olmak gerekirse, şaşırtıcı bir şekilde, beni görmezden gelerek ilerlememişti - bunun yerine, sabırsızlıkla ayağını ayaklarına vurarak merdivenlerin dibinde beni bekliyordu.

Gülümsedim. Ayağı onların ayağında. Kulağa komik geliyor.

Yavaşça ona doğru yürüdüm. Bulanık bir merakla, tepemde yükselen mammon anıtını işaret ettim.

"Neden burası?" diye sordum, kararsız gülümsememi Bay Ambrose'a yönelterek. 'Ben burada yaşamıyorum. En azından bildiğim kadarıyla,' diye ekledim sonradan aklıma gelmiş gibi. Son zamanlarda hiçbir şey kesin değilmiş gibi görünüyordu. "Öyle mi?

Bay Ambrose'un yüzü gölgeler içindeydi, sesi her zamanki gibi sertti.

"Hayır, yok. Ama önce seni buraya getirmeyi ve temizlemek için bir şans. Tabii eve kanlı kıyafetlerle gitmek istemiyorsanız.

"Ne?

Eliyle işaret etti ve ben de kendime baktım. Gaz lambalarının soluk ışığında bile, amcamın eski ceketinin üst kısmında belirgin kırmızı izler olduğu inkar edilemezdi. Eğer bunlar kan lekesi değilse, dengesiz bir domates meraklısının deneyiydi.

"Cehennem bıyıkları! Benden bir kıkırdama kaçtı. "Çok şık görünüyor!

"*Fiyakalı*, değil mi? Bay Ambrose'un karanlık figürü bana doğru bir adım attı. 'Kıyafetlerinize sıçrayan kanı *şık* mı buluyorsunuz? Hatta belki de *şık*? İlginç bir moda zevkiniz var, Bay Linton.

"Teşekkür ederim, efendim. Eğildim ve neredeyse devriliyordum. Güçlü kollar beni yakaladı ve tekrar dik konuma getirdi.

"Yine de," diye devam etti soğuk sesi, "teyzenizin bu yöndeki zevklerinizi paylaştığından şüpheliyim.

Düşünceli bir şekilde alt dudağımı çekiştirdim. Bu konuda haklı olabilirdi. Brank Teyze modern moda konusunda genellikle tamamen mantıksızdı.

"Yine de tepkisini görmek ilginç olabilir. Yine kıkırdadım. "Yüzündeki ifade...

'...şüphesiz görülmesi gereken bir manzara olurdu. Yine de, gizlilik adına, buna karşı çıkmanızı tavsiye ederim.

'Oh, pekala! Çamura batmış gibi davranma.'

Döndü. 'Sizi temin ederim ki çamura çomak sokmak gibi bir alışkanlığım yok, Bay Linton. Beni izleyin.'

Merdivenleri çıkarken ceketinin cebinden bir anahtarlık çıkardı. Daha önce merdivenlerde gerçekten yürüeyebilen biriyle hiç karşılaşmamıştım, en azından ayak parmaklarını kırmadan, ama o bunu gayet iyi başarıyordu. Benden çok önce kapıya ulaşmış ve hemen açmıştı.

Devasa ahşap kapılar, itilerek açıldıklarında ölümsüzlerin işkence görmüş ruhları gibi gıcırdıyordu. Etrafıma ilgiyle bakındım, belki ölümsüzlerin işkence görmüş ruhları buralardadır ve yemek tariflerini değiştirmek isterler diye, ama sadece Büyük İskender vardı, atının üstünde, sokağın diğer tarafından bana göz kırpyordu.

'İyi geceler, Alexander! Benim için İran'ı fethet! Ona el sallayarak seslendim - ta ki Bay Ambrose beni tutup kapıya doğru itene kadar.

"Hey! Bu kadar sert olmana gerek yok," diye karşı çıktım, elini tutmasına direndim. "Sadece kibarlık ediyordum.

Halüsinasyona. Ve bu süreçte tüm sokağı uyandırıyordunuz, ki bu iyi bir fikir değil. Yoksa Doğu Hindistan Şirketi'nin merkezinin caddenin tam karşısında olduğunu unuttunuz mu?

Konsantrasyon içinde kaşlarımı çatmıştım. Nedense bunun önemli olduğundan emindim ama nedenini bir türlü hatırlayamıyordum.

"Şey, hayır," diye açıkladım ve tekrar sırtıma başladım. Şu anda sırtıtmak kolay, kaşları çatmak ise çok zordu. 'Aslında unutmamıştım. Sadece umurumda değil. Yani... Büyük İskender Hindistan'ın bazı bölgelerini fethetti, değil mi? Bazı eski şirket yönetim kurulu üyelerinden korkmadığı kesin.

"Bay Linton?" "Evet?"

"Seni içeri almamız gerek. 'Evet!'

Neden efendim?"

Cevap vermeden, tutuşunu yeniledi ve beni tekrar ileri doğru itmeye başladı. Bu sefer yeterince hızlı tepki veremedim ve beni girişten geçirerek koridorun ötesindeki karanlığa doğru götürmeyi başardı.

"Neden gitmek zorundayız?" diye sordum, topuklarımı yere bastırmaya çalışarak. Ama faydası olmadı. Ayakkabılarım cilalı taş zeminde kaydı. "Büyük İskender'le konuşuyordum!"

Bu Bay Ambrose'un beni bırakmak istemesine neden olmadı, terbiyesiz hödük! Bir imparatora böyle davranılamayacağını bilmiyor muydu?

'Geri dönmeliyiz. Doğru düzgün veda edemedim.'

"Geri dönemeyiz. Yukarı çıkmalıyız ve sen de oturmalısın.

"Neden?"

"Çünkü sarhoşsunuz, Bay Lin-"

"Değilim! Sarı domuzcuklara sorun!"

Bir duraklama oldu.

"Peki... o zaman Büyük İskender'le aramın pek iyi olmadığını söyleyelim. Mümkünse ondan uzak durmak istiyorum."

"Oh. Şimdi Bu oldu ilginç Haberler, ve benim Merak hemen yükseldi. "Nedenmiş o?"

Birkaç dakikalık düşünceli bir sessizlik oldu. "Bir keresinde en sevdiğim köpeğimi tekmelemişti."

"Gerçekten mi efendim?"

Şimdiye kadar koridorun diğer ucuna ulaşmıştık. Orada, zemin aniden kayboldu ve yerine bu köşeli şeyler vardı... bunlara ne deniyordu?"

"Evet, gerçekten, Bay Linton. Ve çok sert bir tekme idi."

Oh, evet. Adımlar! İçim gururla doldu! Gerçekten de basamaklara ne dendiğini hatırlamayı başarmıştım! Ve Bay Ambrose sarhoş olduğumu düşündü. Hah! Ona gösterecektim.

İleriye doğru emin bir adım attım ve bir el beni yakalamak için uzandı.

Hayır, o merdivenler değil, Bay Linton. Onlar mahzenlere çıkıyor, bu yüzden basamaklar aşağı iniyor. Ofisime gitmek istiyoruz ve yukarı çıkan merdivenler bulmamız gerekiyor.

Bunu düşündüm. Sonunda haklı olabileceğine karar verdim.

"Ne kadar zekice, efendim! Bunu asla düşünemezdim."

"Gerçekten de öyle."

Her nasılsa önümde başka bir merdiven belirdi. Beni yine itip kakmış mıydı? Bu seferlik itiraz etmeden geçiştirmeye karar verdim. Zaten zihnim merdivenlerden çok daha ciddi ve büyüleyici bir konuyla meşguldü.

"Evcil bir köpeğiniz mi var? diye sordum, sesimdeki kuşku açıktı."

Tereddüt etti. Bunu hissedebiliyordum: para ya da kişisel bilgi olsun, hiçbir şeyi vermekten hoşlanmazdı.

"İki," diye tersledi sonunda. Karanlıkta görebildiğim kadarıyla yüzü, ayaklarımı bastığım taş kadar vurdumduymazdı.

"Ama... köpekler pahalı değil mi efendim? Sırıtarak onu kaburgalarından dürttüm. "Duyduğuma göre gerçekten pahalıymış. Neden hiçbir işe yaramayan evcil hayvanlara para harcayalım ki?"

'Yararlı bir şey yapıyorlar. Sevmediğim insanları ısıtıyorlar.'

"Oh.

Kolumu tekrar kavradı. 'Dur! Daha yükseğe çıkmaya çalışma, daha fazla basamak yok.

"Sahi mi?" Gözlerimi karanlığa kııptım. "Fark etmemiştim.

Evet. Şimdi koridordan aşağı inmeliyiz. İşte, bu koridorun aşağısında, görüyorsunuz. Neredeyse geldik.'

Aşağı mı? Sorun değil... hiç sorun değil, efendim.'

"*Uzan* demek istemedim, *yürü* demek istedim! Ofisim şurada.

Orada dinlenebilirsiniz.'

Başımı koridorun zeminine yaslayamadan beni tam zamanında durdurdu. Dürüst olmak gerekirse, oraya uzansaydım bir daha kalkamazdım. Kesinlikle sarhoş olmamama rağmen, amatör bir gözle bakıldığında sarhoşluk gibi görünebilecek etkiler hissettim.

Bay Ambrose alışılmadık bir nezaketle kalkmama yardım etti ve beni ofisinin kapısına kadar götürdü. Orada beni iki omzumdan tuttu ve sert bir şekilde gözlerimin içine baktı.

'Şimdi kapının kilidini açmam gerekiyor ve bunun için de sizi bırakmam gerekiyor, Bay Linton. Bunu yapmama yetecek kadar uzun süre kendi başınıza dik durabileceğinizi düşünüyor musunuz?

Derin bir merakla ona göz kııptım. Kafamı taş zemine çarpmamı çok faydalı bir olay olarak görmesi dışında, yere yığılıp yığılmamamı umursadığını asla düşünmezdim. Ama işte buradaydı, bana bakıyordu... şey, bu tam olarak *endişe* değildi. Sanki bana değer verdiği biriymişim gibi bakmıyordu - bunun yerine, bana sahip olduğu paha biçilmez bir nesneymişim gibi bakıyordu ve kendime zarar vermemi ve böylece değerimi azaltmamı açıkça yasaklıyordu.

"İtiraf etmeliyim ki," diye mırıldandım, kendimi kapının pervazına dayayarak, "ayaklarımın üzerinde biraz dengesiz hissediyorum. Yardım için etrafıma bakındım ve gülümsedim. 'Hey, Napolyon! Gel ve bana yardım et, İmparatorluk Hayvanat Bahçen, o kapıyı açarken!

Nedense, yanımdaki duvara yaslanmış, hançerle tırnaklarını temizleyen imparatora yardım için başvurmam Bay Ambrose'un endişelerini gidermiş gibi görünmüyordu. Kapıyı olabildiğince çabuk açmak için çabalarını iki katına çıkardı. Hmm. Belki sadece İskender'le değil, Napolyon'la da bir sorunu vardı. Bu güçlü zorbalı her zaman birbirlerinin boğazına sarılırlardı.

"İşte! Kapı açıldı ve Bay Ambrose kolumu tekrar kavradı. "İçeri gir ve otur, olur mu?"

"Neden burada yere uzanmıyorsun?" diye sordum, koridora özlemle göz kırparak. Nedense taş zemini normalde taş zeminlerden çok daha rahat görünüyordu. Yumuşak da geliyordu ve ayaklarımın altında bir şilte gibi sallanıyordu. "İmparator'a eşlik edebilirim.

Sensiz de gayet iyi idare eder. İçeri gelir misin lütfen? Dinlenmen gerek.

Kulaklarımın temizlenmesi gerekiyordu. Az önce Bay Ambrose'un *lütfen* dediğini mi duydum? Hem de nazik denebilecek bir ses tonuyla. Her zamanki donmuş zorba sesine ne oldu? Bir an sonra omzumu sıktı. "Lütfen? Aman Tanrım! Mucizeler gerçekleşti!

Neredeyse istemsizce ilerlemeye başladım. Onun sert ama nazik rehberliğinde tökezleyerek odaya girdim. Bu çok tuhaf bir gece olmaya başlamıştı... Belki de o yakıcı şeyden gerçekten biraz fazla içmiştim.

İçeride, ofis karanlıktı. Bay Ambrose soluna doğru uzandı. Hafif bir ses duyuldu ve bir gaz lambasının titrek ışığı odayı sıcak, altın bir parıltıyla aydınlatarak duvarlara uzun gölgeler düşürdü. Birdenbire, gün ışığında çok sade olan ofis tamamen farklı göründü.

"Şuna bakar mısın? Kollarımı açarak odayı kucaklamaya çalışırken yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı. Bay Ambrose kulaklarından kelepçelenmemek için tam zamanında eğildi. 'Neredeyse rahat görünüyor! Şimdi tek ihtiyacınız olan yere bir halı ve duvarlara birkaç güzel resim.

Bay Ambrose yeniden çömeldiği yerden kalktı. "Bu da, Bay Linton, gereksiz bir zaman ve para kaybı olur.

"Oh, hadi ama! Burayı biraz daha az soğuk hale getirme dürtüsünü hiç hissetmiyor musun?

"Hayır. İhtiyacım olursa diye çok sıcak tutan bir pelerinim var.

"Ben metaforik olarak konuşuyordum... metareferain... metaforik olarak!

"Bunun farkındaydım. Yarı dönerek kapıya yöneldi ve arkamızdan tekmeleyerek kapattı. 'Metaforlar, Bay Linton, aynı zamanda zaman ve para kaybıdır'

'Bah! Bu tavrınızla evde gaz ışığı olmasına şaşırdım. Oldukça pahalı olması gerekiyor.'

"Sizi temin ederim ki karanlıkta taş bir duvara kafa üstü çarpmanın hastane faturasından çok daha az masraflı.

Sesi sanki deneyi o yapmış gibi geliyordu. Hâlâ kapının önünde duruyorduk. İkimiz de ne yapacağımızı, nereye gideceğimizi bilmiyor gibiydik.

Hedefimize ulaşmıştık.

Birden yer sarsıldı ve beni yana savurdu. Biliyordum! Koridordaki zeminin bana buradaki kötü zeminden çok daha iyi davranacağını biliyordum! Buradaki zemin şahsen benim için var gibiydi. Durmadı ama ayaklarımın altında titremeye devam etti, Bay Ambrose'un ise dik durmakta hiçbir sorunu yok gibiydi. Hızla yanıma geldi ve bir kolunu belime doladı. Güçlü kaslarının bana süründüğünü ve beni kendine çektiğini hissedebiliyordum.

Sonra sertleşti.

"Affedersiniz. Sesi garip bir şekilde gergindi. "Sana bu şekilde dokunmamalıydım. Ben sadece... şey, birazdan bırakacağım. Sadece bir sandalyeye oturmana yardım etmeme izin ver.

"Sakın bırakma," diye mırıldandım, halsiz bir şekilde. "Güzel bir his...

Ve onun kolunun bana dolanması güzel bir histi. Bunu yapan sadece biz de değildik. Odanın diğer tarafındaki iki sarı domuzcuk kollarını (yoksa bacaklarını mı?) birbirlerine dolamışlardı.

"Bay Linton... Ben...

"İstersen bana Lilly diyebilirsin," diye teklif ettim, yüzümdeki sırıtmayı engellemeyi başaramayarak. Komikti. Genelde bu kadar çok gülümsemezdim. 'Ama öyle yaparsan kız olduğumu kabul etmiş olursun ki bunu istemezsin. Belki Victor? Hayır, bende var!' Benden bir kıkırdama kaçtı. "Bana *Ifrit* de!

Garip bir ses duydum. Bu yerde duymayı hiç beklemediğim bir ses. Bu gerçekten...? Bu bir kıkırdama mıydı? *Ondan* mı geliyordu? Bay Ambrose, Bay Rikkard Don't-waste-time-with-idle-frivolities Ambrose gerçekten *gülmüş müydü*? Yoksa sarı domuzcuklardan biri miydi?

"Benim küçük *Ifrit*'im," diye mırıldandı neredeyse duyulmayacak şekilde, beni daha sıkı kavrayarak. Kıkırdamasının yankılarını tüm bedenimde hissedebiliyordum. Onun tarafından bu şekilde tutulmak gerçekten güzel bir histi. Kendimi güvende ve sıcak hissediyordum ve bir kez olsun dünyanın geri kalanıyla savaş halinde değildim.

"Evet, ben bir *Ifrit*'im," diye fısıldayarak itiraf ettim ona. 'Çok haklıydın. Başlangıçta sana gerçekten inanmamıştım ama şimdi... kendin de görebilirsin.

"Neyi gördün? Nedense kafası karışmış gibiydi.

'Neden, tabii ki kocaman ateşli kanatlarım! Ne kadar güzeller, değil mi? Çok ışıltılı ve güzeller.

Kanatlarımın neredeyse tavana değdiği yeri işaret ettim. Görülmesi gereken bir mucizeydi. Onları fark etmemiş olmam neredeyse anlaşılmazdı.

bu geceden önce. Belki de daha önce nasıl görüldüğümle pek ilgilenmediğim içindi. Ama bu gece, bu odada onunla yalnızken, bir çift kocaman ateşli kanadın geleneksel bir kadın güzelliği işareti olmadığını hayal meyal hatırlasam bile, birdenbire bende yadsınamayacak kadar güzel bir şeyler olduğuna sevindim.

"Sizce de güzel değiller mi, efendim? İçimi çektim. 'Şey... evet, elbette. Çok güzeller.

Kanatlarımın güzel olduğunu düşündü! Gerçekten kanatlarımın güzel olduğunu düşündü!

"Onlarla birlikte uçup uçamayacağımı görmek için çatıdan atlamalıyım," diye önerdim hevesle. "Beni uçarken görmek istemez misin?

Birden belimi kavrayışı bir mengene gibi sıkılaştı.

'Ee... belki şimdi olmaz. Bütün gece ayakta kaldığın için yorgunsundur. Yarına ne dersin, eğer hala çatıdan atlamak istiyorsan?'

Surat astım. 'Ama şimdi yapmak istiyorum! Eğlenceli olacak!

'Şahsen ben bundan pek emin değilim. Ü z e r i n d e uyur musun? Lütfen?'

İşte yine o kelime... Bay Ambrose'un hiç kullanmadığı o kelime. "Pekâlâ.

Memnun bir şekilde iç geçirerek kollarımı ve kocaman Etrafında ateşli kanatlar. Köşedeki küçük domuzcuklar tango yapmaya başlamıştı. "Senin için her şeyi yaparım.

'Ehem... Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi... oturmaya ne dersiniz?'

'İsterseniz...'

Beni odanın ortasına, ziyaretçi koltuğunun masanın önünde durduğu yere götürdü. Masaya yaklaştığımda lambanın ışığı üzerime düştü ve Bay Ambrose'un gözleri büyüdü.

"Bir dakika bekle," diye bağırdı. "Henüz oturmayın. Ceketiniz...'

Ama beni çoktan bırakmıştı ve bacaklarım bir şekilde kendi ağırlığımı taşıyamıyordu. Tam sandalyeye düşmek üzereydim ki elleri uzandı ve beni tuttu.

"Delirdin mi sen? Tısladı. 'Bekle dedim! Kendine bir bak! Bu şekilde oturamazsın! Önce ceketini çıkar. Üzerine kan ve sokak kiri sıçramış. Böyle bir sandalyenin döşemesini temizlemenin ne kadara mal olduğu hakkında bir fikrin var mı?

Kafam karışmış bir şekilde ona göz kırptım.

"Pek sayılmaz, hayır. "Ödemeye razı olamayacağım kadar çok.

'Bu pek bir şey ifade etmiyor,' diye belirttim.

"Demek istediğim şu ki, Bay Linton, eğer bir daha o sandalyeye oturmaya kalkarsanız, sizi koridora geri götürür ve daha önce benden istediğiniz gibi yere atarım.

Yani ofis koltuğunun döşemesi için benden daha fazla endişe duyuyordu. O kadar da değişmediğini görmek güzeldi.

Oturmamı engellerken Bay Ambrose'un bana öncekinden çok daha cömertçe sarıldığını fark ettim. Şimdi iki kolunu da bana dolamıştı ve temizlikçiden gelecek yüklü bir faturadan kaçınmaya kararlı bir adamın şevkiyle beni göğsüne bastırıyordu.

Bu faturadan kaçınmak için gerçekten endişeli olmalıydı, çünkü bacaklarım biraz dengelendiğinde beni bırakmak yerine, beni kendisine daha da sıkı çekti. Görüşüm biraz bulanık olsa da yüzünün sert hatlarını gayet iyi görebiliyordum. Çenesi gergindi ve bu sadece yüz hatlarının asil sertliğini vurguluyordu. Gözleri karanlık bir yoğunlukla benimkilere dikilmişti.

"Oturmayın. Sesi gerçekten de boğuk çıkıyordu. Tanrım, bir sandalyenin döşemesini temizlemek sandığımdan daha pahalı olmalıydı, eğer bu konuda bu kadar heyecanlanabiliyorsa. Bırakmadı.

"Ama... o zaman ne yapmam gerekiyor? Benim sesim de çok istikrarlı değildi. Ve... Onun oturduğundan daha fazla oturmak istemiyordum. Gitmesine izin vermesini istemiyordum. Tuhaf. Temizlikçiden gelecek büyük bir faturadan korkmam gerekmiyordu, değil mi?

Boğazını temizledi. "Ceketinizi çıkarabilirsiniz. Sonra oturabilirsiniz... Bay Linton.

'Bay' kelimesi dudaklarından hafif bir tereddütle döküldü. Bunun nedeni hâlâ temizlikçinin faturasını hesaplıyor olması mıydı? Yoksa kollarında tuttuğu kişi için 'Bay' kelimesinin doğru bir hitap şekli olmadığını belli edecek kadar birbirimize yakın durmamızla bir ilgisi var mıydı?

Ben kendi adıma, ona asla 'Bayan Ambrose' demeyecek kadar çok şey hissettim. Göğsünün sert kasları, kolları, karnı... hepsi yumuşaklığıma öyle bir baskı yapıyordu ki, onun ne olduğu çok açıktı.

Bir adam.

Erkekliğinde çok fazla erkeklik olan gerçekten erkeksi bir adam.

Sanki kendi iradeleriyle kollarım onun arkasına ve etrafına dolandı. Başım göğsünde rahat bir yer buldu ve orada dinlenmeye başladı. Her şey

Birdenbire, temizlikçinin faturası umurumda olmadı. Oturmak da umurumda değildi. Oturmak için, gitmeme izin vermeliydim.

"Hmm... çıkar şunu," diye mırıldandım. Göğsünde duran kulağımın altından kalbini duyabiliyordum. Neden bu kadar hızlı attığını merak ettim. 'Pardösümü çıkar... İyi fikir. Sadece... Tek başıma ayakta durabileceğimden emin değilim. Çok yorgun hissediyorum...'

Yavaşça, tereddütle, kollarımı arkasından çözmek için uzandı.

"Sana yardım edeceğim. Merak etme."

Benden geri çekildi ve içimde bir yerlerde hayal kırıklığı hissettim. Hayal kırıklığı mı? Neden? Bana yakın olup olmaması neden umurumdaydı ki?

Ama sonra ceketimin düğmelerini açmaya başladı ve hayal kırıklığım yok oldu. Yerini ayak parmaklarımdan kulaklarımın ucuna kadar yükselen bir sıcaklık dalgası aldı. Benim sorunum neydi? İçki yüzünden olmalıydı. Ya da temizlikçinin faturasının dehşeti.

Parmakları yavaşça karnıma doğru ilerliyor, ilerledikçe düğmelerimi patlatıyordu. Parmakları bana dokunan diğer parmaklara hiç benzemiyordu: pürüzsüz ama sert, hafif ama ısrarcı. Birden fark ettim ki bu parmaklar daha önce bana dokunan diğer parmaklara benzemiyordu - kız kardeşlerimin ve benimkiler dışında bana dokunan *tek* parmaklar onlardı. Paltomda daha fazla düğme olmasını, bu hissi uzatacak bir şey olmasını dilememe neden oldular. Onun hissini.

Sonra ceket omuzlarımdan kaydı ve yumuşak, kadifemsi bir sesle yere düştü. Bay Ambrose'un karşısında pantolon ve ince keten bir gömlekten başka bir şey giymeden duruyordum. Uykulu gözlerle gömleğime baktım.

"Ah," diye mırıldandım ve gömleğin sol tarafını işaret ettim, orada birkaç kan lekesi beyaz kumaşa bulaşmıştı. 'Kan ceketin içinden sızmış olmalı. Gömleği de çıkarmak ister misin?'

Bir yerden boğuk bir inilti duydum. Kafamı kaldırdığımda Bay Ambrose karşımda duruyordu, yüzü her zamanki gibi sakindi ama çenesi her zamankinden biraz daha gergin görünüyordu.

"Bunun gerekli olacağını sanmıyorum," dedi, "teşekkür ederim."

"Ama üzerinde kan var! İtiraz ettim. "Çıkarmalıyım! Sandalyenizin döşemesi-'

'...gayet iyi olacak, Bay Linton! Şimdi oturun!'

Bir kez olsun dediğini yaptım. Bacaklarım çok sağlam değildi ve arkamıdan fark edilmeden içeri sızan Büyük İskender bile odanın bir köşesinde oturuyordu. Elbette, dünyaca ünlü bir fatih oturuyorsa, bu benim de oturabileceğim anlamına geliyordu.

Bay Ambrose eğilip pardösümü yerden aldı. Doğrulurken şöyle dedi: 'Giysilerinizi gece kapıcısına vereceğim. Yakında onları yıkayıp kurutacaktır.

Gözlerimi kısarak şüpheyi ona baktım. 'O bir hamal. Çamaşır yıkamayı biliyor mu?'

"Muhtemelen hayır. Ama ben tüm çalışanlarımdan yaratıcılık ve özveri bekliyorum.

Dönerek başka bir şey söylemeden kapıya doğru yürüdü. Sadece hayal mi görüyordum, yoksa her zamankinden biraz daha hızlı mı yürüyordu, sanki koşuyor gibiydi? Kapıda duraksadı. "Birazdan döneceğim," dedi. Sonra kapıyı arkasından çarparak kaçtı.

Bir esnemeyi bastırarak köşedeki Alexander'a başımı salladım. "Sanırım senden gerçekten hoşlanmıyor," dedim ona.

Makedonya fatihi omuz silkti ve tırnaklarını temizlemeye başladı.

Yer Mantarları ve Kelebekler Aranıyor

Bay Ambrose'un kapıcısı görünüşe göre anında temizlik sihirbazı değildi. Kısa süre sonra pardösümün geri gelmesini beklemekten yoruldum. Doğruyu söylemek gerekirse, genel olarak yorgun hissediyordum - yorgun, hırpalanmış ve kirli. İhtiyacım olan şey sadece giysilerimi temizletmek değil, kendimi de temizletmekti. Tenimdeki kiri ve gecenin tüm karmaşasını yıkamak için.

Bay Ambrose'un tuvalet odası yok muydu? Duşlu? Ayağımı pudralamam gerektiğinde böyle bir şey hatırladığımı sanmıştım. Yoksa burnum muydu?

Ayağa kalktım ve o pis, huysuz zemin beni kovmaya çalışmaktan vazgeçene kadar bekledim. Biraz zaman aldı ama sonunda pencereden aşağı atılmayacağımı kabullenmiş gibiydi.

Toplayabildiğim tüm otoriteyle parmağımın yeri işaret ettim. "Dur! Ona söyledim. 'Şimdi küçük ayak parmağımı pudralamaya gidiyorum ve olduğun yerde kalacaksın. Anlaşıldı mı?'

Zemin başını salladı ve ben zaferle çenemi kaldırdım. İşte! Tam bir zafer kazanmıştım. Masanın yanından geçip arkasındaki küçük kapıya doğru ilerlerken küçük sarı domuzcuklar tezahürat ve alkışlarla beni selamladılar.

Tuvalet odası tıpkı hatırladığım gibiydi. Bir tuvalet, bir duş ve hiç barut yoktu. Barut bile yoktu. Ama duş almaya gelmişim, bir şeyleri havaya uçurmaya değil, belki de böylesi daha iyiydi.

Yine de oda, buraya son gelişimden biraz daha karanlıktı. Bir an için nedenini merak ettim, ta ki hatırlayana kadar.

Tabii ya! Gece vakti ve gökyüzündeki o parlak şey kayıp.

Adı neydi?

Güneş! Evet, adı buydu.

Yani... şimdi diğer şeylere ihtiyacın var. Şu bilmem ne lambaları!

Sevgili ben! Engin hafızam ve zekamdan gerçekten çok etkilendim. Hatta kapının yanındaki lambalar için bir tür anahtar olabileceğinden şüphelenmeme bile yol açtı - ve işte, haklıydım! Parmaklarım düğmeyi buldu ve çevirdi.

Sol tarafımdan parlak bir ışık patladı ve gözlerimi ani istiladan koruyarak küçük bir nefes verdim. Birkaç saniyelik alışma sürecinden sonra elimi gözlerimden çektim ve odanın şimdi yumuşak bir ışıkla yıkandığını gördüm.

sarı ışık. Şimdi tek ihtiyacım olan şey benim de yıkanmamdı - sadece ışık yerine suyla.

Duş başlığı sol duvardan, geniş, beyaz, seramik bir lavabonun üzerine doğru çıkıntı yapıyordu. Tabii ki, herhangi bir üst sınıf İngiliz banyosunda olduğu gibi kesinlikle altın süslemeler ya da başka süslemeler yoktu. Ne de olsa burası Bay Ambrose'un duşuydu. Yine de şu anda süslemeler umurumda değildi. Tek önemsedğim şey borulardan su akmasıydı.

Kapıyı arkamdan kapatarak duşa doğru yürüdüm. Garip bir nedenden ötürü, bir şey unutmuşum gibi hissediyordum ama duş ihtimali o kadar çekiciydi ki bunu aklımdan çıkardım.

Buradaki zemin ofis zemininden daha dostane görünüyordu. Odanın içinde ilerlerken sadece bir ya da iki kez hafifçe sallandı.

"Güzel zemin," diye mırıldandım. 'Güzel kat. İşte böyle. Olduğun yerde kal.

Zemin itaat etti ve çok geçmeden hedefime ulaştım ve destek için borulardan birini tutabildim.

Sadece duş olmadığını, havluların da olduğunu fark ettim. Mükemmel! Biraz garip olsa da, kabul ediyorum. Kim ofisinde banyo havlusu bulundurur ki?

Muhtemelen burada yaşıyor.

Böylesi daha iyi. Evdeki küvetimize gitmek için kilometrelerce yol gidecek havada değildim ve suyun tenimde bıraktığı sakinleştirici hisse ihtiyacım vardı. Belki üzerine biraz su serptikten sonra kafam biraz daha berraklaşır.

Kendi kendime memnuniyetle mırıldanarak kalan kıyafetlerimi çıkardım ve her zamankinden çok daha hızlı bir şekilde hallettim. Pantolonlar, çember eteklere kıyasla giymek için gerçekten kullanışlı şeylerdi. Havlulardan birini aldım, tabii ki hepsi işlemeli havlu kumaştan değil, sade beyaz ketenden yapılmıştı. O kadar yumuşak ve serin hissettiriyorlardı ki bana *onu* hatırlatıyorlardı. Kendimi onlara sarmak neredeyse ona sarılmak gibiydi. Güzel bir histi.

Ama... bunu sadece duştan sonra yapmam gerekmiyor muydu? Biraz kafam karışmıştı. Zararı olmazdı ve daha önce de belirttiğim gibi *çok* iyi hissettiriyordu. Havluları etrafıma sıkıca sarma işine o kadar dalmıştım ki dışarıdan yaklaşan ayak seslerini duymadım.

Ancak kapı açıldığında ve arkamda bir nefes sesi duyduğumda artık yalnız olmadığımı fark ettim.

"Bay Linton!"

Kahretsin! Bir şey unuttuğumu biliyordum. Kimsenin içeri girememesi gerekiyordu, değil mi? Nasıl ve neden olduğunu tam olarak hatırlayamasam da...

Havluları göğsüme bastırarak döndüm, tam o sırada Bay Ambrose'un gözleri sımsıkı kapalı bir şekilde odadan çıktığını gördüm. Kapı arkasından çarptı.

"Bay Linton?" Sesi kapının diğer tarafından geldi. Sadece hayal mi görüyordum, yoksa sesi her zamanki soğukkanlı halinden biraz farklı mıydı?

"Evet, efendim?"

"Bir dahaki sefere özel banyomu kullanmaya karar verdiğinizde, *kapıyı sürgüleme* nezaketini gösterir misiniz?"

Civatalar! Kapının açılmadığından bu şekilde emin oluyordun. Şimdi hatırladım. Gözlerimi kısarak kapıya baktım.

"Yapamam, efendim. Üzerinde sürgü yok."

"Tabii ki yok!" diye tersledi. "Sadece benim kullandığım bir banyonun kapısına sürgü taktırarak boşa para harcayacağımı mı sanıyorsun?"

Ciddiyetle başımı salladım. "Tabii ki hayır, efendim. Vakit nakittir, değil mi?"

'*Güç*, Bay Linton, *güç*. Çavdar ekmeği değil.'

"Oh. Haklısınız, efendim!"

"Bir daha bana haber vermeden oraya girersen, kapının altına bir sandalye sıkıştır! Anlaşıldı mı, Bay Linton?"

Tekrar başımı salladım. Kulağa sağlam bir politika gibi geliyordu.

Evet, efendim. Dediğiniz gibi, efendim. Ve bu arada... Sanırım artık bana "Bay" Linton demeyi bırakabilirsin.' Biraz kıkırdadım. "Aksini gösteren yeterince kanıt görmüşsünüzdür."

"Bay Linton!"

Hayır, hayır. *Bayım* değil. Az önce ne dediğimi duymadınız mı?" Kapının diğer tarafından bir sessizlik oldu. "Bay Ambrose, efendim? diye sordum. "Hâlâ orada mısınız?"

'Kendimi sakinleştirmek için ona kadar sayıyorum. Beni rahatsız etmeyin, Bay Linton. Nasıl isterseniz, efendim.'

Tekrar konuşmanın ne zaman uygun olacağını anlamak için saymaya çalıştım ama pek işe yaramadı. Her üçe geldiğimde tökezliyor ve bir sonraki sayıyı hatırlayamıyordum.

"Bay Linton?" Sonunda sesi diğer taraftan geldi. "Evet, efendim?"

'Orada işin bittiğinde bana haber ver. Ben de tamamen temiz değilim ve geceyi geçirmeden önce kendime çeki düzen vermek istiyorum.

"İstersen şimdi içeri gelebilirsin," diye cömertçe teklif ettim. "Burada ikimize de yetecek kadar yer var.

"Hayır!

Sesi oldukça kararlı geliyordu. Bu garipti. Kafam karışmıştı, banyoya baktım.

Evet, var. Kendi banyonuzun büyüklüğünü bilmiyor musunuz? Bir sürü oda var, inan bana.'

'Buna itiraz etmiyorum. Ancak yine de içeri giremem.

Kaşlarımı çattım. Bazen çok inatçı oluyordu. "Neden?

"Çünkü," diye açıkladı bana, sesi acı verecek kadar sakindi, "farklı cinsiyetten insanlar birlikte duş almazlar. Toplum genellikle bu tür şeylerden hoşlanmaz.

Konsantre olmaya çalıştıkça kaşlarım çatıldı. Çok zorlarsam, hayal meyal böyle bir şey hatırlıyor gibiydim.

"Ama Napolyon da burada benimle birlikte," diye işaret ettim, karşı duvara yaslanmış, domuzcuk dans grubunun üyelerinden biriyle satranç oynayan İmparator'a el sallayarak.

'Şey... o bir Fransız. Bu farklı bir şey.'

Tartışmaya fırsat bulamadan, kapının diğer tarafında aceleyle uzaklaşan ayak sesleri duydum. Garipti. Neden kaçmıştı?

Suratımı asarak havlularımı çıkardım ve duşun altına girdim. Başka biriyle duş almak yeni bir deneyim olacaktı. Şu anda hatırlayamadığım bir nedenden ötürü bunu daha önce hiç yapmamıştım. Düşünceli bir şekilde odanın diğer tarafındaki Napolyon'a baktım ama ilgilenmiş gibi görünmüyordu. Kendini satranç oyununa fazlasıyla kaptırmıştı. Sarı domuzcuk kazanıyor gibi görünüyordu ve İmparator'un yüzü konsantrasyonun acımasız çizgileriyle belirlenmişti.

Ah neyse, nasıl olsa yeni bir deneyim olacaktı. Dürüst olmak gerekirse, daha önce hiç duşun altında durmamıştım. Oldukça yeni ve süslü bir icattı - duyduklarıma göre pahalıydı da. Geleneksel küvetten çok daha pahalıydı. Bay Ambrose muhtemelen sadece bir tane taktırmıştı çünkü otuz yedi yıl sonra tasarruf ettiği suyun ek yatırımı haklı çıkaracağını hesaplamıştı.

Para güçtür, değil mi?

Sıcak bir banyo ile sıcak bir duş arasında o kadar da büyük bir fark olamazdı. Omuz silkerek musluğu kavradım ve çevirdim.

Empire House'un koridorlarında banshee benzeri bir çığlık yankılandı. Kapının dışında koşan ayak seslerini ve ardından Bay Ambrose'un sesini duyabiliyordum: 'Bay Linton? Bay Linton, bir şey mi oldu?'

"Evet!" diye bağırdım. 'Evet! Bir kova dolusu buzlu su, işte olan bu! Borularınızdaki su nereden geliyor? Antarktika'dan mı?'

Diğer taraftan, bir duvarın enerjiyle yumruklanmasına çok benzeyen bir ses duydum. Ya da belki zemin. Umarım zemindir. Bunu daha çok hak ediyordu.

"Eee? diye sordum. "Suyunuzu nereden alıyorsunuz?" "Çatıdaki yağmur suyu tankından" diye soğuk bir cevap geldi. "Neden?"

"*Yağmur suyu mu* kullanıyorsunuz?"

'Evet. Suyu bedava alabilecekken para ödememi beklemiyorsunuz, değil mi?

"Bay Ambrose, efendim? Elimden geldiğince tatlı bir şekilde sordum. "Evet?"

"Bu tanktaki su herhangi bir şekilde *ısıtılıyor* mu?" "Hayır, tabii ki *ısıtılmıyor*. Neden bunun için para harcayayım ki?"

Ona tam olarak nedenini açıklamaya devam ettim. Açıklamam bir ya da iki, belki de bir düzine küfür içerebilirdi, çoğu ona, onuncu kuşağa kadar olan atalarına ve özellikle de mimarına yönelikti. Sözlerimi bitirdiğimde dışarıdan soğuk bir ses geldi:

"Bay Linton?"

"Evet, efendim?"

'Bir daha gereksiz sesler çıkarma. Çalışmaya çalışıyorum. Ve böylece gitmiş oldu.

Soğuktan titreyerek düşün altında durdum, tenimin üzerinden akan buz gibi suya ve Bay Ambrose'a lanet ettim. Eğer burada benimle birlikte olsaydı, lanet olsun ona, bu kadar üşümeyeceğime emindim. Her zaman ne kadar buz gibi olduğu düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede sıcak olabiliyordu.

Gözlerimi kapatarak onu burada benimle hayal ettim, kollarını bana dolamış, beni sıkıca kendine sarmıştı. Nedense onun burada olmasının çok iyi hissettireceğinden emindim. O çok daha ilginç olurdu

hâlâ duvara yaslanmış, satranç oyununa eğilmiş olan Napolyon'dan daha büyük bir şirketti.

Gözlerimi tekrar açtığımda onu gördüm.

Sonunda gelmişti! Bay Ambrose odaya girmişti. Neden kırmızı bir avcı kostümü giydiğini kısa bir süre merak ettim ama kimin umurundaydı ki? Genişçe gülümsedim.

"Geldin," diye mırıldandım.

Bana gülümsedi, ağzını açtı ve bir kaplan gibi hırladı. Hmm... bu normalde yaptığı bir şey değildi, değil mi? Ve normalde, kenarları bu kadar bulanık değildi. Ama her şeyi bekleyemezsiniz, değil mi? O buradaydı, önemli olan da buydu. Zekice bir sohbet yerine kaplan hırıltıları duymam kimin umurundaydı ki? Normal şartlar altında çok iyi bir konuşmacı değildi.

Bir adım daha yaklaştı, soğuk gözleri herhangi bir erkeğin suratında bir tokadı hak edeceği şekilde vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Yine de, garip bir şekilde, onu tokatlamak için bir dürtü hissetmedim. Onu daha yakına çekmek için bir dürtü hissettim. Belki o zaman soğuk suya dayanmak daha kolay olurdu. Karnımdaki ateş çoktan kaynamaya başlamıştı...

"Bay Ambrose, efendim..."

Bir adım daha atıp bana doğru uzandığında sözlerim kesildi.

~~**~*~*

Bir süre sonra -zaman benim için hala bir anlam ifade ediyorsa- bir gömlek ve pantolonla, ayaklarım hala çıplak ve saçlarım duştan dolayı nemli bir şekilde makyaj odasından çıktım. Bay Ambrose her zamanki siyah frakı, papyonu ve buz gibi ifadesiyle beni dışarıda bekliyordu. Ne garip. Az önce kırmızı giydiğine yemin edebilirdim ama sonra... şey... çok daha az.

"Orada tam olarak ne yaptınız, Bay Linton?" diye sordu buz gibi bir sesle. Gümüş saatini elinde açık tutuyordu. "Duşun altında otuz bir dakika dört buçuk saniye geçirdiniz. İnsanların duş almak için ihtiyaç duydukları ortalama süre sekiz ila on beş dakikadır.

Ona baykuş gibi göz kırptım. 'İnsanların duş almak için ortalama ne kadar zamana ihtiyacı olduğunu nereden biliyorsun? Teleskopla insanların pencerelerini mi gözetliyorsun?

Bunu bir cevapla onurlandırmamayı tercih etti.

'Sadece üç buçuk dakikaya ihtiyacım var' diye bilgi verdi. "Eminim istiyorsunuzdur, efendim.

"İnsanlar çok tembel. Saatin kapanmasına izin verdi ve yanımdan geçerek tuvalet odasına doğru yürüdü. "Bu oda şu anda dolu ve kapıda kilit olmadığına göre içeri girmemeyi unutma.

"Napolyon'a benden selam söyle," diye arkasından seslendim. 'Ve ona söyle, eğer bir rövanş planlıyorsa, ruy lopez ile başlasın, e4 e5! Klasik açılış hamlesi!

Kapı cevap vermeden çarparak kapandı. Ne kadar kabaydı! Onu düşün altında daha çok sevmiştim.

Hatırlayınca, vücudumun alt kısmına sıcaklık yayıldı. Çok, çok daha iyi.

İnsanların kuruyken de ıslakken davrandıkları gibi davranmalarını bekleyemezsiniz, değil mi? Keyifsizce düz sırtlı ziyaretçi koltuğuna doğru yürüdüm ve tam ü z e r i n e çökmek üzereydim ki Bay Ambrose'un muhtemelen üzerindeki su lekelerini kan lekelerinden daha çok sevmeyeceği aklıma geldi. Bu yüzden duvara yaslandım ve yanımda getirdiğim havluyula saçlarımı elimden geldiğince kurutmaya çalıştım. Pek iyi gitmedi. Zemin bir kez daha beni yakalamıştı, bir o yana bir bu yana sallanıyor, bırakın kafamı bulmayı, kendi kafamı bulmamı bile neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Kuru.

"Patlama!

Boynumu kurulamak için havluyu başımın arkasına atmaya çalıştım. Ama bir şekilde yüzümü ıslatmak için havluyu başımın ön tarafına atmayı başardım. Havluyu ağzıma aldım ve boşu boşuna dişlerimin arasından çıkarmaya çalıştım.

'Blaft, blaft, blaft... pfft! Blast!'

Nihayet! Ama şimdiye kadar havluyu boğazıma dolamayı başarmıştım. Acaba insan kendini havluyula boğabilir mi? Kesinlikle ilginç bir manşet olurdu:

Az giyimli genç kadın Londra'nın en zengin işadamının ofisinde havluyula boğulmuş halde bulundu! Skandal büyüyor! Bay Rikkard Ambrose'a yorum için ulaşamıyor!

Bay Ambrose memnun olmazdı - Napolyon ya da İskender de öyle. Savaşta cesurca ölmemi tercih edeceklerinden emindim. Muhtemelen kendimi boğmamaya çalışmalıyım.

Geçici olarak havlunun bir ucunu tekrar çekiştirdim. Canavar gibi şey, iki ünlü tarihi imparatorun isteklerini tamamen göz ardı ederek boğazımı sıktı.

"Patlama!

"İşte, bana bırak.

Biri dokunduğunda elim sarsıldı ve eğer diğer el havluyu sıkıca kavrayıp boynumdan çözmeseydi gerçekten kendimi boğacaktım. Durun bir dakika - bu eli tanıyordum!

Bay Ambrose'du. Geri dönmüş ve ben fark etmeden yanımda belirmişti. Sanırım insanın kendini boğması oldukça ilgi çekici bir aktivite.

Bu kez kırmızı avcı kostümünü ya da siyah kuyruk ceketini giymemişti, ancak onu yakındaki ziyaretçi koltuğunun üzerinde, muhtemelen yer mantarı bulma umuduyla ceplerini karıştıran bir domuzun yanında asılı gördüm. Bu Bay Ambrose sadece beyaz bir gömlek ve siyah bir yelek giymişti ve tabii ki muhtemelen duş altında bile çıkarmadığı buz gibi yüz ifadesi vardı.

Yine de elleri buz gibi değildi. Boynumdaki havluyu çözüp bulmakta hiç zorlanmadığı saçlarımın üzerinden çekerken nazik ve sıcaktılar.

"Bir dakika kıpırdamadan dur.

Parmakları tam olarak ne yaptığını anlayamayacağım kadar hızlı çalışıyordu ama işi bittiğinde havlu başımın etrafına karmaşık bir düğümle sarılmıştı ve soğuk havayı dışarıda, ıslak saçlarımı da yerinde tutuyordu.

"Şimdi oturabilirsin," diye sertçe emretti. 'Havlu saçındaki suyun çoğunu emdiğinde, yeni bir havlu al ve saçını tekrar kurula. Ovalamaya başlamayı aklından bile geçirme, sadece her seferinde bir parça saç al ve her iki taraftan da kurula.

Beni ziyaretçi koltuğuna götürdü ve o kadar şaşırmıştım ki bunu yapmasına izin verdim. "Uzun saçları havluyla kurutmayı nereden biliyorsun?" diye sordum.

yer mantarı arayan sarı domuzcukla yan yana oturuyordu. "Bana eskiden kuaför kalfası olarak çalıştığını söyleme.

'Hayır. Açıklaması bundan biraz daha basit. Bir zamanlar uzun saçlarım vardı.

"*Sen mi?* Sesim muhtemelen uygun olandan biraz daha fazla kuşku içeriyordu, ama son zamanlarda pek de uygun olmayan birçok şey yaptığıma dair bir sezgim vardı ve şu ana kadar çok eğleniyordum. Bay Ambrose'un özenle kesilmiş siyah saçlarına şüpheyile baktım. "Uzun saçlarınız mı vardı?

"Gerçekten.

"*Neden?*

"Çünkü onu kesecek bir bıçak ya da makas alacak kadar param yoktu. Ben bir cevap düşünmeden odadan çıkmıştı. Ve gerçekten, cevap düşünmek çok yorucuydu..."

~~**~*~*

"Bay Linton? Bay Linton, o nemli havluyu çıkarmanız gerekiyor." "Ne?"

Gözlerimi kırpıştırarak doğruldum. Dünya yine çok bulanık görünüyordu. Karşımda bir adam duruyordu... Beyaz gömlekli, siyah yelekli ve papyonlu... taş suratlı... Bay Ambrose! Bay Ambrose, elinde taze bir havluyla!

"İşte. Al bunu. Havluyu bana uzattı. "Ama beklememi söylemiştin," diye itiraz ettim.

"Bekliyordun. Tam olarak uyumayı. Ama beş dakika yeterince uzun. Ofisim yoldan geçen sarhoşların evi değildir."

Başımdaki nemli havluyu çözdü ve ben, şans eseri başımı tekrar bulabildim, şiddetle ovmaya başladım.

"Saçını kurula dedim," diye hatırlattı bana. 'Pat. Nazikçe. Kafandan koparmak istermiş gibi ovma.

"Neden gidip saç bakımı üzerine bir broşür yazmıyorsun? diye homurdandım. "Saçımı istediğim gibi kurutabilirim, çok teşekkür ederim.

Birkaç dakika sonra iç çekerek havlunun batmasına izin verdim.

"Bununla gerçekten kurutamıyorum," diye yakındım. "Saç fırçanız yoktur, değil mi?"

Şu anda karanlık pencerenin önünde durmuş, şehrin ışıklarına bakıyordu. Sorum üzerine arkasını dönmedi.

"Neden böyle işe yaramaz bir eşyaya sahip olayım ki? Parmaklarını kullan. Bu yeterince iyi."

Neden birdenbire bu kadar düşmanca davranmaya başladı? Daha bir dakika önce beni boğulmaktan kurtarıırken çok nazikti, ondan önce duşta daha da nazikti... ya şimdi? Şimdi yine taş gibi soğuktu ve gözlerini benden kaçırıyordu. Bunu anlayamadım. Onu anlamıyordum.

"Seni avcı kostümünün içinde daha çok sevmiştim," diye homurdandım. "Ne dedin sen?"

"Unut gitsin.

Saçlarımı parmaklarımla ve havluyla kurulamak için elimden geleni yaptım. Yanımdaki domuzcuk ceketinin iç ceplerine yönelmiş, hâlâ yer mantarı arıyordu.

"Sol üsttekini dene," diye fısıldadım. 'Cüzdanını al ve hayalini kurduğun tüm yer mantarlarını satın alabilirsin.

Domuzcuk heyecanla ciyakladı ve tavsiyemi dinlemeye başladı. Bay Ambrose'un cüzdanını nasıl bulacağını ve Brüksel'de yer mantarı almak için tüm parasını nasıl alıp kaçacağını hayal ederek memnun bir iç çekişle sandalyede arkama yaslandım. Birdenbire saçlarımın daha kuru olduğunu hissettim ve ayaklarım hala biraz üşüyor olsa da genel olarak kendimi daha iyi hissettim.

Domuzcuğun faaliyetlerini fark edip etmediğini görmek için Bay Ambrose'a gizlice bir göz attım. Ama o hâlâ karanlık pencerenin önünde durmuş, sırtını odaya dönmüş, şehre bakıyordu. Uzakta, camın ötesinde, rıhtımda parlayan ışıklar görülebiliyordu. Orada gece boyunca bile çalışma devam ediyordu.

"Bay Linton?

Sinirlenerek sandalyenin kolçağına vurdum. 'Bana hala böyle demekte ısrar mı ediyorsun? Gördüklerinden sonra bile mi?

Belki ışığın bir oyunuydu ama kulaklarının birazcık kırmızıya döndüğüne yemin edebilirdim. Yani bu taştan yaratığın içinde gerçekten biraz kan vardı.

"*Özellikle* de tüm bu gördüklerimden sonra, Bay Linton. Sesi bir buzdağının kalbi kadar soğuktu. Hemen ekledi: 'Gerçekten bir şey gördüğümünden değil. Arkamı döndüm ve gözlerimi çabucak kapattım. Hiçbir şey görmedim.

"Bay Ambrose,
efendim?" "Evet?

"Yalan
söyleme. "Bay
Linton!

Dönmeye başladı - sonra daha iyi düşündü ve kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. Ben de meydan okurcasına kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. Ve tabii ki cinsiyet eşitliği adına. Göz ucuyla ona baktığımda, hâlâ pencereden dışarı baktığını ve sadece bakışlarıyla Londra şehrini dondurmaya çalıştığını gördüm. Kavgacı bir şekilde bakabileceğim bir pencerem yoktu, bu yüzden duvarla idare etmek zorundaydım, ama bakışlarım yine de onunkiyile eşleşiyordu.

Bir süre böyle kaldık, öfkeli bir sessizlik içinde bakakaldık. Sonunda tekrar konuştu:

"Size bir şey sormak istiyordum, Bay Linton.

"Peki, neden sormadınız?

"Dikkatimi dağıttın.

"Bu konuda oldukça yetenekliyim,"

diye itiraf ettim. "Evet, öylesin.

"Öyleyse şimdi sor.

Bir an daha sessizlik oldu. Sonra, aniden:

Bunu neden yapıyorsunuz, Bay Linton? Neden benim için çalışıyorsunuz? Neden erkekler için olan bir işi yapmakta ısrar ediyorsunuz? Tehlikeli olduğunu gördünüz. Bana daha önce inanmadıysanız, bu geceden sonra şüphe edemezsiniz. Bunu neden yapıyorsunuz?"

Bu soruyu bana ilk kez soruyordu - soğuk bir küçümseme olmadan, sanki cevabı duymakla gerçekten ilgileniyormuş gibi. Bir an için 'ofisinizdeki neşeli çalışma ortamı yüzünden' ya da 'silahlı kavgaları sevdiğim için' gibi zekice bir cevap vermeyi düşündüm ama... Kendimi garip bir şekilde uykulu ve korumasız hissediyordum, eril dünyaya karşı her zamanki savunma katmanlarımdan yoksun kalmıştım. Elimde olmadan gerçek ağzımdan kaçırıverdi.

"Özgür olmak istiyorum.

Döndü ve ben şaşkınlıkla irkildim. Basit ifademin böyle bir tepki alacağını tahmin etmemiştim. Gözleri kara buz parçaları gibiydi.

'Bu kadar mı? Hepsi bu mu? Siz özgürsünüz. İngiltere özgür bir ülke. Kimse sizi iradeniz dışında tutamaz!'

Yüksek sesle gülmek istedim. Ama konu gerçekten gülünecek bir şey değildi.

'Evlendiğimde kocam yapabilir,' diye tısladım. Öfke içimde yükseliyor, zihnimi bulandıran yorgunluğu yakıp yok ediyordu. Özgürlük hakkında ne biliyordu ki? Herhangi bir erkek ne bilirdi ki? Kadınların asla sahip olamayacakları şeyleri kanıksamışlardı. 'Hayatımı kazanmak için çalışmalıyım. Diğer tek seçenek kendimi sözde "uygun" bir adama vermek, Bay Ambrose, efendim. Ömür boyu.'

Üç adımda masanın etrafından dolanıp önüme geldi. 'Peki

bu o kadar iğrenç mi? Bir erkeğe ait olmak?'

Enerjinin nereden geldiğini bilmeden onunla yüzleşmek için ayağa fırladım. Kemiklerimi kıracak kadar yorgundum. Ama aniden öfkeyle koşmaya başladım ve elimde her zaman iyi bir kaynak vardı. Ağzım gerildi, yorgun gülümsemem kayboldu. Sersem ya da değil, yorgun ya da değil, küçük domuzcukları görüyor ya da görmüyor, bu özel soru hakkında kesinlikle net bir fikrim vardı.

"Ölmeyi tercih ederim!

Güzel, maskeye benzeyen yüzündeki bir kas seğirdi.

"Adam... sana karşı bir şeyler hissediyor olsa bile mi?

Bunun üzerine sarı domuzcuk yer mantarı aramayı bıraktı ve kıs kıs gülmeye başladı. Ona bir şey fırlatmak istedim ama etrafta cephaneye göremedim.

"Peki bu ne kadar olası? Alay ettim.

Bir an öylece durdu. Çenesi hareket etti; bir şey söylemek ister gibiydi. Ama sonra, neden söylemedi? Onun yerine, sessizce öylece durdu.

Sonunda en buz gibi sesiyle şöyle dedi: 'Ben nereden bileyim? Damat seçimi konusunda kesinlikle uzman değilim. Yine de, yaptığınız şeyi yapmaktansa evlenmek daha güvenli bir seçenek gibi görünüyor.

"Hayat daha güvenli seçeneği yaşamak değildir," dedim uyukulu bir sesle. "Hayat, yaşamaya değer bir hayat sürmektir.

"Böyle devam edersen yaşamaya değer bir hayat ya da herhangi bir hayat yaşayamayacaksın! Üst kollarımdan tutarak, sırtım duvara çarpma kadar beni geriye doğru itti. 'Anlamıyor musunuz, Bay Linton? Bu gece orada ölebilirdiniz! Ölebilirdiniz!'

Sanki bana tuzluk muamelesi yaparak meramını anlatabilecekmiş gibi beni sarstı. Tek yaptığı beni daha da sinirlendirmek oldu! Tamam, vücudunun sertliğinin benimkine sürtünüp çarpmasını da hissettirdiğini kabul ediyorum ama bunu görmezden gelip kızgınlık kısmına odaklanmak için elimden geleni yaptım.

Kısa bir süre önce bu şekilde birbirimize yakın durduğumuz başka bir zamanı hatırladım, benim öfkem içimde bir volkan gibi kaynıyordu, onunki ise dondurucu bir soğuklukta idi. Onun kıvrımlı, heykelsi vücudunun her çizgisini üzerimde hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu hatırladım. Heykelsi - bu normalde sadece kadınlar için kullanılan bir kelimeydi, eğer uzun ve zarif olduklarını söylemek istiyorsanız. Ama şimdi onu hissettiğimde, onu mükemmel bir şekilde tanımladığını biliyordum. Kaslarının sertliğini tarif ediyordu. Yüzündeki hareketsizliği tarif ediyordu. Hatta suskun ve taş gibi tavrını bile tarif ediyordu. Bir heykel gibi. Heykelsi.

Tarif etmediği tek şey, taş gibi dış görünüşünün altında, derin, karanlık gözlerinde hissettiğime yemin edebileceğim öfkeydi.

Kızmasını gerektirecek ne vardı? Ölsün onun için ne fark ederdi? Sonunda benden kurtulacaktı, haftalardır birçok yöntemle elde etmeye çalıştığı bir şeydi bu. Serseri bir kurşunun işini görmesine sevinmeliydi.

"Ölebilirdin," diye tekrarladı. Arkasında, şu anda banyodan çıkmış olan Napolyon, kolunun altındaki satranç tahtasıyla, ciddiyetle başını salladı. Kahretsin! İmparator bile onunla aynı fikirdeydi. Yutkunmak zorunda kaldım.

"Biliyorum," dedim usulca. 'Biliyorum ölebilirdim, ama sen de ölebilirdin. Orada savaşan herhangi bir adam da ölebilirdi.

"Ama siz onlar gibi değilsiniz, Bay Linton.

Söylenmemiş sözler Demokles'in kılıcı gibi başımızın üzerinde havada asılı duruyordu: *Sen bir kızsın. Zayıfsın.*

Çenem gururlu bir meydan okumayla yukarı kalktı.

"Önemli olan her konuda onlar gibi olabilirim.

Buz gibi, deniz rengi gözleri yüzümden ayrıldı, yavaşça vücudumdan aşağı indi ve tekrar yukarı çıktı. Bunu yaparken hâlâ benimkine bastırıldığı göğsündeki nefes alış verişin hızlandığını hissedebiliyordum.

"Hayır. Bu kelime mutlaktı, hiçbir çelişkiye yer vermiyordu. "Asla olamazsın.

Nefesinin tenimi gıdıkladığını hissedene kadar öne eğildi. Ne yapıyordu? Elleri, vücudu, nefesi, hepsi bir araya gelerek korkutucu, heyecan verici bir görüntü, his, koku ve ses karmaşasına dönüşmüştü. Birden midemde kelebeklerin dans ettiğini hissettim.

Kelebekler mi? Kelebeklerin orada ne işi vardı? Bu sabah hiç yememiştım, değil mi?

Sessiz, taş gibi yüzü artık sadece birkaç santim uzağındaydı. O kadar yakındı ki, korkunç derecede yakındı - ve sonra aradaki son mesafeyi kapatmak için hareket etti.

Yıldızları Görmek

Ben ittim.

Çok sert bir itiş değildi. Her nasılsa, Bay Ambrose'un sert bedenini iterken, kollarım onlara emrettiğim kadar kararlı hareket etmek istemedi. Ama bu itiş onu gafil avladı ve sendeleyerek geri çekildi, bileklerimi bıraktı.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun da bana ne olup olamayacağımı söylüyorsun?" diye bağırdım. Öfkeliydim. Kaynayan sıcak bir volkan gibi öfkeliydim! İstediğim her şey olabilirim! Sarı domuzcuk dans grubunun bir üyesi olmaya karar verebilirim ve eğer istersem bunu başarabilirim!

Sarı domuzcuk burnunu Bay Ambrose'un ceketinin cebinden çıkardı ve başını şiddetle salladı. Onu görmezden geldim.

"Asla bir erkek olamazsın," diye tekrarladı, pozisyonundan bir santim bile geri çekilmeden. Gözleri bir kez daha vücudumda aşağı yukarı gezindi. Pardösüm olmadan gömleğimin kumaşının, üst katta eksik olsa da popo bölümünde kesinlikle kadınsı olan formumu nasıl zar zor gizlediğinin çok farkındaydım.

Ama... kastettiği bu olamazdı, değil mi? Beni *bu* şekilde düşünmesi mümkün değil, değil mi? Kadınların hak ve özgürlüklerinden bahsediyordu, benim ve onun yaptıklarından değil...

Hayır! Hayır!

Kesinlikle

olmaz.

Aman Tanrım.

"Erkek olmak istemiyorum," demeyi bir şekilde başardım. *Özellikle de sen bana böyle, Atlantik Okyanusu kadar derin ve karanlık gözlerle bakarken.*

"Tek istediğim aynı *muameleyi* görmek!"

"Fark nerede?" diye sordu.

Aradaki fark şu anda hissettiklerim. Damarlarımdaki kanın iki kat daha fazla pompalanması.

"Aradaki fark," dedim dişlerimi sıkarak, "Aradaki fark... o..."

O bana bir bilim adamının keşfedilmemiş garip bir yaratığa baktığı gibi bakarken, ben yüksek sesle konuşabileceğim kelimeler aradım. Hiçbir şey bulamadım. Tek düşünebildiğim kalbimin ne kadar hızlı çarptığı ve yüzümün ne kadar sıcak olduğuydu.

Peki ya olduysa? Ona kızgındım! *Tabii ki* kalbim küt küt atıyor ve yüzüm kızarıyordu. Ve tabii ki bunun nedeni onun şovenist bir piç olmasıydı. Derin, deniz rengi gözlerinin tam orada ve o anda beni nasıl delip geçtiğiyle hiçbir ilgisi yoktu.

"Gördün mü?" dedi soğukça. "Asla bir erkek gibi olamazsın. Toplayabildiğim tüm güçle ona ters ters baktım.

"Beni küçümsemekten başka bir şey yapacak mısın?" diye sordum.

"Evet. Umutlarım alevlendi - ta ki o devam edene kadar: 'Ay sonunda sana maaşını vereceğim. Eğer işini düzgün yaparsan tabii.

Hissettiğim umut ışığı sönmüştü.

Neden? Neden hayal kırıklığı içime doldu? Ne de olsa ondan tek istediğim paraydı. Bana özgürlüğümü verecek paraydı. Ondan başka ne isteyebilirdim ki?

Hâlâ bana öyle bakıyordu. Bu şekilde dizlerimin bağı çözülde.

"Güzel. Çenemi kaldırdım ve dizlerimi görmezden gelerek ondan uzaklaştım. Ziyaretçi koltuğuna doğru yürüdüm ve üzerine çöktüm. 'Tek istediğim bu. Özgür olmak için yeterli para.

"Oh, paran olacak. Gözleri parlıyordu. "Yine de özgür olmayacaksın.

Başım ona doğru döndü. "Nasıl yani?

Kendi sandalyesine doğru yürüdü ve benimle boy ölçüşemeyecek bir zarafetle sandalyesine oturdu. Masasının arkasından, üstün, soğuk bir güç ve otorite yansıtarak, dikilmiş parmaklarının üzerinden bana baktı. "Tıpkı evlilikte olduğu gibi, yine bir erkeğe bağlı olacaksın - bana.

Gözlerim kısıldı. 'Evet ama evlilikten farklı olarak günün sonunda eve gidip dinlenebiliyorum. Ve evlilikten farklı olarak, eğer her gün senin taş gibi suratını görmekten bıcarsam, istifa edebilirim.

Aniden elleri tekrar yumruk haline geldi. "Ama başka kimse sana bir pozisyon vermezdi.

"Doğru," diye mırıldandım. 'Görünüşe göre şimdilik bana mahkumsun.

Hayal mi görüyorum yoksa bunu duyunca elleri yine hafifçe gevşedi mi? Bir iki dakika birbirimize baktık, sessiz bir çıkmazdaydık. Ne istediğini, benden bu kadar nefret etmesini neyin engelleyeceğini bilmiyordum! Tanrım, o bana öyle bakarken artık ne istediğimi bile bilmiyordum! Ama bu her neyse, onunla hiçbir ilgisi yoktu!

Bir süre orada oturdum. Ama birkaç dakika sonra, şaşkın beynime bir şey girdi. Bir his... Ayaklarımla ilgili bir şey...

Daha mı soğuk hissettiler?

Evet, öyle oldu. Daha soğuk, daha soğuk ve daha soğuk. Ve nedenini tam olarak anlayamıyordum. Aşağı bakınca, tamamen normal göründüklerini gördüm. Her biri beş parmaklı iki ayak. Ama bir şey eksik değil miydi?

Ayakkabılar! Ayakkabılar ve çoraplar, seni aptal! Onları banyoda bırakmıştım.

Tabii ki!

Dikkatlice ayağa kalktım. Zemin şu anda sakın görünüyordu. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı almak için odanın öbür ucundaki banyoya koşmaya cesaret etmeli miydim, yoksa şeytani yaratık beni yine kovmaya mı çalışacaktı? Düşünceli bir şekilde taş karolara baktım. Sağlam ve hareketsiz görünüyorlardı.

Ani bir dürtüyle öne doğru bir adım attım, sonra bir adım daha. Yaşasın! Görünüşe göre zemin uyuyordu ve bana sorun çıkarmaya niyetli değildi! Hiç vakit kaybetmeden ve bir kez bile düşmeden banyo kapısına ulaştım.

Bay Ambrose ben geçerken bana doğru döndü. "Bir sorun mu var, Bay Linton?"

"Ayakkabılarım," diye homurdandım. Ona karşı nazik olmayacaktım. Şimdi olmazdı. Sadece bana bakarak kendimi bu kadar... bu kadar garip bir şekilde canlı hissettirdikten sonra olmazdı. Bu çok tuhaftı! "Onları tuvalette unutmuşum ve ayaklarım üşüyor.

Soğukkanlılıkla başını salladı. "Dikkatli ol. Daha önce ayaklarının üzerinde pek sağlam durmuyordun ve silahlı çatışmadan sağ çıkıp da ofisimde boynunu kırarsan çok yazık olur.

"Tamamen sabittim! Zemin bana saldırıyordu!"

"Pardon?"

Sadece başımı salladım, cevap vermek için zamanımı boşa harcamadım. Muazzam bir iş imparatorluğu kuracak kadar zeki olması gereken bir adamın, kendi ofis katının masum ziyaretçilere karşı komplo kurduğunu bile anlayamaması inanılmazdı. Yine de itiraf etmeliyim ki, şu anda yeterince sessiz görünüyordu. Muhtemelen amansız cesaretim ve kararlılığım ile onu korkutup boyun eğdirmiştim.

Lavabonun altında ayakkabılarımı ve çoraplarımı buldum ve her ikisini de yanıma alarak ofise döndüm. Bay Ambrose masasında durmuş, bana doğru dönmüştü ve yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Muhtemelen sonunda ofis katının komplosunu düşünüyordu - düşünmesi de gerekirdi! Ama en azından güvendedim. Bu kadar cesur ve kararlı olduğuma göre bana saldırmaya cesaret edemezdi.

Ziyaretçi koltuğuna olan mesafenin yaklaşık yarısını geçtikten sonra şeytani zemin çarptı!

Çıplak ayağımın alışılmadık derecede kaygan bir cilalı taş parçası üzerinde kaydığını hissettim. Çoraplarım ve ayakkabılarım uçtu ve geriye doğru düştüm, kollarım çırpınıyordu - ta ki başka bir çift kol beni güçlü tutuşlarıyla yakalayana kadar. Beni yukarı çektiklerinde nefes nefese kaldım. Sonuna kadar değil. Sadece vücudumun beni tutan adamın vücuduna baskı yaptığını hissedebileceğim kadar.

"Sana ne demiştim?"

Gözlerimi kırıştıtarak görüşümü bulandıran sis tabakasını dağıtmaya çalıştım. Gözlerimin önünde parlak ışıklar dans ediyordu. Yavaşça gözden kaybolduklarında Bay Rikkard Ambrose'un karanlık, deniz rengi gözlerine baktım.

"Ne," diye tekrarladı çok yavaş ve net bir şekilde, "size ne söyledim, Bay Linton?"

Bir kez daha yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve aniden ayakkabılarım ve çoraplarım artık o kadar önemli görünmüyordu.

Yutkundum. Ne oluyordu? "Dikkatli ol. Bana dikkatli olmamı söylemiştin."

"Evet. Gözleri hayal edilebilecek en derin uçuruma benzeyene kadar daha da karardı. "Kendi iyi tavsiyelerimi hiç dinlememem çok kötü.

Sonra aşağı daldı.

Bir an için, bulanık zihnimin yönetebildiği tek düşünce buydu: *Ne yapıyor bu? Benimle kafa mı bulacak?*

Bir saniye sonra bu soru yankılanan bir olumsuzlukla cevaplandı, çünkü dudakları benimkilere ulaştı ve onları kadife gibi yumuşak ama yine de boyun eğmeyen bir şekilde sardı. Hareket etmeye başladılar, ağzımı birbirinden ayırdılar ve bilinçli benliğimi bedenimden dışarı ittiler.

Ne... bekle, bu doğru olamaz, değil mi? Eğer birisi dudaklarını benimkilere değdiriyorsa, bu beni... öptüğü anlamına mı gelir?

Öyleydi.

Farkına vardığım şey şaşkın beynime çarptığında içimden sıcaklık dalgaları geçti: Bay Ambrose beni öpüyordu! Dudakları ağzımda geziniyor, okşuyor, talep ediyordu. Ne kadar... merak uyandırıcı. Bir an için hissizleşmişim.

Sonra dünyayı yeniden hatırladım ve içimden öfke taşıdığını hissettim. Bu ne cüret? Son birkaç haftadır bana bu kadar iğrenç davrandıktan sonra, beni herkesin içinde küçük düşürdükten ve tekrar tekrar aşağıladıkten sonra, benden defalarca kurtulmaya çalıştıktan ve hayallerimi yıktıktan sonra, ne cüretle

Benimle böyle oynar mı? Önce ofis katında bana çelme takmak için komplo kurdu, şimdi de beni öpüyordu!

Ve daha kötüsü, çok daha kötüsü, beni sadece *öpmüyordu*. *Hoşuma* gitmesini sağlıyordu! Ve bir şekilde, haince bir şovenist erkeklik numarasıyla, benim *de onu öpmemi* sağlıyordu!

Bana bunu yaptırmaya nasıl cüret eder? Beni öpücüklerine hiç hayal bile etmediğim bir şekilde karşılık vermeye nasıl zorlayabiliyordu? Bunun *onun* hatası olması gerektiğinden emindim. Hiçbir koşul altında bir erkeğin dudaklarımı bu şekilde yoğurmasına izin vermezdim, hele ki onun! Sadece bu fikir bile iğrençti! Korkunçtu! Korkunçtu!

Gerçi... şimdi düşündüm de, bunun gerçekliği aslında... pek de... o kadar... korkunç değildi...

Bir süre sonra bu düşünce çözüldü ve yok oldu. Zihnimin berraklığı göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu. Bu sefer alkolde boğulmadım, hayır. Ağzının yumuşak dokunuşunda boğuldum.

Dudakları benimkilerin üzerinde o kadar yumuşak ama bir o kadar da güçlüydü ki, sanki orada olmak için yaratılmışlar gibi benimkilerin şekline uyum sağlıyorlardı. Sanki kendi iradeleriyle dişlerimi açıp alt dudağını ısırdım ve onu kendime doğru çektim. Ellerim yeleğinin yakasını kavradı ve itip çekerek öfkemi, hayal kırıklığımı ve... başka bir şeyi açığa çıkardı. Adını koyamadığım ya da tanımlayamadığım bir şey. Sanki uzaktan gelen boğuk bir inilti duydum ve irkilerek bunun benim boğazımdan geldiğini fark ettim.

Birdenbire benden ayrıldı, beni nefes nefese ve dizlerimin bağı çözülmüş bir halde bıraktı. Hâlâ onun kollarındaydım ve dudaklarımız birbirine değdiğinden beri ilk kez onun yontulmuş yüzüne bakıyordum. Gözlerinde bir şey görebiliyordum, karanlık ve tehlikeli bir şey. Gözleri genişlemişti ve en karanlık derinliklerini görebiliyordum.

"Şimdi bana inanıyor musun?" Sesi hâlâ buz gibi soğuktu ama şimdi sanki taze bir ayazla kaplanmış gibi sertti. 'Sen *asla* bir erkek gibi olamazsın. İnan bana, eğer bir erkek olsaydın bunu yapmazdım.

Ne olduğunu anlamadan tekrar öpüşmeye başladık. Ellerim yakalarından taş gibi sert göğsüne ve kollarına doğru gitti. Küçük ellerim kol kaslarının etrafına sığacak kadar büyük değildi, bu yüzden gömleğinin kollarını tuttum... ne? Onu itmek için mi? Daha yakına çekmek için mi? İkisini de aynı anda yapmaya çalışıyor gibiydim.

Onu sallıyordum. Olan buydu. Beni sarstığı gibi onu da sarsıyor, tüm öfkemi ona ve onun içine akıtıyordum. Yumruklamak istedim.

Beni incittiği tüm yolların, benden defalarca kurtulmaya çalıştığı tüm zamanların bedelini ona ödetmek için. Ve şimdi beni öpüyordu, sanki tek istediği bana sahip olmak ve asla bırakmamakmış gibi - ve ben de şovenist bekâr oğlunu öpüyordum!

Neden ben de onu öpüyordum ki? Ve neden bundan zevk alıyordum? Bu hiç adil değildi!

Dünya anlamını yitirmişti.

Dudakları benimkilerden ağzımın kenarına doğru kaydı. Benden bir ses daha çıktı - bu sefer bir inilti değil, vahşi bir canavarınki gibi bir hırıltı.

"Bırak... bırak... beni! Büyük bir çabayla başardım.

Ancak ellerimin başka planları var gibiydi: Onu tekrar yakasından tuttular ve dudaklarımı zorla dudaklarına bastırdılar. Hainler!

Ne kadar süre böyle birbirimize kenetlendiğimizi bilmiyordum. Sonunda birbirimizden ayrıldık. "Neden?" diye homurdandı. Sesi bir kış fırtınası gibiydi. "Aldırmıyor gibisin.

Etrafımdaki tutuşu sıkılaştı. Ona karşı savaştım, çok sert savaştım. Kurtulduğumda yakasından tuttum ve ikimiz de masaya çarpana kadar onu geriye doğru ittim.

"Ben bir kızım! Hırladım. Öfkem bir fırın gibi yanıyordu. Etrafımdaki dünya güneşten daha parlak renklerle aydınlanmış gibiydi ve o hepsinden daha parlaktı. Lanet olsun ona! 'Duygularımı kontrol etmemem gerekiyor. Bu senin işin! O yüzden bana dokunmayı kes!

"Neden durmuyorsun?

Parmaklarımı sert, yontulmuş yüzünün yan taraflarında gezdirdim. "Çünkü istemiyorum!

"Ben de aynı şekilde isteksizim.

Oh, lanet olsun! Eğer beni bu kadar haince iyi hissettirmekten vazgeçmezse, onu zorlamak zorunda kalacaktım! Elimi geri çekerek ona tokat atmaya hazırlandım.

"Hayır, yapamazsın.

Elimi havada yakaladı. Diğerini geri çekerek uçmasına izin verdim! Onu da yakaladı. Nasıl olduğunu anlamadan ellerim yüzündeydi ve ona doğru çekildim. Dudaklarımız çarpıştı.

Bir aşk romanının kapakları arasına göz attığım nadir zamanlarda, romantik yazarların favorisi gibi görünen bir ifadeye rastlamıştım: 'birbirine karışan dudaklar'.

Dudaklarımız erimedi. arpıştılar. Bir gemi ve bir buzdağı gibi arpıştılar. İki yıldız gibi çarpıştılar, biri kırmızı sıcak, diğeri buz mavisi. Birbirini yemeye kararlı iki kurt gibi arpıştılar. Ve biz de öyle yaptık.

Neredeyse onu geriye doğru deviriyor ve kafasını masaya arpıyordum. Yine de aldırıyor gibiydi. Beni kendine doğru çekmekle meşguldü. Elleri sırtımın alt kısmına doğru uzanmıştı. Onun oradaki hissi, parmaklarının üzerimde gezinmesi, beni kendine yakın tutması... Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Oh, daha önce de orama dokunulmuştu - bir baloda ya da başka bir yerde ellerini kendilerine nasıl saklayacaklarını bilmeyen küstah adamlar tarafından. Ama o dokunuşlar bende sadece içine kusmak için bir kovaya uzanma isteğı uyandırmıştı. Onun dokunuşunun ise oldukça farklı bir etkisi vardı. Bende de ona dokunma isteğı uyandırdı. Belki ona yumruk atarak bile değil. Sadece... dokunmak. Yumuşakça.

Benim sorunum neydi? Yardım edin!

Yavaşça, göğsüne dayanana kadar öne doğru eğildim. Bir erkeğın göğsüne dayanmıştım. Ve korku içinde kaçmak istemedim! Benim neyim vardı böyle?

Kaçınmak için her zaman çok çalıştığın şey buydu, diye fısıldadı kafamın içindeki küçük bir ses. Uzak dur! Bunu istemezsin! Bir erkeğın sana böyle dokunmasını hiç istemedin! Ama ses gittikçe küçölüyordu, ta ki artık bir erkek istediğini duyamayana kadar ve geriye kalan tek şey yankılanan bir dokunuştı... dokun... dokun...

Yüzüme bir şey dokundu. Sarsılarak geri çekildim, öpüşmeyi kestim ve nefes nefese kaldım. Parmakları! Parmakları yüzümdeydi, yanaklarımı okşuyordu.

Yüce Tanrım! Onun soğuk olduğunu nasıl düşünebildim? Yüzümdeki parmak uçları birer meşale gibiydi ve omurgamdan aşağıya, içimde daha önce hiç bilmediğim derin bir yere kıvılcımlar gönderiyordu. Sadece tutuşturulmayı bekleyen bir yere.

"Gel.

Bu bir emirdi. Ama bu sefer umursamadım. Parmakları yüzümü sıkıca kavradı ve kendine doğru çekti. Daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim: pürüzsüz, kuzguni siyah saçlarını - ne kadar parlak olduğunu nasıl fark etmemiştim? - Klasik, yontulmuş yüz hatları - güzel, tek kelimeyle güzel - ve hepsinden önemlisi, ağzı. Ağzı. Bu kelime birdenbire benim için yepyeni bir anlam kazandı. Artık sadece sert, talepkâr emirlerin ve kadın düşmanı saçmalıkların kaynağı değildi. O kadar samimi, o kadar kıskırtıcı bir dokunuşun kaynağıydı ki, hayal edebileceğim her şeyin ötesindeydi.

Kolları hâlâ etrafımdaydı ve beni sıkıca tutuyordu. Gözleri bir an bile benimkilerden ayrılmadı. Merak ettim, Edmund onu tutarken Ella için de böyle bir şey miydi? Bir erkeğe yakın olmak, kendini açmak ve tüm engellerin yıkılmasına izin vermek nasıl bir şeydi?

Kelimenin tam anlamıyla doğaüstü bir şeydi. Bay Ambrose'un yontulmuş yüzünün arkasında, ofisin tavanında dans eden parlak yıldızları bile görebiliyordum.

Başım bir tuhaf oldu. Ne oluyordu? Ateş yavaş yavaş sönüyordu. Ve yıldızlar... yıldızlar artık Bay Ambrose'un arkasında dans etmiyordu. Yüzünün önünde de dans ediyorlardı. Ve çoğalıyorlardı, görüşümü engelliyorlardı. Sis, görüş alanımın kenarlarından içeri doldu ve ben yavaşça karanlığa gömüldüm. Çok uzaklardan bir sesin bana seslendiğini duydum: 'Bayan Linton! Bayan Linton!'

Şimdi, bu kim olabilir? Merak ettim. *Bay Ambrose bana asla bayan demez.* Sonra karanlık beni yuttu.

Ateşin İzi Kışı Getirir

Uyandığımda ziyaretçi koltuğuna yığılmış, başımı omzuma yaslamıştım. Gözlerim açılmak istemiyordu ama bakmadan nerede oturduğumu biliyordum. Londra'da Bay Rikkard Ambrose dışında hiç kimse bu kadar sert ve rahatsız bir sandalyeye sahip değildi. Ağzımdan yumuşak bir inilti çıktı.

"Ah. Sonunda uyandın."

Ses soğuktu ve Timbuktu kadar uzaktı. Onu tanımak için gözlerimi açmama da gerek yoktu.

"Ne... oldu? İnledim.

"Ayakkabılarınızı almak için tuvalete gittiniz. Dönüş yolunda tökezlediniz ve bayıldınız. Sanırım başınızı çarptınız.

Yavaş yavaş anılar geri gelmeye başladı. İlk önce onun bahsettiği anılar geldi - ama diğerlerinin de belli belirsiz görüntüleri vardı. Başımı mı çarpmıştım? Bir yanımda sanki bir çürük oluşacakmış gibi hissediyordu ama bu kafamın arkası değildi. Neredeyse bilinçsizce uzandım ve dudaklarıma dokundum. Alışılmadık derecede sıcak ve şiş hissettim.

İnsan ağzının üzerine düşerek kendini bayıltabilir mi? Emin değildim. Bu sırada dişlerimi de kırmış olmam gerekmez miydi? Çenemi yokladım. Tüm dişlerim hâlâ sağlamdı. Ama dudaklarım... Dudaklarım bir şekilde farklı hissediyordu. Kötü anlamda değil. Karıncalanma ve sıcaklık. Eğer bayılmak sana böyle bir şey yaptıysa, belki de bunu daha sık yapmalıyım.

Tüm enerjimi toplayarak gözlerimi zorla açtım. Bay Ambrose tepemde duruyordu, üzerimde yükseldiği için bir Yunan tanrısının heykeline daha da çok benziyordu. Her an yıldırımlar fırlatmaya başlamasını bekliyordum.

Dudaklarıma tekrar dokunarak bakışlarıyla buluştum. Bir an için gözlerinde bir şey parladı, o kadar çabuk kayboldu ki muhtemelen hayal görmüştüm.

"Bir şey... oldu mu? Mırıldandım. "Başka bir şey?"

Yüzündeki tek bir kas bile kıpırdamadı. 'Düşüp neredeyse kafanızı yere çarpmanız dışında mı, Bay Linton? Hayır. Size bildirmeliyim ki, eğer benim yanımda kalmak istiyorsanız, gelecekte bu tür kadınsı sakarlık gösterilerinden kaçınmanız gerekecek. Bunlara ayıracak zamanım yok. Birbirimizi anlıyor muyuz?'

"Evet, efendim.

"Güzel. O zaman belki artık gidebilirsiniz. Ofisimin bana ait olmasını istiyorum. Buradaki varlığınız dikkat dağıtıcı.

Ayağa kalktım. Görünüşe göre zemin hâlâ bir barış anlaşmasıyla ilgilenmiyordu. Kapıya doğru ilerlerken ayaklarımın altında tehditkâr bir şekilde sallanıyordu. Yanımda yürüyen Bay Ambrose'un herhangi bir sorunu yoktu, bu da şüphelerimi doğruladı: Başından beri zeminle işbirliği içindeydi! Bir şeyler yapmak için birlikte çalışmışlardı.

Evet, bir şey olmuştu. Ama ne olmuştu?

Keşke hatırlayabilseydim. Yine de hafıza ulaşamayacağım bir yerdeydi.

Beni yere sermek için işbirliği mi yapmışlardı? Ama bunu yapmak için neden dudaklarıma vurdular? Kafamın arkasını deneselerdi daha çok işe yarardı. Ayrıca... Bay Ambrose'un bu aptal kazayla bir ilgisi olduğuna inanamıyordum. Sarı domuzcuklar onun bana sinsice yaklaştığını görselerdi beni uyarırlardı.

"Yapardın, değil mi? Köşede duran ve Napolyon'un askeri üniformasının uzun kuyruklarıyla oynayana sordum. Ciddiyetle başını salladı.

"Ne? Bay Ambrose sordu.

Seninle konuşmuyordum. Hadi ama. Yer beni yemeye çalışmadan önce buradan çıkmak istiyorum.'

~~**~*~*

Merdivenlerden inerken Bay Ambrose anlaşılmaz bir nedenle dirseğimi sıkıca tuttu. Ancak giriş holüne geldiğimizde beni bıraktı. Ama ben ön kapıya doğru yöneldiğimde başını salladı.

"O şekilde değil.

"Ama biz bu şekilde geldik, efendim.

"Yine de bu şekilde ayrılmayacağız.

"Neden olmayacak?

Bana dikkatle baktı.

"Neden olmasın, *efendim*? Kızgın bir şekilde düzelttim.

'Lord Dalgliesh'in burayı izlediğinden eminim. Adamlarının bizi girerken görüp görmemesinin bir önemi yok - ama çıkarken görmemeliler. Hele ki bir sonraki durağınız ailenizin evi ise, buradan gerçek kimliğinizi çıkarabilir.

Kimlik. Lord Dalglish'in özel sekreterim olarak bir kadın çalıştıracak kadar alçaldığım haberine ne vereceği hakkında bir fikriniz var mı?

"Sence ilgilenir mi? Merakla sordum. *'İlgilenmek* çok hafif bir kelime. Gel.

Beni doğruca koridorun karşısına, resepsiyon görevlisinin masasının yanından geçirdi ve geniş odanın arka tarafındaki büyük kapıya doğru götürdü. Sadece dar pencerelerden içeri süzülen yetersiz ay ışığı ile aydınlatılmış olmasına rağmen, koridor birkaç saniye içinde arkamızda kalmıştı. Yolunu çok iyi biliyor gibiydi ve uzun, hızlı adımlarının temposunu hiç düşürmedi. Sonunda vardığımız kapı büyük ve çift kanatlıydı, neredeyse giriş kadar etkileyiciydi. Bir binanın içinde neden bu kadar büyük bir kapıya ihtiyaç duyulduğunu merak ettim. Bu soru sadece bir saniye sonra, çift kanatlı kapı açılıp ardında ne olduğunu gösterdiğinde cevaplandı.

"Lanet...!"

Yüksek, Dorik sütunlarla çevrili geniş bir avlunun girişinde durduk.^[47] Bu da avluya soğuk ay ışığında sade bir görünüm veriyordu. Avlunun en ucundaki portikonun altında Bay Ambrose'un şezlongu duruyordu; gri bir at hayvanı, adlarını bilmek istemediğim bir dizi deri kayışla ona bağlanmıştı bile. Bir şoför çoktan oturmuş bizi bekliyordu.

"Bay Ambrose! Yüzünde endişeli bir ifade ve üzerinde birkaç düğmesi eksik üniformaya benzer bir ceket olan, kırmızımsı burunlu, ufak tefek bir adam aceleyle öne çıktı. Bay Ambrose'un gece kapıcısı olduğu sonucuna vardım. Sadece Bay Ambrose, çalışanlarının üniformalarındaki eksik düğmeleri değiştirmeyecek kadar cimri olabilirdi.

"Onur duydum, Bay Ambrose, çok onur duydum. Küçük adam eğildi ve sonra iyi bir ölçü için ikinci kez eğildi. 'Bana emirlerinizi şahsen vermek için aşağı inmenizden onur duydum, efendim, zorlukla-'

"Evet, evet, daha önce geldiğimde de böyle demiştiniz," diye kısa kesti Bay Ambrose. Hamal yutkundu ve üçüncü selamının ortasında dondu kaldı. Gece vardiyasını zorlu işvereniyle asla karşılaşmamak umuduyla aldığı belliydi - ve şimdi en kötü kâbusları gerçekleşmişti.

"Her şey hazır mı?

"Araba hazır efendim, her şey hazır Bay Ambrose, efendim. Her şeyi kendim gördüm. At sulandı ve beslendi, arabacı emirlerinizi bekliyor, efendim, Bay Ambrose, efendim.

"Yeterli. Bay Linton'ın ceketi nerede?"

Hamalın rengi soldu.

'Ben... Ben henüz kuru olduğunu bilmiyorum, efendim. Gidip kontrol etmem gerekecek.' "O zaman öyle yap. Şimdi!"

'Elbette efendim, elbette. Hemen gideceğim. Bekleyin efendim, rüzgar gibi koşacağım Bay Ambrose, efendim!

Ve sanki cehennem köpekleri peşindeymiş ya da belki de Patsy şemsiyesiyle onu dürtüyormuş gibi uzaklaştı.

Bay Ambrose arabanın yanında beklemeye başladı, ben de onu takip ettim. Aklımı kurcalayan bir şey vardı. Dürüst olmak gerekirse, aklımı kurcalayan birkaç şey vardı ve bunların hepsi de belirgin bir şekilde tatsız hissettiriyor ve başımı ağrıtmaya başlıyordu. Ama özellikle bu şey diğerlerinden daha da ağırdı.

Konuşmak için tüm gücümü topladım.

"Şey... Bay Ambrose? Sesim kendi kulaklarıma bile bulanık geliyordu.

"Evet, Bay Linton?

"Bir sorum var efendim.

"Gerçekten.

Bekledim ama bir şey söylemedi. Sonra aslında soruyu henüz sormadığımı hatırladım. Vay canına, bu gece biraz kafam karışmıştı, değil mi?

Boğazımı temizledim.

"Başka bir şey olmadığından emin misin? Orada, ofisinde? Benim bayılmamdan başka bir şey?"

Tereddüt etti. Elinin, kılıcını gizleyen bastonun etrafında sıkılaştığını gördüm. Dudakları aralandı.

'I...'

"Buyurun, Bay Ambrose, efendim! Kapıcı küçük, şişman bir yıldırım topu gibi köşeden fırladı ve ben zihinsel olarak o adama ve yedinci nesle kadar tüm torunlarına lanet ettim. Ya da belki sekizinci. 'İşte beyefendinin kuyruk ceketi! İstendiği gibi kurutuldu ve temizlendi!"

Taşıdığı benim pardösüm olmasına rağmen, onu Bay Ambrose'a uzattı; bu hareket onu bana aniden ortaya çıkışından daha fazla sevdirmede. Dokuzuncu ve onuncu nesiller için birkaç küfür ekledim. Muhtemelen bunu fazlasıyla hak ediyorlardı. Ve iyi dostum Napolyon'un, eğer kendisinden rica edersem, onlara yeterince işkence edilmesini sağlayacağından emindim.

Bay Ambrose adama başıyla selam verdi.

'Görevden alındın. Tekrar görevinin başına dön.'

'Emredersiniz, efendim! Derhal, efendim!'

Bir fener ışığı gibi ferahlık yayan adam aceleyle uzaklaştı ve Bay Ambrose bana ceketimi uzattı.

"Al.

"Söylediklerim hakkında," diyerek önceki konuya dönmeye çalıştım. "Yukarıda, ofisinde olanlar hakkında... Seninle benim hakkımda bir şeyler hatırladığıma eminim-

Bundan daha ileri gidemedim. Birden şiddetli bir tıslamayla kesildim. Bay Ambrose'un parmakları, siyah kumaştaki uzun bir yırtığın etrafında, ceketin kumaşına kenetlenmişti. Buz sarkıtları gibi gözlerle hasarlı giysiye baktı.

"Şuna bak," dedi bana, sesi gözlerinin soğukluğuyla eşleşiyordu. 'Şuna bakın, Bay Linton. Şimdi!

Anlamsız bir şekilde paltodaki yırtığa baktım.

"Evet mi? Görüyorum. Ve? Bir yerden yırtmış olmalıyım. Belki bir çivide ya da onun gibi bir şeyde-'

'Bu gözyaşı değil,' diye sözümü kesti ölümcül bir sakinlikle. 'Bütünün yuvarlak olduğunu görmüyor musun? Kumaşın yırtıldığı yerdeki kararmış kenarları görmüyor musun? Bunlar barut lekeleri!

Bulanık beynim onun sözlerinin anlamını kavramaya çalıştı. Zahmet etmesine gerek yoktu. Bay Ambrose bana o kadar yaklaştı ki yüzlerimiz neredeyse birbirine değecekti ve gözlerinin karanlığını görebiliyordum:

'Bir kurşun seni sıyırdı ve ceketini parçaladı! Bir santim daha gitseydi etine gömülmüş olacaktı!

Etini söyleme şekli sırtımdan aşağı ürperti gönderdi. Korku, öfke ve... tam olarak kavrayamadığım başka bir şey.

Yine de titremiyordu. Onu hiç görmediğim kadar soğuk ve sertti.

"Ölebilirdin. Belirli bir kişiyle konuşmuyor gibiydi. Buz gibi gözleri tam içime bakıyordu. "Gerçekten ölebilirdin. Gözleri o kadar uzaklara bakıyordu ki, sanki başka bir dünyayı, tamamen başka bir gerçekliği görüyordu. Birdenbire yeniden bana odaklandılar ve ceketini kollarıma itti.

"Al. Bu bir hatırlatma olsun, Bay Linton.'

Kollarımdaki paltoyu tutarak sendeleyerek geri döndüm. "Neyin hatırlatıcısı?

Artık kumaştan arınmış olan elleri bir kez daha gizli kılıcının kabzasının etrafında sıkıca kıvrıldı. "*Dikkatli olmayı asla ama asla bırakmamak için bir hatırlatma.*

Şezlonga doğru döndü ve ona doğru ilerlemeye başladı.

"Haklısın. Yutkundum. Bilincimin bir köşesinde, bu gece bir kurşun parçasının içime gömülmüş olabileceği bilgisi dolaşıyordu. Ama zihnim o kadar yorgundu ki, bu farkındalığa izin vermeye hazır değildi. Henüz hazır değildi. Aceleyle onu takip etmeye başladım. 'Şimdi... ofisinizdeki o şey hakkında... Yemin edebilirim ki siz-'

"Ofiste hiçbir şey olmadı! Sesi havayı buzdan bir bıçak gibi kesti. Bana dönüp bakmadan kendini arabanın içine attı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. 'Düştün, başını çarptın, daha fazlası değil. Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmadı. Hadi gidelim!

~~**~*~*

Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey...

Bunlar o gece bana söylediği son sözlerdi. Şezlongdan eğilerek, arka bahçenin büyük dış kapısını aceleyle açan kapıcıya bir komut fırlatmıştı. Kendi tarafındaki kapıyı çekerek açtım ve içeri girdim. Bundan sonra şoförün yönlendirilmesine gerek kalmamıştı, Bay Ambrose'un boşa harcanan zamandan hoşlanmadığını gayet iyi biliyor gibiydi.

"Gee up!

Arabacının haykırışını kırbacın şaklaması izledi. Saniyeler sonra araba ileri doğru fırladı ve kaldırım taşlarının üzerinden, devasa kemerin altından sokağa çıktık. Gaz fenerlerinin bulanık şekilleri, yeraltı dünyasına giden hayaletler gibi yanımızdan hızla geçiyordu. Acaba içlerinden biri zahmet edip durup bize musallat olur mu, belki birkaç dakikalığına zincirlerini şingirdatır ya da onun gibi bir şey yapar mı diye merak ettim. Bay Ambrose kesinlikle bir arkadaşına ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Pencereden dışarı bakıyordu, yüzü bana dönüktü. Her zamankinden daha soğuk ve suskundu. "Sorun neydi?

"Bay Ambrose?

Sessizlik.

"Bay Ambrose, efendim?

Daha fazla sessizlik. Gerçekten olağanüstü sessizlik.

Ama bu beni neden şaşırtır ki? Ne de olsa konuşmaya çalıştığım kişi Bay Ambrose'du. Yine de, nedense onun daha konuşkan olmasını beklerdim. *Bir şeyler* hakkında konuşmak istemesini beklerdim.

önemli bir şey. Anı bilincimin sınırlarında geziniyordu. Bir kez daha uzandım ve dudaklarıma dokundum. Buz gibi sessiz köşesinde Bay Ambrose'un neredeyse belli belirsiz kıpırdadığını gördüm.

Ben... biz...?

Hayır. Sadece hatırlayamadım.

Sokaklar sanki bir rüyadaymış gibi hızla geçiyordu. Evler küçüldü, sokaklar daraldı. Artık saray gibi konaklar ve unutulmaz mermer cepheler yoktu, şimdi dürüst orta sınıf evlerinin, manavların, ayakkabıcıların ve muhtemelen piyano akortçularının ve genç sarışın bayanlarla gayrimeşru ilişkileri olan oğullarının rahat küçük tuğla evlerinin önünden geçiyorduk.

"Tanrım," diye mırıldandım. "Neredeyse onları unutuyordum! Bakışlarım köşedeki buz gibi heykelle benim aramda oturan Napolyon'a, yani Bay Ambrose'a kaydı.

"Bunu benim için halledemezsin, değil mi?

İmparator kasvetli bir şekilde başını salladı. İçimi çektim.

Ben de öyle düşünmüştüm. Kahretsin! Sen iğrenç bir tembelsin, bunu biliyorsun, değil mi?

Bay Ambrose başını yavaşça bana doğru çevirdi. Bakışları donmuş bir ustura gibi içimi kesti.

"Seni kastetmedim," diye açıkladım. "Napolyon'la konuşuyordum.

Bay Ambrose başını yavaşça tekrar benden yana çevirdi. Hiç konuşmadı.

"Tam olarak nereye efendim?" diye seslendi arabacı locadan. Anlaşılan Bay Ambrose ona tam bir adres vermemişti. Canlandım. Artık o inatla sustuğu ağzını açması gerekiyordu.

Yanlış. Köşede oturmuş, tıpkı daha önce olduğu gibi sessizce pencereden dışarı bakıyordu.

Efendim? Nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok!"

Penceredeki granit anıttan mükemmel bir sessizlikten başka bir şey gelmiyordu.

Elimi kaldırarak şezlongun tavanına vurdum. "Sürücü mü?

Bana doğru döndü. "Evet, efendim?

Bir başkasının bana 'Efendim' demesi içimde garip bir his uyandırdı.

- Bay Ambrose'a da aynı nefret dolu saygılı hitabı yapmak zorunda kalmıştım.

Günden güne, haftadan haftaya. Bu kelimeyi duyunca içimde bir güç dalgası oluştuğunu hissettim.

"St James Meydanı'nı biliyor musun? Hızla esen rüzgâra karşı bağırdım.

"Evet!

'Bizi oraya götür. Oradan yolumu bulabilirim.'

"Emredersiniz, efendim!

Tekrar sokağa doğru döndü ve ben de yüzümde memnun bir gülümsemeyle koltuğuma geri yerleştim. Napolyon beni onaylarcasına başını salladı.

Çok geçmeden şezlong yavaşlamaya başladı ve biz de durduk. Pencereden dışarı baktığımda, St James's Meydanı'nın etrafındaki tanıdık üç ve dört katlı evlerin karanlığın içinden yükseldiğini gördüm. Sadece birkaç pencerede ışık hala görülebiliyordu.

Bay Ambrose'a döndüm.

"Şey... Sanırım buraya kadarmış," diye mırıldandım. Sessizlik.

'Mükemmel çalışmamdan dolayı beni tebrik etmek istemezsiniz herhalde? Bilirsiniz, dosyanın sizin için uygun olduğu yeri bulmak falan? Daha fazla sessizlik.

"Ben de öyle düşünmüştüm. İç çekerek kapıyı ittim ve arabadan dışarı çıktım. Ayağımı meydanın kaldırım taşlarına koyarken dikkatliydim. St James's tanıdık, bir dosttu - Bay Ambrose'un ofisindeki zeminden tamamen farklıydı. Yine de asla bilemezsiniz. Bu gece, tüm düz yüzeyler benim için varmış gibi görünüyordu.

Zaten çekip gitmek istiyordum ama son bir kez tereddüt ettim. "Bay Ambrose?

Sessizlik.

"İyi geceler, Si-

"Şoför!" diye sözümü kesti. "Yürü!

Arkamda kırbaç şakladı, gri at kişnedi. Bir su birikintisinden geçerken şezlongun üzerime sıçramasını önlemek için tam zamanında yolumdan çekildim. Boş meydana hızla ilerledi ve gece Londra'sının karanlığına dalarak gözden kayboldu.

~~**~*~*

Londra'nın gece karanlığı amcamın evine ulaşmamda hiç de azımsanmayacak bir engel teşkil etti. Elbette çok uzakta değildi - sokakların çoğu gaz fenerleriyle aydınlatılmıştı ve bölgeyi iyi biliyordum - ama

Geceleri her şeyin ne kadar farklı görünebileceğini hiç düşünmemiştim. Örneğin, etrafımda havada dans eden tüm o güzel ışıklar vardı. Her gece orada mıydılar? Eğer öyleyse, bu saatte daha sık dışarı çıkmalıyım. Londra gece vakti çok daha ilginç görünüyordu.

Kulaklarımda garip bir uğultu vardı ve ben tökezleyerek ilerledikçe sesi daha da yükseliyordu. Muhtemelen Napolyon ve bir süvari alayı dünyayı fethetmek için yola çıkmıştı. Oh neyse, ona tüm kalbimle şans diledim. Muhtemelen bu projeden vazgeçmem gerekecekti. Kendimi çok yorgun hissediyordum... Tüm dünyayı fethetmek çok yorucu bir fikir gibi görünüyordu.

Belki dünyanın sadece yarısını ele geçirebilirsin? Ya da sadece Avrasya'yı?

Evet, bu kabul edilebilir görünüyordu. Ama gerisi yarına kadar beklemek zorundaydı.

Sonunda amcamın arka bahçesini çevreleyen duvardaki küçük ahşap kapıya giden yolu buldum. El yordamıyla ceplerimi karıştırdıktan sonra anahtarı çıkarıp üç bulanık görünümlü kilitten en sağlam olanına sokmayı başardım. Bahçenin içinde güvende, meraklı gözlerden uzakta, kulübeye girdim ve kıyafetlerimi değiştirdim. Bahçe merdivenini yanıma alarak pencereye yaklaştım ve tırmanmam gereken dağ gibi yüksekliğe baktım.

Ha! Bu zirveye tırmanacaktım! Ve benden önce hiçbir erkeğin (ya da kadının!) gitmediği yerlere cesaretle giden tüm cesur kaşifler gibi yok olacaksam, öyle olsun! Ne de olsa dünyayı fethetmeyi planlıyordum. Bir merdiveni tırmanmak kolay olacaktı.

Aslında pek de öyle olmadı ama sadece üç başarısız denemeden sonra ilk basamağa ayağımla vurmaya başardım. Ondan sonra işler biraz daha kolaylaştı. Gittikçe daha yükseğe tırmandım, ta ki aniden önümde bir açıklık belirene kadar. Bu da neydi böyle?

Penceren, seni aptal!

Oh, evet! Çok doğru. Pencereden odama tırmanmak istedim. Zaten bu yüzden buradaydım. Bunun neredeyse aklımdan çıkması ne garip.

Pencereden Ella'yı görebiliyordum. Yatakta oturuyordu - tam olarak *benim* yatağımda - boş yatağımdaki çarşafı küçük, fildişi ellerinin parmakları arasında endişeyle büküyor ve buruşuk yastığıma bakıyordu.

"Lill," diye tekrar tekrar iç geçirdi. "Ah Lill!"

Garip... Bildiği kadarıyla ben orada bile değilken neden benimle konuşmaya çalışıyordu? Ve neden gecenin bir yarısı ayaktaydı? Yatağında olmalıydı, bahçe çitinde yorucu bir aşk macerası akşamından sonra dinleniyor olmalıydı. Ama işte oradaydı, oturuyordu, uyanıktı ve her nedense görünüşe göre oldukça da üzgündü.

Son birkaç basamağı çıkararak bacağımı pencere pervazının üzerinden salladım. Ella pencereden gelen bir ses duyunca yerinden fırladı ve ellerini göğsünde kavrayarak döndü. Yatak odasının penceresinden içeri tırmanan uğursuz bir figür gördüğünde çığlık atmak için ağzı açıldı.

Uğursuz figür, yani ben, öne fırladım ve bir elimle kızın ağzını kapattım.

'Sessiz ol, aptal! Hırsız falan yok, sadece ben varım!' Kulağına tısladım. 'Çığlık atarsan, küçük sarı domuzcukları kovalarsın!'

Tüm vücudu kollarımda gevşedi.

'Mmpf! Mgmpf nmm mpf.'

"Sanırım bu "Merhaba Lilly, seni görmek ne güzel" anlamına geliyor? "Mmmpf!'

Anlıyorum. Seni görmek de güzel. Eğer gitmene izin verirsem, çığlık atmayacağına söz verir misin?

"Ympf!'

Alabileceğim en yakın 'evet' cevabının bu olduğunu düşünerek elimi ağzından çektim. Yüzünü bana döndü ve beni omuzlarımdan yakaladı. Gözleri iriydi ve panikten nemlenmişti.

'Yüce Tanrım, Lilly! Nerelerdeydin? Saatler önce eve gelmeni bekliyordum, bekledim, bekledim ama bir türlü gelmedin. Teyzeme yokluğunu açıklamak için en korkunç, en şeytani yalanları söylemek zorunda kaldım. Nerelerdeydin?'

'I?' Benden küçük bir kahkaha kaçtı. 'Küçük sarı domuzcuklarla birlikteydim.

Alexander da oradaydı.'

'Küçük sarı... ne? Alexander kim?'

"Büyük İskender. Hiç duymadın mı? Harika bir adam, kesinlikle harika.'

Ella burnunu çekti.

"Lilly? Bu koku da ne?'

Koku mu? Ben hiçbir koku almıyorum. Ne demek istiyorsun?'

'Bu koku... Beyefendiler için içkilerin... servis edildiği balolardaki masalar gibi kokuyor...'

Sesi azaldı. Yüzünün rengi yavaş yavaş soldu. 'Lill! Hayır, alamazsın! Lill!'

Kocaman gülümsedim. Adımı hatırlamıştı! Birinin hatırlaması çok güzeldi. Bay Ambrose bırakın Lill gibi tatlı bir lakabı, beni asla ilk adımla bile çağırmazdı.

"Evet, benim güzel, sevgili küçük kardeşim?

"Lill, sen...? Sesini, garip bir doğu tarikatı tarafından insan kurban edilen karanlık ve pis bir mahzeni hak eden kısık bir fısıltıya dönüşene kadar alçalttı. *"İçki mi içiyordun?"*

Soruyu dikkatlice düşündüm.

"Evet," diye karar verdim sonunda, konuyu vurgulamak için başımı salladım. "Evet. Aslında, profesyonel bir ayyaşın güvenilir otoritesine göre Thames Nehri'nin tamamını boşalttım. İtiraf etmeliyim ki, karnımın bu kadar sıvı alabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Lill! Bir an sonra Ella'nın kollarındaydım ve sanki teselliye ihtiyacı olan küçük bir çocukmuşum gibi beni bir o yana bir bu yana sallıyordu. 'Ah canım, canım kardeşim, söyle bana, sana bunu yapan adam, seni erdem yolundan saptıran ve sarhoş eden o tırmık kim? Sana yardım edeceğim, söz veriyorum!

Beni bir bebek gibi sallamaya devam etti ve sürekli miyavlama sesleri çıkardı. Vay canına! Bana karşı bu kadar güçlü hisler beslediğini hiç bilmiyordum. Bu memnuniyet vericiydi. Ama beni yoldan çıkarmak için bir erkeğe ihtiyacım olduğunu düşünmesi de beni biraz rahatsız etmişti. Kendi başıma erdem yolundan sapma konusunda gayet yetenekliydim, çok teşekkür ederim!

"Korkma. Korkma, Lill! Ona gideceğim, seni rahat bırakmasını sağlayacağım. Seni bir daha asla rahatsız etmeyecek, söz veriyorum!"

Boğazımda bir yumru vardı. Aman Tanrım. Bu gerçekten oluyor muydu? Küçük kız kardeşim Ella, tatlı, masum, utangaç küçük Ella benim için alçak bir çapkınla yüzleşmeye hazır mıydı? Cesaretini sakladığı acil durum rezervleri vardı ve şimdi benim iyiliğim için, beni kötülük çukuruna sürükleyen kötü adamdan korumak için kullanıyordu. Kötü adamın sadece hayalinde var olduğunu boş verin - bu dokunaklıydı.

O gerçekten de bir insanın isteyebileceği en iyi kardeşti.

Evet, öyle, ama belki bu cehennemi sallanmayı durdurabilir!

Çok doğru. Bu hareket beni yeniden sersemletti ve bir kez daha yıldızlar gözlerimin önünde dans etmeye başladı. Ella'nın sesi şimdi uzaktan geliyor gibiydi...

Kim o? Oh Lill, lütfen söyle bana. Kim bu adam? Şu anda konsantre olmanın senin için zor olduğunu biliyorum ama bana gerçekten söylemelisin. Bana bir şey söyleyebilir misin? Neye benzediğini? Adını?

"Napolyon..."

Napolyon mu? Yüce Tanrım, o bir Fransız mı? Böyle bir durumda olmana şaşmamalı! Sana dokundu mu? Canını yaktı mı? Lill, seni zavallı şey, onun soyadını hatırlıyor musun?"

"Bonaparte," diye mırıldandım, yatak odamın tavanında dans eden yıldızlara bakarak. 'Bilirsin, İmparator? Komik şapkalı ve eli ceketinin içine yapışmış küçük adam.

'Yüce Tanrım, Lill, halüsinasyon görüyorsun!

"Değilim! İtiraz ettim. 'O oradaydı! Oradaydı! Bana inanmıyorsanız küçük domuzcuklara sorun.

"Lill?

Başım yana doğru eğildi. Etrafımdaki dünya, görebildiğim tek şey Ella'nın endişeli yüzü olana kadar küçüldü.

"Lill, benimle kal!

Şimdi sadece karanlıkla çevrili endişeli burnunun endişeli ucu vardı.

"Lill!

Ve sonra hiçbir şey yoktu.

Gerçekten Harika Bir Kabusun Gerçek Dışı Rüyası

Yatak odama büyük benzerlik gösteren bir işkence odasında uyandım. Yine de gerçekten benim yatak odam olamazdı. Yatak odamda başım hiçbir zaman bu kadar acı verici bir ağrıya dolmamıştı ve dilim özel mabedimdeki şişirilmiş bir porsuk kuyruğu gibi hissetmeye cesaret edememişti.

Burası bir işkence odasıydı. Şimdi tek yapmam gereken işkencecilerin gelmesini beklemektir ve eğlence başlayabilirdi.

Bekledim.

Ve

bekledim.

Ve biraz daha bekledim.

Kuyruğunu dilimin yerine koyan porsuk kıcını kıpırdattı ve acı başıma doğru ilerlerken inledim. Çaresizce, porsuk kuyruklarının ağızdan kaybolmasını sağlamak için daha önce öğrendiğim herhangi bir yolu düşünmeye çalıştım. Aklıma hiçbirisi gelmedi.

Biraz daha bekledim.

Başımdaki delici ağrı yavaş yavaş azalmaya başladı. O sırada, önceki gecenin anıları bilincime geri akmaya başladı.

East End'e gidiş... Tanrım, şehrin o korkunç kısmını gerçekten ziyaret etmiş miydim? Öyle görünüyordu, görüntüler biraz karışık olsa da oradaydı. Pis bar... yaşlı denizci... kavga... vay canına, gerçek bir silahlı çatışma! Ne yazık ki hayatımın geri kalanında taliplerimi uzaklaştıracak güzel, cüretkâr bir yara izim yoktu. Karanlıkta Empire House'a dönüş... ofis... öpücük...

Aklım düşüncemin ortasında

donda kaldı. Bir dakika bekle!

Öpücük mü?

Birden dik oturdum ve kafatasımda yakıcı bir acı dalgası oluşunca hemen pişman oldum. Dünyayı görmemek için iki elimi gözlerime kenetleyerek acıyı bir kenara ittim ve umutsuzca dün gecenin belirsiz görüntülerine sarıldım. Hayır! Hayır! Yüce Tanrım, hayır...!

Ellerim gözlerimden yüzüme, ayrılmış dudaklarıma kaydı. Normal boyutlarının yaklaşık iki katı kadar, korkunç derecede şişmiş olmaları gerektiğinden emindim. Ceza olarak böylesine korkunç bir şekil bozukluğundan daha azı olamazdı.

Tüm feminist ilkelerimden vazgeçtiğim ve bir an için bile olsa kendimi bir erkeğe gönüllü olarak teslim ettiğim için.

Titreyerek Bay Ambrose'un ağzının üzerimde olduğunu hatırladım... Anı aynı anda hem zorlu hem nazik, hem soğuk hem de şiddetliydi. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Elbette tamamen iğrenç bir şekilde, kendime hatırlattım!

Ha! Sanki Bay Ambrose'un beni öpmesi içimde korkudan başka bir duygu uyandırabilirmiş gibi. Gerçekten de korkunç derecede korkunçtu, dudaklarının dudaklarımı okşayışı, benden açılmamı, kendimi ona vermemi ve bir an için amaçlarımı, hayallerimi, dünyayı ve diğer her şeyi unutmamı istemesi, midemin çukurunda hızla büyüyen bir ateş fırtınasına dönüşen sıcak bir his uğruna. Beni saran kolları demir mengene gibiydi, gözleri en derin kuyular kadar karanlıktı ve anlamayı umamayacağım sırlarla doluydu. Vücuduma yayılan ateş onlara, ona, vücudumdan onunkine çekiliyor, bizi ısıtıyor ve sessiz bir duygu kasırgasında bizi birlikte şekillendiriyor gibiydi.

Uzaklara dalgın dalgın baktığımı fark ettim ve aceleyle düşüncelerimi ait oldukları yere, şimdi ve buraya geri getirdim.

Daha önce de söylediğiniz gibi, kendime bir kez daha hatırlattım. Korkunç derecede iğrenç ve korkunç derecede korkunç! İşte böyle bir şeydi. Kesinlikle. Kesinlikle.

Ellerim çarşafları çelik gibi sıkıyordu ve titrediklerini ancak şimdi fark ettim. Kendimi nasıl böyle bırakabildim? Birkaç saniyelik sıcak, son derece mutluluk verici bir ilişki uğruna kadın bağımsızlığına dair her değerli ilkeyi nasıl bırakabilirdim?

Hayır, mutluluk değil, kendimi aceleyle düzelttim, korkunç! Korkunç, anlaşıldı mı?

Berbat!

Bir erkeğin kollarında birkaç saniyelik son derece *korkunç* bir öpüşme için kendimi nasıl böyle unutabilirdim?

Herhangi bir adam değil, Bay Rikkard Ambrose! Beni aşağılayan, son birkaç haftadır hayatımı cehenneme çeviren, benden kurtulmaya kararlı olan adam.

Ama... hoşuna gitmese de söz verdiği için kalmama izin veren adam da o değil miydi? Kimse yapmazken bana iş veren adam? Hayatıma macera ve bağımsızlık getiren adam mı? Öpücüğüyle içimde daha önce hiç ama hiç hissetmediğim duyguları uyandıran adam...

Hayır! Kes şunu!

Orada durmam gerekiyordu. Eğer tekrar o anılara dalarsam, hoşlanmayacağım düşünceler düşünmeye başlayacaktım... daha doğrusu çok fazla hoşlanacaktım... ve hor görecektim... ve arzulayacaktım... ah, bunların hepsi çok kafa karıştırıcıydı!

Yatağın üzerinde Bay Ambrose'un kafasına en çok benzeyen yastığı tutarak kolumu geri çektim ve ona güzel bir sağ kroşe attım. Ne yazık ki yastığın orijinaliyle pek benzerliği yoktu. Biliyordum, çünkü dün gecedan önce değilde bile, şimdi onun yontulmuş yüzü sonsuza dek zihnime kazınmıştı.

Onu yakından incelemek için bulduğum uzun fırsatı düşününce hiç de şaşırtıcı değildi. Dün geceki sahne bir kez daha gözlerimin önünden geçti: Bana doğru eğildi, dudaklarını dudaklarıma bastırdı, sert, talepkâr, inanılmaz...

Patlat onu!

Bu ne cüret! Beni istemeye nasıl cüret eder? Ve ben onun beni istememesini istememeye nasıl cüret ederim?

Hepsini at!

Gerçeklerle yüzleşmek zorundaydım.

Gerçekten olmuştu. Bay Ambrose beni öpmüşü, tutkuyla öpmüşü. Çok net hatırlıyordum.

Öne doğru yatağa uzandım. Bu muhtemelen iyi bir küçük hanımefendi gibi utanç içinde ağlamaya başlamam gereken zamandı. Ella muhtemelen yapardı. Şahsen ben başımın hâlâ bu çabayı gösteremeyecek kadar acıdığını düşünüyordum ama yine de Bay Embrose'un yastığını birkaç kez daha yumrukladım.

Patlat, patlat, patlat!

Bunun gerçekleşmemiş olmasının bir yolu yok muydu? Bu korkunç felaketin ağırlığı altından kalkabilmemin ve her şeyi hayal edebilmemin hiçbir yolu yok muydu?

Hayır. Çok net hatırlıyorum.

Ama sonra... Napolyon'un tuvalet odasında satranç oynadığını ve küçük sarı domuzcuklardan oluşan bir dans grubunu da hatırladım. Belki de dün geceye dair anılarım düşündüğüm kadar güvenilir değildi. Etrafımdaki umutsuzluk karanlığını bir umut ışığı vardı.

Lütfen, diye dua ettim. Lütfen güvenilmez olsunlar, lütfen!

Sakin ol, dedim kendime. Bunu mantıklı bir şekilde düşünmelisin.

Söylemesi yapmaktan daha kolay. Ne zaman aklım ofisteki o birkaç hararetili ana gitse, her türlü mantık buharlaşıp uçuyor ve geriye

Onun yerine beynimin gücünü gasp eden ve sağduyumu giyotinle idam ettirmeye çalışan sıcak bir ürperti.

Yavaşça. Yavaşça yap. Öpüşmeden önce neler olduğunu düşün.

Sarhoş oldum. Asilce. Efsanevi bir şekilde. Kafatasımda zonklayan ağrı bunu kanıtlayabilirdi. Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirdi.

Beni yanlış anlamayın - acıdan tam olarak zevk almadım. Ama düzgün genç hanımların kesinlikle yapmaması gereken bir şeyi yapmış olduğumu fark etmek bana büyük bir tatmin verdi. Ayrıca, bunu yaparken gerçekten eğlenmişim. Erkeklerin neden içtiğini anlayabiliyordum. Eğer sarı domuzcukları çok fazla umursamıyorsanız, bunun belli bir özgürleştirici etkisi vardı. Bir ara tekrar içebilirdim - belki o kadar çok olmasa da. Ve o meyhanede sattıkları rotgut'tan da değil.

Sırada ne var?

Oh, evet. Kavga. Gülümsemem genişledi. Çoğu bir bulanıklıktı, kırmızı ve siyah bir bulanıklık. Bir açıdan pek işe yaramadığımı biliyordum ve bu beni biraz rahatsız ediyordu ama deneyimin verdiği heyecan bunu telafi ediyordu.

Hmm... Silah kullanmayı öğrenmeyi deneyebilir misin?

Neden olmasın? Çok geçmeden, ay sonunda kendi param olacaktı. İstedğim her şeyi alabileceğim bir para - ateşli silahlar bile. Ya da belki katı çikolata. Gülümsemem daha da genişledi.

Sırada ne var?

Ofise gidiş. Pek bir şey hatırlamıyorum.

Ve sonra.

Duş.

Gülümsemem kayboldu, yüzümden tebeşirin tahtadan fırlaması gibi fırladı.

Duştaydım - bu arada çok soğuktı - ve Bay Ambrose içeri girdi, kırmızı bir av kostümü giymişti ve...

Yanaklarıma sıcaklık doldu ve aceleyle yüzümü battaniyeme gömdüm. Yapma, hayır! Ben... biz... biz yapamazdık, değil mi? Yani... o nasıl...? Bu gerçekten mümkün değildi, değil mi, bir erkek ve bir kadın... böyle olabilir miydi? Hay Allah! Ve o... Tanrım, bu daha da... Hayır, mümkün değildi, asla olamazdı... hayır! Buna inanmayı reddettim! Bu bir rüya olmalıydı. Asla böyle bir şey yapmazdım... yani, hatırladığım gibi. En azından onunla!

Ve el altından bir yöntemle böyle bir faaliyette bulunmaya ikna edilmiş olsam bile, Bay Ambrose asla ama asla kırmızı bir av kostümü giymezdi. Muhtemelen tek bir renkli giysisi bile yoktu. Bu son nokta beni çok teselli etti. Gerçekten çok teselli etti. Aslında onunla aramızda bir şey olup olmadığını merak ediyordum... hayır!

Gülünç. Böyle bir şey olmadı. Olmuş olamaz. Ama bu öpüşmenin de gerçekleşmediği anlamına mı geliyordu?

Neredeyse isteğim dışında, dudaklarıma tekrar dokunmak için uzandım. Şişmiş gibi hissetmiyordum. Aksine, sıcak hissettim. Şüphesiz, Mammon'un o sessiz, soğuk efendisinin dudaklarına dokunduktan sonra buz gibi soğuk olurlardı. Ama onun dudaklarını benimkilerin üzerinde o kadar şiddetle hatırlıyordum ki! Tüm bunlar bir rüya olabilir miydi?

Bay Ambrose'u düşündüm - bana karşı takındığı soğuk tavrı, benden kurtulma çabalarını. Bu bir rüya olmalıydı. Bu en soğuk adam, bu buz kütlesi nasıl olur da birine karşı bir şeyler hissedebilirdi? Bu duygunun sıcaklığı onu kesinlikle eritir ve geriye Bay Stone ya da Karim'in temizlemesi için bir eriyik su birikintisi bırakırdı.

Aklıma gelen görüntü karşısında kıkırdamamı engelleyemedim.

O mu? Bir şey hissetmek mi? Bırakın *benim* için bir şey hissetmeyi? Asla!

Beni param için de isteyemezdi. Benim hiç param yoktu, onun ise isteyebileceği her şeyi vardı. Onu tanıyorsam, muhtemelen çok daha fazlasını dilemiştir. Aklı başında bir insanın isteyebileceği tüm paraya sahip olduğunu söylemeliyim.

Son olarak, son olası motivasyon: beni aptalca romantik bir duygu ya da maddi nedenlerle değil, beni görünce dayanılmaz bir arzuya kapıldığı için istiyordu, tıpkı Penny Dreadful'daki kötü adam gibi.

Battaniyemden başımı kaldırıp karşı duvarda asılı duran aynaya baktım. Camda yansımamı görebiliyordum: yuvarlak yanaklar, şımarık bir burun, dağınık kahverengi saçlar, aynı derecede çikolata kahvesi gözler ve açık havada geçirdiğim onca zaman nedeniyle bronzlaşan bir ten. Hayır, bu görüntünün, belki de ciddi bir iş ahlakına sahip bir kuaför dışında, kimsede bana dokunmak için dayanılmaz bir istek uyandırmayacağından emindim.

İç çektim. Artık öpüşmenin gerçekleşmediğinden emindim. Bu sevinmek için bir sebepti, değil mi? Ve *seviniyordum*, kesinlikle *çok* seviniyordum. Her şeyin bir halüsinasyon olduğu ortaya çıktığı için en ufak bir duygusallık ya da pişmanlık hissetmiyordum. Artık aramızda hiçbir şey yaşanmadığını bildiğime göre, ofise geri dönebilir ve Mr.

Ambrose başım dik, erkeklerin bize bakmaları için erkeklere ihtiyacımız olduğunu öne sürerek yaydıkları cinsiyetimin sözde zayıflığına yenik düşmediğimi biliyordum.

Ha! Kendimle gurur duyuyordum. Bir kez daha bağımsız ve rasyonel bir insan olduğumu ve kendi başımın çaresine bakabilecek kapasitede olduğumu biliyordum. Ne kadar harika. Kesinlikle harika.

Karşı duvardaki aynada yansımanı gördüm. Her şeyin ne kadar harika olduğunu düşününce oldukça kederli görünüyordu. Bay-Ambrose-yastığı kaptığım gibi asi görüntünün üzerine fırlattım.

"Gülümse! Ben emrettim. 'Gülümse artık, olur mu? Her şey çok güzel. Harika!"

Görünüşe göre, yansıman pek aynı fikirde değildi. İkna edilmesi gerektiğine ikna olarak bir yastık daha kaptım, ama sonra aniden başımdan bir acı şimşegi geçti.

"Ohhh!"

Bir iniltiyle yatağa uzandım ve yastığı cephanе olarak kullanmak yerine geleneksel amacı için kullandım. Başımdaki ağrı ancak yavaş yavaş azaldı. Vay canına, içtikten sonra bu normal miydi? Kesinlikle değildi. Eğer öyle olsaydı, bu kadar çok insan bunu yapmazdı. İlk fırsatta teorimi test etmek için bir deney yapmaya karar verdim.

Ama şimdi değil. Şu anda, yatak odamın bir kopyası olan bu işkence odasında kapana kısılmıştım ve kaçma umudum yoktu. En azından görünürde hâlâ işkenceciler yoktu ama bu da bana pek iyi gelmiyordu. Başım sanki kızgın kömürlerle doluymuş gibi hissediyordum. Belki şansım yaver gider ve işkenceciler yerine Ella çıkagelirdi. Battaniyenin altına gömülmüş yatarken geceliğimin koluna dokundum. Dün gece üzerimi değiştirdiğimi hatırlamadığıma göre beni o giydirmiş olmalıydı. Kalbim sevgili küçük kız kardeşime olan sevgimle kabardı. Bana çok iyi bakmıştı. Elbette, beni bu korkunç sağlık durumunda burada uzun süre yalnız bırakmazdı. Hayır, gelir ve bana yaklaşmaya cüret eden işkencecilerle savaşırdı.

Alt katta bir yerden gelen çığlık ve bağırışlar kulaklarımı tırmaladı. Yine halüsinasyon görmeye başlayıp başlamadığımı merak ettim. En azından bu sefer sarı domuzcuklar yoktu. Neden domuzcuklar? Tanrı aşkına, neden küçük sarı *sus domestica* halüsinasyonu görmüştüm? Domuzcukları sevmezdim bile! Hatta genel olarak hiçbir hayvanı sevmezdim. Ya halıya işerlerdi ya da seni ısırırlardı. Peki ya domuzlar? Onları sadece tabakta dilimlenmiş olarak severdim, ki ne yazık ki bu cimri evde hiç bulamazdık.

Başım... Gözlerim kapandı. Sıcak kömürleri unutun, bu bir cehennemdi!

"İçeride mi? Alt kattaki kargaşa giderek artıyordu ve Şimdi çok iyi tanıdığım coşkulu bir ses de ona katılmıştı. "Evet, Leadfield, öyle mi? Çekil yolumdan, dostum! Onu görmek zorundayız! Hayır, saatin kaç olduğu ya da hangi gün, hafta ya da yüzyıl olduğu umurumda değil! Kutlamamız gereken bir zafer var ve generalimizi özlüyoruz!"

Ayak sesleri merdivenlerden yukarı gürledi. Bir çiftten fazla. Bir an sonra yatak odamın kapısı açıldı. Gözlerimi kısarak kapı aralığına baktım ve karşımda duruyordu: Eve Saunders, yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. Omzunun üzerinden biri iri, diğeri hafif iki figür daha görebiliyordum. Patsy ve Flora.

"Lilly! Eve zaferle bağırdı. "İşte buradasın!"

'Oh, muhteşem,' diye inledim. "İşkenceciler sonunda geldi."

Zafer Partisi mi?

Eve, avcı şahini gibi bir çılgınlıkla odaya daldı ve dişlerimi sarsan ve ağrıyan kafatasımda küçük acı fişeklerinin patlamasına neden olan bir güçle yatağıma atladı.

Lilly, nerelerdeydin? Dünkü olaydan sonra saatlerce seni bekledik, her yerde seni aradık ve insanlara sorduk ama bize bir otobüsle gittiğini söylediler ve nerede olduğunu bilmediğimiz için buraya geri döndük ama sonra eve gelmedin ve biz de yine nerede olduğunu bilmediğimiz için biraz daha bekledik ama yine gelmedin ve hava kararınca eve gitmeye karar verdik ama çok endişelendik ve bir daha asla bize böyle bir şey yapmamalısın, anlıyor musun? Hepimiz sana çok kızgınız!

Sanki en sevdiği kedi yavrusuymuşum gibi bana sarıldı ve alnıma bir öpücük kondurdu.

"Evet," dedim ona. "Ne kadar kızgın olduğunuzu görebiliyorum.

'Kapa çeneni! Sen bir dahisin! Lanet olası bir dahi! Bunu biliyor muydun? Muhtemelen biliyordun, ama bilmiyorsan diye söyleyeyim: sen bir dahisin!

Bana tekrar sarıldı. Omzunun üzerinden, yaşlı uşağımız Leadfield'in sahanlıkta topallayarak yürüdüğünü ve bir hanımefendinin odasına girmeye cesaret edemeyerek açık kapıda saygıyla durduğunu görebiliyordum.

'Bağışlayın hanımefendi, ama bu... kadınlar eve zorla girdiler ve sizi görmek için ısrar ettiler. Ben...'

"Sorun değil Leadfield," dedim ona, bir yandan da Eve'in bir başka kucaklamasından kaçmaya çalışıyordum. Şu anda başımın kaldırabileceğinden çok daha fazlaydılar. Onlar benim arkadaşlarım. Patsy'yi hatırlıyorsun, değil mi? Geçen ay çaya gelmişti.

Yaşlı uşak cevap vermek için ağzını açtı ama Eve odadayken konuşmanın bir parçası olmak için bundan daha hızlı olmanız gerekiyordu.

"Sen bir dahisin! Tekrar patladı. "Tam bir dahi. Biliyor musun, bizi Green Park'ta bırakıp gittikten sonra ilk başta sana çok kızmıştık - Patsy'nin ağzı köpürüyordu!

"Öyle miydi?

"Evet, ne yapacağımı bilemedim, onu kuduz olup olmadığına baktırmaya mı götürsem yoksa peşinden gidip aklını başına getirmeye mi çalışsam bilemedim.

aynı anda kafamda uçuşan milyonlarca fikir vardı, nasıl olduğunu bilirsiniz.

"Tahmin edebilirim.

'Ama işaretleri çoktan vermiştik ve sırf sen heyecanlandın diye bunu yapmamazlık edemezdik.

"Çok takdire şayan. Ama Eve...'

Onu durdurmaya çalışmanın boşuna olduğunu bilmeliydim.

"Ve sonra biz oraya geldik ve sen sahneye çıktın, erkek kıyafetleri giymiştin ve bir konuşma yaptın! Bir *konuşma*! Ve herkes dinledi! Ve alkışladı! Yaşasın kadın hakları savunuculuğu! Oh Lilly!"

Bana tekrar sarıldı ama bu sefer onunla mücadele etmeye çalışmıyordum. Dikkatim hâlâ kapıda duran Leadfield'a odaklanmıştı. Normalde solgun olan yüzünde iki kırmızı leke vardı ve gözleri yuvalarından fırlamak üzereydi.

"Erkek kıyafetleri mi giymiş? Nefes nefese kaldı. "Bayan Lilly! Tanrı aşkına...!"

"Herkesin içinde olmaz," diye homurdandım ve Eve'in aşırı hevesli ağzını kapatmak için aceleyle bir elimi ağzına götürdüm. 'Sessiz sinemaydı! Sessiz sinema oynuyorduk.

"Oh! Anlıyorum, bayan. Yaşlı adamın gözleri yuvalarına çekildi, bedeni gözle görülür biçimde gevşedi. Üst sınıfların eğlenmek için her türlü çılgın kıyafeti giyme alışkanlığı karşısında mantıklı bir hizmetçinin toplayabileceği tüm şaşkınlıkla başını salladı. "Sizi ve genç arkadaşlarınızı eğlenmenizden mahrum etmek benim haddime değil hanımefendi.

"Teşekkür ederim Leadfield.

'Bir şeye ihtiyacınız var mı? Ustanın eski şapkaları ve paltoları? Hint sarığı? Eski aşçı önlüğü?"

"Hayır, teşekkür ederim, şu anda sessiz sinema oynamayı planlamıyoruz Leadfield.

"Anlıyorum, hanımefendi. O zaman sizi yalnız bırakayım.' "Bu çok hoş olur.

Yaşlı hizmetçi jeolojik bir hızla döndü. Neredeyse kapıya bakacakken omzunun üzerinden arkasına bakmaya çalıştı ve bu sırada neredeyse devriliyordu.

'Bu arada hanımefendi, kahvaltı neredeyse hazır. Birkaç dakika içinde servise başlayacağım, yani fazla vaktiniz kalmayacak.

'Hemen aşağıya geliyorum,' diye teminat verdim.

Leadfield dışarı çıktığında ve kapı kapandığında Eve kendini daha fazla tutamadı.

'Vlt? Rrrmt? Yrntnng dwnn tbrkfst tst dt ths gstl tmts...'

Elimi ağzından çektim ve o da beni geceliğimin yakasından yakaladı.

Lilly! Delirdin mi sen? Kahvaltıya inip oturmayacaksın ve amcanın masaya koyduğu o korkunç domatesleri yemeyeceksin! Kutlama için burada bizimle kalacaksın, duydun mu beni? Eğer gitmeye kalkarsan, seni bizzat bağlar ve ağzını tıkarım!'

"Bu da kutlama yapmama engel olur," diye belirttim, gözlerimi sıkarak kapattım ve bir saniyeliğine kafatasıma masaj yaptım. Ah! Bu iyi geldi. Baş ağrım şimdiden çok daha iyiydi. Görünüşe göre bu tür şeyler için doğru mideye sahiptim. Bir parça gurur hissettim. 'Bu arada endişelenmene gerek yok. Leadfield hemen servis yapacağını söylediğinde, merdivenlerden inmek için on dakikaya, mutfığa ulaşmak için on beş dakikaya ve tüm tabaklar, kaseler ve tabaklarla birlikte yemek masasına ulaşmak için yirmi dakikaya daha ihtiyacı var demektir. Daha çok vaktimiz var.'

"Yani... artık kutlayabilir miyiz?"

"Evet. İç çekerek kendimi yatağa bıraktım. "Bunu kutlayabiliriz.

"Topping! İki el benimkini demir gibi kavradı ve aşağı yukarı beni yataktan kaldırdı. Üç saniye sonra geceliğimle odanın içinde dans ediyordum, Eve ise aşırı enerjik bir dans partneriydi.

'Onlara gösterdik! Onlara gösterdik! Onlara gösterdik! Aslında teknik olarak sendin ama kimin umurunda! Onlara gösterdik! O şovenist orospu çocuklarına gösterdik... bekar çocuklarına! Huzzah! Huzzah!'

Odada tek gördüğüm Eve'in beni bir topaç gibi döndürürken çıkardığı birkaç fırıl fırıl izlenimdi. Arada sırada Flora'nın endişeli ama mutlu yüzünü ve Patsy'nin arka planda durup pencereye yaslanarak doğaçlama dans dersimi izlerkenki gülümsemesini yakalıyordum. Yine de tüm bu dönüp durmalar sersemlemiş başıma pek iyi gelmiyordu. Görüş alanımın kenarlarında titremeye başlayan ışıklar gördüm.

'Eve? Eve, dur!'

'Onlara gösterdik! Onlara gösterdik! Onlara gösterdik!'

Eve? Merhaba, Eve!'

'Onlara gösterdik! Onlara gösterdik! Onlara gösterdik!'

Eve! Dur dedim!'

Toplayabildiğim tüm güçle topuklarımı yere vurdum. Ne yazık ki, alem yaptığım bir gecenin ardından toplayabildiğim güç o kadar da büyük değildi. Eve bana çarptı ve pamuk elbiseler, şallar, şapkalar ve "Onlara günlerini gösterdik!" bağırıışlarıyla karışık bir yığın halinde yere düştük. Kararlı olduğu için Eve'in hakkını vermeliydiniz.

Üzerinde mor şakayıklar olan ipek bir şalın ucunu tükürerek doğrudum.

"Bunu neden yaptın? Eve'e meydan okudum. Kıçının üzerine oturmuş, kabarık etekliği altında düzleşmiş bir halde bana genişçe sırıttı.

'Onlara gösterdik! Onlara gösterdik! Onlara gösterdik! Görünüşe göre, henüz mantıklı bir konuşmaya hazır değildi.

Ayağa fırlayarak diğer ikisine döndüm. Flora bana utangaç bir gülümseme verdi ve Patsy... Patsy orada öylece duruyordu, pencerenin yanındaki duvara yaslanmıştı, normalde en az bulunabileceği yerde, arka planda. Yüzündeki gülümseme küçüktü ama açıkça oradaydı.

Gözlerimiz buluştu.

O öne çıktı. Ben öne çıktım. Odanın geri kalanı artık yoktu. Ortada buluştuk ve beni öyle bir kucakladı ki bir fili bile ezip kıyma haline getirebilirdi.

"Lilly! Dedi. "Pfft!

Ben de dedim.

"Senden asla şüphe etmemeliydim. 'Plss

let ggg!"

"Ah. Özür dilerim. Tutuşunu gevşeterek geri adım attı ama ben kollarını tuttum.

"Olma," diye nefes nefese kaldım. "Buna ihtiyacım vardı.

"Ah Lilly, Lilly. Daha iyi bilmeseydim, Patsy'nin gözlerinin köşelerinde yaşlar parıldıyor derdim. Ama daha iyi biliyordum. Ağlamak için fazla sertti, değil mi? "Lilly! Seni çılgın, zeki, harika kız! Ne yapmayı planladığını neden bize söylemedin?

Planlı mı? Neyi planlamışlar? Neden hepsi benden bu kadar memnundu? Sonra aklıma geldi. O sahneye çıkıp kadınların oy hakkı için konuşma yapmak üzere gösteriye katılmaktan kasten vazgeçtiğime ikna olmuştu.

Aslında son bir hafta içinde hiçbir şey planlamamıştım ama bunu ona söyleyemezdim. Ateş saçan gözlerinde görebiliyordum ki

Her şeyin benim büyük planımın bir parçası olduğunu kafasına sokmuştu. Dürüst olmak gerekirse, bu dahiyane bir plan olurdu - kesinlikle bana yakışırdı!

"Riskliydi," dedim özür dileyen bir omuz silkmeye. 'Ben... şey, eğer size söyleseydim, hepiniz katılmak zorunda hissedecektiniz ve sadece bizim kürsüye çıkmaya çalışırsa başarı şansı çok daha yüksek olacaktı. Her halükarda, içimizden biri konuşmaya başlar başlamaz her şey ortaya çıkacak ve diğerleri de onunla birlikte ayrılmak zorunda kalacaktı. Bu yüzden tek başına bir operasyon daha mantıklıydı.

"Eve haklı. Patsy bana tekrar sarıldı, bu sefer daha yumuşak ama yadsınamaz bir sıcaklıkla. "Sen bir dahisin.

Geniş, araştıran gözlerle onun geniş yüzüne baktım. "Yani affedildim mi? diye sordum ve sesimin titremesini tamamen engelleyemedim. En büyük, en iyi arkadaşım ile tartıştığım dan beri bu soru aklımı kurcalayıp duruyordu. Patsy'nin arkamı kollamaması başımda şapka olmaması gibi bir şeydi - soğuk ve korumasız bir hayat.

'Affedilecek bir şey yok,' dedi bana. 'Sen benim en iyi arkadaşımsın ve hep öyle kalacaksın. Bunu hiçbir şey değiştiremeyecek.

"Hey! Peki ya ben? Eve zemin seviyesinden itiraz etti.

"Sen," dedi Patsy ona, "benim en sinir bozucu arkadaşımsın ve hep öyle kalacaksın. Bunu hiçbir şey değiştiremez, seni eğitmek ve dizginlemek için tutulmuş mükemmel bir mürebbiye bile.

Eve bu iltifat karşısında gülümsedi ve ayağa fırladı. Sonra aniden elini alına vurdu. 'Ah, bu sabah kafamı nerede bırakmışım? Sana bir şey getirdik!

"Hediye mi? Yüzüm aydınlandı ve sadece biraz acıdı. Gün şimdiden güzelleşmeye başlamıştı. 'Hediyelelere bayılırım! Nedir o?'

Belki bir parça katı çikolata...

"Hayır, öyle bir hediye değil..." Patsy, son birkaç dakikadır elleriyle birlikte sakladığı bir şeyi arkasından çıkaran Flora'ya el salladı. "Daha çok bir tür hatıra. Muzaffer bir savaşın hatırası.

Flora'dan nesneyi alarak bana uzattı. Elimdeki boş karton parçasına baktım ve şaşkınlığım yüzümden okunuyordu. Patsy sırtıttı.

"Ters çevir.

Baktım. Ve orada, büyük, kalın harflerle şu kelimeler yazıyordu:

KADINLARA OY VERİN, ARKADAŞLAR... YOKSA!

Ne diyeceğimi bilemedim.

Ama aslında buna gerek yoktu, çünkü Eve insani olarak mümkün olan tüm konuşmayı yaptı.

'Bana daha önce cevap vermedin,' diye suçladı beni, kartona vurarak. 'Neredeydin? Asırlar boyunca dönmeni bekledik ve sen hiç dönmedin mi? Nereye gittin? Ne yaptın? Seninle kutlama yapmayı ve bize haber vermeden böyle bir şey yaptığın için kafana vurmayı o kadar çok istedik ki ama yapamadık! Nereye gittiniz? Kaçırıldın mı? Esir mi tutuldun?'

Zihnim bir önceki geceki olaylara geri döndü. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ve dudaklarıma tekrar dokunmamak için kendimi zor tuttum.

"Um... hayır. İkisi de değil."

"Peki, ne oldu o zaman?"

Rikkard Ambrose. İşte böyle oldu.

'Hiçbir şey, gerçekten. Sadece o adamlardan kurtulmam çok uzun zaman aldı. Bir sürü soruları vardı, hiçbirini yanıtlamadım. Sonra da gittim.

Omuz silktim.

Eve bana onaylamayan bir bakış attı. 'Hepsi bu mu? En azından şehrin kilometrelerce altındaki karanlık bir zindanda esir tutulduğunu ve orada kadın hakları hareketinin erkeklerin yozlaşmış dünyasına karşı ayaklanmasını engellemeye kararlı bir grup komplocunun sana işkence ederek kadınsı olmayan tüm davranışlardan sonsuza dek vazgeçmen için yemin ettirdiğini sanıyordum!'

"Şey... hayır. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Gerçeği öğrenirse hayal kırıklığına uğrayacağını düşündüğümünden değil. Süfajet karşıtı bir komplodan çok daha iyi bir şey saklıyordum: çalıntı belgeler, sarhoş eğlenceleri, Doğu Yakası'nda bir sokak kavgası ve Rikk ile akıllara durgunluk veren, ayak parmaklarını yırtan bir karşılaşma etrafında dönen bir gizem-

Hayır! Hayır! Aklından bile geçirme! O kısım bir halüsinasyondur. Hepsi tamamen hayal ürünü. Ve öyle olmasaydı bile, hiçbir koşulda bunu Eve'e açıklamayacaksın!

"Teşekkür ederim. Bunun için çok teşekkür ederim. Tabelayı kaldırarak hepsine en içten gülümsememi verdim ve kapıya doğru ilerledim. Artık gitme vakti gelmişti. "Şimdi, hepsi bu kadarsa... Sanırım kahvaltıya inme vaktim geldi. Merdivenlere doğru ciddiyle yürümeye başladım ama Eve daha hızlıydı. Ben kaçamadan yolumu kesti.

'Hayır, kesinlikle hepsi bu kadar değil. Bu kadar kolay kurtulamazsınız. Hâlâ cevaplanmamış ne kadar çok sorumuz var biliyor musunuz?

Etrafımı bir çakal sürüsü gibi saran diğer ikisini işaret etti. "Bir kişi mi? Ya da belki iki?" diye umutla önerdim. Lanet olsun! Dışarı çıkmak zorundaydım.

Kendi yalanlarımda tökezlemeye başlamadan önce buradaydım.

'En az bin tane! Öncelikle, o adam kimdi?'

"Ne adamı? Suçlu kulaklarımın yandığını fark etmemelerini umarak sordum.

"O adam. Eve iki eliyle yüzünü kavradı ve tehditkâr bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. Daha önce kimi kastettiğine dair kafamda herhangi bir şüphe varsa bile, şimdi ortadan kalkmıştı. 'Herkesin kendisine Çin, Fransa ve Hindistan'ın imparatoruymuş gibi davrandığı kişi. O korkunç konuşmayı yapan kişi. Böyle bir yüzü vardı! Parmaklarıyla, neredeyse düz bir çizgiden başka bir şey olmayana kadar ağzını daha da çekti. "Ve sana gözleri buzdağıymış gibi bakardı ve söylediği her küçük şeyi kabul etmezsen sana kafa atardı!

"Oh. O. Öksürdüm. "Um... evet, şimdi sen söyleyince, öyle bir adam hatırlar gibi oldum.

Flora, Eve'in yüzündeki çarpıklıklara şüpheyle bakarak, "Öyle görüldüğünü sanmıyorum," diye belirtmeye cesaret etti. 'Bence çok daha yakışıklı görünüyordu. Hatta,' diye ekledi hafifçe kızarak, 'onu oldukça büyüleyici buldum.

Bir saniye sonra, Patsy'nin ona attığı cezalandırıcı bakışlar karşısında irkildi. "Yazıklar olsun sana, Flora Milton," diye sertçe bağırdı. 'Bu adam bir

Davanın düşmanı! Hiçbir gerçek kadın hakları savunucusu onun çirkin bir canavardan başka bir şey olduğunu düşünmez!

Flora'nın yanakları kızardı - benimkinin yarısı kadar olmasa da. Kahretsin! Neden kızarıyordum ki? Suçlu olacak bir şeyim yoktu, değil mi? Öyle miydin? Kadın düşmanı, kibirli ve soğuk biriydi.

...seni öptüğü zamanlar hariç.

Neyse ki Eve yüzümdeki sorunu fark edemeyecek kadar sıkı bir şekilde yola devam ediyordu.

"Hâlâ bize onun kim olduğunu söylemedin," dedi gözlerini bana dikerek. 'Ve platformda seni sekreteri olarak tanıttı. Bunu nasıl başardın?'

Ağzımı açtım ve aklıma uygun bir yalan gelmedi.

Yaratıcı hakikat bükme yeteneklerimin beni terk edebileceği onca zaman varken, *şimdi mi* seçtiler? Onlara en çok ihtiyacım olduğu zamanı mı? Hay aksi! Bugünlerde artık hiçbir şey güvenilir değildi.

"Eee? Patsy merakla bana baktı. "Bunu nasıl başardın?"

Sırtımı kapıya dayamıştım, üçü etrafımı sarmıştı ve görünürde kaçacak bir yer yoktu. Sadece Eve ve Patsy meraktan yanıp tutuşmuyordu. Flora bile kızarmayı bırakmış bana bakıyordu. O hiç kimseye bakmazdı. Bunun kabalık olduğunu düşünürdü ve bunu yapmamak için yeterli bir sebep olduğunu düşünürdü. Ama şimdi bana bakıyordu.

Dudaklarımı

ıslattım. "Ben..."

um...

Birden arkamdaki kapı çalındı. "Lill? Lill, içeride misin?"

Ella! Meleğim, sevgili kardeşim, hayat kurtarıcım! Seni seviyorum!

"Evet! Evet, buradayım.

Bir şey sırtımı itti. "Kapı neden açılmıyor?" "Çünkü karşısında duruyorum.

"Peki neden kapıya karşı duruyorsun?"

'Güzel soru. Ben de kendime aynı şeyi soruyordum. Kırmızı ceketli bir alayın arasındaki bir tilki gibi Eve ve Flora'nın arasına girdim. Döndüğümde kapının açıldığını gördüm. Ella kapı aralığında durmuş, benden Patsy'ye, Flora'dan Eve'e ve sonra tekrar bana bakıyordu. Gözleri bana takıldığında, yüzünde daha önce sadece bir kez gördüğüm sessiz bir ciddiyet ifadesi belirdi: Komşularımızın kedisi bir at arabası tarafından ezildiğinde, acılı aileye haberi vermeye gitmişti.

"Patsy, Ella, Eve," dedi bakışlarını benden ayırmadan, "beni ve kız kardeşimi birkaç dakika yalnız bırakabilir misiniz? Özel olarak konuşmamız gereken bir konu var.

'Üzgünüm Ella, şimdi olmaz. Buraya ilk biz geldik, o yüzden önce biz konuşmalıyız. Patsy Ella'ya el salladı. "Git ve oyna, konuşmamız gereken ciddi şeyler var.

Bunun üzerine Ella korkup geri çekilmedi ya da beklediğim gibi özür dileyen bir 'rahatsız ettiğim için özür dilerim' cümlesiyle aceleyle uzaklaşmadı - çenesini kaldırdı ve Patsy'nin gözleriyle buluştu.

'Ben de öyle ve söylemem gereken şey bekleyemez. Kız kardeşimle çok önemli bir şey konuşmam gerekiyor. Lütfen buradan ayrılır mısınız?

Şimdi. Ben işimi bitirdikten sonra onunla konuşabilirsin.

Patsy'nin ağzı açık kaldı. O kadar şaşırmişti ki daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaptı: kendisine söyleneni. Ayakları kapıya doğru ilerlemeye başlarken, gözleri kendisine emirler yağdıran sarışın kızın ufacık tefecik görüntüsüne tam bir inançsızlıkla sabitlenmişti.

Anlıyorum. Pekâlâ, Ella. Dışarıda görüşürüz, Lilly.' Ve bir buldogun kendisini bahçesinden kovalayan tavuğa baktığı gibi Ella'ya son bir kez bakarak, Eve ve Flora'yı da yanına alarak odadan çıktı.

Kapıyı arkalarından kapatan Ella bana doğru ilerledi. Benden küçüktü ama yine de o geniş, mavi, içten gözleriyle bana bakarken kendimi yaramaz bir çocuk gibi hissetmeme neden oldu. Bakışları bir baş meleğe bile gizli günahlarını itiraf ettirebilirdi.

"Lill," dedi başını sallayarak.

Daha fazlasını bekledim ama hiçbir şey gelmedi. Görünüşe göre ne demek istediğini söylemeden anlamamı bekliyordu. Ne var ki durugörü henüz yeteneklerim arasında değildi.

"Ella," dedim, karşılıklı kısıklık yoluyla daha fazla açıklama yapmaya teşvik etmeyi umarak.

"Lill," dedi yine çok zarif ve hüzünlü bir baş sallama hareketiyle.

"Ella.

Bu biraz sıkıcı olmaya başlamıştı. Başka bir konuya ya da herhangi bir konuya girsem mi diye düşündüm. Ama sonra elimden alındı.

"Lill, lütfen bana hiçbir şey olmadığını söyle. Ah! Sonunda, bir varyasyon.

Ne demek istediğini anladığımdan değil ama yine de bu bir ilerlemeydi.

Peki. Eğer gerçekten istiyorsan: Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmadı. Hâlâ biraz zonklayan başımı ovuşturdum. "Şimdi lütfen bana hiçbir şeyin ne zaman ve nerede olmaması gerektiğini söyleyebilir misin?

"Lill!

'Ve hazır başlamışken, bana gerçekte olması gereken ne tür bir hiçbir şey olmadığını da anlatın. Dürüst olmak gerekirse biraz kafam karıştı.

'Lill, bu konuda şaka yapma! Bu iş ciddi!'

"Emin misiniz? Değilim, çünkü hala neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok.

Sonunda Ella'nın yüzüne biraz hayat doldu. Bir adım öne çıktı, kolumdan tuttu ve sarstı.

Lill, topla kendini! Dün gece bir adamla birlikteydin, değil mi? *O adamla!*

Aslında birkaç düzine erkekle birlikte olmuştum ve bunların yaklaşık yarısı beni şu ya da bu zamanda öldürmeye çalışmıştı. Yine de bunu küçük kız kardeşimle paylaşmanın akıllıca olacağını düşünmedim. Ağrıyan başımın çözemediği garip bir nedenden ötürü, tek bir erkekle birlikte olmanın zaten affedilemez olduğunu düşünüyor gibiydi. Ben de sadece 'Evet, öyleydim' dedim. Ne olmuş ona?

Ella nefesini içine çekti.

Tanrım, Lill! Dün gece neler olmuş olabileceğini biliyor musun? Ya da... sevgili merhametli Tanrım, ya gerçekten olduysa?

"Kesinlikle biliyorum," diye mırıldandım. Titremenin verdiği acı hiç azalmıyordu. 'O tuvalet odasında ölüme yakalanabilirdim. Sıcak su için kazanı olmayan duşlar kanunen yasaklanmalı.

"Duş mu? Lill, sen neden bahsediyorsun?"

'Neden bahsediyorsun *sen*? Hâlâ bir fikrim yok. Bana sanki bir ay sürecek bir seansta günahlarımı mı itiraf etmem gerektiğinden, yoksa cehennemin pençelerinden kurtulduğum için diz çöküp Tanrı'ya şükretmem gerektiğinden emin değilmişsin gibi bakıyorsun. Neyin var senin?'

Ella tereddüt ederek dudağını ısırıldı. Kıçını ısırarak her neyse, bunu söylemek onun için hiç de kolay değildi.

"Dün gece... oldu mu?"

"Oldu mu? Ne oldu?"

'Biliyorsun! *O!*

"Hayır, "onu" tanımıyorum. "O" ile tanışmaktan ve elini sıkmaktan mutluluk duyarım, ancak siz bana "o" nun ne olduğunu açıkladıktan sonra.

"Şey... *o... o!* Bilirsiniz işte! *O!*

"Bu aydınlatıcı açıklama için teşekkür ederim, sevgili küçük kardeşim.

Ella yine dudağını ısırıldı. 'Sadece... sadece anlat bana... dün gece ne oldu? Lütfen.'

İnledim. 'Aslında pek emin değilim. Dün geceye dair hafızam biraz bulanık.

"Oh. Yine o dudak ısırma. Görünüşe göre bu onun için hoş olmayan bir sürpriz oldu. Şaşırmadım. Birine günahlarının ağırlığı hakkında vaaz vermek üzereyken, günahkârın bunları hâlâ hatırlıyor olması tercih edilir. Bu, pek çok karışıklığı önler.

'Şey... dün gece eve geldiğinizde sarhoştunuz. Bunu hatırlıyor musun?'
Elimi başımın sol tarafına bastırdım. Ağrı özellikle orada daha şiddetliydi.

"Ah, evet. Bunu hatırlıyorum."

'Ve seni soyup yatağına yatırdım. Bunu da hatırlıyor musun?' "Hayır.

Sanırım o sırada bilincimi kaybetmiş olabilirim. Bu tür genellikle hafızamı biraz zorluyor.'

Ella alaycılığa karşı bağışıklıydı. Zaman zaman çok işe yarayan bir beceriydi.

'Peki ya ondan önce, sevgili kardeşim? Eve dönmeden önce neler olduğunu hatırlıyor musun?

"Her şey biraz bulanık," dedim kaçamak bir ifadeyle. Bugün için iyi yalan kotam çoktan dolmuştu. Ayrıca kafam bugün kendini pek iyi hissetmiyordu.

"Onu görmeye gittin, değil mi?

Şaşkınlıkla göz kırptım. "O mu? O kim?"

'Kimi kastettiğimi gayet iyi biliyorsun! Onu görmeye gittiniz! Görüştüğünüz genç adam.

"Ah, o! Doğru ya! Ella'ya Bay Ambrose hakkında bazı belirsiz ipuçları vermiştim, değil mi? Onun benim bir hayranım olduğunu düşünmüştü. Bazen insanın kendi yalanlarını ve uydurmalarını takip etmesi gerçekten zor oluyordu.

"İnkâr etmeye çalışma," dedi Ella, o büyük, mavi, içten gözleriyle bana bakarak. "Onu görmeye gittin ve o... ve o... ah Lilly!

Birden kollarını bana doladı ve tüm gücüyle beni kendine doğru çekmeye başladı. Neyse ki Patsy değildi.

Buna daha fazla dayanamayacağım! Lütfen! Söyle bana, Lill! Bana söylemek zorundasın! Seni yargılamayacağım, söz veriyorum! Evlenmeden önce bunu asla yapmayacağını biliyorum... İsteyerek değil! Sadece, lütfen! Lütfen söyle bana! Yani... o... sen... o... sen... siz... ikiniz...?'

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Birden, Ella'nın tam olarak neden bahsettiğini, ağrıyan kafamın içine doldurulmuş bir zihin bahanesiyle anlamaya başladım.

'Hayır! Hayır, hayır, nonononono! Hayır, asla! Asla! Ne bu hayatımda ne de binlercesinde, ya da ben bir arı olsaydım ve o da nefis polenlerle dolu bir bahar çiçeği olsaydı! Hayır, hayır, nonononono Hayır!'

Başımı o kadar şiddetle salladım ki kahverengi saçlarım çikolata canlanmış gibi etrafa sıçradı ve Ella'ya kafa atma tehlikesi geçirdim. Ben yapmadım

Dikkat! Bay Ambrose ve benim... bunu yapma fikrini düşünmek bile çok korkunçtu!

Gerçekten mi? Bundan emin misin? diye sordu zihnimin arkasındaki küçük bir ses.

Ona çenesini kapatmasını söyledim.

Ella yüzüme bakabilmek için beni birkaç santim uzaklaştırdı. Onunki gözyaşlarıyla parıltıyordu.

"Gerçekten mi? Emin misiniz?"

Sesi ürkütücü bir şekilde kafamın içindeki o küçük sese benziyordu.

'Sanırım fark ederdim, Ella. O kadar sarhoş değildim.' "Oh.

Şey... iyi, güzel.

Ne diyeceğimizi bilemeden birkaç dakika öylece durduk - sonra Ella aniden beni kendine doğru çekti ve tekrar hıçkırmaya başladı.

"Hey! Sana söyledim! Benim erdemim güvenli bir şekilde kilit altında!" 'Biliyorum! Ella feryat etti. "Rahatlamaktan ağlıyorum!"

"Oh. Beni kandırabilirdin. "Kapa çeneni!"

"Madem ısrar ediyorsun.

"Bana bir daha asla böyle bir şey yapma!"

"Pekâlâ. Bir dahaki sefere sarhoş olduğumda çok daha karışık olacağımdan eminim.

'Oh Lill! Kapa çeneni!'

Küçük kız kardeşimin hayatım boyunca bana kaç kez çenemi kapatmamı söylediğini bir elin parmakları kadar sayabilirdim. Anne ve Maria bunu sürekli yapıyordu ama Ella? Eğer otoriter davranıyorsa, onu gerçekten üzmüş olmalıydım. Çekingen bir tavırla kollarımı ona doladım ve kendime çektim.

"Sana ne yaptı? Hıçkırma hıçkırma ağladı.

"Sana söylemiştim. Bir şey yok,' diyerek başını okşayarak onu yatıştırdım.

Bunu kastetmedim! Demek istediğim sana başka ne oldu? Peki ya içki? O aşâğılık adam sana ne tükettirdi?"

Ella, öyle değil. Beni o yapmadı, ben...'

"Sakın onu savunayım deme! Beni bırakarak bana baktı, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. 'Dün gece kendini görmedin. Sana ne olduğunu görmedin. Oh, Lill!'

"Ella, ben..."

"Onu sevdiğini biliyorum-

Gerçekten mi?

"-ama onun yaptıklarını savunamazsınız.

Sen bana öyle bakarken bunu yapmaya niyetim yok, inan bana.

'Onun senin için iyi olduğunu düşünmüştüm, Lill, seni sevdiğini düşünmüştüm, ama bir kıza bunu yapabilen bir adam bir duygu zerresine bile değmez. Lütfen, Lill, acı verici olduğunu biliyorum, ama kendini bu duygulardan kurtarmaya çalış. Onlar sadece sana zarar verir. O sadece seni incitecek.'

Neredeyse gülecek gibi hissettim. Zavallı Ella! Keşke tüm endişelerinin boşuna olduğunu bilseydi. Hayatımda özel bir erkek olmadığını bilseydi, kesinlikle beni incitecek bir şey yapabilecek bir erkek olmadığını.

Bay Ambrose'un sert, yontulmuş yüzünün bir görüntüsü gözümün önünden geçti. Birdenbire, artık o kadar da gülmek istemiyordum.

"Lütfen, Lill! Onu unutmaya çalışmayacak mısın? Benim için? Lütfen?"

Çok üzgün görünüyordu, endişeden paramparça olmuştu. Ne yapabilirdim ki?

"Tabii ki. Kollarımı sıkarak onu kendime doğru çektim. Nedense benim de gözlerim yaşarmaya başladı ve sarılırken yanaklarımız birbirine değince gözyaşlarımız birbirine karıştı. 'Ben dersimi aldım. Korkma. Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek.

"Oh Lill!

"Şşş.

Yavaşça onu kollarıma aldım ve hıçkırıkları yatışana kadar bir o yana bir bu yana salladım. Sallamak başımı ağrıtıyordu ama onu böyle görmek kalbimi ağrıtıyordu ve bu çok daha kötüydü.

Ella etrafıma uzanarak nazikçe saçlarımı okşadı.

Özür dilerim. Senden çok şey istediğimin farkındayım. Birine karşı bu kadar güçlü hisler beslerken ondan vazgeçmenin kolay olmadığını biliyorum.

Güçlü hissetmek mi? Bay Ambrose hakkında güçlü hislerim var mıydı? Birden fazla kez onu o kısa, parlak siyah saçlarından tutup kafasını duvara çarpmak istemiştim. Ama bunlar muhtemelen Ella'nın bahsettiği türden duygular değildi.

"Evet. Ondan uzak durmak çok zor olacak. Özellikle de ay sonunda ondan bir maaş çeki görmek istediğimden ve ben orada olmazsam, işimi yapmazsam bunu vermeyeceğinden. "Neredeyse imkansız. Ama deneyeceğim.

Ve başarısız olacağım. Ama bunu bilmene gerek yok.

"Oh Lilly. Teşekkür ederim! Bir kez daha, o küçük, ince bedenine sığabileceğini tahmin edemeyeceğim bir şiddetle bana sarıldı. "Şu anda kalbine korkunç bir acı veriyor olabilir ama göreceksin, en iyisi bu.

Beni bıraktı. Hala sulu olan gözlerinden rahatlama fışkırıyordu ama bu rahatlama endişeyle karışıktı.

"Daha sonra bunun için beni suçlamayacaksın, değil mi?" diye sordu korkuyla. "Çok sert davrandığımı ve seni sevginden mahrum bıraktığımı söylemeyeceksin değil mi? Lütfen Lill, hakkımda böyle düşünürsen buna dayanamam. Ben sadece sana göz kulak olmaya çalışıyorum. Neler yaşadığınızı anlamıyor değilim. Ben ve Edm-"

Dudakları kenetlendi ve gözleri şok içinde genişledi.

Kimin adının ağzından kaçmak üzere olduğunu gayet iyi biliyordum. Hemen baş ağrım zihnimin gerisine itildi, dikkatim odaklandı. Acaba bütün gözyaşları benim için değil miydi? Yaklaşan kaçışından mı korkuyordu? Ne zaman gerçekleşeceğini öğrenmiş miydi? Dehşet göğsümü kapladı. Hayatımı küçük kız kardeşim olmadan hayal etmek... çok çorak bir ihtimaldi.

'Oh, böyle bir şey için endişelenmene gerek yok,' dedim havalı bir el sallayarak. 'Bana sadece iyi bir tavsiye verdiğini biliyorum - erkeklerden uzak dur. Neden olmasın ki? Zaten hepsi birer canavar, hepsi.

Ella'nın yanakları kızardı. 'Bazıları o kadar da kötü değil. Birkaçı gerçekten iyi olabiliyor.

Muhtemelen özellikle de isimleri 'Edm' ile başlıyorsa. Ama düşüncelerimi yüksek sesle dile getirmedim. Onun yerine şöyle dedim:

Senden nefret etmeye asla başlamayacağım Ella. Nasıl yapabilirim ki? Sen benim küçük kız kardeşimsin, konuşacak birine ihtiyaç duyduğumda ya da sarhoş olduğum için beni soymak istediğinde hep yanımda olan kişi...'

"Lill!

"Demek istediğimi anladın. Senden asla ama asla nefret edemem. Ona son bir kez sarıldım - ve ilham geldi. "Tavsiyene kulak vereceğim," diye devam ettim. "Ama karşılığında bana bir söz vermelisin.

Meraklanan Ella başını kaldırıp baktı. "Ne?

'Benim örneğimden ders alacağına dair bana söz vermelisin. Bir erkeğin söz konusu olduğu yerde asla düşüncesizce ya da uygunsuz bir şey yapma. Asla. Bana söz ver.'

Ella'nın fildişi yüzündeki azıcık renk de sanki bir hayalet görmüş gibi uçup gitmişti.

'I...'

Sesinde tereddüt vardı. Bunun mümkün olduğunu asla düşünmezdim. Ella tereddüt mü ediyordu, onur ve adabın söz konusu olduğu bir yerde? Kahretsin! Edmund'la işler şüphelendiğimden daha da kötü olmalı. Ya da daha iyisi,

onun bakış açısından. Ama şu anda olayları onun perspektifinden görmeye pek meyilli değildim.

"Bana söz ver," dedim, her iki kelimeye de vurgu yaparak. 'Ben... Lill...'

Arkamızdan, kapıdan rahatsız edici bir ses geldi. Bu durumdan geçen seferki kadar memnun değildim.

"Evet!" diye seslendi Ella hevesli bir sesle. "Evet, girin!

Kapı yavaşça açıldı ve Leadfield kel kafasını odaya soktu.

"Kahvaltı hazır, Bayan Ella, Bayan Lilly.

Ella, ben ondan tekrar söz isteyemeden odadan çıkmıştı.

Onunla birlikte yıllarca uyuduğumuz, güldüğümüz, ağladığımız ve sadece birlikte vakit geçirdiğimiz odada tek başıma kaldım. İlk kez kendime, yakında burada yalnız kalıp kalmayacağımı sordum.

Tuvalet Sırları

Sonunda Ella'yı odadan çıkarken ve merdivenlerden inerken takip ettim. İşkenceciler çok uzakta değildi. Sahanlıkta üzerime atlamak için bekliyorlardı.

'Nihayet! İşte buradasın! Eve bir anda karşımdaydı. 'Siz ikiniz içeride ne konuşuyordunuz? Boş ver, boş ver, şu anda daha ilginç sorularım var, Ella hakkında daha sonra meraklı olabilirim. Bize şimdi anlatmalısın! O platforma nasıl çıktığınızla ilgili her şeyi anlatın bize!

Aklım hâlâ alkolün neden olduğu baş ağrılarında ve arka bahçe aşklarındaydı. Ortaya koyacak tek bir makul yalan bile bulamıyordum. Belki de onlara sadece gerçeği söylemeliydim... ama hayır! Söyleyemezdim. Birkaç hafta önce bir finansçının ofisine yaptığım çılgınca ziyaretten, kendime bağımsız bir hayat kurmam için gerçek bir şans doğmuştu. Eve'e söyleyerek bunu riske atamazdım. Onu çok seviyordum ama Thames Nehri'nin bu yakasındaki en gevşek ağza sahipti.

Lanet olsun! Ne yapabilirim ki?

"Affedersiniz?

Hepimiz dönüp baktık. Teyzem birkaç adım altımızda duruyordu, yüzünde salatalık turşusu yapmak için kullanılabilecek bir ifade vardı.

"Arkadaşların kalıp kahvaltıda bize katılacaklar mı?" diye sordu bana, soğuk bakışlarının etrafımdaki kız grubunu taramasına izin vererek. "Önceden geleceklerini söylemediler ama eminim üç kişiye daha yetecek kadar haşlanmış patates vardır.

Hayatımda ilk kez teyzemi öpmek istiyordum.

"Hayır, Bayan Brank," dedi Patsy telaşla. 'Bizim için kendinizi yormayın. Ben... dün çok doyurucu bir akşam yemeği yedim. Biz de tam gidiyorduk, değil mi kızlar?

"Ah evet," Eve hızla başını salladı. "Öyleydik. Kesinlikle.

"Ne? Biraz daha yavaş anlayan Flora sordu. "Ama ben bizim... ah! Patsy ayağına basınca yüzünü buruşturdu. "Evet, tabii ki öyleydik. Hemen şimdi gidiyoruz.

"Gelin kızlar. Askerlerini toplayan bir general gibi Patsy diğer ikisini de yanlarına çağırdı, her ihtimale karşı haşlanmış patatesler ya da iğrenç yulaf lapası kaseleri aniden saldırıya geçebilirdi. "Gitmemiz gereken yerler var.

Ve sana gelince-' Merdivenlerin dibinde son bir kez döndü ve bana anlamlı bir bakış attı. "Seninle daha sonra konuşacağız.

Aman Tanrım. Paçayı kurtarmış gibi görünmüyordum. Ama en azından inandırıcı bir hikâye uydurmak için zamanım olacaktı. Rahatlamış bir halde ve kızlarla yeniden arkadaş olduğumuz için şükrederek Patsy ve diğerlerinin gidişini izledim.

"Eee?" diye tersledi teyzem. 'Neden öyle aval aval bakıp duruyorsun? Kahvaltıya gel, yoksa geri kalanımızın seni beklemesini mi bekliyorsun?

"Hayır, teyze, bunu beklemiyorum.

'O zaman aşağı gel! Patatesler soğumaya başladı bile!'

Eğer Leadfield'ın her zamanki hızı ve aceleciliğiyle servis edilmiş olsalardı, muhtemelen masaya ulaşmadan çok önce soğumuş olurlardı. Yine de hiçbir şey söylemedim, sadece teyzemi kahvaltı masasına kadar takip ettim.

Bufford Amca dışında herkes oturmuştu bile. Onun oturması gereken masanın başı her zamanki gibi dikkat çekici bir şekilde boştu. Yengem de oraya oturabilirdi, ama amcamın sosyal görevlerini yerine getirmede fena halde geride kaldığını göstermek için oturmamayı tercih etti. Bazen, biz onun evine gelmeden önce de çalışma odasında yemek yeme alışkanlığı var mıydı, yoksa bu alışkanlık aşırı dozda kadın arkadaşlığından kaçınmak için mi gelişmişti diye merak ederdim.

"Otur," dedi teyzem bana, sanki yaramaz bir köpek yavrusuyum gibi - ki düşününce, muhtemelen beni tam olarak böyle düşünüyordu. Ella'nın tam karşısındaki masada yerimi aldım. Gözlerime bakmadı.

Leadfield masanın etrafında topallayarak dolaşmaya başladı ve patatesleri dağıttı. Patatesler tahmin edildiği gibi soğuk değil, hala ılıktı. Yine de bu ezici mutfak avantajı, yemeğe dalma motivasyonumu pek artırmadı. Görünüşe göre, baş ağrısının yanı sıra patates yiyememek de aşırı alkol tüketiminin bir başka belirtisiydi.

Belki sadece patatesle de sınırlı değildi. Önümde kızarmış bir sülün olsa bile çok fazla yiyebilirmişim gibi hissetmiyordum. Zaten odadaki herhangi bir sülün, Ella ve Edmund'un gizli planı olan fil tarafından ezilirdi. Onun kaçacağını bildiğimi bilmiyordu ve ben de ne zaman kaçacağını bilmiyordum. Sadece bu konuda bir şeyler yapılması gerektiğini biliyordum.

Tekrar gözlerini yakalamaya çalıştım. Sanki hayatında gördüğü en büyüleyici sanat eseriymiş gibi bakışlarını patates tabağına sabitledi. Aslında öyle olmadıklarını biliyordum. Müzeye ya da sanat galerilerine gitmeyi severdi, patateslere bakmayı değil.

Onu böyle endişeli ve kararsız görmekten nefret ediyordum. Onun kaygısız ve mutlu olmasını istiyordum. Onun hayatından çıkmasını istiyordum. Yine de... küçük bir parçam onun hayatından çıkmasının mutluluğuna pek de katkıda bulunmayacağından şüpheleniyordu. Muhtemelen o ona değer veriyordu, o da ona. Ona gidip ifşa etmekle tehdit etmemi ya da davranışlarını ailesine ifşa etmemi engelleyen tek şey buydu. Mutlu olmak için birlikte olmak zorundaydılar. Yine de birlikte kaçıp gitmelerine izin veremezdim. Ella'yı tanıyordum, onura ve adaba verdiği değeri biliyordum. Skandal onu her yerde takip edecek, hayatını mahvedecekti.

Yine de, alternatif... onun o aptal Sör Philip ile evlenmesi...

Tepeden tırnağa ürperdim. Çiçek buketleri içinde boğulacak ve hayatının geri kalanında o aptal sırtışa ve aşırı büyük burna bakmak zorunda kalacaktı. Ne iğrenç bir ihtimal.

"Bugün çok güzel bir gün kızlar," diye söze başladı teyzem pencereden dışarı bakarak, sesi neşeliydi, bu da muhtemelen hem beni hem de önündeki patates tabağını bir an için unuttuğu anlamına geliyordu. 'Değişiklik olsun diye güneş parlıyor. Özel bir planın var mı?

Anne, "Maria ve ben Henderson'larla pikniğe gitmeyi planlıyorduk," diye söze girdi. Gertrude'a yandan bir bakış fırlattı. 'Gelmek ister misin? Genç Efendi Charles Henderson da orada olacak ve eminim sizinle tanışmak onu çok mutlu edecektir.

Kıkırdadı, ama hoş bir şekilde değil. Bunu biliyordum, çünkü iğrenç kıkırdama sanatını mükemmele ulaştırdığım için kendimle gurur duyuyordum.

Gertrude başını tabağından kaldırmadan, sessizce, "Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdi. 'Yanılmıyorsam o benden beş yaş küçük. Ben de evde kalıp biraz daha eliş yapmayı tercih ederim.

"Ben de gelmek isterim," diye ekledi Lisbeth, gözleri hevesle parlayarak. Anne bunu görmezden gelmeyi tercih etti.

"Peki ya geri kalanınız? Teyzemin gözleri odaya güneş ışığının girdiği pencereden bana kaydı. Yüz ifadesi ekşidi. "Ne yapmayı planlıyorsun, Lillian?

Çatalımla bir parça patatesi delmek üzere olan elim havada dondu kaldı.
Cehennem bıyıkları!

Ne yapmayı planlıyordum? Bir saniye öncesine kadar kesinlikle hiçbir şey planlamamıştım. Ama aklımın bir köşesinde, planlamış olsam da olmasam da ne yapmam gerektiğini biliyordum. Hafta içi bir gündü. Bir iş günüydü. Bay Ambrose'un özel sekreteri olarak görevime devam etmek istiyorsam, işe gitmem gerekiyordu. Dün gece olanlardan sonra onunla yüzleşmek zorundaydım.

Ama... dün gece hiçbir şey olmadı, değil mi? Hepsi benim hayal gücümdü. En azından mahrem kısımları. Gerçek değil. Hayal gücü. Sadece hayal.

Ha! Gerçekten mi?

"Lilly? Teyzem bu sabah ilk kez benimle konuşurken sesini kana susamış bir köpekbalgı gibi çıkarmadı. "Lilly, iyi misin? Solgun görünüyorsun."

Göz ucuyla Ella'nın hızla yemeğinden başını kaldırdığını gördüm. Tekrar o kadar hızlı yere baktı ki yüz ifadesinden endişesi dışında bir şey okuyamadım - benim için endişeleniyordu.

Beni elinde tutan adama geri döneceğimi düşünüyor, aklımdan geçti. Ve gerçek şu ki: Döneceğim.

Başımı salladım. Hayır, hayır! Bay Ambrose beni elinde tutmuyordu. Hiçbir anlamda değil, hele romantik anlamda hiç değil! Onun için çalışmayı kendi özgür irademle seçmiştim. İstedğim zaman işi bırakabilirdim. Bugün de bırakabilirdim. Evde kalabilir, evden dışarı çıkmayabilir ve... ve... dün gecenin gerçekten bir rüya olup olmadığını asla öğrenemeyebilirdim.

Öfkeyle patatesi mızrakladım ve ağzıma attım.

"İyiyim," diye yalan söyledim huysuzca. 'Gayet iyiyim. Sanırım parkta bir yürüyüş yapacağım. Dediğin gibi, hava güzel. Çalıların arasında saklanmış, ilk gelecek kıza saldırmak için bekleyen bir sürü potansiyel talip olmalı.

'Çok iyi, kızım, gerçekten çok iyi. Ama talipler çalılıklarda saklanmaz. Arabaya ya da ata binerler. En azından iyi olanları.'

'Asla tahmin edemezdim. Senin akıllıca tavsiyelerin olmasaydı ne yapardım teyze?

'Yoksul kalacaksın tabii ki çocuğum. Böyle aptalca sorular sorma.'

"Evet, teyze.

İtaat oyununda oldukça başarılı olmaya başlamıştım. Bu nasıl olmuştu?

Oh, evet. Londra finansının zorba kralı ile çalışmam.

Patatesimi biraz fazla sert çiğnedim. Lanet olsun! Hiçbir şey o adamı düşüncelerimden uzaklaştıramaz mıydı?

"Sör Philip bugün arayacak mı?

Tereddütlü ses Ella'nındı. Ve soruma cevap verdi. Evet, Bay Ambrose'u geçici de olsa aklımdan çıkarabilecek bir şey vardı: Küçük kız kardeşim için duyduğum endişe.

"Hiç sanmıyorum," diye iç geçirdi

teyzem. Güzel.

"Ama," diye ekledi parlayarak, "onu bu akşamki baloda hepimiz göreceğiz elbette.

Oh. Kötü. Çok kötü.

"Top mu? Ella'nın yüzündeki azıcık renk de kayboldu.

Evet. Bundan bahsetmemiş miydim? Birkaç gün önce bir davetiye daha geldi. Hepimiz Leydi Metcalf'ın balosuna gideceğiz ve Sör Philip de bize eşlik etmeyi kabul etti. Ella'ya öyle imalı bir Çekilde göz kırptı ki kör bir sıçan bile bu mesajı fark edemezdi.

Ella beyazdan yarı saydam bir renge

dönüştü. "Ne kadar hoş biri.

Çatalımı bir sonraki patatese sapladım ve onun Sir Philip'in kafası olduğunu hayal ettim.

"Hepimiz davetli miyiz? Ben sordum. "Ben de mi?

Teyzem şaşkınlıkla bana baktı. 'Evet, elbette, ama... gelmek ister misin? Her zamanki gibi seni oraya sürüklemek zorunda kalacağımı düşünmüştüm.

"Bana güvenin hanımefendi," dedim ve patatesimi ısırarak ortadan ikiye ayırdım. "Gelmek istiyorum.

~~**~*~*

Sis, sabahın erken saatlerinde Londra'nın tüm sokaklarında güneş ışığında parılıyordu. Leadenhall Caddesi'ne doğru yürürken önümde bir savaş gemisinin pruvasının önündeki okyanus gibi ayrılıyordu. Aklımda, küçük kız kardeşimi rahat bırakmazsa Sir Philip Wilkins'e yapabileceğim şeyleri gözden geçiriyordum. Canlı canlı haşlamak listenin en başındaydı.

Bu balo benim son şansım olabilirdi. İşler çığırından çıkıyordu, bunu hissedebiliyordum! Wilkins'in son görüşmemizde bana söylediklerini düşünürsek

Bu gece Ella'ya evlenme teklif etmek niyetinde olması beni şaşırtmazdı. Bunun asla olamayacağını biliyordum. Onu reddedecek cesareti olmazdı.

Tatlı, deli, küçük yaratık! Benim için sarhoş bir çapkınla yüzleşmeyi teklif edecek cesareti vardı, ama kendi kalbinin istekleri için ayağa kalkacak cesareti yoktu. Keşke Wilkins onun yerine bana aşık olsaydı! Şimdiye kadar Inverness'te, kutup bölgelerine bir gemi kiralayıp gazabımdan olabildiğince uzaklaşma umuduyla yola çıkmış olurdu.

Ella için endişelenmeyi asla bırakamayacağımı düşünüyordum. Yine de Leadenhall Caddesi'ne yaklaştıkça, o ve Wilkins'le ilgili düşüncelerimin yerini bir başkası alıyordu. Yanında onların önemsiz kaldığı biri. Granitten, demirden ve paradan yapılmış biri. Kısa süre sonra tek bir soruya takılıp kalmaktan başka bir şey yapamaz olmuştum:

Ona ne söylemem gerekiyor? Olanlardan sonra ona nasıl tepki vermeliyim?

Ama hayır, kendime hatırlattım. Hiçbir şey *olmamıştı*. Hem de hiçbir şey. Özellikle de dudakların birbirine değdiği hiçbir şey. Hepsi sadece hayal gücümdeydi. Bu yüzden bir şey söylemememe gerek yoktu.

Ama...

Ya bir şey söylediyse?

Ya dün gece hakkında konuşmaya başlarsa ve tüm hatırladıklarımın çılgınca, alkolün neden olduğu bir rüya olmadığı, aslında gerçek olduğu ortaya çıkarsa?

Etrafımdaki dünya bir serap gibi titriyor ve parıldıyor gibiydi. Birdenbire, sanki gerçek bir rüya ve rüyalar da gerçekmiş gibi hissettim. Ya... sadece varsayımsal olarak konuşuyorum tabii ki... Bay Ambrose gerçekten... beni bir şekilde istiyorsa? Niyetini belirtirse ne yapardım?

Gerçekten bilmiyordum. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ve bu rahatsız ediciydi.

Geçmişte, niyetini açıklayan ve beni kendisine ait kılmak isteyen bir erkekle ne yapacağımı hep bilirdim. Çoğu durumda, süfrajizm üzerine bir konferans ya da topuklarımla ayaklarını hedef tahtası olarak kullandığım güzel, uzun bir dans beyefendiyi kaçtırmak için yeterliydi. Daha zor durumlarda, şemsiyeyle birkaç iyi vuruş genellikle sorunu çözerdi. Ama nedense bunun Bay Ambrose üzerinde işe yarayacağını düşünmemiştim. Dehşetle fark ettim ki, bunu denemeye de niyetim yoktu.

Neyim vardı benim?

Yapmadım... Yapmam mümkün değildi... hayır! Asla böyle bir şey hissedemezdin.

Bu. Asla, asla. Hiçbir erkek için, özellikle de bu adam için.

Ayrıca, *böyle* bir şey için zamanım da yoktu. Tamamen kendime bağımsız bir hayat kurmaya odaklanmıştım. Evet, tamamen konsantre olmuşum ve dikkatim en ufak bir şekilde dağılmamıştı.

Birden sis dağıldı ve önümde Empire House'un devasa cephesi belirdi.

Hell's Whiskers! Buraya nasıl geldim ben?

Kafam karışmış bir halde etrafıma bakındım ve Leadenhall Caddesi'nin tanıdık evlerini gördüm. Bütün bu yolu fark etmeden mi yürümüştüm?

Ama kesinlikle bunun için çok fazla odaklanmıştım.

Ha, ha, ha. Öyle misin?

Hızla ön kapıya doğru ilerledim ve giriş holündeki Sallow-face'in yanından geçtim. Ne zaman yanından geçsem bana hala şüpheli bakışlar atıyordu ve özellikle de performans olarak en iyi durumda olmadığım zamanlarda kendimi uzun süre onun incelemesine maruz bırakmaktan hoşlanmıyordum.

Merdivenlerden yukarı çıktım.

Çok uzun merdivenlerdi. Bunu İmparatorluk Evi'nin üst katlarına ilk çıktığımda da fark etmiştim ama bugün daha çok dikkatimi çekti. Çok fazla basamak vardı. Ve her adımda soru kendini tekrarlıyordu:

Ne söyleyecek? Ne

söyleyecek?

Ne söyleyecek ki?

Üst kata ulaştığımda kafam bu soruyla çınlıyordu. Ofisime gizlice girip masamın arkasına kaçmadan önce Bay Stone'a güçlükle bir "Günaydın" mırıldandım. *Ona* gitmeyecektim. Eğer bir şey söylemek istiyorsa, bana gelmek zorundaydı. Geldiğinde, daha doğrusu gelirse, aramızda sağlam bir koruma olmasını istiyordum.

Çok beklemem gerekmedi.

Sadece birkaç dakika sonra duvarın diğer tarafında bir hareket duydum ve gerildim. Gözlerim ofisimi Bay Ambrose'unkinden ayıran kapıya kaydı.

Öteden yaklaşan ayak sesleri duydum. Keskin, sert ayak sesleri.

Şimdiye kadar çok aşına olduğum ayak sesleri.

Her ne kadar istemesem de, normal davranması için bağırısam da, heyecanlanacak bir şey olmadığını haykırısam da

kalbim hızlandı. Ayak sesleri gittikçe yaklaştı ve sonunda ayırıcı kapının tam önünde durdu.

Bir an sessizlik oldu, sonra bozuk para ya da anahtar sesi gibi hafif bir şingirti duyuldu.

- Sonra ayak sesleri dönüp geldikleri yere doğru geri çekildiler. Bir sandalye komşu odanın kapısına sürtündü.

Bu da ne böyle? Ne yapıyor, lanet olası?

Merak etmem ya da lanetlemem için bana fazla zaman bırakmadı. İki dakika sonra, küçük metal bir kap *pnömatik* tüpten fırladı ve yanımdaki masanın üzerine düştü. Yerimden sıçrayıp kabı kaptım ve içindeki mesajı çıkardım. Mesajda şöyle yazıyordu:

Bay Linton,

Üç dakika geç kaldınız. Bu ü c r e t ay sonunda maaşınızdan kesilecektir.

Bana 38XI301 numaralı

dosyayı getirin. Rikkard

Ambrose

Pekâlâ. Tahminimce bana karşı tutkulu bir aşkla yanıp tutuşmuyordu.

Yani beni istemedi.

Ergo: öpücük hiç olmadı.

Çok daha iyiydi. Azıcık bile hayal kırıklığına uğramadım. Hayır, hayal kırıklığına uğramadım. Ne de olsa, dün geceki daha... samimi olayların sadece bir rüya olduğu gerçeği, kendimi her zaman ikna etmeye çalıştığım şeydi. Artık bunun doğru olduğunu bildiğime göre, derin bir memnuniyetten başka bir şey hissetmemeliydim.

Olmalı, evet, ama...

Aceleyle ayağa kalktım ve dosya raflarına doğru yürüdüm. Hiç vakit kaybetmeden gerekli belgeyi buldum ve kapıya taşıdım. Kapı koluna uzandım, çevirdim - ve neredeyse kapalı bir kapıya doğru koştum. Tökezleyerek geri çekilirken dudaklarımdan hiç de hanımefendice olmayan bir kelime döküldü, dosyayı göğsüme bastırmıştım.

Bu da ne...!

Kapıyı tekrar denedim. Yanılmamıştım. Sıkıca ve tamamen kilitlenmişti.

"Hey! Boştaki elimle ağır tahtaya vurdum. 'Sorun nedir? Kapı neden kilitli?'"

Sessizlik.

Beni duymadın mı? Kapının neden kilitli olduğunu söyledim-'

Yumuşak bir *tıkırtı* beni böldü. Başımı çevirdiğimde masama başka bir metal silindirin geldiğini gördüm. Şaşkın ve sinirli bir şekilde masaya doğru yürüdüm ve onu aldım. Şimdi ne söyleyecekti?

Çünkü kilitledim.

Rikkard Ambrose

Fırtınalı öfkemi yatıştırmaya çalışarak derin, temizleyici bir nefes aldım. İşe yaramadı.

Orijinalinin üzerini belki de gereğinden biraz daha fazla çizerek mesajının altına yazdım:

Sevgili Bay Ambrose,

Peki bunu neden yaptınız?

Saygılarımla

Lilly Linton

Ha! Şimdi ne söyleyeceğini merak ediyordum. Tüm kapılar kilitliken daha verimli çalışabileceğinizi mi iddia edecekti? Bunu ona hiç yakıştıramadım, cimri, taş gibi yaşlı...!

Plink.

Ah!

Bay Linton,

Bu, perhizinizi ve dolayısıyla işinizin verimliliğini artırmak için bir önlemdir. Sadece iki sokak ötede bir içki dükkânı ve hemen yanında da katı çikolata satan bir tatlıcı var. Meyhanedeki davranışlarınızdan, karşı konulmaz dürtülerinize yenik düşmenizi engellemenin tek yolunun sizi kilit altında tutmak olduğu sonucunu çıkardım.

Rikkard Ambrose

Çikolatayı sevdiğimi nereden biliyordu? Bekle... *karşı konulmaz dürtüler?* Gözlerim parladı!

Ona karşı konulmaz dürtüler vereceğim!

Gerçi alkolik olanlar değil - şu anda hissettiklerim daha çok cinayete meyilliydi!

Yine de... başka türlü karşı konulmaz dürtüler de olabilirdi. Yasak olmayan anılar zihnime hücum edince kızardım... dudaklarıma bastıran, hareket eden, okşayan yumuşak ten...

Rüyalar! Halüsinasyonlar! Hepsi! Böyle şeyler gerçek hayatta asla olmaz. Gerçek hayatta, Bay Ambrose etrafta dolaşp insanları öpmezdi. İnsanlara patronluk taslar ve onları hapsederdi.

Ona gösterirdim!

Öfkelenerek bir sonraki en iyi kâğıt parçasını aldım.

Benim çok, çok, çok sevgili Bay Ambrose'um,

Şu anda hissettiğim en güçlü dürtünün alkolle hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin senin bağırsaklarının deşilmesiyle ilgili olduğunu söyleyebilir miyim? AÇ ŞU KAPIYI!

Sevgi dolu sekreteriniz Lilly

Linton

Cevabın gelmesi uzun sürmedi.

Bay Linton,

Ne sizin ne de benim dikkatimi dağıtmadığı sürece istediğiniz her şeyi söyleyebilirsiniz. Kapı kilitli kalacak.

Bay Ambrose

İnatçı...! Ama neden zamanımı böyle boşa harcıyordum ki? Üstün bir konumdaydım.

Sevgili Bay Ambrose

Hatırlamıyor olabilirsiniz ama yukarıda bahsi geçen kapıyı açmak için gerekli anahtarlar bende mevcut. Onları bana siz vermiştiniz. Bu nedenle, bir dakika içinde sizinle görüşeceğim.

Sevgilerimle, Lilly

Linton

Mesajı tüpün içine tıktırdım, kolu çektim ve cevap beklemeden kapıya doğru muzaffer bir şekilde yürüdüm. Ancak anahtarlarım kilide sığmayınca zafer yürüyüşüm biraz sekteye uğradı. Tekrar ve tekrar denedim. Yine uymadılar. Koridora açılan diğer kapıya doğru yürüdüm, onu açmaya çalıştım ama onun da kilitli olduğunu ve anahtarlarımın uymadığını fark ettim. Masaya döndüğümde bir mesaj daha gelmişti.

Bay Linton,

Kilitleri değiştirttim.

Rikkard Ambrose.

Not: Sizden istediğim hizmetler arasında şefkat yok.

Son satırı okurken yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Düşünmeye başlamadan önce kaleme uzanmıştım.

Sevgili Bay Ambrose,

Sırf benim perhizim için iki yeni kilit masrafına girdiğine şaşıyorum! Ne kadar savurgansınız.

Sizin

Lilly Linton

Not: Eğer talep etmiyorsanız, teklif etmeyeceğim.

Sadece yarım dakika sonra cevabı geldi.

Bay Linton,

Bunlar yeni değil, ikinci eldi. Hala 37VI288 numaralı dosyayı bekliyorum. Kapının altından at.

Rikkard Ambrose

Bunu onun kafasına sokmak isterdim.

Olamaz. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum... Yani, onun o kısmıyla. Ne kadar sulu görünürse görünsün. Dosyaları sokmak için bile.

Sevgili Bay Ambrose,

Derhal dışarı çıkarılmayı talep ediyorum! Sizlerin

Lilly Linton

Cevabı kısa ve özdü. Kim tahmin edebilirdi ki?

Bay Linton,

Benim için çalışıyorsun, tam t e r s i değil. Hiçbir şey talep edemezsin. Şimdi bana 37VI288 numaralı dosyayı getir.

Rikkard Ambrose

Ne yaptım ben? Bağurdım mı? Protesto için kapıya vurdum mu? Hayır.

Ona dosyayı getirdim.

Kafamın içinde 'Parayı düşün. Size getireceği bağımsızlığı düşünün. Neler yapabileceğini düşün

Ella için ne yapabilirim? O parayı almalısın. Almalısın.'
İlahim, gelen bir başka mesajın *tıkırtısıyla* kesildi.

~~**~*~*

"Bay
Linton?"
"Evet?"

Ayıklamakta olduğum bir yığın dosyadan çıkıp etrafa bakındım. Ama orada kimse yoktu.

Bay Linton? Ofisinizin kapısı kilitli.'

Koridora açılan kapının diğer tarafından gelen Bay Stone'un sesiydi.

"Evet, şey... Bay Ambrose kilitlememi istedi.

"Oh. Bay Stone'un şaşkın ses tonundan, nedenini sormak istediğini ama Bay Ambrose'un öfkesini uyandırma riskine değmeyeceğini düşündüğünü anladım. "Mektupları burada. Gecikme için özür dilerim, postacı geç geldi.

"Anlıyorum. Onları kapının altından atabilir misin
lütfen?" 'Elbette. Sonra görüşürüz, Bay Linton.'

"Evet, teşekkür ederim Bay Stone.

Aceylele kapıya doğru ilerleyerek mektup yığını aldım ve karıştırmaya başladım. İş, iş, iş, hayırseverlik (israf), hayırseverlik (israf), daha fazla hayırseverlik (kesinlikle israf!), pembe zarf-

Pembe kâğıdın üzerindeki armaya bakarken ellerim dondu. Bunlardan bir tane daha olmaz!

Gönderenin adına bakarken yanaklarıma bir sıcaklık hücum etti. Samantha Genevieve Ambrose. Daha önce bir kez bu kişinin Bay Ambrose'un karısı olabileceği fikri aklıma gelmişti. Bu fikir o zaman beni rahatsız etmişti. Şimdi ise damarlarımda buz gezdiriyordu.

İç gözümün önünde yine dün geceye ait görüntüler belirdi. Kolları bana sarılmıştı, dudakları dudaklarımdaydı - hayır, hayır, hayır! Hepsi bir halüsinasyondur. Evli olmasının ne önemi vardı ki? O ve ben aşk ilişkisine girmemiştik.

Evli olmayan insanların yapmaması gereken *hiçbir şey* yapmamıştık. Tüm bunlar sadece kafamda vardı, bir rüyaydı.

Hemen masama koştum ve pembe zarfı çekmeceye tıkkıştırdım, diğer zarflara eşlik etsin diye. Eski bir deyiş der ki

gözden uzak, gönülden ırak'. Çekmeceyi kapattım ve derin bir nefes aldım. Ve çok geçmeden eski deyişin tamamen saçmalık olduğunu keşfettim.

~~**~*~*

O gün bir köle gibi çalıştığımı söyleyebilmek isterdim ama bu doğru olmazdı. Kölelere bağırılır ve muhtemelen kırbaç da atılır. Ben, kendi adıma, sadece küçük kağıt parçalarıyla ölesiye dövüldüm. Yine de ikinci yöntemin birincisi kadar etkili olduğu ortaya çıktı. Beni yaklaşık üç ya da dört saat boyunca hiç ara vermeden çalıştırdı. Bu da yetmezmiş gibi, mektubun düşünceleri bana durmadan işkence ediyordu. Ve halüsinatif öpücük! Ve... ve... sonunda her şeyin fiziksel bir baskı olarak içimde büyüdüğünü hissetmeye başladım. Gittikçe artıyor, serbest bırakılmayı bekliyordu-

Sonunda bunun sadece fiziksel bir baskı gibi hissettirmediğini fark edene kadar. Bu fiziksel baskıydı.

Oops.

"Bay Ambrose? Bağlantı kapısına doğru ilerleyerek tahtaya vurdum. 'Bay Ambrose, tuvaleti kullanmam gerekiyor. Hemen.

Sessizlik.

'Eğer kullanmama izin vermezseniz, atık kağıt sepetine işeyeceğim,' diye tehdit ettim.

İşe yaradı. Ayak sesleri yaklaştı ve anahtarlar şingirdadı. Bir an sonra kapı açıldı ve karşımda durdu: Bay Rikkard Ambrose tüm soğuk, taş gibi ihtişamıyla karşımdaydı. Gözleri dipsiz derinliklerdeki karanlık havuzlar gibiydi. Ağzı granitten oyulmuş olabilirdi. Ve dudakları...

Neyse ki mesanem düşüncelerimi hızla bu konudan uzaklaştırdı.

"Nihayet! Tısladım. 'Beni bu şekilde kilitleyerek ne demek istiyorsun? Sen-'

Eliyle tuvalete doğru sert bir hareket yaparak sözümü kesti.

"Atla.

Kalıp tartışmak isterdim ama acil ihtiyacım her zamankinden daha acil hale geliyordu. Daha sonra her zaman tartışabilirdim.

İki dakika sonra soğuk seramiğin üzerine oturdum ve memnuniyet içinde iç geçirdim - muhtemelen ilk kez Leadenhall Caddesi 322 numaradaki Empire House'un duvarları arasında memnuniyet hissettim.

Memnuniyet duygum yavaş yavaş kaybolurken, düşüncelerim Bay Ambrose'un davranışlarına kaydı. Ne olduğunu anlayamıyordum. Beni neden böyle içeri kilitlemişti? İçmemi ve böylece işimden uzaklaşmamı engellemek için mi? Ama bu çok mantıksızdı! Eğer bir ayyaş olma tehlikesiyle karşı karşıya olsaydım, kaçıp iş saatlerimde alkole yenik düşseydim, o zaman beni kovmak için mükemmel bir bahanesi olurdu - tam da başından beri beklediği şey. Öyleyse neden bunu engellemeye çalışsın ki? Beni aşırı içki içmekten alıkoymak istemek, bir çalışanı diğerine benzeyen, kolayca değiştirilebilen bir işverenin yapacağı bir şey değildi. Daha çok güvenliğimi önemseyen birinin davranışına benziyordu...

Beni önemseyen.

Bu düşüncenin üzerine kapıyı hemen kapattım. O kadar sert çarptım ki neredeyse gerçek kulaklarımla kapanan bir kapının sesini duyduğumu sanacaktım.

Sonra, tuvaletin dışından Kerim'in sesini duyduğumda bir kapının kapandığını fark ettim: Bay Ambrose'un ofisinin kapısı!

"*Sahib?*"

Bay Ambrose'un cevabı anlaşılmazdı. Soğuk sesi, dağlı Muhammed'in gürültüsünden çok daha sessizdi.

Çabucak ayağa fırladım ve pantolonumu yukarı çektim. Bu erkek kıyafeti oldukça şıktı. Elbise ve kabarık etek giymiş olsaydım, tuvaletten kalkmam çeyrek saatimi alırdı. Halbuki birkaç saniye içinde ayağa kalkmış ve kulağımı anahtar deliğine dayayarak odanın diğer ucuna geçmiştim.

'...çevre yakından izleniyor, *Sahib*. Sorular soruyoruz - görünüşe göre, olağandışı bir sevkیات yapılmamış.

"Yani dosya hala orada olabilir mi?"

Kulaklarım yarasa kulağı kadar büyüdü. Çalınan dosyadan bahsediyorlardı!

"Evet, *Sahib*."

Evet! Evet! Dalgliesh henüz paçayı kurtaramamıştı, o sümüklü küçük... Britanya İmparatorluğu'nun inanılmaz güçlü akranı.

"Peki ya evin kendisi? 97 numara, East India Dock Yolu?"

İşte buydu! Bulduğum adres buydu. Dün gecedен bu kadarını hatırlıyordum ve bu kısmın bir rüya olmadığını biliyordum.

Kraliçe'nin gemilerinden daha iyi korunuyor.^[48] *Sahib*. Her yerde kılıklı ve silahlı adamlar var, hatta bazıları profesyonel asker. İçeride bir şey var, bu kesin.'

"Anlıyorum. O zaman planladığımız gibi devam edeceğiz."

Girdin mi? Planlandığı gibi mi?

Planlanmış bir şey var mıydı? Ve eğer öyleyse, ne? Ve en önemlisi, neden bana söylenmemişti? Ne de olsa bu lanet yeri keşfeden bendim!

'Üç gün içinde hazır ol. O zamana kadar size verdiğim listedeki her şeye ihtiyacım olacak.

Üç gün mü? Ve sonra... ne? Ne yapacaklardı? Kapının önüne çıkıp dosyanın kendilerine geri verilmesini mi talep edeceklerdi? Hayır, bu olamaz. Ama diğer tek açıklama şu olabilir.

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi.

Gizli hazırlıklar. Keşif. Bu kelimeler tanıdık geliyordu. Yasa dışı bir şey planlarken yapacağınız bir şey gibi geliyordu.

"Sahibim... şu konuyu bir kez daha gündeme getirmeliyim-" "Hayır! Kerim, bunu konuşmuştuk.

'Yine de *Sahibim*, oraya tek başınıza girmeniz...'

Şiddetle anahtar deliğinden uzaklaştım ve şaşkınlıkla ona baktım. Ama tekrar konuşmaya başladıklarında kulağımı tekrar metale bastırdım. Kesinlikle doğru duymuş olamazdım!

"Yapılması gerekeni her zaman kendim yaptım.

Yapmış mı? Lanet olsun ve kahrolsun kibirli piç!

'Evet, öyle, *Sahib*. Sömürgelerde haydutlarla, altın arayıcılarıyla ve kendini çok büyük gören diğer aptallarla uğraşırken. Bu Dalgliesh'in bir operasyonu, *Sahib*.' Karim'in sesi duraksadı. "Onunla en son karşılaştığınızda ne olduğunu biliyorsunuz, *Sahib*.

Kapının diğer tarafında patlak veren sessizlik demiri bile kesebilirdi.

Ne oldu? Ne oldu? Lord Dalgliesh ve Bay Ambrose daha önce tanıştılar mı? Devam et! Ne oldu? Bilmek istiyorum!

Sessizlik.

Konuş, patlat!

Sessizlik.

Sonra, bir ses. Ama duymayı umduğum ses değildi. "Ben...

üzgünüm, *Sahib*.

"Yalnız gideceğim. Bay Ambrose'un sesi de sessizliği kadar keskin ve soğuktu. "Bu işi doğru yapmak için başka kime güvenebilirim?

"Bana güvenebilirsiniz, *Sahib*. Eğer çok yanılmıyorsam, sakallı dağın sesinde incinmiş gibi bir şey duyabiliyordum.

"Biliyorum. Bu yüzden burada olup bitenlere göz kulak olmanı istiyorum.

Pekala. Nasıl isterseniz, *Sahib*.'

Sahib'in isteklerinin canı cehenneme! Bay Ambrose yalnız gitmiyordu! Yapacağım son şey olsa bile onunla kalacaktım!

Odada başka adamlar da olsaydı, görüşmeyi sonlandırmadan önce birkaç hoşbeş edebilirlerdi. Ama artık Bay Ambrose hakkında yeterince şey öğrenmiştim ve onun gevezelik etmekten hoşlanmadığını biliyordum. Kerim odadan çıktı ve ben de alelacele makyaj odasının zemininden kalkıp dizlerimin tozunu aldım ve kapıyı aralayarak dışarı baktım.

Bay Ambrose masasının arkasında oturuyordu. İçeri girdiğimde, incelediği kâğıtlardan başını kaldırıp soğukkanlılıkla bakışlarımı karşıladı. Gözlerinin içine baktığımda nefesimi tutmak zorunda kaldım. Nasıl olmuştu da o ana kadar derin, karanlık derinliklerinin ne kadar güzel olduğunu hiç fark etmemiştim?

"Duydunuz. Bu bir ifadeydi, soru değil. "Evet, efendim.

"O zaman duyduklarını unut.

"Bunu yapamam, efendim.

"Oh? Sana bir emir verdim.

'Siparişinizi alıp Green Park'taki ördeklere verebilirsiniz! Ben de sizinle geliyorum!

Ne zaman ve nerede olduğunu söylememe gerek yoktu. İkimiz de neyi kastettiğimi biliyorduk.

"Hayır.

"Evet, öyleyim!

"Hayır, değilsin. Gözleri buz gibi parlıyordu. "Bay Linton - inanın bana, aşırı alkol tüketimiyle dosyayı yeniden ele geçirebilseydik, siz ön saflarda yer alırdınız. Ne yazık ki durum böyle değil ve bu nedenle talebinizi reddediyorum.

'Bu bir rica değildi! Oraya yalnız gitmene izin veremem! "Bırakabilirsin ve bırakacaksın da.

Yüce Tanrım! Hep böyle miydi? Karısı onu bu yüzden mi terk etmişti ve onu pembe mektup bombardımanına tutuyordu? Ayrı mı yaşıyorlardı? Ama ayrılmış olsalardı neden ona mektup göndersin ki?

Yine de onun yerinde olsaydım, sırf bana karşılık versin diye ben de ona mektup gönderebileceğimi utanarak itiraf etmek zorundaydım.

Meydan okurcasına başımı salladım. 'Yalnız gitmene izin vermeyeceğim! Bırakmayacağım!' 'Evet, bırakacaksın.'

"Ama..." Nedense sesim titrek çıkıyordu. 'Ama Karim dedi ki... *silahlı korumalar* dedi. Orada yaralanabilirsin ya da... ya da ölebilirsin.

Sessizlik.

"En azından bana ne olduğunu söyle," diye yalvardım. 'Bana o lanet dosyanın ne olduğunu söyle!

Bana hayatını riske atmaya değer ne olduğunu söyle!

Birbirimize bakarken aramızda sessizlik uzadı. Yutkundu.

"Dosyada ne olduğunu bilmek istiyor musun?" diye sordu, sesi çiğ bir kış kar fırtınası gibiydi. "Gerçekten bilmek istiyor musun?

"Evet. Benim sesim -küçük, gergin, beklenti dolu- onunkine hiç benzemiyordu. "Dosyanın içinde," dedi, "dünyanın merkezi var.

Sessizliğin Farklı Türleri

Anlamsızca ona baktım. Sözleri aklımda yer etmişti ama gerçek anlamları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Dünyanın merkezi.

"Bağışlayın efendim ama ben..."

Gözleri sonsuz derecede kısıldı.

"Çık dışarı.

"Ne?

'Sanırım beni anladınız? Sana bilmek istediğin şeyi söyledim. Şimdi çık dışarı! Ve kapıyı arkandan kapat.'

"Ama-

"Bu bir emirdir!

Ellerim çaresiz bir öfkeyle açılıp kapandı. Başka seçeneğim yoktu. Ya itaat edecektim ya da kovulacaktım. Ve şu anda, ona bu şansı vermem için bana aç olduğunu görebiliyordum. Sözleri kafamın içinde yüksek sesle çınlayarak bana geri geldi

- *Senden istediğim hizmetler arasında sevgi yok.* Ben ne yapıyordum? Neden onun yanında hayatımı riske atmayı tartışıyordum? Olduğum yerde döndüm ve hışımla onun odasından çıkıp kendi odama girdim.

Benim odam. Dünyamın merkezi. Ama tüm dünyanın merkezi değil.

Dünyanın merkezi... Kelimeler kafamın içinde uğursuz bir anlamla yankılandı. Ne demek istemiş olabilirdi ki?

Bu tuhaf açıklamasını düşünmem için bana fazla fırsat vermedi. Tekrar ofisime girip kapıyı arkamdan sıkıca kapatır kapatmaz, sandalyesinden kalkıp kapıyı diğer taraftan kilitlediğini duydum. Masamın yanındaki duvardan tanıdık *bir tıkırtı* duymam uzun sürmedi.

İş gününün geri kalanı kâğıtları getirip götürmek, pembe mektupların yazarı ya da Bay Ambrose'un ne yapmak istediği konusunda endişelenmemeye çalışmakla geçti.

Başımı salladım. Gerçekten Lord Dalgliesh'in evine girmeyi planlıyor olamazdı...?

Hayır! Hayır!

Yani o bir *iş adamıydı*, bir sokak çetesinin lideri değil. Gerçi... işlerini burada, Londra'da değil, eski sömürgelerin bir köşesinde yürüttüğünü hatırladım. Amerika'nın batısında.

Doğru mu hatırlıyorum? O bölgeyle ilgili bir şey vardı... Bir keresinde oraya 'Vahşi Batı' dendiğini duyduğumu hatırlar gibiyim.

Şahsen ben bu kadar vahşi olan bir şey göremedim. Gördüğüm birkaç fotoğrafa bakılırsa, ağaçları, nehirleri, dağları ve insanlarıyla tıpkı diğerleri gibi bir ülkeydi.

Gerçi şimdi düşündüm de, gördüğüm resimlerdeki insanların çoğu silah taşıyordu.

Tıpkı Lord Dalgliesh'in karargahındaki muhafızlar gibi.

Bay Ambrose benim düşündüğüm şeyi yapmayı planlıyor olamaz, değil mi?

Gerçekten mi? Dünyanın merkezi için bile mi?

~~**~*~*

Pnömatik borudan mesajlar gelmeyi bıraktığında saat akşam yedi civarıydı. Birkaç dakika sonra anahtar hışırtıları duydum ve biraz şaşkın görünen Bay Stone ofisimin kapısını açtı.

Bay Linton? Bay Ambrose bana kendi deyimiyle "Ifrit'i zindandan çıkarmamı" emretti. Sizi mi kastediyordu?"

Daha iyi bir ruh halinde olsaydım, sırtıtabilirdim. Ama şimdi sadece kaşlarımı çatarak yüzüme bakmayı başarabildim.

"Evet.

"Anlıyorum. Bay Stone boğazını temizledi. 'Hımm... affedersiniz ama ben hala onun sözlerinin ne anlama geldiğini tam olarak anlayamadım. Acaba açıklayabilir misiniz?"

"Hayır!

'Oh. Pekala, o zaman... Sanırım eşyalarımı toplayıp gitsem iyi olacak. Yarına kadar, Bay Linton.'

Homurdanarak cevap verdim, yanından hızla geçip koridordan aşağı indim. Belki, sadece belki, Bay Ambrose'u binadan ayrılmadan önce yakalayabilirdim. Son sürat aşağıya ve ana salona doğru koştum. Empire House'un giriş holü olan devasa taş anıta hışımla girdiğimde, siyah bir frakın ucunun ön kapıdan kaybolduğunu gördüm.

"Bekleyin! diye bağırdım ve koridorda koşarken tüm gözler bana çevrildi. Ayak seslerimin cilalı taş zeminde çıkardığı tokat sesleri arasında fısıltıyla söylenen 'sekreter', 'yeni' ve 'yedek' kelimelerinin etrafımda yankılandığını duyabiliyordum.

Bekle, tekrar bağırarak istedim. Peki ya dünyanın merkezi? Nedir o? Nerededir? Bir kağıt parçasında nasıl olabilir?

Ama bu kelimeleri yüksek sesle söylemekten daha iyisini biliyordum. 'Dünyanın merkezinin' ne olduğunu bilmiyor olabilirdim - ama kelimelerin gücü olduğunu biliyordum. Eğer bunların herkesçe bilinmesine izin verirsem, ölmüş sayılırdım. Son bir gayretle kendimi onun peşine attım. Benden kaçamayacaktı! Bana her şeyi anlatacaktı! Sonunda kapıya vardım ve iterek açtım, dışarı fırladım - sadece canavar gibi gri bir atın çektiği bir şezlongun uzakta kaybolduğunu gördüm.

Kadınlara yakışmayan sözler söyledim.

Ama yapılacak bir şey yoktu. Şimdilik gitmişti. Ve onunla birlikte, gizemli sözlerini açıklaması için onu ikna etme şansım, onunla gitmeme izin vermesi için onu ikna etme şansım da gitmişti. Şimdilik hiçbir şey yapamazdım.

Ama unutmamalıydım ki, beni de bu sırra ortak etmesi ve planlarının bir parçası haline getirmesi için onu ikna etmek için hâlâ üç günüm vardı. Zaman çizelgesinin biraz daha acil olduğu bir başka olay daha yaklaşıyordu.

Diğer tarafa dönerek caddeden eve doğru ilerlemeye başladım.

Dünyanın bir başka merkezi...

Sokağımıza döner dönmez balo hazırlıklarının tüm hızıyla devam ettiğini görebiliyordum. Ya da belki de görmekten ziyade *duyduğumu* söylemek daha doğru olur.

'Daha hızlı, daha hızlı kızlar, araba bir saat içinde burada olacak! Ne düşünüyorsun, hala yarı giyinik koşturup duruyorsun? Ya erken gelirse? Maria, saçların saman yığını gibi görünüyor! Tekrar aşağı indir. Hayır, bırak ben yapayım. Biri bana tarak getirsin! Lillian nerede?'

Hemen etrafıma bakındım, etrafta duyabilecek komşu var mı diye. Hiçbiri dışarıda değildi ama teyzemin tiradı tüm kapı ve pencereler kapalıyken bile sokaktan duyulabiliyordu. Onunki kadar etkileyici bir çığlık için birkaç duvar daha ne ifade edebilirdi ki?

Leadfield! Git ve Lilly'yi bul ve ayaklarının seni taşıyabildiği kadar çabuk onu bana getir!

Güzel. Bu bolca zamanım olduğu anlamına geliyordu.

'Ve eğer bulabilirsen Ella'yı da getir. Ne düşünüyor...'

Ella onlarla değil miydi? Nefes alışım hızlandı ve adımlarımı hızlandırdım. Kısa süre sonra ön girişi geçmiş ve arka bahçeye açılan kapıya varmıştım. Kilidi açıp içeri süzıldüm, bahçe kulübesine doğru ilerledim ve karanlığın içinde gözden kayboldum.

Elbisemin bağcıklarını bağladığımda muhtemelen pek şık değildim ama eve girer girmez çıkarıp geçici balo elbisemle değiştireceğim için bu gerçeği pek düşünmedim. Teyzemin Ella'yı bulamamış olması beni çok endişelendiriyordu.

Yüce Tanrım! O yapmadı... yapamadı...?

Hayır! Bana veda etmeden olmaz!

Hemen sonuca varma, dedim kendime. En kötüsü olmak zorunda değil.

En kötüsü.

Başından beri korktuğum

şey. Kaçmış olmasından.

Bir hamlede kapıya kadar olan son mesafeyi de geçtim ve kapıyı iterek açtım.

Hayır. Kaçtığı anlamına gelmek zorunda değildi. Evin bakmayı düşünmedikleri bir bölümünde olabilirdi, yürüyüşe çıkmış olabilirdi ya da...

...bahçede tam önümde hızla ilerliyor olabilir!

İşte oradaydı! Karanlıkta bile beyaz elbisesi ve altın sarısı saçları seçilebiliyordu!

Bir anda kulübenin içine geri döndüm, kapı artık sadece içeriyi görmeme yetecek kadar açıktı. Ella'nın bu saatte bahçeyi ziyaret etmesinin tek bir nedeni olabilirdi, sadece bir kişiyi görmeye gelmiş olabilirdi.

Sanki benim onu düğünmem onu canlandırmıŸ gibi, Edmund çitin diğer tarafındaki çalıların arasından belirdi. Ella küçük bir çığlık attı ve aceleyle ona doğru koştu. Balo elbisesini çoktan giymişti ve üzerinde çimen lekeleri olmasını hiç umursamıyordu. İtiraf etmeliyim *ki* bu gerçek aştı. Ya da en azından çok inandırıcı bir taklitti.

"Ella, aşkım!"

"Edmund, aşkım!"

Birbirlerinin kollarına atlamak istercesine birbirlerine doğru koştular. Neyse ki, çiti zamanında hatırladılar ve kafataslarını kırmadılar.

Bunun yerine, sadece el ele tutuştular. Çok daha akıllıca bir politika. "Ah, Ella, aşkım, duyduklarım doğru mu?"

"Bilmiyorum. Ne duydun, aşkım?"

'Bu akşam Leydi Metcalf'ın evinde bir balo daha olacakmış ve Sir Wilkins sizi de götürecekmış. Bayan Richardson'ın bu konuda bir şeyler söylediğini duydum ve şimdi de evinizin meşgul olduğunu duyuyorum...'

Meşgul. Teyzemin zorlayıcı ses tonunu tanımlamak için ne kadar da diplomatik bir yol. "Öyle olmadığını söyle, Ella, aşkım!"

"Ne yazık ki gelemem Edmund. Çünkü bu akşam Leydi Metcalf'ın balosuna davetliyiz..."

"Ve...?"

'...ve Sör Wilkins bizi götürüyor.'

"Sizi götürüyor demek istiyorsunuz.

'Hepimiz gideceğiz. Ben, teyze, Gertrude, Lisbeth...'

Edmund'un gözleri alev alev yanıyordu. 'Ama orada istediği sensin. Seni yanında istiyor!'

Ella ürperdi, elleri onun ellerinden kaydı.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu. 'Uyanık olduğum her an böyle olmamasını dilediğimi düşünmüyor musun? Ama onun gitmesini dileyemem!

Edmund'un serbest kalan elleri yumruk oldu. "Ben de yapamam. Yeterince denedim.

"Ama..." Ella tereddüt etti.

"Ama ne, Ella, aşkım?"

"Ama belki de kendimden uzaklaşmayı dileyebilirim.

Kafası karışmış görünüyordu. Ella yine tereddüt etti, sonra aniden küçük çenesini dikleştirip ona baktı.

"Beni de götür," dedi, sesi titriyordu, gözleri yalvarırcasına parlıyordu. 'Bu baloya gitmek istemiyorum. Sör Philip ile dans etmek istemiyorum. Sizden başka hiçbir erkeğin kollarında olmak istemiyorum. Söylediğiniz gibi beni buradan götürün.'

Bu gece mi? Şimdi mi? Ama Ella, hazırlıklar...'

'Hazırlıklar umurumda değil! Tek umursadığım seni sevdiğim ve seninle birlikte olmak istediğim. Götür beni Edmund, lütfen!'

Edmund gözlerini kapattı.

"Üzgünüm aşkım, ama yapamam," diye fısıldadı. 'Henüz evlilik cüzdanı alamadım. Ve seni sevmek ve tutmak için karım yapabileceğimi bilmeden seni alarak onurunu kirletmeyeceğim.

Ella'nın gözlerinde yaşlar vardı.

"O zaman bize *elveda* Edmund. Ben baloya gideceğim. Olabildiğince çabuk bir ruhsat alacaksın, bunu biliyorum. Sadece... sadece çok uzun sürmesin.

Ve bil ki *ne olursa olsun*, kalbim her zaman senin olacak. "*Ne olursa olsun mu?*" Gözleri açıldı, ağırlığını duydu

sözlerinden. "Bunu söylemek istemezsin... Ella, Sör Philip'in bu gece seni istemeyi seçeceğini düşünmüyorsun değil mi... ah, kelimeleri söyleyemiyorum bile! Söyle bana, sevgilim! Bu gece olmayacağını söyle!"

Ella sessiz kaldı. Bay Ambrose'un çevresinde farklı sessizlik türlerini ayırt edebilecek kadar zaman geçirmiştin. Onunki konuşmak isteyen ama konuşamayan birinin sessizliği idi.

"Ella! Edmund iki eliyle parmaklıkların arasından uzanıp onun omuzlarını kavramaya çalıştı. Ama kız bir adım geri çekilerek Edmund'un ulaşamayacağı bir yere gitti. 'Ella, en azından bu gece sana teklif ederse evet demeyeceğini söyle! Lütfen! Sana yalvarıyorum!"

Ella'nın gözyaşları şimdi iki yanağından aşağıya doğru akıyordu.

"Ben... ben yapamam," diye fısıldadı.

"Ella!"

"Güle güle, Edmund. Güle güle, aşkım." "Ellaaa!"

Çılgılığı boş bahçede yankılandı.

~~**~*~*

Eve girerken gerçekten burnumu silmek zorunda kaldım. Bahçedeki sahne beni gözyaşlarına mı boğmuştu? Yoksa üşütüyor muydum? İkinci olasılık bana çok daha muhtemel görünüyordu.

Sessizce içeri girdim ve odamıza doğru ilerledim. İçeri girdiğimde aynanın önünde oturan Ella yerinden sıçradı ve gözyaşlarıyla dolu yüzünü gizlemeye çalıştı - ta ki karşısındakinin ben olduğumu görene kadar. Sonra zahmet etmedi. Gözlerimiz buluştu, kahverengiden maviye. Onun gözlerinde sessiz bir anlaşma vardı ve eminim ki bu anlaşma benimkilere de yansımıştı. Bütün gün nerede olduğumu sormadı ve ben de gözyaşlarının neden yanaklarından aşağı aktığını sormadım.

Tek kelime etmeden cebimden mendilimi çıkardım ve ona uzattım. Onunki zaten işe yaramayacak kadar ıslaktı. Minnettar bir ifadeyle mendili aldı. Yanaklarını kuruladıktan sonra elbisemi çıkarmam ve balo elbisemi giymem için bana yardım etmeye başladı.

Başka tür bir sessizlik, diye düşündüm. Kelimelerin söylenmesine gerek olmayan aşkın sessizliği, çünkü gözler yeterince şey söylüyor.

Aşağıdan tanıdık bir çığlık duyduğumuzda küçük kız kardeşim elbisemin bağcıklarını bağlamayı henüz bitirmemişti:

'Gelin! abuk, kızlar, gelin! O burada! Sör Philip geldi, arabasını görüyorum!'

Ella'nın dizleri neredeyse bükölüyordu. Döndüm ve tam zamanında onu dirseklerinden yakalayarak sabitledim.

"İstersen aşağı yalnız inebilirim," diye teklif ettim. "Onlara hasta olduğun için baloya katılamayacağını söyleyebilirim. *Kesinlikle öyle görünüyorsun.*

"Hayır. Ella üzüntüyle başını salladı. "Teyzem buna asla inanmaz ya da ne olursa olsun gitmem için ısrar eder.

Bu muhtemelen doğrudu. Teyzemizin dünya düzeni çok net ve yapılandırılmıştı: sosyal görevler önce gelirdi, hasta kızlar ikinci. Ya da belki yirmi ikinci.

Balo elbisesinin eteğini kaldıran Ella derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı. 'Gidelim Lilly. Bununla yüzleşelim.

Çok cesurdu. Bir insanın aynı anda nasıl hem bu kadar cesur hem de bu kadar çekingen olabileceğini anlayamıyordum. Neden Wilkins evlenme teklif edene kadar bekleyip sonra ona "*Teşekkürler ama hayır!*" diyememişti?

Ella'yı anladığım gün, felsefe alanında doktora derecemi aldığım gün olacaktı. Asla olmaz.

Gıcırdayan ahşap merdivenlerdeki ortak ayak seslerimizden Sör Phillip'in aşağıdan gelen sesini duyabiliyordum. Sırtım kaskatı kesildi. Bu, gece bitmeden karşılaşp yenmek zorunda kalacağım korkunç düşmanın sesiydi.

Korkunç düşman şu anda, kısa süre önce kır evinin yakınlarında yetiştiğini keşfettiği yeni bir lale çeşidinden bahsediyordu.

'Çok güzeller, şimdiye kadar gördüğün en güzel çiçekler, ama *çok* narin. Sanırım kış gelmeden onları kurtarmam gerekecek.

"Anlıyorum. Ne kadar... düşüncelisiniz,' dedi teyzem, en parlak ve sahte gülümsemelerinden birini takınarak. Şimdi, eğer birbirlerini birkaç saniye daha meşgul edebilirlerse, belki Ella ve ben fark edilmeden gizlice geçebilir ve Ella köşede olacak şekilde otobüste yan yana oturabilirdik. O zaman en azından balo yolculuğu boyunca lalelerden kurtulmuş olurdu.

Gözlerini yakalayarak kapıyı işaret ettim, o da başıyla onayladı.

Yavaşça, hem Sör Philip'in hem de teyzemizin arkasından kapıya doğru ilerlemeye başladık.

"Kış çok sert bir mevsim, sizce de öyle değil mi? Wilkins iç çekti. 'Bütün küçük çiçekler ölmüş ve karın altına gömülmüş. Evin içinde de çok soğuk bir atmosfer yaratıyor. Biliyor musun, uzun zamandır bunu engellemek için yapabileceğim bir şey olup olmadığını merak ediyordum ve sanırım

çözümü bulduk.' Belirgin bir şekilde iç çekti. "Sanırım evimde kalıcı bir değişiklik yapmanın zamanı geldi, ne demek istediğimi anlıyorsanız.

Teyzemin gözleri fal taşı gibi açılmış, hırsla parlıyordu. Bir andan diğerine tüm dikkati Wilkins'in üzerindeydi. Benim ve Ella'nın da öyle. İkimiz de olduğumuz yerde donmuş, korkunç düşmanımıza bakıyorduk.

"Önemli bir değişiklik mi? Teyzem gözleri parlayarak bunu başardı.

'Evet, oldukça önemli. Geçtiğimiz yıllarda olduğu gibi devam edemeyeceğimi hissediyorum. En soğuk zamanlarda bile kalbimi ısıtacak bir şeye ihtiyacım var. Kendi küçük güneş ışığıma.

Teyzemin elleri heyecanla birbirine kenetlenmişti ve onun son sözleriyle neredeyse bayılacaktı. 'Oh, *anlıyorum*, Sör Phillip. *Çok iyi* anlıyorum.

Gözlerim Ella'ya kaydı. Kapının pervazına yaslanmıştı, yüzü kül rengiydi. Görünüşe göre o da çok iyi anlıyordu.

"Peki bu değişimi ne zaman başlatacaksınız?" diye sordu teyzem.

"Mümkün olan en kısa sürede," dedi lanetli Wilkins gözlerinde hülyalı bir bakışla. 'İnsanın hayatına bu kadar mutluluk getirebilecek bir şeyi neden erteleyelim?

"Doğru, çok doğru.

Ella tekrar harekete geçti ve kapıya doğru koşmaya başladı. Ne yapmak istediğini bilmiyordum, arabaya mı, Edmund'a mı, yoksa Ekvador'a mı koşacaktı, ama çok geç kalmıştı. Tam o anda Wilkins arkasını döndü ve onu gördü.

'Ah! Bayan Ella! Sizi görmeyi dört gözle bekliyordum.'

~~**~*~*

Brank Teyze'nin bizi dışarı çıkarıp arabaya bindirmesi uzun sürmedi. Ella ve Sör Philip arasında koridorda küçük bir aşk sahnesi için ne kadar istekli olursa olsun, Ella'nın baloya gitmesi ve evlenme teklifi alması için daha da istekliydi. Çember eteğimi çok etkili bir şekilde kullanarak çiftin arasına girmek için elimden geleni yaptım ama yapabileceğim çok şey vardı. Ne kadar suratına yumruk atmak istesem de Wilkins'in küçük kız kardeşime parlayan bakışlar ve çiçekli iltifatlar göndermesini engelleyemiyordum.

Ne halt edeceğim ben? Eğer ona gerçekten evlenme teklif ederse... Onu nasıl durdurabilirim?

Kız kardeşlerimin sonuncusu da otobüsteki yerini aldığı anda, olası cevabı sokakta gördüm. İnsan formunda bir cevap.

George tarafından!

Ailesinin evinin önündeki çiçek tarhlarını kaldırım taşlarından ayıran küçük kapıda duruyordu. Yüzü gaz lambalarının ışığında solgun ve cılız görünüyordu, gerçi bu gece her türlü ışıktaki solgun ve cılız görünebileceğini düşündüm. Edmund Conway idama çağrılmak üzere olan bir adam gibi dimdik durdu ve gözlerini arabaya dikti. Kime baktığını çok iyi biliyordum: Ella ve Wilkins. Yargıç ve Cellat.

Birdenbire bu genç adam için içimde bir acıma duygusu kabardı. Nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Arka bahçede küçük kız kardeşimle gayrimeşru bir ilişki yaşayan biri bir yana, herhangi bir adama acımak benim için kesinlikle olağan bir şey değildi. Ama bu his vardı. Ve bu lanet olası duygularımda her zaman olduğu gibi, fevri bir eyleme yol açtı.

"Bay Conway! Yüzüme geniş bir gülümseme yerleştirerek ona enerjik bir şekilde el salladım. 'Sizi görmek ne güzel. Sizi bu kadar geç bir saatte buraya getiren nedir?

Oldukça yüksek sesle seslenmiştim, ne onun ne de başkasının duyamayacağı kadar yüksek sesle. Tereddütle bahçe kapısından ayrıldı ve bize doğru geldi.

"Ben... yıldızları izliyordum," dedi, bakışları Ella'nın yüzünde sabitlenmişti. *Eminim öyledir. Özellikle parlak, mavi iki yıldız, hmm?*

"Burada olmanız ne güzel bir tesadüf," dedim, bir vagon dolusu limon yemiş gibi görünen teyzem aksini söyleyemeden. 'Ben de tam otobüsümüzde boş bir koltuk olduğunu ve bunu boşa harcamanın ne kadar yazık olacağını düşünüyordum. Bu akşam hepimiz bir baloya gidiyoruz. Duydunuz mu? Leydi Metcalf'ın evinde büyük bir davet. Bizimle gelmek ister misin?'

Kafasına demir bir sopayla da vurabilirdim. Etkisi sözlerime benzer olurdu. Belki daha nazik bile olabilirdi.

Yüzünün rengi soldu ve bir adım geriye doğru sendeledi.

"Seninle geleyim mi?

'Tosh! Lilly, nasıl böyle saçma sapan konuşabilirsin?' diye araya girdi teyzem. 'Bu bizim arabamız değil, Sör Phillip'in arabası. Bunu öylece davet edemezsin...' Burun delikleriyle Edmund'a baktı. '...bu genç insanı size ait olmayan bir arabaya bindiremezsiniz.

Sir Philip parlak bir şekilde gülümsedi. 'Oh, ama ben Bay... Adınız neydi efendim? Korkarım doğru dürüst tanıştırılmadık.'

"Bay Conway, sizi aile dostumuz Sör Philip Wilkins ile tanıştırebilir miyim?" dedim, daha kimse ağzını açmadan. "Sör Philip, bu Edmund Conway, komşularımızdan biri.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Conway. Sör Philip oturur vaziyette garip bir selam verdi. İliğindeki çiçek neredeyse düşüyordu.

Edmund, "Öyle olsun Sör Philip," diye mırıldandı ve selama sertçe karşılık verdi. "Ben de tam bunu söylemek üzereydim," dedi Sir Philip halama ve bana gülümseyerek

"Bay Conway'ı götürmekten memnuniyet duyarım. Leydi Metcalf istediğim kadar arkadaşımı getirebileceğimi söyledi ve böylesine çekici bir genç adam partimize mükemmel bir katkı sağlayacaktır, sizce de öyle değil mi?

Teyzem, mütevazı bir piyano akortçusunun oğlunun büyüleyici bir arkadaş olabileceğini kabul etmektense kırık camları yutmayı tercih ederdi. Ama potansiyel bir yeğen olan tek soylu üyeyle de aynı fikirde değildi.

"Mhm," dedi, bu da her şeyi yoruma oldukça açık bıraktı. "Ne düşünüyorsunuz, Bayan Ella? Wilkins gülümsemesini bana yönelterek şöyle dedi

küçük kız kardeş. "Sizce de arkadaşımız hoş bir arkadaş gibi görünmüyor mu? Ella sertçe yutkundu. Gözleri Edmund'unkilerle buluştu.

"Evet," diye fısıldadı.

Hepsi bu kadar.

Sadece bir kelime - ama yeterliydi.

Sir Philip ellerini çırttı. "Mükemmel. Atlayın, Bay Conway."

"Ama... ama ben...

"Başka planlarınız yok, değil mi?"

"Hayır, ben...

"Peki o zaman, ne bekliyorsunuz? Gidelim ve keyfimize bakalım!

~~**~*~*

Hemen söyleyeyim, Leydi Metcalf'ın evine giderken Edmund pek de eğleniyor gibi görünmüyordu. Bir keresinde aşkı Ella'yla birlikte bir baloya katılmanın kalbinin en derin arzularından biri olduğunu söylemişti - ama sanırım hiçbir fantezisinde rakibi, Ella'nın müstakbel kocası, onlarla birlikte arabada oturmamıştı.

Romantizm konusunda uzman değilim ama sanırım böyle bir şey en kararlı Kazanova'nın bile şevkini kırıyor.

Arabadaki buz gibi sessizlikten tamamen habersiz olan Wilkins, parlak bir gülümsemeyle, "Söyleyin bana Bay Conway," diye sordu. "Ailenizin mülkleri nerede?"

Eğer diğer genç adamın kendisini daha da hor görmesini sağlayacak bir soru seçmek isteseydi, daha iyisini seçemezdi.

"Ailemin herhangi bir mülkü yok," dedi sert bir şekilde. "Babam ticaretle uğraşır."

"Takas mı? Ne kadar ilginç. Wilkins'in gülümsemesi hiç değişmedi. "Tam olarak ne tür bir ticaret?"

"Babam bir piyano akortçusudur."

Maria'nın oturduğu köşeden bir homurtu duyuldu. Ve hayatımda ilk kez, tatlı küçük kız kardeşim Ella'nın birine öldürücü bir bakış attığını gördüm. Wilkins ise kendisine atılan buz gibi bakışlardan tamamen habersiz gevezeliğine devam ediyordu. Piyano akort etme konusundan büyülenmiş gibi görünüyordu. Anlaşılan bu geceden önce piyanoların kendi başlarına hep aynı sesi çıkardığını sanıyordu.

'İnsan öğrenmekten asla vazgeçmiyor,' diye belirtti. 'Piyanolar bir bakıma çiçeklere benziyor. Çiçeklere de düzenli olarak bakılması gerekir, yoksa kururlar.'

"Ama piyanoların aksine," diye belirtti Edmund, "çiçekler müzik yapamaz. Doğru, çok doğru. Ne yazık ki öyle. Eğer yapabilselerdi, mükemmel olurlardı."

Ella pencereden dışarı bakan Edmund'a hızlıca bir göz attı. "Bu dünyada hiçbir şey mükemmel değil," dedi üzgün ve sessiz bir sesle.

Bununla tam on ikiden vurduğunu düşünmüştüm. Ama lanet olası bekâr Wilkins öne doğru eğildi, onun elini tuttu ve arkasına hafif bir öpücük kondurdu.

"Güzelliğiniz dışında, güzel bayan," dedi göz kırparak.

Edmund'un oturduğu köşeden bir öğürme sesi duydum. Onu yanımda getirmenin gerçekten de dâhiyane bir fikir olup olmadığını kendime sormaya başlamıştım.

Ama Leydi Metcalf'ın evinin önünde durup arabadan indiğimizde ve Ella'nın ona sanki dünyada başka bir erkek yokmuş gibi baktığını gördüğümde, onu da yanımda getirmeden edemeyeceğimi anladım. Evin içinden müzisyenlerin müziğin ilk notalarını denediklerini duyabiliyordum. Ella'nın yüzünde, duygularını bir kitapta yazılı gibi açıkça okuyabiliyordum: Bir balodaydı ve Edmund da onunla birlikteydi. Keşke ona gelebilseydi, onu kollarına alabilseydi ve gece sabaha dönene kadar dans edebilseydi...

Edmund çenesini tutarak ona doğru kararlı bir adım attı.

"Ah, işte buradasınız Bayan Ella! Wilkins genişçe gülümseyerek Ella'nın sağ dirseğinde belirdi ve ona kolunu uzattı. "İçeri girelim mi?"

Edmund olduğu yerde durdu.

Ella bir süre daha sevgilisine baktıktan sonra bakışlarını ondan ayırdı ve tekrar eve döndü.

"Evet," dedi. "Hadi gidelim.

Balo salonunun kapısında Leydi Metcalf bizi bekliyordu.

"Sör Phillip," diye bağırarak tumbul ellerini birbirine vurdu. "Sizi tekrar görmek ne güzel! Geri kalanımızı görmenin harika olduğundan bahsetmedi. Ama hiçbirimizin unvanlı ya da zengin olmadığını düşünürsek, muhtemelen onun için öyle değildi.

Birden Wilkins'in Leydi Metcalf'ı selamlamakla meşgul olduğu için Ella'nın kolunu bırakmak zorunda kaldığını fark ettim. Hızla aralarına girdim ve Ella'nın elini sıkıca kavradım. Bana baktı, gözlerinde bir teşekkür dünyası parlıyordu.

"Lütfen, içeri buyurun. Evin hanımı hepimize sahte bir gülümsemeyle el sallayarak bizi açık kapıya doğru yönlendirdi. "Sanırım ilk dans birazdan başlayacak.

Sör Philip başını salladı ve Ella'nın eline uzandı; ancak Ella'nın elinin, anında kız kardeş transferiyle, Ella'nın geri kalanıyla birlikte güvenli bir mesafeye taşındığını fark etti. Kafası karışmış bir halde, üç adım ötede duran bize göz kırptı, sonra yine guffin gülümsemesini takındı ve bize doğru yürümeye başladı.

"Lütfen, Lilly," diye aceleyle fısıldadı Ella'nın ağzından. '*Lütfen* beni onunla yalnız bırakma. Şu anda nedenini açıklayamıyorum ama onunla yalnız kalmak istemiyorum. Lütfen...'

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Onu kapıdan balo salonuna doğru sürüklemeye başlamıştım bile.

Parlak ışık önümüzde muhteşem bir gösteriyle patladı. Dışarıdaki sokak lambalarının loş ışığından sonra, gözlerimiz önümüzdeki ışıltılı manzaraya alışana kadar ikimiz de bir an durup gözlerimizi kırpma zorunda kaldık: mum ışığında parlayan kristal avizeler, parlak renkli elbiseler giymiş kadınlar, parlak siyah gece kıyafetleri giymiş erkekler ve dışarıdaki siyah geceyle birlikte ayna gibi çalışan ve odayı iki kat daha büyük, konukları iki kat daha çeşitli gösteren büyük pencereler.

'...tam bir sosyete etkinliği,' diye Leydi Metcalf'ın sesini duyduk arkamızdan. 'İngiltere'nin dört bir yanından önemli insanlar geldi, soylular, askerler,

Garter Tarikatı'nın şövalyeleri... hatta Krallığın Asilzadelerinden biri bile davetimi kabul etme nezaketini gösterdi.

'Evet, Leydi Metcalf,' diye cevap verdi Wilkins. 'Eminim muhteşemdir. Şimdi izin verirseniz, Bayan'ın peşinden gitmem gerekiyor...'

"Çabuk! Tısladım ve Ella'yı sola, Leydi Metcalf'ın koleksiyonuna yeni eklenen bir tablonun etrafında toplanan insan kalabalığına doğru çektim. Tablonun üzerinde tek bir çiçek bile yoktu, bu yüzden Sör Philip'in hayran kalabalığına katılmayacağını düşünmeye meyilliydim.

Ella tablonun solundaki bir sütunun arkasına kaydı ve ağırlığını artık sadece bacaklarıyla taşıyamayacağı için ona yaslandı.

"Yüce Tanrım, Lilly," diye iç geçirdi. "Teşekkür ederim! Beni yalnız yakalarsa ne yaparım bilmiyorum. I...'

Geniş, korkulu gözlerle beni izledi, açıklayacak kelimeleri bulamıyordu.

"Sorun değil," dedim ve yüzümde güven verici bir gülümsemeyle omzunu okşadım. 'Ben de bütün geceyi böyle bir ahmağın yanında geçirmek istemezdim.

Bana minnettar bir gülümseme verdi.

"Evet, hepsi bu. Sadece kendimi... onun yanında rahatsız hissediyorum. "Endişelenme. Seni güvende tutacağım.

Elimi tuttu, bir anlığına bastırdı ve sonra tekrar bıraktı. "Biliyorum," diye fısıldadı.

Bir an arkadaşça, ya da kardeşçe mi demeliyim, bir sessizlik oldu. Etrafımızdaki insanlar Dürer'in kendine özgü tarzını tartışıyordu. Kendi adıma, onun tarzının ne olduğu, bir tarzı olup olmadığı ve varsa bile onunla ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama gerçekten umurumda değildi. Tek önemsemişim Ella'nın benimle olmasıydı ve o an için güvendedeydi.

"Lilly? Ella'nın sesi sessizdi.

"Hmm? Sir Philip'in yaklaşıp yaklaşmadığını anlamak için kalabalığın başının üzerinden bakmaya çalışarak cevap verdim.

"Neden Ed'den, yani Bay Conway'den bize eşlik etmesini istediniz?

Akranlarımla ilgilenmeyi bıraktım ve çok hızlı bir şekilde bir cevap bulmaya çalıştım.

'Şey... Sör Philip'in ilgisinden pek hoşlanmadığını biliyordum. Ben de başka birini, Sör Philip'in henüz tanımadığı birini çağırırsam, belki gece boyunca onu meşgul eder ve sen de rahatsız olmazsın diye düşündüm. Omuz silktim. "İşe yaramadığı için üzgünüm.

"Oh. Hepsi bu mu?

"Evet. Neden?

Ella rahatlamış görünüyordu. "Bir şey yok. Sadece merak ettim.

Ayağımda bir şey yok!

'Şey,' diye ekledim alaycı bir tavırla, 'bu Bay Conway'in çiçeklere düşkün olabileceğini ummuştum. Bu durumda Sör Philip'in bütün gece boyunca dikkatini dağıtmış olurdu.

Bu gerçekten de Ella'nın yüzüne küçük bir gülümseme getirdi. "Hayır, çiçekleri sevmez, ona saman nezlesi yaparlar-

Elini ağzının üzerine kapattı.

"Ne dedin?" diye sordum, ağzından çıkanı duymamış gibi davranarak. "Hiçbir şey. Hiçbir şey, gerçekten.

Benden uzağa, sol tarafa baktı. Bakışlarını takip ettim ve Edmund'un sırtı bize dönük, devasa pencerelerden birinden dışarı, siyah geceye baktığını gördüm. Ella'nın gözlerindeki özlem o kadar büyüktü ki, izlemek acı veriyordu. Çabucak başka tarafa baktım.

Başka bir insanı onsuz yaşayamayacak kadar önemsemek nasıl bir şey olurdu, diye düşündüm. *Bir erkeği önemsemek?*

Zihnimde bir yüz imgesi belirdi - soğuk, sert, yasaklayıcı ve tamamen ulaşılmaz. Görüntüyü tüm gücümle ittim.

Cehenneme kadar yolu var! Canı cehenneme! Bir erkeği önemsemek nasıl bir şey olabilir ki? Bunu öğrenmeye hiç niyetim yoktu! Ella'nın bu trajedisi bana bir şey öğrettiyse, o da erkeklerin beladan başka bir şey getirmediği idi. Bela ve çok fazla çiçek demeti.

"Ah! Bayan Ella! İşte buradasınız.'

Patlat!

Başım döndü. İşte oradaydı - Sör Philip Wilkins, şeytani olan. Neden gardımı düşürmüştüm? Neden düşüncelerimin dağılmasına izin vermişim? Şimdi bizi keşfetmişti.

Kız kardeşimin önüne geçmek için ilerlemeye başladım. Ama sonra, benden daha hızlı başka bir şey başladı: müzik.

Wilkins birkaç adımda kız kardeşimin önüne geldi ve eğildi.

"Sevgili Bayan Ella. İlk dans için elinizi tutma onurunu bana bahşeder misiniz?

'İlk dans için' sözlerinden önce hafif bir duraklama olduğunu düşünen sadece ben miydim?

Ella bir kavak gibi titredi.

'Evet, Sör Philip. Elbette.

Sol taraftan bir gümbürtü ve mırıldanılan bir küfür duyuldu. Eğer çok yanılmıyorsam, Edmund az önce duvarı yumruklamaya çalışmıştı.

Wilkins hem ondan hem de benden habersiz, Ella'nın titreyen elini tuttu ve onu dans pistine götürdü, bir quadrille'in ilk notaları balo salonunda süzülüyordu. Ella omzunun üzerinden bir bakış fırlattı, son, uzun, çaresiz bir bakış, cevap olarak çaresizce arkama bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Sonra Wilkins onunla konuştu ve gözlerini benden kaçırdı.

İçimdeki öfke gürlerken, zavallı küçük kız kardeşimi ölüme götüren şeytanın ardından bakakaldım. Bunu neden daha önce düşünmemiştim? Etrafta öylece dururken onu koruyabilir, kendimi onunla arasına bir bariyer olarak koyabilirdim - ama dans başlar başlamaz bu iş biterdi. Küçük kız kardeşimin itibarını zedeleyecek bir skandala yol açmadan dans pistine müdahale edemezdim.

Şimdi evlenme mi teklif edecekti? Bir bayanla dans ederken evlenme teklif edebilir misin? Evlenme teklif etmek için diz çökmeniz gerekiyordu, değil mi? İtiraf etmeliyim ki bu konuda çok az tecrübem vardı. Benden hoşlanmaya cüret eden her erkek, o kadar ileri gitmeden çok önce kovulmuştu. Dans ederken diz çökebilir miydiniz, yoksa diğer dansçılar üstünüze çıkar mıydı?

Bakışlarımın gücüyle lanet Wilkins'in sırtında bir delik açmaya çalışırken, bu ve bunun gibi milyonlarca soru bana saldırıyordu. Bu adam sevgili kız kardeşimin hayatını mahvedecekti! Keşke burası bir balo salonu olmasaydı. Keşke onunla yalnız olsaydım ve elimde ucu güzelce sivriltilmiş bir şemsiye olsaydı...!

"Affedersiniz?" Arkamdan bir adamın sesini duydum. 'Onu daha sonra karanlık bir sokakta öldürmeye mi niyetlisiniz? Eğer öyleyse, korkarım sizi durdurmak zorundayım.

Bir Bel Kaplanlar

Kalbim küt küt atarak etrafımda döndüm. "Ne? Kim söyledi bunu?"

Arkamda, daha doğrusu şimdi ona dönük olduğum için önümde, uzun boylu, kıvrırcık koyu kahverengi saçlı genç bir adam duruyordu. Yüzünde rahat bir gülümseme ve çenesinde üçgen şeklinde bir sakal vardı, aslında sakal değildi, sadece bir ifadeydi: *bakın, istersem burada saç uzatabilirim.*

"Ne demek istiyorsun? Kime... kime baktığımı sanıyorsun?" "Şuradaki ihtiyar Flip'e. Sör Philip ve Ella'nın olduğu yere doğru başıyla işaret etti. Dans etmek. Sör Philip'i mi kastetti? Ama öyle demediğine yemin edebilirim.

"Kim?"

"Flip. Muhtemelen Sör Philip'tir. Ona suikast düzenlemeyi mi planlıyorsun? Öyle görünüyordu. Ben de sorayım dedim. Ben onun arkadaşımı ve arkadaşlar genellikle bu tür şeyleri önlemeye çalışırlar - arkadaşlarının suikasta uğramasını yani. Her zaman pis bir iştir ve bu günlerde cenaze masrafları çok yüksek.

Başımı salladım, buna ne diyeceğimi bilemiyordum - özellikle de bu adamla konuşmamam gerektiğini düşününce. Tanımadığınız ve tanıştırılmadığınız *hiç kimseyle* konuşmamanız gerekirdi. Toplum böyle işliyordu.

"Kim... kimsin sen? Sonunda başardım.

"Ah, çok özür dilerim. Gülümsemesi genişledi ve maun rengi saçlarının uçuşmasına neden olan hızlı bir selam verdi. "Benim adım Carter, daha doğrusu Kaptan James Carter. Önceden tanıştırmadan size böyle davrandığım için özür dilerim ama yakın bir arkadaşımın vahşice katledilmesi gibi önemli bir mesele söz konusu olduğunda, sosyal incelikleri unutmaya meyilliyimdir.

Dans pistindeki Wilkins ile önümdeki bu güzel askeri erkeklik örneği arasında bir ileri bir geri baktım.

"Sör Philip'in arkadaşı mısınız?"

"Bundan daha önce bahsettiğimi sanıyordum, evet.

Daha önce yüzüne sabitlenmiş olan gözlerim, onun geri kalanını da görmek için aşağıya indi. Tam olarak sıradan bir adama benzemiyordu. Öncelikle üniforma giymiyordu - askerler için çok garip bir durum.

Genellikle parlak kırmızı paltolarını aptal kızları sinek gibi çekmek için kullanırlardı. Bunun yerine, koyu mavi bir kuyruklu ve onun altına da bir yekek giymişti...

Bekle bir dakika!

"Yeğeninizin üzerinde kaplanlar var," dedim. "*Altın kaplanlar.*

"Ah, evet! Sanki ona daha uygun bir konu bulamazmışım **g i b i** gülümsemesi genişledi. "Beğendiniz mi?

"Um... bu güzel. Kaplanlar çok... parlak görünüyor."

Göğsünü dışarı çıkardı. "M u h t e ş e m l e r , değil mi? Safaride öldürdüğüm her kaplan için bir Fransız terziye bir tane diktirdim.

Gözlerim tekrar onun yüzüne kayd, kısıldı. "Gerçekten mi?

"Hayır, pek sayılmaz. Bu sadece insanlarla ilk tanıştığım da anlattığım bir hikaye, inanıp inanmayacaklarını görmek için.

"Peki ya onlar?

"Genelde hayır. İçini çekti. "Nedenini hiç bilmiyorum. Ne de olsa ben vahşi bir kaplan avcısı imajına s a h i b i m .

"Affedersiniz, efendim,

ama..." "Evet?

"Sarhoş musun sen?

"Henüz değil. Ama akşam ilerledikçe değişeceğini umuyorum. Duruşunu gevşeterek ellerini birbirine sürttü. "Şimdi, işimize dönelim. Arkadaşıma suikast planlarınız hakkında konuşuyorduk.

Bir adım geri attım. Ya bu adam inkâr etmesine rağmen sarhoştur ya da daha endişe verici bir olasılık olarak tamamen ayıktı. Bu durumda muhtemelen kafayı yemişti.

"Arkadaşınıza suikast düzenlemek gibi bir planım yok!

"Öyle değil mi? Yani, sırtına bir bıçak saplamak istediğini söyleyen o bakış, bunu herkese yapıyor musun?

Hemen ona verdim, bu da onu çok eğlendirmişe benziyordu. Kıkırdamasını gizlemek için elini yüzüne götürdü.

Anlıyorum. İsminizi öğrenme şerefine nail olabilir miyim, Bayan, böylece iş bittiğinde sizi Scotland Yard'da ihbar edebilirim?

"Ben," dedim sesime sığdırabildiğim kadar küçümseyerek, "Bayan Lillian Linton'ım. Ne yazık ki sesimde umduğum kadar küçümseme yoktu, bu da muhtemelen bir yanımın bu yabancı ve beli kaplanlarla dolu adamlarla eğlenmesinden kaynaklanıyordu. "Ve sizi temin ederim,

Sör Philip'i öldürmek gibi bir niyetim yok. Neden öldüreyim ki? Kız kardeşime kur yapıyor.'

Kaptan Carter neşeyle, 'Bu bile tek başına iyi bir neden olabilir,' dedi.

Ağzım açık kaldı.

"Arkadaşın olduğunu sanıyordum!

Öyle. Ayrıca burası ile Yorkshire arasındaki en büyük ahmak. Hayatını onunkine bağlayan kadına acıyorum. Ama neyse ki yakın zamanda böyle bir şey olmayacak.

Bunun üzerine yüzüm aniden yeniden ölümcül bir ciddiyete büründü. Bir an için bu tuhaf adam dikkatimi dağıtmıştı ama şimdi her şey geri gelmişti - Ella, Wilkins, yaklaşan teklif.

"Yanlış bir şey mi söyledim? Yüzbaşı Carter karanlık ruh halimi fark etmiş olacak ki sordu.

"Öyle değil," diye mırıldandım. "Sadece yanıldığımı düşünüyorum.

"Yanlış mı? Ne şekilde yanlış?

"Arkadaşınızın uzun süre evlenmeyeceğini varsayarak. "Neden?

Sonunda bir kurban mı buldu?

Ona kaşlarımı çattım. Eğlenen, kibirli tavrı kanımı kaynattı. 'Elbette! Az önce kız kardeşime kur yaptığını söylemedim mi? Onunla evlenmek istiyor!"

"Ona kur yaptığını söyledin, tamam," diye kabul etti. "Ama bir tanesi mutlaka diğerini ima eder. En azından onunla değil.'

Gözlerimi kırptım, şaşırılmışım, içimdeki öfke dışarı çıkıyordu. "Bu da ne demek oluyor şimdi?

"Bunun anlamı, yaşlı Flip'in kur yaptığı her kadınla evlenmiş olsaydı, Benares Kralı Tamba'nınkine rakip olacak bir haremi olacağıdır.

"Kim?

'Benares Kralı Tamba. Hindistan'da 6th yüzyılda yaşamış bir kraldı ve bazı Hindu efsanelerine göre, her isteğini yerine getirmek için on altı bin kadından oluşan bir şehre sahipti-'

Daha fazla ayrıntıya girmeden aceleyle sözünü kestim. 'Kral Tamba falan umurumda değil! Sör Philip Wilkins'in kız kardeşime birkaç hafta kur yaptıktan sonra onunla evlenmeye niyetli olmadığını mı ima ediyorsunuz?

"Elbette.

"Ama neredeyse her gün onun evine geliyor!" "Bir erkek zamanını bir şekilde geçirmek zorunda, değil mi?

"Ona çiçek göndermiş! Bir sürü çiçek!"

"O tutkulu bir botanikçi. Belki de genel olarak çiçekleri sevdiğini fark etmişsinizdir?"

"*Hoşlanmak* benim seçeceğim kelime değil, Yüzbaşı Carter.

Dudakları kıpırdadı. Görünüşe göre Sör Philip'i gerçekten tanıyordu. En azından ilgi alanlarını bilecek kadar iyi.

Oldukça. Erkeklerin onun tutkusunu paylaşma eğiliminde olmadıklarını keşfetmesi uzun sürmedi. Birkaç erkeğe çiçek vermeyi denedi ama ya soğuk soğuk baktılar ya da onu evden kovdular. Öte yandan kadınlar, onlara çiçek verdiğinde her zaman çok mutlu olurlar. Zavallı dostum, onu bunun nedeni konusunda hayal kırıklığına uğratmayı kendime yediremedim. Bırakalım da İngiltere'nin botanikle ilgilenen kadınlarla dolu olduğunu düşünsün.

Başımı salladım. Bu olamazdı. Onca endişeden, onca entrikadan, umuttan, umutsuzluktan sonra... hayır. Bu olamazdı!

"Ama ona aşık! Ağzımdan kaçırdım. Ne yapıyordum ben? İnsan yeni tanıştığı birine karşı asla bu kadar açık sözlü olmamalıydı - ben bile. Ama kendimi durduramadım. 'Bana çok şey söyledi! Bana onu sevdiğini söyledi.

"Oh, muhtemelen öyledir. Yüzbaşı Carter sanki bu çok da önemli değilmiş gibi elini havalı bir şekilde salladı. 'Aşık olmayı çok sever, özellikle de söz konusu bayan parlak mavi gözlere sahipse. Ama bir ya da iki hafta sonra yeni bir hanımla tanışacak ve yeniden aşık olacaktır, tıpkı ilgisini çekecek yeni bir çiçek bulacağı gibi.

Ağzım açık kaldı.

Yüzbaşı Carter nostaljik bir gülümsemeyle, 'Bu yüzden biz - yani eski üniversite arkadaşları - ona Sir Flip diyoruz,' diye ekledi. 'Bu lakabı Oxford'dayken birlikte bulmuştuk ve o her beş günde bir gözlerini farklı bir bayana çevirirdi. Bazen biraz kafa karıştırıcı olsa da izlemesi oldukça eğlenceliydi.

"Bu... bu korkunç!"

"Hayır," diye karşı çıktı Kaptan neşeyle. 'Eğer benim gibi çarpıcı derecede yakışıklı olsaydı olurdu. Ama devasa bir tabut olduğu için endişelenecek bir şey değil. Yani, aşık olduğu herhangi bir kadının bu iyiliğe karşılık vereceğini düşünebiliyor musun? Dürüst ol.'

Sör Philip'e şüpheli bir bakış fırlattım ve boğazımı temizledim. "Bu... bu hala doğru değil!"

'Bunu bilerek yapmıyor, Bayan Linton. Sizi temin ederim, her seferinde rüyalarının kadını bulduğuna tamamen ikna oluyor. Omuz silktili. 'Ve sonra uyanıyor. Dediğim gibi, tam olarak bir Don Juan olmadığı için, bu gerçekten endişelenecek bir şey değil.

Yine ne diyeceğimi bilemedim. Amaçsızca yeleğin üzerindeki kaplanlara baktım ve düşündüm: *Bir hiç uğruna. Tüm endişelerim boşunaymış.*

Yoksa var mıydı? Tüm bunlar çok çılgıncaydı. Bu gerçekten doğru olamazdı, değil mi? "Tabii..." Kaptan Carter'ın sesi şimdi tereddütlüydü ve eğlenmiyordu

artık. 'Tabii kız kardeşiniz arkadaşşıma karşı *gerçekten* sevgi beslemiyorsa. Bu durumda Bayan Linton, korkarım kız kardeşinizin kendini hazırlaması gerekecek...'

"Hayır! Ne olduğunu anlayamadan başım kendi kendine sallanmaya başlamıştı. 'Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır ve yine hayır. O yapmıyor. Asla olmadı, olmayacak. Ne bu hayatta ne de sonraki hayatta.

Rahat bir nefes aldı. "Tanrı'ya şükürler olsun. Yaşlı meyveli kekin sözünü tutmadığı için Times'ın baş sayfasına çıkmasını hiç istemezdim.

"Um... beni bağışlayın ama arkadaşşıınızdan pek övgüyle bahsetmiyorsunuz.

"Bir arkadaşın ayrıcalığı. Bana göz kırptı ve ben de karşılığında gülümsemek istedim. Hemen bu duyguyu bastırdım. Gülümsemenin sırası değildi!

"Ama ciddi olamazsınız," diye daha önceki şüphelerimi tekrarladım. "Onunla evlenmek istemediğini gerçekten kastetmiş olamazsınız.

'Şu anda olabilir. Ama sizi temin ederim, bu heves yakında onu terk edecektir.

Rahatlamam gerekirdi. Kendimden geçmeliydim. Ama dürüst olmak gerekirse, bir parçam aslında hakarete uğramış ve inanmıyordu, birisinin küçük kız kardeşimi bu kadar duygusuzca bir kenara atmasını kabullenemiyordu, kenara atılmak tam da onun istediğı şey olsa bile.

"Hayır," diye ısrar ettim. "Akli başında hiçbir beyefendi böyle bir şey yapamaz. 'Yaşlı Flip'in akli başında olup olmadığına gelince, bu bir konu Tartışmaya açık,' diye düşündü. 'Ama ne olursa olsun, sana söylüyorum, kız kardeşinle evlenmeyecek. Onu hedef almaya karar vermeden önce çiçek bombardımanına tuttuğı son kıza olan ilgisini kaybettiğini görmedin mi?

Aklım birkaç hafta öncesine gitti. Aman Tanrım! Acaba...? "Şey... evet.

"Yani kısa bir süre önce başka bir kıyla mı ilgileniyordu?"

"Şey... aslında iki kıyla.

"Daha da iyisi. Talihsiz çift kimdi?" "Diğer iki kız kardeşim.

"Ailenizin evi tavan arasına kadar lalelerle dolu olmalı.

"Öyle.

"Güzeller mi?"

"Laleler mi?"

"Hayır! Diğer iki kız kardeşiniz, Bayan Linton.

"Ah. Bunu bir süre düşündüm, Anne ve Maria'nın yüzlerini gözümün önüne getirdim. Sonunda isteksizce itiraf ettim: 'Sanırım öyle.

"Uzun sarı saçlı mı?" "Evet.

"Ve parlayan mavi gözler?" Kirpiklerini bir erkeğin yapmaması gereken bir şekilde kırıştırdı. Bir kahkahayı zar zor bastırabildim.

"Um... evet. İkisi de.'

'Zavallı Flip'in kendini kaybetmesine şaşmamalı. Onların varlığını unutmaması ne kadar sürdü?"

"Şey... Sanırım bir hafta kadar.

"Gördünüz mü?"

Sanki her şey çözülmüş gibi ellerini tekrar ovuşturdu.

Gerçekten de görmeye başladım. En azından bir parçam gördü. Bu parçam kahkahalarla gülmek ve haftalardır kız kardeşimin ve benim üzerimizde dolaşan kıyameti böylesine basit bir şekilde ortadan kaldıran bu yabancıya sarılmak istiyordu. Ama başka bir yanımda hâlâ inanamıyordu. Dikkatlice havayı kokladım. Hiç alkol kokusu yoktu. Yüzbaşı Carter gerçekten sarhoş olmayabilir miydi? Doğruyu söylüyor olabilir miydi?

Birden Patsy'nin bana Wilkins'in Anne ve Maria'dan önce bile onu nasıl takip ettiğini anlattığını hatırladım. Patsy'nin düğümlenmiş olsa da sarı saçları vardı ve gözleri kesinlikle parlaktı - patlamak üzere olan bir lamba gibi parlak.

Doğru olabilir mi? Belki...

Ama bunun bana ne faydası olacaktı ki? Sör Philip ilgisiyle bir şey kastetmemiş olsa bile, Ella'nın hâlâ onurunu kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu içim burkularak fark ettim.

Bir an için gözlerim, dans eden çifte, eğer tahtadan yapılmış olsaydı muhtemelen zemini yakabilecek bir şiddetle bakan Edmund'a kaydı.

Gözlerim tekrar Yüzbaşı Carter'a döndüğünde, onun beni eleştirel bir gözle incelediğini gördüm. "Hâlâ bana inanmıyorsun," diye beni suçladı.

'Hayır, hayır, öyle değil... Ben...' Sesim kesildi. Ona bunları nasıl açıklayabilirdim ki? Tamamen yabancı birine? Denemeli miydim bile? Kendimin bile bilmemesi gereken sırları ifşa etmem doğru muydu?

"Ne?" diye sordu ve sesindeki nezaket beni şaşırttı. 'Bayan Linton, size ya da kız kardeşinize acı vermek gibi bir niyetim yok. Eğer bir sorun varsa...'

"Kız kardeşim," dedim aceleyle, daha iyi düşünmeden. "Sör Philip'le evlenmek istemiyor.

"Peki, bunda ne sorun var?" Kaşını kaldırdı. "Neden onu öylece göndermiyor?

"Çünkü," dedim, kız kardeşimin nedenlerini bu yabancıya açıklamak zorunda kaldığım için kızgın hissederek, "teyzemiz istediği için onu kabul etmenin görevi olacağını düşünüyor.

Gözlerini kırıştırdı, o an için nutku tutulmuştu. Ama bu an çok uzun sürmedi.

"Bu çok aptalca!

"Hayır, değil! İçten içe daha fazla aynı fikirde olamasam da tersledim.

"Öyle mi? Sen de aynısını mı yapacaksın?" diye sordu, ağzının kenarında muzip bir sırıtiş vardı - sık sık bir sırıtiş varmış gibi görünen bir yer.

Kızardım.

"Şey... tam olarak değil.

"Ben öyle düşünmüyorum. Sırıtiş biraz daha büyüdü. "Ama dürüst olmak gerekirse, hala bir sorun göremiyorum. Sana söyledim, Flip kız kardeşine evlenme teklif etmeyecek. Bir ya da iki hafta içinde başka bir güzel kafayı bulacak ve her şey neşe ve sevinç içinde olacak.

Beni dinleyen biri var mı diye etrafa bakındıktan sonra bir adım daha yaklaştım. "Ben... Korkarım bir hafta içinde çok geç olabilir.

"Çok mu geç? Yüzündeki sırıtiş hiç değişmedi. "Ne demek çok geç?

"Kız kardeşimin düşüncesizce bir şey yapabileceğini kastediyorum.

"Dayanamadığı bir adamla evlenmeyi kabul etmekten daha aceleci bir şey olabilir mi?

"Evet!

"Oh, anlıyorum. Bu gerçekten de acelecilik'.

Sesi benim hoşuma gidecek kadar ciddi değildi. Ona ters ters baktım, o da bana sırtarak karşılık verdi, en ufak bir tedirginliği yoktu.

"Onu ikna edemez misin... bilirsin, belki aceleci davranmaz?" diye sordu.

"Hayır!

'Ama sana söylediğim gibi, bu sadece bir zaman meselesi. İnan bana, Flip bir sonraki büyük mavi gözlü güzel bayanla karşılaştığında, kız kardeşini tamamen unutacak.

Peki Ella yarın gece Edmund'la kaçarsa bu ne işe yarayacak? Patlat, patlat, patlat!

'Eğer bir tane bulması bir hafta sürerse,' dedim, 'bu çok geç olacak. "Hmm.

Düşünceli bir tavırla sakalının o gösterişli üçgenini okşadı.

'O zaman geriye tek bir seçenek kalıyor. Onun için hemen bir tane seçmemiz gerekecek.

Sanki Çince konuşmuş gibi ona baktım.

"Birini seç" de ne demek? Ben talep ettim.

'Pekala,' dedi yeni bir sırtışla ve dans eden, sohbet eden konuklarla birlikte tüm balo salonunu içine alan geniş bir hareketle, 'Burada bir sürü kadın var - bahse girerim birçoğu mavi gözlüdür. Birini seçip onun yoluna itebiliriz. Şansımız varsa, o anda ona aşık olur ve kız kardeşinizi rahat bırakır. Eğer işe yaramazsa, her zaman başka biriyle deneyebiliriz.

Söyleyecek bir şey bulmam birkaç saniyemi aldı.

"Kaptan... sarhoş olmadığınızdan emin misiniz?

"Oldukça. Sarhoş olsaydım sizden iki tane görürdüm ama sadece bir tane var. Selam verdi, eskisi kadar çabuk. "Ve ne güzel bir tane.

Isı yanaklarıma doğru yükseldi. 'Birkaç dakika önce beni birini öldürmek istemekle suçladığın halde bana iltifat etmeye mi çalışıyorsun?

Göz kırttı. 'Kim bilir, bu bir iltifat da olabilirdi. Bildiğiniz gibi, ben en iğrenç caniyim ve insanları her gece yataklarında öldürüyorum.

"Şaşırmazdım," dedim sertçe. Ve gerçekten de eğlenmiş gibi görünme cüretini gösterdi!

"Sarhoş olmalısın! diye telaffuz ettim. "Kimse içinde en azından *biraz* alkol olmadan bu kadar saçmalayamaz.

Hüzünlü bir iç geçirdi. 'Ben hep böyle konuşurum. Teyzem bana terbiye vermeye çalıştı ama hiç işe yaramadı. Bu yüzden orduya girdim. Orduya,

Bir şey söylemek zorunda değilsiniz, sadece size söyleneni yapın, bu yüzden henüz kimse ne kadar büyük bir alçak olduğumu fark etmedi. Fark edilmeden önce bunu iki ya da üç yıl daha sürdürmeyi umuyorum.

"Saçmalamayı bırakıp dinler misin?"

"Evet, hanımefendi. Elbette hanımefendi."

'Bana bak, haklı olamazsın. Kesinlikle olamazsın. Kimsenin kız kardeşimi senin söylediğin kadar kolay unutması mümkün değil! Kimse bu kadar boş kafalı olamaz.'

'Flip'in kulaklarından birinin içine hiç bakmadınız, Bayan Linton. Yemin ederim, ışığı diğer taraftan görebilirsiniz.

"Çenenin kapalı tutacağına söz vermiştin!"

"Evet, söz vermiştim. Özür dilerim. Elimden geleni yaptım."

"Bana söylediğin her şey iyi hoş da," dedim başımı sallayarak, "ama bu gerçekleri değiştirmez. Daha önce diğer kızlardan hiçbiriyle evlenmek istememiş olsa bile, Ella'yla evlenmek istiyor. Teyzeme de öyle söylemiş.

Yüzbaşı Carter'ın kaşları o kadar yukarı kalktı ki neredeyse kıvrıcık kahverengi saçlarının arasında kaybolacaklardı.

"Gerçekten mi? Tam olarak ne dedi?"

'Evinde kendi küçük güneş ışığına ihtiyaç duymakla ilgili bir şey...'

Sözümü kestim çünkü gülmeye başlamıştı. Neredeyse iki buklüm olmuştu ve insanlar ona bakmaya başlamıştı.

"Yüzbaşı Carter! Tısladım.

"Özür dilerim," diye kıkırdadı. 'Bu sadece... kendi küçük güneş ışığı... bu çok... bilirsin...' Yavaşça kendini tekrar kontrol altına aldı - ama yüzünde hala geniş bir sırıtma vardı. "Bana da bundan bahsetmişti, biliyorsun. Evinde güneş ışığı istediğini.

"Gördün mü? Sana söyledim, o istiyor-'

"Burayı malikanesinin güney tarafına inşa edecek sanırım. Güneş ışığının en bol olduğu yere. Gerçi orada zemin birdenbire alçaldığı için sorun yaşayabilir.

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Bir kış bahçesi inşa etmeyi planlıyor," dedi Kaptan Carter bana nazikçe. 'Bütün güzel çiçeklerinin kışın ölmesi onu her zaman üzmüştür ve bu fikir aklına geldi...'

"Bir... kış... bahçesi...?"

"Evet. Hani şu büyük pencereleri olan ve tüm yıl boyunca bitki yetiştirilebilen yerlerden. Şu sıralar çok moda. İnsanlar

Londra'nın dört bir yanında evlerinin eklentisi olarak inşa ediyorlar, hatta masa ve sandalyelerle dekore etmeye ve çay partilerini orada vermeye başladıklarını duydum. Gerçi ben şahsen çayımı harman yerinde çıtırdayan bir ateşin yanında içmeyi tercih ederim-'

"Kapa çeneni!

"Evet, hanımefendi. Elbette hanımefendi.'

"Onu öldüreceğim. Yavaşça, hâlâ dans pistinde dönüp duran, kız kardeşim kucağında, gülünç yüzünde gülünç bir sırıtış olan Sir Philip'e doğru döndüm. "Onu karanlık bir sokağa sürükleyeceğim ve boğarak öldüreceğim!

"Seni bunu yapmamaya ikna ettiğimi sanıyordum.

Fikrimi değiştirdim. Bir ara sokakla bile uğraşmayacağım! Onu öldüreceğim, tam burada, hemen şimdi.

Yüzbaşı Carter boğazını temizledi. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Ona doğru döndüm, o an için Sör Phillip'i unutmuştum. 'Bu adamın kız kardeşime ne kadar acı çektiirdiği hakkında bir fikriniz var mı? Ne neredeyse sebep olduğu trajediyi?'

"Evet, ama eminim hiçbirini kastetmemiştir. "Ve bunun her şeyi daha iyi mi yapması gerekiyordu?

"Hayır. Bu sadece belki de boğulmayı hak etmediği anlamına geliyor.

"Bunu göreceğiz!

Tekrar döndüm ve dans pistine doğru ilerlemeye başladım, ama yolum hemen üzerinde parıldayan altın kaplanlar olan siyah kadife bir duvarla kesildi. Yüzbaşı Carter'ın ne kadar uzun boylu ve geniş omuzlu olduğunu daha önce fark etmemiştim. Şimdi fark ettim.

"Çekil yolumdan," diye homurdandım.

"Bayan Linton," dedi usulca. "Kalabalık bir balo salonunun ortasında birini öldürürseniz hapse atılabileceğiniz hiç aklınıza geldi mi?

"Umurumda değil!

Yüzümü inceledi. 'Evet, muhtemelen şu anda bilmiyorsun. Peki ya kız kardeşin? Eminim o isterdi.'

Tereddüt ettim. O haklıydı. Ayrıca... Daha önce hiç kimseyi öldürmemiştim. İlk seferinde doğru yapamayabilirdim.

"Alternatif bir çözüm önerebilir miyim?" dedi.

"Rastgele bir sarışın seçip onun yoluna atmak gibi aptalca bir planınız olduğunu kastetmiyorsunuz değil mi?

"Bu aptalca
değil. "Öyle!

"Öyle değil. Ve bunu size kanıtlamam gerekecek - sadece sizi hapisten uzak tutmak için bile olsa.

Elimi tutarak beni balo salonuna bakan, odanın büyük pencerelerin karşı tarafındaki yükseltilmiş nişlerden birine doğru çekmeye başladı.

"Ne yapıyorsunuz? Beni, arkamızdan ilgiyle bakan soylu hanımların oluşturduğu kalabalığın arasından çekip çıkarırken haykırdım. Bir erkeğin baloda bir hanımın elini tutması, hele hele onu kalabalığın arasından çekip çıkarması pek alışıldık bir şey değildi.

'Size yardım ediyorum,' diye neşeli bir cevap verdi. 'Muhtemel askerlerimizi denetleyebileceğimiz bir pozisyon almamız gerekiyor. Sonra adayları tartışabilir ve kaderi kız kardeşinin hayatını, aşkını ve onurunu kurtarmak olacak şanssız kadını seçebiliriz.

Ben daha kendimi kurtaramadan beni merdivenlerden yukarı, yöneldiği yükseltilmiş nişin içine çekmişti. Konukların başlarının üstünü görebiliyorduk ve balo salonunun tamamını iyi bir şekilde görebiliyorduk.

"Şimdi, mavi gözlü bir bayan görüyor musunuz?" diye sordu, kolunu kalabalığın üzerinde gezdirerek.

Gerçekten benden kız kardeşimin yerini alabileceğini düşündüğüm birini aramamı mı istiyordu?

"Hayır," diye homurdandım, kollarımı göğsümün önünde kavuşturarak. Bu saçma oyunu oynamayacaktım!

Eğlenceli olsa bile mi? diye sordu kafamın arkasındaki küçük bir ses. Görmezden geldim.

"Bir tane bile mi, Bayan Linton?

"Şey..." Gülümsemesi o kadar ikna edici, o kadar çekiciydi ki... İsteksizce rastgele bir kadını işaret ettim. "Şurada bir tane var.

"Hayır," diye karar verdi. 'Kahverengi saçları var. Flip'in sarışınlarla aşık olmayı sevdiğini söylememiş miydim? Bunu neden yaptığını sorma, ben esmerleri çok daha ilginç buluyorum. Bana göz kırptı! Gerçekten de bana göz kırpmaya cüret etti! "Ama Flip için kadınlar sarışın olmak zorunda.

"Başka bir şartınız var mı? Mümkün olduğunca ekşi bir şekilde sordum. Ama yüzümdeki sırıtmayı engellemekte zorlandım. 'Küçük bir beli olmalı mı? Ya da belki iki burnu?

"Seksen yaşını aşmamış birinin onun ilgisini çekme şansı muhtemelen daha yüksektir.

İstemediğim halde dudaklarım kıpırdadı.

"Peki ya o?" Başka bir genç bayanı işaret etti. "At gibi bir yüzü var.

'Flip de öyle. Birbirlerine çok yakışırılar'.

"Fark etmediyseniz söyleyeyim, Yüzbaşı Carter, çirkin erkekler güzel kızlara diğerlerinden daha az düşkün değildir.

"Doğru," diye iç geçirdi. 'Ne kadar da sığ bir cinsiyetiz. Şimdi... Peki ya o?"

"Yeterince hoş görünüyor, tek bir sorun var.

"Hangisi?"

"Parmağındaki yüzük. O evli.'

Kaptan Carter umursamaz bir tavırla elini salladı. 'Flip'e bunu söylememize gerek yok. Miyoptur, muhtemelen fark etmeyecektir.

"Kaptan!"

'Ayrıca, ona uzun süre ihtiyacımız yok. Onu sadece bir geceliğine ödünç alacağız. Eminim bir sakıncası olmaz.

İngiltere'de beni şok edebilecek bir adam olduğunu düşünmemiştim. Yanılmışım.

"Kocasını olabilir," dedim sert bir şekilde.

Yüzbaşı ciddiyetle başını salladı. 'Erkekler hakkındaki üstün bilginiz karşısında saygıyla eğiliyorum, Bayan Linton. O halde... sıradakine geçelim.'

"Peki ya o? Yüzümde aptalca bir sırıtiş belirdiğini hissederek sordum. "Şu şımarık burunlu ve büyük çember etekli olan mı?"

"Hiç sanmıyorum. Şişman bir ağaçkakana benziyor.'

"Hmm... belki. Peki ya solundaki?"

"Mükemmel olurdu," diye itiraf etti Yüzbaşı Carter. "Yalnız, Flip ona iki ay önce aşık oldu ve henüz unuttuğundan emin değilim.

'Aşık olmaktan, diğer insanların kuaför ziyaretinden bahsettiği gibi bahsediyorsun!

"Pek sayılmaz. Flip yaklaşık iki haftada bir saçını kestiriyor, ama genellikle haftada bir aşık olup çıkmayı başarıyor.

"Hımm... o zaman belki de en akıllıca yaklaşım, daha önce aşık olduğu tüm kadınları dışlamak olabilir?"

"Çok haklısın! Yüzü aydınlandı. 'Ne kadar zekisiniz, bunu asla düşünemezdim. Bir düşüneyim... Bayan Alden, Bayan Cokes, Bayan Howard, Leydi Darwin, Leydi Caroline...'

"*Leydi Caroline?* En az yetmiş yaşında!"

"Evet, kızın başının arkasına aşık oldu ve kız arkasını döndüğünde fikrini değiştirdi.

Gözlerimi kısarak ona şüpheyle baktım. "Bunların yarısını uyduruyor musun?"

"Benim hakkımda ne düşünüyorsunuz, Bayan Linton," dedi ciddi bir edeple. "Böyle ciddi meseleler söz konusu olduğunda şaka yaptığımı mı?"

"Evet.

"Harikulade. Beni zaten çok iyi tanıyorsun'.

Yelpazemi çıkarıp kaburgalarına sert bir darbe indirdim. Çok memnun edici bir şekilde irkildi.

'Ciddi olun, Kaptan! Burada kız kardeşimin sağlığı söz konusu!

Kaburgalarını ovuşturarak bana gülümsedi. Gülümsemesi oldukça çekiciydi, özellikle de güçlü yüzünün altındaki, onu eski bir kuzey efsanesinden fırlamış bir hilebaz gibi gösteren küçük sakalıyla.

'Sizin için ciddi olmak için elimden geleni yapacağım, Bayan Linton. Yine de hiçbir şey için söz veremem.

"Pekâlâ. Memnun bir şekilde tekrar kalabalığa döndüm ve yelpazemle işaret ettim. "Peki ya o?"

~~**~*~*

'Flip! İşte buradasın, sevgili dostum!'

Yüzbaşı Carter'ın sesiyle Sir Philip arkasını döndü. "Carter!" diye haykırdı. "Ben de seni arıyordum..."

Yüzbaşı Carter'ın yanında kimin durduğunu görünce sesi kesildi. Yüzbaşı yanında duran ve oldukça şaşkın görünen sarışın bayana başıyla işaret etti.

'Philip, seni Leydi Katharine Rowntree ile tanıştırebilir miyim? Leydi Katharine? Tanışmanız gerektiğini söylediğim adam bu, Sir Philip Wilkins.'

"Ama bana Leydi Metcalf'ın koleksiyonundan bir tablo göstermek istediğinizi söylemişsiniz-" diye başladı genç bayan.

"Her neyse," dedi Kaptan Carter aceleyle ve yüksek sesle. 'Şimdi hepimiz tanıştık. Bu harika değil mi?"

Sir Philip, "Harika kelimesi bunu anlatmaya yetmez," diye nefes aldı. Yüzünde daha önce sadece bir kez -Leydi Metcalf'ın son balosunda Ella'yı ilk gördüğünde- gördüğüm bir ifade vardı. 'Mükemmel demek daha uygun olur. Leydi Katherine, bir sonraki dans için beni onurlandırır mısınız?"

'Ah... elbette Sör Philip,' dedi şaşkınlıkla gözlerini kırptırarak. 'Ama... sizin zaten bir partneriniz yok mu? Arkadaşınız...' Gözleri Ella'nın durduğu yere kaydı. Ella refleks olarak ağzını açtı.

Bir anda yanında bitiverdim, kolunu sıkıca kavradım. 'Hiç aldırıyor. Sanırım biraz yorgun.

"Eğer durum buysa...

Sör Philip'in gözleri Leydi Katherine'den ayrılmamıştı. Kolunu uzattı, o da tuttu.

Ella ikisi ayrılırken onları izledi. "O da neydi?" diye sordu.

"Anlayamıyor musun? Elbette bir mucize.' Balo salonunun karşısında Edmund'u görebiliyordum. Yine hüznle pencereden dışarı bakıyordu. 'Ve' diye ekledim, 'bu gece bir tane daha için zamanımız olabilir. Şuraya bakın.

~~**~*~*

"Ella. Edmund'un sesi boğuktu. Bunu anlayabiliyordum, çünkü yakındaki bir saksı bitkisinin arkasına saklanmışım. Merak ediyordum, tamam mı? Ella'nın bu ilişkisi için ölesiye endişelenmişim. Karşılığında en azından mutlu sonu görmek istiyordum!

Genç piyano akortçusunun oğlu balo salonunda etrafına bakındı. "Sör Philip'i hiçbir yerde göremiyorum.

Ella bir adım öne çıktı. Gözleri karşısındaki genç adama takılmıştı.

"Hayır.

"Yani bitti mi?" diye sordu acı acı. 'Artık onun musun? Evlenme mi teklif etti?

Bir adım daha ileri.

"Hayır.

Edmund'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra çene kasları seğirdi. "Ama yapacak. Bir adım daha. Şimdi birbirlerinin önünde duruyorlardı. Odanın sessiz bir köşesinde oldukları ve kimsenin onlara dikkat etmediği için Tanrı'ya şükrettim. Birbirlerine bakışları her şeyi daha da Bakmak isteyen herkes için çok açıktı.

"Hayır," diye fısıldadı Ella.

"Ne demek hayır?" Onun sesi de sadece bir fısıltıydı - çaresizlik, acı ve biraz da umut.

"Görünüşe göre Sör Philip bana olan ilgisini kaybetti. Ben... tam olarak anlayamıyorum ama başka bir genç bayanla tanıştırıldı ve bir andan diğerine benim varlığımı unutmuş gibi görünüyordu.

Edmund'un içindeki umut kıvılcımı alev alev yanmaya başladı. Gözlerinde parladığını görebiliyordum.

Sessiz bir sesle, 'O bir aptal,' dedi.

Bir sonraki adımı atan o oldu. Artık neredeyse öpüşecek kadar yakın duruyorlardı.

Ama burada, balo salonunda yapmazlar, değil mi?

Yaparlar mıydı?

İki aşık aptala bir uyarı çılgılığı atmamak için elbisemin kolunu ısırdım.

"Bayan Linton, görünüşe göre hâlâ özgürsünüz. Edmund'un sesi rahattı ama gözleri bir an olsun onunkilerden ayrılmıyordu.

"Öyle görünüyor, Bay Conway. Gözleri aynı kırılmaz güçle onunkilere sabitlenmiş gibiydi.

"Ve öyle kalacak mı? Yoksa Sör Philip yarın sabah kapınızda belirip af mı dileyecek?

'Bana nasıl olduğunu sorma... ama kalbimde onun gittiğini biliyorum. Artık beni rahatsız etmeyecek.

Edmund derin bir nefes aldı.

'Ve onun gidişinden pişmanlık duymuyor musun? Sana gönderdiği tüm çiçekler kalbini fethetmedi mi?

"Bana bir milyon kırmızı gül gönderse bile bu ona aşkımı kazandırmaz.

Onaylarcasına başımı salladım. Kız kardeşimin aşk, hayat ve onur hakkında çok tuhaf fikirleri olabilirdi ama en azından paralı asker değildi. Asla.

"Peki ya soylu unvanları, toprakları? Edmund sordu. "Böyle büyük umutları kaybettiğin için üzgün değil misin?

'İngiltere Kralı olsaydı ve bana İmparatorluğun tüm zenginliklerini teklif etseydi, etkilenmezdim.

Çok doğru! Oh, işte size kadın dürüstlüğü!

"Demek gerçekten hâlâ özgürsün," diye nefes aldı Edmund.

'Öyleyim,' dedi, sonra sesini alçaltarak sadece onun - ve yakındaki saksı bitkisinin arkasındaki benim - duyabileceğimiz şekilde: 'Ama kalbim değil. Uzun zaman önce bir başkasına verildi.

Aşk, hayranlık, özlem, rahatlama: Edmund'un yüzünde bir duygu senfonisi çalındı - ya da belki de bir piyano akortçusunun oğlu olduğu düşünülürse bu bir sonattı.

"Öyleyse," dedi, sesi titreyerek, duygu dolu bir sesle, "hâlâ özgür olduğunuza göre, bir sonraki dans için elinizi tutma onurunu bana bahşetmenizi isteyebilir miyim, Bayan Linton?"

Hayatımda gördüğüm en kibar reveransla başını eğdi. 'Buyurun Bay Conway. Sizi dans pistinde bekleyeceğim.'

Ve böylece süzülerek uzaklaştı.

O ana kadar hiçbir dansı bu dansı beklediğim kadar sabırsızlıkla beklemediğimi söyleyebilir miyim? Bu da dansa karşı tutumum hakkında bir şeyler söylüyor, çünkü gerçek egzersizde yer almayacaktım bile.

Sonunda bir şarkı bitip de müzisyenler bir sonraki dansın melodisini çalmaya başladığında, ses çıkarıp onları gizli saklanma yerimden haberdar etmemek için elbisemden biraz daha ağzıma soktum.

İşte oradaydı! Edmund Ella'ya yaklaşırken arka planda yavaş bir vals in notaları duyuluyordu. Tüm çift danslarının en romantik - ben bile daha iyisini planlayamazdım.

Onun önünde durdu ve eğildi. "Bayan

Ella?

Reverans

yaptı. "Bay

Conway.

Kolunu uzattı. Kadın elini tuttu, yüzü sakindi ama gözleri içten gelen bir ışıkla parlıyordu. Elini onun elinin üzerine koyup parmaklarını elinin arkasına değdirmek yerine, adab-ı muaşeret gereği elini onun elinin içine kaydırıldığını, böylece parmaklarının küçük elinin tamamını sarabildiğini ve avucuna değebildiğini fark etmedim. Eli onunkinin içindeyken, vücudundan küçük bir ürperti geçtiğini görebiliyordum. Sanki sonunda evine dönmüş gibiydi.

Onu dans pistinde diğer çiftlerin arasında bir yere götürdü. Çoğu orada durmuş, nereye bakacaklarını bilemeden kıpırdanıyordu. Edmund ve Ella nereye bakacaklarını çok iyi biliyorlardı ve bu yer ayakları değildi. Sanki cennetten gelen bir meleği görür gibi birbirlerinin yüzlerine bakıyorlardı. Gözlerini birbirlerinden alamadıklarını düşününce, ilk dönüşte tökezleyebilecekleri konusunda hafif endişelerim vardı - ama bir şekilde bunu yapmamayı başardılar.

Müzik ciddiyetle başladığında, birbirlerinin kollarına gömülmüş gibiydiler. Hareketleri mükemmel bir şekilde senkronize, akıcı ve zarifti. Huşu içinde bakakaldım. Bunu hiç beklemiyordum. Tamam, Ella benim kadar kötü bir dansçı değildi - herhangi bir beyefendinin ayağına basamayacak kadar çekingendi. Ama piyano akortçusunun oğlunun vals konusunda fazla deneyimi olduğundan şüpheliydim ve işte oradaydılar, sanki bir dans yarışmasını kazanmak istercesine vals yapıyorlardı.

Bu sadece onların karasevdası olamaz, değil mi?

Birden, Bay Ambrose'la dans ederken, çok istememe rağmen onun da ayağına basmadığımı hatırladım. Bunu neden şimdi hatırladım? Kendimi hayal bile edemiyordum.

"İyi bir çift oldular, değil mi?

Yaklaşık bir mil yükseğe sıçradım. Yüzbaşı Carter bir anda yanımda belirmişti. Üzerinde bir mil öteden görülebilen parıldayan altın kaplanlar olan bir yelek giyen bir adam için şaşırtıcı bir başarıydı.

"Kız kardeşin Flip'le evlenmek zorunda kalırsa sorunlar çıkabileceğini söylerken ne demek istediğini şimdi anlıyorum," dedi sırtarak. Dans henüz bitmişti ama Edmund ve Ella birbirlerinden uzaklaşmamışlardı. Hâlâ orada duruyorlardı, her biri diğerinin bakışlarına kilitlenmişti. 'Sence oraya gidersek, beni komplikasyonlarla tanıştırebilir misin? İyi bir genç adama benziyor.

"Kesinlikle hayır," diye tısladım, onu kolundan yakaladım, çünkü o çoktan ilerlemeye başlamıştı. 'Bunun gizli olması gerekiyor! Kimse bunları bilmemeli.

Bana baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "İnsanlarla dolu bir balo salonunun ortasında gizli bir ilişki mi yürütüyorlar?

"Şey, şey... evet.

"Dükkandaki en parlak mumlar değiller, değil mi?" "Kapa çeneni! Bahsettiğin kişi benim kız kardeşim!

Başını öne eğdi. 'Evet, Bayan Linton. Nasıl isterseniz, Bayan Linton.' "Ve... teşekkür ederim. Aşağı baktım, ama nasıl olduğunu göremeyecek kadar hızlı değil.

kaşlarından birini kaldırdı.

"Teşekkür etmek mi? Ne için?" 'Ella'ya yardım ettiğin için.

"Yani sana yardım ettiğim için.

İnledim. "Evet, illa böyle söyleyeceksen.

"Yapmalıyım," dedi başını ciddiyetle sallayarak. 'Bir hanımefendinin müstakbel bir kocadan kurtulmasına yardım etmek - işte bu pek de onurlu bir davranış sayılmaz. Ama bir hanımefendinin kız kardeşinin onurunu ve mutluluğunu kurtarmasına yardım etmek? *İşte bu* tamamen farklı bir şey. Bir dahaki sefere yoldaşlarımla içerken güvenle övünebileceğim bir şey.

Gözlerim onunkilere dikildi. "Sakın buna cüret etme! Eğer bunlardan tek bir kelime bile edersen...'

'...Beni sakatlayacak ve tasarlayabileceğin en korkunç işkencelere maruz bırakacaksın,' diye neşeyle cümlemi tamamladı. "Merak etme. Ağzımı ne zaman kapalı tutacağımı bilirim. Sadece ağzım açıkken içinden yanlış şeyler dökülür.

Ona baktım, yüzümdeki şüphe çok açıktı.

"Söz mü?

Elini kalbinin üzerine koydu. 'Alayımın onuru üzerine yemin ederim,' dedi. 'Benim dışımda, üyelerinde gerçekten biraz var.

Kendimi tutamadım. Güldüm.

"Bu daha iyi. O da bana gülümsedi. "Bu sevinç ve kutlama zamanı, Bayan Linton.

Ve haklıydı - öyleydi. Ella kurtulmuştu, daha doğrusu hiçbir zaman tehlikede olmamıştı. Daha sonra, tüm endişelerimin ve entrikalarımın boşuna olduğu gerçeğine biraz öfkelenebilirdim. Ama şimdilik, basit bir sevinç her yanıma dolduruyordu ve Ella'nın mutlu kalacağını, onurunun bozulmayacağını ve geleceğinin bir kez daha kendi ellerinde olacağını bilerek mutlu ve güvendeydim.

Yüzbaşı Carter yaklaştı ve bir şey söylemek istercesine ağzını açtı - ama tam o anda albay üniformalı bir adam ona eliyle işaret etti. 'Carter! Buraya gel, sana bir şey söylemem gerekiyor. Az önce Sina'daki durumla ilgili bir muhtıra aldım.

Kaptan bana özür dileyen bir gülümsemeyle baktı. 'Korkarım ayrılmak zorundayım, Bayan Linton. Boş saatlerimde bile iş beni çağırıyor.

'Sorun değil,' diye onu temin ettim. 'Zaten bana yeterince zaman ayırdın. Yardımlarınız için tekrar teşekkürler.

"Benim için zevkti. Bana göz kırptı. "Eğer bir daha romantik bir ilgi alanı aramak istersen, umarım bana gelirsin.

Sözleri tam olarak kayda geçmeden çoktan gitmişti.

~~**~*~*

"İşte buradasın, Lilly! Teyzem ve Maria yanımda belirerek beni sersemliğimden uyandırdılar. "Nerelerdeydin?"

"Ben... um..."

Kalbinizin arzusu olan evliliği engellemek için elimden geleni yapıyorum.

"Ben... Ben dans ediyordum," diye yalan söyledim. 'Evet, yaptığım şey buydu.

Sürekli dans etmek.'

"Gerçekten mi?" Gözleri şüpheyle kısıldı. 'Seni dans pistinde görmedim. Kiminle dans ediyordun?"

'Hımm...' Çabucak etrafımda uygun bir aday aradım. Gözlerim kaplan desenli bir yeleğe takıldı. "Şuradaki beyefendi.

"Nerede? Sen kimsin...?" Teyzem, uzun maun bukleleriyle kaslı figürü gördüğünde sözlerini yarıda kesti.

"Onunla dans mı ediyordun? Maria söyledi. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedim, umutsuzca bana inanmalarını umarak.

İnanmadılar.

"Eğer öyleyse," dedi Maria, "bizi arkadaşınla tanıştırmaktan çekinmezsın herhalde.

"Ne parlak bir fikir, canım," diye haykırdı teyzem. "Lilly, hadi bizi tanıştır.

Yüzbaşı Carter asker arkadaşıyla konuşmasını bitirmiş görünüyordu. Başka seçeneğim yoktu, yine de ona yaklaşmamayı tercih ederdim, özellikle de bana son söylediklerinden sonra.

Yaklaştım, teyzem ve kız kardeşim de zavallı küçük tilkinin peşindeki tazi sürüsü gibi arkamdaydı.

"Kaptan?"

Döndü ve karşısındakinin ben olduğumu görünce

şaşırmış gibiydi. "Evet, Bayan Linton?"

"Yüzbaşı Carter, sizi teyzem Bayan Brank ve kız kardeşim Bayan Maria Linton'la tanıştıracak mıyım?" dedim ve reverans yaparken sırayla onları gösterdim. "Teyze, Maria, size İngiliz Ordusu'ndan Yüzbaşı William Carter'ı takdim edebilir miyim?"

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, eminim," dedi teyzem bir reverans daha yaparak. "Ben de öyle. Maria'nın sesi gerçekten de nefesli miydi?"

Kaptan, "Hayır, sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi ve daha önce gösterdiği aynı çabuklukla selam verdi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Anlayacağını umarak, "Ben de onlara *arka arkaya üç dans boyunca* nasıl *birlikte dans ettiğimizi* anlatıyordum," dedim.

Bir kez göz kırptı.

'Gerçekten de ne kadar muhteşem danslardı,' dedi. Tanrı'ya şükür, çabuk kavradı. 'Büyüleyici yeğeninizin dans pistindeki becerisine duyduğum hayranlığı ifade edecek kelime bulmakta zorlanıyorum.

Ona minnettar bir gülümseme fırlattım. Teyzem de gülümsedi. Maria gülümsemedi.

"Bunu duymak harika," diye mırıldandı teyzem. Yine gözlerini Yüzbaşı'nın üzerinde gezdirdi. 'Giydiğiniz yelek çok ilginç, Yüzbaşı. Çoğu subay üniforma giymeyi tercih etmiyor mu?

"Çoğu öyle," dedi başını ciddi bir şekilde sallayarak. 'Ama ben bunu özel olarak yaptırdım. Fransız bir terziye safaride öldürdüğüm her kaplan için bir kaplan işlemesi yaptırdım.

"Öyle mi? Teyzemin gözleri hayretle açıldı, Maria'ninkiler de öyle. 'Gerçekten de bu korkunç canavarlardan bu kadar çok mu öldürdünüz? Kaptan, siz çok cesur bir adam olmalısınız!

En yakın saksı bitkisinin arkasına saklandım. Kısa bir süre sonra arkamdan yükselen kahkahayı fark eden olduysa da benimle ilişkilendirmedi.

Çok geçmeden yüzüm tamamen düz bir şekilde tekrar ortaya çıktım. Kaptan Carter gözleri fal taşı gibi açılmış Maria'ya kaplan avı hikâyelerini anlatıyordu. Teyzem de hâlâ oradaydı ama beni pek dinlemiyordu. Gözlerindeki bakışı hemen tanıdım - bir köpekbalığı ile İngiltere Bankası'nın muhasebecisi arasında bir yerde bir bakış. Onu potansiyel bir talip olarak değerlendiriyordu, bu o an için tüm dikkatini tüketen bir görevdi.

'...ve sonra,' diyordu, 'kaplan bana doğru fırladı ve ben de tüfeğimi kaptım.

"Peki sen mi vurdun? Maria nefesi kesilmiş bir halde

sordu. "Hayır. Tüfek tutukluk yaptı.

"Hayır!

'Evet. Tam zamanında, onu çevirmeyi başardım ve kör ucuyla kaplanın kafasına inmesini sağladım. Öyle bir kuvvetle vurdum ki canavar tamamen bayıldı.

Maria elini ağzının önüne götürdü.

Arkasından onun hareketini taklit ettim ve Yüzbaşı Carter'ın dudağı seğirdi.

Sahte cesaret ve macera hikâyeleri anlattığını duyduğum ilk beyefendi kesinlikle o değildi. Ama beni bu oyuna dahil eden ilk kişiydi. Ve her nasılsa, bu yüzden, aldırmadım. Onunla bir gülümseme alışverişinde bulundum.

"Ah," dedi, gülümseyerek ve başını sallayarak. "İşte buradasınız, Bayan Linton. "Arkadaşlığım için bu kadar çaresiz miydin? Kaşlarımı kaldırarak sordum. Gerçekten de ö y l e y d i m . Birlikte geçirdiğimiz zamandan ne kadar hoşlandığımı sana daha önce söylememiş miydim?

Dans mı? Korkarım şu ana kadar benimle paylaştığınız üç dans beni sadece aç bıraktı ve daha fazlasını arzulamama neden oldu. Aslında, artık onları zar zor hatırlıyorum. Bana bir tane daha lütfetmeniz için size yalvarabilir miyim?

Kolunu bana doğru uzattı, gözleri şeytani bir neşeyle parlıyordu. Yüzümdeki gülümseme kayboldu.

"Eğer çok uğraşırsan," dedim, "birlikte yaptığımız üç dansı mükemmel bir şekilde hatırlayacağına eminim.

"Gerçekten de hayır," dedi üzüntüyle iç çekerek. 'Bana şimdiden sanki hiç olmamışlar gibi geliyor. Bu çok yazık olurdu, değil mi?

Kolunu biraz daha uzattı. "Evet, Bayan Linton?

Yüzümde bir gülümseme yaratarak koluna girdim. Dans pistine doğru giderken, ilk notalar havada süzülürken ona doğru eğildim ve şöyle dedim: 'Seni öldüreceğim Kaptan.

Gülümsedi.

"Dans bitene kadar bekler misin?

~~**~*~*

Korkunç değildi.

Ben onun ayağına basmadım, o da benimkine basmadı. Düşünceli bir dansçıydı ve diğer beyefendiler gibi beni balo salonunda yönlendirmeye çalışmadı. Her hareketi mükemmel ve şık olan Bay Ambrose gibi de değildi. Bunun yerine gösterişliydi, müziğin her notası hareket edişinde, gülümseyişinde, bana sarılışında kendini ifade ediyordu.

Belki de beni diğer beyefendilerin yaptığından biraz daha yakın tuttu.

Beni bıraktığında asker arkadaşlarından oluşan bir kalabalık geldi ve yine Sina denen yer hakkında konuşmaya başladılar.

Yüzünde özür dileyen bir ifadeyle beni selamladı.

"Korkarım sizden ayrılmak zorundayım, Bayan Linton. Umarım yakında sizinle tekrar dans etme zevkini tadabilirim. Şu ana kadar dört kez dans ettik ama sanki sadece bir kezmiş gibi geliyor.

Küçük bir gülümsemeyi bastıramadım. O kadar da kötü olmamıştı...

"Belki," diye mırıldandım, "Eğer uslu duracağına söz verirsen, bir gün seninle tekrar dans ederim.

Arsız bir gülümsemeyle ödüllendirildim. "Bunu dört gözle bekleyeceğim.

"*Belki* dedim! Arkadaşlarıyla birlikte uzaklaşırken arkasından seslendim. Ama o yine arkasını dönmedi. Adımlarını hızlandırarak uzaklaştı.

Başımı sallayarak arkamı döndüm. Bir daha karşılaşmamız ya da dans etmemiz ne kadar olasıydı? Ne de olsa, arkadaşı Ella'yı İrlandalı bir köylünün sıcak patatesi bıraktığı gibi bıraktığına göre, Sir Philip muhtemelen bizimle tüm tanışıklığını kesecekti. Onunla vakit geçirmek çok garip olurdu. Eminim arkadaşlarının çoğu da onu örnek alır ve bizden uzak dururlardı. Yüzbaşı Carter'ı bir daha görmem mümkün değildi. İyi ki kurtulmuşum. Hayatımda ne kadar az erkek olursa o kadar iyiydi.

Çılgınca bir şekilde oldukça iyi olsalar bile.

Ella'yı izlemek için bir kez daha döndüm. Edmund'un kollarında sanki dünyada olmak isteyeceği başka bir yer yokmuş gibi yatıyordu. Yüzündeki gülümseme ancak ışıltılı olarak tanımlanabilirdi. Tavandan sarkan ve balo salonunu aydınlatan avizelerin hepsinden daha parlaktı.

Memnuniyetle iç çekerek balo salonunun sessiz bir köşesine çekildim, oradan onları sessizce izleyebiliyordum. Ella'nın neşesini görmek keyif vericiydi, son birkaç haftadır onun uğruna işkence çeken ruhum için bir merhemdi. Dünya birdenbire ne kadar harika ve basit göründü. Tamam, iş hayatımda hâlâ arzuladığım pek çok şey vardı, örneğin kilitli olmayan bir ofis kapısı, ama evdeki işlere gelince, işler yoluna giriyordu ve sonuç olarak kendimi oldukça mutlu hissediyordum.

Her şey mükemmel bir şekilde yoluna girmişti. Ella mutluydu, ben mutluydum ve hatta Edmund bile mutluydu, her ne kadar bu benim öncelikler listemde olmasa da. Birkaç saat içinde harikalar yaratılmıştı. Yakın gelecek için öngördüğüm tüm tehlikeler ve zorluklar bu gece yok olup gitmişti. Bu gece artık hiçbir şeyin ters gidemeyeceğinden emindim. Kesinlikle hiçbir şey.

Sonra arkamda *onun* sesini duydum.

Daha önce sadece iki kez duymuş olmama rağmen çok tanıdık gelen bir ses... Kültürlü bir ses. Bilginin, gücün ve belki de daha karanlık Şeylerin sesi.

"Ah, Bayan Linton. Davetli listesinde Sir Phillip'in adını gördüğümde partiye katılıp katılmayacağınızı merak ediyordum. Ne kadar harika..."

Geldiğimizde Leydi Metcalf'ın bize söylediklerini hatırladım: *İngiltere'nin dört bir yanından önemli insanlar geldi, soylular, askerler, Garter Tarikatı'nın Şövalyeleri... Hatta Krallığın Asilzadelerinden biri bile davetimi kabul etme nezaketini gösterdi.*

Yavaşça döndüm ve Lord Daniel Eugene Dalglish'in delici,  elik mavisi bakışlarıyla karşılaştım.

"Sizinle tekrar görüşmek istiyordum," dedi ve gülümsedi. "Ne Őanslıyım ki her zaman istediğimi elde ediyorum."

Maskenin Ardında

Hayır, dedim kendime, kaçamazsın. Ondan kaçamazsın, yoksa bildiğini anlar. Ve sonra ölürsün.

Ama... bu gerçekten doğru muydu? Lordlar Kamarası üyesi ve Britanya'nın en büyük imparatorluk girişiminin taçsız kralı olan bu kibar asilzadenin, yasaların o kadar dışında işlere karışmış olması gerekiyordu ki, yasalar onu yakalamaya odaklanmışken, onlar yasaları çiğnemiş ve kıcına tekme atmışlardı. Adam kendi alt kıtasının sahibiydi, Tanrı aşkına!

Evet, ama asıl soru şu: Nasıl elde etti? Eğer Sezar ya da Napolyon'un yöntemlerine benziyorsa... Onlar da pek alıngan değillerdi.

"Lord Dalgliesh. Sizi tekrar görmek ne güzel. Bacaklarımı oldukları yerde kalmaya zorladım ve reverans yapmak için eğildim.

East End'deki sokağı hatırlayın! Saldırganları hatırlayın! Onları gönderen bu adamdı.

Ama hatırlaması zordu. Lord Dalgliesh, zarif siyah frakı ve mavi saten yelegeyle, sakinlerinden bazılarını ziyaret etmek şöyle dursun, Doğu Yakası gibi bir yeri hiç duymamış gibi görünüyordu.

Yapmak zorunda değil. Bu işi yapması için başka birine para ödeyebilir.

"Gerçekten de öyle, Bayan Linton. Elimi tutarak dudaklarına götürdü ve arkasına nazik bir öpücük kondurdu. Şu anda verdiğim tepki Sör Philip'in aynısını yaptığı zamankinden çok farklıydı. Sırtımdan aşağı bir ürperti indi ve yanaklarım ısındı. Tanrı'ya şükür yanaklarım modaya uygun şekilde solgun değildi. Şansım varsa, belli olmazdı.

Sokağı düşün! Kendime tekrar söyledim. Kanı düşün!

Denedim. Gerçekten denedim. Ama sokağın görüntüleriyle birlikte sonrasının görüntüleri de geldi: dönüş yolculuğu, ofis, Bay Ambrose, öpücük...

Daha önce yanaklarımın sıcak olduğunu düşünmüş müydüm? Şu anda yaşadıkları patlamanın yanında bu hiçbir şeydi. Yine de Lord Dalgliesh bunu görseydi, muhtemelen nedenini anlayamazdı.

Umarım. Yine de bir parçam, bunun yüzümün her yerinde yazılı olduğunu hissediyordu.

"Bayan Linton, neden yeniden tanıtmak istediğimi biliyor musunuz?" diye sordu.

Yutkundum, sebebin bıçaklarla, silahlarla ya da kilitli hücrelerle bir ilgisi olmadığını umuyordum.

"Hayır.

Patlat! Neden tam da ihtiyacım olduğunda sesimi sabit tutamıyordum?

"Sizi görme zevkine eriştiğim son baloda olağanüstü iyi tanıdığınızı Rikkard Ambrose ile herhangi bir bağlantınız olup olmadığını araştırıyordum.

Ne?

"Ve bakın, ikinizi birbirine bağlayacak tek bir kanıt bile bulamadım.

Oh. Güzel.

'Ne bir aile bağı, ne ailenizin geri ödemeyi geciktirdiği bir banka kredisi, ne eski bir sosyal tanıdık, ne de gizlice teati edilen kalp kırıcı derecede tatlı küçük notlarla romantik bir ilişki...'

Tüm bunları, sanki ailemin mali işlerini ya da özel hayatımı kurcalamakta tuhaf bir şey yokmuş gibi, son derece konuşkan bir ses tonuyla söyledi. Eğer o yaptıysa değil.

Bir kez daha bacaklarımda neredeyse kontrol edilemez bir dönüp kaçma dürtüsü hissettim. Buna karşı koydum ve olduğum yerde kaldım.

"İlginç," dedim, bakışlarını olabildiğince sabit bir şekilde karşılayarak. 'Bilirsiniz, bazı insanlar bu tür sorgulamaların nezaketsiz olduğunu düşünebilir. Hatta istilacı.

"Olabilir mi? Adam son derece eğlenmiş görünüyordu. "Eğlenceli bir gerçek, Bayan Linton, ama hayatım boyunca bir tek kişi bile beni nezaketsizlikle ya da centilmenlik dışı davranışlarla suçlamadı. Ellerini açarak tekrar gülümsedi. 'Tek bir kişi bile. Aksine, herkes bana her zaman ne kadar düşünceli ve kibar olduğumu söyler. Bazen arka arkaya üç ya da dört kez beni temin ediyorlar.

Bana bir adım daha yaklaştı.

Başımı hareket ettirmeden bakışlarım bir o yana bir bu yana savruldu. Balo salonunun kendi özel küçük köşemizde oldukça yalnız olduğumuzu fark ettim. Gerçekten de, eğer yanılmıyorsam, sırtlarını bize dönmüş insanlardan oluşan ve bizi kalabalığın geri kalanından ayıran gerçek bir duvar varmış gibi görünüyordu. Hiçbiri konuşmamıza en ufak bir ilgi göstermiyor gibiydi, oysa tamamen duyma mesafesinde olmalarına rağmen

Uzaktaydılar. Hazır olda duruyorlardı ve birçoğu üniforma giymişti. Doğu Hindistan Şirketi'nin güçlü kolu olan Hindistan Ordusu'nun üniforması.

Birden kendimi Yüzbaşı Carter'ın yanımdan ayrılmamış olmasını dilerken buldum. 'Bana, bu iki şey arasında nasıl bir bağlantı olduğunu söyleyemediniz.

siz ve Bay Ambrose?' Lord Dalgliesh'in sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. "Gerçekten bilmek isterim.

"Sana daha önce de söyledim," dedim, beni matkap gibi delen o mavi gözlerle buluşmak giderek zorlaşıyordu. "Hiçbir bağlantı yok.

"Çok yazık, çok yazık. İçini çekti ve üzüntüyle gülümsedi. "Size her zaman istediğimi elde ettiğimi söylediğimi hatırlıyor musunuz, Bayan Linton?

Bizi balo salonunun geri kalanından ayıran ve şu ana kadar sırtlarını bize dönmüş bir şekilde duran adamlar, herhangi bir işaret ya da emir olmaksızın dönüp yaklaştılar, etrafımızı sardılar, *beni* çevrelediler ve her türlü kaçış yolunu kestiler.

Kaçmak mı? Neden kaçmak isteyeyim ki? Tanrı aşkına, bir balodaydık - Londra'nın en önde gelen soylu kadınlarından birinin ev sahipliği yaptığı halka açık bir şenlik! Bana burada bir şey yapamazdı, değil mi? Üstelik bana bir şey yapmak istiyormuş gibi de görünmüyordu. Gülümsemesi o kadar dostça, o kadar çekiciydi ki, sanki tüm dünya için iyilikten başka bir şey istemiyormuş gibi görünüyordu.

Askerlerin bana doğru attığı her adımda bundan daha az emin oluyordum.

"Küçük bir gezintide bana eşlik etmek ister misin?" diye önerdi, parlak bir şekilde. "Leydi Metcalf'ın bahçesinin geceleri gerçekten çok güzel olduğunu duydum.

Ne yapmalıyım? Yardım için çılgılık mı atayım? Ama ne için yardım? Uygunsuz bir şey yapmamış ya da söylememişti. Herhangi bir tehlikeye işaret eden somut bir şey yoktu. Yine de içimden bir ses çılgılık atıyor ve dönüp kaçmam için iç organlarımı tırmalıyordu.

'Ben...' Sesim sadece bir fısıltıdan ibaretti. Ne yapmalıydım? "Sanmıyorum, Lord Hazretleri.

"Emin misin? Adam üzgün görünüyordu, sonra birden etrafına baktı, askerleri gördü ve yüzü aydınlandı. 'Oh! Birkaç arkadaşım var!' Tekrar bana döndü. 'Gezintiye çıkmak istemediğine emin misin? Sanırım arkadaşlarım bize eşlik etmek isterler. Bu askerler barut dumanını solumak için çok zaman harcıyorlar, temiz havaya çok ihtiyaçları var.

Güldü - benim sevinçle kabul etmemden başka bir şey beklemeyen hafif, kaygısız bir kahkaha. Eğer sahneyi izleyen herhangi biri benim tekrar gerilediğimi görseydi

iğrenç bir şekilde kaba olduğumu düşünür. Ne yapmalıyım? Ah, keşke burada bir yardım olsa, Yüzbaşı Carter, ya da Bay Ambrose, ya da...

"Affedersiniz? Affedersiniz beyler, geçmeme izin verin lütfen..."

Ve Hint Ordusu'nun iri yarı askerlerinin arasından piyano akortçusunun oğlu Edmund çıktı. Şaşkın Lord Dalglish'e kibarca gülümsedi ve şöyle dedi: 'Bize biraz izin verir misiniz? Hanımefendiye bir şey söylemem gerekiyor.

Ve böylece beni kolumdan tutarak cevap bile beklemeden birkaç adım öteye götürdü. Lord Dalglish olduğu yerde durdu, yüzü en sevdiği ifade olan mükemmel hayırsever gülümsemesine geri dönmüştü. Yine de Bay Ambrose'la geçirdiğim süre içinde yüz ifadelerindeki ufak tefek değişiklikleri okumayı öğrenmişim. Gülümsemesi ne kadar büyüleyici olursa olsun, mavi gözlerindeki çeliği yumuşatmıyordu.

"Bayan Linton," diye söze başladı Edmund ve küçük bir selam verdi, "beni bu geceki baloya davet etme girişiminiz için size yürekten teşekkür etmeliyim. Bu bana söyleyebileceğimden çok daha fazla mutluluk verdi. Teşekkürümü yeterince ifade edemem, ama bir jest olarak, benimle bir makara dansı yapma onurunu bana bahşeder misiniz acaba?

Onu öpebilirdim.

Gerçek anlamda değil tabii ki! Yani, kız kardeşim ona aşıkta, Tanrı aşkına! Ve onun gözbebeği ve kalbinin kirazı olmasaydı bile, *onu* asla öpmezdim. Çok kibar görünüyordu. Zararsız. Muhafazakâr. Ayrıca, ne türden olursa olsun hiçbir erkeği öpmek gibi bir planım yoktu.

Ama mecazi anlamda, alnına büyük bir darbe indirdim.

"Teşekkür ederim Bay Conway," dedim, reverans yaparak ve şimdiye kadar taklit etmeyi başardığım en hanımefendi tavrıyla kolumu uzatarak. "Şu anda tam da ihtiyacım olan şey bir dans. *Evet ve lütfen dans pistinin ortasında, Lord Hazretleri ve arkadaşlarından uzakta!*" Memnun olurum.

Omzumun üzerinden Lord Dalglish'e gülümsedim. "Bize müsaade edersiniz Lord Hazretleri.

"Elbette, Bayan Linton. Sadece birkaç santim eğildi. Bu hareket üzerine asker duvarının geçmemize izin vermek için açılması bir tesadüf müydü? "Tekrar görüşünceye kadar.

Üniformalı adamların arasından geçerken ürperdim ve onlar da arkamızdaki safları kapattılar.

"Üşüdünüz mü, Bayan Linton? Edmund kibarca sordu.

"Hayır. Başımı salladım. "Hadi dans edelim.

~~**~*~*

Korkunçtu.

Ayağıma çok bastı ama yine de ben onun ayağına basmamaya çalıştım. Hayatımı kurtarmış olabileceğini düşünerek en azından bunu yapabileceğimi düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda hâlâ çok emin değildim. Lord Dalgliesh gerçekten de tehditkâr bir şey söylememiştii. Ne de olsa beni sadece küçük bir yürüyüşe davet etmişti.

Ama ara sıra balo salonunun öbür ucunda göz göze geliyorduk ve içimden bir ses tatsız bir yere doğru oldukça uzun bir yürüyüş yapacağımızı söylüyordu. Balonun geri kalanında çok sayıda insanın arasında kalmaya özen gösterdim. Ne yazık ki bu, neredeyse her dansa, uygun olan herhangi bir partnerle dans etmek zorunda kalmak anlamına geliyordu. Bazen güvenliğin bedeli çok ağır oluyordu.

Balonun uzun saatleri boyunca beni ayakta tutan tek şey Ella ve Edmund'un görüntüsüydü. Dans ediyor olsalar da olmasalar da, birbirlerinden ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar, gözleri birbirlerinden hiç ayrılmıyordu. İtiraf etmeliyim ki bu Edmund denen adama ısınmaya başlamıştım. Belki de küçük kız kardeşimin aşık olması o kadar da kötü bir şey değildi ve kendini bir erkeğe teslim eden diğer pek çok kadın gibi sefil ve ezilmiş olmayacaktı.

Ve eğer yaparsa, Edmund doğduğu güne pişman olur!

Gece uzadıkça müzik yavaşladı, kalabalık daha az heyecanlandı ve sonunda her şey sona erdi. Leydi Metcalf tüm konuklarla vedalaşmak için kapıda durdu. En son ayrılanlardan bazıları bizdik. Ancak arkamızda bir kişi daha vardı ve etrafı üniformalı bir grup tarafından çevrilmişti.

Lord Dalgliesh bana başını salladı ve gülümsedi.

Neredeyse kulağıma fısıldayan bir ses duyacaktım: *Bu iş daha bitmedi.*

~~**~*~*

Kız kardeşimi kızgın bir tuğla gibi yere düşürdüğüne göre, Sir Philip'in bizden bir an önce kurtulmaya çalışacağını düşünmüştüm. Yanılmışım. Planladığı gibi bizi arabasıyla eve götürdü ve yol boyunca baloda tanıştığı muhteşem Leydi Katherine hakkında çene çalmaktan başka bir şey yapmadı. Ancak, tahmin edebileceğinizin dışında, bu hiç de garip değildi. Tam tersine.

Neden diye sorabilirsiniz?

Kız kardeşimi kullanılmıŖ bir eldiven gibi bir kenara attığı için ona kızabilirdim ama Ella'nın kullanılmıŖ bir eldiven gibi bir kenara atılmaktan son derece *memnun* olduğunu ve söylediğı her sözle daha mutlu göründüğünü, Leydi Katherine'e yaptığı övgülere hararetle katıldığını görünce, bu oldukça zor oldu. Özellikle de teyzem zavallı Sör Philip'e öfke dolu bakışlar fırlatırken, o bunların hiçbirini fark etmedi.

'...ve saçları, güneş ışığı kadar altın rengi, öyle değil mi?" diye iç geçirdi, gözleri hülyalıydı.

"Kesinlikle," diye onayladı Ella, enerjik bir şekilde başını sallayarak. 'Bir yaz sabahında altın güneş ışığı. Sizce de öyle değil mi Bay Conway?

"Ne? Ah evet," diye kekeledi Edmund, Ella'ya bakmakla o kadar meşguldü ki on kelimeden birini bile duymamıştı.

'Sabah ona hemen bir buket çiçek göndereceğim. Ya da belki iki, ya da üç! Ne dersiniz, Bayan Ella?'

"Dört olsun.

'Ne mükemmel bir fikir! Teşekkür ederim. Ona doğru eğildi ve nazikçe ellerini öptü. "Sadece iyi bir arkadaş böyle güzel tavsiyeler verebilir.

'Arkadaş' kelimesini duyunca teyzem öfkeden neredeyse alev alacaktı.

Eve varmamız uzun sürmedi. Sör Philip'in ayrılışı normalden çok daha hızlı oldu. Leydi Katherine'e çiçek almak için gitmesi gerekiyordu ve teyzemin de odasına çekilip genç aristokratların tutarsızlığına duyduğu öfkeyle kaynaması gerekiyordu.

"Hepinize elveda," diye seslendi bize, arabanın penceresinden başını uzattı ve yüzünde heyecanlı bir gülümsemeyle şapkasını son kez kaldırdı. 'Hepinizi bir sonraki balomda görmeyi umuyorum. Hepiniz davetlisiniz. Ve arabacıya dönerek: 'İleri! Bana en yakın çiçekçiyi bul, dostum!

"Evet, efendim!

Kırbaç şakladı ve araba caddeden aşağı yuvarlandı.

Birinci katta bir yerden gelen porselen sesinden de anlaşılacağı üzere teyzem çoktan eve girmişti. Lisbeth ve Gertrude da onları takip etmek üzere yola çıkmışlardı; Edmund da izin almıştı. Sadece Ella, Maria, Anne ve ben hâlâ dışarıda duruyor, arabaya göz kulak oluyorduk.

Maria, Ella'ya üstünlük taslayan bir bakış atarak, "Pekâlâ," diye alay etti. "Görünüşe göre bir talibin eksik, küçük kardeşim.

"Evet!" Ella içini çekti, yüz hatlarını mutlu bir gülümseme kapladı. "Bana izin verir misiniz? Yapmam gereken şeyler var.

Aşırı heyecanlı bir balerin gibi hoplaya zıplaya evin etrafında, arka bahçeye doğru koşturdu. Yapması gereken 'şeylerin' ne olduğunu ve kiminle olduğunu anladığımı sanıyordum.

"Sadece bana mı öyle geliyor?" diye sordu Maria, kafası karışmış bir şekilde, sırayla Anne ve bana bakarak, "yoksa Londra'nın en gözde bekarlarından birini potansiyel bir koca olarak kaybettiği için hiç de hayal kırıklığına uğramış görünmüyor muydu?

"Tabii ki hayal kırıklığına uğradı," dedim. 'Sol küçük parmağının seğirmesinden anlayamadınız mı? Bu her zaman insanları ele verir. Şimdi müsaadenizle, sanırım gece geç saatlerde bahçede bir gezintiye çıkmak için ani bir dürtü duyuyorum...'

~~**~*~*

"Oh, Ella, aşkım!" "Oh,
Edmund, aşkım!"

Çitlerdeki deliklerden tatlı sözler uçuşurken, çalıların arkasına rahatça yerleştim. Bunun Arka Bahçe'nin romantik dramının uzun bir bölümü olabileceğini düşünerek yanımda *Robinson Crusoe'nun Diğer Maceraları*'nın bir kopyasını getirmiştım. Yine de şimdilik kapalı kaldı ve yeşilliklerin arasından Ella'nın çite ve çitten Edmund'a tutunduğu yere doğru baktım. Birkaç metal parmaklık arasında birine sarılmak oldukça rahatsız edici olmalıydı ama ikisi de aldırıyor gibiydi.

Gözlerim bahçe kulübesine yaslanmış merdivene takıldı. Yine de ikisi de onu fark etmemiş ya da kullanmayı düşünmemiş gibiydi.

"Ah, Ella, aşkım," diye fısıldadı Edmund. 'Bu nasıl olabilir? Şimdiye kadar seni sonsuza dek kaybedeceğimi düşünürken, bu gece seni kollarımda tuttuğum için nasıl bu kadar şanslı olabilirim?

"Cennetten bizi izleyen bir koruyucu meleğimiz olmalı," diye fısıldadı, yüzünü elinden geldiğince onun göğsüne bastırarak.

Cennetten mi? Çalıların arkasından, daha doğrusu.

Ama onun dışında, tam olarak doğru noktaya parmak basmıştı.

"Bana bunun doğru olduğunu söyle," diye iç geçirdi Edmund. "Bana şu anda sana gerçekten sarıldığımı ve bunun seni bir başkasına kaptırmanın çaresizliği içinde uydurduğum bir hayal olmadığını söyle.

"Bu doğru, Edmund, sevgilim. Ben buradayım. Her zaman burada olacağım. Seni seviyorum!"

"Ben de seni seviyorum!"

"Seni daha çok
seviyorum!"

"Hayır, ben
seviyorum!"

Onların konuşmalarına kulak tıkadım ve kendimi *The Further Adventures*'a kaptırdım. Madagaskar'daki maceralarımdan ancak birdenbire adımlı duyduğumda sıyrıldım.

'...Lilly!'

'Evet, sevgili Ella'm. Kız kardeşin...' diye mırıldandı Edmund.

Bir anda ayağa kalktım ve dikkatle dinlemeye başladım! *Benim hakkımda* mı konuşuyorlardı? Benim hakkımda konuşacak ne haltları vardı ki?

Edmund gülümsüyordu. "Sonunda onunla tanıştım.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun? Ella endişeyle sordu. Kulaklarımı dikerek öne doğru eğildim.

Evet mi? Evet mi? Benim hakkımda ne düşünüyorsun? Ve söylediklerine dikkat et, seni küçük piyano akortçusu piç! Keskin bir şemsiyem var!

"Onun hakkında ne düşünüyorum? Edmund güldü. 'Ella, o olmasaydı, ben o baloya bile gidemezdim. Seni asla kollarıma alamazdım. Şu anda, senden sonra, dünyada en çok saygı duyduğum kişi o. Kraliçe'den, hatta Ignaz Bösendorfer'den bile daha fazla.

Bösendorfer? Ignaz Bösendorfer de kim?^[49]

İsmi karanlık bir sokakta karşılaşmak istemeyeceğiniz birine benziyordu ama telaffuz edişindeki saygılı tavırdan ve Ella'nın ona gülümseyişinden anladığım kadarıyla bu adam bir kraliyet mensubu ya da belki de eski bir yarı tanrı olmalıydı. Nedense kendimi sırtırırken buldum.

Kahretsin! Edmund'un hakkımda iyi şeyler düşünmesinin ne önemi vardı ki? Ama yüzümdeki aptal sırıtışı silemedim.

'Keşke her şeyi ona açıklayabilseydik,' diye iç geçirdi.

"Biliyorum, biliyorum, Edmund. Ella onun iç çekişini yansıttı. "Keşke o da seni kalbimde ne kadar değerli tuttuğumu bilseydi. Keşke şu anda bizi duyabilse ve görebilse! Ama bu mümkün değil.

Aslında, sevgili kardeşim.

'Hiç kimse bilmemeli! Eğer sevgilerimiz öğrenilirse...!

Kadın sözlerini yarıda kesti. Adam onun sözlerinin anlamını büyük bir güçlük çekmeden kavradı.

"Teyzen bana pek düşkün görünmüyordu," diye söze girdi. "Bazen... zor olabiliyor.

"Sence beni seni seven adam olarak kabul etmeye ikna edilebilir mi?

"Bilmiyorum. Belki de.

Küçük kız kardeşimle ilgili bir şey var... O sonsuz bir iyimserdir. Evin içinden bir porselen sesi daha geldi, ardından Sir Phillip Wilkins'in ismine benzeyen bir çığlık güçlü küfürlerle karıştı.

Ella yerinden sıçradı ve suçlulukla eve baktı.

"Teyzen mi? Edmund sordu.

Başını salladı. 'Bu eşleşmeye gönül vermişti. Bunun gerçekleşmemesine onun adına üzülürdüm, ama...' Edmund'a zayıfça gülümsedi, 'nedense çok üzülmeyi başaramıyorum.

O da gülümsedi. Ama sonra yüzü tekrar ciddileşti.

"Ama kaçmak zorunda kalmadığımız için de üzgün değilsin, değil mi?" diye sordu.

Ella havayı sertçe içine çekti. Tereddüt etti. Sonra: "Hayır, değilim.

Sesi kısıktı. 'Ben... seni tüm kalbimle seviyorum Edmund. Ama kalbimde teyzemi, Lilly'yi, diğer kız kardeşlerimi, hatta neredeyse hiç görmediğimiz Bufford Amca'yı da seviyorum. Onları terk etmek zorunda kalsaydım kalbim kırılırdı. Ve kırık bir kalple seni hak ettiğinin yarısı kadar bile sevemezdim.

Birkaç dakika sessizlik oldu. Sonra Edmund tekrar konuştu ve sesi biraz kararsızdı.

"Ella, senden af dilemek zorundayım.

"Affetmek mi, Edmund? Ne için?"

Yutkundu.

"Bunun için... sinsi planlarım için. Seni evinden, aileden koparmaya ve utanç verici bir birliktelikle tuzağa düşürmeye çalıştığım için. Şimdi Wilkins'in ağırlığı üzerimden kalktığı için ne düşündüğümü, ne yaptığımı anlamakta güçlük çekiyorum. Ve sadece seninle kaçma planlarımdan bahsetmiyorum. Davranışlarım, sana dokunmamam gereken yerde dokunmaya kalkışmam, bir beyefendinin yapmaması gereken şekilde sana sarılmaya kalkışmam... Delirmiş olmalıyım! Ben... Ben sana sadece bir beyefendinin davranması gerektiği gibi davranmak istiyorum, Ella. Sen dünyanın gelmiş geçmiş en tatlı, en nazik hanımefendisisin. Daha azını hak etmiyorsun, hatta çok daha fazlasını hak ediyorsun. Tekrar nefes aldı. "Yaptığım her şey için özür dilemek istedim. Bilmeni isterim ki, başka bir yol olsaydı, kendimin ve kalbimin efendisi olsaydım, asla kaçmayı teklif etmezdim. Eğer yapabilirsen, beni affet ve her şeyi unut. Her şey eski haline dönecek.

vardı. Size karşı edepli davranacağım ve bir daha asla haddimi aşmayacağım.

"Elbette seni affediyorum Edmund. Kulaklarımda bir sorun mu vardı yoksa sesi biraz hayal kırıklığına uğramış gibi mi geliyordu? 'Ve tabii ki haklısın. Düzgün davranmalıyız. Son zamanlarda... aptalca davranıyoruz.

Adam başını
salladı. O da
başını
salladı.

Yine de onu tutuşunu gevşetmedi, en azından benim bir centilmen için uygun görmeyeceğim bir şekilde onu tutmaya devam etti.

"Yine de adaba dönmeden ve aptallığı unutmadan önce..." diye mırıldandı, sesi sertti.

"Evet? Sesi umutla doluydu. "Seni bir dakika
daha tutabilir miyim?

Onu daha da yakına çekerken gözlerinde yaşlar parlıyordu. Son birkaç
haftadır sıkça rastladığımın aksine, bu seferkilerin mutluluk gözyaşları
olduğunu biliyordum.

"Evet!

~~**~*~*

Ancak ertesi sabah fark ettim ki, bahçedeki romantik fasılının ikinci yarısı
boyunca bir kez bile sıkılıp *Robinson Crusoe'nun Diğer Maceraları*'na
uzanmamıştım. Bu gerçekten de *romantizme ilgi duymaya* başladığım
anlamına mı geliyordu?

Eğer durum böyleyse, boğulmak için bir göl bulsam iyi olur diye
düşündüm! Ama bulamadım!

Ella'yı mutlu gördüğüm için mutlu olmalıydım. Evet, bu ona bir çalının
arkasından bakmak için tamamen meşru bir nedendi. Nedenlerimin,
Edmund'un ona baktığı gibi birinin bana bakmasının nasıl bir şey olabileceğini
merak etmeye başlamamla hiçbir ilgisi yoktu. Hiç alakası yok.

Ve Ella mutluydu, göz kamaştırıcı bir mutluluk. Sanki ağır bir taş
tarafından ezilmiş bir çiçek gibiydi. Artık taş kalktığı ve güneş ona tekrar
ulaşabildiği için gökyüzüne doğru uzanıyor, yapraklarını açıyor ve daha önce
hiç olmadığı kadar çiçek açıyordu. Hatta Edmund şeklinde kendi arısı bile
etrafta çırpınıyordu, gerçi onu tozlaştırmaya çalışırsa onu pataklardım.
Metaforların bile bir sınırı olmalı.

Her akşam bahçede Ella'nın mutluluk çığlıklarını dinleyerek geçirdiğim
mutlu zamanın dışında, mümkün olduğunca evden uzak durmaya çalışıyordum

sonraki birkaç gün boyunca. Teyzem hâlâ porselen yeme modundaydı ve Bufford Amca, güvenilir Leadfield aracılığıyla gönderdiği bir mesajla, mükemmel çanak çömleği böyle ahlaksızca israf etmesini kesinlikle yasaklamış olsa da, yine de yenik düşebilirdi ve kafam benim için hedef olamayacak kadar değerliydi.

Dahası, Patsy ve diğerleri beni sorgulamak amacıyla yakalamak için sık sık eve geliyorlardı. Süfrajet karşıtı mitingdeki muhteşem konuşmamın neden ve nasıl olduğu konusunda onların sorgulamasına maruz kalmak istemiyordum, en azından cevap olarak vereceğim tatmin edici yalanları düşünene kadar.

Gördüğünüz gibi, şimdilik evden kaçmak ve bana daha fazla huzur ve sessizlik sağlayan başka bir yere sığınmak için dünyadaki tüm nedenlere sahiptim. Ve benim için uygun olan diğer tek yer Leadenhall Caddesi 322 numaraydı.

Huzur ve sessizlik bulmaktan bahsetmiş miydim? Pek öyle olmadı.

~~**~*~*

Bay Linton

Bana 38XI201

numaralı dosyayı

getirin. Rikkard

Ambrose

Sandalyemden fırlayarak dosya kutularının bulunduğu raflara doğru koştum. Hedefime ulaşmak için yaklaşık iki saniyeye, kitapları almak için üç saniyeye ve geri dönmek için de üç saniyeye ihtiyacım vardı. Elimde doğru dosyayla masama ulaştığımda, ilkinin yanına başka bir mesaj düşmüştü bile.

Acele et! ya da Daha hızlı! yazdığını anlamak için açmama gerek yoktu. Bay Rikkard Ambrose bugünlerde biraz sabırsız ve hırçındı.

Nedenini tahmin edebiliyordum. Son teslim tarihi kötü bir devin gölgesi gibi üzerimizde belirliyordu - şahin gagalı bir burnu, aslan tüylerinden altın bir yelesi ve delici çelik mavisi gözleri olan bir dev. Yakında zaman gelecekti. Yakında Bay Ambrose kendisine ait olanı zorla geri almaya çalışacaktı. Ve ben bu girişimde ona katılmayacaktım.

Bu gerçek, akşam yemeğini bırakmak istemeyen sinir bozucu bir fare gibi içimi kemiriyordu. Ne de olsa, içeriğini hâlâ benimle paylaşmaya tenezzül etmediği bu değerli dosyanın nerede tutulduğunu öğrenmiştim. Ve ben de geri almanın bir parçası olmayacaktım! Keşke en azından çenesini tutabilseydi.

dosyanın içeriği hakkında bir şey söylemedi. Belirsiz ve uğursuz ifadeleri dikkatimi dağıtmaya başlamıştı.

Dünyanın merkezi.

Kimin dünyası? Herhalde coğrafi olarak dünyanın çekirdeğini kastetmiyordu? Böyle bir şey bir kağıt parçasına sığdırılmaz. Ama o zaman ne?

Bilmemek bana her türlü korkunç şeyi hayal ettiriyordu. Bay Ambrose dünyanın merkezi olarak neyi görüyordu? Para mı? Dosya aslında tüm servetini bir başkasına devrettiği bir senet miydi?

Birden aklıma Edmund ve Ella geldi. Edmund onun dünyasının merkeziydi, Ella da Edmund'un. Acaba...? Dosya, Bay Ambrose'un dünyasının merkezi olan biriyle romantik bir ilişkiyi açığa vuran yasadışı notlar içeriyor olabilir miydi?

Belki... dedi içimden bir ses, Belki de pembe mektupların yazarı?

Hayır. Bay Ambrose bir kadın için çılgına dönmez. Tüm parasını kaybetme ihtimali, evet, bu onun kelle koparmasına neden olur. Ama bir kadının şöhreti için endişeleneceğini sanmıyorum. Çileden çıkarıcı bir düzenlilikle pembe mektuplarına devam eden o gizemli kadın ölümcül bile. Alt çekmecemdeki mektup yığını giderek büyüyordu. Bay Ambrose da çalışma moralimi bozmak konusunda her geçen gün daha da ısrarcı oluyordu.

Onunla konuşmaya, ufukta beliren gizli görevde ona eşlik etmek için izin almaya ya da en azından dünyanın merkezinin ne anlama gelebileceği, ne olabileceği - dünyanın hangi merkezinin hayatını riske atmaya değer olduğu - hakkında ondan biraz bilgi almaya çalıştım.

Boşuna. Sessiz kaldı.

İşte şimdi sürpriz oldu!

Bu pes ettiğim anlamına gelmiyordu.

"Bay Ambrose? Kapısına vurdum. "Elimde 38XI201 numaralı dosya var, efendim. Kapının altından almak yerine içeri getirmemi istemez misiniz? Her zaman ayağa kalkıp kapıdan almak zorunda kalmak sizin için sıkıcı olmalı. Kapıyı açmayacak mısınız?

Masadan bir *tıkırtı* daha duydum. Dosyayı elimden bırakmadan uzandım ve mesaj kutusunu açtım.

Hayır. Dosya. Şimdi.

Bundan daha net olamazdı, değil mi?

İç çekerek, kapının altına itmek için eğildim. Tam tekrar ayağa kalkacaktım ki birden aklıma bir fikir geldi.

Bir an olduğum yerde donakaldım. Sonra yüzüme yayılan bir sırıtışla ayağa kalktım ve kapıyı çaldım.

Bay Ambrose, efendim? Sizinle konuşmam gerekiyor. Önemli bir konu. Kapıyı açmalısınız.'

Sessizlik.

'Gerçekten! Bunu sadece uydurmuyorum. Önemli bir şey oldu ve bunu bilmelisin. Açın lütfen.'

Daha fazla sessizlik. Bir kova dolusu sessizlik.

Özellikle dramatik bir iç çekiş yaptım. "Pekala, Lord Dalgliesh'in ne dediğini duymak istemiyorsanız...

Kapının diğer tarafından bir gürültü geldi. Sanki birisi sandalyesinden öylesine şiddetli bir şekilde fırlamıştı ki, sandalyesi savrulup yere düşmüştü.

Yaklaşık yarım saniye sonra, anahtarlar kilitte tıkırdadı ve ofis kapısı yırtılarak açıldı. Bay Ambrose kapıda durmuş, kötü bir gün geçirmiş Beethoven büstüne benziyordu. Garip saç stili dışında.

'Ah, Bay Ambrose,' dedim ona masum bir sevinçle gülümseyerek. 'Varlığınızla beni onurlandırmanız ne kadar hoş. Bu güzel sabahta zavallı küçük benim için çok meşgul olduğunuzu sanıyordum.

Yorumum onun ruh halini iyileştirmede. Elini sert bir şekilde sallayarak beni ofisine girmem için yönlendirdi.

"İçeri. Şimdi.'

'Ve çok konuşkan! Her zamanki neşeli gülümsemeniz olmasa sizi zor tanırdım'.

Bunu bir cevapla onurlandırmadı. Sıradan ofisine girdiğimde, kapıyı arkamdan bir *tıkırtıyla* kapattı. Gürültülü değildi, ama bir şekilde cehennemde hapsolmuş zavallı bir ruhun arkasından çarparak kapanan kıyamet kapıları gibi ses çıkarmayı başardı.

Ziyaretçi koltuğuna oturdum, Bay Ambrose'un konuşkan havasında oturmak için daveti beklersem, krallık gelene kadar ayakta kalabileceğimi düşündüm. Aslında, muhtemelen krallık gelene kadar ayakta durabilir, bir fincan çay içebilir ve tekrar gidebilirdim.

Haklıydım. Tek kelime etmeden masanın etrafından dolaştı, koltuğuna oturdu ve deniz rengi koyu gözlerini bana dikti. İçine bakıyordum

O gözlere baktığımda sırtımdan aşağı bir ürperti indiğini hissettim. Dalgliesh'in ya da başka bir adamın gözlerine bakarken yaşadığım türden bir ürperti değildi bu - korku dolu bir ürperti - tiksinti dolu bir ürperti.

Hayır, bu bir heyecan ürpertisiydi.

Sekreteri olarak hayat oldukça heyecan vericiydi. Öyleyse neden heyecanlanmayayım? Ne de olsa bunun onunla kişisel bir ilgisi yoktu, bu yüzden sorun değildi.

Gözleri o kadar karanlıktı ki... beni içine çekiyor gibiydi, bir şekilde sandalyelerimiz bir santim bile hareket etmemiş olmasına rağmen o ve ben birbirimize yaklaşıyormuşuz gibi görünüyordu.

"Dalgliesh!" diye emretti, sesi soğuk ve sertti. "Bana her şeyi anlat." Ben de anlattım. Şey, *her şeyi* değil. Ona Leydi'ye nasıl gittiğimi anlattım. Metcalf'ın balosu ve Dalgliesh'in orada beni nasıl şaşırttığı ve sorguladığı.

Ona kız kardeşimin talibinin dikkatini dağıtmak için genç ve sarışın bir kadın seçtiğimi söylemedim. Nedense ona Yüzbaşı Carter'la tanışmamdan ve dans etmemden de bahsetmedim. Bahsedilecek kadar önemli görünmüyordu.

Her neyse, ilgilendiği kişi Dalgliesh'ti elbette, tuhaf kaplan yelekli ve daha da tuhaf bir espri anlayışı olan bir ordu yüzbaşısı değil. Ben de bu kibar aristokratla karşılaşmamdan aklımda kalan her şeyi anlattım. Sözlerimi bitirdiğimde Bay Ambrose artık bana bakmıyor, önündeki bir yığın kâğıda odaklanmıştı. Garip bir şekilde, normalde hızlı bir okuyucu olmasına rağmen, bir tanesine gözlerini dikmişti bile

William Shakespeare'in tüm eserlerini okuyacak kadar uzun bir sayfa.

Son sözcükler ağzımdan çıktığında, sesinde duygu olmaksızın şöyle dedi:

'Bu genç adam, Edmund, ortaya çıktığı için şanslısınız. Lord Dalgliesh sizi bahçeye çekmeyi başarmış olsaydı, onunla çok uzun bir yürüyüşe çıkacaktınız. Bütün sorularını cevaplamadan da geri dönemeyecektiniz.

Sözleri kalbimi buzdan bir yumruk gibi kavradı. Yani koşmak istemekte haklıydım. Ama...

"Ama çok arkadaş canlısı görünüyordu," diye patladım. "Hiç de tehditkâr değildi. Bay Ambrose'un çenesindeki bir kas seğirdi.

"Tabii ki yaptı. O asla tehdit etmez. Asla saldırmaz. İngiltere yasalarına karşı tek kelime etmez. Ve yine de, nereye giderse gitsin.

olur. Göz kırpması yıkım, parmak oynatması ölüm demektir. O başını salladığında, bilge adamlar dönüp kaçarlar.

"Seninle tanıştığında başını salladı. "Hiçbir zaman bilge olduğumu iddia etmedim.

Bir sessizlik oldu, sadece Bay Ambrose'un huzurunda hissettiğim o tam sessizlik. Titreyerek, Lord Dalgliesh'in balo salonundaki dostane ve zararsız ifadesini hatırladım. Bir insan gerçekten bu kadar iyi bir aktör olabilir miydi?

"Hâlâ gerçekten inanamıyorum-" diye başladım.

Daha ileri gidemedim. Bir anda Bay Ambrose ayağa kalkmış ve masasının etrafında dönmeye başlamıştı. Ben kıpırdayamadan beni omuzlarımdan yakaladı ve sandalyemden çekip çıkardı. Zorla ofisin duvarına doğru itildim, soğuk taş sırtıma bastırıyordu.

"İnan!" diye tısladı. 'Dalgliesh söz konusu olduğunda her şeye ve her şeye inan. O acımasız kelimesini icat eden adamdır. Eğer onun yoluna çıkarsan, üzerine basar ve seni bir böcek gibi ezer. Koyu, deniz rengi gözleri ölümcül bir yoğunlukla içimi yakıyordu. Sağ elinin tutuşu yavaşça gevşedi ve omzumu terk etti. Neredeyse bilinçsizce yanağıma değene kadar kaldırdı. "Ondan uzak dur!

Eli düştü.

Evet! İçimden bir ses çılgılık attı. Evet, yapacağım! Her şeyi yaparım! Sadece yanağıma tekrar dokun! Ve belki biraz daha yaklaş...!

İçimdeki feminist bu sese kapıyı çarparak kapattı. "Bana hiçbir şey yaptıramazsın," diye fısıldadım.

Neden fısıldadım ki? Sesim güçlü ve bağımsız olmalı!

Şu lanet gözleri yüzünden! Gücünü tüketiyor, seni yapış yapış ve güçsüz hissettiriyor. Hiçbir erkeğin böyle gözlere sahip olmasına izin verilmemeli!

"Yapabilirim," diye ısırdı. 'Ondan uzak dur. Bu bir emirdir, Bay Linton!'

Tartışmak için ağzımı açtım - Dalgliesh'in yanına gitmeyi gerçekten istediğimden değil; yani, tamamen deli değilim - ama mesai saatleri dışında bir adam tarafından emir verilmesini prensip olarak reddettiğim için. Ama Bay Ambrose'un kafası öne doğru hareket edince kelimeler boğazımda düğümlendi. Ne yapıyordu? Neden bana bu kadar yaklaşıyordu? Sadece birkaç santim uzağımdaydı!

Mümkün değil...

Olabilir mi?

Bir an için beni öpecekmiş gibi göründü.

Sonra o an geçti ve durdu, mükemmel granit yüzü benimkinden sadece bir santim uzaktaydı. Sert vücudu benimkine bastırdı, canlı bir tehdit, teslim olmaya hazır. Gözleri sonsuz derecede kısılmıştı, dilimde olan kelimeleri söylemeye cesaret etmem ve konuşmam için bana meydan okuyordu. Yutkundum.

Hatıralar zihnimi doldurdu. Bana doğru bastırıldığı anıları, tıpkı bunun gibi - sadece o zamanlar, atılıma geçmiş ve bizi ayıran son mesafeyi de kapatmıştı. Bugün, kontrol ondaydı - kendisinde ve bende. Hâlâ omzumu kavrayan ve beni duvara bastıran eli kaya gibi sağlamdı.

Ama ne kadar dayanabilirdi? Anılarımızı yeniden yaşamaktan ne kadar kaçınabilirdi?

Onlar anı değil! Kendime şiddetle söyledim. Sen hayal ettin! Hepsini hayal ettin! Bay Ambrose tarafından öpülmeye izin vermedin! Ve kesinlikle hayatında hiçbir şeyden zevk almadığın kadar zevk almadın, anladın mı?

"Ondan uzak duracak mısın? Bay Ambrose talep etti. Konuşurken nefesi tenimi gıdıkladı ve bir an için cevap verme gücümü elimden aldı.

"Evet," diyebildim.

Başıyla onayladı. "Yeterli.

'Ama,' diye aceleyle ekledim, 'sen öyle dediğin için değil. Uzak duracağım çünkü ben bağımsız, güçlü bir kadın olarak kendi başıma ondan uzak durmaya karar verdim!

"Dediklerimi yaptığın sürece, nedenini neden umursadığımı sanıyorsun?" der gibi başını eğdi.

Ona öfkeyle baktım. Beni

görmezden geldi. "Bırakın beni!

Ben talep ettim.

Beni hâlâ görmezden geliyordu. Derin bir nefes alarak biraz daha öne eğildi.

Bana çarpan his şok ediciydi! Dudakları değil, hayır - onlar bundan çok daha yumuşaktı. Alnı benimkine yaslanmıştı. Saçlarımın birkaç telinin alnını gıdıkladığını hissedebiliyordum ve... Tanrım! Gerçekten de dik kafalıydı! Kelimenin tam anlamıyla. Ve çok ağırdı! Düpedüz rahatsız ediciydi.

Gerçekten mi? Madem bu kadar rahatsız oluyorsun, neden uzaklaşmasını istemiyorsun?

Gözleri benimkilere dikilmişti.

"Yemin et! O talep etti. "Ondan uzak duracağına yemin et!

Yemin et. Söz değil, yemin değil, *yemin*. Ve içimden bir ses Bay Rikkard Ambrose'a edilen yeminin bozulmaması gerektiğini söylüyordu.

Ben de her ihtimale karşı parmaklarımı hızlıca arkamda çaprazladım. "Yemin ederim.

Ve aniden gitmişti. Bir an sallanıp durdum, vücudunun bedenime yaptığı baskıya alışmışım. Üç adım ötemde duruyordu, sanki az önce matbaadaki iki pisi balığından daha sıkı bir şekilde birbirimize bastırılmamışız gibi uzun ve yasaklayıcı duruyordu.

"Oldukça duyarlısınız Bay Linton.

Mantıklı mı? *Mantıklı mı?* Şu anda kendimi pek mantıklı hissetmiyorum! Ya da makul, tedbirli ya da ihtiyatlı.

Derin bir nefes aldım, gözlerim hala Bay Ambrose'a sabitlenmiş, söyleyecek bir şey arıyordum. *Buraya geri gelmeyecek bir şey! Seninle işim bitmemişti!*

"Ama bu hiç mantıklı değil! Sonunda ağzımdan bazı kelimeler çıkmayı başarmıştı. Ve sesleri nefes nefese değil, öfkeliydi. Güzeldi.

"Gerçekten mi? Bay Ambrose bana soğukkanlılıkla baktı. "Tam olarak neyi kastediyorsunuz, Bay Linton?

Lord Dalglish! Neden ondan uzak durmaya çalışmak zorundayım ki? Benden ne istiyor ki? Nedense baloda benimle dans etme nedenini öğrenmeye kararlıydı. Ama sadece bir danstı! Neden bununla ilgilensin ki? Yani... bir dans nedir ki?

'Yıllardır zırhımda zayıf bir nokta bulmaya çalışıyor, Bay Linton. Birine romantik bir bağ kurduğuma inanmak için bir nedeni olsaydı, bu ona benim üzerimde her zaman istediği etkiyi sağlardı.

'Ama... sadece bir danstan sonra neden böyle düşünsün ki?

Bir duraklama oldu. Sonra o kadar alçak bir sesle söyledi ki, güçlükle yakaladım: "Ben dans etmem, Bay Linton.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Hiç mi?" "Hayır. Zaman kaybı.

"Ama sen benimle dans ettin.

"Evet. Çenesindeki bir kas seğirdi. 'Görünüşe göre, o tek dans Dalglish'i romantik bir ilişki kurmuş olabileceğime ikna etmeye yetmiş.

' dedi. Aniden döndü ve masasına doğru yürüdü. "Saçma tabii, ama işte buradasın.

Bilinçsizce ellerim yumruk oldu.

Saçma, değil mi?

"Oh," dedim dikkatle, "Yani beni *dünyanızın merkezi olarak* mı görüyordu?

Masasına giderken yarı yolda dondu kaldı. Yavaşça bana doğru döndü ve gözlerimle kendi gözlerini buluşturdu. Karanlık güçleri nefesimi kesti.

"Muhtemelen.

"Ne oldu? Sesim neden birdenbire bu kadar kısık ve nefes nefese çıkmıştı? "Senin için dünyanın merkezi neresi?

"Size ne *olmadığını* söyleyeyim, Bay Linton. Kesinlikle bir kız değil."

Göğsümdeki bu garip çekilme hissi neden? Bay Ambrose'un dünyasının merkezinin duygusal bir şey olmasını beklemiş miydim hiç?

"Ne olduğunu sordum," dedim ona, sesimi sert çıkmaya zorlayarak. "Ne *olmadığını değil*.

"Biliyorum.

"Peki bana söyleyecek misin?"

"Hayır.

"Ama-

Elini sallayarak sözümü kesti.

'Sen,' dedi, 'beni sorgulamak için burada değilsin. Sorularıma cevap vermek için buradaydınız. Bunu yaptınız. Artık gidebilirsiniz. Şimdi.

"Ama-

"Bu bir emirdir, Bay Linton!

Yavaşça ayağa kalktım ve uzaklaştım. Kapıda, omzumun üzerinden son bir kez bakmak için döndüm. Masanın başında oturuyordu, yüzünde sadece ona ait olan o anlaşılmaz ifadesizlik vardı.

'İster merkezde ister başka bir yerde olsun, dünya katlanılması ağır bir şey' dedim ona. Neden birinin sana yardım etmesine izin vermiyorsun?

Cevap beklemeden döndüm ve onu arkamda bıraktım.

~~**~*~*

Gün uzadıkça hayallerim daha da fantastikleşiyordu. Zihnimde dünyanın merkezi, Bay Ambrose'un üyesi olduğu soylu bir evin yadigârı olan paha biçilmez bir elmasın adı oldu, ancak o bunu kabul etmeyi reddetti. Bir an sonra, Atlantis'in kayıp yerini ortaya çıkaran eski bir yazının başlığına dönüştü. Bir sonraki

O an, Britanya İmparatorluğu'nun merkezi ve Kraliçe'nin evi olan Buckingham Sarayı'na dönuştü ve belki de suikastı önlemek için bir plan yapıldı.

Gerçi ikinci durumda Bay Ambrose'un kendi hayatını isteyerek riske attığını düşünemiyorum. Tabii işin içinde iyi bir ödöl yoksa... ya da Kraliçe'yle gizli bir ilişkisi yoksa ve pembe mektupları yazan da o değilse...

Bu noktada, bir töp mesajından gelen başka bir *tıkırtının* beni kendi düşüncelerimden uzaklaştırması muhtemelen daha iyiydi. Kayıp dosyanın Uyuyan Güzel'in şatosuna giden sihirli bir geçit içerdiğini hayal etmekten çok uzak değildim. Ya da daha büyük olasılıkla cehennemin yedinci çemberine.

Durmaksızın çalışırken ve durmaksızın düşünürken, her zaman sorarken saatler uçup gitti: *Ne olacak? O ne yapacak? Dünyanın merkezi neresi?*

Hiçbir cevap bulamadım. Saatler uzadı ve günlere dönuştü. Teslim tarihi yaklaştıkça, Bay Ambrose'un uygun bir iş yükü fikri daha da çılgınlaşıyordu. Çalışmak onun kaygıyla başa çıkma yöntemi gibi görünüyordu - eğer gerçekten kaygılıysa. Her zamanki gibi soğukkanlı ve sakin görünüyordu. Belki de bu onun daha fazla para kazanma yoluydu.

Belki de...

Büyük günden önceki son gün, masama oturdum ve pencereden Londra şehrine baktım. Güneş ufkun ötesine doğru batıyor, binlerce bacadan yükselen siyah dumanla yarı karanlıkta kalan şehri kan kırmızısı bir ışıkla dolduruyordu. Bu bana bir alamet gibi geldi. Karanlık ve kan.

Hızla sandalyemden kalktım ve Bay Ambrose'un kapısına gittim. Henüz yeni bir dosya istememişti, aslında son birkaç dakikadır şüphe uyandıracak kadar talepkâr değildi ama hâlâ içeride olduğunu biliyordum. Eğer gitmiş olsaydı, anahtarların kilide vurduğunu duyardım.

Bir saniye tereddüt ettikten sonra elimi kaldırdım ve kapıyı çaldım. "Bay Ambrose?"

Cevap yok.

"Bay Ambrose, hala orada olduğunuzu biliyorum! Sessizlik.

"Bay Ambrose, efendim, lütfen kapıyı açın. Sizinle tekrar konuşmak istiyorum. Belki seni ikna edebilirim! Eğer size yardım etmeme izin verirseniz..."

Masamdan bir *tıkırtı* duydum.

Döndüğümde başka bir mesajın daha geldiğini gördüm. Dikkatle kabı açtım ve okudum:

Hayır. Git! Yarın evde kalabilirsin. Senin hizmetine ihtiyacım olmayacak.

Yarın - planını uygulamaya koyup Dalgliesh'e karşı harekete geçeceği zaman. Kapıyı tekrar çaldım.

Bay Ambrose? Bay Ambrose, lütfen!'

Sessizlik. Sessizlik dolu bir mezar.

Beni görmezden gelmek istiyorsa, tamam. Yarın için gizli planları olan tek kişi o değildi!

Tuzak

Uyandım ve düşündüm: *O gün geldi.*

Bugün Bay Ambrose 97 numaralı East India Dock Road'a gidecek ve...

İçimden heyecanlı bir ürperti geçti. Tam olarak ne yapacağını bilmiyordum - ama bunun pek yasal olacağını sanmıyordum.

Yine de heyecan verici olacak.

Oh, evet. Kesinlikle heyecan verici olacaktı. Ve benim de küçük bir hanımefendi gibi evde oturup hiçbir şey yapmamam gerekiyordu! Ellerim çarşafı sıkıca kavradı ve yumruk haline geldi. Çabucak etrafıma bakındım. Sabahın çok erken saatleriydi, muhtemelen saat altı civarıydı. Güneş dışarıdaki evlerin çatılarının üzerinden yeni yeni görünmeye başlamıştı. Işıkları, yatağında mışıl mışıl uyuyan ve yüzünde bir gülümsemeyle yatan Ella'nın üzerine düşüyordu.

O anki ruh halimle bile küçük kız kardeşimin mutlu gülümsemesinden etkilenmemiş değildim. Ama bu beni uzun süre sakinleştiremedi. Düşüncelerim çok geçmeden *ona* döndü.

Beni dışlamaya nasıl cüret eder? Değerimi kanıtlamamış mıydım, onun saygısını kazanmaya hak kazanmamış mıydım? Ne de olsa Dalgliesh'in üssünü keşfeden bendim!

Kuşkusuz bunu bir lord kadar sarhoşken ve kazara yapmıştım ama yine de yapmıştım. Beni de yanında götürmeyi borçluydu. Onu, ağır silahlı askerlerle tek başına yüzleşirken, hala anlamadığım nedenlerden ötürü çok önemli olan gizemli dosyayı kurtarmak için karanlığa dalarken düşündüğümde, hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istedim.

Tabii ki yapmadım, çünkü Ella'yı uyandırabilirdim. Bunun yerine, yine Bay Ambrose'un kafasına daha çok benzemesini dileyerek yastığımı yumrukladım.

Yapmayacağım! Yapmayacağım! Bunu yapmasına izin vermeyeceğim!

Birden ne yapacağıma karar vererek yataktan kalktım ve pencereye doğru kaydım. Elbisemi giymeye zahmet etmedim. Kulübeye ulaştığımda onu pantolon ve gömlekle değiştirecektim zaten. Eğer biri beni küçük işlemeli ötücü kuşlarla süslü pembe dantel geceliğimle bahçede koşarken görürse, o kişiyi haberi yaymadan önce öldürmek zorunda kalacaktım.

Hayatım boyunca hiç bu kadar hızlı giyinmemiştim. Beş dakika sonra, Empire House'a gitmek üzere caddeden aşağı adım atıyordum. Muhtemelen acele etmeme gerek yoktu - eğer Bay Ambrose'un o sert kafasında biraz akıl varsa, akşam olmadan harekete geçmezdi. Yine de erken kalkan yol alır, ya da ne derler bilirsiniz.

Yaklaşık çeyrek saat sonra Empire House'a ulaştığımda erken gelmenin iyi bir fikir olduğunu gördüm: gri bir atın çektiği eski püskü bir canavar tarafından çekilen tanıdık bir şezlong ana girişin önünde duruyordu. Gri canavarı geçmem gerektiğini bilerek dikkatlice yaklaştım. Sadece ilgi ve iştah karışımı olduğunu tahmin ettiğim bir bakışla beni süzdü.

Uyarıcı bir parmak kaldırdım.

'Beni ısıırırsan, ben de seni ısıırım' dedim ona. Kimse onu uyarmadığımı söyleyemezdi.

At homurdandı ve alaycı bir tavırla başını başka yöne çevirdi.

Çabucak canavarın yanından geçip ana salona girdim. Tamamen ıssızdı. Görünürde kimse yoktu. Mammon'un insan yapımı devasa mağarası da efendisi gibi sessizdi. Neden bu kadar erken gittiğini merak ederek aceleyle zemini geçip merdivenlere doğru ilerlerken adımlarım duvarda yankılanıyordu. Hâlâ yapması gereken hazırlıklar mı vardı?

Belki de sadece sizden uzak durmak istiyordur. Bu hoş değil mi?

Üst kata ulaştığımda koridordan tanıdık sesler duydum.

Bir tanesi özellikle tanıdıktı.

'...daha hızlı, Karim! Gitmemiz gereken yerler var.' "Evet, *Sahib*.

"Ve her şeyi iki kez kontrol edin.

Havalı mı? Tamam. Uzak mı? Tamam. Yasakçı ve çekingen? Tamam. Şimdi, bu kim olabilir?

Dikkatle köşeden baktım ve orada duruyordu: Bay Rikkard Ambrose, beyaz ve siyahlar içinde hareketsiz bir figür, birkaç tomar kâğıdı bir çantaya dolduran Karim'i denetliyordu. Bana harita gibi göründüler. Ya da yer planlarına.

'...ana giriş. Askerler orada konuşlanacak.' "Evet, *Sahib*.

Bay Ambrose her zamankinden daha fazla bir Antik Yunan heykeli gibi duruyordu, vücudu da yüzü gibi hareketsizdi, figürü dikti, gözleri uzakta, sanki üç bin yıl ötedeki bir şeye bakıyordu.

Ona biraz hayat vermenin tam zamanıydı. Koridora çıktım.

"Herkes merhaba.

Bay Ambrose hiç de heykele yakışmayan bir şekilde sıçradı. Etrafında döndü ve gözleri bana takıldığında eli çoktan kılıç bastonunu kavramak üzereydi.

"Sen!

"Evet, ben. İleri doğru yürüdüm ve yumruklarım kalçalarımda, ondan sadece birkaç adım ötede durdum. "Ne düşünmüştün? Evde kalacağımı ve tüm eğlenceyi kaçıracağımı mı?

"Senden bir kez olsun mantıklı bir davranış beklemek herhalde çok fazlaydı. Gözleri karanlık bir şekilde parladı. "Bu kadar erken gelmeni kesinlikle beklemiyordum.

Ha! Biliyordum! Geleceğimi biliyordu ama ben gelmeden gitmiş olmayı umuyordu.

"Ben sabah insanıyım," dedim ona parlak, sahte bir gülümsemeyle.

"Sana uzak durmanı söylemiştim!

"Evet, seni görmezden geldim.

"Bunu görebiliyorum. Bir adım daha yaklaştı, biraz öne eğildi. "En hafif deyişle hoşnut değilim, Bay Linton. Gidin buradan. Şimdi.

"Hayır.

"Bay Linton?" Bir adım daha yaklaştı. Yaklaştıkça gözleri daha karanlık ve fırtınalı bir hal alıyordu. "Hayatım boyunca hiçbir çalışanıma yapmadığım bir şeyi yapacağım. Yavaşça öne doğru eğildi, deniz rengindeki soğuk bakışlarını üzerime dikti. 'Sana bir gün izin veriyorum. Git!

"Hayır.

Beni duymadın mı? Önünüzde bir tatil var! Tadını çıkar! Önümüzdeki beş yüz yıl boyunca benden alacağın son şey bu olacak.

"Tatilini alıp güneş görmeyen bir yere götürebilirsin! Ben de seninle geliyorum!

'Benim için çalışıyorsun! Bana itaat etmek zorundasın'.

Çenemi kaldırdım ve gözümü kırpmadan bakışlarını karşıladım. 'Eğer bana izin verirseniz, bugün sizin için çalışmayacağım ve dilediğimi yapabileceğim anlamına gelir. Ve size eşlik etmek istiyorum. Kerim'i işaret etti. "Etrafında sadece *onun* koruması varken tehlikeye atılmana izin veremem.

Muhammed'in gözleri irileşti ve Bay Ambrose önce konuşmasaydı, oldukça açık bir şeyler söyleyeceğini tahmin ediyorum.

"Peki," diye sordu, sesi Kuzey Kutbu kadar soğuktu, "bize eşlik etmene izin vereceğimi sana düşündüren nedir?"

"Muhtemelen yapmayacaksın. Omuz silktim. 'Ama bir taksi kiralayıp seni takip edebilirim. Bu kadar basit.

"Anlıyorum. Bay Ambrose birkaç dakika sessizlik içinde bana baktı. Sonra: 'Pekala. Siz kazandınız, Bay Linton. Gelebilirsiniz.

Doğru duyup duymadığımdan emin değildim.

"Affedersiniz?"

"Gelebilirsiniz, dedim. Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum, Bay Linton.' Ağzım bir karışık açık kaldı.

"Ben... Ben bu konuda benimle yüz yıl boyunca mücadele etmenizi bekliyordum.

Omuz silkti. 'Üstün güçlere ne zaman boyun eğeceğimi bilirim. Beni ikna ettiniz, Bay Linton. Orada olmalısınız, başından beri haklıydınız. Size ihtiyacım var.'

"Ne? Karim talep etti. '*Sahibim*, ciddi olamazsınız! O-' 'Sessizlik, Karim!'

Bay Ambrose onun sözünü kesti. 'Ben söylediğimde konuşacaksın daha önce değil!'

Dağ gibi adam ağzını kapattı, gözleri öfkeyle yanıyordu. "Dediğim gibi," diye tekrarladı Bay Ambrose, "orada olmalısınız. Senin bir hakkım var."

"Şey... teşekkür ederim. Sonunda mantıklı düşündüğünüze sevindim. Yüzüme ürkek bir gülümseme yayıldı. Sonunda! Mantıklı davranmaya başlamıştı. Beni kabul etmeye başlamıştı! "Gidelim mi o zaman?"

"Yakında," dedi Bay Ambrose, pencereden dışarı bakarken, yüzü her zamanki gibi hareketsizdi. 'Sadece son bir şeye ihtiyacım var. Sanırım ihtiyacım olan zemin planlarından birini almayı unuttum. Ofisimdeki masanın üzerinde duruyor. Benim için getirir misin lütfen?"

"Elbette, efendim. Hızla yanından geçip ofisine girdim. Eğer beni de yanında götürecekse, her şeyi yapardım! Zihnimde kötü adamların ininin uğursuz silüetini canlandırmaya başlamıştım bile. Benim ilk gerçek kötü adam inim! İlk maceram!"

Seçim merkezine yaptığım ziyaretin ilk maceram olduğunu düşünmüştüm ama bunun yanında hiçbir şeydi! Yeni bir dünyaya giriyordum. Gizem, para, güç ve çekişmelerle dolu, çoğu insanın göz ucuyla bile bakmadığı bir dünyaya. O kadar heyecanlıydım ki, neredeyse arkamdaki tıkırtıyı fark etmeyecektim.

Neredeyse.

Ofisin kapısının kapandığını görmek için tam zamanında arkamı döndüm.

~~**~*~*

Bay Ambrose'un ofisindeki masada zemin planı olmadığını duymak kimseyi şaşırtır mı? Hayır mı? Ben öyle düşünmemiştim.

'Çıkarın beni! Çıkarın beni, lanet olsun size! Ellerim kapıya vurmaktan acımaya başlamıştı bile. Ama faydasızdı. Kapı sıkıca kilitliydi, tıpkı kendi ofisimin bağlantı kapısı gibi. Kerim'e kapıyı kilitlemesi için talimat vermiş olmalı ki diğer kapıyı da kilitlemişti, lanet olsun ona!

'Çıkarın beni, yoksa bu kapıyı kırarım!

"Heyecanlanmayın, Bay Linton," diye soğuk bir ses geldi kapının diğer tarafından. 'Kapı meşe ağacından, çelikte güçlendirilmiş. Kırılmaz. Yardım çağırmaya da zahmet etmeyin. Burada kimse yok ve diğer çalışanlar geldiğinde bile seslenmenin bir faydası olmayacak. Bay Stone'u Newcastle'a bir iş için gönderdim, koridor boş olacak. Diğer herkes duyma menzilinin dışında olacak. Bu binanın kalın duvarları var.'

Kapıya doğru döndüğünü duydum.

'Gel, Karim. Operasyon başlamadan önce gerekli malzemeleri toplamamız ve bölgede son bir kez keşif yapmamız gerekiyor'.

"Evet, *Sahib*. Kerim'in sesinden kendinden memnuniyet damlıyordu. Sakalını tek tek yolmak, boğazını sıkmak ve sonra da işverenin kafasını kırmak istedim. Ne yazık ki kapı yolumun üzerindeydi.

Bay Ambrose! Çıkarın beni!'

Cevap olarak sadece sessizlik duydum. Sessizlik ve koridorda geri çekilen ayak sesleri. Sonra onlar da kayboldu.

Kapıya tekrar tekrar vurdum, kırabileceğimi düşündüğüm için değil, sadece öfkemi boşaltmak için. Ona ve kendime olan öfkemi. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Elbette benim gelmemi istemiyordu! Elbette benim için gizli bir tuzak hazırlamıştı! Bahsettiğimiz kişi Rikkard Ambrose'du. Ve ben bu gerçeği unutmuş ve tuzağına düşmüştüm.

Belki de bu büyük maceraya katılmayı hak etmemiştim. Belki de burada, bu ofiste, aşçının ateşi söndürmeyi unuttuğu eski bir tenceredeki eski bir et parçası gibi haşlanmayı hak ediyordum. Kendimden uygun bir şekilde öğrendiğimi hissettim.

Ellerim artık hissedemeyeceğim kadar acıdığına, ofis kapısına işkence etmeyi bıraktım. Bunun yerine etrafıma bakındım.

dışarı çıkmamanın bir yolu. Ama hiçbir şey yoktu. Ofis hatırladığım kadar çıplaktı, hiçbir olasılık yoktu... bir saniye.

En uzak köşede, daha önce fark etmediğim bir niş vardı. İçinde ne olduğunu görmek için hızla odayı geçtim ve kendimi bir kapının önünde buldum. Kalbim yerinden fırladı! Bu olabilir miydi? Kaçışım bu kadar kolay olabilir miydi?

Kapı koluna uzandım. Parmaklarım soğuk metali kavradı, çevirdi ve - kapı kilitliydi.

Patlat, patlat, patlat!

Tabii ki, kaçışım o kadar kolay olamazdı.

Arkamı döndüğümde bakışlarım pencerelere kaydı. Onlar da sıkıca kapalı ve kilitli görünüyordu. Camı kırabilirdim elbette ama bu bana ne kazandıracaktı? En üst kattan sokaktaki insanlara Londra'nın en zengin finansörlerinden birinin beni ofisinde esir tuttuğunu haykırırsam, bu kesinlikle polisi üzerime çekerdı. Bırakın Bay Ambrose'un yasadışı işine zamanında katılmayı, kaçabilirsem bile şanslı sayılırdım.

Evet, ama bu güzel, sulu bir skandal olur ve onun canını sıkar, değil mi?

Doğru. Ama kalbimin derinliklerinde, sorunun onu kızdırmak istememem olduğunu biliyordum.

Ona yardım etmek istedim.

Patlat!

Boyun eğerek ayaklarımı sürükleyerek Bay Ambrose'un masasına gittim ve sandalyesine çöktüm. Evin efendisi için ayrılmış sandalyede oturduğumu öğrenirse ne diyeceğini düşünmek bile şu anki ruh halimi iyileştiremezdi. Orada sonsuz bir endişe içinde oturuyordum, kafamda korkunç görüntüler uçuşuyordu: Bay Ambrose'un Başkanlık Ordusu'ndan bir müfrezeyle karşı karşıya kalması, Bay Ambrose'un idam mangasına götürülmesi...

Bu düşünce kalbime bir acı şoku gönderdi.

Ama neden? Neden acı hissediyordum? Ölürse kaybedebileceğim geleceğim için mi? İşim için mi? Hayır. Bu acı benim için değildi. Onun içindi. Belki de... belki de ondan her zaman hayal ettiğim kadar nefret etmiyordum.

Bu seni hiçbir yere götürmüyor, seni tembel aptal! Bir şeyler düşün!

Yumruğum masaya sertçe indi. Lanet olsun ona! Ona ve onun şovenist yöntemlerine lanet olsun! Beni yanına almadan gitmeye nasıl cüret eder! Hayatının bir parçası olmayı, gittiği yere gitmeyi ve yaptığı işte onu desteklemeyi hak etmemiş miydim? Ve o beni sırf erkek olmadığım için geride bıraktı!

Ama sonra, diye fısıldadı içimden bir ses, belki de erkek olsaydın onunla gitmeyi bu kadar çok istemeyebilirdin.

Öfkeyle ayağa fırladım ve pencereye doğru yürüdüm. Güneş çoktan doğmuştu. Sokaktan gelen insanları görebiliyordum. Bay Ambrose'un iş yerine gidenleri seçmek zor değildi: korkak tavşanlar gibi koşanlar onlardı.

Birden aklıma o insanlardan bazılarının beni tanıyor olabileceği geldi. Pencereyi kırsam ve burada çalışan birine seslensem, kendimi içeri kilitlediğimi ve anahtarlarımı bulamadığımı söylesem...

Daha düşünmeyi bitirmeden cama vurmaya başladım. Eğer kırmayı başarabilseydim, muhtemelen ellerim parçalara ayrılırdı. Yine de ne kadar sert vurursam vurayım cam sağlam durdu.

Tabii ki öyleydi. Burası Bay Ambrose'un ofisiydi. Duvarları sertti, sandalyeleri sertti, kafası sertti, neden pencereleri de sert olmasındı? Ayrıca, arşivinin ve kasasının yanındaydılar. Bu pencereler neyden yapılmış olursa olsun, onları kırmam mümkün değildi, çekiçle bile.

Beni buraya kilitleyen adamın sandalyesine geri döndüm ve tekrar oturdum. Yüzüme mizahsız bir gülümseme yayıldı. Hayatım boyunca bir erkek tarafından tuzağa düşürülmekten korkmuştum. Hayallerimin çoğu nişan, düğün çanları ve Fransa'nın güneyinde bir balayı ve ardından evliliğin getirdiği yavaş bir ölüm gibi korkunç dehşetler içeriyordu. Londra'nın en büyük Mammon anıtının tepesindeki bir odada, bir erkek tarafından *kelimenin tam anlamıyla* kapana kısıtılmayı hiç hayal etmemiştim. Ayrıca, adamın kendisinin benim hapishanem olduğu ve ondan kaçmaktan başka bir şey istemediğim hayallerimin aksine, şimdi oda benim hapishanemdi ve adamın benimle birlikte olmasından ya da benim onunla birlikte olmamdan başka bir şey istemedim.

Ama ona karşı bir şeyler hissettiğim için değil elbette! Güçlü, bağımsız bir kadındım ve hiçbir erkeğe, hele hele Rikkard Ambrose'a karşı aptalca, duygusal hisler beslemezdim. Ben sadece...

Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak gözlerimi kapattım.

Sadece onunla birlikte olmayı diledim. Hepsi bu kadardı.

Keşke birinin gelip kapıyı açmasının bir yolu olsaydı... Yavaşça gözlerim tekrar açıldı - ve pnömatik tüpün üzerine düştü hemen yanında mesaj kağıtlarıyla dolu bir sepet.

Yavaşça, sanki onlara çok hızlı yaklaşırsam kaçacaklarından korkuyormuşum gibi, ellerimi tüy kalem ve kâğıda doğru uzattım. Parmaklarım kalemten sadece birkaç santim uzaktaydı, özgürlüğe giden yolum. Kaçmak istiyor gibi görünmüyordu. Parmaklarım kapandı.

Evet! Dışarı çıkmak için bir yol. *Ona* ulaşmanın bir yolu. Ama her şey birbirini izledi.

Mesaj kağıdının küçük karelerinden birini tam önüme koyarak tüy kalemi mürekkebe batırdım. Bir an için tüy kalem kağıdın üzerinde tereddütle gezindi. Alt kattaki masada çalışan soluk benizli adamı düşündüm. Sallow-face'in adı neydi? Bay Ambrose bir keresinde bana bundan bahsetmişti, bulduğum lakabın doğruluğunu takdir etmemişti...

Ah evet: Pearson!

Çabucak, Bay Ambrose'un düzgün, kesin el yazısını en iyi şekilde taklit ederek yazdım:

Sevgili Bay Pearson,

Şu anda üzerinde çalıştığım bir proje için ihtiyaç duyduğum, geçen haftanın tüm ziyaretçilerinin bir listesini bana getirme nezaketini gösterin. Geldiğinizde ofisimde olmayabilirim. Böyle bir durumda kapının kilidini açın ve listeyi masamın üzerine bırakın. Teşekkür ederim.

Saygılarımla,

Rikkard Ambrose

Uzun bir süre yazdıklarına baktım. Sonra üstünü çizdim, başka bir kağıt parçası aldım ve yazdım:

Bay Pearson

Geçen haftanın ziyaretçilerinin listesini hemen masama bırakın.

Rikkard Ambrose

"İşte," diye mırıldandım. "Çok daha gerçekçi. Kalbim heyecanla çarparak mesajı metal kabına koydum, tüpün içine ittim ve hemen yanındaki kontrol panosunu inceledim. Bu, ofisimdekinden çok daha karmaşıktı; Bay Ambrose'a karargâh olarak hizmet veren devasa kompleksin her parçasına ulaşmak için sayısız kadran, kol ve düğme vardı.

Üzerinde 'E.H.' yazan bir kolu seçtim ve hararetle bunun 'Dışkı Ambarı' değil de 'Giriş Holü' anlamına geldiğini umdum. Neden insanlar tüm teknik bilgileri

cihazlar bu kadar karmaşık mıydı? Nefesimi tutarak oturdum ve çılgın planımdan bir sonuç almayı umdum.

Sadece iki dakika sonra, dışarıdan aceleci ayak sesleri yaklaştı. *Çok* aceleci ayak sesleri. Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Evet, planım işe yaramıştı. Gelen her kimse gerçekten de mesajın Bay Ambrose'dan geldiğine inanıyordu.

Koşucunun ofis kapısına ulaşması uzun sürmedi. Kapı kolunu çevirmeye çalıştı ve kapının kilitli olduğunu görünce tereddüt etti. Bir an sonra kurtuluşun sesini duydum: anahtarların şıngırtısı. Kilitten bir tık sesi geldi ve kapı açıldığında, kapının çerçevesi içinde duran Sallow-face ortaya çıktı.

"Bay Ambrose," diye başladı, bir kâğıt tutarak, "Elimde sizin..."

Sonra karşısındaki figürün efendisine çok az benzediğini fark etti.

"Bay Linton!"

"Bay Pearson! Gülümsemem neşeli bir sırıtışa dönüştü. "Sizi gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsiniz.

"Bay Linton," dedi soluk benizli bürokrat, belli ki çalkantılı duygularını kontrol altına almak için çok uğraşmak zorunda kalmıştı, "neden Bay Ambrose'un özel koltuğunda oturuyorsunuz?"

"Oh. Yere baktığımda kesinlikle haklı olduğunu gördüm. İşverenimin resmi koltuğunda oturduğumu ve ayaklarımı masasına dayadığımı tamamen unutmuştum, sekreterlerin muhtemelen yapmaması gereken bir şeydi bu. "Şey, sadece bir deneyeyim dedim, anlıyor musun? Vurgulamak için arkamı oynattım. "Rahat olup olmadığını görmek için.

Sallow-face'in yüz hatları biraz daha sarıya döndü, bu da yanaklarda kızgın kırmızı lekeler oluşmasının onun versiyonu gibi görünüyordu.

"Bu şerefli koltuğun ne kadar "rahat" olduğu sizi ilgilendirmez, Bay Linton," dedi bana, sanki bir kralın tahtına oturmuş ve vatana ihanet etmişim gibi bakarak. 'Oraya oturmak için bir daha asla şansınız olmayacak! Bay Ambrose nerede?"

"Oh, o... o kasada, bir şeyi kontrol ediyor," diye yalan söyledim ve Sallow-face kasaya doğru döndüğünde aceleyle ekledim: "Ve rahatsız edilmek istemiyor.

"Anlıyorum. Sallow-face bana döndü. Ben artık Bay Ambrose'un tahtındaki hain pozisyonumdan yükselmişim ve bu nedenle

eskisi gibi hiddetle baktı. "Bay Linton, Bay Ambrose bunu ona getirmemi söyledi. Ziyaretçi listesini uzattı. "Onu burada beklemeli miyim, yoksa...

"Bana bırak," dedim ona. "Almasını sağlayacağım.

Gözlerini güvensizlikle kısmıştı. 'Bir beyefendi olarak onurunuz üzerine mi? Bu çok önemli bir iş malzemesi. Bay Ambrose tüm çalışanları arasında en önemli görevler için bana güveniyor. Bu bilgiye mümkün olduğunca çabuk ihtiyacı olduğunu bana kendisi söyledi.

"Elbette," diye cevap verdim, yüzümü asmamak için elimden geleni yaparak. 'Bir centilmen olarak şerefim üzerine yemin ederim ki, en kısa zamanda eline ulaşacak.

Pekala, o zaman, Bay Linton. Buyurun. Bu önemli belge konusunda size güveniyorum. Beni ya da Bay Ambrose'u hayal kırıklığına uğratmayın.

"Yapmayacağım.

Sertçe başını salladı. "Sonra görüşürüz, Bay Linton. Evet, daha sonra, Bay Pearson.

Ve...' 'Evet?'

"Kapıyı arkanda açık bırak, olur mu?

~~**~*~*

Beş dakika sonra sokaktaydım ve en yakın taksiyi çağırıyordum. Bay Pearson'ın getirdiği çok önemli iş bilgileri, Bay Ambrose'un ofisindeki atık kağıt sepetinde buruşturulmuş halde duruyordu.

Yanımda bir taksi durdu, hem de tam zamanında! Tam binerken, Bay Ambrose'un şezlongunun Batı Yakası'ndan yaklaştığını gördüm. Gizli görevine başlamadan önce yapması gereken düzenlemeler her neyse, Doğu Yakası'ndaki varış noktasının tam tersi yöndeydi. Çabucak, taksinin pencere çerçevesinin üstünden bakarak gözden kayboldum. Taksici benim maskaralıklarımı ilgiyle izlerken, ben de bu gizli yerden onu izledim.

İşte oradaydı! Arabayı Kerim kullanıyordu ve yüzü her zamankinden daha soğuk ve mesafeli olan Bay Ambrose, yanında iki büyük çanta ve küçük bir sandıkla dimdik oturuyordu.

"Şu şezlongu takip et! Saklandığım yerden çıkmadan taksiciye tısladım.

"Scotland Yard'dan mısınız, şef?

'Evet,' dedim cesurca. 'Bu en üst düzeyde bir cezai soruşturmadır. Britanya İmparatorluğu'nun, hatta belki de dünyanın kaderi söz konusu!

"Vay canına! Taksici çok etkilenmiş görünüyordu. "O zaman gitsek iyi olur, değil mi?

Ben de aynı fikirdeydim. Taksici atlarını mahmuzlamak üzereydi ki elim havaya kalktı. 'Dur! Yapma!' dedim. Bir şey hatırlamıştım. Tabii ya! "Onları takip etme. Fikrimi değiştirdim.'

Taksicinin yüzü düştü. "Takip yok mu, şef?

Gülümsedim. "Çünkü nereye gittiklerini zaten biliyorum.

~~**~*~*

Doğu Hindistan Rıhtım Yolu, 97 numaraya giden yol boyunca taksici mırıldandı ve şikayet etti. Anlaşılan Scotland Yard dedektiflerinin maceralarını yeterince okumuştı ve işlerin böyle yürümediğini biliyordu. Scotland Yard dedektiflerinin heyecanlı bir yarış içinde avlarının peşine düşmeleri gerekirdi, avları nereye gidiyorsa oraya yavaşça gitmeleri değil, çünkü orayı zaten biliyorlardı. Görünüşe göre böyle bir şey yapılmıyordu.

East India Dock Road'a vardığımda, 97 numaradan hala biraz uzaktaydım, amcamın bastonunu rehin bıraktığımdan kalan son parayla ona ödeme yaptım ve ilk kazandığım parayla bastonu geri alacağıma dair kendime tekrar söz vererek taksiden indim. Belki de gerçekten büyük bir parça katı çikolata aldıktan *sonra*. Bir kızın hayatta ikramları olmalı.

Taksici parayı aldı ve merakla etrafına bakındı. "Gitmek istediğin yer burası mı, şef? Ama rıhtım dışında buraya yakın bir yer yok.

Gizemli olduğunu umduğum bir tavırla ona göz kırptım. 'Aynen öyle. Ülkeye sokulup çıkarılan şeyler... belki de olması gerektiği gibi değildir.

"Anlıyorum," dedi taksici, ama durumun böyle olmadığı açıktı. "Sana iyi şanslar, şef!

Arabasını geri döndürerek atına cesaret veren bir sesle bağırdı ve şehrin batıdaki daha güvenli bölgelerine doğru yola çıktı. Arkasından bakarken, aniden onu takip edebilmeyi diledim. Ama ben seçimimi yapmıştım.

İç çekerek gideceğim yere doğru döndüm. Çok fazla bir şey görebildiğimden değil - gün ortasıydı ve geniş cadde olabildiğince kalabalıktı. Mal yüklü arabalar ve liman işçileriyle tıka basa dolu büyük omnibüsler İngiliz ticaretinin bu geniş yolunda bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu.

İnsanlar tüm sokak köşelerinde durmuş, mallarını sallıyor ve potansiyel müşterilerin dikkatini çekmek için avazları çıktığı kadar bağıyorlardı. Bağırmanın, dış duvarların çoğuna yayılmış büyük ama tamamen sessiz reklam panolarına ve posterlere karşı kendilerine avantaj sağlayacağını düşündüklerini sanıyordum.

Muhtemelen tüm bu gürültü için minnettar olmalıydım. Kalabalık caddede dolaşırken kimse bana dikkat etmedi. Londra'nın Batı Yakası'nda insanlar bol pantolonuma ve bol kesim eski pardösüme garip bakışlar atarken, burada kimse caddede dolaşan garip küçük figüre iki kez bakmıyordu. Buradaki pek çok insan, muhtemelen kendilerine ait olmadıkları için üzerlerine tam oturmayan kıyafetler giyiyordu. Bana hiç aldırış etmeyen ve nezaket göstermem dışında benden hiçbir şey istemeyen insanlarla dolu bir denizde yüzmek bir bakıma oldukça özgürleştiriciydi. Kendimi özgür hissettirdi.

Tabii ki yukarıda bahsettiğim insan denizi 97 numarayı görmemi de engelledi.

Yavaşça caddede ilerlemeye başladım. Gideceğim yere yaklaştıkça çevredeki insanların meraklı bakışlarını üzerimde toplamaya başladım, sanki beni alışılmadık buluyorlardı. İtiraf etmeliyim ki, bu duyguya karşılık verdim: East India Dock Road'da ilerledikçe, yoldan geçenlerin yüzlerinin gölgesi ve şekli daha da değişti: yüzlerinden yakaladığım bakışlardan, burunlarının normalden daha geniş olduğunu ve gözlerinin garip bir şekilde yarıldığını düşündüm. Hayal gördüğümü sanıyordum, ta ki sokak satıcılarından biri bana yaklaşp daha önce hiç duymadığım garip bir dilde bana hitap etmeye başlayana kadar. Yüzünü gördüğümde şok içinde geri sıçradım.

Lanet olsun! Kim beni yeryüzünden koparıp Pekin'e indirdi?

Sonra aklıma geldi. Tabii ya! Bir keresinde Doğu Yakası'nın bazı bölgelerinde Çin'den gelen büyük bir işçi grubunun yaşadığını duymuştum. Burası olmalı. Çin Mahallesi.

Bir garip yüzden diğerine çılgınca bakarak, kendi şehrimin yabancı bir ülke olan bu bölgesi hakkında başka neler duyduğumu hatırlamaya çalıştım. Sokaklara asılmış renkli kurdeleleri, evlerin duvarlarına boyanmış ejderhaları ve insanların giysilerindeki tuhaf kesimleri ancak şimdi görebiliyordum.

Düşün! Düşün! Burası hakkında hatırladığınız bir şey yok mu?

Hayal meyal, birinin buraya Londra'nın en pis, en itibarsız fare deliği dediğini hatırlar gibiydim. Bu bilgi kimden gelmişti?

Ah evet, teyzem.

Umarım burası iyi ve terbiyeli insanların yaşadığı sakin bir mahalledir.

Tırnaklarını temizlemek için kullandığı bıçağın üzerinden bana bakan, özellikle çekik gözlü bir gencin bakışlarını yakaladım.

Umarım.

Şimdi tepsisinden garip kokulu ve buharlı bir şey alıp yüzüme doğru sallayan işportacıya özür dileyen bir hareket yaparak aceleyle geri çekildim. Kendimi evlerin duvarlarına olabildiğince yakın tutarak, daha fazla gecikmeden sokağın aşağısına doğru ilerledim. Sanki beni bu garip ortamdan koruyacakmış gibi, pardösümün yakasını kaldırdım ve fazla Avrupalı yüzümü Bufford Amca'nın eski, güve yeniği pazar kıyafetinin derinliklerine gömdüm.

Koşmadan yapabildiğim kadar hızlı bir şekilde caddeden aşağı indim ve bunu yaparken karşı taraftaki numaraları saydım.

89 numara, bir kasap dükkanı... 91

numara, bir apartman... 93 numara,

bir... bir...

Ne olduğundan tam olarak emin değildim. Bir tür tanımlanamayan binaydı, girişin etrafında giysileri benimkinden daha bol ve oldukça açık görünen birkaç kadın vardı.

95 numara, bir içki dükkanı... 97

numara, bir... Cehennem

bıyıkları!

Çabucak en yakın sokağa geri atladım. Sokağın karşı tarafında gördüğüm adam başını çevirdi; göz ucuyla hareketimi fark etmiş olmalıydı. Döndüğünde, onu tanıdığımı düşünmekte haklı olduğumu gördüm.

Warren.

Warren buradaydı. Ve Warren'ın olduğu yerde, Bay Ambrose çok geride olmayacaktı.

Etrafına bir kez daha baktı, sonra omuz silkerek Çinli bir işportacıyla, görünüşe göre satın almaya çalıştığı bir doğu eserin fiyatı konusunda tekrar pazarlık etmeye başladı. Ya da, daha büyük olasılıkla, satın alıyormuş gibi yapıyor. O

Şömine rafı için egzotik bir şey almaya gelmemişti. O da benimle aynı sebepten buradaydı. Saklandığım sokağın tam karşısındaki bina.

Etkileyici bir tuğla kütlesiydi: en az kırk metrelik geniş bir cephesi vardı, binanın yüksek kısımları ortada ve her köşede çatıdan tehditkâr bir şekilde yükseliyordu. Eskiden çok sayıda penceresi olmalıydı, ama şimdi bir depo olduğu belliydi, çünkü pencerelerin çoğu tuğlayla örülmüştü.

Yoksa... öyle miydi? Tuğla duvarlardaki birkaç dar açıklığın ardında hareketlilik görebiliyordum. Teneke tabakların ve pamuklu pantolonların Tanrı bilir nereye gönderilmeden önce haftalarca beklediği bir depodan beklenecek bir şey değildi bu. Ve binanın her köşesinde, duvarlar ve yürüme yollarıyla birbirine bağlanan dar, yüksek kısımlar... neredeyse gözetleme kulelerine benziyorlardı.

Kulelerin en yüksekinde, gün ortası güneşinde yanıp sönen pirinçten 97 rakamını gördüm.

Binanın tepesinden, uzaktan, rüzgârda sallanan direklerin tepelerini seçebiliyordum. Caddeye boşuna Doğu Hindistan Rıhtım Yolu denmemişti. Doğu Hindistan Şirketi'nin rıhtımları, dünyanın yarısından uzaktaki tropik Hindistan alt kıtasına kadar uzanan güç ağının merkezi, sadece birkaç düzine metre ötedeydi. Bu binanın hemen yanında.

İşte orada! İşte yine orada!

Bir kez daha, dar pencerelerden birinden bir şeyin hareket ettiğini gördüm ve kırmızı bir üniformanın parıltısını yakaladım.

Burası lanet bir depo değil!

Ara sokağın gölgelerinde saklanarak bekledim. Bir süre sonra Warren ortadan kayboldu. Onun yerine, bazıları Avrupalı, bazıları Çinli, bazıları da tanımlanamayan bir karışım olan başka adamlar ortaya çıktı. Hepsi 97 numaranın önünde bir süre oyalandıktan sonra gözden kayboldular, ancak bir süre sonra yeniden ortaya çıkıp etrafı izlemeye başladılar. Kimse fark etmezdi. Yani bu yüzlerin çoğunu daha önce Bay Ambrose'un ofisinde görmemiş olan hiç kimse.

Benim vardı.

Güneş yavaş yavaş ufka doğru inmeye başladı. O alçaldıkça insanlar evlerine çekilmeye başladı. Bu mahallede kimse geceleri sokakta kalmak istemiyor gibiydi. Kapılar kapanıyor ve içeriden çok az ses duyuluyordu. Sadece 93 numaradan hala sesler duyuluyordu. Orada yaşayan ince giyimli hanımların uyumak için aceleleri yok gibiydi.

Güneş ışığının son kırıntıları da azalırken 97 numaranın içinde ışıklar yandı. Gözlerimi kısarak, tepemdeki dar pencerelerden birine odaklandım. Daha önceki gözlemlerimin doğrulanması uzun sürmedi: kırmızı ve altın rengi bir ışık pencerenin önünden geçti. Ve tekrar! Ve yine! Kırmızı ve altın - Başkanlık Ordusu askerlerinin üniformalarındaki gibi.

Birden bir çingirak sesi duydum ve sıçrayarak etrafımda döndüm. Ancak çingirak sesi ne arkamdan ne de ana caddeden geliyordu. Aksine, sanki saklandığım sokağa paralel bir yan sokaktan geliyor gibiydi.

Hızla iki tuğla evin arasındaki dar bir patıkaya dalarak sesin kaynağına doğru ilerledim. Bir şekilde tanıdık olduğunu düşündüm.

- ve yanılmamışım.

Evin köşesinden baktığımda Bay Ambrose'un arabasının sokağa çıktığını gördüm. Durdu, 97 numaranın kulelerindeki muhafızların göremeyeceği ve duyamayacağı bir yerdeydi. Bay Ambrose tek bir akıcı ve hassas hareketle yolcu bölmesinden dışarı kaydı. Siyah frakının kuyruklu koyu renkli kanatlar gibi etrafında dalgalanıyordu.

"Warren?" diye seslendi fısıltıdan daha yüksek olmayan bir sesle.

Warren'ın siyah giysili figürü, kendini gizlediği kapı aralığından çıktı. Bay Ambrose'a selam verdi.

"Söylediğiniz gibi askerleri gözlemleyerek etrafı gözetliyorduk efendim.

"Yeterli.

"Teşekkür ederim efendim. İşte görev listeleriyle birlikte rapor. Bir kâğıt parçasını efendisine uzattı, o da başıyla onayladı. "Ama...

Warren tereddüt etti.

"Ama ne? Bay Ambrose'un sesi her zamanki gibi soğuk ve mesafeliydi.

'Ama tek muhafızların askerler olmadığını düşünüyoruz efendim. Çatıda bazı hareketlilikler gördük. Beni anlayın, aslında kimseyi görmedik, sadece orada burada koyu kahverengi ve gri bir parıltı yakaladık. Başını salladı ve omzunun üzerinden 97 numaraya endişeyle baktı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Bay Ambrose'un çene kasları seğirdi ve Karim tercüme edilmemesi daha iyi olan uzun bir dizi yabancı kelime söyledi.

"Buradalar! Bay Ambrose tısladı.

"Onlar mı?

"Başkanlık Ordusu'nda sadece Lord Dalglish'in emrinde olan özel bir tüfekçi mangası. Bay Ambrose'un sesi lavları dondurabilirdi. Anladığım kadarıyla bu özel birlikle daha önce tanışmıştı ve onlarla ilgili pek de hoş anıları yoktu. "Kürklerini kahverengi ve grinin alacalı tonlarında boyamak için yerel bir bitki kullanırlar, bu da gündüzleri görülmelerini zorlaştırır ve gece boyunca neredeyse hiç yok olmalarına yardımcı olur.^[50]

Warren ağzı hafifçe açık bir şekilde, "Ama neden bir savaş sırasında askerlerin görünmemesini isteyelim ki?" diye sordu.

"Bu özel tüfekçiler açık savaşlar için tasarlanmamıştır. Dalglish onları... farklı amaçlar için kullanıyor.

Ses tonu, geceleri uyumaya devam etmek isteyen hiç kimsenin bu amaçların ne olduğunu sormaması gerektiğini açıkça ortaya koyuyordu. Warren biraz hasta görünüyordu. Bay Ambrose'un umurunda değil gibiydi. Başka bir şey söylemedi ama Warren'ın kendisine uzattığı kâğıdı incelemeye başladı. Bir süre sonra başını salladı.

"Lord Dalglish'in kişisel komandosu burada olsun ya da olmasın, bu yeterli olacaktır.

Karim endişeli görünüyordu. Bulunduğum yerden, karanlıkta ve yüzünü görmemi engelleyen sakallarının arasından bunu görebiliyorsam, *gerçekten* endişelenmiş olmalıydı.

"Sahibim, belki de...

Bay Ambrose ona bir bakış fırlattı ve Müslüman cümlesinin ortasında durdu.

Ancak Warren o kadar bilge değildi. Boğazını temizledi.

'Um... Efendim, sorduğum için başışlayın ama tam olarak neden nöbetçi değişikliklerini not ediyor ve bu evi izliyorduk?

Bay Ambrose yine listeyi inceliyordu. Başını kaldırmadı. "Bir soyguna hazırlık olarak tabii ki.

"Ne? Karim'in öfkeli bir hareketiyle Warren sesini alçalttı ama sesi öncekinden daha az gergin değildi. "Efendim! Şaka yapıyor olmalısınız!

'Hayır, öyle olmak zorunda değilim. Aslında, hayatımda hiçbir zaman şaka yapmak için karşı konulmaz bir zorunluluk hissetmedim.

Warren yutkundu. Burada kiminle tartıştığının farkına varmış gibiydi.

"Efendim... Ben... Korkarım ki vicdanen yasadışı bir faaliyetin parçası olamam.

Bay Ambrose şimdi nöbetçi değişiklikleri listesini deri çantasından çıkardığı bir yer planıyla değiştirmişti. Hâlâ başını kaldırmadı.

'O zaman vicdan azabıyla yapın, Bay Warren. Her halükarda umurumda değil. "Bay Ambrose...

"O yılan Simmons'a elimizi uzattığımızda yasaları esnetmeyi umursamıyor gibiydin.

Warren dudağını ısırdı. "Bu farklıydı.

"Çünkü," dedi Bay Ambrose kısaca, "o bir özel sekreterdi, şuradaki binanın sahibi gibi bir Kraliyet Asilzadesi değil, doğru mu?

Warren'ın buna söyleyecek bir şeyi yok gibiydi.

"Merak etmeyin. Bay Ambrose bir dizi planı diğeriyle değiştirdi. 'Yaptığınız şey oldukça yeterli. Bu gece daha fazla hizmetinize ihtiyacım olmayacak.

"Yapmayacak mısın?

Bay Ambrose başını alaycı bir şekilde salladı. 'Bu kadar önemli bir görevi *sana* emanet edeceğimi düşünmüyorsun değil mi? Hayır. Hayatta erken öğrendiğim bir şey var: Bir şeyin iyi yapılmasını istiyorsan, kendin yap.

Eğer mümkünse, Warren'ın rengi daha da soldu.

'Bay Ambrose, şunu demek istemiş olamazsınız... Siz bir beyefendisiniz, bir suçlu değil!

İçeri girmeyi planladığınızı kastetmiş olamazsınız...' Bunun üzerine Bay Ambrose başını kaldırdı, gözleri buz gibi parladı.

'Dalgiesh bana ait olan bir şeyi aldı, Bay Warren. Eğer bu kolonilerde olsaydı ve başka bir adam olsaydı, kafasına bir kurşun sıkmakta tereddüt etmezdim. Burada, iş uygulamaları biraz farklı. Ama bana ait olanı geri alacağım ve siz de yoluma çıkmamayı tercih edersiniz.

Warren tekrar yutkundu. Bir adım geri çekildi ve eğildi. "Hayır, efendim. Elbette hayır, efendim. Sizin sözünüz benim için emirdir, efendim.

"Gerçekten de öyle. Bay Ambrose yer planını çantasına geri koydu, omzuna astı ve arabadan bir tane daha çıkarıp Kerim'e uzattı. 'Burada kalın Bay Warren. Arabayı koru ve en azından birimiz dönene kadar bekle. Warren'dan uzaklaşarak sokağın girişine ve 97 numaraya doğru döndü. 'Karim, içeri giriyoruz. Arkamda kal ve arkamı kolla.

"Evet, *Sahib!*

Varlığını duyurmanın zamanı geldi diye düşündüm.

Küçük bir gülümsemeyle gölgelerin arasından öne çıktım ve elimi kaldırdım. "Peki beni nerede istiyorsunuz, efendim?

Bir Adamın İşi

Bay Rikkard Ambrose'un kaya gibi sert yüzünde gerçek bir şaşkınlık görmeyi ummak çok fazla olurdu. Ama beni gördüğünde göz kapaklarından birinin yarım milimetre kadar seğirdiğini görmenin mutluluğunu yaşadım.

"Bay Linton...!" diye nefes aldı.

Karim geri sıçradı ve anlaşılmaz bir küfür daha savurdu.

"O gerçekten *Ifrit*, *Sahib*! Duvarların içinden geçebiliyor ve bir anda ortaya çıkabiliyor!

"Aslında," dedim ona gülümseyerek, "buraya bir taksiyle geldim. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Gözlerim Karim'den Warren'a kaydı. Anlaşılan Warren, Kerim'in bendenizden 'kadın' diye bahsetme sürçmesini fark edemeyecek kadar şaşkıındı. Ama aslında ilgilendiğim Warren'ın ya da Karim'in görünüşüne verdiği tepki değildi. Gözlerim yavaşça Bay Ambrose'a kaydı.

Yüzünde hâlâ duyguya benzer bir şey yoktu. Ama yontulmuş çenesinde bir kas seğiriyordu.

"*Taksi* mi?" dedi, sanki bu en kirli kelimeymiş gibi.

"Evet, efendim.

"Ve sanırım bu taksi sizi geldiğiniz yere geri götürmek için artık yakınlarda değil?

"Hayır, efendim.

"Ben öyle düşünmemiştim.

Bana yaklaşıarak sesini sadece benim duyabileceğim ürpertici bir fısıltıya indirdi.

"Genelde küfürlü konuşmam, Bay Linton, ancak mevcut koşullar altında burada ne halt ettiğinizi düşündüğünüzü sormakta kendimi haklı buluyorum!

"Seninle geliyorum," dedim neşeyle, ama sesinin tonu tüm bedenimi titretti.

"Size bundan uzak durmanızı söyledim mi söylemedim mi, Bay Linton?

"Evet, efendim. Ama saat geç oldu. Bana şimdi ne yapacağımı söyleyemezsiniz. Kara gözlerinde şimşek dolu bulutlar parladı.

"Warren'la ne konuştuğumu duydunuz mu, duymadınız mı, Bay Linton?"

"Evet, efendim. Duydum.

Eee? Eee?' 'Eee

ne, efendim?"

'Bu geceki operasyon ölümcül derecede tehlikeli olacak. Fark edildiğimiz anda hayvanlar gibi vurulacağız. Cesetlerimiz rıhtımdan atılacak ve bir daha asla gün yüzü görmeyeceğiz!

Sözleri sırtımdan aşağı soğuk bir ürperti gönderdi. Ölmek... gerçekten ölmek. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. On dokuz yaşındaydım, hâlâ çok gençtim ve dünya hakkında neredeyse hiçbir şey görmemişim. Ve bu çılgın rotada devam edersem bu gece ölebilirdim. Neden geri dönmüyorsun? Neden ondan uzaklaşmıyor, yalnız gitmesine izin vermiyordum? Bunun için beni suçlamayacağı kesin.

'Gün ışığını bir daha göremeyecek misin? Vay, vay.' Başımı salladım. 'Öldüğümde bunun beni çok endişelendireceğinden eminim. Bir ceset için korkunç bir kader.

Ne yapıyordum ben? İğnelemenin zamanı değil miydi? Ciddiydim!

Evet, öyle, dedi zihnimin arkasındaki küçük bir ses. Ölümcül derecede ciddi - işte tam da bu yüzden onunla gitmelisin.

Bay Ambrose patlayan bir yanardağı dondurabilecek bir sesle, "Bir daha asla benim yanımda şaka yapmayın, Bay Linton," dedi. "Bunu takdir etmiyorum.

"Gerçekten mi? Hiç tahmin edemezdim."

"Aynı şey küstahlık için de geçerli, Bay Linton. Neredeyse burun buruna gelene kadar bir adım öne çıktı. Kahretsin, uzun boyluydu! "Söylediklerimde ciddiydim. Bu tehlikeli bir durum. Bir an için gözlerinde görmemem gerektiğini düşündüğüm bir şeyin parladığını gördüm. Endişe, belki? Ne için? Kayıp dosyasının kurtarılması için mi?

Ya da senin için?

Hayır! İmkansız!

Zaten göremeyeceğim kadar çabuk kaybolmuştu. Yine bir buz tabakası zırhındaki kısa açıklığı kapattı.

"Bunun tehlikeli olduğunu biliyorum," dedim düşüncesizce, ona dokunmak için uzandım. "İşte bu yüzden gelmek zorundayım.

Cehennem bıyıkları! Bunu neden söyledim ki? Ya kastetmediğim bir şey anlamışsa? Ya da daha kötüsü, ya benim kastettiğim bir şeyi *yorumladıysa*? Yüzüne temas etmeden önce elimi geri çektim.

Çabucak, daha hafif bir tonda konuşmaya çalışarak ekledim: 'Ne de olsa, seni korumak için sadece *onunla* oraya girmene izin veremem. Kerim'i işaret ettim. "İki adım atamadan ölürsün.

Sözlerim onun duyamayacağı kadar alçak sesle olsa da Kerim jestimin genel mesajını tahmin etmiş gibiydi. Dişlerini sıktı.

Dişlerini gösterdi ve iri sağ pençesi kılıcının kabzasına dolandı.

Bay Ambrose bir adım daha öne çıktı. Artık neredeyse dokunacak kadar yakın duruyorduk.

"Peki," diye tısladı, "seni yanımda götüreceğimi sana düşündüren ne? Warren'ın seni alıp Karim ve ben dönene kadar burada tutmasını sağlayabilirim. Dalgliesh'ten korkuyor olabilir ama o bile *senin* gibi birini zapt edebilir.

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Ne demek istediğini biliyordum - benim gibi biri: bir kız.

"Buna güvenme," diye homurdandım, ellerimi kalçalarıma koydum ve bana attığı soğuk bakışa gözlerimdeki ateşle karşılık verdim. 'Bana dokunmaya cüret eden ilk adamı ısırırım! Ve kanlı cinayet çılgınları da atacağım!

Warren'a işaret vermek üzere olan Bay Ambrose dondu kaldı.

"Hayır, yapmayacaksın," dedi alçak ve tehditkâr bir sesle. "Ses çıkarmayacaksın, anlaşıldı mı?

Hemen mükemmel silahımı bulduğumu anladım. "Beni yanına alırsan almam," diye teklif ettim. 'Aksi takdirde...' Cümlenin karanlık bir vaatle havada asılı kalmasına izin verdim.

Bay Ambrose'un elleri yumruk şeklinde sıkıldı. Gözleri benden ara sokağın çıkışına ve ötesindeki hedefine kaydı ve tekrar geri döndü. Ne düşündüğünü çok iyi biliyordum. Çılgılık atarsam muhafızlar duyacaktı. Değerli operasyonu ertelenmek zorunda kalacaktı.

'Eğer bağırırsan seni işten atarım' diye tehdit etti.

'Mesai saatleri dışında yaptığım bir şey yüzünden beni işten atamazsınız. Buckingham Sarayı'nı pembeye boyasam bile beni işten atamazsınız. Peki, ne olacak?'

Sessizlik.

Ona kaşlarımı çattım. "Evet, efendim?

Daha fazla sessizlik.

"Peki... nasıl isterseniz. Ağzımı açarak derin bir nefes aldım.

Tek bir hece bile söyleyemeden Bay Ambrose üzerime atladı. Eli ağzımı kapattı, sert kolu belime dolandı ve beni kendisine doğru çekti. Birden sırtım sert bir kas ve sinir duvarına yaslandı. Çırpındım ama boşunaydı. Kolları beni demir prangalar gibi sıkıca tuttu. Sadece demir prangalar muhtemelen

oldukça ilginç. Birkaç dakika sonra direncim azaldı. Dudaklarımdaki parmaklarının farkına vardım, sanki ben...

"Sen," dedi doğrudan İzlanda'dan ithal edilmiş bir ses tonuyla, "çekilmez bir baş belasısın.

Kolları bir iki saniyeliğine daha da sıkılaştı ve beni demir prangaların asla yapamayacağı kadar yakın tuttu. Ayrıca, demir prangalar kalp atışlarımı asla o anki gibi hızlandıramazdı.

"Sen de," diye devam etti isteksizce, "biraz cesaret ve sadakat sahibisin. Birinden beklediğimden daha fazla-

Sözünü kesti.

Yine de ne söyleyeceğini biliyordum.

Birdenbire beni bıraktı ve ben de sendeleyerek ondan uzaklaştım, bunu yaparken de döndüm. Tamamen okunmaz, deniz rengi gözleriyle bana bakıyordu, sokağın kasveti onları normalden daha da karanlık gösteriyordu.

'Bize eşlik edebilirsin,' dedi. 'Ama bizi yakalatırsan tartışmak yok! Anlaşıldı mı?'

"Um... Yakalanırsak vurulacağımızı sanıyordum.

"Vurulmadan *önce* sizi kovacağım, Bay Linton.

Emredersiniz, efendim! Anladım, efendim!"

Arkasını dönerek Kerim'e işaret etti. Birdenbire yine iş konuşmaya başladı.

"Bay Linton'a planları göster, Karim.

Kerim'in sakalı öfkeyle kabarmıştı.

"Ama *Sahib*...!"

'Nereye gittiğimizi bilmiyorsa, bizi yakalatması muhtemeldir.

Ona binanın planlarını göster, Karim. Şimdi!"

Kerim dişlerini sıktı. Efendisinin ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. İsteksizce çantasını omzundan indirdi ve içinden büyük bir rulo kâğıt çıkardı; kâğıdı açıp arabanın yan tarafına, ay ışığının sokağa vurduğu ve önüne çıkan her şeyi aydınlattığı bir noktaya dayadı. Soğuk, mavimsi ışık sayesinde kâğıttaki ince çizgileri seçebildim, bunlar büyük bir kompleksin karmaşık planına benziyordu.

"Bunları şehir kayıtlarından aldık," diye açıkladı Bay Ambrose sertçe. 'Bunlar onlarca yıllık ve muhtemelen artık güncel değiller, ancak Dalglish daha yeni versiyonların yeryüzünden kaybolduğundan emin oldu.

Kompleksin doğu tarafındaki bir noktayı işaret etti.

'Binaya buradan gireceğiz-'

"Neden doğu tarafında? Ben sordum. 'Bina ile rıhtım arasında, Lord Dalgliesh'in güç merkezi. Orada çok sayıda adamı olması muhtemel değil mi?"

Bay Ambrose bana bir bakış fırlattı. 'İşte tam da bu yüzden bu yönden geleceğiz. Bunu beklemeyecektir. Sözümü kesmeyin, Bay Linton. Kendimi tekrarlamak zorunda kalmak istemiyorum. Planın üzerindeki noktaya dokundu. "Dediğim gibi, buradan gireceğiz-

"Tam olarak nasıl?" diye sordum. 'Fark etmediysen diye söylüyorum, önümüzde bir duvar var.

Parmağı tıklamayı bıraktı.

"Sözünüzü kesmemeniz konusunda ne demiştim, Bay Linton?" "Affedersiniz, efendim. Devam edin, efendim.'

'Muhafızlar binanın batı tarafındaki bir dikkat dağıtıcı tarafından uzaklaştırılacak. Duvarın üzerinden tırmanmamız ve böylece iç avluya girmemiz gerekecek.

En az 24 feet yüksekliğindeki bir duvarı nasıl aşabileceğimizi hâlâ anlayamıyordum ama sesimi çıkarmadım. Bay Ambrose'un sol küçük parmağının seğirmesinden, onu kızdırmanın zamanı olmadığını anladım.

"İç binada da muhafızlar olacak. Parmağı avluda, iki kanatla çevrili büyük bir orta kısımdan oluşan U şeklindeki merkezi binaya doğru ilerledi. "Karanlık tuğla duvara bakınca bizi göremeyebilirler ama avlu aydınlık. Karşıya geçmeye kalktığımız anda fark edileceğiz.

"Peki ne yapacağız?"

Sözünü kestiğim için bir kez daha azar işitmek yerine, bu kez cevap veren Kerim oldu.

"Kılık değiştirelim," diye homurdanarak bir çanta açtı ve içinden parlak kırmızı bir şey çıkardı. Başkanlık Ordusu'nun üniformalarını tanımam birkaç saniyemi aldı.

Bay Ambrose aniden dönüp bana baktı.

'Ama hepsi bu kadar! Karim, sadece iki üniforma getirmişsin! Yani bizimle gelemes. Bay Linton, siz...'

Kerim'in mahcup ifadesini görünce sesi kesildi. Sonra bakışları üniformalara kaydı, üç tane olduklarına şüphe yoktu.

Karim, bir iki adım geri çekilen Warren'a zehirli bir bakış fırlatarak, "Bizimle geleceğini sanıyordum," *diye* homurdandı.

Bay Ambrose'un küçük parmağı kontrol edilemeyen bir öfkeyle yeniden seğirdi.

'Peki,' dedi soğukkanlılıkla ve planlara geri döndü. 'Duvardan aşağı ineceğiz ve aldığım bilgiye göre süpürgelerin ve aletlerin tutulduğu bu kulübenin arkasına saklanacağız. Orada muhafız üniforması giyeceğiz, böylece avluyu rahatsız edilmeden geçebileceğiz.

İşaret parmağıyla, üzerinde uzunca bir dikdörtgen ve soru işareti bulunan bir noktaya dokundu.

'Ana yerleşkenin kapısı kilitli olabilir de olmayabilir de. Kaynaklarım bunu tespit edemedi. Ancak Dalglish hakkında bildiklerime göre, üç kez kilitlenecek ve zincirlerle bağlanacak. Ancak bu aşılamayacak bir sorun değil.

Bana her şey yolunda gibi göründü. Tam ağzımı açacaktım ki Bay Ambrose haritadan başını kaldırıp bana soğuk bir bakış fırlattı.

Ağzımı tekrar kapattım.

'İçeri girdikten sonra işler daha da zorlaşacak,' diye devam etti.

Yani şimdiye kadar kolay mıydı?

'Dosyanın tam olarak nerede olduğunu bilmiyoruz. Bu bölgede bir yerde olduğunu düşünüyoruz. Parmağı binanın sol üst köşesini merkez alan kırmızı bir daireye gitti. "Burası, buranın hâlâ bir fabrika olduğu günlerde gözetmenin ofisinin bulunduğu yer. Büyük olasılıkla Dalglish'in ofisinin bulunduğu ve dosyanın tutulduğu yer de burası.

Ön kapıdan kırmızı daireye kadar bir rota çizdi. Eski kâğıtta dar bir koridoru işaret eden silik çizgiler görebiliyordum. 'Bu koridoru takip edeceğiz ve umarım herhangi bir muhafızla karşılaşmayacağız. Yine de karşılaşsak bile bizi yoldaşları olarak görüp geçmemize izin vereceklerdir. Koridor bizi doğruca Dalglish'in ofisi olduğundan şüphelendiğimiz yere götürecek. Oraya vardığımızda dosyayı alıp geldiğimiz yoldan gideceğiz.

"Ama... dosya kilitli kapılar ardında olmayacak mı?

Bay Ambrose gizemli çantalarından birini okşadı. 'Kapılar geçilmez değildir, Bay Linton. Bölünmeler hakkında ne demiştin?'

"Çok üzgünüm

efendim. "Karim?

Müslüman bir adım öne çıktı. "*Sahib?*

'Üç üniforma temin etme nezaketini gösterdiğinizize göre, pelerinlerden de üç tane getirmişsinizdir herhalde?

"Elbette, *Sahib*."

Karim çantasından üç adet alacalı kahverengi-gri pelerin çıkardı. Warren'dan boğuk bir nefes geldi ve Bay Ambrose'un Lord Dalgliesh'in komutasındaki özel tüfekli birlik hakkında söylediklerini hatırladım.

Bay Ambrose Warren'a bir bakış fırlattı. 'Evet. Sadece Lord Dalgliesh'in adamları sizi şüphelenmeden yakalayamaz, Bay Warren. Bunu unutmayın. İyi hatırlayın.'

Pelerinlerden birini sözsüzce bana doğru fırlattı. Ben onu yakaladığımda, ikincisini omuzlarına attı ve bir an sonra karanlığın içinde eriyip gitti. Sadece belli belirsiz bir şeklin uzaklaştığını gördüm.

"Gelin Bay Linton," diye seslendi soğuk ve buyurgan bir sesle.

Onu takip etmek için bir hamle yaptım. Birden, ağzı hafifçe açık bir şekilde tüm sahneyi arka plandan izleyen Warren harekete geçti. Hızla iki adım öne çıktı ve beni kolumdan kavradı.

"Bay Linton! Onlara gerçekten eşlik etmeyeceksiniz, değil mi?" Eline baktım. Çabucak kaldırdı.

"Evet," dedim. 'Evet' dedim.

"Umarım boş konuştuğumu düşünmüyorsunuzdur, Bay Linton, ama bunu kesinlikle tavsiye etmem. Karşılarındaki adam...' Warren sanki aniden soğuk gece havasını daha güçlü hissediyormuş gibi ceketini kendine doğru çekti. "Şöyle diyelim, benim gibi Londra'nın yüksek sosyetesinin üyelerine hizmet ettiğinizde söylentiler duyarsınız. Size tavsiyem, Bay Linton, vazgeçin. Evinize gidin. Bu hiç kimsenin utanacağı bir şey değil.

Ona sert bir bakış attım.

"Evet," dedim. 'Herhangi bir *erkek* olmak zorunda değil.

Sonra sözlerimi açıklamaya gerek duymadan döndüm ve pelerinimi üzerime çekerek Bay Ambrose'u karanlığa kadar takip ettim.

Catallı

Çin Mahallesi'nin karanlık sokaklarından geçerken Bay Ambrose'a yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kalıyordum. Duvarla aramızda daima büyük bir mesafe bırakarak 97 numaranın etrafından dolaştık. Ne o ne de Kerim bir kez bile yavaşlamadı, uzun bacakları bir sarkaç gibi düzenli sallanıyor, garip, benekli pelerini omuzlarında dalgalanıyordu.

"Neden... bu kadar acelemiz var? Nefes nefese kaldım.

Cevap verirkenki sesi elbette son derece sakin ve derli topluydu. 'Beklenmedik gelişiniz ve planlarımızı açıklama zorunluluğunuz bize zaman kaybettirdi. Zamanımız yok. Muhafızların dikkatinin dağıtılması tam olarak şu saatte gerçekleşecek...' Cebinden saatini çıkarıp açmasına izin verdi. Bir an için kapaktaki armanın ay ışığında parladığını gördüm. '...altı dakika ve otuz yedi saniye.

"Bu dikkat dağıtıcı şey de ne? Nefes nefese kaldım. "Bekle ve gör.

Görünüşe göre, konuşkan bir ruh halinde değildi. Ne büyük bir sürpriz.

Caddenin 97 numaranın doğu tarafı boyunca uzanan tarafında park etmiş bir arabanın arkasında durduğumuzda ciğerlerim patlayacak gibi olmuştu. Arabaya yaslandım ve sonraki birkaç dakika boyunca tamamen nefes alış verişimi tekrar kontrol altına almaya odaklandım. Bu işte bu tür şeyler düzenli olarak karşıma çıkacaksa, dayanıklılığımı artırmanın bir yolunu bulmalıyım.

Göz ucuyla Bay Ambrose'un arabanın etrafına bakındığını görebiliyordum. Ciğerlerim artık biraz hareket edebilecek kadar normale dönmüştü, onu takip ettim ve duvarlarda geçit töreni yapan Başkanlık Ordusu askerlerinin parlak kırmızı figürlerini gördüm. Artık bildiğim kadarıyla bunlar sadece yemdi. Gerçek muhafızlar gölgelerde saklanıyordu.

"Bu araba burada durduğu için Tanrı'ya şükredebiliriz," diye fısıldadım. 'Yoksa açıkça görülebilirdik - Lord Dalglish'in kişisel sülün avcıları ekibi için mükemmel bir hedef talimi olurdu.

Bay Ambrose gözlerini 97 numaranın çatısından ayırmadan, 'Tanrı yerine bana şükredin,' dedi. "Bu sabah adamlarımdan birine arabayı buraya park ettirdim.

"Hm. Zekice bir fikirdi. Ama benden bir iltifat bekliyorsa, uzun süre beklemek zorunda kalacaktı. Ayrıca, ben çok fazla

başka bir şeyle ilgileniyor. 'Sürekli bahsetmediğiniz bu gizemli dikkat dağıtıcı şey nedir? Lord Dalgliesh'in muhafızlarının dikkatini bizden nasıl uzaklaştıracak?

Tekrar arabanın arkasına çekilerek saatinin ikinci kez açılmasına izin verdi.

"Tam olarak iki dakika on dört saniye sonra öğreneceksiniz, Bay Linton.

'Neden şimdi söylemiyorsun? Bunun *tüm* muhafızların dikkatini çekeceğinden kesinlikle emin misin? Israr ettim. 'Kafamın delinmesi konusunda endişeli değilim, biliyorsun. Ya senin dikkat dağıtman yeterince dikkat dağıtıcı değilse?

'Eminim ki başka bir şey için gözleri - ya da kulakları - olmayacaktır. Dikkatlerini tekrar sokağa vermeleri için yaklaşık bir dakikamız olacak.

Bir kez daha ne olacağını sormak için ağzımı açtım. Ama ben daha konuşmadan, arabanın etrafından 97 numaranın dış duvarının köşesine doğru işaret etti.

'Dikkat dağıldığında köşeye yöneleceğiz, anlaşıldı mı? Silahlı adamların aslında çatıda oturmadığından şüpheleniyorum. Büyük olasılıkla, çatı pencerelerinden ya da kaldırılmış kiremitlerden dışarı bakıyorlar. Bu da çatının kenarlarının birleştiği köşede kör bir noktaları olacağı anlamına geliyor. Caddenin karşısına geçip duvara ulaştığımızda bizi göremeyecekler ve ateş etmeyeceklerdir.

Oh, güzel. Rahat bir nefes aldım.

"Ama yine de acele etmeliyiz, her ihtimale karşı yanılıyorum.

O kadar da iyi değil.

Bay Ambrose, Karim'e başını salladı. "Oraya vardığımızda ne yapacağımızı biliyor musun?

Dağlı Muhammed başını salladı ve omzuna astığı çantayı okşadı. İçinde ne olduğunu ilk kez merak etmiyordum.

"Evet, *Sahib*.

"Yeterli. Bay Ambrose saatini tekrar kaldırdı. 'Kendinizi hazırlayın. On... dokuz... sekiz... yedi... altı... beş... dört... üç... iki... bir... *şimdi* başlayacak!

Hiçbir şey olmadı.

Bay Ambrose öfkeli bir sesle saatini kapattı.

"Geç kaldılar," diye yakındı. 'Kimsenin dakik olacağına güvenemezsin-'

Birden binanın diğer tarafından büyük bir çatışma sesi duyuldu. Çığlıklar şehrin gecesini delip geçti. Bir an için bir tür sokak kavgası çıktığını sandım.

Lanet olsun! Lord Dalgliesh'in muhafızlarına saldırmaları için adam mı tutmuş?

Hepsi vurulacak!

Ama sonra çatışma tekrar başladı ve sesi kılıç ya da silah gibi değil, zil gibi geliyordu.

Orkestra saldırısı mı?

"Ne oluyor lan..." diye fısıldamaya başladım ama daha fazla çığlıkla kesildi. Kulağa pek de acı verici gelmiyordu. Eğer bir sıfat seçmem gerekseydi, 'coşkulu' derdim. Ama bu olamazdı, değil mi?

Merakla arabanın etrafına baktım. Bir evin köşesinden renkli ışıklar görünüyordu. Sanki insanlar yaklaşıyor gibiydi. Ama... ayak sesleri doğru değildi. Normal bir trafiğe ya da yürüyen askerlere benzemiyordu - daha çok bir baloda ritim tutarak dans eden insanlara benziyordu. Ama kim Çin Mahallesi'nin ortasındaki bir sokakta, çatısında profesyonel silahlı adamların bulunduğu bir evin önünde balo düzenleyecek kadar çılgın olabilirdi ki?

Sence kim?

Ses yaklaştı - ve sonra, hiçbir uyarı olmadan, dev, kırmızı-altın bir canavarın başı sokakta belirdi. En az iki metre boyundaydı, alnında ve burnunda kalın sivri uçlar vardı. Bir kızı bütün olarak yutabileceği kesin olan korkunç pençesinden canlı kırmızı bir dil çıkmıştı ve havaya doğru yükseldiğinde, bir kükreme ve yenilenen çarpışmalar karanlık geceyi tekrar kesti.

Canavarın gözleri doğrudan bana dikilmişti.

Çığlık atmak için ağzımı açtım - ve bir el dudaklarımı sıktı. Kulağımın dibinde çok soğukkanlı ve kontrollü bir ses duydum: "Kendinizi hazırlayın dedim. Yani dehşet içinde çığlık atmak yok.

'Bmm! Hmpff!'

Dev canavarın yaklaştığı konusunda onu uyarma çabalarım duyulmadı. Daha sert bastırdı.

"Bak," dedi bana. "Yakından bak.

Hayır! Bakmak istemiyorum! Sahip olduğun o gri canavar ata bakmaya bile tahammül edemiyorum ve bu - bu bin kat daha kötü! Kaç! Kaç! Hayatın için kaç, seni granit kafalı aptal!

Masum halk yataklarında uyurken ve polis ortalıkta görünmezken, Londra sokaklarında hangi kıyamet şeytanını serbest bırakmıştı?

"Bakın, Bay Linton. Bu bir emirdir.'

İstemedenden de olsa gözlerimi kırmızı ve altın renkli canavara diktim. Bir an için, vahşi gözler sağa sola hareket ederken ve kafa vahşi kıvrımlarla sarsılırken korku içinde bakakaldım. Sonra...

Sonra kafanın alt kısmından çıkan bir çift bacak gördüm.

Sevgili, merhametli Tanrım! Canavar şimdiden birini mi yuttu?

Ama hayır. O bacaklar canavarın ağzından çıkmıyordu. Sanki içinde bir adam duruyormuş ve onu tutuyormuş gibi, sadece kafanın altından çıkıntı yapıyorlardı. İlk kez canavarın yüzünün tahta gibi sert ve hareketsiz olduğunu, dilinin ve çenesinin hareket etmediğini fark ettim. Yüz hatlarındaki boya parlaltısını gördüm ve biraz aşırı tepki vermiş olabileceğim aklıma geldi.

Vücudum gevşedi.

Bay Ambrose'un kolları hâlâ bana sarılıydı ama öyle değildi.

Ve yarım saat içinde ikinci kez parmaklarını dudaklarımda, taş gibi sert, kıvrımlı bedenini sırtımda hissettiğimi fark ettim. Birden sahte canavar sadece silik bir anıya dönüştü. Birden, onun da son seferini hatırlayıp hatırlamadığını ve bunun ona nasıl hissettirdiğini merak etmeye başladım. Kıçım ona karşı çok sıkı bir şekilde bastırılmıştı, yumuşak et sert kaslara karşı. Muhtemelen tavsiye edilenden daha fazla yumuşak et. Kendimi korsemi o bölgeden biraz daha sıkı bağlamış olmayı dilerken buldum.

Saçmalama, diye kendimi azarladım. Bay Ambrose'un nasıl hissettiğin hakkında ne düşündüğü ya da muhtemelen poponu çok şişman bulması neden umurunda olsun ki?

Öyle değildi, dikkatinizi çekerim. Belki biraz cömertti ama şişman değildi. Hayır, kesinlikle değil.

Bay Ambrose beni serbest bırakıp geri adım atarak arka taraftaki düşüncelerimi yarıda kesti.

"Sessiz olun Bay Linton," diye uyardı beni, sesi her zamanki gibi soğuktu. Hayır. Kesinlikle aşağıda bir şey düşünmüyordu.

Çabucak, vücudunun verdiği hisle ilgili tüm düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştım. Koşullar düşünüldüğünde bu çok da zor değildi. Gözlerim bir kez daha dev canavara takıldı; artık sadece kafası değil, her bir parçası başka bir çift bacak tarafından desteklenen uzun, yılanı benzer gövdesi de görünüyordu. Yılan benzeri şey artık 97 numaranın batı tarafına doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Aziz George adına bu da ne? Sahte canavarın sallanan kafasını göstererek nefes nefese kaldım.

"Çin Yeni Yılı kutlamaları," dedi Bay Ambrose, yüzü bir cetvel gibi dümdüzdü. "Sanırım gösterinin adı "Ejderhanın Dansı".

"Çin Yeni Yılı mı?

'Hayır. Ama Lord Dalgliesh'in muhafızlarının bunu bildiğinden şüpheliyim. Onlar Çinli değil.'

"Neyse ki ben de değilim," dedim canavarın başını korkuyla izleyerek. 'Gerçek hayvanlar yeterince korkutucu. İnsanların neden daha da korkunç yaratıklar hayal etmek istediklerine dair hiçbir fikrim yok, üstelik bir kutlama için. Bana her gün güzel, sessiz bir süfrajet gösterisi verin...'

"Eğer işiniz bittiyse, yola çıkmalıyız. Bay Ambrose başını 97 numaraya doğru salladı. 'Yoksa Çinli dostlarımızın performansına rağmen vurulacağız ve bütün bir ejderhaya ve yirmi dört çift bacağa yetecek parayı boşuna harcamış olmaktan nefret ediyorum.

Cevabımı beklemeden döndü. Pelerinini sıkıca sararak sokağı geçmeye başladı. Çömelerek sokak lambalarının ışığından uzak durdu, gölgeden gölgeye atladı. Kerim tereddüt etmeden onu takip etti.

Beni 97 numaradan ayıran on üç basamağa korkuyla baktım. Atmam gereken on üç adımdan herhangi birinde vurulabilirdim. Bir kurşunun etimi delip geçmesinin nasıl bir his olacağını merak ediyordum. Yine de - burada ne kadar uzun süre merak içinde durursam, bunu öğrenme olasılığım o kadar artacaktı. Ve o çoktan yolu yarılamıştı.

Başka seçeneğin yok, değil mi?

Kendimi ileri attım.

Daha ilk adımımı atmıştım ki 97 numaranın çatısında bir parıltı gördüğümü sandım ve kalbim neredeyse duracaktı. Bir silahın namlusu! Silahın patlamasını, kurşunun bana isabet etmesini bekliyordum ama hiçbir şey olmadı. Ay ışığında parlayan bir kanalizasyon borusu olmalıydı.

On adım kaldı.

İçimden, bu yolu bu kadar geniş yaptıkları için Londra yetkililerine lanet ettim. Biraz daha küçültemezler miydi? Kötü niyetli katiller tarafından vurulmamayı umarak karanlıkta karşıdan karşıya koşan zavallı kızlara merhamet duyamazlar mıydı? Eminim ki eğer

Planlama komitesinde bir kadın olsaydı, bunu düşünürdü! Şehir planlamasında dikkate alınması gereken çok açık bir noktaydı.

Yedi adım kaldı.

Ayaklarımdan biri yere her vurduğunda kulağıma davul sesi gibi geliyordu. Çatıdaki adamların bunu henüz duymamış olmalarına ve bana güzel, yuvarlak bir delik açmış olmalarına hayret ettim. Ama gerçekte, zillerin çarpışması ve binanın karşı tarafında gürleyen düzinelerce ayak muhtemelen benim ilerleyişimin gürültüsünü örtmekten daha fazlasını yapıyordu.

Ama eğer başka tarafa bakmıyorlarsa beni hâlâ görebilirlerdi. Benekli pelerini etrafıma daha sıkı sarmıştım, ama onun gizleme gücüne gerçekten inanamıyordum. Ne de olsa sadece bir pelerindi...

Üç adım kaldı.

Yeni bir çabayla ileri atıldım. Önümde, Bay Ambrose ve Karim'in karanlığın içinden çıktıklarını görebiliyordum. Onlar 97 numaranın tuğla duvarına dayanmışlardı. Gözlerimi kapatarak ileri atıldım. Eğer son anda vurulacaksam, kan görmek istemiyordum.

Sert bir şeye çarptım - bir tuğla duvardan çok daha sert! Üstümden keskin bir nefes verme sesi duydum ve sonra aniden bir dizi kol etrafımı sararak beni harika bir şekilde tanıdık gelen bir göğse doğru çekti.

Belki de son bir saat içinde iki kez ona doğru bastırıldığınız içindir!

Bu sefer ağzımı kapatmam için beni tutmuyordu ve sırtım onun önüne dönük değildi. Bunun yerine, göğsünün sert kasları daha önce hiç olmadığı kadar sıkı bir şekilde benimkilere bastırılmıştı. Beni o kadar sıkı tutuyordu ki, bir daha bırakmak istemediğini düşündüm. Hiç ölmeseydi de umurumda olmazdı. Hâlâ hayatta, burada ve onunla olduğum için çok mutluydum.

Vücudumu garip bir his kapladı. Bir sıcaklık, zayıflık ve bir şey isteme hissi... bir şey. Bir andan diğerine, kollarında gevşedim, hafif bir iç çekişle göğsüne yığıldım.

Ne haltlar dönüyor? Lilly'den bacaklara: Tekrar çalışmaya başlayın, hemen!

Şimdi, beni duyuyor musun?

Üstümde, onun nefesini tuttuğunu duydum. Ve sonra, asla mümkün olduğunu düşünemeyeceğim bir şey oldu, kesinlikle burada değil. Şimdi olmazdı. Elleri vücudumun üzerinde dolaşmaya başladı, ustalıkla yüzümü, boynumu, kollarımı,... aman Tanrım!

Kalbim ılgın bir ritimle atmaya başladı, bacaklarım titredi ve neredeyse yol verecekti. Elleri daha aşağılara, belime, kalçalarım ve bacaklarım doğru ilerledi... bir dakika! Orada ne istiyordu?

Gözlerim irkilerek açıldı, tam zamanında doğruldu ve bana soğuk, sorgulayıcı bir bakış attı. "Neden bana doğru sarktın?" diye sordu alçak, yakıcı ve soğuk bir sesle. 'Her yeri kontrol ettim ve tek bir kurşun yarası izi bile bulamadım! Bileğini mi burktun?

Vurulma yaralarını mı kontrol ediyordu? *Kurşun yaralarını mı kontrol ediyordu?*

"Şey... hayır. Aceleyle doğruldum, bronz tenim ve gecenin karanlığında kimsenin öfkeden kızarmış yüzümü göremeyeceğini umuyordum. "Koşudan yorgun düşmüştüm sanırım.

Boğazından, ses tellerini minimum düzeyde kullanıp maksimum düzeyde erkek küçümsemesini birleştiren yumuşak bir ses çıkardı. Sonra da her şeyi kısık gözlerle izleyen Kerim'e döndü. Bay Ambrose ona doğru döndüğü anda, yüz hatları İsviçre kadar nötr bir hal aldı ama yine de kılları bir hayli arttı.

Bay Ambrose konuşmadı ama eliyle birkaç hızlı ve sert hareket yaptı. Belli ki bu işaretler Kerim için bir anlam ifade ediyor olmalıydı ki çantayı omzundan indirip açtı. İçinden bir tüfek mi çıkardı? Gözlerim irileşti.

Duvardaki muhafızlara ateş mi edecek?

Ama hayır. Bay Ambrose birçok şeydi ama aptal değildi. Kerim cismi havaya kaldırınca daha net görebildim. Kuzeydeki çatıların üzerinde yükselen ayın aksine, nesnenin bir tüfikle aynı temel şekle sahip olmasına rağmen, her iki yanında birer tane olmak üzere hafif kavisli iki kolun uzandığını görebiliyordum.

Ve ucunda sivri bir şey vardı, garip bir kafası olan bir tür ok. Tanrı aşkına...

Twang!

Tuhaf ok keskin bir sesle yukarı doğru uçtu ve duvarın üzerinden geçti. Arkasında, bir tür kuyruk her yöne doğru sallanıyordu. Hayır - kuyruk değil, bir ip!

Okun duvarın ötesine düştüğünde çıkardığı gümbürtüyü duymak için kulaklarımı zorlamam gerekti. Öyle bile olsa, sadece geldiğini bildiğim için duymuştum. Binanın diğer tarafından gelen gürültü hâlâ çok fazlaydı.

Bay Ambrose yine o kesici, sessiz hareketlerinden birini yaptı. Şaşkınlıkla bir kaşımı kaldırdım.

"Bu "hareket et" demek," diye tısladı. "Şimdi yürü.

Bahse girerim ofiste o garip işaret dilini kullanabilmeyi dilemiştir! O zaman benimle konuşmak ya da yazmak zorunda kalmaz, sadece elinin bir hareketiyle bana emirler yağdırabilirdi. Peki ne demek istiyordu? Nereye?

Kerim çoktan harekete geçmişti. İki adımda halata ulaştı. İçten bir çekiş yaparak iyi oturup oturmadığını test etti. Görünüşe göre hoşnutsuz değildi, iki eliyle kavradı.

İlk kez halatın önemini kavradım. Vay canına! *Oraya* tırmanmamı mı bekliyordu?

Devasa bacaklarını duvara dayayan Müslüman, kararlı bir şekilde tırmanmaya başladı. Çok geçmeden üstümdeki karanlığın içinde kayboldu. Bay Ambrose hızlı ve zarif bir şekilde onu takip etti. Ve ben...

Ben de takip ettim. Muhtemelen hızlı ya da zarif olmaktan çok kararlıydım.

Sadece yarım metre kadar gittikten sonra kollarım protesto çığlıkları atmaya başladı. Avuçlarım yanıyordu, et kancasına asılı bir koyun budu gibi asılı olduğum kaba ipin sıcak dişleri tarafından ısırılmıştım. Dişlerimi sıkarak ve acıyı görmezden gelerek ellerimden birini ipten çektim ve yukarı doğru uzandım. Tanrı'ya şükür üzerimde erkek kıyafetleri vardı! Her zamanki kombinezon koleksiyonumun ağırlığı beni sonuma sürüklemeye yeterdi.

İpin yarısına geldiğimde, evet, kışımın çok şişman *olduğuna* karar verdim. Bu konuda gerçekten bir şeyler yapmalıydım. Bay Ambrose'un gözüne girmek için değil! Hayır, hiç de değil! Sırf ipe tırmanmak için. Belki de daha az katı çikolata yemeliydim.

Yolun dörtte üçünde gökyüzüne doğru baktığımda Bay Ambrose'un
yüz yukarıda Ben. O yapılmış başka bir işaret at
Ben, hangi Hemen anladım: *Acele et! Neden orada
sallanıyorsun?* Tekrar dişlerimi sık tım , keşke nefesim yetseydi diye
geçirdim içimden,

ve bir kez daha uzandı.

Sonunda, başka bir elin benimkine yaklaştığını ve beni yukarı çektiğini hissettim. İyi tanıdığım bir eldi bu. Güçlü, pürüzsüz ve sert. Bay Ambrose'un eli. Diğer eli bileğime dolandı ve kasıldı. Belki de gereğinden biraz daha fazla inledi. Kışım biraz cömert olabilirdi ama *o kadar* da ağır değildim!

Bay Ambrose omuzlarımdan tutup beni ileri ve aşağı doğru ittiğinde, ayaklarımı bir kez daha sağlam zemine basmıştım. Ne olduğunu anlayamadan duvara çıkan taş bir merdivene sinmiştik,

ve yürüyüş yolunun kenarından bakıyordum. Bay Ambrose'un beni neden ittiğini hemen anladım. Geçidin diğer ucunda, kırmızı üniformalı bir asker turunun bir ucuna henüz ulaşmıştı ve bize doğru dönüyordu. Bir şeyler duymuş olmalıydı, çünkü geçidi incelerken yüzünde kaşlarını çatan bir ifade vardı.

Yanımızda diz çökmüş olan Karim, kılıcına dokunarak kaşlarını kaldırdı.

Bay Ambrose başını salladı.

Az önce ne tür bir tehlikeden kaçtığı hakkında hiçbir fikri olmayan asker omuz silkti ve devam etti, biz de yavaşça merdivenlerden aşağı inmeye, ondan uzaklaşmaya başladık.

'Başkanlık ordusunun askerleri Britanya Hindistanı dışında asker olarak hareket edebilir mi? Tısladım. "Bu onların yetki alanının dışında, değil mi?

Bay Ambrose soğukkanlılıkla, 'Onların yetki alanı Lord Dalgliesh'in onlara yetki satın alabileceği her yerdir,' diye cevap verdi. "Şimdi sessiz olun ve beni takip edin.

Merdivenlerden inerken duvara sıkıca yaslanmıştı, o iğrenç duvara tırmanırken bir şekilde elinde tutmayı başardığı bastonunu sıkıca kavramıştı. İçinde gizli bir bıçak olduğundan hiç şüphem yoktu. İyi hazırlanmıştı. Bir an için Kerim'in sarığının altında hangi cephaneliği saklamış olabileceğini merak ettim. Muhtemelen büyük bir tane.

Ama bütün bir asker garnizonu için yeterince büyük mü?

Düşüncelerimi parlayan çelikten ve çatırdayan silahlardan uzaklaştırdım. Daha acil endişelerim vardı. Burası, duvarın gölgesi zifiri karanlıktı ve kendi ayaklarıma takılıp boynumu kırmamak için çok dikkatli olmalıydım.

Merdivenlerin dibinde belli belirsiz sesler duyabiliyorduk. Bay Ambrose bastonunu daha da sıkarak onlara doğru ilerledi. Onun ötesinde, büyük, ahşap bir kulübenin dış hatlarını seçebiliyordum. Sesler köşesinden geliyor gibiydi. Bay Ambrose öne doğru eğildi ve bir göz atma riskini göze aldı.

Bize dönerek eliyle hızlı, sarsıcı bir hareket yaptı.

Yanımda duran Kerim kulağıma doğru homurdanarak, 'Hareket etmekte bir sakınca yok,' dedi. "Dikkatleri dağıldı.

Beni geçip kulübenin arkasına gitti, ben de onu takip ettim. Bay Ambrose'un bahsettiği kulübe bu olmalıydı. Arkasında üniformalarımızı değiştireceğimiz kulübe.

Çantasını açan Karim, Bay Ambrose ve bana birer üniforma verdi, diğerini de kendine ayırdı. Kırmızı paltoları çabucak giydiler. Bu arada kulübenin diğer tarafındaki sesler uzaklaştı, ta ki biz gecenin içinde tamamen yalnız kalana kadar.

Sonra Kerim çantadan düğmeli, oldukça gösterişli görünen mavi bir şapka çıkardı ve türbanın yerine başına geçirdi, bana bakarak yorum yapmam için beni cesaretlendirdi. Oysa ben onun şapkası hakkında yorum yapamayacak kadar meşguldüm. Benim de kendi sorunlarım vardı.

Elimdeki tüm güçle, son üç dakikadır denediğim şeyi bir kez daha denedim: üniformamın ilk düğmesini iliklemeğe zorlamak.

"Ufak bir sorun var," diye fısıldadım.

"Gerçekten mi? Bay Ambrose soğuk bir fısıltıyla sordu. O da üzerinde düğmeler olan bir şapka takıyordu ve küçük parmağının seğirmesine bakılırsa bundan pek memnun değildi.

Kollarımı sallayarak üniformanın rahatsız edici bir şekilde esnemesini sağladım. "Üniforma diğer kıyafetlerimin üzerinde oldukça dar duruyor.

'Bunu duymak sizi şaşırtabilir Bay Linton, ama *umurumda değil*. Bu bir Paris defilesi değil.'

"Sadece rahatsız edici derecede dar değil efendim. Düğmeleri patlamadan giymek için çok dar - en azından diğer kıyafetlerimin üzerine. Soyunmam gerekecek.

Bir an için Bay Ambrose'un gözlerinde bir şeylerin titreştiğini gördüm. Sıcak bir şey değil, hatta ılık bir şey bile değil, ama o karanlık, buz gibi kürelerin merkezinde ılık bir şeyin titreşimi olabilirdi. Yine de o kadar hızlı döndü ki emin olamadım.

Sesi her zamanki gibi soğuktu: "Devam et o zaman," diye emretti.

Karim de efendisini örnek aldı ve döndü, ancak asıl yapmak istediği şeyin kaçıp bir sonraki duvarın arkasına saklanmak olduğu izlenimine kapıldım.

Ben de kendimi biraz huzursuz hissediyordum. Hayatın diğer alanlarındaki tüm açık sözlü davranışlarıma rağmen, genellikle bir kızın erkeklerin önünde soyunmasına neden olan bu alanda hiç bu kadar açık sözlü olmamıştım. Bunu düşünmek bile tüylerimi ürpertiyordu. Kesinlikle burada, soğuk gece havasında, bu harap kulübenin arkasında bunu yapmaktan ürperdim.

Bay Ambrose ve siz güzel ve sıcak bir yerde yalnız olsaydınız muhtemelen bu kadar hor görmezsiniz, değil mi?

Hemen bu düşünceyi ait olmadığı yerden, zihnimden kovdum.

Kıyafetlerini değiştiriyorsun, dedim kendi kendime. Şu anda soyunmanın tek nedeni bu. Kıyafetlerini değiştirmek için. Ve o sana arkasını dönmüş. Bakmıyor. Bakmak bile istemez. Ve sen de onun istemesini istemiyorsun, anladın mı?

İki adamın arkasına baktığımda, Bay Ambrose'un kollarını arkasında kavuşturduğunu ve küçük parmağının bir dikiş makinesinin temposuyla seğirdiğini gördüm.

"Acele edin, Bay Linton," diye tısladı, şımarık mavi şapkasını düzelterek. 'Eğer askerlerden biri şimdi kulübenin etrafına gelirse...'

"Gittiklerini sanıyordum.

'Geri gelebilirler. Seni böyle bulurlarsa...'

"Sence ne yapacaklar?" diye sordum, anlaşılmaz bir nedenle alaycı bir ses tonuyla.

'Alarmı çalın ve ağır silahlarla geri gelin,' diye homurdandı.

İşte bu belden aşağı bir vuruştı! Ya da tam olarak değil, çünkü şu anda kemer falan takmıyordum. Aslında, bir çift don ve korsem dışında pek bir şey giymiyordum. Hava, özellikle de omuzlarımın etrafı oldukça serinlemeye başlamıştı ve kırmızı üniformayı olabildiğince hızlı bir şekilde omuz silkerek giydim. Garip hissettirmesini bekliyordum ama öyle olmadı. Bufford Amca'nın pazar kıyafetlerini uzun süre giymek beni pantolon giymeye alıştırmıştı. Yakıcı renkleri ve dolgulu omuzlarıyla askeri kıyafet bana güven duygusu verdi, gerçi bu duygu gülünç şapka tarafından biraz dengelendi.

Derin bir nefes alarak son düğmeyi de ilikledim.

"Pekâlâ," diye fısıldadım. "Gidebiliriz.

Bay Ambrose kımıldamadı.

"Tamamen giyinik misiniz?"

"Evet.

"Kerim, arkayı dön ve tamamen giyinik olup olmadığını kontrol et. "*Sahibim*," diye itiraz etti Kerim, bir milim bile kımıldamadan. "Yapamam..." "Yap şunu, Kerim!

'Emredersiniz, *Sahib*. Emrettiğiniz gibi, *Sahib*.'

Bir eli gözlerinin üzerinde, iki parmağının arasında herhangi bir ahlaksızlık ya da şeytanlık belirtisi tespit ettiği anda kapanabilecek küçük bir aralık bulunan Kerim yavaşça bana doğru döndü. Gözlerimi devirmiştim. Bunu söylemek için

Doğrusu biraz sinirlenmeye başlamıştım ve etrafımızdaki yüzlerce askeri ve içinde bulunduğumuz ölümcül tehlikeyi neredeyse unutmuştum. İç çamaşırlarımla *o kadar* da kötü görünmediğim kesindi.

"O iyi biri," diye açıkladı alçak sesle. Sonra tekrar düşünerek, "En azından olabileceği kadar terbiyeli," diye ekledi.

"Anlıyorum. O zaman daha fazla zaman kaybetmeyelim.

Bay Ambrose bana dönüp bakmadan kulübenin köşesine doğru yürüdü ve avluya baktı.

'Yakınlarda hiç asker yok,' diye fısıldadı. 'Avlunun ilerisinde, bizden yaklaşık yirmi metre uzakta iki tane var. Kulübenin arkasından dolaşacağız. Kulübenin arkasından çıkıp diğer tarafa geçtiğimizde fark etmeyecekler ya da avlunun diğer tarafından geldiğimizi sanacaklar. Durdukları yerden aradaki farkı anlamaları neredeyse imkansız.

Kulübenin diğer tarafına geçti ve oradaki köşeye yerleşti.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Emredersiniz efendim," dedim, kalbim küt küt atıyordu. Artık etrafımızı saran askerler bilincime geri dönmenin ötesine geçmiş, onu gasp etmişlerdi. Kulübenin arkasında kılık değiştirmek iyi bir şeydi ama şimdi tekrar açık alana çıkacaktık ve kılık değiştirmemiz gerekecekti.

"Evet, *Sahib*.

"Güzel. Unutma, dışarı çıktığında rahat ve konforlu görün. "Yani her zaman yaptığın gibi mi?" diye sordum tatlı tatlı.

"Bay Linton?"

"Evet,
efendim?"

"Sessiz olun!

"Evet, efendim! Elbette efendim!"

Üç kadar sayıyorum. Bir... iki... üç!"

Avluya çıktı ve o güne kadar gördüğüm en mükemmel askeri adımlarla yürümeye başladı. Parlak kırmızı üniformasının içinde genç ve yakışıklı bir asker gibi görünüyordu. Arkasından bakakaldım, içimde garip bir çekilme hissi vardı.

"Haydi! Karim yanımdan homurdandı. 'Yoksa gecenin geri kalanında burada ağzın açık mı durmak istiyorsun?

Başımı aceleyle sallayarak ilerlemeye başladım.

Kulübenin arkasından dışarı adımımı attığım anda onları üzerimde hissettim: çatının her tarafına konuşlanmış olan gizli silahlı adamların bakışlarını. Lord Dalgliesh'in gözlerinin beni incelediği gibi, onların da gözlerinin beni incelediğini, gerçeği ve amacı aradığını hissedebiliyordum.

Gözlerim birkaç metre önümde duran Bay Ambrose'un sırtına takıldı. *Lütfen*, diye düşündüm, umutsuzca. *Lütfen onun hakkındaki gerçeği tahmin etmelerine izin vermeyin.*

O kırmızı cekette kan görür müydünüz? Yoksa sadece bir patlama olur ve adam sessizce yere yığılır mıydı? Bilmiyordum. Tek bildiğim öğrenmek istemediğimdi.

Kendine gel, diye kendime çıkıştım. *Silahlı adamlar seni izlemiyor. İçeriye kendi askerleri için değil, davetsiz misafirler için izliyorlar ve şu anda sen de öylesin. Bu sadece senin hayal gücünün çığınca çalışması!*

Keşke kendimi ikna etme konusunda daha iyi olsaydım.

Bay Ambrose'un ötesinde, çift kanatlı devasa ön kapı belirdi. Tam kapıyı nasıl açacağımızı bir kez daha merak ediyordum ki, kanatlardan biri gıcırdayarak açıldı. İki asker dışarı çıktı. Kalbim neredeyse duracaktı. Ne yapacaktık? Ne diyecektik?

Bay Ambrose askerlere başıyla onay verdi. Bir şey söylemedi. Onlar da ona başlarını sallayarak karşılık verdiler. Onlar da bir şey söylemedi.

Sonra onları geçip koridora girdik.

"Bu nasıl oldu? Sesim titreyerek sordum.

"Ne? Bay Ambrose sordu. Dikkatini bana vermiyordu. Gözleri koridordan çeşitli yönlerle açılan farklı kapıların üzerinde geziniyordu.

"Onları geçiyoruz!

'Ben başımı salladım, onlar başını salladı, biz de geçip gittik. O kadar karmaşık değil.' 'Ama... neden bizi durdurmadılar? Bizi sorgulamadılar?

Bu yüzden kılık değiştiriyoruz, Bay Linton. Böylece insanlar kim olduğumuzu bilmeyecek. Hadi gelin. Bu doğru kapı.'

Ve odanın sol köşesindeki bir kapıya doğru ilerledi. Kapı direnmeden açıldı ve üçümüz duvardaki tek tük gaz lambalarının loş bir şekilde aydınlattığı dar bir koridora girdik. Bay Ambrose ne adımlarını yavaşlattı ne de tempolu yürüyüşünü değiştirdi. Ne kadar gerçekçi görüldüğüne hayret ettim. Bir general ya da ordusunu savaşa götüren bir lord olabilirdi.

Belki de bir bakıma öyleydi.

Başımı sallayarak ona yetişmek için adımlarımı hızlandırdım. Solda bir kapının yanından geçtik ama Bay Ambrose durmadı. Yine bir kapının yanından geçtik, yine bakmadı. Dar koridordaki yürüyüşümüz sırasında birçok kapıdan geçtik, bazıları sağda, bazıları solda. Bazılarının arkasından gürültülü kahkahalar geliyordu, bazılarının arkasından kılıçların bilenme sesleri geliyordu, bazılarının arkasından ise sadece sessizlik duyuluyordu. Bay Ambrose koridordaki bir dönemece varıncaya kadar düz rotasından bir kez bile sapmadı. Orada durdu ve dönmeden şöyle dedi: 'Köşeyi dönünce düz bir koridor var. Doğrudan Dalgliesh'in ofisinin kapısına çıkıyor olmalı. Biriyle karşılaşsak, artık konuşamayız ya da rotamızı tartışamayız. Dalgliesh'in ofisine ne kadar yaklaşırsak o kadar çok askerle karşılaşırız. Karim? Emin olmak için haritaya bir daha bak.'

Muhammed çantasından haritayı çıkardı, hızlıca kontrol etti ve yerine koydu. 'Evet, *Sahib*. Doğru anlamışsınız.

Anlıyorum. Unutmayın. Dümdüz ilerle ve kapıdan geç. Sakın konuşma. Ne yaptığınızı biliyormuş gibi görünün.

Tekrar hareket etmeye başladı ve biz de onu takip ettik. Birkaç adım sonra köşeyi dönmüştük - ve önümüzde, koridorun iki farklı yöne ayrıldığı küçük bir oda vardı.

Aslan İni

"Bu," dedi Bay Ambrose, iki kapıya soğuk soğuk bakarak, "uygunsuz bir durum. Kerim şiddetle küfretti.

"Bu nedir?" diye sordum, çatallanmayı işaret ederek. "Tek bir koridor olduğunu ve onun da dümdüz devam ettiğini söylediğini sanıyordum.

"Hatırlarsanız, planların güncel olmadığından da söz etmiştim, Bay Linton.

'Harika! Kesinlikle harika! Öfkeyle duvara bir tekme attım. Doğal olarak, duvarlar genellikle yaptığı gibi aynı sertlikte geri tepti. "Yani bavullarımızı toplayıp eve mi gideceğiz?

"Kesinlikle hayır," dedi Bay Ambrose, sanki bütün bunlar çay ve bisküvi eşliğinde tartışılacak entelektüel bir sorundan başka bir şey değilmiş gibi. 'İki koridor var. Biz üç kişiyiz. Basit aritmetik bize çözümü söylüyor. Güçlerimizi bölüşeceğiz ve Dalglish'in ofisini ya da kişisel kasasını bulan kişi dosyayı alıp buradan çıkmak zorunda kalacak.

Tam beni örnek alıp tüm gücüyle duvarı tekmeleyecek olan Kerim durdu. Oldukça memnun olmuşum. Evi üzerimize yıkabilirdi.

"Tabii ki! diye haykırdı. 'Hizmetinizdeyim, *Sahib*. Nereye gidelim? Nereye gönderelim...' Uygun zamiri ararken gözleri bir an bana takıldı. '...*bu kişiyi* mi?

Ona ağzımın payını vermek için ağzımı açtım ama Bay Ambrose daha hızlı davrandı.

'Hayır, Karim. Birlikte gitmeyeceğiz. Sen tek yöne gideceksin. Bay Linton ve ben diğer koridoru keşfedeceğiz.

Kerim'in sakalının siyah buklelerinin altından acıya benzer bir şey görünüyordu. Eğer devasa bir sırtışı bastırmakla meşgul olmasaydım onun için üzülebilirdim.

"Benimle olmaktansa bu yaratığın size eşlik etmesini mi tercih edersiniz, *Sahib*?" diye sordu Muhammedan.

Bay Ambrose başıyla ikinci koridora doğru sert bir hareket yaptı. 'Kendim gidemeyeceğim bir yere güvenebileceğim birini göndermeyi tercih ederim, Karim.

Güzel. Sırıtişım yüzüme zorla yerleşmeye çalışmaktan vazgeçti. Yani bana güvenemezdi, değil mi?

Bay Ambrose'un sözleriyle ve muhtemelen yüzümdeki ekşi ifadeyle yatışan Karim başıyla selam verdi.

"Emrettiğiniz gibi yapacağım, *Sahib*.

'Eğer dosyayı bulursanız, gidin. Hiçbir şey bulamazsanız, gidin. Bizi beklemeyin.

Empire House'da buluşacağız.'

Karim bu emirden pek memnun görünmüyordu. Ama yine de eğildi.

"Nasıl isterseniz, *Sahib*.

Başka bir şey söylemeden döndü ve soldaki koridorda gözden kayboldu.

"Haydi. Bay Ambrose diğer koridoru işaret etti ve ilerlemeye başladı. "Yeterince zaman kaybettik.

Neredeyse peşinden koşacaktım. Bunu asla kabul etmezdim ama Karim'i arkada bırakmak omurgamda bir korku hissi uyandırdı. Lord Dalgliesh'in emrinde ne kadar asker olursa olsun, hiçbirinin devasa Muhammed'i geçebileceğini sanmıyordum. O gittiğine göre, Bay Ambrose'un korunmak için sahip olduğu tek şey bastonuydu ve bu baston da şu anda bana gizli bıçağını çektiği ilk andaki kadar etkileyici görünmüyordu.

Bay Ambrose aniden durdu ve elini kaldırdı. Bu, hırsızlık konusundaki sınırlı deneyimimle benim bile anlamakta zorlanmadığım bir işaretti. Durdum ve nefesimi tutarak bekledim.

Birkaç dakika sonra hiçbir şey olmayınca fısıldadım: "Ne oldu?

'Sesler,' dedi alçak ama normal bir ses tonuyla. 'Sessiz olun. Konuşmak zorunda kalırsanız da fısıldamayın. Bizler askeriz, unuttunuz mu? Burada olmamız gerekiyor ve eğer fısıldarsak kulağa şüpheli gelecektir.

Bu gerçekten mantıklıydı. "Evet, efendim.

'Ve bana "Efendim" deme,' diye ekledi, hala koridordan aşağı bakıyordu, sırtı bana dönüktü. 'Eğer biri seni bunu yaparken yakalarsa, derhal zan altında kalırsınız. Aynı rütbede üniformalar giyiyoruz.

Yüzüme bir sırıtma yayıldı. "Öyle mi?" "Bay Linton?

"Evet, Si-um, yani, evet, dostum?

'Gülümsemeni *hissedebiliyorum*. Ondan hemen kurtul.'

"Evet, dostum!

'Ve bana dostum deme. Bunu sadece sarhoş denizciler yapar.'

"Evet, Si- ma- um... şey. "Bay Linton?

"Evet?

'Sessiz ol! Dinlemeye çalışıyorum'.

Cevap vermemeye karar verdim. Her halükarda hitap şeklim tükenmişti ve ileride neler olup bittiğini duymak en az onun kadar ilgimi çekiyordu. Kulaklarımı zorlayarak bahsettiği sesleri yakalamaya çalıştım. Bir şeyler vardı... Sesler değil, sadece belirsiz sesler. Burada bir metal çınlaması, orada donuk bir gümbürtü, hepsi bu.

Sonra geldi: bir sonraki gümbürtüden hemen önce alçak sesle bir bağırış. Yine bir bağırış, biraz emir gibi, ama tam değil, ve sonra bir gümbürtü daha.

"Sence bu ne anlama geliyor? Fısıldadım. Elini kaldırdı.

Patlama! Unutmuşum: fısıldamak yok. Çabucak, daha normal bir ses tonuyla devam ettim: 'Bu bir ofis gibi gelmiyor, değil mi?

Başını salladı.

"Eee? Ne oldu?"

"Elimde sadece sesli veriler varken bir tahminde bulunmak konusunda isteksizim Bay Linton. Ama sesi bir rıhtıma çok benziyor. Yüklenen bir gemi gibi.

"Ama... rıhtımdan hâlâ çok uzaktayız, değil mi?" "Evet.

Başka bir açıklama yapmadan tekrar ilerlemeye başladı.

Öyle mi? Tüm söyleyeceğin bu mu?

İçimden küfrederek peşinden koştum. Hâlâ koridor boyunca sanki her yer ona aitmiş gibi, sanki burada olmaya kimsenin itiraz edemeyeceği bir hakkı varmış gibi yürüyordu. Onu taklit etmek için elimden geleni yaptım ama muhtemelen pek başarılı olamadım. Yavaş yavaş ilerideki sesler yükseldi, sesler netleşti. Artık bir şeylerin yüklendiği açıktı. Yükün yukarıdan aşağıya indirilirken tekrarlayan gümbürtülerini, makara ve vinç olduğunu tahmin ettiğim şeylerin gıcırtilarını duyabiliyordum.

Bağırarak verilen komutlar bunu kesinleştirdi:

İki metre sola! Aşağı! Şimdi!"

"Biraz sağa!"

Tamamdır! Yavaşça, yavaşça. Bu şey çok değerli!"

İleride ışık görebiliyordum. Birden koridor önümüzde geniş bir salona açıldı. Geri çekilmek istedim ama Bay Ambrose bana tıslayarak

'Sakın buna cüret etme! Bizi çoktan gördüler!'

Ve haklıydı da. Odanın etrafını saran bir galeride duran birkaç askerin gözleri üzerimizdeydi. Duyma menzillerinin dışındaydılar ama her hareketimizi görebiliyorlardı.

"Aman Tanrım! Nefes aldım. "Şimdi ne olacak?

"Benim gibi yap," diye tısladı. 'Aynen benim yaptığım gibi, diğer tarafta. Şimdi!'

Koridorun sol ucunda durana kadar sağa doğru birkaç adım attı ve dik bir pozisyon aldı, kollarını arkasında kavuşturdu, bacaklarını birbirine kenetledi. Nedenini bilmeden ben de aynısını yaptım ve bu konuda kendimi oldukça aptal hissettim.

Birkaç dakika sonra galerideki askerler bize olan ilgilerini kaybetmiş gibiydiler. Gözleri daha önemli şeylere, örneğin salonun bir köşesinde üst üste yığılmış kurutulmuş morina dolu kasalara kaydı.

Onlara sabit bir şekilde baktım, "Yakalayın!" ya da "Vurun!" emrini bekliyordum. Ama böyle bir emir gelmedi.

"Sorun nedir? Ağzımın kenarından sordum. 'Neden şüphelenmiyorlar? Neden artık bize bakmıyorlar?

"Çünkü askerlerin davranması gerektiği gibi davranıyoruz," diye yanıtladı Bay Ambrose. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama dudaklarını oynatmadan konuşmayı başarmıştı. "Biz nöbet tutuyoruz.

"Nöbet mi? Neyin üzerinde?"

"Bu koridorun girişi tabii ki.

'Kim neden burayı korumak istesin ki? Sadece bir koridor!'

'Askerler bir şeyi neden yaptıklarını düşünmek üzere eğitilmezler, Bay Linton. Eğer öyle olsaydı, hiç kimse bir orduyu bir araya getiremezdi. Şimdi sessiz olun!'

Göz ucuyla yüzüne baktım. Bir buz kütlesi kadar soğuk ve hareketsizdi. Bunu nasıl yapabildi? İçimde korku, heyecan ve stres yaralı bir yılan gibi kıvranıyordu. En ufak bir duygu belirtisi göstermedi. Ama zaten hiç göstermezdi.

Evet, bazen yapıyor - hayal gücünüzde pek çok şey yapıyor...

Arkamda ellerimi birbirine kenetledim. Hayır! Hayır! Bu düşünce zincirini takip edemezdin, şimdi değil, tüm yerlerin arasında burada değil. Dikkatimi dağıtacak bir şey bulmak için gözlerim hızla koridorda dolaşmaya başladı.

Görülecek yeterince şey vardı.

İlk başta, askerlerin tehlike işaretleri gibi parlayan kırmızı paltoları dikkatimi diğerlerinden uzaklaştırmıştı. Ama şimdi ilgilerini kaybetmiş görünüyorlardı.

dev odanın geri kalanına baktım.

'Oda' muhtemelen yeterince büyük bir kelime değildi. Neredeyse Empire House'un giriş holü kadar büyük, insan eliyle yapılmış bir mağaraydı. Bay Ambrose ve düşmanının devasa boyutlar konusunda aynı eğilime sahip olduklarını görebiliyordum. Yine de Bay Ambrose'un salonunda, karargahının girişi olmasına rağmen soğuk bir çoraklık anıtı varken, Doğu Hindistan Şirketi'nin basit bir Doğu Yakası karakolundaki bu salon görkemli renklerle alev alev yanıyordu.

Duvarlar koyu kırmızı tuğlaydı ve aralarına kırmızı beyaza boyanmış ahşap kirişler serpiştirilmişti. Yukarıda, kirişler düz bir tavanı desteklemek için kavis yapıyordu. Ahşap desteklerden sarkan meşaleler tüm sahneyi koyu altın ve turuncunun uğursuz tonlarına büründürüyordu. Titrek meşale ışığında, askerlerin silahlarının parıldayan namluları cehennemde Şeytan'ın müritlerinin işkence aletleri gibi görünüyordu.

Gölgeler tavanın ve odayı çevreleyen galerinin üzerinde titreşiyordu. Gölgeler ayrıca galeri boyunca yürüyen ve aşağıdaki sahneyi izleyen askerlerle birlikte hareket ediyordu. Ve salonun ortasını dolduran devasa mekanizmalar da gölge saçıyordu.

Yanılmamışım. Makaralar, vinçler, halatlar ve hatta kamyonlar bol miktarda vardı. Bunlar, yüzlerce işçinin bir karınca yuvasının üzerindeki karıncalar gibi koşuşturduğu, taşıdığı, getirdiği, bağırdığı bir labirent oluşturuyordu. Etraflarındaki her şey titrek meşale ışığında duvarda tuhaf gölge resimler bırakıyorsa, kendileri de siyah ve koyu turuncu renklerde korkunç freskler çiziyorlardı. Vinçler dev siyah ahtapotların kolları, makaralardaki halatlar ise saldırıp ısırarak için bekleyen yılanlardı.

Korkunç gölge oyunlarının altında, salonun dört duvarının her birinde, bir armanın sergilendiği devasa bir goblen asılıydı: beyaz zemin üzerinde kırmızı bir haçı gösteren bir kalkanın iki yanında kükreyen iki aslan. Bu armayı daha önce hiç görmemiş olmama ve duvardaki gölgeli canavarların onu görmemi zorlaştırmasına rağmen, ne olduğunu tahmin etmekte zorlanmadım.

Lord Dalgliesh'in inindeydik. Olabilecek tek bir şey vardı: Onurlu Doğu Hindistan Şirketi'nin resmi arması.

Duvar halılarının en uzak olanının altında, tam karşımdakinin altında, bir tünelin girişi açık bir maul gibi boşluk bırakıyordu. İzler tünelin içine doğru uzanıyor, gözden kaybolup nereye gittiğini sadece Tanrı biliyordu.

Kesin olan bir şey vardı: Burası sadece bir depo ya da ofis binası değildi.

Yavaşça gözlerimi tekrar tünelin girişinin üzerinde yükselen altın aslanlara kaldırdım. *Haydi, der gibiydiler. Yaklaşmaya cesaret et. Yasak bölgemize girmeye cüret edin. Daha bir adım bile atamadan seni paramparça edeceğiz.*

Saçmalık! Derin bir nefes alarak doğruldum ve ilgisiz görünmeye çalıştım.

Kendine gel, Lilly! O aslanlar sadece baskılı kumaş parçaları. Bay Ambrose'un duvardaki dev renkli çarşaflardan korktuğunu düşünmesini mi istiyorsun?

Hayır. Bunu istemedim. Özellikle de tahta ejderha olayından sonra.

Aslanlara dik dik baktım, onların cesur ve ışıltılı bakışlarıyla yüz yüze geldim. Gözlerim aslanların pençelerinin altında yılan gibi kıvrılan mavi bir banda takıldı. Üzerinde harfler vardı. Parlak altın renginde basılmış olsalar da, salonun yarı karanlığında seçilmeleri neredeyse imkânsızdı. Bu İngilizce miydi? Hayır, daha çok yabancı bir dile benziyordu...

Auspicio... Regis... Et Senatus... Angliae...

Bu ne anlama geliyor?

"İngiltere Kralı ve Parlamentosu'nun yetkisiyle.

İrkilerek gözlerim, İngiliz-Hint askerinin mükemmel bir modeli olan Bay Ambrose'un durduğu yere kaydı.

"Anlamı bu," dedi, yine o soğukkanlı, sakın sesiyle ağzı bile kıpırdamadan konuşmayı başararak. "Doğu Hindistan Şirketi'nin armasının altındaki slogana bakıyordunuz. "İngiltere Kralı ve Parlamentosu'nun yetkisiyle."

"Baktığım şeyin bu olduğunu nereden bildin? Tısladım.

"Dudaklarınız Latince kelimeler oluşturacak şekilde hareket ediyordu. "Sessiz olun" dediğimde, Bay Linton, bu aynı zamanda dudaklarınızı oynatmayın anlamına da gelir.

İtiraz edemeyecek kadar meşguldüm, başımı salladım ve yutkundum. Gözlerim bir kez daha galerideki askerlere takıldı, sonra dev duvar halılarındaki kükreyen aslanlara ve onların dünyaya haykırdığı sözlere döndü.

Auspicio Regis Et Senatus Angliae...

Lord Dalgliesh'in her istediğini yapmakta haklı olduğunu düşünmesine şaşmamalı.

Kraliçe'nin Resmi Onay Mührü'ne sahipti.

Yanımda, Bay Ambrose gerildi. Yani zaten gergin olduğundan daha fazla gerildi - ki normal duruşu düşünüldüğünde bu etkileyici bir başarıydı.

'Çekilin yoldan! Çabuk! Bu sözleri kulağıma fısıldadıktan sonra fırladı ve beni kesinlikle askerce olmayan bir tavırla peşinden sürükledi. Tek bir itiraz sözcüğü bile söyleyemeden bir sandık yığınının arkasına geçmiştik. Sonra onun sesini duydum ve itirazım boğazımda düğümlendi.

'...her şeyi derhal gemiye yükleyin lütfen Kaptan. Yarım saat içinde tam bir rapor bekleyeceğim.'

Kalbim buz kesti ve tek bir kelime bile etmeden Bay Ambrose'un peşinden tökezledim. Beni görüş alanından çıkarmasından ve tahta sandık yığınının arkasında kaybolmamızdan hemen önce, göz ucuyla onu gördüm. Altın yelesini ve şahin gagasını gördüm. Delici mavi gözlerin çelik gibi parıltısını gördüm.

Lord Dalglish
buradaydı. "Yani karar
verildi mi?"

Sesi sertti, biraz Cockney aksanına benziyordu ama içine birçok başka aksan da karışmıştı. Sandıklardan birinin üstünden bakarken, Lord Daniel Eugene Dalglish'in aristokrat figürünün yanında bir gemi kaptanının iri cüssesini gördüm.

Bir el yakamı kavradı ve beni aşağı çekti. Birden sert bir vücut arkamdan bana doğru bastırmaya başladı.

Bay Ambrose beni granit gibi kavrayarak kulağıma doğru tısladı: 'Eğer o kasaların üstünden onları gözetlemek niyetindeyseniz, bunu yapmadan önce o mavi şapkayı çıkarmanızı öneririm. Tepeden dışarı sarkıyor.

Oh. Bunu hiç düşünmemiştim. Utanarak mavi şapkayı kafamdan çıkardım. Fark ettim ki, o şapkasını çoktan çıkarmıştı. Yazık oldu. Ona gerçekten yakışıyordu.

"Evet. Bu Lord Dalglish'in sesiydi.

"Sorabilir miyim Lord Hazretleri, nasıl bir karara vardınız? Küstahça görünmek istemem, bu sadece bir planlama meselesi...'

'Dosya bu binadan ayrılıyor, Yüzbaşı. *Île Marbeau*'ya gidiyor.'

Başımı çevirip Bay Ambrose'a baktım. Dosya! O da duymuş muydu? Evet, duymuştu. Duyduğunu görebiliyordum. Sol küçük parmağı seğiriyordu.

"Sormamı bağışlayın Lord Hazretleri..." Kaptanın sesi tereddütlüydü. 'Neden onu burada tuttunuz? Bu biraz... riskli değil miydi?

Lord Dalglish'in kaptanına dostça bir gülümseme yönelttiğini görmek için tam zamanında kasaların olduğu duvara tekrar baktım. Bir köpekbalığının avına yönelttiği dostça gülümsemenin aynısıydı.

"Riskli mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Neden öyle düşündünüz ki?"

'Şey, dosyayı elde etme yönteminiz tam olarak... bilirsiniz...'

'Hayır. Bilmiyorum. Lütfen beni aydınlatın.'

Kaptan bir anlığına çelik mavisi gözlerin bakışlarıyla karşılaştı. "Hiçbir şey," dedi aceleyle. "Hiçbir şey demek istemedim, Lord Hazretleri.

Lord Dalglish nezaketle başını salladı. 'Bunu duyduğuma sevindim. Personelimin benim ve yöntemlerim hakkında iyi düşünmediğini öğrenmek beni çok üzerti. Benim hakkımda iyi düşünüyorsunuz Kaptan, değil mi?

'Elbette, Lordum! Sizin için dünyaları düşünürüm, Lordum.

'Ne büyük şans! O halde, çalışma ilişkimizi her ikimiz için de kârlı bir şekilde sürdürebileceğimize inanıyorum. Şimdi, nerede kalmıştık...?'

Kaptan efendisine hatırlatmak için ağzını açtı ama sonra konuşmanın riskli olduğunu düşünerek tekrar sustu.

"Ah, evet! Lord Dalglish parmağını kaldırdı. "Dosyayı neden hemen buradan çıkarmadığımı soruyordunuz. Kaptanın gözleriyle karşılaştı. "Şüphesiz Londra'da çok fazla hırsız ve dolandırıcı olduğu ve benim hakkım olan mallar burada tehlikede olduğu için endişelendiniz, değil mi?

"Evet, Lordum. Kesinlikle doğru, Lordum.'

'İtiraf etmeliyim ki, dosyayı hemen daha güvenli bir yere göndermek aklıma gelmişti. Ama ne yazık ki dosya şifreliydi.

Kaptanın yüzüne şaşkınlık yayıldı. "Kurallar mı? Onur kuralları ve centilmenlik gibi şeylerden mi bahsediyorsunuz?

"Hayır. Gizli bir dilden bahsediyorum. Lord Dalglish'in yüzü hâlâ gülümsüyordu ama sağ eli başka bir dil konuşuyordu. Sıkı bir yumruk haline gelmişti, parmak eklemleri bembeyazdı. "Ne yazık ki henüz deşifre edemedik.

Göz ucuyla Bay Ambrose'un yüzünde bir şey gördüm. Var olmayan yüz ifadesi değişmedi ama gözlerinde karanlık bir zafer parıltısı gördüğümü sandım.

Lord Dalglish sözlerine şöyle devam etti: 'Ve daha da kötüsü,' dedi Lord Dalglish, 'belgelerin şifreli olması Londra'dan çıkarılmalarını zorlaştırıyor. Dünyanın en büyük kriptografları burada, hükümet enstitülerinde çalışıyor.

"Ama... şimdi de dosyayı buradan mı götürüyorsunuz?" diye sormaya cesaret etti kaptan.

"Evet. Lord Dalglish cebinden bir şey çıkardı ve parmaklarının arasında döndürdü. Nesne parlak ve sarımsı bir renkteydi ve

Bir çeşit post. Simmons'ın altın rengi saç tutamını tanımam bir anımı aldı. Ölü bir adamın saçı. Dalgliesh hızlı ve acımasız bir hareketle onu parmaklarının arasında ezdi ve yere düşmesine izin verdi. "Bu hareket tarzının tavsiye edilebilir olduğuna dair işaretler aldım.

Kaptan şaşkınlık içinde kilidin kalıntılarına baktı. Benim bildiklerimi bilmiyordu.

"Ama... peki ya bu kod uzmanları? Eğer dediğiniz gibi burada, Londra'da yaşıyorlarsa, Lordum..."

'Bence taşınmaları için teşvik edilmeliler. Deniz iklimi yılın bu zamanlarında insan sağlığı için çok faydalıdır. Bunu onlara çok net bir şekilde açıklayabileceğinizden eminim.

Kaptanın yüzü kızardı. "Lord Hazretleri, kesinlikle şunu ima etmiyorsunuz..."

Sustu. Lord Dalgliesh sessizce onu izleyerek bekledi. Sonunda sordu: "Evet?"

Yüzünde bir kez daha dostça bir gülümseme vardı.

Yüzbaşı yutkundu. 'Ben... Lordum, bunlar önemli adamlar. Eğer aniden şiddetli bir şekilde ortadan kaybolurlarsa...'

"Şiddet mi? Aman Tanrım, kim şiddetten söz etti ki? Lord Dalgliesh'in gülümsemesi bir parça genişledi. "Beni tamamen yanlış anlamış olmalısınız Kaptan. Bu insanları *tatile* çıkmaları için *cesaretlendireceksiniz*, başka bir şey değil. Eminim her şeyi yeterince açıkladığınızda bunun faydasını göreceklerdir.

Kaptanın başı öne eğildi. Muhtemelen bir şeyler ters giderse geleceğini bildiği ağırlık tarafından bastırılmıştı. Eğer bir şeyler ters giderse, her şey onun başına kalacaktı. Lord Dalgliesh'in masum gülümsemesi bunu açıkça gösteriyordu. Lord Dalgliesh her zaman masum olacaktı.

"Ortadan kaybolmaları fark edilmeyecek," diye efendisini ikna etmek için son bir girişimde bulundu. "Basın..."

'Basın benim önerilerime uyacak ve ketum davranacaktır. Ne de olsa sahibi benim.

"Şey... hepsi değil, Lordum. Bir kısmı Bay Ambrose'a ait.

Dalgliesh'in yüzündeki dostça gülümseme dondu. Etraflarındaki işçiler adımlarını yarıda kesip ikisine doğru döndüler. Giderek daha fazla çift göz onlara sabitlenirken, salonun üzerine sessizlik çöktü. Bay Ambrose'un adı olan çakıl taşından salonun havuzuna sessizlik dalgaları yayıldı.

Kaptan çok ciddi bir hata yaptığını anlamış gibiydi. Yüzündeki son renk kalıntıları da uçup gitmişti.

Dalgliesh astına doğru bir adım attı.

"Ne," dedi çok nazikçe ve yavaşça, söz dinlemeyen bir çocukla konuşan sabırlı bir müdür edasıyla, "size bu adamın adını benim yanımda anmamanızı söylemiş miydim, Yüzbaşı?"

Kaptanın ağzı açılıp kapandı. Hiçbir kelime çıkmadı.

"Bunun tekrarlanması halinde ortaya çıkacak sonuçları size tekrar hatırlatmama gerek var mı, Kaptan?"

"Hayır, Lordum! Mükemmel hatırlıyorum, Lordum!"

"Mükemmel. Dalgliesh tekrar döndü ve yoluna devam etti. Elinin bir hareketiyle işçiler etraflarında döndüler ve eskisinden iki kat daha hızlı bir şekilde yeniden çalışmaya başladılar. 'Lütfen dosyayı gemiye getirin ve kasaya koyun Kaptan. Su geçirmez bir kese içinde olduğundan emin olun.

"Nasıl isterseniz, Lordum.

İki adam koridorda yürürken sesler kesildi. Dizlerimin üzerine çöktüm, böylece sandıklar tarafından tamamen gizlendim ve aynı pozu almış olan Bay Ambrose'a doğru eğildim.

"Dosyayı gemiye getirin" derken ne demek istedi? Fısıldadım. "Ne gemisi?"

"Hatırlamıyor musun?" diye sordu, gözleri uzaklara bakıyordu. "Koridordaki şu tünelin girişi... Rıhtıma çıkıyor olmalı. Hükümetin bilmesini istemediği şeyleri gemilere bu şekilde alıyor olmalı. İlginç."

'Ama hiçbir şekilde yardımcı olmuyor,' diye belirttim.

"Tam tersine, Bay Linton. Gözlerinde soğuk bir parıltı vardı. "Bir düşünün. Dosyayı gemiye getirecekler. Şu andaki yeri muhtemelen ayrı ve sıkı korunan bir odadır. Bizim gibi asker gibi giyinmiş insanlar bile çok iyi bir neden olmadan içeri alınmaz. Ama gemide işler farklı. Her türden insan gemiyi yüklemek, güvenliği kontrol etmek, mesaj taşımak için acele ediyor - dosyayı almamız için ideal bir ortam olacak. Dosya gemiye konana kadar bekleyeceğiz, sonra geminin askeri eskortunun bir parçasıymış gibi davranıp tünelden geçeceğiz. Dosyayı aldıktan sonra buraya dönmeyeceğiz, gemiyi rıhtımda bırakacağız ve kılık değiştirerek vagonumuza geri döneceğiz.

"Ne kadar zekice bir plan efendim. Tabii ki her şey koridordaki tünelin gerçekten de rıhtıma çıkıp çıkmadığına bağlı, ki şu anda bu tamamen bir spekülasyon.

Bay Ambrose bana soğuk bir bakış attı. "Ben buna ikinci derece kanıtlara dayanan bir hipotez demeyi tercih ederim, Bay Linton.

'Öyle mi efendim? Tünelin gerçekten de rıhtıma çıktığını varsayarsak, tabii ki sayısız muhafız ve asker katmanı arasından geçmemiz ve bu sırada yakalanıp vurulmamayı başarmamız gerekecek.

"Doğal olarak, Bay Linton.

Bakışlarındaki soğukluk daha da arttı. Beni mikroskop altında pek de ilginç olmayan bir böcek gibi inceliyordu. Ne düşündüğünü çok iyi biliyordum. Korktuğumu düşünüyordu.

Şey... bu konuda haklıydı. Ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Pekâlâ. Derin bir nefes alarak tekrar ayağa kalktım ve mavi şapkayı başıma geçirdim. Artık bana o kadar da saçma gelmiyordu. Hayal bile etmek istemediğim bir kaderle aramda duran tek şey o ve üniformanın geri kalanıydı.

"Hadi gidelim.

Bay Ambrose bir an için neredeyse - neredeyse! - şaşırmış gibiydi. Sonra o da hızla ayağa kalktı ve şapkasını yeniden taktı. Hafifçe kısılmış, ölçülemeyecek kadar koyu gözleriyle bana bakıyordu.

"Gerçekten benimle gelecek misin?

"Doğal olarak. O gözler... İçlerinde boğulabilir ve bir daha nefes almak bile istemeyebilirdim.

"Ama az önce bana bunun ne kadar tehlikeli olduğunu söyledin.

"Şey..." Cesur bir gülümseme yaratmak için elimden geleni yaptım. O bana böyle bakarken bu hiç de kolay değildi. Dizlerim her an çökecekmiş gibi hissediyordum. "Şans cesurdan yanadır derler, değil mi?

"Evet!" diye homurdandı Bay Ambrose. 'Ve *onlar* aptal. Benim tecrübelerime göre, talih güçlü ve acımasız olanın yanındadır.

"O zaman iyi olmalıyız, değil mi? Ona sııttım. "Ne de olsa ben senin yanındayım.

Bana doğru bir adım attı. "Çok farklı bir kişiliğiniz var, Bay Linton.

Gülümsememi gizleyemedim. 'Tekil mi? Joan of Arc ya da Kraliçe Gwendolen gibi özel mi demek istiyorsun?[\[51\]](#)'

"Tam olarak değil. Elleri omuzlarımı kavramak için kalktı. 'Düşünüyordum da daha çok bir *Ifrit* gibi.'

Alınmadığımı fark etmem bir anımı aldı. Neden alınmadım? Ve neden hala gülümsüyordum? Az önce beni

cehennemden gelen bir tür şeytana!

Kollarımdaki tutuşu sıkılaştı. Gözlerindeki karanlık parladı.

"Bay Linton, ben..." Bir an için daha fazlasını söylemek ister gibi oldu. Ama daha iyi bilmeliydim. Bu Bay Rikkard Ambrose'du. Ne zaman daha fazlasını ya da herhangi bir şeyi söylemek istemişti ki?

Onun yerine aniden bıraktı, kendini düzeltti ve yanımdan geçip gitti. "Yeterince zaman kaybettik, Bay Linton. Beni izleyin!" Dönmeden emretti. "Ve sessiz olun. Eğer bir direnişle karşılaşsak, konuşmayı bana bırakın.

"Peki ya konuşarak çözemeyeceğimiz bir dirençle karşılaşsak, efendim?

Yol boyunca yanında getirdiği deri çantayı yere atıp açtı ve içinden bir nesne çıkardı: parıldayan ahşap ve gümüşü metalden yapılmış uzun bir nesne. Son teknoloji ürünü tüfeği görünce nefesimi tuttum. Gözleri benimkilerle buluştu.

"Onu da bana bırakın.

~~**~*~*

Bay Ambrose'un hızlı selamı o kadar ikna ediciydi ki tünelin girişindeki nöbetçi tek kelime etmeden geçmemize izin verdi. O da karşılığında selam verdi. Ben de selam vermeye çalıştım ve bir şekilde mavi şapkamı kafamdan düşürmeden selam vermeyi başardım.

Sessizce nöbetçinin yanından geçtik. Önümüzde tünelin siyah çeneleri belirliyordu. Elimde değildi - son bir kez, tepemizde asılı duran iki kükreyen, altın aslanın dev figürlerine baktım. Gözleri doğrudan bana dikilmiş gibiydi, her hareketimi izliyor, buraya ait olmadığımı biliyorlardı.

"Önünüze bakın Bay Linton," diye tısladı Bay Ambrose.

Aceleyle emredileni yaptım ve adımlarımı hızlandırdım. Üzerimdeki altın yelekli gardiyanların tehditkâr ışıltısı kayboldu ve karanlık beni yuttu.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Birkaç dakika sonra tünelin ilerisinde belli belirsiz bir parıltı seçebildim. Ama çok, çok uzaktaydı.

"Tünel neden daha iyi aydınlatılmamış? Fısıldadım.

'Etrafına bak,' dedi alçak bir sesle. 'Herhangi bir pencere ya da havalandırma sistemi görüyor musun? Hem meşaleler hem de gaz lambaları böyle kapalı bir alanda kurtulması zor olan zehirli dumanlar üretir. Ayrıca, Lord Dalglish'in burada ne tür yasadışı faaliyetler yürüttüğü konusunda haklıysam

gizlilik amacıyla tünelin ucunun tamamen karanlık olması gerekecek. Adımlarımıza çok dikkat etmemiz gerekecek. Ve şu andan itibaren, bir daha soru sormayacaksınız, anlaşıldı mı? Unutmayın, bu yere aşına olmamız gerekiyor.'

Tanrıya şükür bana söylediği gibi yaptım ve çenemi kapalı tuttum. İki dakika geçmeden, bir düzine asker aniden karanlığın içinden tam önümüzde belirdi. Tünelde ışık o kadar azdı ki, parlak kırmızı üniformaları içinde bile gölgeden farksızdılar. Yine de bu gölgeler silahlıydı ve hiç de memnun görünmüyorlardı.

'Ching Chong'lar^[52] Hâlâ devam ediyor musun?" diye homurdandı biri.

"Eminim öyledir!" diye cevap verdi bir başkası. 'Lanet olası sarı piçler! Düzgün insanlar gibi yatağa giremedikleri tek bir gece bile yok. Ve bizim gibiler de...'

Yanımızdan geçip gittiler ve çok geçmeden sesleri uzaklarda kayboldu.

Demek Ejderha Dansı hâlâ dışarıda devam ediyordu, öyle mi? Askerlere tam olarak ne yapmalarının emredildiğini düşününce aniden üşüdüğümü hissettim. Neden emin olduğum gibi sokağa çıkıp Çinlilerin dans ettiği yere doğru yürüyorlardı? Karanlıkta Bay Ambrose'un profiline yandan bir bakış attım. Yüzünü görmek için çok karanlıktı. O da içerideki soğuğu hissediyor muydu?

Aptalca bir soru. Muhtemelen sürekli olarak - 100 Fahrenheit derecelik bir çekirdek sıcaklığındaydı.

İleride, yine zayıf bir ışık parıldıyordu. Ama bu kez sarımsı bir ışık değil, soğuk, mavi bir ışık. Ayın ışığı. Yaklaştıkça, ahşap bir duvardaki küçük çatlaklardan tünelin içine düştüğünü gördüm - tüneli sonlandıran ahşap bir duvar.

"Şimdi ne olacak?" diye sormak için ağzımı açtım ama Bay Ambrose bana o özel bakışlarından birini fırlattı ve ben de tekrar kapattım. Ay ışığının birkaç teline rağmen simsiyah olan ahşap duvara yaklaştı ve ellerini duvarın üzerinde gezdirdi. Duvarın yarısına geldiğinde araştıran elleri aniden durdu. Parmakları bir şeyin etrafına dolandı, bastırdı ve itti.

Kapı açılarak dar bir su şeridinin ve yarısı yosunlarla kaplı bir liman duvarının görüntüsünü ortaya çıkardı. Uzaktan Ejderha Dansı'nın sesini duyabiliyordum ve tüm dansçıların hâlâ hayatta ve gayet iyi oldukları anlaşıldığı için rahatlamıştım.

"Bir kapı tokmağı olduğunu nereden biliyordunuz, efendim?"

'Kimsenin dışarıdan bulamayacağı gizli bir geçidiniz varsa, giriş için kapı kolunun içeride olması daha mantıklı, öyle değil mi?

Şimdi o söyleyince kulağa oldukça açık geldi. Ama nereden bilebilirdim ki? Ne de olsa bu benim ilk gizli geçidimdi! Onun da ilk miydi? Ay ışığında sert ve amansız yüzüne baktım. Muhtemelen değildi.

Dikkatle açık kapıdan dışarı eğildi, başı bir milim bile kıpırdamadan gözleri sağa sola gidip geliyordu. Bir an sonra tekrar tünelin içinde, yanımdaydı.

'Etrafta hiç muhafız yok,' dedi alçak bir sesle.

'Bir şekilde yanlış yola saptığımızı mı düşünüyorsunuz? Dosyanın burada olmadığını mı?'

"Bundan şüpheliyim. Bak.'

Onu taklit ederek başımı dikkatlice kapıdan çıkardım ve gözlerimin önce sola, sonra sağa kaymasına izin verdim. İşte oradaydı! Sağ tarafta, liman duvarı boyunca uzanan, bir çıkıntıdan pek de farklı olmayan dar bir podyum vardı. Sadece iki direği olan şık ve oldukça küçük bir geminin arkasında kayboluyordu. Daha önce gördüğüm hiçbir gemiye benzemeyen gövdesinin koyu, düz rengi olmasaydı, tamamen dikkat çekmezdi.

Tünele geri döndüğümde, "Gördün mü?" diye sordu.

"Podyum mu? Evet. Zekice yapılmış. Muhtemelen rıhtımdan fark etmezsiniz bile. Fark etseniz bile ne önemi var ki? Ama burada, kimse görmeden tünelden rıhtımdaki herhangi bir gemiye gizlice geçebilirsiniz.

Başını salladı. 'Evet ama beni endişelendiren podyum değil. Orada olacağını biliyordum.

"Gerçekten mi? Ama endişelisin?'

'Evet.

"Neden?'

"Bu o gemi. Sanırım o olabilir...'

Arkamızdan, tünelin dışından, aniden adım adım yaklaşan ayakların sesini duyduk. Ses daha da yükseldi.

"Çabuk!" diye tısladı ve beni kapıdan çıkarıp podyuma itti. "Bizi görüp soru sormayı düşünmeden önce gemiye bin!

Birden ay ışığında, açık ve korunmasız bir şekilde durdum. O uğursuz siyah gemide hiç muhafız olmaması için Tanrı'ya dua ettim. Ama olsa bile,

Görülecek ne vardı? Umarım kendi askerlerinden biri daha. Ancak şu anda kendimi pek asker gibi hissetmiyordum.

Arkamda, kapının bir *klik* sesiyle kapandığını duydum.

Dışarıda diye düşündüm. *Arkanda ve hareket etmeni bekliyor!*

Hadi, hadi! Cömert kışını kaldır, sana güveniyor!

Ve bir şekilde, az önce buz gibi bir korkuyla podyumun tahtasına yapışmış gibi duran ayaklarım hareket etmeye başladı. Geminin siyah silueti üstümde belirdi, direkleri ve halatları önümde bir örümcek ağı gibi gölgeler saçıyordu, yakında içine düşeceğim bir ağ.

Gölgeler ağına girdim ve kalbim buz kesti. Geminin gövdesinin kıvrımının etrafında, ay ışığının kurumuş kan rengine dönüştürdüğü parlak kıızıla boyanmış geminin adı görünüyordu:

NEMESIS

A r k a m d a , Bay Ambrose'un ani bir nefes aldığını duyabiliyordum. İçgüdüsel olarak dönmeye çalıştım ama sert kollar beni arkamdan yakaladı.

"Devam edin! Bay Ambrose tısladı. 'Biz onları göremesek bile gemiden bizi izliyor olabilirler. Sadece devam edin.

"Ama... o geminin adını biliyorsun. Bildiğinizi biliyorum. Sorun nedir? Bu kadar özel olan ne?"

'Devam et, dedim! Yoksa bu gece ikimizin de kellesini kaybetmesini mi istiyorsun? Evet, gemiyi biliyorum. Ya da en azından raporlarını duydum. Eğer düşündüğüm gemiyse, dünyanın en modern ve yıkıcı savaş gemisidir.

İki ustanın ince, siyah silüetine korku ve kuşkunun karışımıyla baktım. *Bu mu? Dünyanın en yıkıcı savaş gemisi mi? Gemiler hakkında fazla bilgim yoktu ama limana girip çıkarken gördüğüm Kraliyet Donanması gemilerinin çoğu bu şeyden çok daha büyüktü, çok daha fazla topu ve direği vardı.*

Şaka yapıyor olmalı.

Sonra gözlerim bir kez daha tehditkâr, siyah gövdeye takıldı ve Bay Ambrose'un hiç şaka yapmadığını hatırladım.

"Neden?" diye sordum sessizce. "Bunu bu kadar tehlikeli yapan ne?"

"Tamamen çelikten yapılmış ilk savaş gemisi. Diğer gemiler top ateşi altında paramparça olurken, bu gemi yoluna devam edecek. Lord Dalgliesh'in büyük Britanya İmparatorluğumuza son katkısı. Filosunun amiral gemisi. Bu gemiyi duyurduğunda herkes çok memnun olmuştu.

proje. İngiltere'nin deniz üstünlüğü için ne büyük bir zafer, *vesaire*. Kraliçe onu tebrik etti.'

'Muhteşem gemisini ne amaçla kullandığını bilen var mı?
Bunu hırsızlık ve kaçakçılık için mi kullanıyor?

"Sanmıyorum. Eğer öyle olsaydı, sanırım Kraliçe tebrik etmekten kaçınırdı.

Artık neredeyse büyük, kırmızı harflerin tam altındaydık. *Nemesis*, ağının ortasındaki bir örümcek gibi üzerimde belirmiş, saldırmaya hazır bekliyordu.

'Lord Dalgliesh bu kez gerçekten iş yapmak istiyor,' dedi Bay Ambrose karanlık bir sesle. 'O bu çelikten kalede yüzerken kimse yoluna çıkacak kadar aptal olamaz.

Ürperdim. Bay Ambrose'un *Nemesis*'te seyahat eden düşmanı... şiirsel bir şekilde uygundu. Şiirden her zaman nefret etmiş olmam ne büyük talihsizlik.

Başka bir soru sormak için ağzımı açtım ama Bay Ambrose hemen arkamdan kolumu tuttu ve bastırdı. Tanrıya şükür sinyali anlamıştım! Bir şeyler duymuş olmalıydı, çünkü bir an sonra geminin güvertesinde, üstümüzde koyu renk pelerinli bir figür belirdi. Koyu pelerinin altında, parlak kırmızı ince bir şerit görebiliyordum. Başkanlık Ordusu'nun bir başka askeri.

Asker uzattığı eliyle hızlıca yukarı doğru bir hareket yaptı. Bay Ambrose başıyla onayladı. Sözsüz iletişim - bu onun uzman olduğu konulardan biriydi. Bir dakika sonra gemiden güverteye bir merdiven indirildi.

Patlat! Önce benim yukarı çıkmam gerekiyordu. Kalbim çılgınca çarparak merdivenin basamaklarına uzandım.

Jack ve fasulye sırtığı hakkındaki masalı biliyor musunuz? Hani şu aptal çocuğun gökyüzüne kadar uzanan bir mil yüksekliğindeki fasulye sırtığına tırmanarak devlerin yaşadığı bir ülkeye gittiği masalı? Size söyleyeyim, adamın işi kolaydı! Fasulye sırtıkları hiçbir şeydir! *Nemesis*'in güvertesine çıkmak için tırmanmam gereken merdiven gökyüzünün en az iki katı yüksekliğindeydi. Ve ben tırmanırken, tırmanırken ve hala tırmanırken, tepede beni devlerden çok daha kötü bir şeyin beklediğini biliyordum. Devler genellikle gerçekten aptaldı ve silahları yoktu.

Sonunda son basamağa ulaştım. Elim geminin küpeştesini kavramak için yukarı uzandı - ve büyük, kaba ve kıllı başka bir el benimkini kavradı. Neredeyse

Kolumu geri çektim ve tam zamanında bunun bir yoldaşın eli olması gerektiğini hatırladım. Ben daha başka bir şey düşünmeden, güçlü el beni yukarı doğru çekti ve küpeştenin üzerinden geminin güvertesine çekti. Hemen yere bastırıldım ve dizlerimin üzerine çökmeye zorlandım. Önümde kızgın kırmızı bir yüz belirdi. Sarımsak ve alkol kokan nefesi burnuma çarptı ve öğürdüm.

"Aklından ne geçiyor senin?" diye homurdandı asker, sesi alçaktı ama öfkeyle kaynıyordu. "Bu kıyafetle burada ne işin var?"

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım.

Ne haltlar dönüyor? Ne yaptın sen, Lilly? Kendini bir şekilde ele mi verdin, seni aptal?

Öfkeli asker omzunun üzerinden sarkan siyah paltosunun bir parçasını kavradı ve yüzüme doğru salladı. "Tamamen kırmızı ve mavi mi? İnsanlar sizi limanın diğer tarafından görebilecek!"

Birdenbire anladım. Etrafımızda yarım daire şeklinde duran, yüzlerinde uğursuz ifadeler olan güvertedeki diğer tüm askerler, rıhtımdaki insanlar tarafından görülmemek için benzer koyu renkli pelerinler giyiyorlardı. Ve benim pelerinim yoktu.

Patlama! Elbette kızgındılar! Öfkenin şüpheyeye dönüşmesi ne kadar sürerdi? Gerçekte kim olduğumu anlamaları ve-

Thud!

İki ayak, tüm vücudumda yankılanan bir darbeye yanımdaki güverteye indi. Bengal Ordusu'nun mavi üniforma pantolonunun altından tanıdık siyah pantolonun uçlarının görüldüğünü görebiliyordum. Kafamı kaldırmadan kim olduğunu anladım. Ama yine de baktım.

Bay Rikkard Ambrose üzerimde yükseliyor, sıkılı yumruğunu burnumun dibinde tutan adama ters ters bakıyordu. Yutkundum. Bu açıdan çok daha tehditkâr görünüyordu. Granit görünüşü bin kat artmıştı, orada gerçek bir anıt heykel gibi duruyordu, hareketsiz ve hayranlık uyandırıcıydı.

Yanımdaki asker de aynı şeyi hissediyor gibiydi. Yavaşça yumruğunu geri çekti.

Bay Ambrose başını salladı ve adama öyle bir bakış attı ki adam bir iki metre geri çekildi. Yanımda çömelen işverenim bana baktı. Kaşını kaldırmadı ya da yüzünün mükemmel pürüzsüzlüğünü bozmadı ama bir şekilde gözlerinin sorduğu izlenimini edindim: *İyi misin?*

Başımı salladım.

Bana başıyla karşılık verdi ve gizlice omzumu sıktı. Parmaklarının dokunduğu yerden sıcaklık yayıldı. İçten içe beni sakinleştirmek, planlarını bozmamı engellemek için böyle bir jest yaptığını biliyordum - ama yine de bu küçük jest kalbimde alışılmadık bir sızıya yol açtı. Aynı anda hem rahatlatıcı hem de acı verici bir sızı.

Bay Ambrose gözlerini tekrar kırmızı yüzlü askere çevirdi. Ve düzinelerce talim çavuşunun bakışlarına ve düşmanın gözlerindeki nefrete alışık olan bu sert savaşçı, o kutup gözlerindeki soğuk tehdit karşısında geri çekildi.

Onu suçlayamazdım.

Bay Ambrose elini kaldırarak ikimizi de kapsayan hızlı bir hareket yaptı, sonra da aşağıyı işaret etti.

Asker tereddüt etti.

Bay Ambrose'un gözleri kısıldı ve karanlık gözlerindeki soğuk kuvvet daha da arttı.

Asker aceleyle başını salladı. Düşünceleri mavi şapkasına çizilmiş kadar açıktı: Bu iki tuhaf adam ne kadar çabuk güvertenin altına inerlerse, o kadar çabuk yolundan çekileceklerdi.

Bay Ambrose kolumdan tutarak beni güverteden geminin kış tarafına doğru çekti. Orada, ay ışığında içinde küçük bir kapı bulunan ahşap bir üst yapıyı seçebiliyordum.

Bay Ambrose alçak sesle, 'Başınızı eğin,' dedi. "Fark edilmek istemeyiz, değil mi?"

Sözlerindeki çifte anlam açıktı - ve haklıydı. Rıhtımdaki insanlar tarafından fark edilmek istemiyordum. Ve *kesinlikle* gemideki insanlar tarafından gerçekte ne olduğumun fark edilmesini istemiyordum.

Yaklaştığımız kapıda bir nöbetçi vardı. Bay Ambrose başıyla bir hareket yaptı ve kapıyı bizim için açtı. Bay Ambrose 'teşekkür ederim' demeden ya da başını bile sallamadan beni yanından iterek karanlığa doğru itti. Kapı arkamızdan kapandı.

Duvarları donuk gri çelikten yapılmış dar bir geçitte duruyorduk. Duvardaki bir kancadan sarkan bir lamba, çeliği titrek kırmızı ve sarı lekelerle boyuyordu. Arkamı dönerek Bay Ambrose'un üniformasındaki işaretlere baktım.

"Dışarıdaki adamlardan daha yüksek bir rütbeniz var mı?" diye sordum.

"Daha yüksek rütbe mi, Bay Linton?"

"Evet! Onlara yapmalarını söylediğin şeyi yapmaya devam ediyorlar. Aslında daha da kötüsü. Onlara söylemenize gerek *kalmadan* istediğinizi yapmaya devam ediyorlar. Sen teğmen misin, albay falan mı?"

Bay Ambrose bana bir bakış attı. 'Bunun rütbeyle bir ilgisi yok, Bay Linton. Aslında ben basit bir asker gibi davranıyorum. İnsanların istediğini yapacağından hiç kuşkusu yokmuş gibi davranmalı. Çoğu durumda bu onları o kadar şaşırtır ki, reddetmeyi unuturlar. Şimdi gel.'

Koridorda ilerlemeye başladı ve ben ne yaptığımı anlamadan önce onun ardından ilk iki adımı atmıştım bile.

Kişi, insanların istediğini yapacağından hiç şüphesi yokmuş gibi davranmalıdır. Çoğu durumda, bu onları o kadar şaşırtacaktır ki, reddetmeyi unutacaklardır.

Bir an için sırf eğlence olsun diye reddetmeyi düşündüm. Ama sonra içimi çektim ve başımı salladım. Şimdi zamanı değildi.

Koridorda ilerlemeye devam ettik. Aşağı yukarı düzenli aralıklarla, belirli bir amaca hizmet etmiyor gibi görünen duvarlara yerleştirilmiş metal kapılara rastladık.

Bay Ambrose bunları sorduğumda, 'Bölmeler,' dedi. 'Gemiye daha küçük bölmelere ayıran duvarlar. Normalde sadece gemiye daha fazla yapı ve denge kazandırma amacına hizmet ederler. Ama bunlar su geçirmez gibi görünüyor. Dış gövdeye bir gülle isabet etmesi durumunda, kapı kapatılabilir ve gemi neredeyse hiçbir şey olmamış gibi savaşıma devam edebilir. Bir savaş gemisinde böyle bir şeyi ilk kez görüyorum.

Sözleri omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti gönderdi. Endişemi bastırmak için dudağımı ısırdım.

"Tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Hiçbir yerde. Gemi çok büyük değil. Göz kararı, seksen dört fit uzunluğunda ve belki altı ya da yedi fit su çekimi olduğunu söyleyebilirim. Dosyayı bulana kadar yukarıdan aşağıya doğru arayacağız. Sonra da ayrılacağız.

"Bu planın biraz basit olabileceğini düşünmüyor musunuz?" "Hayır.

Ve hepsi bu kadar. Ondan tek kelime daha duymadım. Karanlık, rutubetli çelik koridorlarda ilerliyor, arada bir sağdaki ya da soldaki bir kapıyı açarak küçük bir çelik bölmeyi gözetliyorduk. Hepsinde farklı şekil ve boyutlarda sandıklar vardı. Anlaşılan Lord Dalglish'in ülke dışına çıkarmak istediği tek şey Bay Ambrose'un dosyası değildi.

Sonunda koridorun ikiye ayrıldığı bir kavşağa geldik.

"Ayrılalım mı?" diye sordum sesimi alçaltarak. Bir yerlerden belli belirsiz sesler duyduğumu sandım, bizi duymasalar iyi olurdu.

Bay Ambrose başını salladı.

"Kokuyu alıyor musun?" Bir koridoru işaret etti. 'Bu yol yağ ve duman kokuyor. Makine dairesi aşağıda olacak. Lord Dalgliesh böyle hassas evrakları asla yanan bir ateşin yakınında tutmaz. Bu taraftan gidelim. Ve diğer koridora doğru ilerlemeye başladı. Artık yön duygumu çoktan kaybetmiştim. Tek umudum Bay Ambrose'un çıkış yolunu tekrar bulabilmesiydi. Kendinden yeterince emin görünüyordu. Ama sonra, hep öyle yaptı. Üç depo odasını daha kontrol ettikten sonra

bir çıkmaz sokağa.

Bay Ambrose durdu. Bir an öylece durdu. Sol küçük parmağı bir kez kıpırdadı.

Pekâlâ. Geri dönelim. Sanırım çok uzak olmayan bir kavşak daha vardı. Yapabiliriz-'

Koridordan gelen sesler üzerine sözünü kesti.

'...her şey burada mı depolandı?

"Evet, şu son birkaç çuval dışında her şey.

Bay Ambrose aniden kulağıma eğildi. "Sakin olun. Sesi sessiz, soğukkanlı ve kendinden emindi. Yüzümdeki korkuyu görmüş olmalıydı. 'Sadece yanlarından geçip gideceğiz. Unutma, onlar da bizim gibi asker. Basitçe yanlarından geçip gidebiliriz.

"Ve adamlar tek bir sandık ya da çuval bile açmadılar mı?" diye sordu uzaktaki ses.

"Evet, Lord Dalgliesh," diye cevap verdi diğeri. Yanımdaki Bay Ambrose kaskatı kesildi.

"Sadece askerler mi? Tısladım, sesim istediğimden daha fazla titriyordu.

Düşünebileceğimden çok daha hızlı hareket etti. Bir anda solumdaki kapıyı açıp beni rutubetli küçük odaya itti. Orada bana ancak yetecek kadar yer vardı; odanın büyük bir kısmını, yüksekliği bir metreyi aşan dev bir tahta sandık kaplıyordu. Bastonunu kapakla duvarlar arasına sıkıştırarak kaldırdı. Kapak açıldı.

"Ne-" diye başladım. Ama cümlemi tamamlayamadan ya da sandığın içindekilere daha yakından bakamadan, bir çift sert ve güçlü ayak tarafından yukarı kaldırıldım.

ve pek de törensel olmayan bir şekilde tahta kabın içine atılır.

Yüzüstü tahta yününe düşmüş olmam, dudaklarımdan dökülen bir dizi kadınsı küfrü bastırdı ve muhtemelen hayatımı kurtardı. Dışarıdan ayak sesleri duyabiliyordum.

"Çuvalları nereye istiyorsunuz Lord Hazretleri? Dışarıda bir yerden hırçın bir denizci sesi duydum.

"İşte orada.

"Evet, Lord Hazretleri.

Dışarıdaki adımlar küçük odamıza yaklaştı. Bir an sonra üzerime ağır bir şey düştü, ciğerlerimdeki havayı dışarı attı ve kapak üzerime kapandı. Nefes nefese kaldım ve sadece daha fazla odun yünü buldum, beni boğan şeyi kenara itmek için uzandım. Ama yerinden oynatılamayacak kadar sert ve ağırdı. Cehennem bıyıkları, neydi o? Lord Dalgliesh zaten odada mıydı ve adamları sandığın içine bakma zahmetine katlanmadan üzerime bir çuval mı atmışlardı? Ellerim uzandı, dokundu ve kaba kumaşın altında şişkin bir şey hissettim. Bir çuval patates, belki?

Elim daha da yukarı uzandı. Kumaş orada sona erdi ve parmaklarım daha yumuşak bir şeye dokundu. Patates gibi hissettirmiyordu. Ovaldi ve ortasında bir çeşit delik varmış gibi görünüyordu...

"Bay Linton," diye alçak bir ses duydum tam üstümden, "lütfen parmağınızı kulağımdan çekin!"

Tehlike! Patlayıcı Kargo!

Parmağım hareketin ortasında dondu. Dışarıda, odamızın kapısının önünden geçen ayak seslerini duyabiliyordum. Lord Dalgliesh ve yandaşları hiçbir şey duymamıştı, soruşturmaya gelmiyorlardı. Ama şu anda ne yaptıkları ya da yapmadıkları umurunda bile değildi. Yüzümü tahta yününden kurtarmak için başımı çevirip yukarı baktım ama sadece karanlığı gördüm. Bay Ambrose sandığın kapağını üzerimize kapatmış olmalıydı.

Bay Ambrose, şu anda *tam üzerimde yatıyordu!*

Hayır! Hayır! Aklından bile geçirme! Üstündeki Bay Ambrose değil! Olamaz! Bir çuval kömür, patates ya da...

Serin nefesi yanağımı gıdıkladı. Hiçbir patates çuvalının hareket edemeyeceği şekilde hareket ediyordu. Bir patates çuvalı bu kadar sert olamazdı. Bir patates çuvalının, aramızdaki kumaşın içinden bile bana kuvvetle bastıran kasları yoktu. Bir patates çuvalı kesinlikle beni böyle titretmezdi!

Soğuk yüzünden, diye bağırdım kendime. *Burası soğuk olduğu için titriyorsun! Hepsi bu!*

Ama sandığın içi buz gibi olmasına rağmen, birdenbire üşümediğimi hissettim. Daha önce *Nemesis*'in nemli ve karanlık geçitlerinde dolaşırken de üşümüştüm. Ama şimdi, vücuduma bir sıcaklık yayılıyordu. İçimin derinliklerindeki bir yerden geliyor ve yukarı, yukarı tırmanıyordu, ta ki sonunda yüzüme ulaşana kadar. Neden yanaklarım sandığın içini aydınlatmıyordu? Ateş gibi yanıyorlardı!

Bir şey yanağıma sürtündü ve tüm vücudum seğirdi. Bana karşı hareket ettiğini, yer değiştirdiğini hissedebiliyordum.

Hayır! Hayır! Düşünme! Hayal etme!

"Bay Linton? Üstümdeki ses kış rüzgârı kadar serindi. 'Parmağınız. Kulağım. Çıkarın. Şimdi, lütfen.'

Dudaklarım söyleyecek bir şeyler bulmak için amaçsızca kıpırdadı. Sonunda, dile getirmeye değer ilgi çekici bir gerçekle karşılaştım.

"Lütfen" dediniz," diye fısıldadım, inanamayarak. 'Bu neredeyse "lütfen" ya da "teşekkür ederim" kadar kötü. Ne zamandan beri nezakete ayıracak vaktiniz var?

Yaklaştı. Hiçbir şey göremiyordum ama hissediyordum. Yüzü artık benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı, ağzı kulağımdaydı.

'Şu anda,' diye nefes aldı, 'boş zamanım var.

En azından Dalgliesh buradan çıkmamıza yetecek kadar uzaklaşana kadar!

Sol kulağımla yan odadan gelen seslerin mırıltısını duyabiliyordum - Lord Dalgliesh askerlerine emirler veriyordu. Ama tüm dikkatim sağ kulağımdaydı - Bay Ambrose'un dudaklarından sadece bir parmak genişliğiyle ayrılmış olan kulağım.

'Ama haklısınız,' diye devam etti. 'İnsan prensiplerinden asla sapmamalı. *Derhal* parmağını kulağımdan çek!

Elim kulağımdan uzaklaştı ve bu sırada yumuşak bir şeye dokundu. Saçımdan bir tutam belki?

Düşünme! Tam üstünde yattığı gerçeğini düşünme- Sadece düşünme!

"Çok iyi," dedi Bay Ambrose kulağıma, sesi hâlâ soğuk ve kontrollüydü. Bizim... onun pratikte... 'Şimdi onlar işlerini bitirip gidene kadar kıpırdamayın. Fazla uzun sürmez. Sonra buradaki görevimize devam edebiliriz.

Sesi sanki ofis koltuğunda oturmuş, bana hangi dosyayı getirmem gerektiği konusunda emirler veriyormuş gibi geliyordu. Ama tabii ki sandalyesinde oturmuyordu. Yalan söylüyordu. Üstünde yatıyordu.

Hayır! Hayır! Düşünme!

Yutkundum. "Çok iyi, efendim.

Tam da söylediği gibi, ayak sesleri çok geçmeden yan odadan çıktı. Yaklaştılar.

"Şimdi," diye fısıldadı. "Onlar gidene kadar tek kelime etme. Nefesimi tuttum.

Ve sonra ayak sesleri dışarıda, saklandığımız odanın hemen önünde durdu.

"Bu çuvalı ne yapalım Lordum?" Askerlerden birinin boğuk sesini duydum.

"Bak bakalım şu odada hâlâ yer var mı, oraya koy.

"Emredersiniz, Lordum.

Bu oda mı? Bu odayı kastetmiş olamazlar, değil mi?

Bir an sonra, sessiz sorum kapının gıcırtyla ardına kadar açılmasıyla cevaplandı. Cehennem bıyıkları! İçerideydiler, bizden sadece bir santim kadar çürük tahtayla ayrılmışlardı! Çığlık atmamak için yüzümü Bay Ambrose'un göğsüne bastırdım. Sinirlerim kopma noktasına gelmişti.

Ve sonra, milyon yıl geçse de mümkün olduğuna inanamayacağım bir Şey oldu:

Bay Ambrose kollarını bana doladı.

Hiçbir Şey söylemedi, bana yalan söylemeye çalışmadı, her Şeyin yoluna gireceğini ya da bu işten sağ ıkacağımıza emin olduğunu söylemedi. Sadece kollarını bana doladı ve daha önce hiçbir erkeğin yapmaya cesaret edemediği bir Şekilde beni göğsüne yakın tuttu. Onun temiz kokusunu içime çektim - kaba, basit bir sabunun temiz kokusu ve tanımlayamadığım bir miktar misk kokusu. Belki kendi kokusuydu - belki de çok fazla paranın kokusuydu. Her neyse, tuhaf bir Şekilde rahatlatıcıydı.

Bir koku nasıl rahatlatıcı olabilir? Benim gibi güçlü ve bağımsız bir kız için bir erkeğin kollarına sarılmak nasıl bu kadar iyi hissettirebilirdi? Hiç tanımadığım ve her ay maaş ekinden başka bir Şey istemediğim bu adam? Onun kollarında olmak neden bana kendimi sıcak ve güvende hissettiriyordu?

Uzun zamandır bastırılmış ve yarı unutulmuş anılar, Empire House'daki bir geceye ve aynı adamın hemen hemen aynı Şeyi ve çok daha fazlasını yaptığına dair anılar içimde kabarmaya başladı. Etrafımda sert kollar, dudaklarımda sıcak dudaklar, içimde yükselen sıcaklık...

Ellerinin yukarı doğru hareket ettiğini ve yüzümün yan tarafını kavradığını hissettiğimde beklentiyle gerildim.

"Sessizlik," diye fısıldadı kulağıma o kadar serin ve yumuşak bir sesle ki, bir kar tanesinin okşaması gibi geldi. 'Sadece sessizlik. Hiçbir Şey duymamalılar.

Gördünüz mü? Kendime bağırdım. Bunu sadece seni susturmak için yapıyor! Mantıklı ol. Bunun arkasında başka bir Şey olduğunu düşünmeye cüret etme!

Eli, gl yapraklarının üzerine düşen kışın ilk karı gibi yumuşak bir Şekilde yüzümü okşamaya başladı.

Oh Tanrım...

Düşünme. Hareket etme. Hissetme. Belki o zaman, şu anda kimin seni kalbinin arzusuymuşsun gibi göğsüne bastırđıėını düşünmeden bunu atlatabilirsin! Düşünme! Düşünme! Düşünme!

Kendimi donmaya, tepkisiz bir tahta parçası gibi kaskatı kesilmeye, altımdaki tahta yn kadar l olmaya zorladım. Kulaklarımı tam stmdaki nefes alış verişe, kalbimin hiperaktif gmbrtsne değil, dışarıdaki seslere konsantre olmaya zorladım.

Sonrasında olacakları düşününce bunu yapmam iyi oldu.

"Duydunuz mu Lord Hazretleri?

"Evet, aynen.

Dışarıda yere ağır bir şey düştüğünde donuk, metalik bir gümbürtü duydum.

"Pekâlâ. Lord Dalgliesh'in aramızdaki tahta duvar tarafından boğuklaştırılmış sesi solumdaki bir yerden geldi. 'Ben gidip kaptana rotamız hakkında talimat vereceğim. Siz de her şeyin güvende olup olmadığını kontrol edin ve sonra yerinize geçin. Anlaşıldı mı?'

"Evet, Lord Hazretleri.

Birkaç keskin tıkırtı geldi ve askerlerin topuklarını birbirine vurarak selam verdiklerini fark ettim. Ayak sesleri odayı terk etti.

Hayır! Hayır! Gitme! Beni Bay Am'dan uzak tutan tek şey sensin... düşünemediğim ama beni kollarında tutan, çok güçlü, sert, boyun eğmeyen birinden! Gitmeyin, sevgili ölümcül düşmanlarım! Size ihtiyacım var!

Yanağımdaki el yavaşça aşağıya, boynuma, omurgama ve sırtımın alt kısmına doğru indi. Adını hatırlayamadığım adam beni kendine doğru bastırdı. Keşke etrafımız tamamen karanlık olmasaydı! Karanlık dikkatimi dağıtacak her şeyi yok etmiş, sahip olduğum tek duyuyu dokunma haline getirmiş ve onu bin kat yoğunlaştırmıştı. Aldığı her nefesi, bana karşı yaptığı her küçük hareketi hissedebiliyordum.

Hiçbir şey demek istemiyor! Bunu sadece seni sakinleştirmek, çılgılık atmanı engellemek, erkeklerin işlerine burnunu sokan her aptal kızın davranacağını düşündüğü gibi davranmanı engellemek için yapıyor! Kendine gel! O seni umursamıyor!

Bunun doğru olduğunu biliyordum, her parçasının. Yine de bana sarıldıkça inanmak daha da zorlaşıyordu.

"Artık uzun sürmez. Kulağımdaki sesi hala taş gibi sabitti - o kadar soğuk ve sertti ki sırtımdan aşağı bir ürperti daha gönderdi. 'Biraz daha hareketsiz kal... sadece biraz daha...'

Elleri bu kadar nazikken sesi nasıl bu kadar mesafeli olabiliyordu? Bu benim için bir gizemdi - kalbimi parçalayan bir gizem.

Birdenbire, tam kalbim ortadan ikiye bölünmüşken, dışarıdan bir hareket duydum. Askerler hâlâ gitmemişti. Sadece Lord Dalgliesh gitmişti.

Düşün! Dikkatinizi dağıtın! Ne yapıyor olabilirler? Muhtemelen Dalgliesh'in dediği gibi odayı kontrol ediyor, hiçbir şeyin rahatsız edilmediğinden emin oluyorlardır.

"Yakında, Bay Linton, yakında. Bay Ambrose'un sesi hâlâ eskisi kadar alçak, eskisi kadar soğuktu. "Yakında gitmiş olacaklar.

Aniden, sadece birkaç metre öteden bir ses yükseldi:

'Ey, bak! Bu sandık doğru kapanmıyor!'

Üstümde, Bay Ambrose kaskatı kesildi. Eli yanağımda dondu kaldı. 'Peki, o zaman ne bekliyorsunuz? "Buradayım!

Bir çınlama sesi duyduk. Sadece bir saniye sonra, sandık bir dizi ağır darbenin altında titredi - kapağı çivileyen çekicin darbeleri. Buz gibi farkındalığın içime dolması birkaç dakika sürdü: Kapana kısılmıştım. Ve çok daha kötüsü, *o* üstümdeyken kapana kısılmıştım!

~~**~*~*

Askerler ayrılıp kapıyı arkalarından kapattıkları anda Bay Ambrose'un kolları etrafımdan çözüldü.

"Gittiler, Bay Linton. Şimdi histerik çığlıklar atmak için resmi iznimi aldınız.

"Ne? Şaşkınlıkla ona baktım ama aslında karanlıkta belli belirsiz bir siluetten başka bir şey göremiyordum.

"Korkarım dinleyecek zamanım yok," diye devam etti, benden birkaç santim yükselerek. "Bu kapağı açmam gerekiyor.

Onun sözleriyle kalbim son birkaç santimini de yırtıp parçalandı.

Bunun olacağını biliyordun! Kendime bağırdım. Sadece seni susturmaya çalıştığını biliyordun. O yüzden şimdi şikayet etme! Bu lanet sandığı nasıl açacağını bulsan iyi edersin!

Ancak Bay Ambrose çoktan işe koyulmuştu. Bana olan tüm ilgisini kaybetmiş -eğer bir ilgisi varsa- sırtını kaldırmış ve sandığın kapağını itmeye başlamıştı. Sandığın duvarındaki bir çatlaktan içeri süzülen zayıf ışıktaki onu zorlarken görebiliyordum. Yine de burada boşluk ışıktan bile daha seyrekti. Kaldıraç kullanmak bir yana, benden birkaç santim bile yükseleliyordu.

Kaslarının gevşediğini, gevşediğini ve gevşediğini hissedebiliyordum. Vay canına! Düz kesim siyah frakının içinde o kadar da kaslı görünmüyordu ama o sade, pürüzsüz siyah kumaşın altına saklanmış bolca gücü vardı.

Dizlerime uyguladığı baskının altında dizlerim çığlık atıyordu ama umurumda değildi. Yaptığı baskıyı görmezden gelmeye çalışmakla çok meşguldüm.

Vücudumun diğer bazı kısımları, dizlerimden çok daha özel olan kısımları.

'Kıpırdamıyor,' diye kar fırtınasına benzer bir homurtu geldi tepemden. 'Kendinizi hazırlayın, Bay Linton. Biraz daha... zorlamam gerekecek.

"Biraz daha zorlarsan diz kapaklarımı parçalayacaksın! İtiraz ettim. Aceleyle yer değiştirdim, altından kurtulmaya çalıştım ama dirseklerim her iki yanda sert bir şeye çarptı.

"Kımıldama! Emretti. 'Burada bize yetecek kadar yer yok. Eğer altımdan çıkmaya çalışırsan, birbirimize dolanırız ve buradan asla çıkamayız.

Zihnimde Bay Ambrose ile sonsuza dek sarmaş dolaş olduğumu canlandırdım. Sertçe yutkundum.

"Çok iyi efendim. Ama biz ne yapacağız?"

'Bir şekilde dizlerimi senden geçirmem gerekecek, böylece ıkındığımda sana baskı yapmayacaklar. Aşağıya doğru iki yanında biraz boşluk var mı? Ayaklarınızla test edin.'

"Evet, orada yer var.

'Bu sorunu çözer. Benim için bacaklarını aç.'

Birkaç dakika boyunca sandığın içindeki küçük, siyah alanı sessizlik doldurdu.

Tam bir sessizlik.

"*Ne dedin?*" diye sordum çok yavaş ve kasıtlı bir şekilde.

"Bacaklarını aç dedim." Anlamadığıma şaşırmış ve emrettiği şeyi hemen yapmadığım için biraz sinirlenmiş gibiydi. 'Hadi, o kadar da zor değil. Sol bacak sola, sağ bacak sağa.

"Bacaklarını aç" ne demek biliyorum!

'O zaman sorun yok, değil mi? Acele edin Bay Linton, bütün gece bekleyemeyiz.'

Şimdi, açıklığa kavuşturmama izin verin: Kilitli kapılar ardında erkeklerle kadınlar arasında neler olup bittiği hakkında çok fazla şey bilmiyordum. Teyzem cinsel birleşme konusunda hiçbir zaman çok açık olmamıştı ve ona bir kez sorduğumda neredeyse kafamı koparacaktı ve bana kadınların böyle aşağılık konular hakkında konuşmadığını söyledi. Ama en azından bacaklarını açmanın bir erkek için yapılabilecek bir şey olmadığını anlayacak kadar bilgim vardı, özellikle de bu erkek seninle evli değilse, seninle ilgilenmiyorsa ve seninle birlikte kim bilir nereye giden çelik bir savaş gemisinin içinde tahta yünü dolu bir sandıkta sıkışıp kaldıysa!

Ve o kadar yakındı ki... o kadar korkunç derecede yakındı ki! Şimdi bana daha da yaklaşırsa, bedenimin tam ortasına bastırırsa, ne olacağını bilmiyordum. Çok şey olabileceğinden korkuyordum. Hiçbir şey olmayacağından daha da çok korkuyordum.

"Bay Linton? Bekliyorum."

Yavaşça, dolambaçlı bir şekilde yavaşça bacaklarımı ayırdım. Sert kalçalarının içime doğru bastırdığını, orada, tam ortamda durana kadar açıklığa girmeye zorladığını hissedebiliyordum.

"Bu daha iyi hissettiriyor," dedi Bay Ambrose memnuniyetle. "Artık yola koyulabiliriz."

Hayal gücünü kapat, Lilly! Hayal gücünü kapat hemen!

Bir an sonra, omuzları öfkeli bir boğanın gücüyle sandığın kapağına çarparken donuk bir gümbürtü duydum. Tekrar tekrar, yukarı ve ileri doğru vurdu, sandığın şiddetle sallanmasına neden oldu ve söylemeye gerek yok, ben de onunla birlikte.

Birkaç dakika boyunca nefes nefese kaldı ve karanlıkta dövündü. Sonunda saldırıları kesildi ve nefes nefese kalarak üzerime yığıldı. Bu çok can sıkıcı, Bay Linton. O iğrenç şeyi bir türlü kımıldama.'

Ona cevap vermek için sesimi bulmakta zorlandım. Zihnim çok uzaklarda, sıcak ve sisli bir yerdeydi.

"Şey" mi? Şey mi? Ne şeyi, efendim?"

'Elbette kapak, Bay Linton. Odaklanın.'

Sert kasları içime işliyordu... nefes nefese kalmıştı, sadece birkaç santim ötemdeydi...

"Odaklandı... Odaklandı, elbette, efendim!"

'Neyin var senin? Terliyorsun ve her yerin titriyor. Hasta mısın?'

Kalçaları içime giriyordu... Nefesi aşırı ısınmış tenimde sıcaktı...

Hayır, efendim. Ben sadece burayı oldukça sıcak buluyorum. Sizce de öyle değil mi, efendim?"

'Doğrusunu söylemek gerekirse, buradaki iklim koşulları umurumda bile değil, Bay Linton. O kapağı açmalıyız.'

"Neden bu kadar acele ediyorsun? Sesim oldukça hülyalı çıkmıştı. Ben de kendimi rüya gibi hissediyordum. Son birkaç dakika... şey, buna 'ilginç bir deneyim' diyelim."

Anlamıyor musunuz? Bay Linton, eğer sandığı açamazsak, gemi biz gemideyken yelken açabilir ve biz burada birlikte sıkışıp kalırız.

hedefimize ulaşıyoruz!"

Yukarıya, üstümdeki adamın karanlık şekline baktım. Gözlerim artık karanlığa alışmıştı ve onun klasik Yunan profilini, güçlü kollarını ve koyu, karanlık, deniz rengi gözlerini seçebiliyordum.

"Ve bu kötü olurdu çünkü...? Bir duraklama oldu.

"Bay Linton?"

"Evet, efendim?"

"Sana odaklanmanı

emrediyorum!"

"*Emredersiniz*, efendim!"

"Gemi limandan ayrılmadan önce bu sandığı terk etmeliyiz.

"Emredersiniz, efendim! Nasıl isterseniz, efendim!"

İşte o anda gemi sarsıldı ve buhar makinesinin derin, tehditkâr bir gürültüyle çalışmaya başladığını duyduk. Gemi yavaşça, çok yavaşça ilerlemeye başladı.

~~**~*~*

Sanki Bay Ambrose bir kuklaydı ve biri iplerini kesmişti. Nefes nefese kalan bedenini dik tutan son gerilim de yok oldu ve yüz yetmiş kiloluk katı kemik ve kas yığını beni tekrar tahta yününe çarparak üzerime yığıldı. Kalbi dengesiz bir ağaçkakan gibi göğsüme çarpıyordu ve ağırlığı neredeyse nefes almamı engelliyordu.

Ama çok ağır değildi. Olamaz. *Çok ağır* kelimesi üzerimden kalkmasını istediğimi ima ederdi. Ve ben bunu istemedim. Bunu nasıl yapabilirdim? Yanağı yanağıma yaslanmışken ve ağzı o kadar yakınken, neredeyse öpecek kadar yakınken nasıl daha uzakta olmasını dileyebilirdim ki...

Ama sen onu öpmek istemiyorsun, değil mi? Çünkü siz bir kadın hakları savunucususunuz, o ise bir şovenist ve onunla asla bir şey yapmak istemezsiniz! Örneğin, sizi ayıran birkaç santimlik mesafeden başınızı kaldırıp dudaklarınızı usulca onunkilere bastırmak, okşamak, rahatlatmak istemezsiniz...

Hayır. Bunu *kesinlikle* yapmak istemedim. Aklıma bile gelmezdi.

Belki biraz düşünürdüm.

Yasaklanmamış bir şekilde, görüntüler karanlığın içinden bana saldırdı. Ve karanlık yüzünden, onları yok edecek başka görüntülerim yoktu. Bay Ambrose ve benim onun ofisinde tutkulu bir şekilde kucaklaştığımızı gösteren görüntülerdi bunlar. Onu neredeyse yakalayıp geriye doğru fırlattığım görüntüler vardı. Onlar

İstediğim görüntüler. Onu istemek. Sadece sert dudaklarını, granit yüzünü ya da derin, karanlık gözlerini değil, onun her parçasını.

Yalan! Hepsi yalan! O bir rüyaydı. Napolyon ve küçük sarı domuzcuklar gibi alkolik bir fantezi, başka bir şey değil.

Yine de kafamdaki görüntü fırtınası dinmek bilmiyordu. Genişledi, kükredi ve sonunda kalbime ulaşana kadar endişemden ve çaresizliğimden beslendi. Orada, ruhumun gizli girintilerinde taze bir güç buldu ve karşı koyamayarak beni sürükleyen bir kasırgaya dönüştü.

Başımı yukarı kaldırdım, dudaklarım onunkilere yaklaştı.

Bay Ambrose hâlâ üzerimde ağır bir şekilde yatıyordu, nefes alış veriş dengeszdi. Benim hareketimi hiç fark etmemiş gibiydi. Tereddüt ettim. Ne yapıyordum ben? Evet, hafızamdaki görüntüler yeterince gerçek görünüyordu ama onlara gerçekten güvenebilir miydim? Bay Ambrose burada kapalı kaldığımız süre boyunca bir buzdağı kadar soğuktu. Beni kollarına aldığında bile, bu benim iyiliğim için değildi, sadece varlığımızı ele vermeme engellemek içindi. Bu kadar soğuk biri beni gerçekten isteyebilir miydi?

Ve daha da iyi bir soru: Diyelim ki o beni istedi, bu benim de onu istemem gerektiği anlamına mı geliyordu? Kadınsı asaletim başını kaldırdı ve sertçe salladı. Hayır. O, gerçekten de istemeyi asla düşünmemem gereken türden bir adamdı.

Ağzım artık onunkinden sadece bir kıl kadar uzaktaydı. Nefesinin dudaklarımı okşayan hafif esintisini hissedebiliyordum. Bu çok acı verici bir duyguydu.

Kıpırdamaya cesaret edemedim, kararsızlık içinde donup kaldım.

Ve sonra konuştu. Sadece dört kelimeydi, dört küçük kelime. Ama dünyamın temelini sarstılar.

"Çok yorgunum. Başı yana doğru kayarak benimkinden uzaklaştı ve göğsümde dinlenmeye başladı. "Çok yorgunum, Bay Linton.

Yanağının vücudumun hangi hassas bölgesine dayandığını fark etmemiş ya da umursamıyor gibiydi. En azından onun iyiliği için fark etmemesini umuyordum, çünkü fark etseydi onu buradan Honolulu'ya kadar tokatlardım!

Ama yarı aydınlıkta onun yontulmuş yüzünü gördüğümde aklımdan geçen tüm saldırganlık düşünceleri uçup gitti. Yorgun görünüyordu. Aslında yorgundan da öte, bitkin. Mükemmel yüzünde herhangi bir çizgi yoktu, yorgunluktan bahseden hiçbir şey görünmüyordu. Sadece normalde çok sert ve katı olan yüz hatlarında bir gevşeklik vardı.

Bu içgüdüsel bir karardı, içimdeki tüm garip, yabancı duygulardan doğmuştu. Kollarımı kaldırdım ve ona doladım. Bir an sertleşti ama sonra bana doğru gevşedi. Beni itmedi. Bu ne anlama geliyordu? Bir anlamı var mıydı?

Ağzım kupkuru olmuştu. Dudaklarımı yaladım ve umutsuzca söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım.

"Şimdi ne olacak? Yumuşak bir sesle sordum. Cevabı uzun zaman sonra geldi.

"Hedefimize ulaşana kadar burada, bu sandığın içinde kapalı kalacağız, Bay Linton.

Yüzünüzü Cupid'in su ısıtıcısı davullarıma bastırılmışken bana hâlâ 'Bay Linton' mı diyorsunuz? Gerçeklikle bir sorunuz var bayım!

"Bunu biliyorum efendim. Peki ya sonra?"

"Bu koşullara bağlı. "Detaylandırabilir misiniz, efendim?"

"Şu anda kendimi pek iletişim halinde hissetmiyorum, Bay Linton. "Ne zaman konuşursunuz, efendim?"

"Yeterli bir nokta, Bay Linton.

Her nasılsa, içine biraz hayat sızdığını hissedebildiğimi düşündüm. Bu sadece benim hayal gücüm müydü, yoksa sesinde biraz kuru bir mizah mı vardı? Konuşmaya devam etmek zorundaydım - sadece burnunun şu anda hangi parçama bastırıldığını çok yakından düşünmekten kendimi alıkoymak için.

"Peki, ne olacak efendim?"

'Sandık ya tek bir asker ya da silahsız bir işçi tarafından açılır - ki bu durumda onu alt eder ve kaçmaya çalışırız; ya da Lord Dalgliesh'in huzurunda açılır - ki bu durumda ölürüz.

"Oh.

"Cesurca, elbette.

"Elbette, efendim.

"En azından *ben*. Korkakça ölmenize elbette izin veriyorum, Bay Linton. 'Ne de olsa siz bir kızsınız,' sözleri havada asılı kaldı. Birdenbire içimden onu öpmek gelmemeye başladı. Kollarımı onun boynundan çekerek göğsümün önünde kavuşturdum ve onu kendimden uzaklaştırdım. Bu sırada dirseğim tamamen kazara yanağını sıyırmış olabilir.

"Hayır, teşekkür ederim! Hırladım. "Sakıncası yoksa ben cesur seçeneği tercih edeceğim, efendim.

Sözleri kafamda yankılandı: *bu durumda ölürüz... bu durumda ölürüz...*

Omurgamdan bir ürperti geçti, yarısı korkudan, yarısı da... istemekten mi kaynaklanıyordu?

Ölmek istemedim tabii ki. Hayır. Titriyordum çünkü tamamen başka bir şey istiyordum - ya da daha doğrusu birini.

Nasıl olsa öleceksem, direnmenin ne anlamı vardı? Sessizlik ikimizin etrafında genişledi ve durgunluk ve karanlıkta onu her zamankinden daha güçlü hissettim. Eğer öleceksek, kendime olan saygımı korumamın ne anlamı vardı? Saygınlığımı? Saygınlık bir ceset için iyi değildi. Ama hayatımın son birkaç saatini başka bir insanın kollarında, sıcak ve rahatlatıcı bir şekilde geçirmek...

Ama o sıcak değil. Buz gibi soğuk. Sana karşı hiçbir şey hissetmiyor.

Ve ona karşı hiçbir şey hissetmemelisin. Hissedemezsin!

Birdenbire geldi. İlk dalga neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifti, bizi neredeyse hiç hareket ettirmiyordu, ahşap yünüyle yastıklanmıştık. Ama sonra bir tane daha geldi, bir tane daha. Sallanma şiddetlendi. Vücudunun benimkine bastırıldığını ve geri çekildiğini hissettiğimde nefesim kesildi. Bastır, geri çekil. Bastır, geri çekil.

"Bu da ne? diye sordum, sesim kulağıma tuhaf geliyordu. "Deniz," dedi soğukkanlı ve teslimiyetçi bir tavırla. 'Thames Nehri'nden ayrıldık ve şimdi Kanal'da.'

Patlat!

O lanet deniz parçasını hiç sevmedim! Neden İngiltere de diğer tüm düzgün Avrupa ülkeleri gibi kıtanın bir parçası olamıyordu? Manş Denizi'ni geçmeye çalışan zavallı insanlara küçük bir tahta sandığın içinde üst üste yığılarak yapılan işkenceler hiç adil değildi!

Dalgaların hareketi gittikçe güçleniyor, şeytani ve düzenli bir ritimle beni Bay Ambrose'a doğru bastırıyordu. Kan kulaklarımda uğulduyor ve nefes alışım zorlaşıyordu.

"Bay
Linton?"

"Evet,
efendim?"

'Ateşiniz olmadığına emin misiniz? Cildiniz yine ısınıyor.'

'Hayır, efendim. Ben gayet iyiyim.'

Çaresizce, konuşacak, dikkatimi dağıtacak bir şeyler aradım, böylece yenik düşmeyecektim. Ama hiçbir şey yoktu. Söylemek, yapmak ya da bilmek istediğim hiçbir şey yoktu.

Dur bir dakika. Bu tam olarak doğru değildi. Bilmek istediğim bir şey *vardı*. Bay Ambrose'la ilgili düşünceleri birkaç değerli an için aklımdan uzaklaştıracak kadar çok bilmek istediğim bir şey.

"Bay Ambrose, efendim? Sesim kararsızdı.

Başını göğsümden kaldırmaya zahmet etmeden bana doğru çevirdi. Çenesini yumuşak etime bastırıldığını hissedebiliyordum.

"Evet, Bay Linton?

Sözlerinin nefesini yüzümde hissedebiliyor, sert sabun ve çok fazla para kokusunu alabiliyordum. Yine ne sormak üzereydim? Ve bu gerçekten o kadar önemli miydi? Teslim olabilirdim ve...

Hayır! Hayır!

"Sadece merak ettim efendim... dünyanın merkezi. Nedir o? Yani, herhangi bir olayda öleceksek, bana söyleyebilirsiniz, değil mi?

Sessizlik. Sessizlik ve karanlık. Diğer tek his onun yakınlığı hissiydi: her yerde hazır ve nazır, her şeye gücü yeten, her şeye uygun.

Lanet olsun ona! Neden şimdi bile bana söylemedi? Benim ve kendisinin yıkımının eşğindeyken bile bunu ifşa etmeyecek kadar önemli ne olabilir?

"Anlat bana!

Sessizlikten başka bir şey yoktu. Kendimi teslim olmuş hissediyordum, kollarımın tekrar ona dolandığını, dudaklarımın ona yaklaştığını hissediyordum. Prensiplerime ihanet etmemin ne önemi vardı? Beni geri itse, bana gülse, benimle alay etse ne fark ederdi? En azından dudaklarının tadını tekrar alabilirdim. Kimse bilmeyecekti.

Yanlış. Bilirdin. Pişman olurdun.

Yine de dudaklarım hedeflerine daha da yaklaştı. Nefesini dilimin üzerinde hissedebiliyordum, o kadar yakındım ki.

"Anlat bana! Dikkatimi dağıtmak için son bir umutsuz girişimde bulunarak fısıldadım, ancak bu noktada dünyanın merkezinin uzun zamandır aradığım gizeminin bile beni geri tutacağından emin değildim. "Lütfen. Ölüme mahkûm edilen insanlar genellikle ölmeden önce son bir dilekte bulunmazlar mı? Benim bir dileğim var.

Öp beni.

Hayır!

Hayır!

Söyle bana. Lütfen. Uğruna öleceğim dosyanın ne hakkında olduğunu söyle. Hareketsiz bedeninden bir ürperti geçti.

"Dosyada ne olduğunu bilmek ister misin? Bir yanım, böyle bir anda bile sesini nasıl sakın ve kontrollü tutabildiğine hayret etti. 'Dünyanın merkezinin ne olduğunu mu öğrenmek istiyorsunuz, Bay Linton? İyi! Size söyleyeyim...'

Güç Dersleri

'Dünyanın merkezi bir kanaldır. Afrika'da bir kanal.'

Sözlerini algılaması birkaç dakika sürdü. Gerçekten... gerçekten bunu söylemiş miydi? Bu gerçek olamazdı! Az önce bana bir şaka yapmış olmalıydı, değil mi?

Aptalca bir soru. Bu Bay Ambrose'du.

Ciddiydi. Kesinlikle ciddiydi.

Ellerim yakasını kavramak için havalandı, ama onu öpmek niyetiyle değil. Onu bir çingirak gibi sallamaya başladım.

Ne? Bir kanal mı? Hayatımı lanet olası bir sulama kanalı için mi riske atıyorum?

Elleri benimkileri kavramak için havaya kalktı ve yakasını yırttı. Kumaşın yırtılma sesi duyuldu.

'Bu üniforma bir pound on şiline mal oldu, Bay Linton! Ve altındaki frak neredeyse yeniydi!

'On yaşındaydı, seni lanet olası cimri! On yıllık neredeyse yeni sayılmaz!

Ona tekme atmaya çalıştım ama iyi hedeflenmiş dizimi bacaklarının arasında yakaladı. Sonra kafa atmaya çalıştım ama o yana doğru eğildi.

"Bu bir görüş meselesi, Bay Linton. Yakanın tamir masrafını maaşınızdan keseceğim.

'Bana asla maaş ödemeyeceksin, seni bekar oğlu bekar, çünkü bu işten asla canlı çıkamayacağız! Peki ne için? Kanayan, kokuşmuş bir sulama hendeği!'

"Konuşmanıza dikkat edin, Bay Linton! Bana saygılı bir şekilde hitap etmeniz gerektiği konusunda uyarılmıştınız.

'Saygılı adresinizi alıp saygılı bir şekilde içinize tıkabilirsiniz...'

"Bay Linton!

Tüm gücümle onu ittim ve bir şekilde onu yana çekmeyi başararak sırtını sandığın duvarına çarptım. Tahta yünleri kar fırtınasındaki kar gibi etrafımızda uçuşuyordu. Sadece buradaki koşullar soğuk değildi. Oh hayır. Tam da ısınmak üzereydiler.

"Bay Linton!

Benim adım Lilly! Beni duyuyor musunuz? Lilly!'

"Bay Linton, sizi men ediyorum..."

Onu ısırmaya çalıştım. Hakkımı yemeyeyim, sadece birkaç santimle ıskaladığımı söylemeliyim. Dişlerim onun değerli, neredeyse yeni 10 yıllık ceketinin kumaşına battı ve muhtemelen iyi bir diş izi bıraktı. Umarım bu izleri çıkarmak pahalıya mal olur ya da daha iyisi kalıcı olur!

Bay Linton! Mantıklı olun.'

'*Mantıklı* mı? Sakın bana mantıklı olmamı söylemeye cüret etme! Asıl deli olan sensin; bu lanet macerada kendi hayatını ve benimkini riske atacak kadar deli! Peki ne için? Lanet olası bir sulama hendeği için!'

Ellerim hâlâ sıkıca onun avuçlarının arasındaydı. Tekrar ısırmaya çalıştım ama bu sefer dişlerimin arasında sadece hava kaldı. Sahip olduğumuz küçük, karanlık alanda yuvarlandık, etrafımızda tahta parçaları uçtu ve ara sıra birkaç iyi tekme attığım için kendimle gurur duydum. Ama ellerimi serbest bırakmayı başaramadım, ki bu çok yazık oldu. Birini boğmak için ellere ihtiyacın var.

"Seni... seni... öldüreceğim! Beni duyuyor musunuz? Ben-'

Birdenbire inanılmaz bir güçle beni itti ve o ana kadar kendini tuttuğunu fark ettim. Bir anda tekrar üstüme çıktı ve kollarımı iki yanıma bastırdı. Bacakları etrafımda dolanıyor, benimkileri hapsediyor ve daha fazla tekme atmamı engelliyordu. Beni yakalamıştı. Onun taş gibi sert hapishanesinden kaçmayı umut edemezdim.

"Öncelikle," dedi, sesi bir kış gündönümü gecesi kadar soğuktu, "Kimse seni hayatını riske atmaya *zorlamadı*. Aslında, tam da bu olasılığı önlemek için seni kilitlediğimi hatırlıyor gibiyim.

Tereddüt ettim. Kuşkusuz haklı olduğu bir nokta vardı. Küçük ama yine de var olan bir nokta.

'İkinci olarak, dosyanın içeriğini *sordunuz*. Doğru bir cevap için parmaklarımı ısırp koparmaya çalışmak çok terbiyesizce bir davranış. Üçüncüsü, benden çalınan diploması ve mühendislik şaheserine bir daha sulama hendeği dersiniz, aptallığınızdan dolayı maaşınızın yarısını keserim.

Yanaklarıma renk geldi. Neyse ki göremeyeceği kadar karanlıktı. 'Peki bu kanal tam olarak nedir, eğer bir iri değilse...' Tehdidini hatırladım Tam zamanında, '...eğer daha önce söylediğim gibi değilse?

Bir an daha sessizlik oldu. Bekledim. Havada hissedebiliyordum: Sonunda konuşacaktı.

Yine de başladığında, hiç de düşündüğüm gibi olmadı.

"Dört yıl önce Francis Rawdon Chesney adında bir İngiliz subayı ve kaşifi Parlamento'ya bir rapor sundu. O zamanlar kimse bu rapora pek dikkat etmedi - ülke Kral George'un ölümü ve genel seçimlerle meşguldü. Ama ben raporu duydum ve ele geçirmeye çalıştım. İlginçtir ki, Parlamento'nun resmi belgelerini bulmak her zamankinden daha zor oldu. Birileri bu belgeyi gizlemek için çok özen göstermişti, bu da beni onu ele geçirmek için daha da heveslendirdi.

Bir ara verdi. Artık tüm dikkatim ondaydı. Devam etmesini büyük bir dikkatle bekledim.

"Sonunda bir milletvekiline rüşvet vererek raporun kısmi bir kopyasını elde etmeyi başardım. Pahalı bir yatırımdı ama harcadığıma değdi. Bunu raporu gördüğüm anda anladım. Raporda Bay Chesney'nin Kızıldeniz ve Akdeniz'in karşılaştırmalı deniz seviyesine ilişkin hesaplamaları ayrıntılı olarak yer alıyordu. Gördüğünüz gibi, bu noktaya kadar iki okyanusun deniz seviyelerinin önemli ölçüde farklı olduğuna inanılıyordu. Ancak Bay Chesney'in yeni hesaplamalarına göre durum böyle değildi.

Bununla nereye varmaya çalıştığını hâlâ anlayamadım. Deniz seviyesinin ne gibi bir önemi olabilirdi ki? Yine de daha fazlasının geleceğini hissettim ve bu yüzden ilk kez çenemi kapalı tuttum.

"Hesaplamaları kontrol etmesi için oraya bir adam gönderdim," diye devam etti. 'Yüzde yüz doğrudular. Kızıldeniz ve Akdeniz aynı seviyedeydi. Yine de hükümetteki aptallar bunun önemini göremediler. Ve sanırım,' diye ekledi soğukkanlılıkla, 'siz de görmediniz?

Dudağımı ısırdım. Gerçekten de, bunun nasıl en ufak bir önemi olabileceğini anlamıyordum. Ne önemi olabilirdi ki? Kızıldeniz ve Akdeniz karayla ayrılmıştı, yani ne olabilirdi ki...?

Arazi.

Bir kanalla köprülenebilecek arazi.

Her şey yerli yerine oturdu. Boğazımı temizleyerek tereddütle sordum: "Önemliydi çünkü farklı deniz seviyeleri doğal bir felakete yol açmadan ikisini birbirine bağlayacak bir kanal inşa edilebilirdi?

Bir an sessiz kaldı. "Bay

Linton?

"Evet, efendim?

"Zekanız ortalama bir İngiliz Parlamento Üyesinden daha fazla.

"Teşekkür ederim efendim.

'Yine de çok heyecanlanmayın. Bugünlerde bunun pek bir anlamı yok.

"Ah. Tereddüt ettim. 'Peki, denizin altından bir kanal inşa etmek neden bu kadar önemli?

Kızıldeniz'den Akdeniz'e'?"

Soğukkanlılıkla içini çekti. 'Gördüğüm kadarıyla bir milletvekilinin zekasından *biraz* daha fazla.

Peki, Bay Linton, sizce neden?"

"Hiçbir fikrim yok, efendim.

"Bay Linton, bugün dünyamızdaki en güçlü güç aracı nedir?

"Um... silahlar?

Öfkeyle gözlerini kapattığını neredeyse hissedebiliyordum.

'Tipik bir cevap ve çok tehlikeli bir yanılgı. Bugün dünyamızdaki en güçlü güç aracı ticarettir, Bay Linton. Britanya İmparatorluğu'nu kuran da ticaretti, Amerikan Kolonilerini kaybettiren de. İnkaların, Türklerin ve Çinlilerin gücünü yok eden ve Avrupa'yı, özellikle de İngiltere'yi dünyanın efendisi yapan ticarettir.

"Sanırım silahlar da bunda bir rol oynadı.

"Evet, evet. Bir rol oynadılar.' Yorumumu sanki sinir bozucu bir sinek kadar önemsizmiş gibi elinin tersiyle itti. 'Ama ticaret olmasaydı, Avrupa asla silahı geliştirecek ve onu tam anlamıyla kullanacak kadar yaratıcı ve zengin olamazdı. Eğer ticaret olmasaydı, büyük gemiler inşa edilemez, dünyanın etrafı dolaşamaz, Amerika kıtası keşfedilemez, dünyanın en uzak köşelerine ulaşamaz ve sonra da boyun eğdirilemezdi. Bugün Avrupa'nın gücünü ayakta tutan şey ticarettir ve benim kendi imparatorluğumu kurmamı sağlayan şey de ticarettir. Şimdi, ticaretin egemen olduğu böyle bir dünyada, yeni bir ticaret yolu açabilseydiniz neler yapabileceğinizi hayal edin; Doğu'nun en zengin topraklarına giden ve mevcutların sadece yarısı kadar uzun olacak bir ticaret yolu.

O konuşurken, babamın eski atlasındaki dünya haritası gözümün önünde belirdi ve üzerinde Britanya İmparatorluğu'nun en önemli ticaret yollarını işaretleyen kırmızı çizgilerin aktığını gördüm. Bu ticaret yollarının tam olarak neden her haritada gösterildiğini hiç düşünmemiştim ama şimdi Bay Ambrose'un neredeyse tutkulu sözlerini dinlerken fark ettim: İmparatorluk *onlardı*. Onlar olmadan İmparatorluk var olamazdı.

Ayrıca başka bir şeyin daha farkına vardım: Doğu'ya giden tüm ticaret yolları Ümit Burnu'nun etrafından dolaşıyor ve varış noktalarına ulaşmadan önce tüm Afrika kıtasını dolanıyorlardı. Afrika kıtasından geçmiyorlardı.

Akdeniz'e ve oradan da Kızıldeniz'e. Çünkü bu çok daha kısa yolculukta, yolda bir kara parçası vardı.

Tabii ya! Lilly, seni mankafa, bunu nasıl daha önce göremedin!

"Süveyş," diye fısıldadım. "Süveyş'te bir kanal inşa etmeyi planlıyorsunuz! Yine bir an için hiçbir şey söylemedi.

Sonra: 'Görünüşe göre sadece zekanız ortalama bir milletvekilinin biraz üzerinde değil. Coğrafya bilginiz de öyle. Yeterli düşünce, Bay Linton.'

Bir kez olsun "yeterli" yerine "iyi" demesi onu öldürür müydü? Evet, muhtemelen öldürürdü. Boğulurdu.

"Ümit Burnu'nda her yıl ne kadar ticaret yapılıyor? İhtiyatlı bir şekilde sordum.

Alçak, alaycı bir ses çıkardı.

'Çin, Hindistan, Çinhindi, Avustralya, Yeni Zelanda ile yapılan tüm ticaret... neredeyse dünya ticaretinin yarısı. Kesinlikle en kârlı yarısı. Ve eğer her şey planlandığı gibi giderse, tüm bunlar ince bir su şeridinden geçecekti. Konuşurken soğukkanlılığının altında sesi neredeyse tutkulu bir hal alıyordu. 'Bütün bunlar dünyanın tek bir merkezinden akacaktı. Bütün bunları avucumun içinde tutacaktım. Hayal edebiliyor musunuz, Bay Linton? Hayal edebiliyor musunuz?

Başımı salladım. Titreme dürtüsüne direnmek için çok çalışmam gerekti. "Hayır. Yapamam.

"Çünkü Uzak Doğu'ya ya da Amerika'ya yelken açan bir clipper ya da East Indiamen filosu görmediniz. Eğer görseydiniz, büyük beyaz yelkenlerin inişine, rüzgârı yakalayışına ve gemileri dünyanın her köşesine taşıyışına tanık olsaydınız, bunu yapardınız. 'Gemiler benim oklarım, deniz benim yayım, dünya benim hedefimdir.

Sesinde artık kesinlikle tutku vardı. Soğuk bir tutkuydu, insanlara değil eşyalara karşı bir tutkuydu ama tutkuydu.

'Ticaretin gücünü görüyor musunuz, Bay Linton? Geminin gücünü? Dünyamızı bugünkü haline o getirdi. Ve ben tüm bu güç ipliklerinin bir araya geldiği düğüme sahip olacaktım. Doğu'yu Batı'ya bağlayan ve beni her şeyin efendisi yapan düğüme.

Son sözleri küçük, karanlık alanımızda anlamlı bir şekilde yankılanıyor gibiydi. 'Doğu ve Batı...' diye mırıldandım. İşte bu kadar. Dalgliesh bu yüzden senden dosya!'

"Evet. Bay Ambrose'un sesinde bir teslimiyet ve eğer yanılmıyorsam, isteksiz bir hayranlık vardı. 'Eğer o kanalla ilgili planlarımı hayata geçirebilseydim, onu boğazından yakalamış olurum. Şirketi Hindistan'da ticaret tekeline sahip olabilir, hatta Hindistan'ı kendi imparatorluğuymuş gibi yönetebilir, hatta kendi ordusu bile olabilir, ama gemilerinin hala Doğu'dan Batı'ya geçmesi gerekiyor. Bunu rekabetçi hız ve maliyetle yapamazlarsa, şirket, diğer tüm işletmeler gibi, birkaç yıl içinde çökecektir. Eğer o kanalı ben inşa etmiş olsaydım, kanaldan geçen tüm gemiler malları iki kat daha hızlı ve herhangi bir rakibin yarı fiyatına teslim edebilirdi. Kimin geçip kimin geçmeyeceğine ben karar verebilirdim. İstedğim fiyatı talep edebilirdim.

"Ve Dalglish'e çok para mı ödetecektiniz?"

"Hayır. Sözcük donmuş bir taş kütesiydi. "O adamın lanetli gemilerinden biri kanalıma girmeden önce sağ elimi keserdim!"

Konuşurken bileklerimi sıkıca kavramaya devam ediyordu. Böylece küçük parmağının seğirdiğini hissedebiliyordum.

"Ne dedin sen?" diye sordum.

"Beni duydun.

"Evet, ama... Onu içeri almayacak mıydınız? İstedğiniz fiyatı isteyebilecek olmanıza rağmen mi?"

"Evet.

"Girişine izin vermemek onu yıkıma sürüklemek anlamına gelse bile mi?"

"Evet.

"Elbette bu biraz sert oldu.

"Hayır.

"Oh.

Ufaklığı yine seğirdi.

Bu bir iş, Bay Linton. İş rakiplerinizi mahvetmek, onları bir daha ayağa kalkamayacakları kadar derine gömmektir. Ve ben onu gömerdim. Evet, gömerdim.'

Şimdiye kadar parmağı bileğime kesik kesik vuruyordu. Nedense Lord Dalglish'in Bay Ambrose için sadece basit bir iş rakibi olduğunu düşünmüyordum. Yine de konuyu daha fazla araştırmadım. Bunun yerine elimi yavaşça onun elinden kurtardım ve parmaklarını kendi parmaklarımın arasına aldım. Küçük parmağının seğirmesi durdu.

İç çekti.

"Ne yararı var ki?" diye mırıldandı karanlık bir sesle. "Olurdu "ların ve "olabilirdi "lerin ne anlamı var? Oyunu oynadım ve kaybettim. Benim yönetimimde ne dünyanın merkezi, ne Süveyş'te bir kanal, ne de dünya ticareti için yeni yollar olacak. Artık dosyayı geri alma şansımız yok. Tek umudumuz, eğer şanslıysak, bu işten canımızı kurtarmak. Derin bir nefes aldı. "Şimdi dinleyin. Sandığı açtıklarında çok fazla adam bulunmama ihtimali var. Onlarla ben ilgileneceğim ve senin görevin de-"

"Hayır.

Sanırım aniden araya girmem onu hazırlıksız yakaladı. Bir an hiçbir şey söylemedi, sonra sordu: '*Hayır* mı? Ne demek *hayır*?'"

'Yani hayır, dosyayı geri almak için hala bir şans var. Düşünün, efendim. Burada olduğumuzu kimse bilmiyor. Eğer bir şekilde bu sandıktan görünmeden çıkmayı başarabilirsek...'

"Bu da pek olası değil.

"Eğer başarabilirsek, dosyaya ulaşabiliriz..." "Nasıl, fark edilmeden mi?"

'Hâlâ kılık değiştirmiş durumdayız. Bizi Dalglish'in binalarından birine soktular - neden bir başkasına sokmasınlar?'"

"Hâlâ oradan canlı çıkmak gibi küçük bir mesele var.

Karanlıkta sııttım. 'Ne zamandan beri tehlikeli planlar öneren ben oldum ve sen de bunları reddeden kötümser oldun? Küçük bir maceradan mı korkuyorsun?'

"Bay Linton?"

"Evet?"

'Kolumu düzgünce hareket ettirecek kadar yerim olsaydı, seni ensenden tutup...'

"Evet, efendim? Sessizlik.

"Hiçbir şey, Bay Linton. Aynen dediğiniz gibi efendim.

Bir sessizlik büyüğü daha. Tekrar konuştuğunda sesi, çözemediğim tonların tuhaf ve soğuk bir karışımıydı.

'Varış noktamıza ulaştığımızda, bu sandıktan görünmeden çıkmamı, Lord Dalglish'in gizli sığınağına gizlice girmeyi başarmamı, dosyayı çalmamı ve sonra kaçmayı başarmamı ve bunu tek başıma yapmamı mı öneriyorsunuz?'

'Hayır. Tek başınıza değil, efendim. Ne de olsa ben buradayım.'

"Bu beni çok daha iyi hissettiriyor.

~~**~*~*

Ani sessizlik kulaklarımızda gök gürültüsü kadar gürültülüydü. Son birkaç saattir bize eşlik eden derin gümbürtüler aniden kesilmişti. Geminin titreşimleri durmuştu. Bu ani değişiklik beni karanlıkta saatlerce bekledikten sonra daldığım yarı uykudan uyandırdı.

"Motor durduruldu," diye fısıldadım uykulu uykulu. "Biz... biz varmış olmalıyız.

"Ne kadar zekice bir çıkarım, Bay Linton.

Alaycı sözlerine sert bir karşılık vermek yerine sordum. 'Dalgliesh'in bahsettiği yerin limanında olduğumuzu mu düşünüyorsun? Bu "Hasta Marbow"?"

"*Île Marbeau*, Bay Linton," diye düzeltti. "Ben de öyle dedim, efendim.

Hayır, Bay Linton. Tuhaf, yarı İngilizce anlamsız bir şey gibi telaffuz ettiniz. Ama bu ismin Fransızca olduğundan eminim. "*Île*" Fransızca "ada" demek.

"Oh.

Evet, Bay Linton. Bir ada. Dosyayı alıp kaçmanın ne kadar zor olabileceğini şimdi anlıyor musunuz?

"Şey... bir gemi çalabiliriz.

"Ve bunu kendimiz mi yapacağız? Sesindeki soğuk, aşağılayıcı ton bana bunun ihtimaller dahilinde olmadığını söyledi. Ben de ona inandım. Benim aksime o pek çok gemide bulunmuştu ve bunların çoğunun sahibi de muhtemelen kendisiydi. Ne hakkında konuştuğunu biliyordu.

Île Marbeau... Kulağa tuhaf gelen bu isim kafamın içinde yankılandı ve nefes alış verişlerimi hızlandırdı. Zihnimin gözüyle, denizden fırtına bulutlarıyla kapkara ve gri bir gece göğüne doğru yükselen ıssız, karanlık bir kaya gördüm. En tepede, kötü şöhretli Lord Dalgliesh'in kendini kral olarak gördüğü gibi hüküm sürdüğü eski bir kalenin kalıntıları yükseliyordu.

Boğazımı temizledim.

"Artık gerçekten İngiltere'nin dışında mıyız?"

"Evet, Bay Linton.

"Gerçekten mi? Gerçekten İngiltere dışında mı?"

Sanırım size daha önce de söylemiştim. Evet, öyle. Neden?

Ne diyeceğimi bilemedim. Hayatım boyunca maceranın, İngiltere'den ayrılıp uzak diyarlara gitmenin ve dünyanın mucizelerini görmenin hayalini kurmuştum. Hayallerimin hiçbirinde Bay Rikkard Ambrose gibi biriyle tahta bir sandığın içinde sıkışıp kalmak yoktu. Yine de kendimi onun burada olmasından memnun buldum. Midemde bir bulantı hissiyle ara sokaktaki kavgayı, 97 numarada keskin nişancılar tarafından vurulma korkumu düşündüm. Maceralar ne hayal ettiğim kadar kolay ne de görkemliydi ve yanımda güvendiğim birinin olması iyi bir şeydi.

Durun bir dakika! Güven mi? Delirdin mi sen?

Ama ona güvenmiştim. Bu ne zaman olmuştu? Onunla ilk tanıştığımda, ona hiç güvenmiyordum. Aslında, karanlık iş anlaşmalarından ve şovenist yöntemlerinden derin bir şüphe duyuyordum. Bir yanım hâlâ öyleydi. Ama başka bir yanım da bana tekrar sarılmasını istiyordu.

Aniden, dışarıdan sıkıcı bir gümbürtü duydum. Tekrarlandı, tekrarlandı ve tekrarlandı, yaklaştıkça sesi daha da yükseldi.

"O da ne? Ben sordum.

"Metal zeminde yürüyen ayaklar," diye nefes aldı Bay Ambrose. "Gemiye boşaltmaya geliyorlar.

Gemiye boşaltmak mı? Ama... lanet olsun! Ben artık kargoydum! Yani buna ben de dahilim! Kaskatı kesildim.

"Kımıldamayın, Bay Linton! Sesi soğuktu ama nefesi kulağымda sıcaktı. 'Nefes almayın. Ses çıkarmayı aklınızdan bile geçirmeyin. Bizi ne kadar itip kakarlarsa sarsınlar, kesinlikle hareketsiz kalmalıyız. Eğer bizi duyarlarsa, ölürüz. Kulağıma daha da yaklaştı ve tısladı: "Anlaşıldı mı?

Omurgamdan aşağı bir
ürperti geçti. "Evet, efendim.

Odamızın kapısı açıldı ve birkaç kişinin içeri girdiğini duydum. Bir şey almak için eğildiler ve tekrar odadan çıktılar. Hiçbiri sandığımızı yaklaşmadı. Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim. Kısa bir süre sonra başka bir grup geldi ve sonra bir başkası, her seferinde odada kısa bir süre gördüğüm daha küçük sandık ve çuvallardan bazılarını taşıdılar. Büyük çıkarma için yer açmak istiyor gibiydiler - başka bir deyişle biz. Tek umudum büyük çıkarmanın yaşayanlar aleminden bir çıkarma içermemesiydi.

Sonunda ayak sesleri geri döndü.

"Pekâlâ," diye seslendi sert bir ses. "Sen ve Tom o tarafa, ben, Jim ve Ezra da bu tarafa.

"Elbette. Üçe kadar sayıyorum, dostlar! Bir, iki, üç... İşte gidiyoruz!"

Birden dünya sallandı. Havaya yükseldik.

Lanet olsun! Bu şey bir çuval tüy değil! İçine ne koymuşlar? Bir blok granit mi?"

Granit mi? O kadar da ağır değildim, değil mi? Arkam o kadar şişman değildi! En fazla cömertçe bir şeydi. Gerçi... bir de Bay Ambrose vardı ve o da benim kitabımda granit olarak sınıflandırılabilirdi.

"Lanet çenenin kapalı tut!" diye hırıltılı bir cevap geldi. "Çok fazla soru soranlara ne olduğunu bilmiyor musun?"

Diğer adam anında sustu. Lord Dalglish'in yanında çalışan meraklı insanlara ne olduğunu sadece bu olaydan bile anlamıştım. Ya da en azından tahmin edebiliyordum.

İnleyip sızlanan ama tek kelime etmeyen dört adam bizi odadan dışarı, koridora taşıdılar... ve nereye gittiklerini bilmiyordum. Dalgaların sesini duydum, ahşap duvardaki boşluklardan içeri süzülen belli belirsiz ışık şeritlerini gördüm ve bir keresinde birçok sesin uzaktan gelen konuşmalarını duyduğumu sandım. Neredeydim ben? Sesler arasında nerede olduğumuza ya da nereye gittiğimize dair hiçbir belirti yoktu. Ta ki çığlığa kadar.

Silikti, o kadar silikti ki neredeyse hayal etmiş olabilirdim. Neredeyse. Başka bir yerde olsaydık, bunu bir sevinç çığlığı ya da kızgın bir çocuğun sesi sanabilirdim. Ama daha iyisini biliyordum. Gittiğimiz yerde çocuk yoktu ve kesinlikle neşe de yoktu.

Ama o zaman neydi?

Bay Ambrose'un uyarısını hatırladığımda sormak için ağzımı açmıştım bile.

Sessizlik. Mutlak sessizlik.

Ağzımı tekrar kapattım ve midemi kemiren panik hissini görmezden gelmeye çalıştım.

Sessiz ol. Sessiz kalmalısın.

Ben de öyle yaptım. Her nasılsa Bay Ambrose benden iki kat daha sessiz olmayı başarmıştı. Negatif gürültü yayıyor gibiydi. Bu hayatta kalmam için öğrenmem gerektiğine karar verdiğim bir numaraydı.

Uzakta, belli belirsiz bir çığlık daha duydum. Karanlık bir zindanın bana doğru yaklaştığı görüntüsünü bastıramadım. Ama iki seferde de ağlama sesleri çocuklara benziyordu. Bu Lord Dalglish ne tür bir canavardı?

Az sayıdaki sesler de kısa sürede uzaklaştı. Kıyıdan uzaklaşıp adanın merkezine doğru ilerliyorduk, bundan emindim. Ama bunun dışında nereye gittiğimize dair hiçbir şey bilmiyordum. Sadece sandığın sallanması ve askerlerin sürekli yürüyüş sesleri hareket ettiğimizi gösteriyordu.

Sonunda askerler yavaşladı. "Dur!"

Komutla birlikte askerler durdu. Anahtar şingirtıları ve muhtemelen bir kapıya ait olan gıcırdama sesi duydum. Bir zindan kapısının paslı menteşeleri fikrimi tatmin edecek kadar gıcırtılı ve uğursuz değildi, bu yüzden belki de hala umut vardı.

'Pekala, arkadaşlar. Buraya koyun.'

Askerler buna uymaktan çok mutluydu. Sandık yere düştü ve Bay Ambrose beni neredeyse altında ezerek ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttı.

"Mpf!"

'Yavaşça! Yavaşça! Orada ne olduğunu biliyor. Bir şey kırılırsa kafamızı tepsiye koyar!'

Onun kim olduğunu söylemeye gerek yoktu. Bunu askerler kadar ben de anlamıştım. Aceleyle özürler mırıldandılar ve ayak sesleri uzaklaştı. Çok geçmeden bir kapının kilitlendiğini duyduk ve sonra sadece sessizlik oldu.

Sandığı açmamışlar.

"Şimdi ne olacak? Fısıltıyla sordum. 'Onlar bizim için geri gelene kadar burada beklememiz mi gerekiyor?'

"Hiçbir şekilde. Bay Ambrose'un ses tonu yeniden soğukkanlı bir hal almıştı. Daha önce var olan yenilginin izi hiçbir yerde bulunmuyordu. Yanımda duran bir şeyi tuttu ve ince bir nesnenin yüzümden kayarak geçtiğini gördüm. Bastonu mu?

"Ne yapıyorsun?"

'Eğer yanılmıyorsam, askerlerin sandığı hoyratça kullanması tahtalardan birini gevşetmiş. Kılıcımın ağzını çatlağın içine kaydırıp onu bir kaldıraç olarak kullanabilirim. Bir santim bile kıpırdama. Bıçak keskin.'

Üstümde çeliğin çeliğe sürtünme sesini duyduğumda donakaldım. Bir gıcırtı duyuldu ve bir an için tahtadaki bir çatlaktan içeri küçük bir ışık huzmesi düştü. Sonra, ışık Bay Ambrose'un figürü tarafından engellendi. Kaldırdı

Kendini olabildiğince yukarı kaldırdı ve kılıcını keşfettiği yarıktan içeri kaydırıldı. Sonra kaslarının gerildiğini hissettim. Bir çıtırtı sesi duyuldu ve aniden sandığın içine ışık doldu - ayın zayıf, mavimsi ışığı değil, parlak, altın rengi güneş ışığı.

"Sabah oldu! diye haykırdım.

'Elbette, Bay Linton. Uzun zamandır denizdeyiz...' Cebinden saatini çıkardı ve kapağının açılmasına izin verdi. Kapağındaki arma sabahın parlak ışığında parlıyordu. '... tam olarak yedi saat, otuz sekiz dakika ve dört saniye. Dalgliesh fark edilmemek için dolambaçlı bir yoldan gitmiş olmalı.

"Yedi saat! Ellerimi yüzüme kapattım. "Kahretsin! Demek ki şimdiye kadar teyzem gittiğini fark etmiş olmalı! Ona ne söyleyeceğim?

Bay Ambrose bana bir bakış attı. O buz gibi, tüylerimi diken diken eden bakışı nasıl da özlemişim! "Bence bu, endişelerimizin en küçüğü, Bay Linton.

"O zaman teyzemi tanımıyorsun.

Cevap vermek yerine kılıcını tekrar kınına soktu ve bastonunu sandığın duvarında açtığı delikten içeri soktu. Keskin bir çekişle bastonu döndürdü ve bir tahta daha uçarak yere çarptı. İşlemi tekrarlardı ve tekrarlardı. Sonra memnun bir şekilde başını salladı.

'Delik şimdi ortalama bir insanın tırmanabileceği kadar geniş olmalı. Ben önden gideceğim. Sen burada bekle.'

Ve ben tek bir şikâyet sözcüğü bile söyleyemeden, o çoktan gözümün önünden kaybolmuş, sık, karanlık bir hayalet gibi sandıktan dışarı kaymıştı. Dışarıda nöbetçi olmaması için dua ederek dikkatle dinledim. Kasanın dışından tek bir ses bile gelmedi. Bekledim. Bir dakika geçti. İki dakika.

Orada ne halt ediyor?

Üç dakika.

Bu kadar uzun süre dayanamaz, değil mi?

Dört dakika.

Bir şeyler ters gitmiş olmalı! Ya dışarıda birden fazla gardiyan varsa? Ya Bay Ambrose...

Beş dakika.

Ne bekliyorsunuz? Git ve onu ara! Belki bir şey olmuştur. Belki-

"Her yer temiz. Birdenbire mükemmel granit yüzü tepemde belirdi ve rahat bir nefes aldım.

"Neredeydin? Tısladım. "Kontrol ediyordum.

"Neyi kontrol ediyorsun?

"Askerler, Bay Linton. Ne burada ne de d ı ş a r ı d a kimse yok.

"Nereden biliyorsun?

"Pencerelerden birine tırmandım ve dışarı baktım. Tek gördüğüm deniz, ağaçların tepeleri ve yokuş aşağı inen bir patıkaydı.

"Bir koruma bile mi yok?

"Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum, Bay Linton. Hayır. Hiç asker yoktu." "Ama bu garip, sizce de öyle değil mi?

Fazlasıyla. Bu yüzden işler tuhaftan normale dönmeden önce buradan ayrılmamızı öneriyorum. Gelin!"

Gözümün önünden kayboldu ve şimdi sıranın bende olduğunu anladım. Yavaşça doğruldum. Bu kadar uzun süre yattığım ve üzerimde bu kadar ağırlık olduğu için vücudumdaki her kas ağrıyordu. O sert, kaslı ağırlığın kime ait olduğunu düşünmemek için kendimi zor tuttum ve kendimi daha da yukarı çekmek için üstümdeki kapaktaki deliğin kenarlarını kavradım.

İtiraz eden kaslarımın iniltisiyle başımı açıklıktan içeri soktum. Etrafıma baktığımda, her köşesinde bir sürü sandığın yığılı olduğu ve çuvalların yerde yattığı geniş, çıplak bir oda gördüm. Işık, duvarın üstündeki birkaç camsız ama parmaklıklılı pencereden içeri süzülüyordu. Toz zerrecikleri ışıktta dans ediyordu ve bir yerlerde bir farenin ya da başka bir küçük hayvanın taş zeminde aceleyle ilerleyen küçük ayak seslerini duydum.

"Burası neresi? Fısıldadım.

"Bilmiyorum, Bay Linton. Ama tahminimce bir depo diyebilirim.

"Buraya hiç kimse gelmiyor gibi görünüyor.

"Umalım da öyle olsun, yoksa geldiklerinde seni hâlâ sandığın içinde bulacaklar. Şimdi kımıl!"

"Emredersiniz, efendim. Derhal, efendim."

Kollarımı delikten geçirerek kendimi daha da yukarı kaldırdım ve yavaş yavaş dış dünyaya çıktım. Belim dışarıya kayana kadar her şey yolunda gitti. Birden bir dirençle karşılaştım. İki yanımdaki tahtaları kavrayarak daha sert ittim.

Bir santim bile hareket etmedim.

Tekrar, daha sert ittim. Hiçbir şey olmadı.

"Ne bekliyorsunuz Bay Linton? Bay Ambrose sandıktan biraz uzakta durmuş, bakışlarını deponun kapısına dikmiş, her an bir düşmanın içeri girmesine hazır bekliyordu. "Gitmek zorundayız.

Son bir kez daha ittim - boşuna. "Yapamıyorum," diye homurdandım. 'Ben... delikten sığacak gibi görünmüyorum.

En azından cömertçe bahşedilmiş bazı parçalarım.

"Delik ortalama bir insan için yeterince büyük olmalı, Bay Linton. 'O zaman belki de ben *özel* bir insanımdır,' diye tısladım. 'En azından öyle küçük kız kardeşim hep der ki. Bir tahtadan daha kurtulur musun artık?'

"Görgü kuralları, Bay Linton!

"Biri gelip bizi vurmadan önce başka bir tahtadan kurtulacak mısınız efendim?

İki saniye içinde elinde bastonuyla sandığın üzerindeydi. Bastonunu en yakın tahtanın altına yerleştirerek aşağı itti. Sanki tabancayla ateş edilmiş gibi bir çatırtı oldu ve tahta uçup gitti. Şişeden çıkan bir mantar gibi sandıktan fırladım. Aceleyle, iki ayağım yere sağlam basana kadar aşağı kaydım ve buruşuk üniformamın tozunu almaya başladım.

"Teşekkürler," diye homurdandım, yüzüm normalden iki ton daha koyuydu.

Tabii ki kızarmış yanaklarımı fark etmeye tenezzül bile etmedi. Çoktan kapiya varmış, yavaşça aralamış ve aralıktan dışarı bakıyordu.

'Etrafta kimse yok. Gelin. Ve dışarı çıktı. Pek de hanımefendice olmayan bir kelime mırıldanarak onu takip ettim ve harikalar dünyasına adım attım.

Şeytani Lord Dalgliesh'in adadaki kalesinin neye benzemesini beklediğimi tam olarak bilmiyordum ama *burası* kesinlikle öyle değildi. Büyüleyici, alçak bir taş duvarla çevrili bir avluda duruyorduk. Taştaki çatlaklardan yosun ve diğer yeşillikler çıkıyordu ve rahatça oturup piknik yapmak için doğru yükseklikteydi - çevrenin geri kalanının da çok güzel uyum sağlayacağı bir fikirdi bu. Avlu sevimli, küçük budaklı ağaçlarla çevriliydi ve bu ağaçlardan nefis bir çam kokusu ve işlek bir ormanın sesleri yükseliyordu. Oynaşan sincapların ve cıvıldaşan bülbüllerin sesi, denizin uzaktan gelen şırıltısına karışıyordu. Arılar en öndeki ağaçların kökleri arasından çıkan güzel çiçekler arasında uçuyor ve bir kızılgerdan avlu boyunca kanat çırparak diğer taraftaki ormanda kayboluyordu.

"Bu da ne?" Soldan sağı baktım. 'Yanlış adrese mi gönderildik? Şeytan Kalesi yerine Eden'e mi?'

Bay Ambrose ağzını açtı. Ama ne söyleyeceğini asla öğrenemedim, çünkü aniden deponun köşesinden gelen ayak seslerini duyduk. Bir an tereddüt ettim - ve sonra kaçmak için çok geç olmuştu. Köşeden bir adam geldi ve bizi görünce olduğu yerde durdu.

Patlat!

Île Marbeau

Geri adım atmak, kaçmak, herhangi bir şey yapmak istedim ama Bay Ambrose'un eli bir mengene gibi koluma dolandı ve beni yerimde tuttu.

"Kımıldama! Sesi zar zor duyuluyordu. 'Üniformalarımızı giyiyoruz. Bizi onlardan biri sanabilir!'

Adam yavaşça tekrar ilerlemeye başladı. Gözleri benden Bay Ambrose'a kaydı ve tekrar geri döndü. Sonunda eğildi.

Eğildin mi? Bize mi?

"*Bonjour, Messieurs,*" diye ilan etti. "*Puis-je vous offrir un verre de limonade glacée?*"

Sarsılarak yutkundum.

"Ne diyor bu? Fısıldadım. "Bize vurulacağımızı mı söylüyor?

"Hayır, bir bardak buzlu limonata isteyip istemediğimizi soruyor.

"Ne? Şaşkınlıkla adama baktım. Beyaz bir garson ceketi giydiğini ancak şimdi fark edebildim. "Ne demek istiyor?

Bay Ambrose, sanki Lord Dalgliesh'in gizli şeytani mekânında limonata bardakları taşıyan garsonlar tarafından karşılanmayı başından beri bekliyormuş gibi soğukkanlılıkla, 'Bize içki ikram etmek istiyor,' dedi. Beyaz ceketli adama döndü. '*Hayır, merci. Ben böyle çok yorgunum.*'

Bu, her ne anlama geliyorsa, adamı caydırmış gibi görünmüyordu. Sivri bıyıklarının altından geniş bir gülümseme yaydı ve bir selam daha verdi. '*Une tasse de café, peut-être? Ya da daha güzel bir yemek? Baylar, çok havalısınız.*'

'*Hayır. Ama asıl binayı gösterebilir misiniz? "Görünüşe göre yolumuzu kaybettik.*

Garson gülümsedi ve bir kez daha eğildi. '*Bien sûr, Monsieur. Suivez- moi, s'il vous plaît.*'

Ve yürüdü gitti.

"Ona ne söyledin? Ben talep ettim.

"Ondan bizi ana binaya yönlendirmesini istedim. Bay Ambrose garsonun peşinden, gecenin büyük bir bölümünde tahta bir sandığın içinde kapalı kaldığına dair hiçbir ipucu vermeyen uzun ve kararlı adımlarla yola koyuldu. Ben de yanan ve kaşınan kaslarıma küfrederek onun peşinden topallayarak yürüdüm.

"Neyin ana binası?

'Hiçbir fikrim yok, Bay Linton. Buraya hiç gelmedim, hatırladınız mı?'

"Ama bu, bu adamın bizi doğrudan Lord Dalgliesh'in karargahına götürebileceği anlamına geliyor!

'Bunun olacağından şüpheliyim. Tabii Lord Dalgliesh çevresini korumak için Fransız garsonlar kullanmaya başlamadıysa, ki ben bunu uzak bir ihtimal olarak görüyorum.

Gizemli garsonu eğretili otları, ağaçlar ve diğer bitki örtüsüyle kaplı bir patika boyunca takip ederek hafif eğimli bir tepeden aşağı indik. Ağaçlar engebeli bir güzelliğe sahipti - denizden esen durmak bilmez rüzgar tarafından o kadar kötü muamele görmüşlerdi ki neredeyse iki büklüm olmuşlardı ama yine de inatla ayaktaydılar. O kadar yakın bir şekilde gruplanmışlardı ki, bir süre patikanın her iki tarafında da hiçbir şey göremedik. Ancak aniden bitki örtüsü geri çekildi ve daha önce hiç görmediğim bir manzarayla karşılaştım. Bu kötülük kalesinde görmeyi hayal edebileceğim tüm dehşetlerin ötesinde bir dehşet. Ağzımdan dehşet dolu bir nefes kaçtı.

"Bu... olamaz! Fısıldadım.

Bay Ambrose bir süre manzaraya baktı, sonra ciddiyetle başını salladı. "Evet. Burada, yabancı ülkelerde bu tür uygulamalar ayıplanacak şeyler olarak görülmez.

'Ama... bunu birlikte yapıyorlar! Herkes, birbirinin gözü önünde!'

"Evet. Dediğim gibi, artık İngiltere'de değilsiniz, Bay Linton.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde önümüzde uzanan, çok sayıda insanın güldüğü, koşuşturduğu ve suda yüzdüğü sahile baktım. *Her iki cinsiyetten* insanlar! İngiltere'deki banyo yerlerini çok iyi hatırlıyordum; kadınlar yıkanmak istediklerinde bunu bir banyo makinesinin sınırları içinde yapıyorlardı - denize çekilen ve sizi tüm meraklı gözlerden koruyan, altı olmayan at arabası şeklindeki muhteşem bir mekanizma. Burada, bagetlerin ve devrimlerin ülkesinde, kadınlar erkeklerin kendilerini mayolarıyla görmeleri konusunda hiçbir çekingenlik duymuyor gibiydiler. Üstelik bu mayo, İngiltere'dekinin aksine, birkaç ağır, diz boyunda elbise ve altında kadının zor fark edildiği dev bir şapkadan oluşmuyordu. Plajdaki her kadının sadece ayakları, baldırları ve dizleri - evet, dizleri! - Plajdaki her kadının ayakları, baldırları ve dizleri - evet, dizleri - açıkça görülebildiği gibi, İngiltere'de kadınların bahsetmeye bile cesaret edemeyecekleri bir bölgeye kadar hemen hemen her şey görülebiliyordu!

İki dakika boyunca kadınlara baktım. Sonra birden aklıma Fransız ahlak standartlarından daha önemli bir nokta geldi.

"Neden," diye sordum Bay Ambrose'a, "Lord Dalgliesh'in gizli sığınağı olduğu söylenen adada bir sürü yüzücü var?"

"Bu çok güzel bir soru, Bay Linton. "Ve?"

Ve cevabım yok. Haydi. Rehberimiz sabırsızlanıyor.'

Gerçekten de garson birkaç adım ilerideydi ve bize yetişmemiz için eliyle işaret ediyordu. Sahildeki manzarayı hiç yadırgamıyor gibiydi, bu da yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Fransızlar! İnanılmaz... Bay Ambrose'a hızlıca bir göz attım. O da bunu olağandışı bulmuyor gibiydi. Böyle birçok yerde bulunmuş muydu? Çok mu görmüştü

Kadın dizleri mi?

Çabucak bu düşüncüyü bastırdım. Buraya gizli bir görev için gelmiştik. Bay Ambrose'un banyo alışkanlıkları beni ilgilendirmedeği gibi, çalışmış olabileceği kadın dizleri de ilgilendirmiyordu.

O sırada garson bir köşede gözden kaybolmuştu. Onu takip ettik ve tepemizde yükselen bir binayı işaret ederken bulduk.

"Voilà le bâtiment principal, Monsieur!"

Bir kale harabesi değildi.

Kabul ediyorum, maceraperest hayal gücüm Lord Dalgliesh'in gizli karargâhını hayal ederek beni biraz yanıltmış olabilirdi ama yine de böyle bir şey beklemiyordum. Bina büyüktü ve parlak bir beyaza boyanmıştı. Üst üste dizilmiş iki sıra ahşap destek, yükseltilmiş bir veranda ve balkonu destekliyordu ve bir çift görkemli beyaz basamak birinci kata çıkıyordu. Sıra sıra büyük pencereler güneşte parlıyordu ve ana girişin üzerinde neşeli bir maviye boyanmış yazılar vardı:

Hôtel de la Mer azur

Bay Ambrose, 'Masmavi Deniz Oteli' diye tercüme etti.

'Çok teşekkür ederim, Bay Ambrose, efendim. Fransızcam buraya kadarmış. Otelden, verandada oturmuş mutlu bir şekilde dedikodu yapan insan kalabalığına baktım. "Lord Dalgliesh'in gemisinin yanlış adaya düşmüş olması mümkün mü sizce?"

Sessizlik.

Birkaç dakika daha cevap vermeyince yan gözle ona baktım. Gözleri parlıyordu.

"Sanmıyorum," diye mırıldandı ve kara gözlerindeki parıltı büyüdü. "Hiç sanmıyorum. Ah, şu adam. O bir dahi.

Bir grup çocuk gülerek ve çığlık atarak yanlarından geçti. Bunlar acı çığlıkları değildi. Küçük haşerelerden biri beni işaret etti ve bağırdı: '*Eh, regardez ce gars! N'a-t-il pas un chapeau totalement ridicule?*

Ve kahkahalara boğuldular.

"Ne dedi?" diye tısladım Bay Ambrose'a.

"Erkeksi görünüşünüz için size iltifat etti, Bay Linton.

"Gerçekten mi?

"Evet. Odaklanın, Bay Linton. Bebeğin bir önemi yok.'

Ağzının her bir köşesine bir parmak koyan 'bebek' bana surat yapmaya ve etrafımda dans ederek "*Chapeau gaga, Chapeau gaga!*" diye bağırmaya başladı. Fransız veletlerin hayranlıklarını göstermek için çok tuhaf bir yöntemleri vardı. Küçük şeytani suç ortakları ona tezahürat yapıyordu. Onları kovalamaya çalıştım ama aç bir sivrisinek sürüsünü de kovalayabilirdim.

"Bu çılgınlık! Homurdandım.

"Tam tersine, Bay Linton. Bay Ambrose küçük şeytanlara karşı verdiğim şiddetli mücadeleye en ufak bir ilgi göstermiyor, onun yerine oteli ve sahili karanlık bir dikkatle inceliyordu. "Bu harika. Dalgliesh'in tarzı, mükemmel bir şekilde uygulanmış. İnsanları ihtişamlı kör etmek - çok mükemmel ve tam ona göre!

Küçük işkencecim eğilerek bir meşe palamudu aldı ve şapkama fırlattı. Tam zamanında eğilerek şapkanın düşmesini engelledim.

"Cazibe mi? Dürüst olmak gerekirse, burada göz alıcı bir şey göremiyorum, efendim. Seni elime geçirene kadar bekle, seni küçük sümüklü canavar!"

"Affedersiniz, Bay Linton?" "Özür

dilerim, efendim. Sizinle

konuşmuyordum, efendim. "Odaklanın,

Bay Linton. Odaklanın.'

Evet, efendim. Elbette, efendim. Gel buraya, seni lanet olası küçük hergele!' Bay Linton!

Özür dilerim efendim. Çok özür dilerim. Glamorgan hakkında ne demiştiniz?'

Bay Ambrose çevremize sabırsız bir hareket yaptı. "Cazibe, Bay Linton, *cazibe*. Bu otel, turistler, güzel plajlar - hepsi bu adanın gerçek amacını gizlemek için - bazılarını merkez olarak hizmet etmek, eğer

Lord Dalgliesh'in yasal olmayan operasyonlarının hepsi değil. Bu amaç aynı zamanda karargahın Manş Denizi'nin Fransa tarafında, yani İngiliz yargı yetkisinin dışında olmasının da nedenidir.

Gözlerinin önündeki manzarada gezinmesine izin verdi, gözlerindeki ışıltı yeni yağmış karı andırıyordu.

"Burası mükemmel. Mükemmel bir yer. Dalgliesh'i bir şekilde buradan ayrılmaya ikna edip edemeyeceğime bakmalıyım.

O kadar şaşır mıştım ki, neredeyse üzerime doğru uçan bir sonraki meşe palamudundan kaçmayı başaramayacaktım. Doğru mu duymuştum? Herhalde kendisinin de böyle bir yere ihtiyaç duyacağı yasadışı işlerle uğraştığını kastetmiyordu?

Soğuk, granit profiline, koyu renk gözlerindeki ışıltıya baktım ve birden artık o kadar da emin değildim.

Tanrım... Nasıl bir adama bulaştın, Lilly? Ve daha da kötüsü, sadece ona bulaşmadın! Öpmesine izin verdin-

Ama hayır! Bunların hepsi tamamen hayal gücüydü.

Bir meşe palamudu alnıma çarparak beni düşüncelerimden acı bir şekilde uzaklaştırdı. 'Neden, seni lanet olası küçük sıçan...'

"Affedersiniz, Bay Linton?

Sizi kastetmedim, efendim! Özürlilerim, efendim!' 'Odaklanın, Bay Linton. Odaklanın.'

"Evet, efendim. Ancak saygıyla belirtmek isterim ki, füze yağmuruna tutulurken odaklanmak zordur, Efendim.

Bu sadece bir konsantrasyon meselesi. şimdi iyi dinleyin, Bay Linton. Bir sonraki hamlemizi tartışmalı ve planlarımızı koordine etmeliyiz.

"Bana uyar," dedim, bir sonraki meşe palamudundan kaçıp veledin koluna yapıştım. şeytan gibi kıkırdayarak dans ederek uzaklaştı.

"Ayrılmamız gerekiyor. Burası hakkında mümkün olduğunca çok bilgi toplamamız gerekiyor ve bunu ayrı ayrı yaparsak daha hızlı yapabiliriz. Ben sahile gideceğim ve orada sorular soracağım. Siz de personelin İngilizce bilme ihtimalinin yüksek olduğu otele gideceksiniz. Amacımız Lord Dalgliesh'in karargâhının bu adanın tam olarak neresinde olduğunu bulmak. Operasyonları için mahremiyete ihtiyaç olacak. Hem yerli halkın hem de turistlerin uzak durduğu ya da herhangi bir nedenle girilmesi yasak olan bir yer olup olmadığını - dikkat çekmeden - belirlemeye çalışın. Böyle bir yer Dalgliesh'in operasyonları için ideal bir merkez olacaktır. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim. Yalnız, efendim..." Bir meşe palamudu daha eğildim. 'Kuyruğumda bu küçük canavar varken göze batmadan araştırma yapmak oldukça zor olacak.

"Hepsi bu mu?"

Bay Ambrose dikkatini kendisinden birkaç metre ötedeki veledede çevirdi. Küçük sümüklü canavarın şu ana kadar füzelerine hedef olarak sadece beni seçtiğini, Kudretli Buzlu Ambrose'a tek bir tane bile nişan almadığını ancak şimdi fark ettim. Bunun nedenini düşünmek için fazla zamanım olmadı. Bay Ambrose çocuğun tam önünde durana kadar ona doğru ilerledi. Yavaşça, yüzü çocukla aynı seviyeye gelene kadar eğildi. Küçük veledin zaten bir sonraki meşe palamudunu tutmakta olan yumruğu yavaşça aşağıya doğru inerek yanında gevşekçe asılı kaldı. Bir hata yaptı ve Bay Ambrose'un karanlık bakışlarıyla karşılaştı. Yumruk açıldı ve meşe palamudu yere düştü.

"*Toi.* Bay Ambrose, sesi Antarktika kadar sakın ve soğuk, dedi. '*Va- t'en. Maintenant.*'

Velet sıçan gibi ciyakladı ve ayaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde kaçarak etrafında döndü. Şaşkınlık içinde arkasından bakakaldım.

"Evet," diye açıkladı Bay Ambrose. 'Bu iş halledildi.

"Tanrı aşkına, o küçük canavara ne söyledin? diye sordum. Bay Ambrose doğruldu ve başını salladı. 'Sırlarımı asla ifşa etmem, Bay Linton.'

Bu sözlerle beni ayakta bıraktı ve sahildeki gülüşen insan kalabalığı arasında bilgi toplamak üzere arkasını dönüp gitti. Tanrı'ya şükürler olsun ki üzerinde siyah frakı değil üniforması vardı. Her zamanki kıyafetiyle bir papağan sürüsündeki karga gibi göze batardı ama sahte üniformasıyla otelde dolaşan farklı milletlerden üniformalı subayların arasına oldukça iyi uyum sağlamıştı. Aslında, içlerinde en yakışıklısı o görünüyordu.

Çabucak başımı salladım ve kendimi bu tuhaf düşünceden kurtardım. Aklımda ne işi vardı? Yapmam gereken bir görev vardı!

Palamut fırlatan şeytandan kurtulup otele giden patikadan yukarı çıkmaya başladım. Ama daha yarım düzine adım atmamıştım ki otelin köşesinde başka bir veranda gördüm. Bu verandada, beyaz dantel masa örtüleri ve ortalarında sarı süsen vazolarıyla çok dekoratif görünen birkaç küçük masa duruyordu. Verandanın sonunda büyük mavi harflerle yazılmış bir tabela asılıydı: *Kafe*.

Masalarda insanlar çay içiyor ve yemek yiyordu. Sabah esintisinin taşıdığı nefis kokular etrafa yayılıyordu. Tereddüt ettim. Gözlerim kafe ile otelin girişi arasında dolaştı. Orada yerine getirmem gereken bir görevim vardı. Ama sonra... Midem için de oldukça acil bir görevim vardı. Bu bir

Büyük bir gümbürtü, bana düzgün bir şekilde doldurulmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini hatırlattı.

Kötü Lilly! Kötü! Yapacak işlerin var!

Evet. Midem biraz daha bekleyebilirdi. Açgözlü bir hayvan değildim. Mantıklı, güçlü, bağımsız bir kadındım ve direnebilirdim.

Birdenbire, kafeden yayılan diğer kokuların arasında, daha önce fark etmediğim bir koku yakaladım. Dünyanın herhangi bir yerinde tanıyabileceğim bir koku: çikolatanın lezzetli, akıllara durgunluk veren kokusu. Ayaklarım hareket etmeye başladı ve farkına bile varmadan verandayı geçmiş, kafenin içine girmiş ve üzerinde o kadar çok lezzetin sergilendiği bir tezgâhın önündeydim ki ilk olarak neyi seçeceğimi bilemiyordum.

Hay aksi! Aç karnına güçlü bir kadın olmaya kimin ihtiyacı var ki zaten?

Tezgâhın arkasında parlak bir gülümsemesi olan iri yarı bir adam duruyordu ve bıyığı o kadar muhteşem sivriydi ki, üzerine birini kazığa oturtabilirdiniz.

'Humm... affedersiniz,' birkaç kelimelik Fransızcamı ortaya çıkarmaya çalıştım. "*Je voudrais... Je...*

"Oh, canınızı sıkmayın, *Mösyö*," dedi adam, gülümsemesi daha da parlayarak. 'Ben, tabii ki İngilizlerin dilini konuşuyorum. Burada çok sayıda İngiliz var, bu da iş için iyi, değil mi? İngiliz parası konusunda da endişelenmenize gerek yok. Şimdi, *Mösyö...*' Tezgâhı işaret etti. "Ne istersiniz?

~~**~*~*

Beş dakika sonra küçük masalardan birine oturmuş, keyifle çiğniyor ve bir fincan çayımı yudumluyordum. Kuşlar ötüyor, çocuklar - güvenli bir mesafede - oynuyor, gökyüzü masmaviydi ve günlerdir ilk kez kendimi gerçekten mutlu ve rahatlamış hissediyordum. Yemeğimin yarısını bitirmek üzereydim ki kulağıma gelen soğuk bir ses sakinliğimi bozdu.

"Sanırım," dedi, her hecesi buz parçalarıyla süslenmişti, "sana önemli bilgiler toplamanı söylemiştim.

Elimde tuttuğum ve yarısını çoktan mideye indirdiğim hilal şeklindeki nesneyi göstererek, 'Öğrendim,' dedim. 'Örneğin, Fransızların harika fırıncılar olduğunu öğrendim. "Çikolatalı kruvasan" diye bir şey icat etmişler, içinde çikolatalı mus olan hilal şeklinde bir çörek ve tadı tek kelimeyle harika. Denemek ister misiniz?

"Görünüşe göre," dedi, sesi termometrede birkaç basamak daha aşağı inerek, "siz ve ben neyin önemli bir bilgi olduğu konusunda çok farklı fikirlere sahibiz, Bay Linton.

"Muhtemelen, efendim.

'Ne yazık ki ben de ada hakkında işe yarar bir şey öğrenemedim. İnsanlar benimle sohbet etmeye pek istekli görünmüyorlardı.

'Bu kadar sıcak ve dostça davranmanıza rağmen mi? Hayret bir şey.'

"Bay Linton?

"Evet,
efendim?"

"Sessiz
olun!

"Nasıl isterseniz, efendim. Kruvasanımdan bir ısırık daha aldım. 'Hm... Yararlı bir şey... belki adanın diğer tarafındaki limanda bir feribot servisi olduğu gerçeği gibi? Bunu faydalı bulur muydunuz?

Gözleri karardı. "Bunu nereden biliyorsun?

Kruvasanımdan bir ısırık daha aldım ve başparmağımdaki çikolatalı mus parçasını yaladım. Sonra omzumun üzerinden, şu anda mavili genç bir bayana bir parça kek satan sivri bıyıklı, gülümseyen adama doğru salladım.

"Şuradaki arkadaşım bahsetti. Bir fincan çay ve bir çikolatalı kruvasan aldıktan sonra insanların size söyledikleri şaşırtıcıdır - bu arada parasını ödemek zorundasınız. Örneğin dağlarda terk edilmiş bir tuz madeni olduğunu biliyor muydunuz? Hiçbir yerli ya da turist oraya gitmeye cesaret edemiyor, çünkü oranın perili olduğu söyleniyor. Perili olduğunu biliyorlar, çünkü zaman zaman geceleri orada garip ışıklar görüyorlar ve oraya giden birkaç kişi bir daha geri dönmüyor.

"Gerçekten mi, Bay Linton?

Parmağımdan bir parça daha çikolatalı mus yaladım. Bir şekilde sırtıma bastırmayı başardım. "Evet, gerçekten efendim.

Bay Ambrose elini kaldırarak düşünceli bir şekilde yontulmuş çenesini sıvazladı. Bakışları adanın ortasında yükselen dağlarda dolaştı. 'Peki, bu durumda, sanırım bu madene bir göz atacağız. Bu hayaletlerden birkaçıyla tanışmak isterim.

"Önce bir çikolatalı kruvasan daha alabilir miyim?" "Bay Linton!

Geliyorum, efendim! Geliyorum!"

Benim ve Senin

Doğru yerde olduğumuzdan emin olmak için çalıların üzerinden bir kez bakmam yetti. Çabucak tekrar eğildim ve fısıldadım: 'İşte bu! Lord Dalgliesh burada!'

"Nereden biliyorsunuz? Bay Ambrose bana bakmadan, yeşilliklerin arasındaki bir aralıktan terk edilmiş madenin girişinde duran adama bakarak sordu. 'Bu Dalgliesh değil! Onu hiçbir yerde göremiyorum.

'Evet, ama girişteki nöbetçi...!'

'Fransız üniforması giyiyor. Dalgliesh'in adamlarından biri değil.

Evet, öyle! Aynen öyle! Onu gördüğüm anda tanıdım. Gemideki adamlardan biriydi, ben güverteye çıktığımda güvertede olanlardan biriydi.

Bay Ambrose'un gözleri hemen daha keskin, daha odaklanmış hale geldi. Eski madenin girişinde, kurt yeniği eski bir tabelanın tam önünde duran adamı delip geçecek gibiydiler: *Tehlike! Girilmez!*

"Hımm. Eğer ben bir üniforma yapabiliyorsam, Dalgliesh de yapabilir. Buna ihtiyacı bile olmayabilir. Belki de aslında Fransızlarla birliktedir. Süveyş'teki kanalın bir İngiliz'in kontrolünde olması fikrini ondan daha fazla sevemezler.

İnanamayarak ona baktım.

"Siz... gerçekten ihaneti düşüneceğini mi düşünüyorsunuz?" "Bu ilk kez olmazdı.

Bu bilgiyi sindirmeye çalışırken bir an sessizlik oldu.

"Pekâlâ," sesi sonunda sessizliği böldü, soğuk ve kontrollüydü. 'İki olasılık var. Ya bu muhafız gerçek, bu durumda bizi birkaç kibar "*Pardon, beyler*" ile geri çevirecek...'

"Sana onun gerçek olmadığını söylemiştim!

'...ya da haklısın ve Dalgliesh'in maaşını alıyor, bu durumda bizi Başkanlık Ordusu'nun askerleri sanıp geçmemize izin vermeli. Bana karanlık bir bakış fırlattı. 'Ama bu durumda geri dönüş yok. Bir kez açık alana çıktık mı, madene inmeye devam etmek zorundayız. Anladınız mı, Bay Linton?'

Tereddüt ettim - sonra başımı salladım. "Evet, efendim.

"Sanırım sizi geride kalmaya ikna etmeye çalışmanın bir faydası olmaz?
Bir kaşımı kaldırdım. 'Buraya kadar geldikten sonra burada kalıp tüm
eğlenceyi kaçırmamı mı istiyorsun? Delirdin mi sen?"

"Tuhaf bir "eğlence" tanımınız var, Bay Linton. "Ve
sizin hiç yok.

"Bay Linton?"

"Evet,
efendim?"

"Sessiz olun.

"Evet,
efendim!"

Metodik bir şekilde cebinden saatini çıkardı ve kadranlarıyla oynadı. Ne
yaptığını sormak istedim ama bu sessiz kalmakla pek bağdaşmazdı. Sonunda
memnun görünüyordu ve saatini yerine koydu.

"Bay Linton?"

"Evet, efendim?"

"Hazır mısınız? "Evet

efendim, hazırım

efendim. "O zaman

beni takip et.

Yavaşça, tam boyuna yükseldi. Çalışarın arkasından çıkıp Fransız
üniformalı muhafızın üzerine yürüdü, adımları son derece kendinden emindi,
sanki dünyada hiçbir şey onu geri döndürememiş gibi. Ben de hemen
arkasından onu takip ettim. Muhafız başını çevirdi ve bizi gördü.

Kahretsin! Lütfen bizi vurmayın, bizi vurmayın, bizi vurmayın...!

Hareket etmedi. Tepki veremeyecek kadar korkmuş muydu? Bir an için
kendi hafızamı sorguladım. Gerçekten Dalgliesh'in adamlarından biri miydi?
Fransız üniforması son düğmesine kadar mükemmel görünüyordu. Champs-
Élysées'deki bir geçit töreninden gelmiş olabilir. Ama Dalgliesh'in adamıysa
ve kılık değiştirdiğimizi anladıysa...

Elini cebine attı. Aman Tanrım! Ne almaya gidiyordu? Silahını mı?

Bir pipo çıkardı ve yaktı. Artık sadece on metre uzaktaydık. Gözleri bizi
yakından takip etti. Yedi metre. Altı. Beş.

Lütfen şüphelenmeyin! Lütfen şüphelenmeyin! Lütfen! Lütfen!

Pipoyu ağzından çıkardı. Üç metre. İki. Bir.

Biz geçmiştik. Bizi durdurmamıştı, sanki oradaymışız gibi davranmamıştı.
Tünel bizi yuttu ve karanlığa doğru ilerlemeye devam ettik. Haklıydım. Burası
Lord Dalgliesh'in iniydi.

~~**~*~*

Kasvetli tünelde ne kadar dolaştığımızı bilmiyorum. Sadece ara sıra tavandaki bir açıklıktan gelen aydınlık patlamasıyla kesilen yarı aydınlıkta zaman durmuş gibiydi. Ya da en azından benim için öyleydi. Cep saatinin sessiz tik taklarının bana hatırlattığı gibi, Bay Ambrose için zaman her zaman akıyordu ve ona yetişmek zorundaydı.

Bir noktadan sonra yanımızdaki zeminde paslı raylar belirmeye başladı ve bir ya da iki maden arabasının yere devrilmiş halde yattığını gördük. Paslı demirlerden ve başımızın üzerindeki alçak, tonozlu tavandan örümcek ağları sarkıyordu. İleride bir ışık noktası belirdi.

"O da ne? Ben sordum.

"Orası," diye cevap verdi Bay Ambrose, sesi etrafımızdaki tünel kadar karanlık ve soğuktu, "Lord Dalgliesh'in olduğu yer.

Adımları hızlandı. Ona yetişmek için neredeyse koşmam gerekiyordu. Önümüzdeki ışık büyüdü ve parlaklaştı, ta ki tünel sonunda açılıp bizi dışarı fırlatana kadar. Ağzım açık kaldı. Ve bu sefer sahilde dizlerini gösteren kadınları gördüğüm için değil.

Devasa bir doğal mağaranın kenarında duruyorduk. Başımızın üstündeki tavan, dişleri ve dişleri sarkıtlarla donanmış bir canavarın çenesiydi. Duvarlardaki demir desteklerden sarkan meşalelerin dumanı tavandaki karanlık bir delikten kayboluyordu. Herhangi bir madende genellikle olduğu gibi görüş duman tarafından engellenmediğinden, dev mağaranın etrafında duran ve yürüyen figürleri açıkça görebiliyordum: askerler.

Burada Fransız üniforması yok. Bunların hepsi, kan kırmızısı ve mavi renkleriyle bağlılıklarını gururla ilan eden Başkanlık Orduları'nın askerleriydi. Mayın arabalarının üzerinde sandıkları yuvarlıyor, duvarlar boyunca devriye geziyor ya da mesaj taşıyorlardı. Her yerde bir hareketlilik vardı. Ve bu meşgul küçük yeraltı krallığının başlarının üzerinde krallarının işareti asılıydı: iki altın aslan.

"Bunun arkasında kimin olduğunu gizlemekle pek ilgilenmiyor, değil mi? Devasa pankarta bakarak sordum.

"Öyle olmak zorunda değil, Bay Linton. Bay Ambrose aslanlara bakmıyordu. Gözleri çoktan asker kalabalığının üzerinde gezinmeye başlamıştı, sanki bakışlarının saf gücüyle dosyayı onlardan alabilirmiş gibi.

"İşte! Nefesi dişlerinin arasından tısladı ve elini işaret etmek için kaldırarak dikkat çekmeye cesaret edemeyerek başıyla keskin bir hareket yaptı. "İşte, onu görüyor musun?"

Baktım ve gördüm. Lord Dalglish mağaranın daha yüksek bir katına inşa edilmiş, taş duvarlar boyunca ahşap destekler üzerine inşa edilmiş tek bir merdivenle ulaşılabilen ahşap bir binadan çıkıyordu.

"İşte," diye fısıldadı Bay Ambrose. Gözleri Lord Dalglish'i takip etmiyor, ahşap kulübeye sabitlenmişti. 'Dosyayı orada saklıyor. İdeal bir yer. Yüksekte, koruması kolay, ulaşması zor.

İpten fırlayan bir ok gibi merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. Dikitlerden ve askerlerden oluşan labirentin içinden geçerken ona yetişmekte zorlandım. Hiç vakit kaybetmeden merdivenin dibine ulaştık.

"Ya yukarı çıkarken Lord Dalglish'le karşılaşsak?" diye kulağına tısladım.

Bay Ambrose her zamanki konuşkanlığıyla elini şahdamarına götürerek sarsıcı bir hareket yaptı.

"Güven verdiğiniz için çok teşekkür ederim, efendim!" "Rica ederim, Bay Linton.

Doğrusunu söylemek gerekirse, daha azını beklemiyordum ama yine de bu düşünce alnımda ter oluşmasına neden oldu. Yavaş yavaş yükselmeye başladık. En kötü kâbusum gerçekleştiğinde yolu yarılamıştık. Üstümüzden gelen ayak sesleri duydum. Bay Ambrose'un adımları hiç duraksamadı. Hiçbir şey olmamış gibi yukarı çıkmaya devam etti.

Önümüzde albay üniforması giymiş bir adam belirdi. Bizi görünce olduğu yerde durdu.

Şimdi ne olacak? Bize buzlu limonata mı ikram edecek?

"Hey! Siz ikiniz! Burada ne halt ediyorsunuz?"

Görünüşe göre hayır.

'Er Williamson ve Er Jones, efendim. Nöbet değişimi, efendim,' dedi Bay Ambrose, soğukkanlı bir şekilde ve dikkat kesildi. Tanrı'ya şükürler olsun ki onu taklit edecek kadar aklım başımdaydı.

"Gerçekten mi? Albay kaşlarını çattı ve cebinden bir saat çıkardı. 'Henüz vaktin geldiğini düşünmemiştim... Hayır, henüz vakit *gelmedi*! Erkencisiniz. Burada neler oluyor?" Gözleri şüpheyle kısıldı ve alnımdaki teri silmemek için kendimi zor tuttum.

"Gerçekten mi? Erken mi?" Bay Ambrose'un sesi dürüst bir şaşkınlıkla cınladı. "Emin misiniz, Albay...?"

"Albay Townsend.

"Erken geldiğimize emin misiniz, Albay Townsend, efendim? Cebinden kendi saatini çıkaran Bay Ambrose saatin açılmasına izin verdi. 'Üzgünüm efendim, ama saatime göre tam zamanında geldik. Bakın.'

Memur Bay Ambrose'un yanına yaklaştı ve omzunun üzerinden baktı.

Struth! Kesinlikle haklısın asker. Muhafızların değişme vakti geldi. Zaman nasıl da akıp gidiyor.'

"Ve saatim çok güvenilirdir, efendim.

"Öyle görünüyor. Albay Townsend gümüş cep saatine hayran gözlerle baktı. 'Benimki tam bir modern çöp parçası. Seninki çok daha güzel bir parçaya benziyor. Bir aile yadigârı mı?'

Bay Ambrose'un çenesindeki bir kas seğirdi. Birdenbire, bir saniye önceki itaatkâr asker gibi görünmemeye başladı. "Evet! Neden?

Memur, bir astından gelen bu ani ses tonuna şaşırılmış görünüyordu. "Sadece kapaktaki arma biraz tanıdık geldiği için sordum.

Bay Ambrose bariz bir çabayla yüzüne kibar bir maske takmaya zorladı. "Onu bana... babam verdi, efendim

Babası mı? Göz ucuyla ona baktım. Bay Ambrose'un bir babası mı vardı? Bu, her zaman şüphelendiğim gibi bir dağın kayasından yontularak değil de, gerçekten de cinsel birleşme sonucu mu dünyaya geldiği anlamına geliyordu? Bu doğru olabilir miydi? Yoksa memuru oyalamak için başka bir yalan mı?

"Anlıyorum. Albay omuz silkti. 'Pekala, devam edebilirsiniz beyler. Gidip saatimi sıfırlamam gerekecek...'

Ve güvenilmez modern mekanikler hakkında mırıldanarak gitti.

Merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ettik. Sakin görünmek için elimden geleni yaptım, kalbimin küt küt attığı ve kafamda binlerce soru olduğu gerçeğini görmezden geldim.

"Buranın nöbetçisini değiştirdiklerini nereden biliyorsun?" diye sordum alçak sesle.

Ve gerçekten bir baban var mı? Var mı? Eğer öyleyse, zavallı annen canlı bir taş doğurarak nasıl hayatta kaldı?

"Ben yapmadım, Bay Linton. Warren'ın raporundan 97 numaralı East India Dock Road'da nöbetçilerin ne zaman değiştiğini biliyordum ve tüm Başkanlık Ordusu askerlerinin aynı programa göre hareket edeceği varsayımına dayanarak, madene girmeden önce saatimi yerel saate ayarladım.

Kabul etmek zorundaydım, donmuş olsalar bile beyni vardı. Ama bu cevap yeterli değildi. Ona bir soru daha sormak için yanıp tutuşuyordum.

Saat gerçekten babanın mıydı? Kapağında neden bir arma var? Gerçekten soylu bir aileye mi ait ve eğer öyleyse, onunla ne halt ediyorsun? Sen soylu değilsin, değil mi?

Tamam, belki de bu bir sorudan daha fazlasıydı. Dürüst olmak gerekirse, onun hakkında, dünyadaki tüm ticareti ele geçirmeye yönelik biraz korkutucu planları, geçmişi ve geleceği hakkında bir yığın sorum vardı. Ama bunların hiçbirisi aslında beni ilgilendirmiyordu ve kötü adamın inine gizlice girdiğimiz için, merak için kesinlikle doğru zaman ve yer değildi. Bu yüzden sorularımı yuttum ve onu merdivenlerden yukarı kadar takip ettim, ta ki tepede, yükseltilmiş platonun kaya zemininden yontulmuş geniş bir sahanlığa ulaşana kadar.

Taşa daha yeni ayak basmıştık ki, ileriden sesler duyduk. Yoğun mağaranın yankılanan sesleri arasında bu sesler benim fark edemeyeceğim kadar belirsizdi - ama Bay Ambrose için öyle değildi.

"Yere yat!

Kolumdan tutarak beni sahanlığın hemen yanında duran ahşap binalardan birinin arkasına itti. Tökezleyerek dizlerimin üzerine çöktüm ve sesler yaklaşırken soğuk taşın üzerine sinerek öylece kaldım. Bay Ambrose yanımda belirdi, tüm vücudu sıçramak üzere olan bir panter gibi gerilmişti.

Sessizce bekledik. Tek bir kasımı bile oynatmaya cesaret edemedim.

'...adamlar şu ana kadar herhangi bir ilerleme kaydetti mi? Binanın diğer tarafından tanıdık, yumuşak, cömert bir ses geldi. Sesi çok çekici, çok rahattı. Şimdi bile, bildiklerimi bildiğim halde, karşımdakinin Onurlu Doğu Hindistan Şirketi'nin baş hissedarı ve Kraliyet'in yakın dostu Lord Dalgliesh olduğuna ve suç girişimlerini tartıştığına inanmakta güçlük çekiyordum.

"Hayır, Lordum. Söz konusu belgelerin kodu iyi geliştirilmiş gibi görünüyor.

Anlıyorum. Lütfen onların *doğru şekilde motive* edilmelerini *sağlama* nezaketini gösterir misiniz? Bu projenin benim ve Şirket için ne kadar önemli olduğunu anlamalarını istiyorum.

"Evet, Lordum. Uygun bir motivasyon bulacağım.

"Mükemmel. Size güvенеbileceğime eminim.

'Evet, Lordum. Kesinlikle, Lordum.'

'Peki ya şifrelenmemiş diplomatik anlaşmalar? Muhammed Ali Paşa ile yapılan gizli anlaşmalar? Onlar gerçek miydi?'

'Oh evet, Lordum. Her kelimesini.'

"Anlıyorum. Mısır'a gitmesi planlanan bir Doğu Hintli var mı?'

'Evet, Lordum.

Ne büyük şans. Lütfen ajanlarımdan birini gemiye gönderin ve Hidiv Hazretlerini bu tür bir eylemden nazıkçe vazgeçirmesini söyleyin. Ona bunun akıllıca olmayacağını söyleyin. Benim iyi niyetimi kaybetmek istemez, değil mi?

Sözleri çok yumuşak, çok dostçaydı - hiç de kızgın değildi. Yine de, arkasına saklandığımız binanın önünden geçerken Lord Dalgliesh'in yanında yürüyen diğer adama bir göz attım. 'İyi niyetimi kaybetmek' deyince kırbaç yemiş gibi irkildi.

"Kesinlikle hayır, Lordum," dedi aceleyle. "Hidiv bunu mutlaka dikkate alacaktır.

Lord Dalgliesh
gülümsedi. "Evet.
Eminim öyle
yapacaktır.

Merdivenlerden inmeye başladılar, sesleri uzaklarda kayboluyordu. Taş zeminde sinmeye devam ettim, kalbim hala deli bir ağaçkakan gibi çarpıyordu. Bir süre sonra ayağa kalkmaya çalıştım ama bacaklarımı hareket ettiremediğimi fark ettim.

"Kim bu Hidiv denen kişi? Sesim biraz titreyerek sordum.

Bay Ambrose yanımda ayağa kalkmıştı. Bacakları pudingle dolu gibi görünmüyordu.

"Mısır'ın hükümdarı," diye cevap verdi sertçe.

"Lord Dalgliesh *Mısır Kralı*'na ne yapması gerektiğini söyleyebilir mi? Bay Ambrose gözlerini benimkilerle buluşana kadar indirdi.

'Lord Dalgliesh Britanya İmparatorluğu Kraliçesine ne yapması gerektiğini söyleyebilir. Ali Paşa ona pek meydan okuyamaz. Ve görünüşe göre ben de öyle. Sol küçük parmağı bir kez kıpırdadı. 'Bu gizli anlaşmaları müzakere etmek bana bir servete mal oldu! Dalgliesh öğrendiğine göre, yeniden müzakere etmek bana bir servete daha mal olacak. Bu... oldukça rahatsız edici.

Uygunsuz mu? Hay Allah. Çok ağır sözler, efendim.' "Bay Linton?

"Evet, efendim?

"Kapa çeneni ve ayağa kalk. "Peki efendim.

Kararsızca ayağa kalktım. "Şimdi ne olacak? Bilmek istiyordum.

Bay Ambrose parmağını kaldırarak binanın köşesine doğru iki hızlı adım attı ve köşeyi gözledi.

"Burada sadece bir bina daha var," dedi, sesi zor duyuluyordu. Daha yakına eğildim. 'Kapının her iki yanında birer tane olmak üzere iki muhafız var.

"Onları nasıl geçeceğiz?

"Merdivenlerdeki subayı kandırdığım gibi onları da kandıracağım.

"Peki ya kanmazlarsa?

Cevap vermedi. Cevap vermesine de gerek yoktu. Ben zaten

biliyordum. "Hazır mısınız, Bay Linton?

Derin bir nefes aldım, omuzlarımı dikleştirdim ve olabildiğince erkek ve asker gibi görünmeye çalıştım.

"Evet, efendim.

"Üç, iki, bir... şimdi!

Binanın arkasından, bir çift gezgin zürafa gibi değil de kilitli adımlar gibi görünmesini umduğum bir şekilde çıktık. Muhafızların gözleri hemen bize odaklandı ve elleri tüfeklerinin etrafında daha sıkı bir şekilde kapandı. Oh-oh. Bu iyiye işaret değildi.

"İyi günler, arkadaşlar. Bay Ambrose adamlara başıyla selam verdi. Onlara doğru ilerlerken durmadı, belli ki kenara çekilmelerini bekliyordu. 'Şimdi gidip güzelce uzanabilirsiniz. Ben ve arkadaşım, biz devralıyoruz.'

İki adam bir santim bile kıpırdamadı.

"Henüz nöbet değişiminin zamanı gelmedi," dedi Asker A. Kıvrıcık, sarı saçlı ve uzun kulaklı, geniş omuzlu bir adamdı. Uzun kulaklı insanlara hiç güvenmemiştim. Spaniellerin uzun kulakları vardı, Başbakan'ın da öyle.

"Değil mi? Bay Ambrose yine cebinden saati çıkarıp açtı. 'Evet, öyle. "Bakın.

Asker gibi görünen A, Bay Ambrose'un saatine kısa bir süre baktıktan sonra elini cebine atıp kendi saatini çıkardı.

Kısa bir incelemeden sonra, 'Saatiniz ters gidiyor,' dedi. 'Yemin ederim, henüz vakit gelmedi! Daha yarım saatten fazla var.

Bay Ambrose içini çekti. 'Benim saatim hiç y a n ı l m a z . Seninki olmalı. Bakın, eğer bana inanmıyorsanız, gidip Albay Townsend'e sorun.

Askerin uzun kulakları bu isim karşısında kıpırdadı. 'Albay Townsend mi? Burada olduğunuzu biliyor mu?'

"Bizi buraya gönderen o, dostum. İstersen onunla tartışabilirsin ama benim ve arkadaşımın kalmasını engelleyemezsin. Bu bizim vardiyamız ve bize söyleneni yapacağız.

Uzun kulaklı muhafız alt dudağını ısırды. Memurun adı şüphelerini ortadan kaldırmış ve aynı zamanda saatinin güvenilirliği konusunda zihnine kuşku ekmişti. Neredeyse şu sözleri duyabilirdiniz

- *Ne de olsa günümüzün modern çöpleri pek güvenilir değil, işler eskisi gibi değil...*

"Pekala," diye hırladı. 'Ama eğer beni kandırdığını öğrenirsem, dostum, senden intikamımı alırım, bundan hiç şüphen olmasın.

Bay Ambrose biraz alaycı bir tavır takındı. 'Neden bunu yapmak isteyeceğimi düşündünüz ki? Bacaklarımı ciğerime sokmaktan hoşlanıyor gibi mi görünüyorum? Bütün gün boşu boşuna ayakta durmaktansa oturup bir şeyler içmeyi tercih ederim.

"Bir nedeni var, tamam mı?" diye homurdandı muhafız. "Şurada her ne varsa," diye koruduğu kulübeyi işaret etti, "oldukça önemli.

"Evet, evet, sizinle geliyorum. Bay Ambrose el sallayarak onları uzaklaştırdı. 'Korkmayın. Kimsenin Lordumun eşyalarını çalmasına izin vermeyeceğiz.

"Yapmasan iyi olur.

Bununla birlikte, uzun kulaklı muhafız sessiz arkadaşına el salladı ve ikisi merdivenlerden aşağıya doğru gözden kayboldu.

Konuşmak için ağzımı açtım ama Bay Ambrose hemen uyarı elini kaldırdı. Ağzımı tekrar kapattım. Başını sallayarak onu takip etmemi işaret etti ve kapının sağındaki yerini aldı. Ben de onun gibi sol tarafa geçtim ve kollarımı iki yanıma gevşekçe sarkıtarak dik durdum. Bu pozisyonda kaldık - bir dakika, iki dakika, üç dakika. Neyi beklediğimizi merak etmeye başlamıştım ki bir ses duydum, daha doğrusu yokluğunu: ayak sesleri. Gitmişlerdi. Muhafızlar duyma mesafesinden çıkana kadar beklemiştik.

Ortalık sessizleşir sessizleşmez Bay Ambrose harekete geçti. Ceplerinden iki küçük metal parçası çıkararak ahşap kulübenin kapısının önüne eğildi ve anahtar deliğini kurcalamaya başladı.

"Tanrı aşkına, buranın anahtarlarını nereden aldın?" diye tısladım.

"Bilmiyorum," diye sakın bir cevap verdi. 'Bunlar anahtar değil. Bunlar maymuncuk. "*Maymuncuk* mu? Saygıdeğer bir beyefendi maymuncuklarla ne yapmak ister?" "Muhtemelen hiçbir şey. Bana soğuk bir bakış fırlattı.

Parmakları durmadı.

Karmaşık bir dansla hareket ederek kilitten tıklama sesleri çıkarıyorlardı. "Ama ben hiçbir zaman saygıdeğer olduğumu iddia etmedim.

Gözlerini tekrar kilide doğru çevirdi.

"Şimdi iyi dinleyin Bay Linton. Bir sonraki muhafız vardiyası gelene kadar tam olarak yirmi altı dakika otuz bir saniyemiz var - eğer az önce ayrılan iki kişi Albay Townsend'le buluşur ve onunla burada görünmemizi tartışırsa daha da az. Yaklaşık bir süreye daha ihtiyacım olacak.

Bu kilidi açmak için üç dakikamız var ve kulübenin içindeki dosyayla aramızda başka, daha karmaşık kilitler de olabilir, bu yüzden hızlı hareket etmemiz gerekecek. Dosya elimize geçer geçmez mağaranın sonundaki tünele doğru hareket edeceğiz...'

"Ne tüneli, efendim?"

"İçeri girerken mağaranın diğer tarafındaki tüneli görmediniz mi?"

"Hayır, efendim."

"Evet, gördüm. Onu geçerken tünelden bir esinti geldiğini hissettim. Deniz havası kokuyordu. Bu tünelden sahile doğrudan bir bağlantı var. Geçidin genel yönüne bakılırsa, bana bahsettiğin limanın yakınlarında bir yerden çıkıyor olmalı. Eğer o yoldan gidersek, askerler kandırıldıklarını anlamadan önce kaçabiliriz."

"Çıkmaz bir sokağa girip kapana kısılabiliriz."

"Olabilir. Ama hayattaki bir risk kesin ölümden iyidir, Bay Linton."

Buna itiraz edemezdim.

"Ne yapmalıyım?" diye sordum. "Yardım edebilir miyim?" "Evet."

"Nasıl?"

"Sessiz ol."

Sert bir cevabı ısırarak geri aldım. Bu seferki sertliği, varlığımdan ve genel olarak kadınsı varlığımdan duyduğu rahatsızlıktan daha fazlası olabilirdi. Bir kilidi açmak için sessizliğe ihtiyaç olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu; pekâlâ olabilirdi.

"Sen de merdivenlere göz kulak olursun," diye ekledi her zamanki gibi granit sertliğinde olmayan, daha çok kayrak ya da kumtaşına benzeyen bir sesle. "Biri yaklaştığında hemen bana haber ver, anlaşıldı mı?"

Nedense yüzümde bir gülümseme belirdi. "Evet, efendim."

Birkaç dakikadır boş merdivenlere bakıyordum ki arkamdan bir tıkırtı duydum.

Bitti! Gidelim, Bay Linton.'

Başımı çevirdiğimde kapının gerçekten de bir aralık açık durduğunu gördüm.

"Şimdi ne olacak? Fısıldadım. 'Sen içeri girip dosyayı alırken ben dışarıda nöbet tutayım mı?"

"Hayır," dedi. "Burada yalnız kalmanı istemiyorum."

Daha fazla açıklama yapmadı ama sessizce onu içeri kadar takip etmemi işaret etti. Ben de öyle yaptım, kafam karışmıştı. Bu da ne demek oluyor? Bu

Sanki beni yanında tutmak istiyordu çünkü benim güvenliğimi, en büyük zenginlik ve güç hayallerinin anahtarı olan değerli gizli dosyasını güvence altına almaktan daha çok önemsiyordu. Ama durum kesinlikle böyle olamazdı.

Mağaradaki uzak, yankılı ses uğultusu ve yük takırtılarıyla karşılaştırıldığında, kulübenin içi neredeyse ürkütücü bir sessizlikteydi. Sadece ahşaptan yapılmış küçük, tek odalı bir binaydı ama yine de kendimi bir kiliseye, bir taht odasına ya da başka bir görkemli yere girmiş gibi hissediyordum. Ve küçük odanın diğer ucunda, Bay Ambrose ve benden sadece birkaç metre uzakta, bu sarayın Kutsal Kasesi olan taht duruyordu: kapısında dışarıdaki kapıdakinden çok daha karmaşık görünen bir kilit olan küçük, siyah bir kasa.

Bay Ambrose kasaya doğru iki hızlı adım attı ve kilidi incelemek için öne doğru eğildi. Gözleri bir santim kadar kısıldı.

"Bay Linton?"

"Evet?"

"Küçük bir sorunumuz olabilir.

"Gerçekten mi, efendim?"

"Evet. Bu kilidi açmak için yaklaşık yirmi dakikaya ihtiyacım olacağını hesaplıyorum. 'Peki muhafızlar gelene kadar kaç dakikamız kaldı?"

Efendim?"

"Yirmi.

"Oh. Bu bir sorun olabilir efendim.

"Evet, gerçekten.

Başka bir şey söylemeden maymuncuğunu kilide soktu ve kurcalamaya başladı. Metal şingirtiları ve kazıma sesleri sinir bozucuydu ve kısa bir süre sonra kıpırdamadan durmakta zorlanıyordum. Kulübede bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım, gerçek muhafızlar şimdi içeri girerse ne olacağını düşünmemeye çalışıyordum. Muhtemelen Lord Dalgliesh'in kasasını açmaya çalışan iki sözde meslektaşlarına iyi gözle bakmazlardı.

"Bay Linton?" diye sert bir ses kat seviyesinden, kasanın olduğu yöne doğru geldi.

"Evet, efendim?"

'Etrafta dolaşmayı kes. Dikkatimi dağıtıyorsun.'

Kendimi durmaya zorladım ve bunun yerine duvara yaslanıp parmaklarımı gergin bir şekilde esnetmeye başladım. Hiçbir şey düşünemezdim

Bay Ambrose'un dikkatini dağıtın. Ama vurulma ihtimali onun gibi taştan bir heykeli bile korkutabilirdi.

"Bay
Linton?"

"Evet,
efendim?"

'Parmaklarını esnetmeyi bırak. Parmak eklemlerinin çatırdadığını buradan duyabiliyorum.'

"Evet, efendim. Elbette, efendim.'

Her ihtimale karşı ellerimi yumruk yaptım ve kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. Hatta onu rahatsız etmemek için daha dengeli nefes almaya çalıştım. *Lütfen çabuk olsun, diye* dua ettim. *Lütfen!*

Tıklayın.

"Bitti!" diye bağırdı. Sesinde duyduğum küçük bir heyecan belirtisi miydi? Her neyse, hemen kayboldu. Kasanın kolunu kavradı ve ben de hevesle omzunun üzerinden bakarak kendimi ileri attım. Haftalar süren arayıştan, neyin peşinde olduğumuzu merak etmekle geçen haftalardan sonra nihayet gizemli dosyayı görebilecektim. Neye benzeyecekti? Siyah çelik bir kasa hayal ettim, üstünde koyu kırmızı renkte 'çok gizli' yazıyordu ve yan tarafında bir asma kilit vardı. Ya da belki...

Kasanın kapısı açıldı. İçinde standart bir mektup boyutunda, ince, bej bir zarf vardı.

"Evet!" Bay Ambrose içeri uzandı, zarfı kavradı ve çevirerek açtı. Hızla içindekilere göz gezdirdi. Sütun sütun rakamlarla kaplı düzinelerce sayfa ve çözemediğim, dalgalı, yabancı bir yazıyla kaplı birkaç kağıt parçası gördüm.

"Bu kadar mı? Ben talep ettim.

"Evet. Her şey burada! Sesimdeki korkunç hayal kırıklığını fark etmedi. Ya da fark ettiyse bile tamamen görmezden gelmeyi tercih etti. Koyu renk gözleri sanki Uluslararası Cimri Derneği tarafından yeni ödüllendirilmiş gibi içten içe parlıyordu.

Sessiz bir saygıyla zarfı bir an için havaya kaldırdı, sanki gerçekten de onun için Kutsal Kase'ymiş gibi. Belki de öyleydi. Sonra zarfı cebine soktu ve diğer cebinden benzer görünümlü bir zarf çıkarıp kasanın içine yerleştirdikten sonra kapatıp kilitleti.

Bu da neydi şimdi? Neden sadece zarfı almadın? Neden geride bir tane bıraktın? Özür mektubu muydu? *Efendim, suç operasyonunuzu bölmek zorunda kaldığım için çok üzgünüm, ancak benden çaldığınız bir eşyayı geri almam gerekiyordu. En içten özürlerimi sunarım, Rikkard Ambrose.*

Bay Ambrose'un yontulmuş yüzüne baktım ve başımı salladım. Hayır. Özür dilemeye benzer bir şey yazmayacaktı ya da bu konuda herhangi bir şey yazmayacak ya da söylemeyecekti. Sadece sessiz kalacak, rakibinin taşaklarına mecazi anlamda sağlam bir tekme attığının bilincinde olacaktı. Peki zarf ne içindi?

Sormak için yanıp tutuştum ama bunun ne yeri ne de zamanıydı. Biz-

Bay Ambrose, 'Buradan gitmeliyiz,' diyerek zihnimdeki aynı sözleri kısa kesti. Ayağa fırladı ve kapıya doğru yürüdü. Dikkatle dışarıya baktı. 'Muhafızlar hâlâ görünürde yok. Acele edersek onlar gelmeden ve alarm verilmeden tünele ulaşabiliriz.

Kapıyı açmak üzereydi ki birden aklıma bir fikir geldi ve kolunu tuttum.

"Ama neden ayrılıyorsunuz?" diye sordum.

Dönerek bana lavları dondurabilecek bir bakış fırlattı. 'Kalıp misafirperverlik istemeyi mi tercih edersiniz? Lord Dalgliesh'in sizi çay ve bisküvi eşliğinde ağırlamaktan memnuniyet duyacağını tahmin ediyorum. Özellikle de tüm bu adadaki en değerli belgenin nereye kaybolduğu gibi ilginç sohbet konularınız olarsa.

"Demek istediğim," dedim sabırlı olmaya çalışarak, "neden şimdi, muhafızlar gelmeden kaçalım? Kulübenin kapısını kapatabilir ve bir sonraki vardiya gelene kadar gerçek muhafızlar gibi dışarıda durabiliriz. Bizim gerçek muhafızlar olduğumuzu düşünecekler, görevden almaları gereken muhafızlar olduğumuzu ve kimsenin haberi olmadan çekip gideceğiz.

Belki de sadece fener ışığının bir oyunuydu ama Bay Ambrose'un ağzının hafifçe açıldığını gördüğümü sandım. Bir iki dakika sessiz kaldı. Sonra şöyle dedi:

"Bu... aslında kulağa makul bir planmış gibi geliyor. "Vay canına!

İltifatlarını benden esirgeme!" "Merak etme. Yapmayacağım.

"Yani yapacak mıyız?

Tereddüt etti. Gözlerindeki mücadeleyi görebiliyordum - bir elbise ve bir torba soğan istediğim günkü mücadelenin aynısını. Benim herhangi bir planımı benimsemekten nefret ediyordu, muhtemelen bu benim gerçekten işe yarar biri olduğumu kabul etmek anlamına geliyordu. Ama pratik zekâlı biriydi ve -aklından geçen düşüncüyü alnına yazılmış gibi net görebiliyordum- en azından *bu* plan pahalı olmayacaktı.

"Pekâlâ," diye kabul etti. "Yapacağız. Ve kapının yanındaki yerini almak üzere dışarı çıktı.

~~**~*~*

Beni çok şaşırtan bir şekilde, planım gerçekten de mükemmel bir şekilde işledi. Biz kulübeden çıktıktan sadece iki dakika sonra iki muhafız geldi, bizi oldukça dostane bir şekilde karşıladı ve aşağıya gönderdi. Bay Ambrose'u sabit bir tempoda aşağıya kadar takip ettim, ancak aslında yapmak istediğim şey koşmaktı.

Sakin ol, dedim kendime. Kaçmaya gerek yok. Dosyanın kayıp olduğunu kimse bilmiyor. Buradan yavaşça çıkabilirsin ve kimsenin haberi olmaz. Her şey harika gidiyor.

Evet, her şey harika gidiyordu - ta ki gölgeli bir taş kemerin altından geçerken, birkaç düzine metre ötede, yarım saat önce görevlerini devrettiğimiz iki muhafızı görene kadar. Albay Townsend ile enerjik bir tartışmaya girmişlerdi.

'İ? Onları oraya mı göndereyim?' diyordu albay. 'Hayır, Tanrı aşkına neden böyle bir şey yapayım ki? Onların normal vardiya olduğunu sanıyordum...'

Bay Ambrose da onları görmüştü. Sertleşti.

"Görünüşe göre dikkat çekmemek artık bir seçenek değil," dedi buz gibi. "Kımıldayın. Şimdi!

Elimi tutarak beni albaydan uzaklaştırdı, daha önce işaret ettiği tünelin girişine doğru çekti. Çok fazla çekmesine gerek yoktu. Uzun adımlarına ayak uydurmak için elimden geleni yaparak peşinden koştum. O haklıydı. Buradan hemen çıkmamız gerekiyordu, yoksa ölebilirdik. Hızla tünelin girişine yaklaştık. Yanında bir asker duruyordu. Bir muhafız mı?

"Sence tünele girmemizi engellemeye çalışır mı? Ağzımın kenarıyla askere doğru başımı sallayarak sordum.

'Bu yer hakkında her şeyi bildiğimi varsaymanız çok ilginç, oysa ben buranın varlığından sizden daha uzun süredir haberdar değilim, Bay Linton. Hiçbir fikrim yok.'

"Peki ya yaparsa? Cevap yok.

"Efendim?

Sessizlik. Bu yüzden midemde yükselen panik hissini görmezden gelmeye çalışarak yoluma devam ettim. Muhafız kesinlikle tetikte ve şüpheli görünüyordu.

korkularımı haklı çıkarmaya yetti. Uzun, seğiren bir burnu olan dar bir fare yüzü vardı. Uzun burunlu insanlara hiç güvenmemiştim.

"Efendim? Sesim sert bir fısıltıya dönüştü. 'Bay Ambrose, efendim, geçmemize izin vermezse ne yapacağız? Efendim?"

Daha fazla sessizlik. Yüzüne baktım ve her zamanki gibi soğukkanlı ve sakin olmasına rağmen gözlerinin tamamen gardiyana odaklanmış olduğunu gördüm. Belki, sadece belki, o da henüz ne yapacağını bilmiyordu.

Artık tünel girişinden sadece on metre kadar uzaktaydık. Mümkün olduğunca masum görünmeye çalıştım.

Düşünürseniz, biz masumuz, değil mi? Ne de olsa, daha önce gasp edilmiş bir şeyi geri çalıyoruz.

Yüzde yüz doğru. Ancak kulaklarım aynı fikirde değildi: suçluluk duygusuyla kıpkırmızı olmuşlardı. En azından yanaklarımdaki allığı gizleyen bronz tenime daha önce hiç bu kadar şükretmemiştim.

Beş metre.

Dört.

Gardiyan kımıldamadı.

Üç metre.

Muhafız hiçbir uyarıda bulunmadan yana doğru adım atarak yolumuzu kesti. Ellerim yumruk oldu ve onları gevşetmek ve adamın küçük faresinin gözlerinin içine bakmak için bilinçli bir çaba sarf etmem gerekti.

'Hey, sen! Albayın izni olmadan kimsenin tünele girmesine izin verilmediğini biliyorsun'.

"Ama izniniz var," dedi Bay Ambrose, sesi kesinlikle inandırıcıydı, bu şekilde sorgulanmaktan neredeyse rahatsız olmuştu. 'Diğer uçta nöbet tutacağız. Yeni güvenlik önlemleri.

"Oh? İzin belgenizi görelim o zaman.

"Elbette.

Cebine uzanan Bay Ambrose bir kâğıt çıkardı. Bu da neydi böyle? Albay Townsend'in imzasını sihirli bir şekilde taklit etmeyi mi başarmıştı? Onunla ilgili hiçbir şeyin beni bir daha şaşırtmayacağını düşünmeye başlamıştım.

Yanılmışım.

"Al. Tüfeğini duvara dayayıp kâğıdı alan muhafıza kâğıdı uzattı.

'Hey, bir dakika bekle! Bu-'

Bay Ambrose'un yumruğu o kadar hızlı hareket etti ki geldiğini bile görmedim. Gardiyan da görmedi. Geriye doğru uçtu ve tünelin yanındaki taş duvara çarparak baygın bir şekilde yere düştü.

"Koş," dedi Bay Ambrose. Bağırmadı. Bağırmadı. Sadece söyledi. "Onu bayılttınız!

"Evet, Bay Linton. Şimdi yürüyün.' Sonra beni de peşinden sürükleyerek koşmaya başladı. Tökezledim, hâlâ yerdeki yüzükoyun yatan figüre bakıyordum. Göz ucuyla, mağaranın dört bir yanında bize bakan yüzlerce askerin şok olmuş yüzlerini gördüm ve sonra tünelin içindeydim, raylar boyunca maden arabalarının en önüne doğru sürükleniyordum.

"Atla!" diye emretti.

Ondan arabaya baktım ve tekrar geri döndüm. "Bunun içine mi? Ama neden-'

"Bin dedim! Ses tonu o kadar ölümcül bir soğuklukta idi ki, zihnime danışmadan bacaklarım hareket etti. Acı veren bir gümbürtüyle dizlerimin üzerine demir arabanın içine düştüm. Kendimi sabitlemek için duvara tutunacak vaktim olmamıştı ki bir şey hissettim: araba hareket etmeye başlamıştı.

Lanet olsun! Ne...?

Başımı kaldırdım ve dişlerini gıcırdatan Bay Ambrose'a baktım, iki elini arabanın arka duvarına kenetlemiş, arabayı ileri doğru itiyordu. Başımı çevirip diğer yöne, rayların dik bir yokuştan aşağıya indiği yöne baktım, sonra tekrar dönüp Bay Ambrose'a baktım. Birden ne yapmayı planladığını anladım.

"Deli misin sen? Metal tekerleklerin gıcirtısı arasında bağırdım.

"Bildiğim kadarıyla hayır, Bay Linton. Arabayı ileri itmek için kasları gerilirken nasıl bu kadar soğukkanlı ve mesafeli konuşabildiği benim için bir muammaydı ama şu anda bunu çözmekle ilgilenmiyordum. Aklımda daha acil konular vardı. Mesela...

"Bu şeyin frenleri var mı?" "Bildiğim kadarıyla yok, Bay Linton.

"Peki, çıkmaza girersek ne olacağının farkında mısınız?" "Hiç etli kemikli krep yapmayı denediniz mi, Bay Linton?" "Derhal kesin şunu! Ayağa kalkmaya başladım. "Bu işten hemen çıkıyorum.

Şimdi. Ben-'

Mağaranın her yerinde yankılanan kulakları yırtan bir *patlama* oldu. Bir şey gülünç mavi şapkamı kafamdan kopardı ve duvara çarptı. Mağaranın ortasındaki büyük deliği görecektim kadar zamanım vardı.

görüş alanımdan çıkmadan önce. İnanmayan gözlerim, parçalanmış şapkamın durduğu yerden tünelin girişine doğru kaydı; orada, meşalelerin aydınlattığı bir alanda, tüfeğini kaldırmış bir askerin durduğunu gördüm. Diğerleri etrafında beliriyor, bağılıyor ve küfürler savuruyordu. Zihnime tekrar danışmaya zahmet etmeden, bacaklarım beni yere bıraktı.

"Pekâlâ. Belki de burada kalacağım." "Ne kadar nazıksınız, Bay Linton.

Araba artık hızlanıyordu; neredeyse bizi uzaklara götürecek yokuşa varmak üzereydik. Bay Ambrose gittikçe daha sert itiyor, zorlukla nefes alıyordu. O soğuk, sert vücudunda bu kadar ham güç olduğunu asla düşünemezdim. Sanki hayatı boyunca maden arabalarını itmiş gibi odaklanmış ve kararlı görünüyordu.

"Dayanın, Bay Linton," diye tısladı. Son bir hamle yaptı ve arkamdaki arabaya atladı. Atlayışının gücü bizi birkaç metre daha ileri taşıdı, yokuşun kenarına ulaşmamıza yetecek kadar. Gittikçe daha fazla hız kazanmaya başladık. Rüzgâr saçlarıma çarpıyor ve kahverengi buklelerimi çekiştirerek etrafımda uçuşmalarına neden oluyordu. Arkamızda daha fazla bağırış duyabiliyordum ve sonra bir silah sesi daha geldi.

Araba çan gibi bir sesle yankılandı ve boğazımdan bir çığlık koptu. Arabaya çarpmışlardı!

"Başını aşağıda tut! Bay Ambrose tısladı.

"Değerli tavsiyeniz için teşekkür ederim, efendim," diye homurdandım. "Bunu hiç düşünmemiştim!

Bir atış daha ve bir atış daha. Yukarıdaki tavana çarpan taş tozları üzerimize yağdı. Hızlandıkça etrafımızdaki ışık hızla azaldı. Mağaranın meşaleleri artık sadece uzak bir pırıltıdan ibaretti, önümüzde uzanan karanlık ise Ambrosia ve Lilly'nin şahane yemeğini bekleyen ağzı açık bir maul gibiydi. Arkamızdaki yarı aydınlığın dışında bir yerde, daha fazla metal tekerleğin gıcirtısını duyabiliyordum ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Bizi takip ediyorlar!

Sonra, bir köşeyi dönüp aşağıya, aşağıya, tüm ışıktan uzağa, karanlığa doğru inerken tüm düşünceler kayboldu.

Kaplumbağa ve diğer Kaplumbağa ve Tavşan yok

Karanlıktaki yarışımız, birkaç düzine metre sonra rayların düzleşmesi ve arabamızın yuvarlanarak durmasıyla aniden sona erdi.

Madenin karanlık tünellerinde heyecan verici bir yarış beklerken, bu bir nevi anti-klimaks oldu. Ayrıca, tüfekler, kılıçlar ve Tanrı bilir daha nelerle donanmış bir grup kana susamış askerin çok geride olmadığı düşünüldüğünde, bu oldukça endişe vericiydi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum. "Dışarı çıkıp itecek miyiz?"

"Pek sayılmaz," dedi sertçe ve o kadar sakın bir sesle ki onu boğmak istedim. 'Şuraya tırman. Çabuk.

Arabanın ön duvarından atlayarak sert bir şeyin üzerine indi - tünelin zeminindeki taşa değil, tahtaya, ayakkabılarının çıkardığı sestten anlayabiliyordum. Beni takip etmem için eliyle işaret etti. Arabanın metal duvarının kenarından baktığımda, aslında ön duvar olarak düşündüğüm yerde bitmediğini gördüm. Ön tarafa eklenmiş düz, ahşap bir uzantı, bir tür platform vardı ve platformun ortasında garip bir tür metal tahterevalliye benzeyen bir yapı vardı.

Tahterevalliden tek farkı, uçlarında oturacak yer olmamasıydı. Bunun yerine, Bay Ambrose'un halihazırda bir tanesini tuttuğu ahşap sapları vardı.

"Peki, ne bekliyorsunuz?" diye sordu. "Tutun ve gidelim!"

"Neyle devam edeceksin?" diye sordum, ama zaten bir fikrim vardı. "Diğer kolu tut ve aşağı yukarı hareket ettirmeye başla," diye emretti.

'Bu sadece bir maden arabası değil. Bu bir draisine.' "Bir ne?"

"Bir draisine. Kolları yukarı ve aşağı hareket ettirerek onu hareket ettirirsiniz. "Demek istediğin şu ki, bu katil sürüsünden kaçmak istiyorsun.

"Esasen evet.

"Şaka yapıyor olmalısın!"

Bunu düşündü. "Hayır," dedi. 'Aslında, ciddi olmakta oldukça özgürüm. Genel olarak ve özellikle de şu anda öyleyim.

"Söylemiyorsun.

"Evet, anlıyorum. Şimdi harekete geçin, Bay Linton.'

Tartışmak için ağzımı açtım - sonra, çok arkamızda olmayan başka bir maden arabasının çığlığını duydum. Ne kadar tartışmak istesem de buna zamanım yoktu. Çabucak tahterevallinin diğer ucunu tuttum ve hemen Bay Ambrose müthiş bir hızla aşağı yukarı hareket etmeye başladı. Araba -daha doğrusu draisine- titredi ve sonra yavaş bir tempoyla ilerlemeye başladı. Kendimi yaşlı kadınların arabasında oturuyormuşuz gibi hissettim, ön tarafta da uysal, yaşlı bir at vardı, böylece saygıdeğer büyükanne itilip kakılmayacaktı.

"Bu şey daha hızlı gidemez mi? Nefes nefese kaldım.

Bay Ambrose'un yanıtı 'Elbette olabilir,' oldu. "Eğer daha hızlı hareket ederseniz.

Ve hızını artırdı. Tek yapabildiğim onun hareketlerini takip etmeye çalışmak ve sonunda bir patates çuvalı gibi sallanmamaktı. İlerlememize çok fazla katkıda bulunduğumdan şüpheliyim. Yine de kısa süre sonra alnımdan aşağı ter akmaya başladı.

Bay Ambrose, 'Kolu böyle yukarı doğru itme,' diye emretti. 'Ben aşağı ittiğimde otomatik olarak senin tarafına geliyor. Sırayla hareket etmeliyiz. Önce sen aşağı iteceksin, sonra ben, sonra yine sen.

O andan itibaren dönüşümlü olarak hareket ettik ve yükün yarısını ben taşımak zorunda kaldım. Acı verici bir hızla ilerlerken, askerlerin yavaş yavaş arkamızdan yaklaştığını duyabiliyorduk. Onlar da draisine'lerini hareket ettirmekte bizim kadar zorlanmıyor gibiydiler.

Muhtemelen senin kadar katı çikolata yemiyorlardır, dedi içimden bir ses. *Ve evet, yaptıkları tüm o askerlik, gün boyu omuzlarında ağır çantalarla koşturup yürümek, muhtemelen bu da acıtmıyordur...*

Dişlerimi sıkarak, parkta daha düzenli yürüyüşler yapmak için kendime yemin ettim. Belki bunu yapmış olsaydım, belki arkam bu kadar... cömert olmasaydı, şimdi ciğerlerim patlayacakmış gibi hissetmezdim.

Bay Ambrose sakın bir ses tonuyla, hızlı hareketlerine bir an bile ara vermeden, "Buna hazır değilsiniz," dedi. "Zaten yorgunsunuz.

"Ben iyiyim!

"Çok az egzersiz yapıyorsunuz, Bay Linton. Vücudunuz...'

"Vücudumda hiçbir sorun yok! Tersledim. 'İyi olduğumu söyledim. Bol bol egzersiz yapıyorum!

"Ne gibi?

"Um... parkta yürüyüşler?"

"Ne kadar süre? Ne kadar hızlı?"

Kulaklarımın ısındığını hissettim. Yaklaşık on dakika boyunca, bank ile ördek havuzu arasında yavaşça gidip geldim. Ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Konuşmamı mı yoksa hareket etmemi mi istersiniz, efendim?"

Gözlerini biraz daha kısmıştı ama başka bir şey söylemedi. Sadece yürümeye devam etti, ben de öyle yaptım, yüzümdeki kırmızı rengin onun kişisel görünüşümle ilgili sözlerinden değil de efor sarf etmemden kaynaklandığını umuyordum. Tanrı aşkına, fiziğim hakkında ne söyleyecekti ki?

Muhtemelen şişmansın, diye fısıldadı zihnimdeki küçük ses. Ona çenesini kapamasını ve hareket etmeme yardım etmesini söyledim. Bir şekilde başaracaktım! Bunu canlı atlatacaktım! Ve sonra bir draisine ile başa çıkabilecek ve Bay Rikkard Ambrose'u boğabilecek kadar güçlenene kadar egzersiz yapmaya başlayacaktım!

Tepenin eteğine geldiğimizde bu karara yeni varmıştım.

Yavaşça başladı, o kadar yavaştı ki ilk başta fark etmedim bile. Araba hafifçe yana yattı ve daha önce çılgılık atan kollarım şimdi acı içinde inliyordu.

İlk başta bunun sadece yorgunluktan kaynaklandığını düşündüm, ancak yükseliş gittikçe dikleşti, sonunda fark ettim: bir tepeye çıkıyorduk. "L a n e t olsun! Bu... tarihin en yavaş kovalamacası olmalı..."

Dünya!"

"Kapa çeneni ve it, Bay Linton!"

İyi tarafı: tepenin sadece küçük bir tepe olduğu ortaya çıktı. Eksi tarafı: ondan sonra bir tane daha, bir tane daha ve bir tane daha geldi. Tanrım! Bu hiç durmayacak mıydı? Parmaklarım sapın sert ahşabından dolayı acımıyordu ve Bay Ambrose'un vücudum hakkında ne düşündüğü hakkındaki tüm düşünceler beni terk etmişti. Artık hiçbir şey düşünemiyordum. Sadece bir sonraki itme, çarkın bir sonraki dönüşü vardı.

Sonunda tahta platformun üzerine yığıldım. Kollarım yanan çıra parçaları gibiydi, giysilerim terden sıırıslıkm olmuştu ve son gücüm de tükenmişti. Bir santim bile hareket edemiyordum.

Bay Ambrose'un sesi yukarıdan bir yerden, 'Kalk,' diye emretti. 'Yerde yatarsanız arabanın hareket etmesini sağlayamazsınız, Bay Linton.

"Tanrım... sen... söyleme!"

"Evet, söylüyorum. Ayağa kalk!"

"Ben... Ben yapamam. Boğazımdan çıkan ses kendiminkine benzemiyordu. Yarı aç bir karganın vıraklamasıydı. 'Ben... yapamam. Özür dilerim.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, özrümünden pek etkilenmedi. "Kalkmanızı emrediyorum, Bay Linton!"

"Oh, git onu güneş görmeyen bir yere sok! Bir duraklama oldu. Sonra:

"Biliyordum. Sesindeki buz, sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi. 'Bunun er ya da geç olacağını biliyordum. Sen zayıf, kadınsı bir kızdan başka bir şey değilsin! Senin yerinde bir erkek-'

Sözünü kesti. Ama cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Sonunu çok iyi hayal edebiliyordum. Birden içimde bir enerji kabardı. Güç değil, hayır, ama daha da iyi bir şey: öfke!

"Bir erkek ne yapar? Gözlerimi yerden kaldırıp ona dik dik bakarak tersledim. Sadece başını salladı.

'Unutun gitsin, Bay Linton. Artık bir önemi yok. Testereyi bırakarak geri çekildi, yüzünde soğukkanlı bir ifade vardı. Bana bakmıyordu bile! Gözlerini uzaklara dikmiş, ağzı teslim olmuş bir çizgide duruyordu. Pes ediyordu! *Kız olduğum için vazgeçiyordu!*

"Kesinlikle öyle!

İçimi burkan bir çabayla ayağa fırladım ve tahta tutamağı kavradım. 'Karnın nerede? O kolu tut ve hareket etmeye başla! Henüz yenilmedik! Hem de hiç!

Ben orada dururken, bacaklarım titrerken, ellerim sapın etrafında kenetlenmişken, hafifçe kısılmış gözlerle bir an beni izledi.

'Ama bunu yapmak için çok zayıfsın. Bunu kendin söyledin.' 'I? Ben asla böyle bir şey söylemedim! Hadi gidelim!'

Ağzının kenarında bir şey kıpırdadı. Gözlerimi kırptım. Doğru mu görmüştüm? Bu bir gülümsemenin gölgesi olabilir miydi? Ama hayır! Neden gülümsemin ki? Şimdi ve burada gülümseyecek ne vardı?

'Pekala... Eğer üstesinden gelebileceğinize eminseniz...'

Yanılmış olmalıyım! Rikkard Ambrose hiç gülümsemedi. 'Evet, kesinlikle eminim! Ne bekliyorsunuz?'

Bir sessizlik anı daha geçti. Sonra başını salladı ve aniden tahterevallinin diğer ucunu bir kez daha tuttu.

"Madem ısrar ediyorsunuz, Bay Linton.

O kadar sert itti ki neredeyse ayaklarım yerden kesiliyordu. Tüm gücümü topladım, ittim, bıraktım, ittim ve bıraktım. O andan itibaren, belirlediği hız beni neredeyse öldürmesine rağmen devam ettim. Söylediklerinden sonra bir daha hiçbir şey için pes etmezdim! Ha! Zayıf, kadınsı kız gerçekten...!

Bunu beni yerden kaldırıp tekrar hareket ettirmek için bilerek söylemiş olabileceği aklıma geldiğinde tepeyi yarılamıştık bile. Ama hayır... Beni o kadar iyi tanımıyordu, değil mi?

Evet, öyle, diye fısıldadı o küçük sinir bozucu ses kulağıma.

Ona çenesini kapamasını ve ağrıyan kollarıma yardım etmesini söyledim.

İttim, çektim ve ittim. Ama elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen, hala sadece iki ayağı topal bir atın çektiği yaşlı bir kadının arabası kadar hızlı ilerliyorduk. Şaşırtıcı hızımızın saatte yaklaşık bir mil olduğunu tahmin ediyordum. Neyse ki arkamızdaki askerlerin de sorunları varmış gibi görünüyordu. Tünelde arkamdan yankılanan seslere bakılırsa, draisine üzerinde ikiden fazla kişi varmış gibi görünüyordu ve eklenen ağırlık son yamacı tırmanmalarını zorlaştırıyordu.

Ama bu, yanan kollarımı daha iyi hissettirmedi. "Bay...

Ambrose? Nefes nefese kaldım.

"Evet, Bay Linton?

'Bir dahaki sefere... kaçmak için bir araba seçin, efendim... buhar makinesiyle çalışan bir araba seçin!

"Bay Linton?"

"Evet...

Efendim?

"Sessiz ol ve daha hızlı hareket et!

"Evet... Efendim!

Arkamızdan bir silah sesi geldi. Neredeyse kolu düşürüyordum ve kendimi yere attım.

"Yapma! Bay Ambrose emretti. 'Bizi vuramazlar! Metal konteyner bizi herhangi bir silah ateşinden koruyor!

"Arkamızda oldukları sürece...

"Evet.

"Atlayıp peşimizden koşarak... muhtemelen bize yetişebileceklerini fark ettiklerinde... ne olacak?

"Bay Linton?"

"Evet...

Efendim?

'Sessiz olmanın avantajlarından biri, düşmanlarınıza duyabilecekleri mesafedeyken herhangi bir fikir vermemektir. Şimdi sessiz olun!'

"Evet, efendim!

~~**~*~*

Yaklaşık beş dakika sonra, başka bir yokuşu çıkmaya çalışıyorduk ki arkamızdan gelen ağır ayak seslerini duyduk.

Bay Ambrose bana karanlık bir bakış attı. Bir şey söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. Bakışları her şeyi anlatıyordu: *Daha hızlı!*

Başımın üstünden bir el daha ılık çaldı. Ve bir tane daha, ve bir tane daha! Sonuncusu o kadar yaklaştı ki, vızıldayarak geçerken havanın hareket ettiğini hissedebiliyordum. Sonra bir nefes sesi duydum ve bana yetişmeye çalıştıklarını anladım. Çabucak omzumun üzerinden bir bakış attım.

İşte oradaydılar! Tepenin yarısında, sadece birkaç düzine metre arkamızdaydılar. Üniformalarının kırmızı ve altın rengi, taşıdıkları meşalelerin ışığında tehditkâr bir şekilde parıldıyor, tüfeklerinin çeliği kan kırmızısı ve altın karışımına ölümcül bir renk daha katıyordu. Sayıları üçtü ve koşar adımlarla ilerliyorlardı. Özellikle içlerinden biri, sanki her sabah kahvaltıdan önce Bristol'den Bath'a koşup geri dönmeye alışmış gibi görünen ince yapılı bir adam, pençelerini bize batırmaya niyetli görünüyordu. Hızla yetişiyordu.

'Onlardan asla kaçamayacağız,' diye nefes nefese kaldım. "Bizi yakalayacaklar!"

Bay Ambrose'un soğukkanlı yanıtı 'Hayır, olmayacak' oldu. "Eğer tepeye zamanında varabilirsek, hayır."

"Nasıl...?"

'Sessiz ol ve yürü! Daha hızlı! Ve kolu eskisinden iki kat daha hızlı itmeye başladı. Artık nefes alış verişi bile biraz sıkıntılı geliyordu. Yontulmuş alnında tek bir ter damlası belirdi ve yanlardan aşağı akarak yakasının içinde kayboldu.

Ha! Yani sonuçta o bir insan, Mammon Tanrısı'nın içine kazara hayat üflediği cansız bir heykel değil!

Ne yazık ki ben de yaşayan bir heykel değildim. İşkence görmüş, ağrıyan kaslarım insanlığımı fazlasıyla belli ediyordu. Kaygan ellerimin tutuşunu kaybetmemesi için sapı daha sıkı kavrayarak onun çılgın temposuna ayak uydurmaya çalıştım.

Joan of Arc'ı düşün, dedim kendi kendime. Bütün bir insan istilasını ülkesinden kovmuştu! Ve sen kokuşmuş bir maden arabasına mı yenik düşeceksin? Nesin sen? Bir bebek mi?

Şu anda kesinlikle uzanıp ağlamak istiyordum.

Gözlerimdeki teri kırıştıtarak Bay Ambrose'un arkasından baktım ve takipçilerimizin taşıdıkları meşalelerin loş ışığında üzerimizde yükselen koyu siyah bir çizgiyi seçebildim. Tepenin zirvesi mi? Anlayamadım. Görünüşe göre

Henüz kilometrelerce uzaktaydı ama karanlıkta mesafeleri ölçmek imkânsızdı. Arkamızdan gelen nefes sesleri gittikçe yükseliyordu.

"Dur! Arkamdan bağırarak gelen komut o kadar ani ve yakındı ki neredeyse kalbim yerinden fırlayacaktı. "Dur yoksa ateş edeceğiz!"

Bizi uyarmanız ne kadar nazikçe... Tabii ki, zaten bize ateş ettiniz, bu yüzden pek bir uyarı sayılmaz, ama yine de çok düşünceli.

"Durmayın," diye tısladı Bay Ambrose.

"Tabii ki hayır! Beni ne sanıyorsun? Bir aptal mı?" Sessizlik.

Çok anlamlı bir sessizlik.

"Çok teşekkürler! Homurdandım.

"Ben bir şey söylemedim, Bay

Linton.

'Gerek yoktu, efendim! Yüksek sesle ve net düşünüyordunuz.

'Devam edin, Bay Lin-'

Bir silah sesi sözlerini acımasızca kesti. O kadar gürültülü, o kadar yakındı ki, sesin etkisiyle kulaklarım acıdı. Bay Ambrose'un gözleri benimkilere dikilmişti ve yine aynı mesajı okuyabiliyordum: *Daha hızlı! Daha hızlı!*

Ve daha hızlı hareket ettim. Yukarı ve aşağı ve yukarı ve aşağı - tekrarlayan hareket yorgun kollarımdan ve sırtımdan aşağı acı şokları gönderdi. Devam ettim ama tekrar yere yığılmamın ne kadar süreceğini bilmiyordum. Joan of Arc'la ilgili düşüncelerim bile artık beni rahatlatmıyordu. Bir ordu dolusu adamı yenmek bundan daha kolay olmalıydı. Muhtemelen bu aptalları kendi kılıçlarının üzerine düşmeleri için kandırmanın bir yolu vardı. Ama bir mayın arabası... bir mayın arabası sinsi ve acımasızdı. Yukarı, aşağı, yukarı, aşağı-

Ve sonra, aniden kolayca ileriye doğru yuvarlanmaya başladık ve araba benim yardımım olmadan hızlanmaya başlayıp aşağıya doğru daldığında neredeyse öne doğru düşüyordum.

Evet!

Başardık! Bırakın, Bay Linton! Bırakın!"

Yapamadım. Ellerim sapa yapışmıştı, gözlerim yorgunluktan yarı kapalıydı. Başka bir çift el benimkileri kavradı ve yavaşça çözdü. 'Bırak! Uzanmak zorundayız! Hemen!

Uzanmak mı? Ama neden?

Sorumun cevabı bir saniye sonra, tünelde iki el silah sesi yankılandığında geldi. Ağır bir şey bana çarptı ve beni yere fırlattı.

yere ve üstüme iniyor. Bir şey, hayır, tanıdık *biri*. Bay Ambrose.

'Ateş ediyorlar,' dedi bana o soğukkanlı, kesin ses tonuyla. 'Şimdi yukarıdan daha iyi bir açıya sahipler. Kesinlikle hareketsiz kal.

Hayır, maraton koşmayı planlıyorum! Ne de olsa şu anda kendimi çok dinlenmiş hissediyorum.

Yine de hiçbir şey söylemedim. İstesem de tek bir kasımı bile oynatamazdım, dudaklarımı bile. Ve gerçekten de istemedim. Kolları beni sıkıca sarmışken sert tahtanın üzerinde uzanmak nedense çok rahat hissettiriyordu.

Ama neden senin üstünde yatıyor?

Güzel soru. Sanki beni silah seslerinden koruyor gibiydi. Ama bu olamazdı. Bu sadece Penny Dreadful'daki kahramanların, kadın kahramana aşık olduklarında yaptıkları bir şeydi...

Bir sonraki silah sesi daha uzaktan geldi. Ondan sonraki neredeyse hiç duyulmuyordu. Artık hızlanıyorduk - yanımdan hızla geçen ve yüzümü gıcıklayan rüzgârdan bunu hissedebiliyordum. Gerçekten uzaklaşıyorduk! Gerçekten ve gerçekten!

"Neden..." Sesim üşütmüş bir karga gibi çıkıyordu. Boğazımı temizledim ve tekrar denedim. "Neden bizi takip etmiyorlar?"

Bay Ambrose kuru bir ses tonuyla, 'Eninde sonunda gelecekler,' dedi. 'Ama peşimizden koşmak için son tepenin yarısında arabalarından atladılar. Şimdiye kadar yokuş aşağı yuvarlanmışlardır. Bizi takip edebilmeleri için arabayı sonuna kadar itmeleri gerekecek. Bu da zaman alacak. Biz iyi bir başlangıç yaptık.'

Bir silah sesinin son ve zayıf bir yankısı duyuldu ama ateşli silahlar hakkındaki sınırlı bilgimle ben bile bunun artık bizi vurma ihtimali olmadığını biliyordum. Şimdiye kadar çok uzaklaşmıştık, karanlık etrafımızda toplanıyordu. Meşalelerin uzaktaki kırmızı titreşimi gri kasvete dönüştü, sonra gri siyaha döndü ve takipçilerimizin son sesleri de kayboldu. Rayların üzerindeki tekerleklerin sesi, saçlarımdaki rüzgârın ıslığı ve Bay Ambrose'un nefes alıp veriş dışında tüm sesler kayboldu. Artık yalnızdık. Kalkıp bir ışık bulmaya çalışmalı, belki de nerede olduğumuzu öğrenmeye çalışmalıydık. Bay Ambrose'un üzerimde yattığı, kollarıyla beni yere bastırıldığı bu utanç verici pozisyondan kesinlikle kurtulmalıydık. Evet, bu kesinlikle yapmamız gereken bir şeydi.

Ama o zaman neden kalkmadı?

Neden kendin kalkmıyorsun, Lilly? Hâlâ iki kolun ve iki bacağın var, değil mi?

Emin olmak için kontrol ettim. Evet, gerekli tüm uzuvlar hâlâ yerindeydi ve fena halde acıyordu. Üzerimde yatıyor olabilirdi ama onu itebilir, altından kaymaya çalışabilir ya da ona bir şey söyleyebilirdim. Ama yapmadım. Öylece uzandım, vücudu bana öyle bir baskı yapıyordu ki onu daha da yakınımaya çekmek ve kollarımı ona dolamak için can atıyordum. Nefesini yanağımda hissedebiliyordum. Çok yakındı. Neredeyse öpecek kadar yakın-

"Kalkmalıyız," dedi. Sesi tuhaf, hatta kaba geliyordu. Her zamanki soğukkanlı ses tonuydu ama yine de öyle değildi.

"Evet," diye kabul

ettim. İkimiz de

kımıldamadık.

"Evet?" dedi. "Ne bekliyorsunuz, Bay Linton?"

'Affedersiniz efendim ama neyi bekliyorsunuz? Üstte yatan sizsiniz.'

Hem de üst üste ikinci kez! Ama bu kelimeleri yüksek sesle söylemeye cesaret edemedim. Bunları düşünmek bile yüzümü ısıtıyordu. Sonumuzun hep böyle olması sadece bir tesadüf müydü?

"Eee? Ben sordum. 'Ne bekliyorsun, burada yatarak zaman mı harcıyorsun? Bilgi güçtür, zaman paradır, öyle değil mi? Bir an sessiz kaldı.

"Hatırladınız, Bay Linton.

"Elbette, efendim. Ne olduğunu anlayamadan elim uzandı ve yüzüne dokundu. Lanet olası hain uzuv! "Sen çok unutulmaz bir adamsın.

Bir sessizlik anı daha. Uzun

bir sessizlik.

Gerçekten çok uzun bir tane.

Sonra ağırlığı aniden üzerimden kalktı ve kolları kayboldu. Şaşkınlıktan nefesim kesildi.

'Haklısın elbette,' sesini yükseklerden duydum. 'Hareket etmeliyiz. Yere düşerken başıma bir darbe almış ve geçici olarak sersemlemiş olmalıyım. Bu affedilmez hareketsizliğin tek açıklaması budur. Şimdi... bir bakalım...'

Onun yanımdan geçip arabanın metal kabına geri döndüğünü hissedebiliyordum ve içimi yakan hayal kırıklığını bastırmak için çok mücadele etmem gerekti. Ama neden? Bir erkeğin bu kadar yakınımada olması son derece uygunsuzdu ve tüm prensiplerime aykırıydı ama yine de...

Yine de, şimdi o gittiğine göre, geri dönmesini diledim. Lanet olsun!

Bay Linton! Bakın ne buldum!" Bağırışı beni tehlikeli derecede kadınsı olmayan düşüncelerimden uyandırdı.

"Bakamıyorum," diye işaret ettim, sesinin geldiği yere doğru dönerek. "Karanlık.

"Aslında bunun farkındaydım, Bay Linton. Aniden bir ışık parladı ve gözlerimi korumak için içgüdüsel olarak elimi kaldırmama neden oldu.

"Nasıl...? Dengede durmak için arabanın kenarına tutunarak talep ettim. Parlak sarı parıltı parmaklarımın arasından zorla ilerledi ve zifiri karanlıkta geçirdiğim uzun zamandan sonra neredeyse başımı döndürüyordu.

"Arabanın arkasına takılı, içinde yedek teçhizat olan tahta bir çanta var," diye duydum altın ışıltısının ötesinden Bay Ambrose'un sesini. 'Bir güvenlik lambası, bıçak, çakmaktaşı, yiyecek, su - Lord Dalglish hakkında ne isterseniz söyleyebilirsiniz...'

"Gerçekten mi? O zaman onun kendini beğenmiş, yalancı, kana susamış bir sümük yumağı olduğunu belirtmek isterim!

"Bunu bir uyarı olarak söylememiştim, Bay Linton. "Özür dilerim efendim.

'Dediğim gibi, Lord Dalglish hakkında istediğinizi söyleyin, ama o mümkün olan tüm güvenlik önlemlerini alıyor. Ve bu sefer, bizim avantajımıza çalışıyorlar.

Yavaşça ellerimi gözlerimden indirdim ve gözlerimin parlaklığa alışmasına izin verdim. Yavaşça etrafıma bakındım ve bu çılgın, kas yırtan yolculuğa başladığımdan beri ilk kez gerçekten çevreme dikkat ettim.

Güvenlik lambasının turuncu ışıltısı, müthiş bir hızla yanımdan geçen engebeli taş duvarların üzerine düşüyordu. Yaklaşık üç metre yükselerek başımızın üzerinde tonozlu bir tavan oluşturdular. Hem önümüzde hem de arkamızda, tünel görünüşte sonsuz bir karanlığın içinde kayboluyor ve nereye gideceğine dair hiçbir sır vermiyordu. Şu an için, bizi silahlı düşman adamlardan uzaklaştırdığı sürece çok da umurumda değildi. Umursadığım tek şey yüzüme vuran buz gibi rüzgârdı, terden sırlıklam olmuş giysilerimi her an donacakmış gibi hissettiriyordu.

Dişlerim takırdamaya başladı.

Tamam, belki biraz önemsiyordum.

"Gel. Birden Bay Ambrose yanıma geldi ve arabanın arkasına doğru başıyla işaret etti. 'Konteynırın içine girin. Seni rüzgârdan koruyacaktır.

O haklıydı. Üzerinde oturmak için metal soğuktu ama yüzümden ısırın rüzgarı uzaklaştırmak rahatlatıcıydı. Metal kabın içinde eski bir çuval vardı. Malzemesi sert ama sıcaktı ve onu etrafımıza çekerek birbirimize sokulduk.

"Sence tünel nereye çıkıyor? Bir süre sonra sordum.

"Daha önce de söylediğim gibi, aşağıdan deniz havası kokusu geliyordu. Hala ara sıra kokusunu alıyorum. Ayrıca, tünel aşağıya doğru iniyor ve biz adanın merkezinde, bir dağın içinde başladık. Tüm bunlar tünelin sahile çıktığı yönündeki teorimi destekliyor.

Son sözler ağzından çıkarken etrafımızdaki manzara aniden değişti. Daha önce sadece tünelin taş duvarlarının akıp gittiği yerde şimdi siyah bir açıklık vardı. Bir an için başka bir tünel ve üzerinde ilerlediğimiz raylardan ayrılıp diğer yöne giden başka bir ray seti gördüm. Geldiği gibi hızla kayboldu.

Bir an tereddüt ettim.

"Peki *bunun* sahile giden yol olmadığını nereden biliyorsunuz? Sesim alışılmadık derecede çekingendi.

"Bilmiyorum. Sesi hiç de ürkek değildi. Buz üzerindeki bir salatalık kadar soğukkanlı ve sakindi. 'Ama bu arabanın frenleri olmadığından ve yön değiştiremeyeceğimiz kadar hızlı gittiğinden, bunun pek bir önemi yok. Peynir?'

"Affedersiniz, efendim?

"Sana biraz peynir isteyip istemediğini sordum. Bana doğru bir parça sarımsı bir şey uzattı. "Ya da ekmek. Lambayı bulduğum kabın içinde acil durum erzakları var.

Yine tereddüt ettim. Düşmanlarımızdan kaçmak için umutsuz bir telaş içinde olmamız gerekiyordu. Peynir yemek için doğru bir zaman gibi görünmüyordu. Ama bugün hayatımda hiç olmadığım kadar çok çalışmışım ve çikolatalı kruvasan da pek bir şey ifade etmiyordu.

"Biraz ekmek lütfen, efendim. "Buyurun.

Bana düzgünce kesilmiş bir parça uzattı ve kendisi için bir tane daha aldı. Yarı karanlıkta oturduk ve sessizce yedik. Ekmek koyu renkli ve kabaydı ama ben pek aldırmadım. Doyurucuydu ve bana yeni bir enerji veriyordu.

Ancak bir süre sonra Bay Ambrose'un beni izlediğini fark ettim. Gölgeyi yarı aydınlıkta, mükemmel, taş gibi yüzünün düzlemleri her zamankinden daha keskin bir şekilde göze çarpıyordu. Bir parça peyniri kemirmemi izlerken koyu renk gözlerindeki bakış tüylerimi diken diken etti.

"Ne oldu? Ben sordum. "Ne nedir, Bay Linton?"

"Neden bana öyle bakıyorsun? Sakın inkar etmeye kalkma, çünkü bana bakıyorsun ve normalde baktığın gibi bakmıyorsun'.

"Gerçekten mi? Başını eğdi. "Normalde sana nasıl bakarım?"

"Sanki beni boğup cesedimi Antarktika'ya göndermek istiyorsun. Ve dikkatimi dağıtmaya çalışma! Neden bana baktığını bilmek istiyorum!"

Sessizlik.

"Neden bana bakıyordun? Lütfen, efendim?"

"Şey..." Soğuk sesi tereddütlüydü, gözleri hesaplıyordu. "Ekmeğe pek aldırıyor gibisin. Çoğu kadın, senin gibi çoğu insan esmer ekmeğe burun kıvırırdı.

Dudaklarım kıpırdadı. 'Çoğu kadın mı? Söyleyeceğin şey bu muydu?"

Sessizlik.

Omuz silkdim. "Çoğu kadın da kendisine ateş edilmesine burun kıvırırdı.

"Sanırım öyle, Bay Linton.

Az ışık bana oyun mu oynuyordu? Evet, öyle olmalıydı! Yoksa nasıl olur da Bay Ambrose'un ağzının bir köşesinin bir an için çeyrek bir gülümsemeye dönüştüğünü düşünebilirdim?

'Zor yemeklere alışkınım efendim. Amcamla yaşıyorum ve onun masaya koyduğu tek şey patates, ekmek ve peynir.

"Amcan mantıklı bir adama benziyor.

'O dünyanın en büyük cimrilerinden biridir. Onu seversiniz.'

Yine ışığın o hilesini, Bay Ambrose'un yüzünde güvenlik lambasının aydınlatmasının neredeyse gülümsüyormuş gibi görünmesine neden olan o oyununu gördüm. Çabucak başka tarafa baktım.

"Biliyor musunuz," dedim, "bir maden arabası kovalamacasını hiç de böyle hayal etmemiştim. "Nasıl hayal ettiniz, Bay Linton?"

"Bilmiyorum. Daha heyecanlı. Daha az... sevimsiz. Düşünceli bir şekilde bir ısırık daha aldım. Alıştıktan sonra peynirin tadı gerçekten çok güzeldi. Bu Fransızlar gerçekten de mutfakta yetenekliymiş.

"Sanırım yakında size biraz heyecan vaat edebilirim," dedi Bay Ambrose bana sert bir şekilde. 'Tünelin sonuna ulaştığımızda, onlar bizi yakalamadan önce bir gemiye binmeyi başarmak zorundayız. Eğer zamanında bir gemiye ulaşamazsak...'

Sesi kesildi. Ama cümleyi bitirmesine ihtiyacım yoktu. Biliyordum.

Bir süre sessizliğe gömüldük. Ben yemekle meşguldüm, arada sırada bir şeyler atıştıran Bay Ambrose ise sanki vızır vızır geçen taşlar büyüleyici bir hikâye anlatıyormuş gibi tünelin zeminine bakmakla meşgul görünüyordu.

"Haklıymışım," dedi aniden. 'Bu tünel denize açılıyor. Artık çıkıştan o kadar da uzakta değiliz.

Şaşkınlıkla başımı
kaldırdım. "Nereden
biliyorsun?

"Bunu görüyor musun? Ve bunu?" Zemini işaret etti ve biz hızla geçip gitmeden önce küçük bir taşın bulanık bir görüntüsünü zar zor yakalayabildim.

"Ne olmuş ona? Bana çakıl taşı gibi göründü. Bana
attığı soğuk bakış çenemi kapatmamı sağladı.

'Bu "çakıl taşı" kuvarsitti - çevremizdeki dağla aynı türden bir taş değildi. Bu tür çakıl taşları sadece sahillerde bulunur. Daha aşağılardan bu tarafa geçen askerler tarafından yanlışlıkla yukarı taşınmış olmalılar, çünkü dağın tepesinde görünürde tek bir kuvarsit bile yoktu.

Sanki hayatını her türlü kayayı kazarak geçirmiş ve hepsini isimleriyle tanıyormuş gibi konuşuyordu. Tartışmak için ağzımı açmak istedim ama sonra maden arabasını ne kadar kolay ittiğini, bir draisinin işleyişine ne kadar aşina olduğunu hatırladım ve ağzımı tekrar kapattım. Her nasılsa, birdenbire neden bahsettiğini bildiğinden emin oldum. Onun yontulmuş granit yüzüne baktığınızda, taş hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğine inanmak zorundaydınız.

"Ama çıkışa yeterince hızlı varabilecek miyiz? diye sordum. "Dalgliesh'in adamları bizi yakalamadan önce mi?

"Dediğim gibi, Bay Linton, iyi bir başlangıç yaptık.

'Ama arabalarını tepeye çıkardıktan sonra hızla bize yetişeceklerini ve peşimizden yokuş aşağı yuvarlanacaklarını düşünmüyor musun? Ben sordum. 'Ne de olsa onlar üç kişi, biz ise sadece iki kişiyiz. Onların ek ağırlığı daha hızlı hareket etmelerini sağlayacaktır.

'Evet, onlar üç kişi, biz ise sadece iki kişiyiz, bu doğru,' diye kabul etti Bay Ambrose. 'Ama yine de aradaki ağırlık farkı sandığınız kadar büyük olmayabilir-'

Bana baktı ve sonra aniden sessizliğe gömüldü. Çok uzun bir sessizlikti ve onun için çok sağlıklı bir sessizlikti. Cümlesine devam etseydi, yaptıklarımın ben sorumlu olmayacaktım. Ona en ateşli bakışlarımı attım.

"Ağırlık farkı *olacak*," diye homurdandım ve onu iterek çuvalın altından çıktım. '*Çok büyük bir ağırlık farkı*. Bekle ve gör, bize hızla yetişecekler!

~~**~*~*

On dakika. Yirmi dakika.

Ona bakmamak için elimden geleni yaparak tünelin duvarlarına asık suratla baktım.

"Bir şey duyuyor musun? Ben sordum. "Hayır.

"Arkamızdan sesler duyduğuma yemin edebilirim!" "Ben bir şey duymadım, Bay Linton.

Sessizlik.

'Uzun zaman önce bize yetişmiş olmaları gerekirdi. Onları geride bırakalı ne kadar oldu?'

"Tam olarak yirmi beş dakika otuz yedi saniye, Bay Linton.

"Şimdiden o kadar uzun olamaz!

"Ama öyle, Bay Linton.

Sessizlik. Ondan sakın bir sessizlik, benden huysuz bir sessizlik. Birden kulaklarım diken diken oldu.

"Bunu duyuyor musun? Talep ettim.

'Bay Linton, size söyledim, onlar-'

'Arkadan değil! Oradan! Endişeyle ayağa kalktım ve önümüzdeki karanlığı işaret ettim - ama artık tamamen karanlık değildi. Bize doğru ilerleyen küçük bir ışık noktası vardı, yaklaştıkça büyüyordu. Ama beyaz ışık değildi. Gün ışığı değildi.

Birden Bay Ambrose yanımda belirdi. Gözleri okyanusun dibi kadar karanlıktı, ağzı sert bir çizgi halindeydi. Aslında *her zaman* asık suratlıydı ama şimdi *çok ama çok* asık suratlıydı.

"Sence ne olabilir? Ben sordum.

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, aniden hem korktuğum hem de umduğum sesi duydum: bir mayının hafif gıcirtısı

Arabanın tekerlekleri! Ama arkamızdan gelmiyordu. Önümüzden, ışığın olduğu yerden yaklaşıyordu.

Bay Ambrose ceketinin içine uzanıp sert ve parlak bir şey çıkararak, "Kendini hazırla," diye emretti. Bir silahın metal namlusunu ancak bir an görebildim, sonra tekrar kayboldu ve sol elinin arkasına, kolayca erişebileceği bir yere saklandı. "Yakında misafirlerimiz olacak.

Karanlıkta Atışlar

"Ateşli silahınız var mı? Nefesim kesilerek sordum. Bana büyük bir küçümsemeyle baktı. 'Efendim,' diye aceleyle devam ettim.

'Elbette bir ateşli silahım var, Bay Linton. Böyle bir duruma hazırlıklı olmadan gireceğimi mi sanıyorsunuz?

"Ama neden daha önce askerler üzerinde kullanmadınız?

'Çünkü uzun menzilli silahları vardı ve ben karşılık vermeden çok önce beni vurabilirlerdi. Bir sızma operasyonuna tüfekle gidilmez. Hantaldır ve doldurması yavaştır. Bu,' elinin arkasında sakladığı silahı okşadı, 'Colt Paterson geliştirilmiş model prototipi, doldurma manivelalı, 36 kalibre. Eğer şuradaki arkadaşımız,' yaklaşan ışığa doğru başını salladı, 'yeterince yaklaşırsa, hızla ve ölümcül bir şekilde delinecektir.

"Ne demek istiyorsunuz, efendim?

"Yani kafasına bir delik açacağım, Bay Linton.

Hâlâ bulanık bir şekilde akıp giden tünelin duvarlarına endişeli bir bakış attım, sonra bakışlarımı endişe verici bir hızla yaklaşan ışığa yönelttim.

'Umarım onunla dövüşmek konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak kadar uzun süre hayatta kalırız. Bu hızla gitmeye devam edersek, ona çarptığımızda muhtemelen öleceğiz. Çok hızlı gidiyoruz ve dediğin gibi bu şeyin freni yok.

'Çarpışma olacağından şüpheliyim. Bakın. Güvenlik lambasını başının üzerine kaldırdı ve arabanın yanında daha önce görmediğim bir şeyi işaret etti: bizimkine paralel uzanan bir dizi ray.

"Bir madende neden iki set ray var? Sesimdeki kafa karışıklığı belliydi.

'Biri tuzu yukarı göndermek için, diğeri de boş arabaları tekrar aşağı göndermek için. Mantıklı.'

"Şey... Sanırım haklısın. Sence diğer izler üzerinde mi?"

"Evet. Ama..."

"Ama ne, efendim?"

"Ama yanılma ihtimalime karşı atlamaya hazır olun.

Ne kadar rahatlatıcı.

Yaklařtıķa, onun gerçekten de başka bir pistte olmadığını gorebiliyordum. Ama benim de atlamama gerek yoktu. Diğer maden arabasına varmadan çok önce raylar düzleşti. Yavaşlamaya başladık, raylar boyunca yavaş bir tempoyla ilerliyorduk. şimdi diğer maden arabasının aslında bize doğru ilerlemediğini gorebiliyorduk - sadece çok hızlı yetiştiğimiz için öyle görünüyordu. Aslında bizimle aynı yönde, ama oldukça yavaş bir tempoda ilerliyordu. Kırmızı üniforması ve gr beyaz sakalıyla oldukça zararsız görünen şişman bir adam draisinin sapını tutuyordu. Biz yaklařtıķa elini kaldırdı.

Bay Ambrose da bir elini kaldırdı - içinde silahı olan elini.

Tam zamanında fark edip yakaladım ve tekrar aşağı ittim.

"Hayır!" diye tısladım.

Bana "nemli işimi bölme" der gibi bir bakış attı, ben de bunu tamamen görmezden geldim. İnatla koluna yapıştım. "Neden olmasın, Bay Linton?

"nk elinde silah yok, efendim!" "Silahı

almaya gidiyor olabilir, Bay Linton.

"O zaman o gelene kadar bekleyin, efendim. Silahsız bir adama ateş edemezsiniz!" "Bu, Bay Linton, genellikle daha akıllıca ve daha etkili bir politikadır.

Adam bize doğru nazıkçe el sallayarak, 'Selam size,' diye seslendi. 'Beni ve tekerlekli küçük gemimi yakaladınız, değil mi? En hızlısı ben değilim, bunu kabul etmeliyim.

"Gördün mü? Ateş etmek istemedi! Sadece bize el sallamak istedi.'" "şimdilik, Bay Linton.

Yaşlı asker aniden, arabasını ittiği tahterevallinin ucunu bıraktı ve aşağı atladı.

"Biraz dinleneceğim ve akşam yemeğimi yiyeceğim," diye açıkladı, draisinin olduğu yerde durmasından son derece memnun görünüyordu. "Bana katılmak ister misin?

Bay Ambrose'a baktım.

"Evet demeyi aklınızdan bile geçirmeyin, Bay Linton," diye tısladı. 'Bir ordu dolusu asker tarafından kovalanıyoruz! Akşam yemeği için vaktimiz yok!

"Evet demeyecektim efendim," diye terslendim, sinirlenmiştim. 'şüphe uyandırmadan onu nasıl geçeceğimizi soracaktım! Yolu kapatıyor!

"Ben de fark etmiştim, Bay Linton. Onu vurmama hala itiraz ediyor musunuz?

"Evet!

Bay Ambrose sessizlik içinde dişlerini gıcırdattı ve cevap vermedi. Hayatta kalmak için giriştiğimiz vahşi kovalamacada karşılaşabileceğimiz tehlikeler arasında, akşam yemeği için durmamızı isteyen neşeli ve yaşlı bir adamı hesaba katmadığı açıktı. Dürüst olmak gerekirse ben de hesaba katmamıştım. Bir kötüler sürüsü tarafından avlanırken bu tür şeyleri hesaba katmazdınız. Herkesin panik içinde peşinizden koşması gerekirdi, sosisleri ve bir şişe birayı neşeyle paketinden çıkarması değil.

Ak sakallı adam sırtına astığı çuvaldan ikinci bir şişe çıkardı ve bize uzattı. Artık ondan sadece birkaç metre uzaktaydık ve draisimiz yavaşça durdu.

Denemek ister misin? Bana kalırsa çok iyi bir bira. Bu arada adım Ben.'

"Hayır! Bay Ambrose ısrarak draisinden atladı ve yaşlı adama doğru yürüdü.

"Sizi temin ederim, öyle. Annem seçti. Babam hiçbir zaman yaratıcı biri olmadı, bu yüzden hepimizin ismini o seçti. Benim için Ben, Tom ve Elsie için de-'

Bay Ambrose her bir kutup hecesini telaffuz ederek, "*Hayır, teşekkür ederim*, alkollü içkinizden içmek istemiyorum," dedi. Arkadaşım da istemiyor. Devam edebilmemiz için maden arabanızı yoldan çekebilir misiniz? Uymamız gereken bir programımız var.

"Ah, bugünün gençliği! Yaşlı Ben içini çekti ve birasından büyük bir yudum aldı. 'Her zaman aceleleri var, her zaman aceleleri var. Biraz nefes almalı ve rahatlamayı öğrenmelisiniz gençler. Tüm bu panik sizi daha yaşlanmadan öldürecek, biliyorsunuz.

"Aslında," dedim omzumun üzerinden endişeli bir bakış fırlatarak, "yaşlanmadan önce öldürülmekten *kaçınmaya* çalışıyoruz.

Yaşlı Ben bunu duymamış gibiydi. Bir sosis parçalamakla meşguldü, bir dilimi Bay Ambrose'a uzattı, o da sanki çürümüş bir fare leşiymiş gibi baktı.

"Gerçekten ısrar etmek zorundayım, efendim, siz-" diye başladı. "İşte oradalar!

Bu bağırış onun sözünü aniden kesti ve hepimizin geldiğimiz yerden tepeye doğru bakmasına neden oldu. Sosis yerine muhtemelen parmağını kesmiş olan yaşlı Ben'den bir ciyıklama sesi geldi. Ama dikkat etmedim, ne de

Bay Ambrose yaptı. Üç askerin de içinde bulunduğu ve tehlikeli bir tempoyla yokuş aşağı inen draisine sadece gözlerimiz vardı.

Onlar için de bizim için de tehlikeli.

Bay Ambrose tek bir kelime daha etmeden yaşlı Ben'in draisinin yanına gitti ve elini kaldırdı. Yarıyı boğazından, yarıyı da protesto eden metal ve ahşaptan gelen boğuk bir iniltiyle araç devrildi ve içindeki her şey tünelin zeminine devrildi.

"Hey! Yaşlı Ben oturduğu yerden kalktı ve sosislerini tehditkâr bir şekilde salladı. 'Şimdi, buraya bak genç dostum, öylece...'

Başka bir şey duymadım. Bay Ambrose koşarak bana doğru geldi. Draisine'imizin üzerine atladı ve tek bir kararlı söz söyledi: 'Kımıldayın!

Ne demek istediğini çok iyi bildiğim için atladım, tahterevallinin bir ucundan tuttum ve ittim. İleri doğru fırladık, yaşlı Ben'i ve kanlı sosisini geçip... neye doğru? Özgürlüğe mi? Kaçışa mı?

"Yakalayın onları! Yakalayın onları!"

Başımın üzerinden ıslık çalarak bir el ateş edildi ve eğildim, kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

En azından ağır silahlı avcı grubundan hızla uzaklaşıyorduk, bundan emindik. Draisine eğildi ve başka bir inişten aşağı indik.

"Ellerini tahterevalliden çek! Bay Ambrose emretti. "Yere yatın ve gözden uzak durun!

Kendi tavsiyesine uymadı. Bunun yerine, mayın arabası konteynerinin hemen arkasına diz çöktü ve silahının namlusunu metalin üzerine yerleştirerek gözlerini kısıtı. Bir anda onun yanında bitiverdim.

"Ne yapıyorsunuz efendim? diye sordum.

"Size gözlerden uzak durmanızı söylediğimi sanıyordum, Bay Linton.

Alaycı bir hareketle bir elimi kulağımın arkasına götürdüm. "Affedersiniz? Rüzgâr o kadar gürültülü ki ne dediğinizi zor anlıyorum. Yanında kalmamı ister misin?"

"Gözden uzak, Bay Linton. "Görüş alanından çıkın!" "Sizin tarafınızda o zaman, efendim.

Başımızın üzerinden bir el daha ıslık çaldı. Bay Ambrose bir santim bile kıpırdamadı. Sadece silahının namlusu yarım santim yukarı doğru küçük bir hareket yaptı. Bana bakmadı.

'Siz, Bay Linton, hayatımda karşılaştığım en sinir bozucu kişisiniz. Eğer vurulma riskini göze alacaksanız, bunu sessizce yapın. Ben

konsantre olmaya çalışıyorum.'

"Ne yapıyorsunuz, efendim?"

"Az önce sessizlikten bahsetmiştim.

"Bana ne yaptığınızı söylerseniz sessiz olacağım.

"Arkamızdaki düşüncesiz beyleri vurmaya çalışıyorum.

"Ama bir tabancayla vurulamayacak kadar uzakta olduklarını söylediğini sanıyordum. Birdenbire kulakları yırtan bir patlama kafatasımı sarstı. Beni öyle bir geriye fırlattı ki, draisine'nin zeminindeki tahtaya acı içinde çarptım. Diğer silah sesleri gürültülüydüyse bile, bu çok daha gürültülüydü - çünkü tam yanımdan geliyordu. Bay Ambrose'un tabancasının ağzında bir ışık parladı ve tünelin yukarısında bir yerden bir kükreme duydum, küfürlerle karıştı.

Bay Ambrose bana döndü, deniz rengi gözleri karanlığın içinde parlıyordu.

'Önceden öyleydi,' dedi. 'Artık değiller. Arayı k a p a t ı y o r l a r . *Kalmak Aşağı!*'

İlk defa cevap verecek kelime bulamadım. Atış hakkında fazla bir şey bilmiyordum ama bunun çok iyi bir atış olduğunu tahmin edecek kadar biliyordum. Herhangi bir şehir finansçısının yapabileceğinden çok daha iyi bir atış. Ama sonra, Bay Ambrose'un bundan daha fazlası olduğunu zaten biliyordum. Çok daha fazlası.

Karanlığın içinden iki el silah sesi ona cevap verdi. Başımızın çok da yukarısında olmayan tünel duvarına çarptılar ve aynı anda Bay Ambrose'un gözlerinde parlayan acımasız memnuniyeti gördüm.

"Neden bu kadar memnun görünüyorsun? Ben inledim. "Neredeyse bize çarpıyorlardı!"

"Evet. Yumuşak bir klik sesiyle tabancasının silindirini çevirdi. Bir sonraki mermi yerine oturmuştu. 'Ama sadece iki kez. Üçüncü adam ateş etmiyordu.'

Sözlerinin anlamı bir anda aklıma geldi - adam ağır yaralı ya da ölü olmalıydı. Uzun bir süre bunun beni rahatsız edip etmeyeceğini düşündüm. Muhtemelen etmeliydi. Ella'nın benim yerimde olsa dehşet içinde ağlayacağını ya da çılgılık atacağını biliyordum. Ama tek hissettiğim... heyecandı.

"Bana böyle ateş etmeyi öğretebilir misin?"

Bay Ambrose'un metal konteynerin duvarına dayanan eli yeniden sarsıldı ve bir sonraki atışı hedefin uzağına uçtu.

"Ne?" diye tısladı.

'Bana ateş etmeyi öğretebilir misin? Öğrenmek isterim.'

Kurşunlardan biri draisinin metal duvarına isabet etti ve kilise çanı gibi yankılandı. Bay Ambrose eğildi, ikinci bir kurşun başının üzerinden geçti.

"Ciddi olamazsın!" diye tısladı.

'Elbette efendim. Şu anda biraz daha ateş gücüne sahip olmak faydalı olmaz mıydı?

"Ama sen... sen bir..." "Evet?

"Hiçbir şey, Bay Linton.

Gözlerim parladı.

"Kadın olduğumu kabul etmek üzereydiniz!"

"Öyle bir şey yok, Bay Linton.

'Bay'ı bırak artık! Ben bir kızım! Ve eğer biri onlara öğretme zahmetine katlanırsa, kızlar da erkekler kadar iyi silah kullanabilir.

Draisine bir kurşun daha isabet etti. Ve bir tane daha.

"Cinsiyet politikalarını tartışmak için doğru bir zaman değil, Bay Linton. Bay Ambrose, bir aslan sürüsünün tepelere doğru kaçmasına neden olacak soğuk bir şiddetle bana baktı. Bir milim bile geri adım atmadım.

"Gerçekten mi? Neden olmasın efendim?"

"Çünkü," dedi temkinli bir sesle, "tünelin sonuna ulaşmak üzereyiz. Ve ulaştığımızda kaçmamız gerekecek.

Başım döndü - ve ışık gözlerimi yaktı.

O haklıydı! Ona ve peşimizdeki adamlara o kadar odaklanmışım ki, etrafımızdaki tünelin giderek daha parlak hale geldiğini fark etmemiştim. Gözlerimin alışması birkaç saniye sürdü. Alıştıklarında, parlak mavi bir parçayı seçebildim. Gökyüzü mü? Hayır, parlıyordu. Deniz! Akdeniz. Tanrım, tünel denize açılmıyordu, değil mi? Bay Ambrose ve benim, Fransız aşçıların kendi halkları arasında yaptığı katliamın intikamını almak isteyen adanın ıstakozlarına yemek sağlamak için üç yüz metre derine dalıp öleceğimiz geldi aklıma. Hiç hoş bir düşünce değildi. Özellikle de hayatım boyunca tek bir ıstakoz yemediğim için.

Birdenbire maviye kahverengi ve yeşil karıştı. Çalılardan ve otlardan bulanık biçimlerini yakaladım. Akdeniz'de ot yetişmiyordu. Yaşasın!

Arkamda, Bay Ambrose'un tabancasından çıkan bir başka kurşun havayı parçaladı. Çabucak ellerimi kulaklarıma bastırdım. Başım ağrımaya başlamıştı.

"Neden kendi tavsiyenize uyup bunu daha sessiz yapmıyorsunuz, efendim?" "Korkarım henüz kimse gürültüsüz bir silah icat etmedi, Bay Linton. "Ne büyük hayal kırıklığı!

Bana bakmadı bile, bu şartlar altında sanırım bunu anlayabilirdim. Gözleri takipçilerimizin üzerindeydi. "Konumuza dönelim, Bay Linton. Çıkışı görüyor musunuz?"

"Evet.

"Çok ileride mi?"

"Hayır, hiç sanmıyorum. Hırladım. 'Yine de mesafeleri değerlendirmek için en iyi koşullar bunlar değil. Bir kıstasım yok ve daha önce hiç arkamda ateş eden manyaklar varken bir maden tüneline yokuş aşağı yarışan bir draisine oturmamıştım.

"Söylemiyorsun. Dışarıda ne görüyorsunuz?" "Neden kendiniz bakmıyorsunuz efendim?"

'Peşimizdekiler bizi vurmadan önce onları vurmaya çalışmamla ilgili küçük bir mesele var; bu biraz dikkatimi dağıtıyor. Şimdi - *ne görüyorsun?*'

Gözlerimi kısarak tekrar açıklığa doğru baktım. Dışarıdaki ışık, tünelin kasvetine kıyasla hâlâ o kadar parlaktı ki hiçbir şey seçemiyordum.

'Birkaç çalı, sanırım. Çimen.'

"Güzel. Tünelden çıkar çıkmaz kendimizi şu çalıların arasına atacağız.

"Masum bülbüllerin yuvalarını bozmak için mi, efendim?"

Düşüşümüzü hafifletmek için, Bay Linton. Yüzünüzü kollarınızla kapatın ki gözlerinize dal batmasın. Ve... dikkatli olun.'

Esprili bir cevap vermek için ağzımı açmıştım ama tekrar kapattım. Doğru mu duymuştum? Bay Rikkard Ambrose az önce bana dikkatli olmamı söyleyerek değerli zamanımı ve nefesimi boşa mı harcamıştı? Sadece bu da değil, sesi gerçekten endişeli geliyordu. Acaba o...?

Bir silah sesi daha yarım kalan düşüncemi parçaladı. Aceleyle bakışlarımı Bay Ambrose'dan yaklaşan çıkışa çevirdim. Gözümü ondan ayırmamalıydım. Arkamızı kolluyor, o bekâr çocuklarının bizi yakalayamayacağından emin oluyordu. Ben de üzerime düşeni yapmalıydım.

"Yaklaşıyoruz," diye duyurdum. Tüneldeki hava hala buz gibi olmasına rağmen alnımda yeniden ter damlaları oluşmaya başlamıştı ve ben sadece oturuyor, hiçbir şey yapmıyor, sadece izliyordum. "Üç kadar saydığımda atlamamız gerekecek.

Homurdandı ve tekrar ateş etti. Derin bir nefes aldım. "Bir," diye seslendim.

Tabancasından iki el daha ateş etti ve düşman karşılık verdi.

"İki.

Tabancasını yavaşça geri çekti ve aşağı doğru çömelerek atlamaya hazırlandı.

"Um... iki buçuk.

"Ne? Bay Linton, bu ne anlama geliyor?"

"Mesafeyi yanlış hesaplamışım, tamam mı? İki ve üç çeyrek!"

"Geri sayım versiyonunuz pek güvenilir değil, Bay Linton!"

"Neden? Üç kadar sayacağım dedim ve üç k a d a r sayacağım. İki ve beşte dört!" "Bay

Linton..." "Üç!"

Kolunu kaptım ve kendimi yana, serbest havaya fırlattım.

Yükselen Dalgalar

Bay Ambrose alıların düşüşümüzü hafifleteceğini söylemişti. Ne tür bir yastık tercih ettiğini bilmiyordum ama çalılara iniş bana oldukça iyi bir fikir verdi. Bazalt olabilir mi? Kumtaşı?

Çalıların tünediğı tepenin dibinde durduğumda kendimi kıyma makinesinden geçirilmiş gibi hissediyordum. Boğazımdan boğuk bir inilti kaçtı.

"Yuvarlanmalıydın," diye yorumladı üstümden soğuk bir ses.

"Yuvarlandım! Yuvarlanmak, zıplamak ve çarpmaktan başka bir şey yapmadım! Kendimi futbol topu gibi hissediyorum!"

"*Aktif olarak* demek istedim. Düşüşünü engellemek için. Sert bir el benimkini kavradı ve beni o kadar hızlı yukarı çekti ki itiraz etmeye bile alışamadım. Bir anda, kırmızı üniforması - lanet olsun ona! - her nasılsa hala tertemiz görünüyordu. Pürüzsüz, parlak siyah saçlarına bir dal bile düşmemiştii.

Bir an böyle durduk, her birimiz diğerrinin kalp atışlarını duyabilecek kadar yakındık, ellerimiz iç içe geçmişti. Sonra bıraktı ve aniden döndü.

"Hadi gidelim!"

"İşte oradalar! Tünelin girişinden gelen hırçın ses fazlasıyla tanıdıktı. "Yakalayın onları!"

Arkamızda bir silah sesi duyuldu. Bu yarışımızın başlangıç işaretiydi. alılıkların arasına daldık ve biraz önce lanetlediğim sık yaprakları şimdi kutsuyordum. Kurşunlar ormanın içinden sağıma ve soluma doğru savruldu ama hiçbirini Bay Ambrose'a ya da bana isabet etmedi. Yeşil yaprakların arasında çok iyi gizlenmiştik. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde ağaçların arasından kayarak tünelden uzaklaştık.

Bay Ambrose aniden durdu.

"Sessiz olun!"

"Gerçekten mi?" diye tısladım. 'Sessizlik takıntın için doğru zaman değil! Kaçmalıyız ve bunu ne kadar yüksek sesle yapacağımız umurumda değil! Biz-

'Hayır. Yani, bir şey duydum. Sessiz ol ve dinle, sadece bir saniye.'

İstemeyerek de olsa bana dediğini yaptım. Kalbimin arpıntısından ilk başta hiçbir şey duyamadım. Sonra, yavaş yavaş, çalılıkların diğerr tarafından gelen alçak bir ses duymaya başladım.

"Sesler! diye bağırdım.

Bay Ambrose başını salladı. "Evet. Muhtemelen limandaki kalabalık. Oraya zamanında ulaşabilirsek, güvende oluruz!"

Başka bir şey söylemeden iki çalının arasına daldı ve gözden kayboldu.

Düşük bir küfür mırıldanarak takip ettim. Uzaklaştıkça sesler daha da yükseliyordu. Çabamı iki katına çıkardım, neredeyse paldır küldür koşuyordum, yüzümü her taraftan saldıran keskin dallardan korumak için kollarımı kaldırdım. Şok edici bir anilikle ağaçların arasından sıyrılıp açık alana, parke taşlarıyla döşeli bir meydana çıktım.

Liman. Gerçekten de limana ulaşmayı başarmıştık. Önümde geniş bir sahil şeridi uzanıyordu ve düzinelerce insan bir aşağı bir yukarı dolaşarak manzaranın tadını çıkarıyordu. Ağaçların arasından fırladığımda bazıları ormana doğru baktı ve kuş yuvası saçlarında yapraklar ve dallar olan bir askeri görünce biraz şaşırmış gibi göründüler, ama çoğu gemilerin gelişini ve gidişini izlemekle meşguldü.

Daha doğrusu iki gemi geliyor, bir gemi gidiyordu. Gelen gemiler daha eski görünüyordu ama kalkmak üzere olan gemi yepyeni bir buharlı gemiydi. Yolcular pırıl pırıl, yeni gemiye biniyorlardı ve hepsi de harika bir tatilin ardından İngiltere'ye dönen zengin turistler gibi görünüyordu. Bir an için gözlerim geminin gövdesinde el yazısıyla yazılmış kelimeye takıldı: *Urania*.

Hızla Bay Ambrose'a yan gözle baktım ve gözlerinde kendi düşüncemin aynasını gördüm: tek şansımız. Lüks geminin iskelesindeki sıraya girerek ve hemen arkamızdaki kalın yapılı bir Fransız beyefendinin itirazını görmezden gelerek hızla ilerledik.

"İngiltere'ye iki bilet lütfen," diye nefes nefese kaldım ve kendimi sabitlemek için ellerimi iskeledeki görevlinin tezgâhına vurdum.

"Affedersiniz, *Mösyö*?" diye sordu adam, gözleri yerine burun delikleriyle bana bakarak. Ama ben Bay Rikkard Ambrose için çalışıyordum! Bu küçük Fransız'ın alaycı bakışları, dayanmayı öğrendiklerimin yanında hiçbir şeydi.

Biletler. İngiltere'ye. İngiltere'ye bilet satıyorsunuz, değil mi?" "*Doğal olarak, Mösyö* - çünkü gemimizin tek varış noktası burası. "O halde arkadaşımı duydunuz. Bay Ambrose yanına yaklaştı Bana ve memura buz gibi bir bakış fırlattı. "İngiltere'ye iki bilet, üçüncü sınıf.

Görevli geri adım atmadı. Aksine, bakışları daha da iğrençleşti. "*Üçüncü sınıf mı, Mösyö*? Korkarım yanlış gemiye bindiniz.

Bu gemi sadece toplumun daha iyi sınıflarına hizmet veren saygın bir gemidir. Gemide üçüncü sınıf kamaralarımız yok.

Bay Ambrose'un yüzündeki granit maskenin ardında önemli bir mücadele sürüyor gibiydi. Çenesindeki bir kas seğirdi. Sol serçe parmağı düzensiz bir şekilde titredi. Sonunda şöyle demeyi başardı: 'İyi! İkinci sınıf olsun o zaman! Ne kadar tutuyor?

Görevli bize burun delikleriyle bakmanın bizim için çok büyük bir onur olduğuna karar vermiş gibi görünüyordu ve bunun yerine titrek çenesiyle bize bakmaya başladı.

'İkinci sınıf da yok, *Mösyö*. Lütfen çekilin. Sırayı bekletiyorsunuz.'

Bay Ambrose'un küçük parmağının yine şiddetle seğirdiğini gördüm.

"İki bilet, birinci sınıf, İngiltere'ye," dedim, daha sonra pişman olacağı bir şey yapamadan.

Başını çevirip bana baktı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi alçak ve sertti.

'Senin cimri yöntemlerinden canımızı kurtarıyoruz,' diye karşılık verdim dostça. "Umarım yanınızda yeterince para vardır.

Cevap vermek için ağzını açtı, ancak görevli tarafından kısa kesildi.

'Birinci sınıf mı? Gereken meblağın yarısını ödeyebileceğiniz gibi! Aptalca şakalarınıza ayıracak vaktim yok, *baylar*. Derhal buradan uzaklaşın, yoksa güvenli çağırma zorunda kalacağım.

Bay Ambrose yavaşça adama doğru döndü. Fransız onun gözlerini gördüğünde irkilerek geri çekildi.

Bay Ambrose elini ceketinin içine soktu ve bir cüzdan çıkardı. Dikkatle açıp içinden iki adet yüz sterlinlik banknot çıkardı ve tezgâha çarptı.

"İngiltere'ye vardığımızda bana para üstümü verebilirsiniz," dedi, sesi güneş ışığını havada donduracak kadar soğuktu. "Kamarama götürülmek istiyorum. Şimdi.

"Elbette, *Mösyö*. Derhal, *Mösyö*.'

Banknotlara kuşkuyla bakan memur, yardımcılarından birini yanına çağırdı. 'Çabuk! Pierre! Bu iki beyefendiyi gemideki en iyi kamaralara götür. Hemen!

"Ama *Mösyö*, gemideki en iyi kamaralar..." "Yap şunu!

Üstüne gizlice bakmaya devam eden şaşkın genç adam tarafından götürülürken, Bay Ambrose bana doğru eğildi ve fısıldadı:

"Biletlerin parası maaşınızdan kesilecek, Bay Linton.

Ve nedense bu bende ona karşı hırlama isteği uyandırmadı. Beni gülümsetti.

~~**~*~*

Yakalayın onları! Yakalayın-'

Askerler çalılıkların arasından deniz kenarındaki kordona çıktıkları anda sessizliğe gömüldüler ve birkaç yüz kişi dönüp onlara bakmaya başladı. Aynı anda birkaç şeyin farkına varmış gibiydiler: birincisi, avları ortalıkta görünmüyordu, ikincisi, Fransız topraklarında İngiliz Hint Ordusu üniforması giyiyorlardı ve üçüncüsü, kalabalık ellerinde salladıkları silahlardan pek hoşlanmamış gibiydi.

"Ehem. Askerlerden biri, muhtemelen komuta subayı, boğazını temizledi. 'Ben ve arkadaşlarım size alarm verdiysek özür dileriz. Biz... sadece biraz fazla içtik. Kendimizi biraz aştık, hepsi bu.

Açıklama zayıf olsa da genel olarak kabul gördü ve askerler silahlarını indirirken kalabalık yavaşça işlerine döndü. Adamlar -sadece iki kişiydiler; görünüşe göre Bay Ambrose gerçekten de üçüncüyü vurmuştu- bir araya toplanarak fısıldaşmaya başladılar.

Urania'nın güvertesinde, Bay Ambrose ve ben geminin küpeştesinin arkasına çömelmiş, aralıklardan limana bakıyorduk.

"Sizce şimdi ne yapacaklar, efendim? Ben sordum.

'Yalnızlar ve ne yapacaklarını bilmiyorlar. Bizi bulmak için kalabalığın dikkatini çekme riskini göze almayacaklardır. Burada hiçbir yetkileri yok. Dalgliesh orada olsaydı durum farklı olabilirdi ama durum böyle olunca bir şansımız var - eğer gemi onlar takviye almadan ya da daha kötüsü Fransız yetkililerden destek almadan önce ayrılırsa.

"Gerçekten Fransızların bu işin içinde olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Bay Ambrose'un yüzü asıktı. Her zamankinden daha da fazla.

Bundan eminim. Dalgliesh aptal değil. Kontrol edemeyeceği bir ortamda üs kurmaz. Tek şansımız yetkililere haber verilmeden önce kaçmak.

O konuşurken, askerlerden biri silahtan çıkan bir mermi gibi adanın ortasına doğru fırladı. Diğeri ise askerlerin arasında ilerlemeye başladı.

insanları durdurup sorular soruyorlardı. Biz olduğumuz yerde kaldık, izledik, endişemiz her dakika artıyordu. Ya da en azından *benim* endişem her dakika artıyordu. Bay Ambrose'un kaygısından ya da hiç kaygısı olup olmadığından emin değildim. Yüzü hâlâ stoacı bir filozofun büstüne benziyordu ama uzun sakalı ve togası yoktu.

Kordondaki asker *Urania*'ya gittikçe daha da yaklaştı. Çok geçmeden onun kalkacak tek gemi olduğunu, avının bu adadan çıkabilmesinin tek yolu olduğunu anlayacaktı. Ama aynı zamanda *Urania*'nın önündeki kuyruk da azalıyordu. İnsanlar gemiye binmek için acele ediyordu. Güneş batıyordu ve gecenin soğuğu bastırmadan önce sıcak kamaralarına gitmek için sabırsızlanıyor gibiydiler.

Yanımda, Bay Ambrose'un dişlerinin arasından hava tısladığını duyabiliyordum ve sorunun ne olduğunu görmek için başımı çevirdim. Kalabalığın çok yukarısında, bir yolun adanın merkezine doğru çıktığı bir noktaya bakıyordu.

"Ne oldu, efendim?"

'Ayrılmamız için ufak tefek zorluklar olabilir. Buyurun, Bay Linton. Bak!'

Kırmızı üniformalı bir atlıya eşlik eden mavi üniformalı birkaç atlının limana doğru yarıştığı yolun en tepesini işaret etti. Gerçekten de ufak tefek zorluklar.

"Bana onların Fransız olduğunu söylemeyin, efendim. "Onlar Fransız, Bay Linton.

Yüzümü buruşturdum. "Çok teşekkür ederim, efendim.

Şimdiye kadar askerler yolu yarılamışlardı. En öndeki atlının el salladığını gördüm, gemideki birinin dikkatini çekmeye çalışıyordu ama kalabalık ona engel oluyordu. Bağırды ama sözleri, deniz manzarasına hayran insanların gevezelikleri arasında boğuldu. Gelişen Fransız turizm endüstrisi için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Bizi yakalarlarsa ne yapacaklar? Ağzım kurudu. Nedense elim parmaklık boyunca Bay Ambrose'un eline doğru kaydı.

"Fransızlar mı? Ya da Dalgliesh?"

"Bilmiyorum. Hangisi daha kötü?"

'İkisi de.

"Oh.

Parmaklarım onunkileri buldu. Kıpırdandı, ben de geri çekilmek üzereydim ki parmakları mengene gibi benimkilerin etrafına dolandı ve onları sıkıca tuttu.

yer. O kadar şaşırmıştım ki tam altımızdan gelen bağırışı neredeyse duymayacaktım.

"*Larguez les amarres!*"

"Bu ne anlama geliyor?" diye fısıldadım. "Casusları yakalayın" mı?

"Hayır. Bay Ambrose'un sesi her zamanki gibi soğuktu ama buzun altında kırılmayı bekleyen bir zafer vardı. "Bu, "Atıl" demek!

Daha bunun ne anlama geldiğini anlayamadan altımızda bir sarsıntı hissettim ve iskelenin geri çekildiğini gördüm. Gemi kendini iskeleden ayırıp ileri doğru fırlarken, buhar makinesi devasa, eski bir canavar gibi kükreyerek canlanırken, Fransız subayların çaresiz çığlıkları kalabalığın gürültüsü üzerinde yükseldi. Ama *Nemesis*'in aksine, bu dost canlısı bir canavardı. Bizi güvenli bir yere götürmek için gelmişti.

Baş döndürücü bir rahatlama ve inançsızlık karışımıyla, limanın bizden uzaklaşmasını izledim, önce yavaşça, sonra daha hızlı ve daha hızlı, gemi hız kazandıkça ve adadan kanala doğru uzaklaştıkça. Fransız ve İngiliz Hintli askerler boşuna bağıryorlardı, sesleri bizi tehlikeden gittikçe uzaklaştıran motor tarafından bastırılıyordu.

Bay Ambrose'un eli benimkinin üzerindeki tutuşunu gevşetmedi. "Başardık! Fısıldadım. "Gerçekten başardık!

Bana doğru döndü. Karanlık bakışlarında bir şey vardı - bu sefer soğuk değildi. Başka bir şey vardı. Tanımlanamaz bir şey. Ağzını açtı. Ama o konuşmadan arkamızdan hafif bir öksürük duyduk.

Elini bir buz kütlesi gibi bırakarak başımı çevirdim ve yerde çömelmiş ikimize endişeyle bakan geminin garsonlarından birinin endişeli yüzüne baktım.

"Um... bu gemide koltuklarımız var, *baylar*. Yere oturmanıza gerek yok. Size göstermemi ister misiniz?"

~~**~*~*

Garsonların yardımsever genç üyesi bizi kamaralarımıza yönlendirdi. Bay Ambrose'un kendi kamarasında kaybolduktan sonra ne yaptığını bilmiyordum. Bir köşede durup sakince yeni kanalından ne kadar para kazanacağını mı hesaplıyordu acaba? Ben ise duvara çivilenmiş bir yatağa benzeyen şeyin üzerine yığıldım. Bunk, dunk, shwunk - ne dendiği ya da ne işe yaradığı umurumda değildi. Nispeten yumuşaktı. Bilmem gereken tek şey buydu.

Beni uykumdan uyandıran kapı sesi belirsiz ama kararlıydı. Gözlerimi kırıştırdım ve esnedim. Ne kadar zamandır dışarıdaydım? Gerçekten umurumda değildi. Giysilerim kurumuştı, bu yüzden biraz zaman geçmiş olmalıydı.

Yine kapı çalındı. Uykulu bir şekilde başımı kaldırdım. Burası amcamın evindeki odama hiç benzemiyordu. Bu da neydi böyle? Oh evet, gemi! O zaman her şey aklıma geldi: Ada, maden, yarış, gemiye binmek...

Adı neydi? *Urania*. Evet. Gerçekten kaçmayı başarmış mıydık, yoksa her şey bir rüya mıydı? Hâlâ rüya mı görüyordum?

Kapı üçüncü kez çalındı. Sadece sesinden bile karşı taraftakinin Bay Ambrose olmadığını anlayabiliyordum.

"Evet?

"*Mösyö*? Yemek salonunda yemek hazır.'

Kararımı verdim. Hayatım boyunca oldukça tuhaf rüyalar görmüştüm ama hiçbir zaman bir Fransız garsonun bana '*Mösyö*' dediğini hayal edememiştim. Bunun gibi çılgınca şeyler gerçekliğe ayrılmıştı - Bay Rikkard Ambrose ile olan gerçekliğime.

İnleyerek kendimi ranzadan kaldırdım ve kapıya doğru tökezledim. "Geliyorum," diye seslendim. "Geliyorum.

"Çok iyi, *Mösyö*. İyi misiniz? Daha önce biraz solgun görünüyordunuz.

Ne diyebilirim ki? Vurulmak bana bunu yapıyor.

'Hayır, hayır. Her şey yolunda. Teşekkür ederim.'

"Mükemmel. Ben yemek salonuna dönüyorum. Arkadaşınız sizi orada bekliyor.

Çok geçmeden geminin güvertesine çıktım ve temiz deniz havasını içime çekerken bir an için gözlerimi kapattım. Serin, sert ve tuzluydu - normal şartlar altında benim gibi bir şehir kızı için en iyi kombinasyon değildi. Ama şu anda bunun tadını çıkarıyor, artık solumak zorunda olduğum havanın madenin nemli, tozlu havası olmadığı gerçeğinin tadını çıkarıyor, hayatta olduğum için hâlâ nefes alabildiğim gerçeğinin tadını çıkarıyordum.

Gözlerimi tekrar açarak etrafıma bakındım. *Urania*'nın iki güvertesinden üsttekinde duruyordum. Güverteyi destekleyen ahşap yapılar ve kamaraların duvarları neşeli bir altın sarısına boyanmıştı ve sadece şu noktayı yeniden vurgulamaya yarıyordu: Karanlıktan çıkmıştım. Güvendeydim. İkimiz de güvendeydik.

Küpeşteye doğru adım atarak derin bir nefes daha aldım ve geldiğimiz yöne doğru geriye baktım. Bizi ileriye doğru iten motordan çıkan duman bulutlarını ve arkasındaki çalkantılı suları geçtikten sonra, uzakta, ufukta dalgaların arasından yükselen bir dağın belli belirsiz şeklini görebiliyordum. *Île Marbeau*. Buradan bakıldığında bir köstebek yuvasından başka bir şey gibi görünmüyordu. Ve orada yaşayan köstebek şu anda ne kadar kızgın olursa olsun, öfkesiyle bir aslana ne kadar benzerse benzesin, onun ulaşamayacağı bir yerdeydik. Gülümsedim.

Deniz manzarasını arkamda bırakarak döndüm ve Bay Ambrose'u aramaya koyuldum. Onun iyiliği için umarım bensiz yemek yememiş ve çoktan gitmiştir, yoksa ödeyecek cehennem olurdu!

Geminin lüks, ahşap panelli koridorlarında yolumu bulmam uzun sürmedi. Nemesis'in koridorları gibi değillerdi. Perdeli pencerelerden içeriye ışık giriyor, her köşede altın ve gümüş parlıyordu ve her yerde size mezarınızın yolunu göstermek isteyen kötü insanlar yerine, size yol göstermeye istekli yardımsever insanlar vardı. Hatta yaşlı bir kadın, Leydi Timberlake, ona yolu sorduğumda, benim gibi askerlik hizmetindeki genç erkeklerin bugünlerde ne kadar küçük ve yetersiz beslenmiş göründükleri hakkında bir sohbete beni de dahil etti. Kulübenin onunkinin hemen yanında olduğunu fark etti ve kendimi ondan ayırmam biraz zaman aldı. Genç askerin (yani benim) gidişine çok üzülmüştü; ona torununu hatırlatıyordu, cesur sevgilisini...

Bunun torununun ucube anatomisinden değil de kılık değiştirmemdeki mükemmellikten kaynaklandığını umuyordum.

Sonunda küçük, karmaşık oymalı masaların etrafına dizilmiş pelüş deri sandalyeleri ve tavandan sarkan kristal avizeleriyle büyük bir oda olan yemek salonuna girdiğimde ilk gördüğüm şey masalardan birinde oturan ve garsonlardan biriyle bir bardak suyun fiyatı konusunda tartışan Bay Ambrose oldu.

'...bir bardak için iki şilin mi? Bay Ambrose soğuk bakışlarıyla zavallı garsonu duvara çivilemeye çalışıyordu. Diğer konuklar yüzlerinde endişeli bakışlarla onu izliyordu. 'O suyun içine ne koyuyorsun dostum? Altın tozu mu? Bu kabul edilemez!

"Ama *Mösyö*," diye itiraz etti garson. 'Bu, sağlığınız için birçok faydalı özelliği olan özel maden suyudur, doğrudan...'

'Aslında kendimi hiç de hasta hissetmiyorum. İyileştirici olmayan ama makul fiyatlı bir su temin etme imkanınız var mı?

Mösyö! Bu birinci sınıf bir gemi. Hizmet verdiğimiz her şeyin mükemmelliği ile gurur duyuyoruz ve eğer biz-'

"Yapabilir misin, yapamaz mısın?

Garsonun yüzünde acı dolu bir ifade belirdi.

"Eğer *Mösyö* isterse, gemi personeli için erzaktan düşük kaliteli bir sıvı elde edebilirim.

"Evet, *Mösyö* bunu istiyor.

'*Alors*, elimden geleni yapacağım. Ayrılmadan önce, *Mösyö* ne yemek ister?'

Mister Ambrose masanın ortasına yerleştirilmiş ekmek sepetine baktı.

"Bunun bir maliyeti var mı?

'Ekmek sepeti mi? Hayır, tabii ki değil, *Mösyö!* Bu sadece bir aperatif. *Mösyö* hangi lezzetlerimizden tatmak istiyor?'

"Hiçbir maliyeti olmayan. Mister Ambrose bir eliyle ekmek sepetini kendisine doğru çekti, diğer eliyle de garsona el salladı. 'Bu oldukça yeterli olacaktır. Hepsi bu kadar.

Garson ağlamak üzereydi.

'*Mösyö* ciddi olamaz! Su ve ekmek mi? Su ve ekmek mi? Bu birinci sınıf bir gemi, hapishane gemisi değil!'

'Daha da acısı. Bir hapishane gemisinde yolculuk için para ödemek zorunda kalmazdım.

Mösyö! Tekrar düşünmeniz için size yalvarıyorum. Lütfen, burada bir menüm var, damak tadınızı memnun edecek bir şey olup olmadığına bakmaz mısınız? Bizde en iyisi var-'

Bir elin menüyü elinden kapmasıyla konuşması kesildi. *Benim* el.

Altın köşeleri ve kabartmalı, italik yazıları olan sayfaları gelişigüzel karıştırdım. Bir şey gözüme çarptı.

'Ben... *Kaz Ciğeri avec Sauce Espagnole*, ardından bir kadeh şampanya istiyorum...'

"Köpüklü çeşit mi yoksa soluk kırmızı mı?

'Köpüklü, kesinlikle köpüklü. Tatlıya gelince... göreceğiz.

Lezzetlerinizi tatmak için sabırsızlanıyorum.

Garson o kadar derin eğildi ki kafası neredeyse masaya çarpacaktı.

"*Teşekkür ederim, Mösyö.* Çok teşekkür ederim!

Bay Ambrose'a son bir bakış fırlattıktan sonra süzülerek uzaklaştı. Bu arada ben de işverenimin karşısındaki sandalyeye çöktüm ve ona bir

parlak bir gülümseme.

Geri vermedi.

"Bu abartılı yemeğin bedeli maaşınızdan kesilecek," diye uyardı.

'Böyle devam ederseniz, efendim, istediğiniz kadar kesinti yaptıktan sonra maaşımdan geriye hiçbir şey kalmayacak.

"Bu gerçekten de çok uygun olur, Bay Linton.

'Bu kadar huysuz olma,' diye uyardım. 'İstediğinizi aldınız, değil mi?

Dosyayı geri aldık. Bunu kutlamalıyız!

'Kutlama yapıyorum. Bir bardak su sipariş ettim, değil mi?"

"Canım benim, haklısınız. Abartılı taşkınlığınız bunaltıcı, efendim.'

Büyük bir şaşkınlıkla cevap vermedi. Garson içkilerimizi getirdi ve ben de şampanya kadehimi Bay Ambrose'a doğru kaldırdım.

"Kadeh kaldıralım," dedim.

O soğuk, karanlık gözleriyle bana baktı.

'Şakalar gibi kadeh kaldırmalar da zaman ve nefes kaybıdır Bay Linton.

Ayrıca parası ödenmiş bir içkinin dökülme tehlikesini de beraberinde getirirler.

"Arada sırada biraz nefes ve zaman harcamayı severim! "Fark ettim.

"Kadeh kaldıralım," diye tekrarladım ve büyük bir şaşkınlıkla Bay Ambrose tereddütle kadehini benimkine doğru kaldırdı. 'Başarılı bir operasyona. Umarım kanalınızdan o kadar çok para kazanırsınız ki boğazınızda kalır!

Bardakları tokuşturduk. Pahalı içkimden hiçbir şey dökmedim.

"Sevindirici bir olasılık, Bay Linton. Ancak, pek olası değil. Parasal kazancı sindirmekte hiç sorun yaşamadım.

Şampanya kadehimin arkasına bir gülümseme sakladım. "Buna kolayca inanabilirim, efendim.

İçerken beni izledi, gözleri sonsuz derecede kısılmıştı. 'İçmeli misiniz, Bay Linton? Geçen sefer ne olduğunu hatırlayın.'

Sırıtişım genişleyerek bir sırıtışa

dönüştü. "Evet, eğlenceliydi.

Gözleri bir santim daha kısıldı.

"Bir silahlı çatışma oldu. Halüsinasyon görüyordun. Neredeyse ölüyorduk.' "Dediğim gibi, eğlenceliydi.

"Sanırım bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmeliyiz, Bay Linton," dedi soğukkanlılıkla.

Tekrar sessizliğe gömüldük. Dudaklarımı ıslattım ve ağzımı açtım - sonra tekrar kapattım. Gerçekten sormak istediğim bir şey vardı. Ama sormadım. Cevabın ne olabileceğinden korkuyordum.

'*Baylar! Voilà*, yemeğiniz geldi! Garson bir kartalın tavşana saldırması gibi üzerimize çullandı, ancak bizi bir sonraki yemeği için yakalamak yerine bize bir tane getirdi. Önüme dumanı tüten bir tabak kondu, üzerinde inanılmaz derecede yumuşak ve etli görünen parlak, kahverengi bir şey vardı. Ayrıca bırakın yemeyi, daha önce hiç görmediğim bir şeye benziyordu. Garson bana gülümseyerek selam verdi ve gitti. Bay Ambrose'u tamamen görmezden geldi. Tabağıma baktım ve o şeyi belli belirsiz elime aldım. bir çatalla. Sallanıyordu.

"*Kaz ciğerinin* ne olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok, değil mi? Bay Ambrose sordu.

"Tabii ki biliyorum! Ona kızgın bir bakış gönderdim. Bana karşı nasıl böyle üstün bir tavır takınmaya cüret edebilirdi? Ne de olsa ben soylular sınıfının bir üyesiydim. O ise önemsiz bir finansörden başka bir şey değildi. Neden Fransız mutfağı hakkında benden daha çok şey bildiğini varsayıyordu ki? Kabul, haklı olabilirdi ama yine de oldukça küstahça bir varsayım.

"Gerçekten mi? Sadece bu kelimeyi söyleyiş şekli bile boğazına bir çatal tıkmak istememe neden oldu. "Peki, nedir o zaman?"

"Şey... bu..." Kahverengi yumruya baktım, şeklinden ve boyutundan bir şeyler çıkarmaya çalıştım. "Balık mı?" diye umutla sordum.

"Pek sayılmaz. Aslında, kaz ciğeri."

"Oh.

Birdenbire geminin dalgaların gücüyle nasıl sallanıp yuvarlandığının farkına vardım ve Fransız lezzetini tatmaya bir an önceki kadar hevesli değildim. Gözlerimi kaldırdığımda Bay Ambrose'un beni izlediğini gördüm, yüzü tamamen ifadesizdi ama kara gözleri hafifçe kendini beğenmişti.

Ha! Ona göstereceğim!

Bir çırpıda zavallı kazın iç organlarından bir parça kestim ve daha iyi düşünmeden ağzıma attım. Dikkatlice ısırdım. Tadı şaşırtıcı derecede güzeldi. Hiç de yumuşacık değildi ama yumuşak ve tereyağlıydı.

"Hmmm..." Yutkunarak bir parça daha kestim. "Oldukça güzel. Evet, gerçekten çok güzel. Yanında gelen sosu denedim ve sırtışı yüzüme geri döndü. "Bu Kurbağalar mutfakta ne yaptıklarını gerçekten biliyorlar.

Bir parça daha keserek Bay Ambrose'a uzattım. "Denemek ister misiniz?"

Gösterişli bir şekilde ekmek sepetinden bir parça baget aldı ve bir ısırık aldı.

"Peki, sen bilirsin.

Bir süre sessizlik içinde yemek yedik. Yemekten gerçekten keyif aldım. Çoğu zaman patatesle beslendiğinizde, *kaz ciğerini* tatmak sadece kıtlık değeri için bile özel bir şey. Buna enfes tadı da ekleyince... tam anlamıyla cennet gibiydi. Uzun, çok uzun bir süre böyle bir şeyi bir daha tadamayacağımı bilerek her lokmaya değer verdim. Kendi maaşımla bile bunu düzenli olarak karşılayabilmem çok zor. Özellikle de...

İşte yine oradaydı. O soru. Sormak istemediğim soru. Yine de sordum.

"Gerçekten o kadar kötü müyüm?"

Sesim sessiz ve tereddütlüydü. Bay Ambrose, bagetini geometrik olarak birbirine benzeyen parçalara ayırdığı tabağından başını kaldırdı. "Ne?"

'Yanlış yaptığım her şey için maaşımdan para kestikten sonra geriye bir şey kalmayacağını ima ettiniz. İşimde gerçekten o kadar kötü müyüm, efendim?"

İlk kez sesimde alay, küçümseme ya da düşmanlık yoktu. Bu onu şaşırtmışa benziyordu. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bana baktı. Kara gözleri daha da karardı.

"Hayır," dedi sonunda. "Değilsin. Aslında..." Çenesi bir an için çalıştı. "Aslında, hizmetlerinizin şu ana kadar orta derecede tatmin edici olduğu söylenebilir.

"Tatmin edici mi? Doğru mu duymuştum? Az önce bir övgü mü dile getirmişti? Üstelik Bay Ambrose'un sınırlı iltifat dağarcığında benim kusursuzluğumun şerefine bir zafer alayını duyuran göksel trompetlere eşdeğer bir övgü mü?"

'Göreceli olarak konuşuyorum tabii ki Bay Linton. Elbette hala gerçek bir erkekle boy ölçüşemezsiniz.

Bazı nedenlerden dolayı, bu bende onun beynini **dağıtma** isteği uyandırmadı.

Onun yerine dudaklarım kıpırdadı. "Tabii ki.

"Ama erkeksi olmayan bir kişiye göre madende oldukça korkusuz davrandınız.

"Cesaret mi demek istiyorsunuz, efendim? Tatlı tatlı sordum.

"Cesaret çok güçlü bir kelime olur. Eylemlerinizi aceleci bir doğaya ve aceleci bir eğilime atfetmeye daha meyilli olurdum.

davranışlar. Ancak, sebepleri ne olursa olsun, kayda değer bir korku ve zayıflık eksikliği sergilediniz.

'Dirençli olduğumu mu söylüyorsunuz efendim? Hatta güçlü?'

'Bu kelimeler benim seçeceğim kelimeler değil. Daha çok-'

'-hareketlerimin gerçek bir karakter gücünden ziyade, tehlikeyi kavrayamayan düşük zihnimin mantıksız bir kısmından kaynaklandığını mı?

"Aynen öyle.

"Teşekkür ederim efendim.

"Rica ederim, Bay Linton.

Neden yüzümde bir gülümseme vardı? İltifatları kötü bir şekilde gizlenmiş hakaretlerdi! Hala onunla tanıştığım ilk günkü kadar iğrenç bir şovenistti. Ona bağıyor, işimin ve sadakatimin takdir edilmesini talep ediyor olmalıydım. Kesinlikle sağ elimi masanın üzerinden sol elinin masa örtüsüne dayandığı yere doğru hareket ettirmemeliydim.

Ve neden onun eli de aniden hareket etmeye başlamıştı, parmakları benimkine dokunana kadar masanın üzerinde kayıyordu? Parmak uçları elimin arkasına değdi ve küçük bir nefes aldım. Birdenbire zihnim gerçekten de çok mantıksız hissetti.

"Bana maaşımı ödeyecek misin? Yumuşakça sordum. "Kalmama izin verecek misiniz?" Sözlerimi sonsuza kadar tartmış gibiydi.

"Sana bir kuruş bile ödememeliyim," dedi sonunda. "Senden olabildiğince çabuk kurtulmalıyım.

Şimdi ilk kez sessiz kalan bendim. Bana ne yapacağını değil, ne yapması gerektiğini düşündüğünü söylediği dikkatimden kaçmamıştı. Bu yüzden sessizce bekledim.

Nedenini bilmeden elini sıktım. Nedense onun elini tutmak iyi hissettiriyordu, sanki ben fırtınaya tutulmuş bir gemiydim ve o da beni güvenli limanımda tutan halattı. Saçmaydı ama öyleydi. Bu his bir türlü geçmiyordu.

"Neden?" diye sordum, hâlâ bana hiç benzemeyen o yumuşak ses tonuyla. Nasıl olmuştu da pratik yapmadan birdenbire aklıma gelmişti? Hatta neden kullanıyordum ki? 'Neden benden kurtulmak istiyorsun? Yardımcı oldum, değil mi? Gizli dosyanı geri aldık. Yakında dünya ticaretinin rakipsiz efendisi olacaksın. İstedğin buydu, değil mi?'

Parmakları benimkileri daha sıkı kavradı. "Ama tehlike...

'Şey, dosyayı geri alamama tehlikesi vardı. Ama geçti. Neden endişeleniyorsunuz?

Gözleri keskin buz parçalarıyla parladı.

"Dosyadan bahsetmiyordum, Bay Linton! Parmakları benimkilerin etrafında daha da sıkıca kapandı. Sanki kalbimi sıkıyorlardı. Birden konuşamadığımı fark ettim.

"Neden bahsediyordunuz, efendim?

Koyu renk gözleri benimkilere dikilmiş, soruma tek kelime etmeden cevap veriyordu. "Sana nasıl dikkatli olmanı söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu, bakışları

benimkini esir tutuyor. Başımı salladım.

'Madendeyken dikkatli değildin. Hiç olmadın!'

Yutkundum, boğazımda konuşmamı engelleyen yumrudan kurtuldum ve gülümsemeye çalıştım.

"Hayatın tüm eğlencesini kaçıırırdı.

Eli benimkinin etrafında kenetlendi, neredeyse parmaklarımı kırıyordu. Neden iyi hissettirdi ki?

"Ölebilirdin!

"Yani... bu yüzden mi benden kurtulmak istiyorsun?

"Seni işinden kovmak istiyorum, tamam mı? Öne doğru eğildi, yontulmuş yüzü ne düşündüğü ya da ne hissettiği hakkında en ufak bir ipucu vermiyordu. Ama gözleri... Gözleri başka bir konuydu. "Bu senden kurtulmakla aynı şey değil.

Boğazımda o yumrulardan biri daha belirmişti. Sertçe yutkundum ama inatçı bir yumruydı ve yerinden çıkarılmaya çalışılmasından hoşlanmıyordu. "Burada kalmak için başka ne sebebim olabilir ki efendim?

"Ya bu size bağlı değilse, Bay Linton? Ya gitmenize izin vermek istemiyorsam?

Ayaklarımın altındaki zeminin şişmeyle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde sallandığını hissettim.

"Ne demek istiyorsun?" diye

sordum. Konuşmak için ağzını

açtı. "Affedersiniz, *baylar*?

Ellerimiz sanki kırbaçla vurulmuş gibi birbirinden ayrıldı. İkimiz de farkına varmadan masamıza gelen garsona baktık. Eğildi ve ikinci bir menü seti uzattı. "Şimdi tatlı ister misiniz, *baylar*?

~~**~*~*

Tatlımızı sessizce yedik. Yani *ben* tatlımı sessizce yerken, Bay Ambrose bir parça bageti daha sessizce çiğniyor ve garsonu odanın içinde zehirli, buz gibi bakışlarla takip ediyordu.

Bir kez olsun gevezelik etmediği için mutluydum. Düşünecek yeterince şeyim vardı - en çok da Bay Ambrose'un sözlerini. Benden kurtulması gerektiğini söylemişti. Ama yine de... ama yine de... bana benden kurtulmak istiyormuş gibi bakmamıştı. Aslında tam tersi.

"Ya bu size bağlı değilse, Bay Linton? Ya gitmenize izin vermek istemiyorsam?"

Ürperdim. Ya beni kovmayı planlamadıysa? Ya daha da kötü bir şey yapmayı planlıyorsa? Belki de kılık değiştirdiğimi ifşa etmeyi? Ama hayır. Bu kendisini de ifşa ederdi. O zaman ne olacaktı? Hayatım boyunca onun karanlık, yoğun bakışlarını ya da seyrek kelimelerini çözemedim.

Tatlım kısa sürede bitti. Ekmek sepetinde hâlâ bol miktarda baget vardı ama Bay Ambrose bedava da olsa yemeye devam edecek gibi görünmüyordu. Bu gerçek bile tek başına çok endişe vericiydi. Orada düşünceli bir sessizlik içinde oturuyordu, her zamanki düşünceli sessizliklerinin yaklaşık üç katı kadar düşünceli bir sessizlik. Yine bir ürpertiği bastıramadım. Kendimi ona kanıtlamayı başardığımı düşündüm, en azından bir dereceye kadar. Kadınlığıma rağmen, hatta kadınlığım sayesinde değerli ve güvenilir bir varlık olabileceğimi kanıtladığımı. Ama gözlerimi kaçırarak masaya bakma şekli... Benden kurtulmayı düşündüğü tüm o zamanlardaki gibi görünüyordu. Sorun neydi?

"Her şey yolunda mı efendim? diye sordum. Başını salladı.

Hepsini aldınız mı? Yani dosyayı mı? Eksik bir şey var mı?" "Ne?" Başını kaldırdı, ne söylediğimi anlamak için bir dakikaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

sordu. "Hayır, hayır. Dosya tamamlandı. Bay Linton?" "Evet?"

"Yaralandın mı? Daha önce sorma fırsatım olmadı. Askerlerden kurtulduktan sonra emin olmalıydım. İyi misin?"

Neden bilmek istedi? Parasını ödediği sahte üniformaya kan bulaştırdığımdan mı endişeleniyordu?

"Hayır, efendim. Ben gayet iyiyim." "Hm.

Gözlerini indirdi ve tekrar masaya dik dik bakmaya başladı. Mobilya parçasının henüz ondan kaçmamış olması bir mucizeydi.

Kısa bir süre sonra garson hesabımızla birlikte geldi ve bu durum Bay Ambrose'un ruh halini pek de iyileştirmedii. Hesabı ödedi ama zavallı masaya attığı buz gibi bakışın iki katını bana atmadan. Maaşımın bu hesabı karşılayacak kadar yüksek olmasını umuyordum, aksi takdirde başım büyük belaya girecekti.

Garson eğildi ve gitti. Bir an için Bay Ambrose'a sorunun ne olduğunu sormayı düşündüm. Kısa bir süre tereddüt ettim, yontulmuş granit yüzüne baktım. Bir an için çok uzun süre tereddüt ettim. Sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı.

Yorulduğum, Bay Linton. Kamarama dönüyorum. Siz de dönmelisiniz. İngiltere'ye vardığımızda önümüzde hâlâ uzun bir araba yolculuğu var. Koyu renk gözleri benimkilerle buluştu ve bir süre öyle kaldı. "Ve konuşacak çok şeyimiz olacak.

Ben bir şey söyleyemeden gitmişti. Omuz silktim. Sanki bu konuşmak için elimize geçen son fırsat değildi. Onunla ilgili sorunun ne olduğunu er ya da geç öğrenmem gerekecekti. Ama bu daha erken olabileceği gibi daha geç de olabilirdi.

Ayrıca, itiraf etmeliydim ki, birkaç saat daha dinlenmek bana iyi gelebilirdi. Draisine'i o tepelere itmekten kaslarım hâlâ ağrıyordu ve tek yapmak istediğim uzanıp dinlenmekti.

Güverteye çıktığımda Bay Ambrose ortalıkta görünmüyordu. Garip. Neden ortadan kaybolmak için bu kadar acele ediyordu? Benden kaçıyor muydu? Ama bunu neden yapsın ki?

Kamarama girip uzandığımda bile bu soru aklımı kurcalamaya devam ediyordu. Bir o yana bir bu yana ne kadar savrulsam da, üzerime ne kadar battaniye çeksem de bir türlü uykuyu bulamıyordum. Güneş batmaya ve ufkun arkasında kaybolmaya başlamıştı ama gözlerim hâlâ kapanmamıştı. Bay Ambrose'un garip davranışları içimi kemirmeye devam ediyordu. Ayrıca buhar makinesinin gürültüsü de beni uyanık tutmak için elinden geleni yapıyordu. Yanımda azgın bir gergedan varken uyumaya çalışmak gibiydi.

Sonunda yardım beklenmedik bir yerden geldi: deniz. Zaman geçtikçe hareketleri daha çalkantılı, gürültüsü daha yüksek hale geldi, ta ki buhar makinesinin uğultusunu bastırana kadar. Dalgaların tekrarlayan iniş çıkışları beni hasta etmek yerine, bir çocuğu uykuya daldıran beşiğin hareketi gibi rahatlatıcı olmaya başladı.

Bay Ambrose için bu kadar endişelenmeyin... Sorunu her neyse, sakinleşecek... Her şey yoluna girecek...

Bu rahatlatıcı düşünceyle uykuya daldım.

Uyandım, bir zil sesiyle irkilerek kendime geldim. Zil mi? Ama neden bir çan sesi duyayım ki? Yakınlarda kilise yoktu, değil mi? Hayır, tabii ki yoktu. Bir gemideydim! *Urania*. Gemilerin çanları var mıydı? Ve ne zaman çalarlardı? Düşün için değil herhalde?

İşte o zaman dalgaların hareketinin bir kez daha değiştiğini fark ettim. Daha önce, çocuğunu sallayarak uyutan bir anne gibiydi. Şimdi ise daha çok çocuk öldürmeye kararlı bir anneyi andırıyordu! Denizin uğultusu arasında uzaktan gelen gök gürültüsünü duyabiliyordum. Peki kamaramın dışında koşan ayaklar var mıydı? Evet, onlardı! Ve yaklaşıyorlardı.

Büyük bir gürültüyle kapım içeri doğru patladı, duvara çarptı - ve orada, kapı aralığında çerçevelenmiş Bay Rikkard Ambrose duruyordu, silueti sadece bir an için gökyüzünde şimşek çakarken görülebiliyordu. Sonra karanlığın içinde kayboldu ve ben sadece onun soğuk ve kontrollü sesini duydum:

'Kalkın! Fırtına geliyor!'

Erkek ve Kadın

Bir an için donup kaldım. Bu bir bakıma ironikti. Bay Ambrose'u hep soğuk ve hareketsiz biri olarak düşünmüştüm ama şimdi hareket edemeyen bendim. Bana doğru yürüdü ve kolumdan tuttu.

"Kalkın dedim, Bay Linton! Şimdi!"

Yarı koşarak, yarı Bay Ambrose tarafından sürüklenerek kamaradan dışarı çıktım ve güverteye çıktım. Güverte mi? Hayır. Burası hatırladığım güverteye benzemiyordu. Daha çok kargaşaya benziyordu. Yüzüme bir su duvarı çarpmadan önce gördüğüm tek şey, siyah beyaz garip bir natürmorttu; geminin etrafına canlı cesetler gibi dizilmiş, tekrar ölmeyi bekleyen erkekler, kadınlar ve çocukların yüzleri bir şimşek çakmasıyla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Sonra dalga üzerime geldi ve ışık kayboldu. Ciğerlerim tuzlu suyla doldu ve kamaranın dış duvarına doğru geriye savruldu. Sadece hala beni kavrayan el beni dik tutuyordu. Bay Ambrose'un eli.

Sakin ol. Her şey yolunda. Seni tuttum.'

Çırpınarak ve öksürerek güverteye bir ağız dolusu tuzlu su ve bir parça da yarı sindirilmiş kaz ciğeri boşalttım. *Urania*'dan yayılan tuhaf ve yabancı kokuların yanında bu pis kokunun farkına bile varmadım. Karanlık kokular. Soğuk kokular. Yükselen derin denizin kokuları.

'Lütfen, bayanlar ve baylar! Lütfen, endişelenmenize gerek yok! Sakin olun, lütfen! Bir subay köprüden aşağıya, korkmuş kalabalığı sakinleştirmek için ellerini kaldırmış bize doğru yürüyordu. On tane kolu olsaydı bile işe yarayacağından şüpheliydim. 'Durumu kontrol altına almak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Lütfen, bayanlar ve baylar-'

"Peki," diye sözünü kesti Bay Ambrose, sesinde soğuk bir çelik vardı, "fırtınayı nasıl kontrol altına almayı planlıyorsunuz? Siz Aziz Petrus musunuz? Cennetin savak kapılarını kapatıp yıldırımın bizi vurmasını engelleyebilir misin?"

Subay ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Korku dolu gözleri Bay Ambrose'a, güvertede toplanan diğer dehşete düşmüş kalabalığa ve etrafımızdaki dalgalı denize kaydı.

"Bu sefil enkazda kaç tane cankurtaran botu var? Bay Ambrose'un sesi hâlâ ölümcül derecede soğuktu.

"Lütfen efendim, sakın olmalısınız. Kaptan-'

'Kaptan belli ki bir geminin güvertesini temizlemeye layık değil, çünkü bizi bu duruma ilk başta o soktu. Şimdi - *bu gemide kaç tane cankurtaran sandalı var?*

Memur başını öne eğdi. "Herkes yetecek kadar değil. Sesi sadece bir fısıltıdan ibaretti. Ama fark etmezdi. Herkes onu duymuştu. Bir dakika sonra, avazı çıktığı kadar bağırabilirdi ve kimse tek bir kelime bile anlamazdı. Kalabalık paniğe kapıldı, herkes önce kendilerinin bir filikaya binmesini istedi, hakaretler yağdırdı, kaptanı görmek için bastırdı. Sanki bunun bir faydası olacakmış gibi.

Bay Ambrose bağırmadı. Subayın sözlerini duyar duymaz elimi daha da sıkı sıktı ve beni kaygan güvertede kamaramdan uzağa doğru sürüklemeye başladı. İtiraz etmedim ya da onu durdurmaya çalışmadım. Kendimi uyuşmuş hissediyordum. İçimde bir yerlerde, derinlerde bir yerde şu gerçek çoktan yerleşmişti: Bu gece ölecektim. Hayallerimi gerçekleştirmiştım, kendi işimi kurmuştum, tüm o maceraları ve tehlikeleri yaşamıştım ve şimdi bu gece, evimden çok ama çok uzakta, bu küçük teknede ölecektim.

En azından Bay Ambrose yanımdaydı. Bu beni biraz daha iyi hissettirdi ama nedense üzdü de.

Neden?

Evet, nedeni *buydu*: Onun ölmesini istemiyordum. Bunun farkına varmak benim için sürpriz oldu. Kısa tanışıklığımız boyunca çoğu zaman onu kendim boğmak istemiştım. Ama şimdi deniz onu benim için boğmak üzereydi, bunun olmasını istemiyordum. Yine de yalnız olmadığım için mutluydum. Tuhaf. Çok garip.

Lütfen! Bayanlar ve Baylar! Memurun arkamda bir yerden seslendiğini duydum. 'Durum görüldüğü kadar vahim değil. Deniz sadece biraz dalgalı, sizi temin ederim. Lütfen olduğunuz yerde kalın! Durum tamamen kontrolümüz altında. Kaptan...'

"Nereye gidiyorsunuz? Rüzgârın uğultusunu duyabilmek için bağırdım. "Olduğumuz yerde kalmamızı söylüyor!

"Ayrıca durumun kontrol altında olduğunu söylüyor! Sesi daha önce hiç böyle çıkmamıştı. Öfkeli olduğu zamanlarda bile, bu her zaman soğuk bir öfke olmuştu - soğuk, kesin ve hesaplanmış. Bu hesaplanmış değildi. Kontrolden çıkmıştı. Sanki duygularını belli ediyor gibiydi. Öte yandan ben hiçbir şey hissedemiyordum, korku bile. Artık bunun ötesindeydim. Kaderimizi onun sesinden duyabiliyordum ve eğer lanetlendiğinizi zaten biliyorsanız, korkmanın ne anlamı vardı?

Elini daha sıkı kavradım.

"Nereye gidiyoruz? Gideceği yeri gerçekten bilmek istediğimden çok, içeri girip soğuktan uzaklaşmak istediğim için sordum. Eğer öleceksem, son birkaç dakikamı sıcak, rahat bir kulübede geçirmek istiyordum ve onu da yanımda istiyordum!

Ama başını soldan sağa çevirdi, kulübelere ikinci bir bakış bile atmadı. Gözleri vahşiydi, sanki umutsuzca bir şey arıyordu.

"Bilmiyorum!" diye homurdandı. Bir şeyler olmalı! Bir yolu... Yapamazsın... öylece yapamazsın...'

Konuşan bir trompetle güçlendirilmiş başka bir ses, azgın fırtınanın üzerinde yükseldi ve onun kekeleyen ünlemlerini bastırdı.

Dikkat! Lütfen dikkat, bayanlar ve baylar. Kaptanınız konuşuyor. Gemimiz önleyemeyeceğimiz bir fırtınaya yaklaşıyor. Lütfen sakın olun. Güvenliğinizi sağlamak için her şey yapılıyor. Lütfen herkes filikalara ilerlesin ve acil bir durumda gemiye binmeye hazırlansın. Önce kadınlar ve çocuklar. Bu bir emirdir!'

Bay Ambrose'un kafası sanki yeraltı dünyasında açlıktan ölmek üzere olan Tantalus'muş da ona bir dilim elmalı tarta ikram etmiş gibi sesin geldiği yöne doğru döndü. O yöne doğru koşmaya başlayacağını düşünmüştüm ama hayır: beni tekrar sürüklemeye başladı, sese doğru değil, sestten uzaklaşmaya başladı. Kısa süre sonra kulübeme geri döndük. Bay Ambrose kapıyı açtı ve beni içeri itti. İçeri girip kapıyı arkasından çarparak kapattı. Birdenbire fırtınanın uğultusu ve gök gürültüsünün sesi kesildi. Sanki başka bir dünya gibiydi - daha sıcak, daha güvenli bir dünya. Altımızdaki geminin sarsıntısı olmasa, tehlikeden çok ama çok uzakta olduğumuza inanabilirdim. Ölmeyeceğimize inanabilirdim.

Bay Ambrose'un beni buraya getirmesine çok sevinmiştim. İstedğim şey buydu. Dışarıda, soğukta ve ıslakta, hayatımın sonunda olmamak. Sessiz bir teşekkürle ona gülümsedim ama sanki onu bir şekilde gücendirmişim gibi bana ters ters baktı.

"Eee?" diye sordu. 'Ne bekliyorsun? Soyun!' Gözlerimi kırptım. Beklediğim şey bu değildi.

"Soyunmak mı, efendim?

Neyi soyayım?' 'Elbiselerinizi, tabii ki!' "Giysilerimi mi?

Evet, kıyafetlerin! O gülünç asker pantolonunu çıkar ve bir etek giy! Hemen şimdi, Bay Linton!'

Bu, şaşkınlığımı azaltacak bir şey yapmadı. "Etek giymemi mi istiyorsunuz, efendim?"

Sağır mısın? Evet, sağırım. Bir etek, bir elbise, bir şapka ve geri kalan her şey. Bir kızı gerçekten bir kız gibi gösteren tüm o şeyler, bir erkeğin ucuz bir taklidi değil!

Yavaş yavaş içimde öfke yükselmeye başladı. Hayatımın son birkaç dakikasını huzur ve sessizlik içinde geçirmek istemiştım ve işte karşımdaydı, bana hakaret ediyor, haftalardır yapmamı yasakladığı şeyi yaptırmaya çalışıyordu. Peki ne için? Bir erkeğin ayakkabıları ve pantolonuyla ölmeye layık olmadığım için mi?

"Pekala," diye tersledim, "korkarım ki bir maskaralık eğlencesi olmadan idare etmek zorundasınız. Senin için elbise giydirme oyunu oynamayacağım! Tanrım, ölmek üzereyiz! O hasta kafanın içinde neler oluyor?"

Size soyunun dedim, Bay Linton! Soyunun ve kadın kıyafetleri giyin! Bu bir emirdir!"

Bana Bay deme! Sipariş ya da hamsi olması da umurumda değil! Boğulmak üzereyim ve söylediğiniz tek bir kelimeyi bile yapmak zorunda değilim.

Bana doğru ilerledi. Gözleri artık vahşinin de ötesindeydi. Bizi yutmak üzere olan deniz kadar karanlık ölüm çukurlarıydı.

"Kız kıyafetleri giy. Şimdi!"

Ben de bir adım öne çıktım, doğrudan ona baktım.

"Hayır! Yapmayacağım. Elimde olsalar bile yapmam - ki yok."

"Ne?"

"Kafanı kullan, eğer hala bir taş bloğuna dönüşmediyse! Kız kıyafetlerini nereden bulabilirim? Gemiye yanıma hiçbir şey almadım. Sadece sırtımdaki kıyafetler var, başka bir şey yok!"

"Ama..." Etrafına bakındı, gözlerinde çılgınca bir buz vardı. "Sende bir şey olmalı! Bir elbise, bir gece gömleği ya da... herhangi bir şey!"

Elim, üç adım geriye sendelemesine neden olacak kadar güçlü bir şekilde yüzüne çarptı.

"Seni piç! Bağurdım. 'Ölmek üzereyiz! Anlıyor musun? Ölmek üzereyiz! Ne giydiğim umurumda değil. Ben önemsiyorum..."

Durdum.

Neyi önemsiyordum? Bunu ifade edecek kelimeleri bulamıyordum. Ama onun derin, karanlık gözlerine bakarken, orada bu şeylerden en az birini bulduğumu düşündüm.

Sanki ona tokat attığım gerçeğini fark etmemiş gibi, "Öyle olmalı," diye mırıldandı. "Kız kıyafetleri giyiyor olmalısın.

"Hayır. Nedense sesim birden yumuşadı, arka plandaki fırtınanın uğultusundan duyulacak kadar yüksek çıkmadı. "Neden umursuyorsun ki? Onlar giysi efendim, sadece giysi. Neredeyse istemsizce, elim titreyen parmaklarını kavramak için uzandı. "Önemli olan altında ne olduğu.

"ğimdi olmaz," diye mırıldandı, sesi yine daha kontrollüydü, ama eskisi kadar vahşiydi. 'Anlamıyor musunuz, Bay Linton? Kaptan "önce kadınlar ve çocuklar" dedi. *Kadınlar.*'

Ne demek istediğimi anlamam biraz zaman aldı. Kılık değiştirmeye, erkekmişim gibi davranmaya o kadar alışmıştım ki, bu kelimelerin anlamını düşünmemiştim bile. *Önce kadınlar.* Ben bir kadındım. Filikalardan birinde yer bulabilirdim.

Bunu atlatabilirim.

Uzamlara dalmış olan gözlerim tekrar Bay Ambrose'a kaydı.

Ama yapamaz.

Yüzümdeki düşünceyi okumuş gibiydi.

"Bay Linton," dedi, sesi hiç duymadığım kadar soğuktu, "o filikalardan birine bineceksiniz. Tartışma yok. Bu bir emirdir.

'İstediğin kadar sipariş verebilirsin,' diye fısıldadım. 'Hiç kız kıyafetim yok. Kimse kadın olduğuma inanmaz.

"İnanacaklar! Onları inandıracağım!"

"Neden umursuyorsun ki? Sesim aniden boğuk çıkmaya başladı. Üşütüyor muydum? İyi tarafından bakarsak, bunun pek bir önemi yoktu, çünkü yakında ölmüş olacaktım. 'Hayatta kalmam seni neden ilgilendiriyor? Boğulursam, en azından sonunda benden kurtulmuş olursun!

Bir adım daha yaklaştı. Soğuk ateşle yanan kara gözleri bir saniye bile benimkilerden ayrılmadı. "Belki de senden kurtulmak istemiyordumdur.

Yutkunmak zorunda kaldım. Zor oldu. "Ve belki de seni geride bırakmak istemiyorum.

Sanki cehennemi bir zehirle -ya da ilahi bir zehirle- aniden felç olmuş gibi kaskatı kesildi.

"Bay Linton, ben..."

Aniden, başka bir dalğanın çarptığı gemi şiddetli bir yalpa yaptı ve ben öne, Bay Ambrose'a doğru savruldu. Kolları beni yakalamak için refleks olarak yukarı kalktı ve aynı refleksle dudakları ayrıldı. Orada asılı kaldım, gevşekçe, onun

Silahlar. Dalganın gücü tükenmişti. Artık ilerlemeye zorlanmıyordum ama yine de başka bir dalga tarafından, içimde kabaran bilinmeyen bir duygu dalgası tarafından yüzüyle benimki arasında sadece birkaç santim mesafe kalana kadar hareket ettiriliyordum.

Deniz rengindeki uçsuz bucaksız gözlerine baktım ve içlerinde söylenmemiş ciltler dolusu kelime gördüm. Kısa bir an için dudaklarının nazik okşayışını dudaklarımda hissettiğimi sandım - sonra bir dalga daha vurdu ve geriye, ondan uzağa savruldu.

Ağlayarak bir şeye uzandım, beni dik tutacak herhangi bir şeye ve duvardaki bir palto askısını yakaladım. Diğer elimle dudaklarımı fırçalamak için uzandım. *Yüce Tanrım...!*

Bay Ambrose da tutunmak için bir palto kancası kapmıştı. Şimdi onu bıraktı ve gözlerini bana dikti. İkinci dalganın şoku onu anlık felç halinden çıkarmış gibiydi.

Elimi tuttu.

"Ne yapıyorsun? Sesim soluğum kesilerek talep ettim.

Eli benimkinin etrafında sıkılaştı. "Bu gece hayatta kalmanı sağlayacağım!

"Seni terk etmek istemediğimi söyledim!

Gözlerindeki ateş hem sonsuz derecede sıcak hem de sonsuz derecede soğuk bir şekilde parladı. "Öyle mi? Bunu yapmak zorundasınız Bay Linton.

"Beni zorlayamazsın!"

"İşte yanılıyorsun.

Bir şey söyleyemeden ya da yapamadan, güçlü kollar beni tuttu ve ayağımı kaybettim. Fark etmem bir anımı aldı: Bay Ambrose ayaklarımı yerden kesmişti! O kadar sersemlemiştim ki, kafasına bir şemsiyeyle vurmak olan doğal tepkimi bile düşünemedim.

Ama şemsiyem olmadığı için böyle bir seçeneğim de yoktu zaten, değil mi?

Crash!

Sersemlemiş bir halde kapıyı tekmeleyerek açmasını ve ilerlemesini izledim. Sanki bir tüyden daha ağır değilmişim gibi hareket ediyordu ve bir kalp atışı içinde tekrar dışarıdaydık. Eğer bir şey varsa, kaos artmıştı. Dalgalar eskisinden iki kat daha yüksekti - küpeştenin üzerinden kolayca ulaşıp geminin ahşap güvertesini sanki okyanusun bir parçasıymış gibi yuvarlayacak kadar yüksekti. Yolcuların hepsi bir köşede, iki çürük sandalın yanında tıkiş tıkiş oturuyordu.

halatlarla güverteye sabitlenmiş kayıklara benziyordu. Her biri, o kırılgan güvenlik vaatlerinden birine binmek için öne doğru itişip kakışmaya çalışıyordu.

Kimse ne yaptığımıza dikkat etmedi - ve bu iyi bir şeydi. Bay Ambrose beni kabaca sırtına astıktan sonra yanımdaki kamaranın kapısına doğru yürüdü ve ayağını geri çekti. Şimşek hızında bir hareketle tekrar öne çıktı ve rüzgarın ve denizin uğultusu arasında kimsenin fark etmediği gök gürültülü bir gumbürtüyle kapıya çarptı.

"Bay Ambrose! İtiraz ettim. "Orası Leydi Timberlake'in kulübesi!

"Kesinlikle," dedi ve ayağını tekrar geri çekti. 'İşte bu yüzden kapıyı tekmeliyorum.

Ayağı bir kez daha ileri fırladı.

Çatlak!

Kapı içeriye doğru patladı, kilidin etrafındaki tahta parçaları etrafa saçıldı. Tekrar itiraz etmemi beklemeden Bay Ambrose içeri girdi ve kapıyı arkamızdan çarptı. Bir an için karanlıkta kaldık. Bir lambayı yanık bıraktığım kamaramın aksine, Leydi Timberlake'in kamerası aydınlatılmamıştı ve bir pencere olmasına rağmen dışarıdaki karanlık fırtınadan ışık gelmiyordu. Bulutlar ayın ve yıldızların önünü çoktan kapatmıştı. Dünyaya gölge düşürmek, onu şimşegin parlak çekici için karanlık bir örs olarak kullanmak üzere toplanıyorlardı.

Birden Bay Ambrose beni sırtından kaydırdı ve aşağı yukarı itti. Panikleyerek onu yakalamaya çalıştım ama sadece boş havayı yakalayabildim.

"Bay Ambrose? Başımı sağa sola çevirdim ama sadece siyahı görebiliyordum. Yalnız kalmak istemiyordum! Üzerimize gelen bu korkunç ölüm kaosunda değil. "Bay Ambrose? Neredesiniz efendim?"

Sessizlik.

"Neredesin, lanet olası?

Hiçbir uyarı olmadan odanın köşesinde bir ışık yanıp söndü ve gözlerimi parlak istiladan korumak zorunda kaldım. Bay Ambrose, elinde bir emniyet lambası, Leydi Timberlake'in ranzasının yanında açık duran büyük bir sandığın yanında duruyordu. Ben izlerken eğildi ve lamba ışığında parıldayan pembe ve firfırlı, kocaman bir şey çıkardı. Bana doğru uzattı.

"Giy şunu! Sesinde hiç şüphe yoktu, tereddüt ya da tartışmaya yer yoktu. Bu bir emirdi. Ve umurumda değildi.

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum.

"Asla! Onun yanından ayrılmak istemedim. Ayrılamazdım. Ayrıca, zavallı yaşlı Bayan Timberlake'in aksine benim giyim tarzım vardı.

Öne doğru bir adım attı, gözlerindeki tehlikeli parıltı elindeki lambanın ışığıyla bin kat daha yoğunlaştı. Titrek alev yüzünde parladı ve ona yepyeni bir görünüm kazandırdı, keskin açılar daha net bir kontrast oluşturdu, sertlik şimdi her zamankinden daha açık bir şekilde görülebiliyordu.

'Hemen kadın kıyafetlerini giyeceksiniz, Bay Linton, yoksa İngiltere Bankası'nın tüm banknotları üzerine yemin ederim, elbiselerinizi yırtar ve sizi kendim bir eteğin içine sokarım! Anladınız mı?'

Başka bir zaman olsa, onun kıyafetlerimi yırttığı düşüncesi yasak görüntüler ve hayaller selini serbest bırakabilirdi. Ama şimdi değil. Şimdi, bize doğru gelen gerçek bir sel vardı. Çok uzak olmayan bir yerden tahta kırılmaları duydum ve gemi titredi. Fazla uzun sürmezdi.

"*Anladınız mı*, Bay Linton?" diye tekrarladı, dişlerini sıkarak her sözcüğü telaffuz ediyordu. Onun delici bakışlarından kaçamıyordum. Ve bir şekilde, onu inkar edemediğimi fark ettim.

"Evet, efendim.

"Yeterli. Başını salladı, topuklarının üzerinde döndü ve kapıya doğru yürüdü.

Omzunun üzerinden, 'Dışarıda bekliyorum,' dedi. 'Çok uzun sürmesin. Soyunma odan batıyor.'

~~**~*~*

Güverteye çıktım. Bay Ambrose çoktan beni bekliyordu. 'Acele etmemişsiniz,' diye gözlemlledi.

"Elbiseyi giymek zor oldu," dedim, sesim de geri kalan her şeyim gibi cansızdı. "Düğmeler arkada.

Söylemem gereken o kadar çok şey vardı ki. Yine de tek düşünebildiğim buydu. *Düğmeler arkada*.

Gemi sallandı ve ben de kendimi sabitlemek için kapının pervazına tutundum. Bay Ambrose bir milim bile kıpırdamadı, bir şekilde geminin hareketinin aksine sallanabiliyor gibiydi, bu yüzden her zaman dimdik duruyordu. Bana kolunu uzattı.

"Gidelim mi?

Ona baktım. Uzun zamandır erkek gibi giyindiğim için, bir beyefendinin bir bayana nasıl davranması gerektiğini neredeyse unutmuştum.

ilkiydi, ben ise ikincisiydim. Sonsuza dek dipsiz derinliklere gömülme tehlikesiyle karşı karşıyayken bunun yeniden su yüzüne çıkması alayların en acımasızıydı. Titreyen ellerimle onun kolunu tuttum ve gemiden aşağıya, filikaların yanındaki kalabalığa doğru ilerledik.

Yine geminin alarm çanının tepemde çaldığını duydum. Birdenbire, acı bir şekilde, bana bir düğünü duyuran kilise çanlarını hatırlattı.

Ha! Sanki düğün gibi bir şeydi. Bir düğünde her şey beyazdır. Bu gece, her şey siyahtı. Bir düğünde iki insan ömür boyu birleşirdi. Bu gece, iki insan ölümle ayrılacaktı. Düğünde iki insan birbirini severdi. O sadece benden nefret ediyordu, değil mi? Bunu yeterince sık söylemişti.

Bay Ambrose'a yan gözle baktım ve onun da beni izlediğini gördüm, kara gözleri soğuk bir ateşle yanıyordu. Dudaklarının benimkilerin üzerinde gezindiğini hatırladım ve aniden bu son açıdan, belki de bu gecenin bir düğünden çok da farklı olmadığı aklıma geldi. Çenem titremeye başladı ve gözlerimin kenarında taşmak üzere olan nemi hissedebiliyordum.

"Yapmayın, Bay Linton. Ses Bay Ambrose'undu ama her zamanki gibi ne sert ne de soğuktu. Neredeyse nazikti. "Zaten yeterince ıslak.

Aceleyle başımı salladım ve dişlerimi sıktım. Ağlamayacaktım! Güçlü olacaktım.

Ölümcül düğünümüzün ıslak mihrabına vardık. Düğün davetlileri bizi görmekten pek memnun görünmüyordu. Özellikle de Bay Ambrose kalabalığı yarararak ilerlemeye başladığında.

"Sen oradaki!" diye bağırdı adamlardan biri. 'Geri çekilin ve sıranızı bekleyin, hepimiz gibi!

Bay Ambrose adama lavları dondurabilecek bir bakış fırlattı ve birleştirdiğimiz ellerimizi havaya kaldırdı. "Kendim için değil, bu hanımefendi için bir yer arıyorum.

"Bu da ne demek oluyor şimdi? Adam bana bakma zahmetine bile girmeden homurdandı. 'Teknelerde zaten bir sürü kadın var. Hepsi de gemideydi!

"Görünüşe göre öyle değil. Bay Ambrose'un sesi sakın ve soğukkanlıydı ama sol elinin küçük parmağına baktığımda maskenin ardındaki gerçeği anladım. Parmağı *prestissimo*'da seğiriyordu. "Gördüğünüz gibi, hala bu genç bayan var ve...

"Ne, o sürtük m?" diye homurdandı adam, pek de düzenli olmayan kıyafetlerime tiksintiyle bakarak. 'Bizimle tekneye binme şansı yok. Dürüst adamların bir pla-'

Bay Ambrose'un yumruğu bir şimşekten daha hızlı hareket etti. Adam geriye doğru savruldu, insanları sağa sola sürükledi ve geminin korkuluklarına çarptı.

"Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum," dedi Bay Ambrose, hâlâ bir buzdağı kadar soğukkanlıydı. "Gemiye sağ salım bindiğinden emin olmak için geride kalacağım.

"Hayır!

Neden ve nasıl olduğunu anlayamadan ağzımdan çıkıverdi. Kalabalığın gözleri bana kaydı. Sonra benden Bay Ambrose'a ve tekrar bana döndüler. O zaman gözlerinde bir şey belirdi, tam olarak ulaşamadığım bir anlayış ve geri çekildiler. Bay Ambrose beni aralarından geçirdi, gerçi artık zorlanmaya başlamıştım. Sonunda ne yapmak istediğini anlamaya başlamıştım.

"Hayır!" diye itiraz ettim. 'Geride kalamazsın! Kalamazsın! Sana izin vermeyeceğim!' Hiçbir şey söylemedi, sadece beni kuşağına aldı ve filikaya bıraktı.

Hiçbir ağırlığım yoktu. Tekrar dışarı çıkmaya çalıştım ama diğer kadınların elleri beni tuttu ve geri ekilmemi sağladı. Yüzümden aşağı akan ıslaklığı hissedebiliyordum. Bunlar gözyaşı mıydı, yoksa yağmur muydu? Fırtına gittikçe daha yüksek sesle kkryordu.

"Ona göz kulak ol, olur mu? Bay Ambrose, tekne de hemen yanıma sinmiş olan Leydi Timberlake'e sordu.

Yaşlı kadın başını salladı.

Yapacağım, geç efendim! Söz veriyorum. Ne kadar güzel bir kız. Tıpkı benim geliğime benziyor. Elbisesi bile benimkine benziyor! Neredeyse kader gibi. Söz veriyorum, ona hiçbir şey olmayacak.'

"Hayır," diye mırıldandım çaresizce, ona bir kez bile bakmadan. "Hayır! Yapma bunu!

Bay Ambrose'a ulaşmaya çalıştım ama o çok uzağa çekildi. Benden sonra diğer insanlar da tekneye tırmanmaya başladı. Kadın mıydılar erkek miydiler? Bilmiyordum. Fil de olabilirlerdi, umurumda bile değildi. nemli olan tek şey suydı: O onlardan biri değildi. Tekne de bir yer bulmaya bile çalışmadı. Orada öylece durdu, sanki bakışları benimkine bağlıymış ve bu onun yaşam izgisiy miş gibi bana baktı. Ben de ona baktım, çok yakında bu çizginin artık tutmayacağını biliyordum. Böyle bir anda, başka bir adam vedalar, itiraflar savurabilirdi - o tek kelime etmedi.

Uzak ve önemsiz bir yerden, bağırarak verilen bir komut duydum. Tekne havaya yükseldi ve yavaşça geminin bordasından aşağıya indirilmeye başlandı. Son ana kadar Bay Ambrose'un bakışlarını üzerimde tuttum. Geminin bordasının arkasında gözden kaybolduğunda, yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve teknenin zeminine yığıldım.

Bu olamaz! Kazanmış olmamız gerekiyordu! Ödülü zaferle geri getirecektik! Bu imkansızdı!

Tekne şiddetli bir sarsıntıyla dalgalı denize indi. Biri komutlar verdi - bir erkek sesi. Yani gemide adamlar vardı. Ama *o* değildi. *O* değildi.

Rüzgârın uğultusu arasında küreklerin suya batarken çıkardığı şırıltıyı duydum. Küçük tekne suyun yüzeyinde boş bir ceviz kabuğu gibi dans ederek uzaklaştı. Ben de kendimi boş hissediyordum. Etrafımda kollar vardı ve yaşlı bir kadının sesi kulağıma yatıştırıcı sözler mırıldanıyordu ama cevap verecek, hatta duyacak durumda değildim. Bir yanımda onunla savaşmak istiyordu ama kollarım çok güçsüz, çok zayıf hissediyordu. Bu gerçekleşiyor olamazdı!

Saçlarımın vahşi perdesi arasından yukarı baktığımda, gemiyi gördüm, çok yukarıda ve uzakta, dev bir dalganın tepesinde, tıpkı bizim küçük gemimizde olduğumuz gibi okyanusun merhametine kalmıştı. Bir an için, pruvada duran yalnız bir figür gördüğümü sandım. Sonra başım öne eğildi, enerjimin geri kalanı tükenmişti. Bu gece gerçek olamayacak kadar çok şey yaşamıştım. Bu bir rüya olmalıydı.

Ama öyle olmadığını biliyorsun, diye bir ses geldi zihnimin arkasından. *Tıpkı öpücüğünün de rüya olmadığı gibi.*

Acıdan titreyerek ürperdim. Yukarıdan bir çarpma sesi, dev bir kükreme duydum ve *bunun geminin parçalanması olduğunu* düşündüm. Bakmak istedim, bakmayı çok istedim ama yapamadım. Gücüm yoktu.

Tek yapabildiğim dinlemektir. Kulaklarım bir ses duymak için gerildi, bana geminin hâlâ su üstünde olduğunu, onun hâlâ hayatta olduğunu söyleyecek bir işaret - ama böyle bir ses hiç gelmedi. Fırtına dalgalarının teknenin pruvasına çarpmasından başka bir şey yoktu. Ve sonra, o bile kayboldu ve sadece sessizlik vardı.

SON

Özel Ek Materyaller Bir
bölüm
Bay Ambrose'un Bakış Açısı

Seni İlgilendirmez

Okumanız yok mu? Bu *seni ilgilendirmez*! Size ne istediğinizi söylemeyeceğim - ve kesinlikle bedavaya değil! Bu kitabı kapat ve git. Şimdi!

...

Beni duymadın mı? Bu bir emirdi!

...

Neden hâlâ buradasın? Gitmeniz için açık talimat vermedim mi? Başka bir şekilde ifade edeyim: kovuldun. Defol! Scat! Defol git! Ne istediğinizi biliyorum, ama bunu yapmayacağım! Size hikayemi anlatmayacağım.

Neden?

Nedenini sormaya cesaretin var mı?

Bu ne cüret! Benim kim olduğumu biliyor musun? Hayır, belli ki bilmiyorsun. Bilseydin, hala burada olup beni rahatsız etmezdin. Eğer kendini sıkıntıya sokmaktan vazgeçmezsen, seni işe yaramaz serseri, sana nedenini söyleyeceğim. İşte önem sırasına göre hikayemi paylaşmamamın nedenleri:

10. O benim. Benim olanı paylaşmam.

9. Çok meşgulüm.

8. Gerçekten çok meşgul.

7. Benim için bir böcekten fazlası değilsin - kolayca ezilebilirsin.

6. Zamanımı böceklerle harcamam.

5. Hiç kimse için zamanımı boşa harcamam. Bilgi güçtür, zaman paradır.

4. Bu hikaye ölçülemez değerinde sırlar içeriyor. Sırlar gizli kalmalıdır.

Sırrın amacı budur.

3. Bu hikaye benim. Duyuyor musunuz? Benim! Ben paylaşmam. Asla paylaşmam.

2. Ve bu *onunla* ilgili.

1. Asla paylaşmama konusunda söylediklerimi hatırlıyor musunuz?

...

Hala gitmedin, değil mi? Hâlâ

hikâyemi mi istiyorsun?

İnatçılığınıza hayran olduğumu söylemeliyim. Eğer bu inatçılıksa.

Daha büyük olasılıkla, uyarımı anlayamayacak kadar kalın kafalısınız.

Pekala.

Kendi kafana göre takıl.

~~**~*~*

"Ah! Sadece o esintiyi içine çek! Ciğerlerinize dolan havayı hissedin! Neptün'ün yüzlerce deniz atı beni ve gemimi buradan bir daha uzaklaştıramaz! Eski Blighty, İngiltere, ev - işte orada! Harika bir manzara değil mi efendim?"

Sessizlik.

'Ve hava - eve dönmek için mükemmel! Gerçekten her şey için mükemmel! Şu havayı koklar mısın? Size söylüyorum, dünyanın hiçbir yerinde güzel, temiz İngiliz havası gibi bir hava yok! Sizce de öyle değil mi, efendim?"

Sessizlik.

'Ah, ne diyeceğini biliyorum! Duygusal davrandığımı söyleyeceksiniz!"

Sessizlik.

Ama öyle değil efendim. Yemin ederim öyle değil. Bu yaşlı denizci dünyanın dört bir yanını dolaştı, Ümit Burnu'ndan - ki bu bana pek umut vermedi, söylememe izin verin - Norveç'in kayalık uçurumlarına kadar ve tekrar geri döndü ve size söyleyeyim, Eski Blighty gibi bir yer yok!

Sessizlik.

'Yeşil tepeler, tarlalar, iyi bira - ve insanlar! İnsanlar memleketlerinde her zaman daha dost canlısıdır, öyle değil mi? Her zaman Fransızların kendini beğenmiş, Almanların sert olduğunu söylerim, ama İngilizler - nazık, kibar ve sıcak olmayan tek bir İngiliz bile bulamazsınız.

Taş gibi sessizlik.

'Hiç şaşırmadım, düşününce. Böyle harika bir günde kim neşeli olmaz ki! Ah, sadece esintiyi içinize çekin, efendim, esintiyi içinize çekin! Hava ne kadar güzel, değil mi efendim?"

Buzlu gözler geminin kaptanına çevrildi. Buzlu gözlerim.

'Hangi kısım, Kaptan? Sis mi, soğuk rüzgar mı, yoksa çiseleyen yağmur mu?

Her türlü alaycılığa karşı bağışıklığı olduğu anlaşılan kaptan parlak bir şekilde gülümsedi. 'Hepsi bu! İngiltere'ye dönmek harika değil mi? İtiraf edin, başka hiçbir yerde böyle bir hava bulamazsınız.

Başımı sallayarak aralıksız ıslaklıktan kurtulmaya çalıştım ve şapkamı yüzüme doğru çektim. "Gerçekten de öyle.

"Eve döndüğünüz için mutlu değil misiniz Bay

Ambrose? Kaptana bir bakış daha attım.

'İngiltere pek çok şeydir ama kesinlikle benim evim değildir. Benim bir evim yok ya da buna ihtiyacım yok.

"Ah, hadi, efendim! Sırtıma kocaman bir el çarptı ve içgüdüsel olarak onu yakalama, bükme ve sahibini başının yanına bir silah dayayarak dizlerinin üzerine çökmeye zorlama tepkisini bastırmak zorunda kaldım. Eski alışkanlıklar zor ölür. 'Herkesin bir evi var! Kolonilerde geçirdiğin onca zamandan sonra, eminim ailen sana büyük ve sıcak bir hoş geldin diyecektir! Annen ve baban seni gördüklerine çok sevinecekler!

"Kaptan?

"Evet, Bay Ambrose, efendim?

"Şu anda kıyıya çok yakınız. "Evet, biliyorum efendim.

"Peki bunun ne *anlama geldiğini* de biliyor musunuz, Kaptan?" "Korkarım ki hayır, efendim.

Adama çok anlamlı bir bakış attım. 'Bu, hedefime ulaşmak için artık sana ihtiyacım olmadığı anlamına geliyor. Kapa çenenin yoksa seni kenardan aşağı atarım.

"Evet, Bay Ambrose, efendim. Elbette, Bay Ambrose, efendim.'

Bundan sonra, kaptan artık o kadar neşeli görünmüyordu. Ortalıktan kayboldu. Geri çekilen sırtına bakmadım bile. Bunun yerine, sislerin arasından önümüzde yükselen uzaktaki Dover kayalıklarına bakmaya devam ettim.

Ev...

Benim için yabancı bir kavramdı. Kolonilerde geçirdiğim yıllardan sonra, buranın benim için ev olabilecek nesi vardı?

İngiltere Merkez Bankası'na ne dersiniz?

Aslında kötü bir düşünce değil. Satın almak için neler yapılabileceğine bakmam gerekecek.

"*Sahib?*

Yine de dönmedim. Buna gerek yoktu. O sesin arkamdan geldiğini biliyordum.

"Evet, Karim?

"Kaptan yaklaşık yarım saat içinde kıyıya yaklaşacağımızı söylüyor. Londra'ya mı yoksa Dover adında bir yere mi inmek istediğinizi soruyor.

'Londra, Karim. Tüm Atlantik seyahatinin parasını ben ödedim ve gideceğim yere varmadan önce bu gemiden inip yolun geri kalanını gitmek için bir otobüs kiralamak zorunda kalmayı planlamıyorum.

"Evet, *Sahib*.

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Ve bu sefer, sadece benden gelmiyordu.

"*Sahib*?

"Evet, Karim?

Sence bizi bekliyor mudur? Dalgliesh yani. Bizi bekleyen bir sürprizi var mı?"

Korumama baktım. Sakalının kıllı engelinin ardındaki siyah gözleri kısılmış, şüpheyile kıyıya bakıyordu.

"Ondan bunu bekliyor

musun?" "Evet, *Sahib*.

"O zaman bizi bekleyen bir sürprizi olmayacak Kerim. Ceketimin cebine uzandım, tabancamı çıkardım ve namluyu çevirdim. Altı haznenin hepsi doluydu. "Beklediğin bir şey asla sürpriz değildir.

Sakalının arasından bile Kerim'in ağzının bir köşesinin seğirdiğini görebiliyordum. İri ellerinden biri kılıcının kabzasının etrafında kıvrılmıştı.

"Akıllıca sözler, *Sahib*.

Hiçbir şey söylemedim. Onun yerine tekrar uzaktaki kayalıklara doğru baktım. "Gidip malları kontrol edeceğim, *Sahib*.

"Bunu yap. "Ve...

Sahib?" "Evet?

'Londra'ya gitmek istediğinizden emin misiniz? Biraz daha kuzeye yelken açmak istemez misin? Belki ailenize-'

Yanağımdaki bir kasın seğirdiğini hissettim.

"Git kargoyu kontrol et Kerim," diye sözünü

kestim. "Emin misiniz? Yapabiliriz-'

"Git!

'Evet, *Sahib*. Nasıl isterseniz, *Sahib*.'

~~**~*~*

Limana vardığımızda bir karşılama komitesi vardı. Ancak komite gülümseyen aile üyelerinden oluşmuyordu. Ne büyük bir sürpriz. İskeleye adımımı attığım anda kameraların ışıkları yanıp sönmeye başladı.

"Bay Ambrose! Bay Ambrose, bunca yıldan sonra neden aniden Londra'ya dönmeye karar verdiniz?

"Yorum yok!

Bay Ambrose! Bir açıklama lütfen, Bay Ambrose!"

"Yorum yok!

"Harlow & Sons'ı şirketlerini devralmak için mahvettiğinize dair söylentilere ne diyorsunuz?

"Evet.

Muhabirler verdiğim cevap karşısında o kadar şaşırdılar ki bir an için soru sormayı bıraktılar. Tam önümdeki neredeyse kalemini ve not defterini düşürüyordu. "Ne demek *evet*?"

Ona doğru bir adım attım, iskeleden inip setin üzerine çıktım. 'Bunun açık olduğunu düşünmeliydim. Dedikodulara evet diyorum. Şirketlerini ele geçirmek için mahvettim. Ve eğer yolumdan çekilmezsen aynısını senin gazetene de yapacağım.

'Beni tehdit mi ediyorsunuz? Ben özgür basın bir üyesiyim ve-'

"-yoluma çıktı. Muhabiri ensesinden tutarak yerden kaldırdım ve bir sıçramayla hemen yanımdaki liman havuzuna attım. Bir saniye sonra kirli deniz suyu kusarak yeniden yüzeye çıktı. Etrafımda aç bir çakal sürüsü gibi toplanmış olan gazetecilere baktım ve başımı eğdim. "Aranızda bana hâlâ sorusu olan var mı beyler?

Dağıldılar.

Karim düşünceli bir ifadeyle, 'Burada basınla Amerika'dakinden daha kolay başa çıkılıyor gibi görünüyor,' dedi.

Başımı salladım.

"Peki ya onlar?" diye sordu korumam, sıçrayan muhabire, eli kılıçlı ve başında sarığı olan devasa Müslüman'a ve en çok da bana bakmak için rıhtımın etrafında toplanmış olan ağzı açık aval aval bakan kalabalığı işaret ederek. Artık muhabirler gittiğine göre, yolumuza çıkan tek şey aval aval bakan insanlardı. "Onları kaldırayım mı, *Sahib*?"

Başımı salladım.

Öne doğru bir adım atarak bakışlarımı seyircilerin en önde gelenine odakladım: kocaman kulakları olan, cılız, küçük, yarı kel bir adam. Üç parmağımı uzatarak elimi kaldırdım.

Bir parmak geri çekildi.

Üç.

Başka bir parmak izledi.

İki...

Cılız adamın gözleriyle karşılaştım. Uzattığım son parmağım seğirdi.

Adam en hızlı yarış atından bile daha hızlı hareket etti. O kadar hızlı geri adım attı ki, arkasındaki şişman balıkçının ayak parmaklarına bastı. Balıkçı kadın her zamanki gibi tepki verip adamın kafasına mezgitle vurmak yerine beni gördü ve aynı hızla geri çekildi. Arkasındaki adam ve onun arkasındaki de öyle. Kalabalığın arasından bir koridor açılmaya başladı.

Başka bir adam gülümseyebilirdi, hatta belki zafer bile hissedebilirdi. Ben hissetmedim. Bir aslan, avı kenara çekildiğinde zafer hissetmez.

En azından ben öyle olduğunu düşünmüyordum. Aslında hiç sormamıştım.

İleriye doğru adım atarak insanların arasından geçtim ve önümdeki kalabalıktan geriye kalanları kolayca ayırdım. Etrafta fısıltılar duyabiliyordum:

'...Ambrose! Rikkard Ambrose...'

'...Karun'dan daha zengin diyorlar! Midas'tan daha zengin!'

"Kolonilerden döndüm..."

'...orada kalmalıydı! Kim olduğunu sanıyor?' 'Psht! Eğer seni duyarsa-'

"Duydum," dedim.

Bir andan diğerine kalabalığın üzerine örtü gibi bir sessizlik çöktü. Bakmadan bastonumu omzumun üzerinden doğrudan konuşan adama doğrulttum.

'Şehirden ayrılmak için bir hafta var. O zamana kadar çalıştığın şirketi de işini de mahvetmiş olacağım'.

Başka bir kesinti olmadan limanın çıkışına ulaştım, Karim arkamdaydı.

"Bugün keyfinizin yerinde olduğumu görüyorum, *Sahib*," dedi Kerim için neredeyse neşeli bir ses tonuyla. "Ona bir hafta verdin.

Başını salla.

"Çok cömertsiniz. Omuz silk.

"Sizin için bir taksi çağırayım mı,
Sahib?" Kafa sallayarak.

"Yürüyecek miyiz?"

Başını salla.

"Adres?"

Ona üzerine adresi not ettiğim bir kağıt parçası uzattım. "Yeni ofisiniz burada mı?"

Başını salla.

'Pekala, o zaman, *Sahib*. Yürüyelim.' Başını salla.

Korumamla yaptığım bu canlı sohbetlerden çok keyif aldım. Günümü gerçekten aydınlattılar.

On dakika sonra, iki sütunlu bir revakın devasa destekleri sabah sisinin içinden önümüzde yükseldi. Revağın altındaki kapı ardına kadar açık duruyordu ve garip bir şekilde kandırılmış bir aptal sokağa kadar kırmızı bir halı sermişti. Bu arada aptal arkadaşları da binanın dışını çelenklerle süslemekle meşguldü. *Renkli çelenkler!*

Yavaşça başımı korumama doğru çevirdim ve ona uzun, çok uzun bir bakış attım. "Karım?"

Müslüman başını salladı. "Bunu ben yapmadım, *Sahib*."

"Anlıyorum."

Derin bir nefes alarak kapıdan içeri adımımı attım - ve salonun diğer ucunda dizilmiş bando takımının tantanasıyla neredeyse ayaklarım yerden kesiliyordu. Gözlerim hızla manzarayı inceledi:

Bando, pahalı görünen kırmızı halının her iki yanında dizilmiş tezahürat yapan insanlar, gri yelekli solgun yüzlü bir adamın başkanlığında resepsiyon masasında beni bekleyen muhtemelen üst düzey personelden oluşan komite. Onların arkasında, duvarlar ve tavan pankartlar ve çelenklerle süslenmişti.

Bu insanların hiçbirini tanıımıyordum. On yılı aşkın bir süredir İngiliz topraklarına ilk kez ayak basıyordum. Bu ofisi ben yokken kurdurmuştum. Çalışanların tek biriyle bile hayatım boyunca tanışmamıştım ve onlar benim için çelenkler ve pankartlar mı asmışlardı?

Kabul etmeliyim ki, başarılı yalakalardı. Ama bir, hatta iki hata yapmışlardı. Birincisi, bu karşılama için kendi keselerinden ödeme yapmadıklarından emindim. Ve ikincisi...

İkincisi, pankartlardan birinin, en büyüğünün, solgun suratın hemen arkasında 'Evine Hoş Geldin Bay Ambrose' yazmasıydı.

Evine hoş geldin

mi? *Eve* mi?

"Sessizlik!

Sesim, şanssız bir Fransız aristokratının boynuna geçirilmiş bir giyotin gibi pirinç müziğini kesti. Müzisyenler enstrümanlarını indirdiler. Tezahürat yapan insanlar alkışlamayı ve tezahüratı bıraktı, elleri havada dondu kaldı. Resepsiyon masasının önündeki karşılama komitesine doğru yürüyüşümü dikkatle izlediler.

"Neden çalışmıyorsun?

Sallow-face benim bu sert talebim karşısında biraz şaşırılmış görünüyordu.

"Efendim?

"Yeterince basit bir soru. Yeleğimin cebine uzandım, gümüş saatimi çıkardım ve kapağındaki armaya bakmadan açtım. Bunun beni ürküttüğü zamanlar çoktan geçmişti. "Saat sabahın on bir buçuğu ve hiçbiriniz yapması gereken işi yapmıyor. Size tembellik ettiğiniz için mi para veriyorum sanıyorsunuz?

"Hayır, efendim.

"Peki giriş holümü dolduran bu çöpler de ne? Bastonumu kaldırarak pankartları, çelenkleri ve bando takımının üyelerini işaret ettim. "Alıcı bulabildiğiniz her şeyi satın ve geri kalanını Thames Nehri'ne atın!

"Evet, efendim. Elbette, efendim."

"Affedersiniz? Bando şefi yüzü kıpkırmızı bir halde öne çıktı. Belli ki kendisine böyle davranılmasına alışık değildi.

Yeni bir deneyim yaşayacak.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?

'Rikkard Ambrose,' dedim ona. 'Bu çok kolay bir soru. Daha iyi bir soru bulabilirim. Burada ne işiniz var? Siz benim personelim değilsiniz!'

"Hayır, efendim, ama-

'Dışarı! Bu bina sadece yetkili personel içindir. "Ama efendim, ücretimiz-

'Dışarı dedim! Seni ben tutmadım. Benden bir kuruş bile alamayacaksın, tabii Thames Nehri'nin dibinde bulacağın bir kuruş değilse!

Salondan kaçış hızlarına bakılırsa bana inanmışlardı.

Kapıda durmuş, bando takımının arkasından bakıyordum ki Sallow-face yanıma geldi.

'Uzun yolculuğunuzdan sonra sizin için bazı ikramlar hazırladım, Bay Ambrose. Özellikle istediğiniz bir şey var mı?'

"Evet. Botlarımı yalamayı bırakman için. "Ne?

'Şu anda yeterince temizler. Ama merak etmeyin. Dönerek, üst kata çıkıyormuş gibi görünen bir kapıya doğru yürüdüm. Burada kendime bir ofis bulmalıydım. 'Eğer bir gün ayakkabı boyacısına ihtiyacım olursa, senin yeteneklerini hatırlayacağım.

"Evet, efendim. Elbette, efendim.'

"Bu şaşkın soytarılardan hangisi benim sekreterim?"

"Bay Simmons, efendim.

'Bu Simmons'u bir ilerleme raporu ve yıllık bilanço ile yukarı gönderin. Birinin burayı ele geçirmesinin zamanı geldi!'

~~**~*~*

Plink.

Küçük metal kapsülün duvarın diğer tarafındaki masanın üzerine düşerken çıkardığı sesi duydum ve neredeyse memnuniyete yaklaşan bir ifadeyle başımı salladım. Pnömatik tüpleri yerleştirme kararı mükemmel bir karardı. Sekreterimle normal bir şekilde iletişim kurmak zorunda kalsaydım, ayağa kalkmam, kapıyı açmam, adını bağırmam ve çalışmaya devam etmeden önce tekrar masama geri dönmem gerekecekti. Şu anda, en az on değerli saniye kazanmıştım. Son birkaç gün içinde en az üç yüz yetmiş bir saniye tasarruf edebilmişim. Bunu her iş gününün her saatinde yapmayı başarsaydım, bu yıl en az kırk üç bin sekiz yüz elli beş saniye tasarruf ederdim.

Belki de değildir.

Çünkü sekreterim bugün benimle aynı iş ahlakına sahip değilmiş gibi görünüyordu. Telefonuma cevap vermiyordu. Tüpe bir mesaj daha atarak kolu çektim.

Plink.

Hiçbir

şey.

Plink.

Hala bir şey yok.

Plink! Plonk! Plink!

Tam bir sonraki mesajı tüpün içine sokmak üzereydim ki, bunun çok iyi bir k  ıdın anlamsızca israfına d n  t   n  fark ettim. Ellerimi a zımın etrafında birle tirenerek seslendim: "Simmons!

Cevap yok.

Lanet olası aptal neredeydi? Sandalyemi geriye iterek ayağa kalktım ve iki ofisimiz arasındaki bağlantı kapısına doğru yürüdüm ve kapıyı iterek açtım.

İki dakika sonra kendi ofisime d nm   , a a ı katla bağlantıyı sağlayan a ızlı ı kaldırmı tım.

Karim? Buraya gel! Simmons ortadan kayboldu!"

Kerim birkaç dakika sonra ofisime girdi. Sormadan Simmons'ın ofisine doğru ilerledi, hı ırtılar ve  angırtılar duydum. Bekledim. Adam içinde iyiydi. O i ini yaparken müdahale etmenin bir anlamı yoktu.

"Hiçbir  ey, *Sahib*. G r kaşlarını çatarak birbirine yaklaşan Kerim kapıda yeniden belirdi. "Nereye gittiğine dair bir ipucu yok.

"Binayı arayın.

"Emredersiniz, *Sahib*.

"Ve eğer bu aptal kendini yine yanlışlıkla ar ive kilitlediyse, ona zaman kaybı hakkında ne d   nd   m  gösterin.

"Memnuniyetle, *Sahib*.

Kerim yarım saat sonra döndüğünde ka ları iyice  atılmı tı. 'Hiçbir yerde ondan bir iz bulamadım, *Sahib*. Gitmi .'

"Kalıcı olarak gitti mi demek istiyorsun?

"G r n    göre. Kerim duraksadı. "Az önce odasını aradı ımda sadece nerede olduğuna dair bir ipucu bulamadım, hiçbir şey bulamadım. Ne kişisel eşyası, ne nakit para, hiçbir şey. Masasını tamamen temizlemi . G r n    göre Bay Simmons içinizden ayrılmaya karar vermiş.

"Gitmek mi? Neden  imdi?    yıldır burada  alı ıyor.' "Belki de büyüleyici ki ili iniz onu bunaltmı tır, *Sahib*. Karim?

"Evet, *Sahib*?

"İ neleme miydi o?

'Hayır, *Sahib*. Elbette hayır, *Sahib*. Asla böyle bir c rette bulunmam, *Sahib*.' "Güzel.

Konu mada bir duraklama oldu. Normal  artlar altında böyle anlamsız bir zaman kaybına göz yummayaca ım için benim için alışılmadık bir şeydi. Ama sekreterimin davranışı beni bir süreliğine rotamdan saptırmı tı.

dakika. Adamın yüzsüzlüğüne bak! Beceriksizliği yüzünden görevden alınmasına bile izin verme nezaketini göstermedi!

"*Sahib?*

"Evet?

"Gazetelere açık bir sekreterlik pozisyonu için ilan vermeli miyim?

Bu sözler beni felç halimden çıkardı. 'Aklını mı kaçırdın, Karim? Bugünlerde *Manchester Guardian*'da bir reklamın ne kadara mal olduğunu biliyor musun? Bırak *The Times*'ı'

"Hayır, *Sahib*.

Ben biliyorum! Bu iş için doğru adamı bulmanın başka bir yolu olmalı. Bu arada, işi kendim yapacağım.'

~~**~*~*

Sekreterler hakkında unutmaya meyilli olduğunuz birkaç şey vardır. Bunlardan biri, kendiniz yapmak istemediğiniz işleri yapmaları için onlara para ödediğinizdir. Dolayısıyla sekreteriniz aniden ortadan kaybolduğunda, size bir yığın aptalca yazışma ve onu asker kaçağı olduğu için vurma arzusu bırakır.

Buz gibi, masamın üzerindeki mektup yığınınna baktım. Bunu insanlara yaptığımda genellikle arkalarını dönüp kaçarlardı. Ne yazık ki mektuplar böyle bir eğilim hissetmiyor gibiydi. Orada öylece durup bana bakıyorlardı. Çoğu hayır kurumlarından ya da beni bir baloya davet etmek, bir duvara zincirlemek ve çaresizlikten kızlarıyla evlenmeyi kabul edene kadar bana çay ve bisküvi yedirmekten başka bir şey istemeyen annelerden geliyor gibiydi.

"İlanla ilgili fikrinizi değiştirdiniz mi *Sahib?*" diye sordu Kerim arkamdan.

Tek kelime etmeden, pastel renkli zarfların içindeki tüm mektupları aldım ve çöp kutusuna attım.

Karim, "Muhtemel iş ortaklarının yazışmalarını pastel renkli zarflar içinde göndermeleri akla yatkındır" dedi.

"İş yapmak istediğim kişiler değil. "Evet,

Sahib. Elbette, *Sahib*.'

"Temas kurduğumuz emlakçılardan yeni bir haber aldınız mı?

"Hayır, *Sahib*.

'Basınç Onlar, Karim. I ihtiyaçta yer içinde ve ülke için Görüşmelerim.' Mükemmel tasarlanmış ofisime baktım

- çıplak, gri

Taş duvarlar, çıplak taş yer karoları ve masanın önünde tek bir ahşap sandalye. "Nedense buraya davet ettiğim insanlar iş konuşmak konusunda rahat görünmüyorlar.

"Nedenini hayal bile edemiyorum, *Sahib*.

Tam masamda duran mektuplardan ilkinin yırtıp açmak üzereydim ki kapı çalındı.

"Girin!

Bir mesajcı çocuk kafasını kapıdan içeri uzattı. "Şef? Taşrada bir yer istediğinizi duydum?"

"Sana ne bundan?"

Beni Bay Elseworth gönderdi. Elseworth ve Brown'dan Bay Elseworth, emlakçı. Eğer ilgileniyorsanız, sizin için bir yeri var.'

"Öyleydim, ya da dilbilgisi açısından daha doğrusu öyleyim. Mektubu bir kenara atarak masanın arkasından kalktım. "Gel, Karim. Şu Bay Elseworth'la tanışalım.'

"Aşağıda," diye seslendi çocuk. 'Adamın çok çabuk bir yer aradığını söyledi, o yüzden vakit kaybetmek istemedi, Şef.

"Kalbime göre bir adam. Devam et.'

Alt katta, girişte Bay Elseworth bekliyordu. Dakikliğinin yarattığı iyi his, görünüşü tarafından desteklenmiyordu. Adam şişmandı, küçük, domuz gibi gözleri onu iğrenç, açgözlü bir piç gibi gösteriyordu. Ama görünüşe bakarak hüküm vermemem gerektiğini biliyordum. Ne de olsa popüler görüşe göre Londra'daki en yakışıklı adam bendim ve ben de kötü, açgözlü bir piçtim.

"Ah, Bay Ambrose! Bay Elseworth kollarını iki yana açarak bana içten bir gülümseme gönderdi. 'Değerli vaktinizden birkaç dakikayı bana ayırmanız ne büyük incelik! Gerçekten ilginizi çekecek bir teklifim olduğunu düşünüyorum. Ofisinize çıkalım mı ve-'

"Hayır.

"Ama ben gerçekten-

"Bir iş randevum var..." Saatimin açılmasına izin verdim. '... tam olarak on beş dakika yirmi yedi saniye. Kaybedecek zaman yok.

"Ama-

'Yolda konuşabiliriz. Çekil.'

Hafif sersemlemiş Bay Elseworth'un yanından geçerken adımlarımı yavaşlatmadım bile. Birkaç dakika sonra o da yanımdaydı ve hızıma ayak uydurmak için oflayıp pufluyordu.

"Taksiye binmemiz gerektiğini... düşünmüyor musun?"

"Hayır.

"Oh.

Yürüyeceğiz. Yapacak bir teklifiniz var mı? Yap o zaman.'

Caddede ilerlemeye başladık, Karim ve bir grup adamı etrafımızı sarmıştı, bu arada Bay Elseworth satmak istediği kır malikanesi Wilding Park'ın erdemlerini övüyordu. Görünüşe göre, sadece on tane *huff puff puff* yatak odası değil, aynı zamanda modern *huff puff* banyo tesisleri de varmış. İnanılmaz.

Gideceğim sokağa vardığımızda, Bay Elseworth'tan sıkılmaya başlamıştım bile. Bir taşra mekânı da diğeri kadar iyiydi ve bu konuda daha fazla zaman kaybetmeye hazır değildim.

'... size söyleyeyim, mükemmel durumda,' diye gevezelik ediyordu Elseworth. 'Sahip olduğum tüm evler arasında en iyisi.

"Gerçekten mi? Böyle bir hazineden ayrılmak istemeniz çok ilginç.

'Kalbimin iyiliğinden efendim, kalbimin iyiliğinden! Wilding Park bir hazine ve ondan ayrılmaktan nefret ediyorum ama biliyorum ki sizinle birlikte emin ellerde olacak.

Çok uzakta olmayan bir yerde, günün ilk işini yapacağım bankayı gördüm. Elseworth'u umursamaz bir tavırla el sallayarak uzaklaştırdım. 'Bah. Bunun için zamanım yok. Karim, adama parasını öde ve bu işi bitirelim. Parmağımla şişman emlakçıyı işaret ederek gözlerimi ona diktim. "Ancak şunu unutmamalısın: Eğer doğruyu söylemediysen çok... hoşnutsuz olacağım.

Sözlerim istediğim etkiyi yarattı. Eğer Elseworth bana bir yavru sattıysa, başına gelecekleri biliyordu.

"Karim? Parmaklarımı şıklattım. "Para.

Kerim bir adım öne çıktı ama sonra tereddüt etti. Tam dönüp ne beklediğini soracaktım ki birinin boğazını temizlediğini duydum.

"Affedersiniz, efendim? Ses yüksek, net ve rahatsız ediciydi. Bugün zaten yeterince zaman kaybetmiştim. Bu her kimse ve benden her ne istiyorlarsa, hayal kırıklığına uğrayacaklardı. Karim rahatsız edici yabancının önünü kesip onu kolundan yakalamadan önce sisin içinden bana doğru adım atan ufak tefek bir figürün sadece dış hatlarını görebiliyordum.

"Yoluna git, seni hödük!" diye homurdandı. 'Yoldasınız, dedim! *Sahib* dilencilere ayıracak vakti yok!"

"Ondan para falan istemiyorum," diye karşılık verdi yabancı, neredeyse gücenmiş gibiydi. Tam tekrar bankaya doğru yola koyulacaktım ki, bir sonraki sözlerini duydum: "Aslında, biraz para biriktirmesine yardım etmek istiyorum!"

İzlerimde durdum.

Belki de bu tuhaf adam o kadar da büyük bir baş belası değildi.

'Para biriktirmek mi? Karim - bırak onu, hemen!' Gözlerimi yabancıya çevirdim ve ilk kez ona doğru dürüst bakma zahmetine katlandım. Oldukça tuhaf görünümlü, arkası oldukça şişman bir genç adamdı, ancak giydiği bol pantolonun ve çok geniş pardösünün altında gerçek vücudunu anlamak zordu. Tombul yanakları güneşte geçirdiği uzun saatler nedeniyle bronzlaşmıştı ve büyük silindir şapkası, Bay Tarak'la ilk isim benzerliği yokmuş gibi görünen kestane kahvesi saçlarının üzerine oturmuştu. Sonuç olarak, bir finans danışmanı için oldukça sıra dışı bir görünümdü.

"Sen! Ona en korkutucu bakışlarımı attım, ki bu bakışların tazıları ulumaya sevk ettiği bilinir. Bir santim bile geri çekilmedi. Etkileyiciydi. "Neden bahsediyorsun sen? Para biriktirmeme tam olarak nasıl yardım edebilirsin?

Genç adamın adem elması gergin bir şekilde sallanıyordu. Bana doğru - evet, gerçekten bana *doğru* - adım atmaya çalıştı ama Kerim onu durdurdu. Çocukta gerçekten cesaret vardı.

"Konuşmanızın bir kısmına kulak misafiri olmaktan kendimi alamadım..." "Bay Elseworth.

Bay Elseworth ile. Wilding Park'ı satın almak niyetinde olduğunuzu düşünmekte haklı mıyım, efendim?

Başımı salladım. "Öylesin.

"Eğer söylememde bir sakınca yoksa, efendim, bunu yapmamanızı tavsiye ederim.

"Neden?" Genci dikkatle inceledim. Gözlerinde hiçbir aldatma belirtisi yoktu. Korku, kesinlikle, ama aldatma değil. Onun oyunu neydi? Bir oyunu var mıydı?

"Benim... büyükannem Wilding Park civarında yaşıyor, efendim. Ara sıra onu ziyarete gidiyorum ve evin manzarasını görüyorum. Pek hoş değil.'

Bunu el sallayarak geçiştirdim. 'Güzel olup olmaması beni ilgilendirmiyor. Sağlam mı?'

"Öyle, efendim, öyle," diye araya girdi Elseworth. Genç adama yönelttiği bakışa bakılırsa, genç dostumuz bugün bir düşman edinmişti. "Bu aptal genci dinlemeyin!

"Bu ses değil," diye tersledi adam.

Demek o koca tepesinin altında biraz ateş var, öyle mi?

"Peki bunu nasıl biliyorsun?" diye sordum.

"Çatı kiremitlerinin yarısı eksik ve duvarlarda sağlıklı görünümü lekeler gördüm," diye anlatmaya başladı genç adam. 'Bir keresinde, geçerken duydum

Kâhya, bahçedeki çölden ve fare istilasından şikâyet ediyordu. Arabamla geçerken görebildiğim kadarıyla eve giden yol da bakımsız görünüyordu.

"Ve tüm bunları sadece geçerken mi hatırlıyorsun?"

Ona tekrar baktım ve bu sefer tamamen farklı bir açıdan. Gençti, doğruydu - çenesinde sakalın gölgesi bile yoktu - ama *çok* da genç değildi. Arkası her zamankinden daha büyüktü ama yine de sık sık üzerine oturduğu hissine kapılmadım. Kahverengi gözlerinde bir ateş vardı, Lazytown'dan uzun süre önce ayrılmış herkesin içinde yanan kendini kanıtlama arzusu.

"Evet mi? Cevaptan çok bir soru gibi geldi. Ama benim için yeterli bir cevaptı.

Başımı salladım. "Anlıyorum. Ben de tam olarak bunu arıyordum.

Genç adam gözlerini kırıştırdı. 'Ama size evin harap olduğunu söyledim ve...'

Elimi sallayarak sözünü kestim. 'Ev değil, genç adam. Sen.' "*Ben mi?*"

"Evet, sen. Omzumun üzerinden bakarak Bay Elseworth'a doğru el salladım. Yoksa rahmetli Bay Elseworth mu demeliydim? İş dünyasında ölmüş sayılırdı. 'Karim, şu kişiden kurtul. İş ilişkimiz sona ermiştir. Artık ona ihtiyacım yok.'

"Evet, *Sahib*.

"Şimdi sıra sende. Kesime götürülmekte olan domuzun protesto çığlıklarını duymazdan gelerek tüm dikkatimi önümdeki genç adama yönelttim. 'İyi bir adamı gördüğümde tanırım ve sekreterim olarak iyi bir hafızaya ve hızlı bir zihne sahip parlak bir genç adama ihtiyacım var. Son sekreterim anlaşılmaz bir nedenle işimden ayrıldı. Bence sen bu iş için biçilmiş kaftansın.

Genç adamın gözleri büyüdü ve öksürdü. Muhtemelen cömertliğimden bunalmıştı.

"Ee... bu iş için uygun *adam* mı? Üzgünüm ama istediğiniz kişinin ben olduğumu pek sanmıyorum efendim.

Ne oluyor be? Neden zorluk çıkarıyordu?

"Okuyup yazabiliyor musun?"

"Evet, ama...

"İşiniz var mı?" "Hayır,

efendim, ama...

Lanet olsun, bu da neydi? Ayaklarımı öpüyor olmalıydı! Bunun için zamanım yoktu.

"Peki o zaman, anlaştık. Bakışlarımla onu delip geçtim ve 'halloldu' derken 'çok, kesinlikle, nihayet halloldu' demek istediğimi açıkça belirttim. "Pazartesi sabahı tam dokuzda ofisimde ol.

Gence doğru bir adım atarak kartımı ona uzattım. Bu kartları bastırmak çok pahalıya mal olmuştu ama adresimi söyleyerek zaman kaybetmek bana daha da fazla zaman ve para kaybettirecekti.

"İşte.

İleri doğru adım attığımda ve genç adamla aramdaki sisin son kalıntıları da kaybolduğunda, çenesi aniden sarktı ve gözlerine sanki arkasından fazladan bir boynuz çıkan tek boynuzlu bir at görüyormuş gibi donuk bir ifade geldi. Neden bana öyle bakıyordu? Sabırsızlıkla kartı salladım.

'Alo, genç adam? Beni dinliyor musun?'

"Ee... evet. Evet, öyleyim.' Genç adam kendini salladı. "Beni şaşırttınız efendim. İtiraf etmeliyim ki böyle bir teklifi her gün almıyorum.

'Benim yanımdayken çok sık "şaşırmamaya" dikkat edin. Etrafta durup sebepsiz yere aval aval bakan şaşkın aptallara ihtiyacım yok.

Yine de genç, ona uzattığım kartı almamıştı. Sorun neydi? Zihinsel özürlü müydü?

"Kartım! Elimdeki şeyi sabırsızlıkla sallayarak "Kartım!" dedim. Sonunda aldı ve sanki çok tuhaf bir böcekmiş gibi inceledi. Belki de onu işe almayı yeniden düşünsem iyi olacaktı... Ama hayır. Bir sekretere ihtiyacım vardı, hem de acilen. Eğer çaresiz küçük yetimler için bir yardım talebiyle daha uğraşmak zorunda kalırsam, birini vuracaktım. Muhtemelen yetimleri.

Bah! Neyi bekliyordum ki? Bu küçük solucan için yeterince zaman harcamıştım!

"Sakin geç kalma. Ona anlamlı bir bakış daha gönderdim. "Geç kalmaya tahammülüm yok. Bununla birlikte döndüm ve caddeye doğru yürüdüm. Eğer gelirse, iyi. Gelmezse, zaten bu iş için yeterince sert olamazdı. Kısa süre sonra genç adam arkamda bir yerlerde sisin içinde kayboldu.

"Şimdi nereye, *Sahib*? Karim yanımda bana ayak uydurarak sordu.

Sözsüzce başımla caddenin aşağısındaki bankayı işaret ettim.

"Pekala, *Sahib*.

Bradley & Bullard's Bank'ta epeyce müşteri vardı, masalarda bekliyorlar, evrak yazıyorlar, harıl harıl sohbet ediyorlardı. En azından Karim, kılıcı, sarığı ve sakalıyla ana salona girene kadar sohbet ettiler. Tüm sesler kesildi ve tüm gözler devasa Muhammed'e çevrildi. Sonra onu içeri kadar takip ettim ve Kerim unutuldu. Bir kılıç ve bir sarığın bile rekabet edemeyeceği şeyler vardır.

Gişenin önündeki insan kuyruğunu görmezden gelerek en yakındaki banka memuruna doğru yürüdüm ve bakışlarımı ona diktim.

'Sen oradaki! Bu bankanın fiyatı ne kadar?'

'Um... çok uygun fiyatlı banka hesapları sunuyoruz ve stok yönetimi için ücretlerimiz de-'

Sabırsız bir hareketle sözünü kestim. 'Ben bunu sormadım! *Bu bankanın fiyatı ne kadar?*'

Adam bana göz kırptı, gözlerindeki şaşkınlık yavaş yavaş küçümsemeye dönüşüyordu. Gözleri basit siyah pardösümde, ipek, saten ve altın işlemelerimin yokluğunda gezindi ve görünüşe göre yargılamakla meşgul olduğunu biliyordum. Kötü bir hataydı.

Banka memurunun gözleri kısıldı. "Korkarım sizi anlamak gibi bir zevkim yok, efendim.

"Emin olun, beni anlamak bir zevk değil.

"Buna kolayca inanabilirim, efendim. Alaycı bir şekilde burnunu çekti. "Lütfen çekilir misiniz? Sırayı bekletiyorsunuz.

Elimi cebime attım, kartvizitlerimden birini çıkardım ve tezgâhın üzerine çarptım. Banka memurunun gözleri ismime odaklandı ve şok içinde genişledi.

Yıllar önce yeteneğimi kaybetmemiş olsaydım, gülümseyebilirdim. Bazen bir kartvizit binlerce kelimedenden daha fazlasını söyler.

Adamın korku dolu gözleri isiminden kalkıp bakışlarımla buluştu.

"Bana müdürü bağlayın," diye emrettim.

Beş dakika sonra bankadan çıktığımızda Kerim, müdürün cömertliğiyle bana hediye ettiği bir bavulun içinde satışla ilgili belgeleri taşıyordu. İnsanlar işlerini kaybetmekten korktukları zaman böyle cömert olabiliyorlar.

"Buradaki işimiz sizi tatmin edecek şekilde sonuçlandı mı, *Sahib*?

Londra'nın kirli havasından derin bir nefes alarak bankaya dönüp baktım. "Şey... İngiltere bankası değil ama bir hafta kadar idare eder.

"Aynen öyle, *Sahib*.

"Şimdi nereye...? Kaldırımda duraksadım, düşünüyordum. Lanet olsun, randevularımı takip edecek bir sekretere gerçekten ihtiyacım vardı, hem de hızlıca! Umarım bu genç beklentilerimi karşılar. Parlak bir genç adama benziyordu. Şimdi nereye... nereye-

"Şovenistler!" diye bir bağırış düşüncelerimi hoyratça böldü. Daha doğrusu bu bir çılgıktı. "Kadınlığı ezenler!

Döndüm, tam zamanında gördüm... Bu da *ne*?

Caddenin ilerisinde, bir figür iki polis memuru tarafından bir oy verme merkezinin ön merdivenlerinden aşağı sürükleniyordu. Tanıdığım bir figür. Gözlerimi diktim. Gerçekten o muydu? Evet, gerçekten. Müstakbel sekreterim.

Hayır. Oh hayır, bu olmaz. Hem de hiç. Eğer polis o aptal genci yasaları çiğnerken yakalasaydı, ben daha ucuz ve yasalara daha saygılı birini bulana kadar bunu unutmak zorunda kalacaklardı.

"Memur bey! Üç uzun adımda onların önündeydim. Bu işin aslını öğrenecektim! "Memur bey, bu genç adamla ne yaptığınızı sorabilir miyim?

Çavuş döndü ve beni görünce rengi soldu. Banka memurunun aksine, kiminle uğraştığını açıkça biliyordu. Eğer yüz ifadesi yeterli bir kanıt değilse, aceleyle verdiği selam kesinlikle kanıttı.

"Günaydın Bay Ambrose, efendim!" diye mırıldandı, kurtulmak için çingiraklı bir yılan gibi kıvranan müstakbel sekreterimi tutmak için elinden geleni yapıyordu. "Şey... Efendim, sorabilir miyim, hangi genç adamdan bahsediyorsunuz?

Gözlerim polisten elindeki genç adama kaydı ve tekrar geri döndü. Aptal mıydı? Başka kimden bahsediyor olabilirdim ki?

'Bu, tabii ki. Kör müsün? "*Onunla* ne yapıyorsun?" "*O* değil, efendim.

Çavuş yukarı uzanarak genç adamın üst kısmını kavradı.

şapka ve çekti. Sihirbazların şapkadan tavşan çıkarırken yaptıkları aptalca numaraya benziyordu - ancak bu durumda, meraklı bir tavşanın şapkadan burnunu çıkarmasını tercih ederdim. Onun yerine, yığınla yabani kestane rengi saç döküldü. Soğuk bir elin hayati organlarımı sıkıca kavradığını hissettim. "*Kız*. O bir kız, Bay Ambrose, efendim.'

İmkansız.

Sessizli

k.

Gözleri

mi

diktim.

Daha fazla sessizlik. Ve hayatımda ilk kez, bunun nedeni bir şey söylemek istememem değildi. Ne söyleyeceğimi kesinlikle bilmediğim içindi. Ya da bağırmayı. Ya da böğürmeyi.

Hayır. Hayır, bu imkansız.

"Bir sorun mu var, efendim?" diye sordu çavuş saygıyla. Benden cevap alamadı. Benim de bir cevabım yoktu. Uzun bir süre bekledikten sonra boğazını temizledi. "İzin verirseniz efendim, bunu ait olduğu yere götürmemiz gerekiyor. Belki hücrede geçireceği bir gece ona sadece erkekler için olan şeyleri yapmamayı öğretir.

"Evet," diye kıkırdadı polis memurlarından biri. 'Kadınlar oy mu kullanıyor? Böyle bir şeyi kim duymuş ki? Bir de bakmışız ki düzgün bir iş istiyorlar!

İşler.

Kadınla

r.

Kadınlar için işler.

Bir kadın için bir iş.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır!

Polislerin kahkahalarını sadece uzaktan duyuyordum. Dikkatimin çoğu içimde yükselen buz gibi öfke volkanına odaklanmıştı. Derin bir nefes alarak kızın gözlerine baktım. Bakışlarımla yüz yüze geldi, başka tarafa bakmadı, gözünü bile kırpmadı. O anda kızın gözlerinde gördüğüm türden bir meydan okuma yüzünden başka insanlar benim elimde can vermişti.

Bir kadın.

Bir kadın için bir iş.

Ama gerçekten yapmazdı...!

Felç olmuş bir halde polislerin onu sürükleyerek götürmesini izledim. Onu köşeye çekmelerinden hemen önce başını bana doğru çevirdi ve içimde birini boğma isteği uyandıran bir şekilde sırtarak bağırdı:

"Pazartesi günü sizi işte görmek için sabırsızlanıyorum, efendim! Yapmazdı! Öyle mi?

BAŞLANGIÇ...

###

Adanmışlık

Bu hikaye, onlarsız bu kitabın asla mümkün olamayacağı tüm harika hayranlarıma ve ateşli küçük Ifritlere adanmıştır. Hepiniz bana ilham kaynağı oldunuz!

Öncelikle, bu kitabın basılması için yüreklerini (ve cüzdanlarını!) açarak yayın kampanyasına katkıda bulunanlara teşekkür etmek istiyorum. En cömert katkılar şu kişilerden geldi (**derin bir nefes alıyorum**): Alexis Rose Stinson, Ammarah Maryam Abbasi, Bianca van den Berg, Cailin Ingram, Cindy Susana Orozco-Cazapa, compulsiveeater, Daisy Orozco, Dakota Trauth, Deb Caputo, Dominique C. Mohler, Elisabeth Nettesheim, Faryal Motiwala, Filipa Silva, Gabriela Grant, Jodie Perry, Julia Davis, Julia Hazima, Katrin Störmer, Kuini Erika, Laura F. Carlson, Laurianne Wohlscheid, Leisa Zaharis, Madeline Bunde, Marcia Robichaud, Marnurwani Bte Mohd Noordin, Michele Marquez, Mohsanh Omar, Natalie Y. Young, Nicole Strong, Nina Lawrence Akpovi, Noelia Wehrhahn, Reman Jawar, Romina Avanness, Shelby Nunn, Sonali Chander, Tahani H. ve Tasneem Hiba. Teşekkür ederiz! Cömertliğiniz olmasaydı bu kitap asla basılamazdı.

Tarihsel doğruluk konusunda ince ayar yapmama önemli ölçüde yardımcı olan bir dizi noktayı belirten Deb Caputo'ya ayrıca teşekkür borçluyum. Ve bu eseri baştan sona düzenlemek için gönüllü olarak zaman ayıran harika editör Iris Chacon'a da kucak dolusu teşekkürler.

Son olarak, ama kesinlikle en az değil, yayın kampanyasına maddi katkıda bulunma imkânına sahip olmayan, ancak teşvikleriyle bana ilham veren, büyük bir Twitter savaşı sırasında bu kitabın Wattys'de Halkın Seçimi Ödülü'nü kazanmasına yardımcı olan, Lilly ve Bay Ambrose'un harika portrelerini çizen veya bu kitapla ilgili övgü dolu eleştirileri web'in her yerine saçan tüm ateşli hayranlara ve Ifritlere teşekkür etmek istiyorum. Gerçekten de Kuzey Kutbu'nun güneyindeki en muhteşem hayran kitlesine sahibim! Hepiniz için üç kez şeref! Lilly sizinle gurur duyardı ve Bay Ambrose bile biraz etkilenirdi. Her adımda yanımda olacağınızı bilerek, sizlerin keyfi için daha pek çok hikaye karalamayı dört gözle bekliyorum.

Yazar Hakkında

Robert Thier Alman bir tarihçi ve tarihi kurgu yazarıdır. Tarih, romantizm ve macerayı her zaman iyi bir mizah katarak harmanlaması, ona gençlerden emekli büyükannelere kadar uzanan geniş bir okuyucu kitlesi kazandırmıştır. Tarihi, sanki kendisi de bir ortaçağ şövalyesi olarak yaşamış gibi canlandırmayı başardığı için, dünyanın dört bir yanındaki hayranları ona "Sir Rob" lakabını takmıştır.

Robert için yazar olmak, doğal olarak öyküye duyduğu ilgiden kaynaklanıyordu. "Almanya'da" diyor, "hikâye ve tarih için aynı kelimeyi kullanırız. Ve ben her zaman birini diğeri kadar çok sevdim. Bir hikaye anlatıcısı, bir yazar olmak her zaman istediğim şeydi."

Yazmanın ve tozlu eski arşivlerde araştırma yapmanın yanı sıra, bir sonraki hikayesine koyacak bir gizem arayışında olan Robert, klasik müzikten ve kırlarda uzun yürüyüşlerden hoşlanıyor. Resimde gördüğünüz kaskı bisiklet tutkunu olduğu için değil, doğuştan bir kemiği eksik olan edebi kafatasını korumak için takıyor. Robert Almanya'nın güneyinde, Üç İmparator Dağları arasındaki küçük bir köyde yaşıyor.

Robert Thier Yazarının Diğer Kitapları

Soyguncu Şövalye

Halkınızın özgürlüğü için savaşıırken, düşmanınıza aşık olmak iyi bir fikir değildir.

Korkunç soyguncu şövalye Sör Reuben, uzun zamandır Ayla'nın en ölümcül düşmanıydı. İşlediği suçlar yüzünden asılacağına yemin etmişti. Şimdi çok daha büyük bir düşmanın ordusu yaklaşırken ikisi de kalesinde kapana kısılmıştır ve tek bir şansları vardır: Ya birlikte duracaklar ya da düşeceklerdir. Aksiyon, macera ve romantizm dolu "Soyguncu Şövalye "ye hoş geldiniz.

Gizli bölümlerin açıklandığı ve Sör Reuben'in gizemli geçmişine dair bilgiler içeren Özel Baskı.

Yaklaşan Başlıklar

Şu anda (2016) *Soyguncu Şövalye ve Fırtına ve Sessizlik* Robert Thiers'in İngilizce yayınlanan tek kitaplarıdır. Ancak, *Soyguncu Şövalye Destanı'nın* ikinci kitabı olan *Soyguncu Şövalye'nin Aşkı* yayınlanmak üzere düzenleniyor ve *Fırtına ve Sessizlik*'in devamı da hazırlanıyor. Kitapların ilerleyişi hakkında güncel bilgileri internetten takip edebilirsiniz.

Web sitesi: www.robthier.com

Facebook profili: www.facebook.com/robert.thier.161 Facebook

sayfası: <http://de-de.facebook.com/RobThierHelmHead> Twitter:

<http://twitter.com/thesirrob>

Tumblr Blog: <http://robthier.tumblr.com>

Goodreads: www.goodreads.com/author/show/6123144.Robert_Thier

Bu kitap basılı olarak da mevcuttur. Bu ve Robert Thier'in kitaplarıyla bağlantılı diğer konular hakkında daha fazla bilgi için: www.robthier.com/

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde veya bilimsel bir dergide kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu kitabın kapağı yazar tarafından çeşitli lisanslı görseller ve Creative Commons Attribution 2.0 Generic Lisansı altında bulunan bir görsel kullanılarak oluşturulmuştur. Bu görüntü, "Bank of England::Threadneedle Street" den99 tarafından sağlanmıştır ve yazar fotoğrafçıya çalışmalarını bu şekilde paylaştığı için teşekkür eder. Görsel internette şu adresten temin edilebilir: www.flickr.com/photos/10260831@N02/2789463034

Sorumluluk reddi:

Bu çalışma bir kurgu eseridir. Bu eserde geçen tüm isimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar hayal ürünüdür. Gerçek isimler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylarla ya da yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Son Notlar

[1] Bu liste bir kurgu eseri değildir. Neredeyse kelimesi kelimesine, London Times gibi ünlü gazetelerde yayınlanan ve kadınların oy hakkına karşı çıkan makalelerden alınmıştır.

[2] Süfrajeterler, 19. yüzyılda çoğu ülkede yasalara aykırı olan kadınların siyasi seçimlerde oy kullanma hakkını savunan kadınlardır. Kelime 'oy hakkı'ndan gelmektedir. Süfrajeterlerin bu hakkı gizlice elde etmek için erkek kılığına girmeleri bir kurgu değildir: 1853 yılında Cincinnati'de erkek kılığına girmiş bir kadın oy kullanmaya kalkışmış, yakalanmış ve hapis cezasına çarptırılmıştır.

[3] İngiliz suçlular genellikle hapse atılmıyor, bunun yerine İngiliz sömürgelerinden birine gönderiliyordu. Avustralya özellikle popüler bir hapishane kıtasıydı.

[4] Viktorya dönemi İngiltere'sinde bugünküne benzer bir ondalık para sistemi yoktu. Bunun yerine Viktorya dönemi insanları üç çeşit madeni para kullanıyordu: 20 şilin (s) değerinde olan pound (£) ve bunun karşılığında 12 peni veya peni (d). 'Penny' kelimesinin 'p' ile değil de 'd' ile kısaltılması ilk başta garip gelebilir, ancak penny'ye eşdeğer antik Roma madeni parasının adının 'denarius' olduğu göz önünde bulundurulduğunda bu durum anlam kazanmaktadır. Ayrıca o dönemde bir poundun bugünkünden çok daha değerli olduğunu da belirtmek gerekir ki bu, sikkelerin saf altından yapıldığı düşünüldüğünde şaşırtıcı değildir.

[5] Viktorya dönemi Londra'sında işi ya da geçimini sağlayacak başka bir aracı olmayan tüm insanların sonunun geldiği yer. Viktorya dönemi ebeveynlerinin çocuklarını korkutmak için kullandıkları bir dehşet imgesiydi, bu da bu tür yerlerdeki koşullar hakkında çok şey ortaya koyuyor.

[6] Bir imparatorluğun merkez şehri.

[7] 19. yüzyılın başlarında, Lamarck'ın 1809 tarihli 'Transmutasyon Teorisi' gibi Darwin'in evrim teorisinin öncüleri ilk kez ortaya çıktı. Birçok Viktorya dönemi insanı için, Tanrı'nın ilahi iradesinin yarattıkları yerine maymunların kuzenleri olmaları gerektiğini öğrenmek oldukça büyük bir hayal kırıklığıydı ve bu da birçok insanın bu tür yeni bilimsel keşifleri görmezden gelmesine yol açtı.

[8] Londra'da Viktorya döneminden bu yana pek çok gazetenin bulunduğu bir cadde. Bu nedenle 'Fleet Street', 'Wall Street'in 'Amerikan Finans' ile eşanlamlı olması gibi, 'İngiliz Gazeteciler' ile eşanlamlı olmuştur.

[9] Bu, çikolata yapımında bir İngiliz öncüsü olan Joseph Fry & Sons olacaktır. Fry & Sons'ın zeki mucitleri 1830'lu yılların başlarında katı çikolatanın bazı deneysel formlarını ürettiler, ancak bildiğimiz modern çikolata barı 1847'ye kadar, yani bu kitabın geçtiği tarihten birkaç yıl sonrasına kadar icat edilmedi.

[10] Ascot, İngiltere'nin Berkshire bölgesinde küçük bir köydür. Üç yüzyılı aşkın bir süredir, tam olarak 1711'den bu yana, İngiliz aristokrasisi büyük Ascot at yarışında paralarını atlara yatırmak için buraya akın etmektedir.

[11] "Hurrah "ın Viktorya dönemi versiyonu.

[12] Daha hızlı hareket etmesi için ata söylenen bir nida.

[13] Alexandrina Victoria, Büyük Britanya ve İrlanda Birleşik Krallığı Kraliçesi 24 Mayıs 1819 - 22 Ocak 1901, genellikle Kraliçe Victoria olarak bilinir.

[14] 'Harika' veya 'müthiş' anlamına gelen eski bir İngiliz İngilizcesi terimi, dünyanın dört bir yanındaki bilgili dilbilimcileri hayal kırıklığına uğratacak şekilde ne yazık ki kullanılmamaktadır.

[15] Viktoryen bir adam için bir hakaret. Günümüz akademisi, adamın hangi parçalarını taklit etmesi gerektiği konusunu tartışıyor.

[16] Kare dansın öncüsü olan bir Viktorya dansı.

[17] Bu gey ya da lezbiyen olmak anlamına gelmemektedir. Viktorya döneminde 'açılmak' topluma tanıtılmak anlamına geliyordu ve bu da genellikle bir kızın ilk balosu veya akşam yemeği partisi anlamına geliyordu.

[18] Gerçek bezelye çorbası değil. Bu, bazen Londra'nın üzerinde oluşan yoğun sis için kullanılan bir ifadedir ve güvenilir tanıklar tarafından bezelye tadında olmadığı doğrulanmıştır.

[19] Yunan mitolojisinden saçları yılan olan canavarlar. Her kuaförün korkusu.

[20] İngiliz İngilizcesinde saçmalık için kullanılan bir terim (veya bağlama bağlı olarak bir erkeğin özel bölgeleri).

[21] Takım elbise ceketi gibi, sadece giyenin altından sarkan iki uzun kumaş kuyruğu var.

[22] 'By Jove' İngiliz İngilizcesinde bir şaşkınlık ifadesidir. Jove, antik Yunan tanrısı Jüpiter'in alternatif bir adıydı. Hepsi de iyi birer Hristiyan olan İngiliz Viktorya dönemi insanların şaşkınlıklarını ifade etmek için neden binlerce yıldır tapınılmayan eski bir tanrının adını kullandıkları tarihin gizemlerinden biridir.

[23] *Ifrit* batı kültürlerinde en yaygın yazım şeklidir, ancak doğru İngilizce telaffuz *ifreet* gibi bir yazım şeklini önerir.

[24] 'Mükemmel' veya 'fantastik' anlamına gelen eski İngiliz İngilizcesi ifade. Dilbilimsel olarak gençleştirilmeyi hak eden, ölmekte olan İngiliz İngilizcesi sözcüklerinden bir diğeri.

[25] Waterloo Savaşı'nda Napolyon'u yenen ve Britanya'yı Fransız Ordusu'nun işgalinden kurtaran Mareşal Arthur Wellesley, 1. Wellington Dükü, Büyük Britanya'nın en saygı duyulan askeri kahramanıydı. Viktorya dönemi Britanya'sında ondan bir Fransız kediciği olarak bahsetmek pek de kibar bir davranış sayılmazdı.

[26] Fransızca 'yüksek terzilik' anlamına gelir. Normalde en zarif ve pahalı modayı tanımlamak ya da bu durumda alaycılık yapmak için kullanılan bir terimdir.

[27] Ortaçağ'da şövalyelerin kullandığı türden bir Ortaçağ kılıcı değil, daha çok 19. yüzyılda Viktorya döneminin şık beyefendilerinin kendilerini savunmak, düello yapmak ve cinayet işlemek için kullandıkları kılıca benzer bir şey.

[28] Antik Yunan heykeltıraşı Myron'un ünlü antik Olimpiyat atleti heykeli (oldukça etkileyici bir şekilde kaslı) - restorasyon sırasında kopan kolun yanlışlıkla yerine takılmış olmasına rağmen antik çağın en ünlü heykellerinden biri.

[29] Jane Austen'ın ünlü aşk romanı 'Gurur ve Önyargı'ya bir göndermedir; romanın kahramanı Bay Darcy, aşkının reddedilmesine rağmen kadın kahramanın kız kardeşini utançtan kurtarmak için on bin pound harcar. Cömertliği, iyi bir romantizm dozu ile birleştiğinde, sonuçta mutlu bir sona yol açar.

[30] Yunan Aşk Tanrısı, modern zamanlarda genellikle kanatları olan bebek benzeri bir figür olarak tasvir edilir ve küçük oklar atan bir yayla silahlandırılır

ucuna kalpler iliştirilmiştir. Roma'daki adıyla Cupid olarak da bilinen Eros'un adı genellikle 'aşk' ile eşanlamlı olarak kullanılır.

[31] Bugün hala kullanılan bir terim olan bu oda, insanlar içinde resim çizmeyi sevdikleri için değil, içine *çekildikleri* için bu adla anılmaktadır. On yedinci yüzyıldan bir süre sonra, 'çekilme odası'ndaki 'ile' dilbilimin labirentinde kayboldu.

[32] Eskrim partnerlerinin düelloya başlamadan önce rakibini düellonun başlangıcından haberdar etmek için kullandıkları çağrı. Fransızcada "Dikkat!" anlamına gelir.

[33] Orta Çağ'dan 19. Yüzyıla kadar Doğu'da popüler olan kavisli, tek ağızlı bir kılıç.

[34] Bugün bile ölümle sonuçlanabilen yoğun bir öksürük hastalığı. Bu hastalığa yakalandığınızda sesiniz pek iyi çıkmıyor.

[35] Garip bir nedenden ötürü, İngiliz İngilizcesinde, genellikle kanatları olmamasına rağmen, bir erkeğe atıfta bulunmak için 'kuş' kelimesini kullanabilirsiniz.

[36] Kare dansın öncülü olan ve Viktorya Dönemi'nde popüler olan bir dans. Komiktir ki, ilk kuadriller dans değil, askerlerin ata bindiği askeri geçit törenleriydi. Görünüşe göre, ata binen beyler bundan o kadar keyif almışlar ki, atları kadınlarla değiştirmeye ve bu eğlenceyi bir tür dans olarak balo salonuna taşımaya karar vermişler. Bu da erkek zekasının, dans partneri olarak kadınların atlara üstünlüğünü fark etmek için yeterli olduğunu gösteriyor. Yaşasın!

[37] Soylular, İngiltere'de aslında soylu bir unvana sahip olmadan soylu muamelesi görmek ve soylu olarak görülmek gibi şaşırtıcı bir numarayı başaran bir toprak sahipleri sınıfıydı (ve hala öyledir). Sosyal merdivende, gerçek soylular ile orta sınıf arasında yer alırlar. Jane Austen'in *Gurur ve Önyargı* romanındaki Elisabeth Bennet soylu kızlara bir örnektir.

[38] Lilly'nin kıyafetinde balina kemiklerinin ne işi olduğunu merak edenler varsa, çember etekler genellikle bundan yapıldı.

[39] Viktorya döneminde Britanya'da ağır süvari alayı. Tavsiyem: dörtnala giderken yollarına çıkmayın.

[40] Okuyucularım arasındaki eşcinseller için, Lilly'nin yaşadığı dönem göz önüne alındığında kuşku duymasının doğal olduğunu belirtmeliyim. Viktorya dönemi İngiltere'sinde çok az insan homoseksüel eğilimlerini toplum içinde sergiliyordu.

1861 yılında eşcinsellik idamlık bir suçtu. Neyse ki bu yasa tarihin çöp yığınınına karıştı.

[41] Bu dahiyane dize, 1649 yılında Richard Lovelace tarafından yazılan ve Lucasta adlı bir bayana hitaben yazılan *Going to the Wars* adlı şiirden alınmıştır. Şöyle devam ediyor:

Söyle bana, tatlım, ben kabayım,
Rahibe manastırından
Senin iffetli göğsünden ve sakın
aklından Savaşa ve silahlara
uçuyorum.
Doğru, şimdi yeni bir metresi
kovalıyorum, Sahadaki ilk düşmanı;
Ve daha güçlü bir inançla kucakla,
Bir kılıç, bir at, bir kalkan.
Yine de bu tutarsızlık senin
tapacağın gibi;
Seni bu kadar çok sevemezdim
sevgilim, Daha fazla
onurlandırmasaydım sevemezdim.

Tercümesi: 'Üzgünüm tatlım, ama bir erkek yapması gerekeni yapmalı. Seni seviyorum ama sana geri dönebilmek için savaşa gitmem ve bir sürü kötü adam öldürmem gerekiyor. (Aslında çevirimi kafiye yapmayı başardım!) Yukarıdaki metinde alıntılanan dize, görevin aşktan önce geldiği her türlü duruma uygulanmıştır.

[42] Hızlı taklalarıyla ünlü bir sirk sanatçısının adı ya da onun gibi bir şey değil. Hayır, 'Spinning Jenny' İngiltere'de Sanayi Devrimi sırasında James Hargreaves tarafından icat edilen ilk endüstriyel makinelerden biridir.

[43] Londra'daki Hyde Park'ta bulunan Konuşmacı Köşesi, İngiliz tarihinde uzun bir süre boyunca geleneksel olarak herkesin önemli siyasi ve sosyal konularda kamuya açık bir şekilde konuşmasına ve tartışmasına izin verilen bir alandır. Birçok önemli etkinlik, toplantı ve gösteri burada gerçekleşmiş ve konuşmacı köşesi fikri birçok başka ülke ve şehir tarafından da benimsenmiştir.

[44] Profesör Anstruther benim hayal gücümün bir ürünü. Bununla birlikte, kafa büyüklüğü veya yüz özelliklerini zeka ve karakter özellikleriyle ilişkilendirerek benzer teoriler öne süren Viktorya Dönemi bilim adamlarına dayanmaktadır. Örneğin, İtalyan kriminolog ve doktor Cesare Lombroso,

suçluluğun bir karakter kusuru değil, kalıtsal bir özellik olduğu ve bir kişinin yüz hatlarını inceleyerek tanınabileceği teorisini ortaya attı. Güzel, değil mi?

[45] Eski İngiliz İngilizcesindeki anlamıyla 'peer', Lordlar Kamarası üyesi olan ve bu nedenle geçmişte önemli bir siyasi etkiye sahip olan en önemli ve güçlü lordlardan biridir.

[46] Doğu Yakası'nda yaşayan herkesten içtenlikle özür dilerim. Lütfen bu kitabın yüz elli yıl önce geçtiğini unutmayın. Bugün buranın sakinlerinin kaçakçı ve cani olmadığını gayet iyi biliyorum - en azından çoğu değil...
kötü yazar sırtışı

[47] Klasik Yunan/Roma veya neo-klasik mimariye sahip binalarda üç çeşit sütun vardır. Dorik sütunlar basit, düz ve sade, İyonik sütunlar kıvrık-döngülü ve Korint sütunları son derece kıvrık-döngülüdür. Bilin bakalım Bay Ambrose'un favorisi hangisi?

[48] Karim 'hulk' derken, bir şeyleri parçalamayı seven, aşırı büyümüş yeşil bir canavardan bahsetmiyor. Viktorya döneminde hapishaneler suçlularla dolup taşıyordu ve 'hulk' artık denize uygun olmayan eski bir donanma gemisi için kullanılan bir terimdi ve bu nedenle geçici, yüzen bir hapishane olarak kullanılıyordu. Viktoryenlerin mahkumlarını neden karada değil de suda tutmayı tercih ettiklerini bilmiyorum. Belki de gemi farelerinin biraz arkadaşlığı hak ettiğini düşünmüşlerdir.

[49] Piyanoları piyanist ve besteci Franz Liszt tarafından tercih edilen ünlü Avusturyalı piyano yapımcısı, çünkü onun enerjik çalışı diğer tüm piyanoları paramparça ediyordu.

[50] Doğu Hindistan Şirketi'nin ordularında buna benzer birlikler gerçekten de vardı. Askerler için kamuflaj teçhizatının burada ortaya çıktığı söylenir.

[51] İngiltere Tahtı için kocasıyla acımasız bir savaşa giren mitolojik bir İngiliz Kraliçesi. İnsan modern boşanma prosedürlerini takdir ediyor, değil mi?

[52] Lütfen tüm Çinli okuyucular, bu saldırgan terimi mazur görün. 19. yüzyılda insanlar siyaseten pek doğru davranmıyorlardı.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.